

Giới thiệu Vợ Ơi Là Vợ!

Vợ Ơi Là Vợ của tác giả ZuzuLinh là câu chuyện về hôn nhân gia đình được sắp đặt sẵn giữa hai bên và họ đã gặp nhau, rất nhiều tình huống hài hước xuất hiện ngay sau đó...

Chỉ là bất đắc dĩ thôi, cô vừa mới đủ 18 tuổi đã phải trở thành một bà vợ (H) của hân. Thiếu gia 25 tuổi đẹp trai kia cũng không ngại mà nhận cô vào nhà, thôi thì trước lạ sau quen. Những tình huống dở khóc, dở cười, những sự hiểu lầm, cãi vã nhau giữa hai người có lẽ sẽ làm cho họ hiểu về nhau hơn...

Liệu câu chuyện gia đình này sẽ kéo dài đến bao lâu? Tình yêu sắp đặt rồi sẽ có một cái tốt đẹp hay là một ngã rẽ khác?!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Là Vợ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chồng ơì là chồng

Tại một quán karaoke, ánh đèn mờ ảo với những dàn âm ly công suất lớn,...

- Anh hai có điện thoại! - Yêu cầu tắt nhạc, Trần Hùng đem chiếc alo cho Lạc Thiên bằng cách kính cẩn.

- Lại chuyện đấy à? - anh ta tiếp tục nhai đậu phộng và vắt tay qua eo một phụ nữ nóng bỏng dù đang nói chuyện với người lớn tuổi.

Đầu dây bên kia giọng có phần cầu khiến.

- Việc còn con đấy tôi không cần phải đến! Cứ chọn đại đi! - cười đùa và hôn lên má một cô nàng vừa ngồi cạnh, Lạc Thiên tỏ thái độ bất cần.

- ...

- Chân dài, da trắng, không tỳ vết là được!

- ... - Hai cô nàng cố gắng lắng nghe cuộc thoại, ghé sát hơn vào lòng Lạc Thiên, loáng thoáng được từ « không có ».

- Thôi thế thì bảo mẫu thân chọn giùm đi ! Lãng nhăng quá ! - anh cụp máy luôn.

- Có chuyện gì vậy anh ?

- À, chuyện hệ trọng của đời người ấy mà ! - Lạc Thiên cười đều.

Chuông điện thoại lại réo, anh biết thừa lần này sẽ là ai gọi nên đáp gọn :

- Thế này nhé, đại khái thôi, mẹ cứ chọn cô đứng cuối cùng trong dãy ấy ! - Tắt nguồn, anh gọi thêm chai rượu mạnh.

- Cho bọn em biết đi anh, chuyện gì thế ? - Thêm một vài cô nàng xúm lấy, họ vây bủa anh để moi tiền.

- Anh sắp lấy vợ !

*

Khả Vy kết thúc mười tám năm được nuôi nấng trong cô nhi viện bằng một bữa tiệc chia tay chỉ có vài người cùng tuổi. Cô chẳng có mấy ấn tượng để lại trong kí ức những vị xơ hay bọn trẻ vậy nên bữa cơm đạm bạc này cũng không mấy mặn mà.

Giờ đã trở thành một người đủ trách nhiệm pháp lý trước những hành động của bản thân nên Khả Vy không thể cứ mãi bám víu lấy trại trẻ tình thương mãi được. Sau này nếu có thành đạt nhất định phải trả ơn tấm lòng từ thiện của các xơ và quỳn góp để gieo lên những hạt mầm đã từng bị bỏ rơi như mình. Tuy nhiên ngay chính bản thân lúc này còn chưa lo được thì không thể nghĩ đến điều to tát đó,...

Đứng trước cây si già đằng sau sân, thở bé cô đã có bao nhiêu ước mơ về cuộc sống khi trưởng thành, rất tiếc chỉ với tấm bằng tốt nghiệp cấp ba do cô nhi viện tự cấp, thậm chí còn không bằng của các em học sinh cấp hai công lập thì sẽ làm được gì nên hờn... Một đứa trẻ cô út đã lớn rồi, và cần phải bay xa. Khả Vy phiền lòng than thở.

Người quản gia xuống xe mở cửa cho vị phu nhân. Họ đến gặp người quản lí viện.

- Trong năm nay có bao nhiêu cô gái vừa tròn 18 tuổi ở đây vậy?

- Thưa bà, có tất cả là sáu người, chúng tôi đang tìm cách tạo cơ hội việc làm cho họ. Trường Tồn có thể giúp...? - Người xơ hy vọng lòng tốt từ tập đoàn này.

- Được thôi, hãy dẫn họ đến đây. - Lão quản gia giúp lấy mắt kính cho vị phu nhân.

Niềm vui thể hiện rạng ngời trên những khuôn mặt non nớt, các cô gái phấn khởi khi được gọi đi làm. Sáu người đứng ngay ngắn trước mặt hai người mang phong thái cao sang.

- Xuất thân của chúng có đây đưa gì không ?

- Không đâu, bọn trẻ bị bỏ lại trước viện đã bao năm nay, có mấy khi cha mẹ ruột đến đón.

- Chính xác đi ! - Lão quản gia nghiêm nghị.

- Chắc chắn, chỉ mỗi cô bé đứng cuối là có người thân, nhưng gia đình không nhận, còn lại trong hồ sơ đều ghi rõ cha mẹ đã chết do tai nạn nghề nghiệp.

- Vậy thì được !

Phu nhân đi một lượt kiểm tra ngoại hình và cách ứng xử của các cô gái, bà chỉ quan tâm đến năm người còn lại.

- Các ông đào tạo người kém quá ! - Bà không hài lòng mấy, nhìn các cô thiếu nữ không toát lên vẻ trang nhã cần tìm kiếm.

- Để tôi gọi cậu chủ đến chọn ! - Người quản gia lấy điện thoại thực hiện liên lạc.

- Cậu chủ, làm ơn hãy đến cô nhi viện Hy Viên đi ! - ông đã nói câu này nhiều lần nhưng chẳng lần nào có tác dụng. - Việc liên quan đến cả gia đình mà cậu!

Nghe thấy tiếng cằn nhằn trong điện thoại, phu nhân đợi lão quản gia nói xong rồi mới hỏi:

- Lạc Thiên không đến?

- Vâng, cậu chủ không coi đây là việc quan trọng.

- ... - Bà thở dài.

- Nhưng cậu ấy chấp nhận để chúng ta chọn bất kì!

Sáu cô gái đứng đó đều không hiểu và ngay cả vị xơ cũng vậy.

- Làm sao có thể chọn linh tinh được, chỉ ít chúng sẽ sống với nhau một năm...

Vị phu nhân gắng gọi lại lần nữa thì cũng nhận được câu trả lời của con trai.

- Cô tên gì? - Bà chỉ vào người đứng vị trí thứ năm.

- Dạ, cháu là Khả Vy ạ! - Ban đầu cô gái còn tưởng vị phu nhân chỉ người khác.

Phu nhân nắm lấy tay cô rồi chep miệng như:

- Mẹ cũng chịu thôi, tiêu chuẩn con thế nào thì không biết, nhưng vì con đã nói vậy nên đành...

Khả Vy không hiểu gì hết, cô vinh hạnh được ngồi xe hơi đi vào thành phố.

*

Ngồi trước bàn trà nghi ngút khói và hương thơm từ những chiếc bánh ngọt, Khả Vy vẫn chưa xác định được việc mình có mặt tại đây. Cô đang ở một nhà hàng cao cấp thuộc tập đoàn Trường Tồn.

- Cả họ lẫn tên của cô ?

- Cháu ạ, cháu chỉ có tên Khả Vy, còn họ theo cô nhi viện ạ ! - cố tỏ ra thật lễ phép trước bề trên, Khả Vy ngồi đối diện với bà phu nhân, bên cạnh là lão quản gia và một người trẻ tuổi dùng máy tính.

- Từ giờ cô sẽ là Triệu Khả Vy ! - Họ quả quyết, người thanh niên nạp dữ liệu vào máy và soạn thảo giấy tờ.

- Tại sao vậy ạ ? - những người này là ai mà lại có quyền đặt tên họ cho kẻ lạ. Năm cô gái cùng tuổi với Khả Vy ở viện đều được bố trí việc làm ổn định,

còn riêng cô thì ở đây.

- Cô không có quyền hỏi tại sao. Chúng tôi sẽ cho cô một tài sản lớn với một điều kiện.

- Cháu không hiểu ?

- Không cần hiểu, từ giờ cô sẽ là một Triệu Khả Vy có trong tay một xưởng dệt may, một hệ thống các cửa hàng thời trang trên toàn quốc, và viện mồ côi sẽ chuyển tên cô làm chủ.

Thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của Khả Vy, cô chỉ biết trố mắt mà không thể nói nên lời nào.

- Đổi lại, cô phải mang thai giả !

*

Một bữa tiệc phô trương được tập đoàn Trường Tồn tổ chức trên lầu cao ốc của khách sạn trung tâm. Các khách mời đến dự thuộc giới thượng lưu, công nương quý tộc hay các nhà kinh doanh trẻ tuổi, tiểu thư quý phái cùng bậc sinh thành sánh bước đến.

Mục đích của buổi tiệc một phần xúc tiến các mối quan hệ làm ăn của gia chủ, gắn kết những khách hàng lâu năm, và phần chính là một âm mưu sắp đặt trước tương lai của hai người trẻ tuổi.

- Biết rồi ! Lão cứ nói mãi, cô gái đó mặc váy màu thiên thanh chứ gì ! - Lạc Thiên thở dài. Anh tìm cách lẩn tránh để đi tới chỗ mấy người chiến hữu.

Quản gia đành phải ngậm ngùi thầm mong kế hoạch được ổn thỏa. Trước đó vị phu nhân đã gài một tấm khăn gấp hình bông hoa trên túi áo ngực của Lạc Thiên. Giờ bà đứng cùng vị chủ tịch để tiếp khách quý, đôi mắt vẫn để tâm đến Lạc Thiên, thật may anh lại chấp nhận lấy vợ.

- Phù ! Sao đôi giày này khó đi thế chứ ! - Khả Vy nhăn nhó, dù trong cả tuần đã được học cấp tốc một lớp làm thiên kim tiểu thư. - Chết mất thôi, cứ tưởng tiền ở đâu tự rơi xuống, hóa ra lại phải lao lụng động thể này !

Khả Vy cố đứng thoải mái và đi trên một đường thẳng, nhắm lại kịch bản mà cả sáng nay cô phải tập đi tập lại với một diễn viên đóng thế.

- Lạc Thiên à ? Nghe tên cũng hay đấy ! Chồng mình là Lạc Thiên ! - Khả Vy mỉm cười trước bức ảnh người ta đưa cho và nói rằng cô sẽ kết hôn với chàng trai trẻ này. Trong bức hình là một khuôn mặt thanh tú, cuốn hút từ mọi góc nhìn. Đôi môi vẽ lên một sự quyến rũ không thể chối từ và ánh mắt xa xăm.

- Nhìn anh ta cũng ngoan ngoãn thế này mà bắt cưới vợ sớm làm gì nhỉ ? Hay là mắc bệnh nan y đây !?! - Khả Vy đâu hay rằng bức ảnh này đã bị chỉnh sửa phần nhiều.

Thực tế họ lấy từ bức ảnh Lạc Trung năm hai tư tuổi, người anh trai của Lạc Thiên và thêm bớt sao cho hao hao giống. Bởi lẽ không thể chụp ảnh xem mặt của cậu thiếu gia này khi thái độ lúc nào cũng xất xược và coi trời bằng vung. Hơn nữa cũng không thể ép một cô gái cưới một người mà chưa từng được nhìn mặt.

Bữa tiệc bắt đầu tổ chức từ 19h nhưng để gây sự chú ý, Khả Vy buộc phải đến muộn với cái bụng đói meo vì sợ trật eo váy. Rõ khổ, chỉ cần may nhích thêm một phân thôi thì có phải tốt hơn không, đằng này nhà thiết kế theo lệnh sát soát đến từng đường chỉ.

Lão quản gia thúc giục, đã đến lúc để nhân vật chính xuất hiện. Ông dặn dò Khả Vy thêm lần nữa.

Cánh cửa thang máy mở ra, Khả Vy cố gắng bình tĩnh nhất có thể để bước vào.

Đúng như dự đoán, sẽ chẳng có ai ngắt ngang trước sự hiện diện của cô, những cô gái ở đây vận đồ thật kiêu diễm đã thu hút lấy toàn bộ ánh nhìn của các chàng trai, tuy nhiên hãy cứ an tâm vì có kịch bản rồi. Khả Vy tự nhủ.

Lạc Thiên đang ngó xem chân váy màu thiên thanh hiện đang ở cái xó xỉnh nào, họ dặn anh đứng chiếu tướng cách thang máy chính chừng hai mươi mét để đảm bảo tính khách quan. Mấy người bạn của anh cũng vì thế phải đứng cùng.

- Này Thiên, sao nãy giờ cậu cứ ngó nghiêng đi đâu thế ? Ngóng ai à ? - Tuấn Kiệt thắc mắc.

- À không, mình đang luyện mắt ấy mà ! Đạo này ăn chơi nhiều quá, mắt lúc nào cũng mệt mỏi.

Lạc Thiên ngừng việc tìm kiếm, anh đã nhìn thấy một người mặc váy thiên thanh. Là cô gái đó, là người đã làm trái tim anh tan nát. Sao lại có thể như vậy, anh sẽ được lấy cô ấy làm vợ ư ?

Khả Vy đang bước, cô bỗng nhận thấy có nhiều ánh mắt dõi theo mình, chẳng lẽ cô lại xinh đẹp như thế hay sao ? Hành diện vì bản thân, cô cười duyên đáng nhưng nhận ngay ra, cô gái đi trước vài bước mới là tâm điểm của sự chú ý. Cô ấy cũng mặc một chiếc váy có màu tương đối giống.

Nhìn vào bờ vai trần gọi cảm kia đủ để Khả Vy hình dung được phần nào vẻ đẹp kiêu sa.

- Mọi người làm sao lại cứ nhìn em chăm chăm thế chứ ?! - Nhượng Lam tiến thẳng về phía trước nhanh hơn, cô khẽ cúi đầu chào và tránh ánh mắt của

Lạc Thiên.

- Em lúc nào cũng đẹp ! - Lạc Trung phải thừa nhận điều đó.

Những chàng trai vây xung quanh đều có cơ hội bắt chuyện với một Nhược Lam cười mở, riêng Lạc Thiên vẫn giữ nguyên ánh nhìn của mình lúc vừa thấy cô, lúc này mắt anh chỉ thấy một khoảng không trống vắng.

- Đây, cô gái đó, nhớ phải vô tình vào ! - Lão quản gia lại tưởng thiếu gia đã nhìn thấy « con mồi » vội sai người phục vụ đem ly rượu tới.

Khả Vy đứng ở góc nhìn này cũng đã bắt gặp được « chồng tương lai ».

- Thiên, Nhược Lam đang hỏi em đây ! - Lạc Trung huych nhẹ vào tay em trai, anh cũng nhận ra có chút gì ngượng ngùng trong ánh mắt của hai người chẳng may chạm phải nhau.

Lạc Thiên không trả lời, anh biết đó chỉ là câu xã giao mà Nhược Lam hỏi một vòng mới quay lại anh.

- Ôi ! Tôi xin lỗi quý cô, đã làm bẩn bộ váy đắt tiền... - nữ phục vụ đã va vào Khả Vy, ly rượu mới chỉ sóng sánh nhưng đã nhanh nhẹn dùng tay hất đổ vào người cô.

- Không sao ! Cũng là lỗi tại tôi ! - Khả Vy từ tốn nâng khay cầm giúp, cô đang đợi nam diễn viên rút chiếc khăn trên ngực để lau cho mình.

- Tôi xin lỗi, thành thật xin lỗi tiểu thư ! - Sợ nam diễn viên không nghe thấy, phục vụ cố tình nói to.

Nhưng hình như kế hoạch không theo dự kiến. Lạc Thiên cứ đứng trân trân nhìn, tay vẫn trong túi quần.

Nhược Lam thấy vậy, cô lấy khăn tay tiến đến chỗ nạn nhân.

- « Sao tên chồng mình lâu thế ? Hắn ta không thấy nước bẩn trên người mình à ? » - Khả Vy đã phải dùng đến ánh mắt để lờ mờ đích danh chàng trai mặc Vest màu nâu trầm mà vẫn không ăn thua.

Lạc Trung thấy thế cũng đi theo Nhược Lam ra chỗ Khả Vy.

- Cô có sao không ? Để tôi lau cho ! - Nói rồi đôi tay thon thả của Nhược Lam lướt nhẹ trên tấm váy bị nhò.

Do chưa gặp mặt lần nào, ngay khi Lạc Trung bước đến, Khả Vy đã tưởng là nhân vật nam, tuy rằng anh không mặc áo Vest như lời mô tả. Nhân lúc Nhược Lam không để ý, Khả Vy ghé sát vào Lạc Trung nói :

- Này anh, cởi áo cho tôi mượn ! - cũng theo lời dặn, nếu nhân vật chính không hợp tác hoặc quên thao tác thì phải hối thúc, Khả Vy nhìn vào mắt Lạc Trung mà đề nghị.

- Áo ?

Lạc Trung khá bất ngờ, thứ nhất vết bẩn của cô gái này nằm ở chân váy. Thứ hai, anh mặc chiếc áo gile ngắn. Nhưng vì phép lịch sự, anh cởi ra cho cô mượn.

Thế rồi sao nữa, sau khi khoác áo lên người thì nam diễn viên sẽ phải đưa cô đi tới phòng thay đồ đã chuẩn bị sẵn bộ cánh mới. Nhưng chàng thanh niên chỉ hỏi thăm. Đúng hơn chẳng có một ai ở đây chuẩn bị hai cái váy đi tiệc tưng cả vì căn phòng lớn này là của khách sạn chứ không phải buổi party ở nhà.

- Được rồi đây, chắc sẽ không sao đâu ! - Nhược Lam cười hiền.

- À vâng, cảm ơn cô - Liếc sang Lạc Trung Khả Vy nói nhỏ - Đưa tôi đi !

Lạc Trung tò mò về cô gái này, tự dừng lại sai khiến người lạ như mình là sao, theo lẽ thông thường thì cô ta có thể phiền Nhược Lam hay cô phục vụ bàn đưa mình tới nhà vệ sinh nếu không biết lối.

- Ở kia cái anh này ! Đưa tôi đi ! - Khả Vy chỉ đang gắng mình đóng đậy để tránh bị la mắng.

Thấy vậy anh cũng đồng ý, đặt tay hờ lên bờ vai Khả Vy và bước đi.

- Nhược Lam, để anh dẫn cô ấy đi thay đồ !

Khả Vy hài lòng với anh chàng, một người chồng vắng lời thế này còn gì bằng. Hoàn tất bước một trong giai đoạn gặp gỡ của hai nhân vật, tiếp đến là nảy sinh tình yêu, Khả Vy biết đoạn này không cần diễn.

Lạc Thiên vẫn đứng đấy, có lẽ anh đã quên mất vài chi tiết cần làm lúc vừa rồi, để khi người phục vụ đi tới đánh động mới thức tỉnh.

- Nhưng như thế thì cần gì phải diễn nữa ? - Anh suy nghĩ, rồi không muốn ở lại cùng Nhược Lam, sai bước đuổi theo. Vừa đi tay vừa tháo cúc áo khoác.

- Úi ! - Khả Vy phút chốc trở thành món hàng để Lạc Thiên kéo xệch và úp vào lòng.

- Tình yêu, em phải ngã vào lòng anh chứ !

- Tình yêu, em phải ngã vào lòng anh chứ !

- Ô cái anh này ! Bỏ ra !

Ngay lập tức Khả Vy bị Lạc Thiên bịt chặt miệng, anh nở một nụ cười trước Lạc Trung.

Đế giày của Khả Vy liên tiếp bị quay vòng, cô vẫn đang nghĩ Lạc Trung mới là chồng chưa cưới. Hành động quá nhanh và gọn của Lạc Thiên làm cô không kịp để ý mặt hướng chi xem xét chiếc khăn hình bông hồng trên ngực áo ai kia.

- Oăm ! - Cẩn cho anh một cái, cô lại đi tới chỗ Lạc Trung, cầm tay anh và kéo đi.

Mọi người nhìn nhưng chẳng ai hiểu, ngay cả người nghĩ ra kịch bản có mặt ở đây cũng vậy. Vị phu nhân thất vọng phải biết.

- Bạn em à ? - Lạc Trung trả lời cho câu nói của Lạc Thiên lúc nãy, anh cam đoan chưa từng gặp cô gái này.

Đến lúc này Khả Vy mới phân biệt, mình miễn cưỡng lại nhìn vào các đặc điểm nhận dạng của Lạc Thiên.

- Oh ! I miss you so much ! - Chuyển sang kế hoạch B, Khả Vy chạy tới Lạc Thiên ôm chầm.

Nhưng Lạc Thiên đâu đã được phổ biến kế hoạch thứ hai, anh chờ người ra.

- My Honey! I love you!!!!!! How are you?

Khả Vy đóng vai một cô bồ từ nước ngoài về gặp người yêu cũ, Lạc Thiên nhanh chóng ăn nhập.

- Kissing my love! - anh cũng ôm lại cô đầm thắm như một cánh chia ly hay hội ngộ vô tình. - You and me finally meet again!

Dù không hiểu anh nói gì nhưng Khả Vy vẫn tiếp tục diễn.

- Được rồi đây, giờ thì cô bỏ tôi ra! - Lạc Thiên gằn giọng.

- Anh Thiên, anh có tình yêu hồi nào thế? - Trần Hùng lên tiếng phá tan những ánh nhìn kì dị của mọi người.

- Chúng tôi yêu nhau được năm năm rồi!

- Ba năm trước!

Không đồng thời phát ra cùng lúc, Lạc Thiên dù nói sau nhưng anh đã không nghĩ cô gái lại trả lời. Còn Khả Vy, cứ theo kịch bản mà đối đáp.

- À, ý của cô ấy muốn nói tới khoảng thời gian chúng tôi yêu nhau thắm lặn! - Anh chữ cháy, đôi mắt vẫn đau đáu nhìn Nhược Lam, hy vọng cô sẽ đau.

- À, vậy là em vừa nhầm anh với Lạc Thiên? - Lạc Trung tiến tới, cũng khá vô lí khi yêu nhau từng ấy năm trời mà không nhận ra.

- Cô ấy bị cận!

- Em muốn nghe anh Lạc Thiên ấy mà!

Thêm một câu bộc phát của hai diễn viên không chuyên, họ không hề ý thức rằng người kia sẽ trả lời.

- Em mới mổ mắt rồi à??? Vui quá!!! - Lạc Thiên làm bộ ngấm nghĩa khuôn mặt cô gái mới gặp nhau lần đầu này.

- Dạ!

Hai người đứng cười với nhau cho tới chán thì mới nhớ ra việc phải làm.

- Mọi người ở lại, tôi dẫn cô ấy đi đường này chút nhé!!!

- Hai người định cặp kè ngay đây à!!! Ha ha!

Ngoái lại Nhược Lam, cô có chút phiền lòng vì hành động trẻ con vừa rồi của anh. - “Đâu nhất thiết phải tự làm khổ mình như thế, anh Thiên!”.

Lạc Thiên buông tay khỏi Khả Vy ngay khi bước ra hành lang.

- Sao mà anh đi nhanh thế! Khổ thân cái chân tôi! Này, anh lại định đi đâu nữa, đứng chờ tôi thay đồ đã!

Khả Vy chưa kịp nói hết câu Lạc Thiên đã bỏ ngoài tai.

- Cậu chủ! Chúng tôi phải giữ cậu lại để tiếp tục bữa tiệc.

Hai tên mặc áo bảo vệ khách sạn chặn ngang đường đi.

- Xong rồi còn gì, ta đã hoàn thành vở hài kịch của mấy người còn ở lại làm gì nữa!

- Theo chỉ đạo thì anh sẽ nhảy cùng tôi!

- Khỏi, tuần tới làm đám cưới luôn, sao phải diễn kịch gì nữa thế? - Lạc Thiên bực dọc.

Dù sao cũng nên tôn trọng người dàn xếp vụ việc này, anh chấp nhận ở lại với mục đích trên người người con gái chiếm giữ trái tim mình. Đợi Khả Vy một lúc, cả hai lại bước ra.

- Anh nhớ phải khen tôi đẹp và trao sợi dây chuyền này cho tôi đây, nhớ là nó đánh dấu ngày chúng ta chia tay, tôi đã đưa anh giữ, giờ gấp lại rồi thì trả cho chủ nhân! Hiểu chưa?

Không nhận lại bất kì thái độ gì của Lạc Thiên, Khả Vy đành độc thoại.

- They comeback! - Tuấn Kiệt reo hò khi nhìn thấy cặp đôi một lần nữa xuất hiện.

Khả Vy muốn kéo Lạc Thiên tới chỗ người lớn tuổi.

- Cô định đi đâu thì cứ đi, không phải rủ rê tôi đâu!

- Là Khả Vy phải không con? - Vị phu nhân dừng việc nói chuyện với gia đình Nhược Lam và một vài người có chức vị khác.

- Dạ, con chào bác! Lâu lắm con không được làm các món ăn truyền thống với bác rồi! Nhớ quá!

Khả Vy cúi chào từng người một.

- Bác cũng mong con lắm đây! - Chủ tịch tập đoàn Trường Tồn bước đến và ôm lấy cô.

- “Bố già mà cũng vào hùa vụ kết hôn này là sao?” - Lạc Thiên lại có thêm một dấu hỏi lớn. Nhìn ba người họ tay bắt mặt mừng y như thật.

- Đi xa con nhớ hai người lắm! Con có mua nhiều thứ làm quà cho hai bác!

- Vậy lần này con có về hẳn nước không?

- Dạ có! - Nhìn đá sang Lạc Thiên bằng ánh mắt tràn đầy tình thương, Khả Vy khiến những người xung quanh tin rằng câu chuyện là sự thật.

- Thế thì chuyện hai đứa cũng phải tính đi thôi!

Nghe xong câu này mà Lạc Thiên cười thầm, rõ là họ sắp sẵn từ lâu rồi mà còn...

- Giới thiệu với các vị, đây là Triệu Khả Vy, con gái chủ tịch Triệu Tấn, bạn làm ăn lâu năm của Trường Tồn chúng tôi. Con bé và Lạc Thiên là thanh mai trúc mã mà hai gia đình đã vun vén từ lâu.

- Thế à, chào cháu! - họ chỉ a dua niềm nở, trước nay chưa từng nghe tên Triệu Tấn trên thương trường.

- À, chắc các vị không biết, thời niên thiếu tôi có người bạn thân là Triệu Tấn, anh ấy và tôi đã từng vào sinh ra tử, thân nhau như tay với chân. Anh ấy lập nghiệp ở trong Nam, cùng góp vốn với tôi. Tiếc là một tai nạn đã lấy đi gia đình của Vy Vy, thương cháu chúng tôi đã tạo điều kiện và chăm sóc từ nhỏ.

- Vậy à! Con bé xinh lắm! Hai đứa thật hợp đôi!

Thì ra vị chủ tịch muốn kiếm người cô thế là vậy, Khả Vy cũng đoán ra ý đồ tại sao họ lại nhượng cho mình nhiều tài sản đến thế, thì ra để đến với cậu ấm này, cũng phải có chút ít danh tiếng.

Lạc Thiên chỉ im lặng quan sát, chẳng có gì thú vị khi nói chuyện phiếm mông lung thế này cả.

Giai điệu du dương nằm trong bản giao hưởng số 40 của nhà soạn nhạc Mozart cất lên, đèn diu diu hắt rồi đi vào bóng tối.

- Thưa quý ông quý bà, đây là thời khắc để chúng ta gần nhau hơn, hãy quỳ xuống những nốt nhạc trầm bổng để về lên vũ điệu dành cho những người yêu nhau!!!

Người dẫn chương trình đứng trên bục, ông ta còn văn chương dài dài nhưng Khả Vy không để ý nữa. Cô chẳng biết bà phu nhân đã thuê ai viết ra cái thứ này để mình phải trật vật tập luyện mấy ngày qua. Tình cờ gặp nhau trong buổi tiệc, chàng thương nàng bị bắt váy liền đặt mua ngay một bộ váy khác để nàng mặc, rồi cả hai phiêu theo mấy kiểu khiêu vũ nhằm chán, nếu tình yêu mà bắt đầu và đậm chồi dễ dàng như thế này thì đời chẳng có ai bị ế. Nhưng biết làm sao được, trước khi làm lễ cưới cũng phải cho bàn dân thiên hạ biết tóm tắt mối tình chóng vánh của cặp tình nhân. Lối mòn của ông tác giả về đường cho hai con người này nghe qua thì nhan nhản mô tuýp của tiểu thuyết, sao không nghĩ tới sự lẩn lộn khi hai họ phải thể hiện sự lãng mạn bất đắc dĩ.

- Tỷ nữa nếu đến cảnh hôn nhau thì tôi không làm theo đâu đấy! - Khả Vy đặt tay lên vai Lạc Thiên, để anh luồn tay vào eo mình. Họ bắt đầu thụ nhạc.

- Cô tưởng ai cũng được đặt lên môi tôi à?! Mà cô có biết bước chân không đấy?

Lạc Thiên không muốn bị lỡ nhịp với người bạn nhảy khi đứng trước những quý tộc khác.

- Yên tâm, tôi đã tập với thầy dạy rồi! Học bài bản luôn đấy!

Vừa dứt câu thì cô vô ý giẫm lên chiếc váy của mình.

- Học cẩn thận nhĩ?

- Không, do cái váy này dài chứ bộ!

- Thế thì cô chỉ cần lắc lư người thôi, chân cứ để nguyên là được!

Lạc Thiên không sai bước rộng như những cặp đôi khác, anh lướt nhẹ trong phạm vi viên gạch đang đứng để tránh cô gái giẫm lên mình.

- Hay quá! Rảnh nợ!

- Mẫu thân tôi đích thân chọn cô à? - Ánh mắt anh vẫn tìm kiếm một người. Kia rồi, cô ấy ở bên Lạc Trung.

- Vâng, bà ấy hỏi tên tôi rồi chọn luôn. Mà tại sao chúng ta lại kết hôn?

- I don't know!

Lạc Thiên cũng vậy, anh chỉ muốn xin ra ở riêng để tránh sự phiền hà khi sống trong gia đình có quá nhiều tình thương. Từ nhỏ đã được mẹ nuông chiều một cách thái quá, ngày ngày cử người giám sát, người cha tuy bận bịu việc chèo lái tập đoàn vẫn không quên xoa đầu anh mỗi tối. Một gã thanh niên từng này tuổi rồi mà bị coi như bảo bối, thật nhảm chán và đơn điệu. Khi đề xuất việc ở riêng thì gia đình lại muốn anh lập gia, cho phép lựa chọn giữa việc đóng cọc với một tiểu thư lá ngọc cành vàng, ăn đời ở kiếp mà không xuất phát từ tình yêu với sự chỉ định lấy một cô nàng trong một năm rồi ly hôn, sau đó muốn lấy ai cũng được. Chính anh là người trong cuộc đây còn hồ nghi như thế thì làm sao Khả Vy hiểu. Vậy nên việc chọn một “gái ngoan” trong cô nhi viện là tối ưu. Gia đình đâu có bắt phải sinh con để cái hay để cô ta quản lý mình, Lạc Thiên lại thấy quá lời khi lấy vợ, anh vẫn có thể chơi bời mà không còn bị cấm vận.

- Khó tin nhĩ? Anh lấy vợ hay họ lấy vợ mà lại không hay? - Khả Vy bập bẹ hiểu được vài câu tiếng anh giao tiếp.

- Thế sao cô không hỏi kĩ người ta rồi lấy tôi!

Lạc Thiên chẳng cần gì từ cô gái này, thứ quan tâm là tờ đăng kí kết hôn chứng minh cha mẹ sẽ không thể chăm sóc mình.

- Đây, khen tôi đẹp đi! - Khả Vy nói mà hơi ngại, khoảng cách giữa hai người gần nhau quá.

- Việc gì phải làm thế?!?

- Thì họ dặn tôi khi ở gần mấy người bạn của anh phải để anh thể hiện tình yêu! - mặt cô thoáng ửng hồng.

- Khỏi!

Lạc Thiên không hù theo trò trẻ con. - Đẹp thì kêu đẹp, xấu xí thì chỉ là con vịt bầu thôi!

Khả Vy đành phải nhin nhục, anh nói đúng, cô đâu có đẹp nhưng cũng chẳng đến nỗi nào. Hiểu được câu nói một điều nhin là chín điều lành, cô để yên.

- Hai người vừa ra mắt bố mẹ đấy à?

Lạc Trung đề cập đôi của mình lại gần, anh hỏi chuyện.

- Sao? Có việc gì? Anh sợ tôi lấy vợ trước à?!

Siết Khả Vy chặt hơn, Lạc Thiên rần ròi, nhìn thẳng vào mắt cô chứ không thèm đoái hoài đến ai cả.

- Lấy vợ? Cậu sẽ lấy vợ ư?

Đây là một tin động trời đối với con trai thứ của chủ tịch, một kẻ theo chủ nghĩa tự do lại đồng ý “game over” các cuộc chơi tại đây là sao?

Nhược Lam cầm nín, tiếc nuối cho người con trai này và chính bản thân mình.

- Ồ, chuẩn bị quà cưới cho tôi đi! - Nâng cằm Khả Vy, Lạc Thiên giờ sợ dây chuyền ra trước. - Anh đã đợi giây phút trao cho em sợi dây gắn kết chúng ta lại từ lâu lắm rồi em có biết không? Yêu em nhiều lắm!

Mặt Khả Vy tự nhiên đỏ sẫm, có chút gì ửng máo, nghe những lời này mà ón quá trời. Không hay anh nghĩ gì nhưng cô cam đoan anh đang giễu mình.

Lạc Thiên hoàn toàn làm chủ được hành động, đưa sợi dây đặt lên chiếc cổ kiều sa, khóa móc lại là đặt hai ngón tay lên bờ môi Khả Vy. Con tim anh nóng đến điên cuồng, cầu xin người con gái đó thôi đừng hướng mắt về phía mình nữa.

Mắt chạm mắt, Khả Vy có chút bối rối trước sự gần gũi của người khác giới. Đôi mắt anh sao mà sáng và cháy bỏng tới thế, như một ngọn đuốc bùng lên giữa giá rét, xa lắm, cô thấy mình trong đó.

... Tự dưng cô lại muốn chọc tay cho anh bị mù...

- Anh không cần diễn nữa đâu! - Cụt hứng

Anh không nói gì, biết hai người kia lặng lẽ bỏ đi để lại sự riêng tư cho mình.

- Và sau đây sẽ là một bản nhạc do Quý ông Cao Lạc Thiên yêu cầu dành cho một người con gái có biệt danh Ông Mút! Chúng ta hãy cùng thưởng thức!!! - Tiếng người dẫn chương trình đưa anh về thực tại, ánh đèn trở lại về lung linh.

- Ông Mút? Cô là ông mút của tôi hả?

- Đâu có, biệt danh gì mà kì vậy? Lại là cái ông tác giả bịa linh tinh tùm lum đấy!

Ra vậy, ông mút chỉ một kỉ niệm hư cấu trong mối tình nhiều năm của họ.

- Sao họ cứ nhìn chăm chăm vào chúng ta thế?

- Vì sao ư? Vì cái dáng lạch bạch của cô đấy! Nhìn chúng ta bây giờ chẳng khác gì chim cánh cụt đâu!

Mất một phút để ngẫm, Khả Vy mới hiểu vì cách di chuyển chậm chạp của mình.

- Khi thật, lão nào chọn cái bài chết tiệt này cơ chứ!!!

- Bài hát đang chạy á? Anh chọn chứ còn ai! - Khả Vy cười tình nghịch - Mà bài này là gì thế, nghe cứ quen quen, giống quảng cáo kẹo cao su hồi xưa xưa xưa xưa?

- Rhythm of the rain!

- Không hiểu! - Cô thậm chí còn không nghe rõ anh nói gì.

- Giai điệu của mưa!

Anh đang bức xúc đoạn này:

Listen to the rhythm of the falling rain

Tôi lắng nghe giai điệu của mưa

Telling me just what a fool I've been

Tiếng mưa như nói với tôi rằng tôi chỉ là một kẻ khờ khạo

Oh I wish that it would go and let me cry in vain

Mưa ơi xin ngừng rơi để tôi khóc trong đau khổ

And let me be alone again

Tôi muốn được cô đơn một mình

Thành ra tự nói mình là kẻ khờ khạo là sao? Nói luôn là ngu ngốc. Cô gái này có gì khiến tay chơi như anh phải thế. Kỳ này mà biết được ai đề nghị cái trò lẳng mạn chẳng ra mà sến thì cực kì này thì anh sẽ cho lão biết tay. Bài hát chê bai kẻ si tình như anh chắc ? Dù vậy nhưng đứng trên một khía cạnh hướng về người con gái ấy, anh chấp nhận là một gã khờ, sẵn sàng trao trọn con tim và ngậm nhấm kí ức.

Khả Vy kết giai điệu nhồn nhộn, cô không thấy có gì là quá « điều » cả, ở lứa tuổi này thì đây là một mơ mộng.

- Chúng tôi muốn gửi một món quà nho nhỏ cho cặp đôi nào có được sự ủng hộ của trò chơi sau đây. Các vị có nhìn thấy trên trần bao gồm cả một hệ thống đèn không ạ ? Giờ đèn sẽ tự động tắt và có duy nhất một chiếc vẫn bật ở một nơi nào đó, thật ngẫu nhiên để dành cho cặp tình nhân may mắn !

- Lại cái trò dở hơi gì nữa đây ? - Lạc Thiên chắc chắn sẽ chỉ đúng chỗ mình đứng. Và không sai.

- Phụt !

Đèn rọi chiếu xuống đúng nơi hai người đứng, còn lại tất cả là bóng tối mờ ảo diệu kì. Dù rất muốn trực tiếp hỏi đi hỏi lại lão quản gia hay một kẻ chỉ đạo nào đó nhưng Lạc Thiên không thể, xung quanh cậu chỉ nhìn thấy những đôi mắt ánh lên nơi mình đứng, tất cả đổ dồn vào mình.

- Trời ơi, họ bắt anh hôn tôi à ? - Khả Vy đã dự kiến đến điều này nên đã tô một lớp son dày. Theo cách này để đánh mất nụ hôn đầu đời thì thật đáng ghi nhớ nhưng mới chỉ gặp anh chưa đầy một tiếng, sao có thể.

- Hai người hãy thể hiện một phút thăng hoa được chứ !!!!!!!!!!!

- Cái thằng cha MC kia rõ là vô duyên ! - Lạc Thiên chỉ biết rửa thầm, đầu cần phải quá quắt một cách hợm hĩnh, chắc sau ngày hôm nay sẽ không có thể diện mà đi vũ trường nữa.

Các nhân viên thừa lệnh len lỏi vào đám đông mà nhỏ to để lên cân cho danh tiếng của Khả Vy.

- Tình huống này tôi đã từng thấy ở đâu đó ! - Khả Vy rụt rè.

- Và rồi đôi nam nữ phải tiến hành chứ gì !?! Nhưng cô nhóc à, tôi là con sói già đây ! - Anh cười nham hiểm.

- Còn tôi không phải con thỏ ngu ngơ hay cô bé quảng khăn đỏ đâu !

Nói đoạn Khả Vy kiễng chân hết cỡ để chạm môi lên trán Lạc Thiên.

- Sao anh cao thế ? Cúi người xuống tý ty đi !

Lạc Thiên đồng tình với sáng kiến đó, anh khụy người để cô có thể « thăng hoa » với nụ hôn chống chế này.

Nhưng khổ nỗi khi cô thực hiện phép nhảy để vươn tới vòm trán khôi ngô kia dễ dàng thế nào thì khi tiếp đất, ôi thôi nguyên cả đế hài cắm thủng đôi giày bằng da Valentino.

- Bụp ! - Anh giữ cả thân cô lại để tránh trọng lượng lớn đè lên chân mình, cố gắng không thét lên vì đau.

- Anh giờ trò gì thế ? - Đắm vào bụng tên sở khanh, anh đã vô tình đặt tay lên phía trên của vòng eo, siết chặt, điều này là tối kị đối với một cô gái mới lớn.

Thế là phải thả bàn tay ra, Lạc Thiên nghiêng răng chịu đựng, cảm giác như đôi chân đã ứa máu mất rồi.

- Họ vừa làm gì vậy ?

Dư luận bắt đầu xôn xao trước sự ngượng ếp của hai người. Đối với một cô gái du học ở phương Tây và cậu chủ thứ của tập đoàn này thì thực hiện một màn khóa môi đâu cần dè chừng bị xì xổi.

- Ôi, anh có bị sao không ? Em thương anh quá ! - Khả Vy nhanh nhay.

- ... - Lạc Thiên để cô độc diễn.

- Em xin lỗi, nhớ ngày xưa quá anh ạ, hồi ấy chúng ta suốt ngày chí chóc !!!

- À, hóa ra họ yêu nhau theo cách hung dữ !

Xem ra Khả Vy có khả năng tùy cơ ứng biến rất tốt. Cô đưa tay lên trán chỉ cho Lạc Thiên, vệt son môi màu cam đã hằn lên.

- Nhìn anh giống tử tù lắm !

- Cô nói gì ?

- Chỉ những phạm nhân mới bị đóng dấu trên trán thôi !

Lạc Thiên nhìn đôi môi nhoe nhoét của Khả Vy thì cũng hiểu, đôi môi bóng nhẫy son, anh kéo khăn ra để lau... cho mình. Xong đầu đó nắm tay

Khả Vy và lôi ra ngoài vì ở lại sẽ chỉ thành trò lố cho thiên hạ !

*

Ngồi cùng hàng với Lạc Thiên, Khả Vy thì thoảng lại nhìn lên gương chiếc hậu để quan sát đôi mắt lạnh lùng.

- Tôi có thể hỏi một câu được không ?

- ...

- Được chứ ?

- Thì cứ hỏi đi ! Trả lời được thì tôi nói !

Lạc Thiên vẫn đang lái xe. Anh cũng không keo kiệt gì mấy lời.

- Anh... có thể cho tôi biết lí do vì sao lại đồng ý lấy vợ không ? À, chả là tôi thấy chúng ta sắp là vợ chồng cũng nên chia sẻ để hiểu nhau

chút ít,... cũng để tôi biết mà tránh làm những thứ anh không thích !

Khả Vy biết không dễ mà làm dâu người ta, hơn nữa đây lại là một gia đình danh gia vọng tộc.

- Thích thì lấy ! - Đáp lại là một câu nói thiếu suy nghĩ chỉ như bọn trẻ mười sáu mười bảy tuổi của Lạc Thiên.

- Anh này, sao lại nói thế ! Tôi biết không phải do gia đình sắp xếp được vì tôi chẳng xuất thân từ gia đình giàu có... nhưng... hãy cho tôi một lí do !

- ...

Khả Vy khó chịu trước sự im lặng đó, hỏi quản gia hay người trong nhà anh ta đều không được rồi, nghĩ một lúc cô quyết định kích đều, hy vọng trong cơn tức giận anh ta sẽ tuôn ra.

- Lí do thì tôi có thể tự nghĩ ra, nhưng chẳng dám nói mà không chắc đã đúng! - Khả Vy hướng mắt tinh nghịch nhìn.

- Đúng thứ cô đang nghĩ đó ! - Lạc Thiên giả vờ ho, hẳn cô ta sẽ nghĩ mình mắc phải căn bệnh thế kỉ, sida, lậu hay gì gì đại loại thế. Vì chỉ có chúng mới hạ thấp phẩm chất của con nhà giàu được. Lạc Thiên chẳng dại mà mắc mưu.

- Thế à !

Cúi mặt xuống, Khả Vy thở dài. Cô thậm chí còn không được quyền rút lại quyền kết hôn của mình một khi đã bị vị phu nhân hỏi tên. Gần giống với kế hoạch đổi đời, tuy nhiên tự dừng làm gì có thăm dò trải dài trên con đường đời được, hẳn người chồng của cô phải mang một khiếm khuyết gì đó, hoặc không... Khả Vy đột nhiên lạnh người, hay tập đoàn này sắp sụp đổ và muốn lấy tên mình làm thủ tục nợ nần. Không đúng, thế thì họ lấy đâu tiền tổ chức buổi tiệc này, hay là người thanh niên này phạm trọng tội giết người phải lấy vợ để im đi.

- Đây, cô còn tươi chứ ?

- Cái gì cơ, anh vừa hỏi tôi gì à ? - Khả Vy chưa nghe rõ.

- Không cần biết người tốt đẹp hay loại chơi bời, vợ tôi chỉ cần còn nguyên là được !

Vợ chỉ là hình thức để che giấu những mối quan hệ của anh, và đầu nếu có phải sống dưới một mái nhà với Khả Vy trong một năm thì có lẽ anh cũng chẳng định nhìn mặt cô quá năm lần trong các trường hợp gặp mặt gia đình.

- Thế thì hẳn kết cấu của anh cũng không phải hạng xoàng đâu nhỉ ?!!! - Khả Vy lợi hại chẳng kém.

- Đi xuống !

- Sao ? - Khả Vy không nghĩ anh lại trẻ con khi thả mình ở một nơi nào đó.

- Tới nhà tôi rồi !

Ra khỏi xe, Lạc Thiên đi trước không thèm đợi, anh chẳng biết mang cô về đâu nên chờ tới nhà để mặc, rồi người làm cũng sẽ ra tiếp đón mà thôi. Ở góc nhìn chính diện thì cô ta sắp lên đời.

Không ngờ lại có một ngôi nhà hùng vĩ tới thế, Khả Vy ước tính nó phải bằng một phần năm mặt bằng khách sạn mà hôm nay cô có mặt... Người làm đưa cô vào phòng tiếp khách rộng lớn.

Lạc Thiên đang ngồi ở đó, anh ngủ gật. Khả Vy cũng chỉ biết tìm một chiếc ghế và đợi, chẳng biết đợi ai.

Khi chủ tịch và phu nhân về thì lập tức Lạc Thiên đứng dậy. Khả Vy cúi chào.

- Chúng ta đi lên lầu ! - Phu nhân dòm cuộc nói chuyện sang một nhà lớn khác để giữ bí mật.

Phòng sách là nơi phù hợp, không khí có chút gò bó và cẩn trọng.

- Tại sao con lại phải lấy vợ ?

- Thiên à, con cứ nghe theo mẹ, cuộc hôn nhân này hoàn toàn có lợi với con ! - Bà không nói thêm lí do.

- Con đây không tò mò nhưng cô gái này thì có !

- À không ạ, cháu không hỏi gì đâu ! - Khả Vy biết mình không được đặt câu hỏi, và cô sợ bà.

- Thế là được rồi, hôm nay Khả Vy ở tạm nhà ta cũng được, rồi quản gia sẽ chỉ cho cô từng phòng trong nhà, và cả con nữa, cả hai phải học thuộc một vài điều.

- Đúng rồi, việc con thắc mắc là tại sao lại phải diễn kịch làm gì, cứ làm đám cưới luôn cho nhanh ! - anh muốn dọn ra càng sớm càng tốt.

Quả thực việc lập gia thế giữ một vai trò cốt lõi đánh dấu sự trưởng thành của một người đàn ông, nhưng với Lạc Thiên thì trái lại. Anh cần một người vợ như một bà cô quản gia dễ tính, chuyên bao che những hành vi ham vui của chồng, do đó lựa một cô gái hiền như bụt là sự lựa chọn sáng suốt.

- Không được, gia đình chúng ta không thể tùy tiện cưới gả được.

- Thế mẹ cho sự việc diễn ra tới nay là hay ho à ? Lão nào đem cái trò vợ vẫn bắt con phải diễn thế ? - Về điểm này thì cả Lạc Thiên và Khả

Vy đều không tán đồng.

- À, mẹ đã thuê tiểu thuyết gia tuổi mới lớn viết cho, vì nghĩ nó sẽ lãng mạn với hai đứa. Thế nào, hay chứ, mẹ thấy sáng tạo lắm !

- Trời ạ ! Con trai mẹ quá tuổi chip chip rồi ! Đẹp ngay đi ! - Lạc Thiên gắt lên - Con không phải diễn viên gì hết ! Cưới thì cưới ngay cho rồi !

- Lễ đính hôn và hôn lễ sẽ được gộp chung và tổ chức vào ngày 26 này !

Lạc Thiên sững sờ không ngờ cha mình cũng đứng ra can thiệp vào. Giả dụ như cô dâu là một thiên kim thì ông Cao và phu nhân đàn xếp là đương nhiên, đây chỉ là một con nóc không rõ nguồn gốc,...

- Tức là thứ ba tuần sau ư ? - Giọng anh phảng phất chút hối hận, có nên hay không.

- Chính xác, từ hôm nay tới cuối tuần hai đứa sẽ cùng ta đến thăm các bậc khách khứa thân quen của nhà họ Cao chúng ta ! Khả Vy à, dù sao cũng sắp làm dâu của nhà này rồi nên cháu hãy tự nhiên, cũng phải đổi cách xưng hô đi. Bác, à cha trông cậy vào con nhiều lắm ! - Ông

Cao đặt đôi bàn tay của Khả Vy vào lòng bàn tay mình dặn dò.

- Cũng không vất vả đâu Vy, Lạc Thiên là con trai thứ nên con cũng không phải lo việc gia thất, cuộc hôn nhân này sẽ duy trì trong mười một tháng nên chúng ta mong sẽ hợp tác tốt với con !

Lời vị phu nhân có sự tính toán, chưa kết hôn đã tính tới ngày ly hôn, rõ ràng cuộc hôn nhân này có điều bất ổn. Khả Vy nghĩ thầm, dường như họ sợ cô xơ mủi tài sản không bằng.

- Dạ vâng ạ ! - Khả Vy cúi đầu lễ phép, cảm giác như một mình lạc lõng giữa nơi đất khách quê người.

- Quản gia ! Muộn rồi, ông dẫn Khả Vy đi nghỉ, mai có nhiều việc cần làm !

Nói rồi ông bà Cao về phòng, Lạc Thiên lững thững lên tầng, còn lại Khả Vy dè dặt bám đuôi ông quản gia. Ông ta chỉ cho cô một căn phòng được dùng làm nơi dừng chân cho khách quý trong nhà, đưa cho cô một vài thứ để học thuộc. Mãi mười lăm phút sau mới có tiếng đóng cửa, cuối cùng vị quản gia mới an tâm để Khả Vy lại. Đúng là người già cẩn thận và kĩ tính, Khả Vy thở dài thượt, cầm trong tay một lốc giấy tờ liên quan đến chữ « Cao », nào là xuất xứ gia đình, gia thế gia tiên,... Thôi ngủ cái đã mai tính sau. Một ngày dài đằng đẵng khép lại trên chiếc giường công chúa, Khả Vy chìm vào giấc ngủ.

- Cộc cộc cộc !

Tiếng gõ cửa bên ngoài vọng lại. Khả Vy vẫn đang say sưa ngắm nghía dung nhan và các thứ đồ đắt tiền trang trí trong phòng. Quả thực là nhà có thế,

bất kì thứ gì kể từ tấm lót giày, đồng hồ treo tường đến những họa tiết văn phong tỉ mỉ... tất cả đều toát lên vẻ kiêu sa giàu có, Khả Vy ngồi cười một mình, tự khen mình có phước lớn.

- Tiểu thư xuống ăn cơm ! Mọi người đều đã đợi ở dưới nhà !

Thấy vậy cô cũng vội vàng mở cửa, vừa nhìn thấy cô lão quản gia không hài lòng với cách chào hỏi thông thường đó, cô đổi ngay lại. Từ tốn mỉm cười, phải nhớ là mình danh giá, mình có học, nhã nhặn, điềm tĩnh và thanh cao. Ủi giời ơi, lằng nhằng rách việc quá, bụng cô đang réo ầm ỹ đây.

- Tiểu thư đã hoàn thành cuốn sách hôm qua tôi đưa chưa ?

Sớm muộn cũng là cô chủ rồi nên quản gia Tôn cung kính, ông cũng không hài lòng về cô gái này cho lắm nhưng có vẻ cô ta biết điều và cũng biết vâng lời.

- Dạ, hoàn thành gì cơ ? À à, bác cho cháu xin lỗi, tại cháu mệt quá nên ngủ quên chưa kịp đọc ạ ! - Khả Vy mới nhớ ra, cô đã dậy từ sớm, nghĩ không có việc gì làm mà nhốt mình trong phòng lòi phần son tô tô vẽ vẽ lên mặt, quên khuấy việc học thuộc gia môn nhà họ Cao.

- Ay da, thôi được rồi, cũng may ở dưới toàn người nhà, tôi sẽ chỉ cho cô, nhưng nhớ lúc nào rảnh phải đọc nghiền ngẫm các quy tắc trong nhà này đấy !

Bước xuống cầu thang, Khả Vy hơi run run một chút, cảm giác chính là đi ra mắt gia đình nhà chồng, cô chậm rãi bước.

- Vy Vy, đêm qua con ngủ ngon chứ ?

- Dạ, bác ngủ cũng ngon ạ ?! - Theo lời dặn thì cha mẹ chồng sẽ gọi cô như con cái trong nhà, còn cô khi chưa nhập môn thì cần giữ lễ. Ông Cao cười hiền bảo Lạc Thiên đây ghé cho con dâu.

- Vy Vy ? À, chính là chị dâu tương lai của em đây mà ! - Lạc Nhã tươi cười niềm nở - Không ngờ anh Thiên lại muốn lấy vợ sớm quá xá!

Lạc Thiên lườm cho em gái mình một cái, bỏ ngoài tai mấy lời giao tiếp, nhìn cô vợ tương lai không chút thiện cảm.

Khả Vy lúc này mới đếm xuể mười hai thành viên tạm thời trong gia đình này. Nói tạm thời bởi vì đây chưa hẳn là bữa cơm gia đình đón cháu dâu nên các cụ bô lão không tới, chỉ có con cháu trong nhà thì cố gắng bố trí thời gian để góp mặt.

- Triệu tiểu thư, để tôi giới thiệu các thành viên cho cô - Lão quản gia bắt đầu - Đây là cậu Lạc Trung, con trai trưởng của nhà họ Cao, cậu ấy đang giữ vị trí phó Tổng công ty Trường Tồn.

- Chào anh ạ !

- Đây là cô Lạc Nhã, tam tiểu thư, cô ấy hiện đang giữ chức giám đốc khu vực phía Bắc.

- Chào chị ạ !

- Ấy, không dám, cứ gọi mình là Lạc Nhã là được rồi, dù sao Vy Vy cũng sắp làm chị dâu !

Khả Vy có chút á ngại trong lời giao tiếp bởi Lạc Nhã hơn tuổi mình.

- Tiếp đến là cậu Lạc Tâm,... Lạc Đình,... Lạc Ngôn,... Lạc Nhi,..., Lạc Mỹ,..., Lạc Kiệt...

Thôi, đến đây thì Khả Vy không còn nhớ nổi ai với ai nữa, cả nhà mà toàn lạc với chẳng khoai, chóng hết cả đầu. Cô cứ vâng vâng dạ dạ cho qua lệ. Lão quản gia thao thao bất tuyệt, người quan trọng nhất thì không thấy nói, đến giờ này cô cũng vẫn chưa biết chồng mình làm cái gì ở công ty, có khi lại kiêu như cậu hai chơi bởi vô công đòi nghề chia tay xin tiền mẹ mỗi sáng. Có vẻ như thế lắm.

- Được rồi, quản gia Tôn cứ để em ấy tiếp xúc với chúng tôi nhiều sẽ quen, chứ ông cứ nói vậy thì chẳng có ai nhớ nổi đâu ! Em dâu dùng bữa đi ! - Lạc Trung nhìn vào sự tập trung nơi đồ ăn trong ánh mắt của Khả Vy hơn là đồng tai nghe, anh lịch sự gấp cho em dâu tương lai một miếng ngon.

- Chị hai, chị và anh hai quen nhau trong hoàn cảnh nào thế ạ ? Chúng em tò mò lắm ! - Lạc Kiệt và Lạc Mỹ kháo ầm lên, thật là bất ngờ khi anh trai lại chọn khẩu vị hương đồng gió nội thế này.

- Mấy đứa trẻ này, đừng có nhiều chuyện, Vy Vy vừa mới về còn chưa quen khí hậu, các con hỏi ít thôi ! - Cao phu nhân sợ rằng sẽ để lộ điều gì đó nên dẹp ngay những câu hỏi về sự gặp mặt trước đó của đôi vợ chồng sắp cưới, bà lảng sang chuyện khác.

- Bác à, để cho chúng con hỏi han hai người một tạo thôi ạ ! Anh hai tình trường như thế mà lọt lưới chị Vy thì quả là một câu chuyện đáng để kể, con còn cứ tưởng anh ấy và chị Nhược Lam sẽ thành một đôi cơ ! - Biết rằng ông bà Cao chỉ khó tính với người ngoài còn trong nhà rất dễ tính nên Lạc Kiệt truy hỏi Lạc Thiên đến cùng, kể cả bây giờ chưa hỏi ngay được thì cậu trai này sẽ còn đi theo mà dò mồi.

Lạc Thiên dường như dị ứng tới hai từ « Nhược Lam », anh không thích nhắc tới cái tên đó bởi nó quá đối quen thuộc rồi, nó thâm đậm bung đầy trong con tim tới nghẹt thở. - Yêu là lấy, thế thôi ! - Một câu trả lời dối từ trong ra ngoài, nhưng anh biết nói gì hơn chứ. Chẳng lẽ lại nói rằng cô ấy bỏ anh vì một người con trai hèn mọn thì anh bắt chước tìm một cô gái chẳng ra sao để gấn kết.

Có một thực tế mà ông Cao là người tường tận rõ nhất. Xét về vai vế nhà họ Trịnh và họ Cao, Nhượng Lam với Lạc Thiên là đôi thanh mai trúc mã, vừa vai phải lứa. Ông và phu nhân đều coi cô ấy như con cái trong nhà, nhưng có lẽ vì sự quá thân thiết ấy đã ngăn cản ông không thể nhận một người con dâu như thế, và nghiêm nhiên ông thà chấp nhận một cô con dâu như Khả Vy còn hơn, một phần để chia cắt tình cảm của đôi tình nhân trẻ.

- Chị Vy, chị kể cho chúng em mở mang tầm mắt đi ạ ! - Lạc Mỹ nhõng nhẽo.

- Mỹ Mỹ, con ngồi im đi nào ! - Ông Cao nhếch mắt.

- À, thực ra là có chút thú vị ! - Khả Vy vốn thẳng thắn, ai hỏi gì thì nói lấy, dù sao cô cũng được ôn lại kế hoạch B đến nỗi khắc cốt ghi tâm rồi, bắt đầu : - Anh ấy gặp chị trong một buổi party của một người bạn tên Antony.

Biết rằng tên chồng đang vất óc tìm xem mình có người bạn nào tên như thế không, Khả Vy lén huyếch nhẹ vào người ngồi cạnh là anh. Chắc chắn Antony chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng.

- Anh Antony là người Pháp gốc Ý, anh ta học khóa 47, đại học Columbia, có sở thích đánh tennis, những buổi chiều anh ta thường chạy bộ bên dòng sông. . .

- Nàng ơi, bỏ qua cái sơ yếu lý lịch của người ta đi ! - Lạc Thiên không nói nên lời nhưng thâm nhún nhủ qua đôi mắt. Từ « Nàng » không phải lấy từ cách xưng hô chàng và nàng thân mật mà là nàng hai lúa, một cách châm biếm.

- À, - Khả Vy hiểu ý - hôm ấy chị mới chân ướt chân ráo tới New York, đáng lẽ phải vào phòng lẻ 401 thì lại đi nhầm tới phòng đối diện đang hội hè. Thế đấy, quả thực rất tình cờ - Khả Vy cũng giơ khuỷu tay, cô nhập tâm vào câu chuyện như chính mình đã từng trải - Trong khi những cô gái với nhiều màu da khác nhau vận các món đồ lụa là váy vóc, mà chị cứ áo sơ mi quần kaki đóng hộp, chưa kịp hiểu ra vấn đề thì một người phục vụ vô tình làm đổ rượu vang lên người, anh Lạc - Thôi chết rồi, quả thực Khả Vy đang quên mất tên chồng mình là gì. Bộ nhớ đệm trong não không tài nào nghĩ ra, chỉ tại lão quần già nói nhiều Lạc quá mà giờ ngay cả một chữ cũng không nặn nổi ra miệng. Trí nhớ cô vốn không tốt, hơn nữa mọi người đổ dồn mắt nghe cô nói khiến tâm trạng không tránh khỏi sự lúng túng. Bên cạnh đó thức ăn ngon cũng là một tác nhân khiến đầu óc mụ mị. May mà cô còn phân biệt được con trai cả và con trai thứ nhà họ Cao, à, một người là Lạc Trung, một người là Lạc Thiên. Nhớ rồi. Nhưng... ai là Lạc Trung và ai là Lạc Thiên thì tự dưng quên bống. Ngộ nhớ nói nhầm thì. . .

- Ha ha ! Có phải sau đó Lạc Thiên lịch thiệp đưa áo khoác và dìu em vào nhà trong phải không ? Thảo nào... bữa tiệc tối qua là em chủ định bảo anh kéo em đi ! Ha ha, anh lúc đấy cũng không hiểu vì sao em lại nói là « Đây anh, cởi áo cho tôi mượn ! », rồi còn « Đưa tôi đi » nữa ! Thì ra là hai đứa muốn ôn lại chuyện xưa.

Lạc Trung giờ mới hiểu, anh cười trước sự ngại ngùng không thể tả của Khả Vy, má cô đỏ hồng lên. Gượng chết đi được, đã thế anh chàng thiếu gia này còn ôm bụng cười làm cô cũng vỡ hùa theo :

- Ha ha, hài quá ! Em thích gây bất ngờ cho người khác ấy mà ! Ha ha !

Khả Vy cười được hai tiếng thì lập tức bắt gặp ánh mắt trừng trừng của vị quần gia và phu nhân. Cô lại im phăng phắc. Lạc Thiên tỏ ra khó chịu, anh giả vờ e hèm một tiếng. Nhận xét ban đầu của anh về cô quả không sai, con gái con đũa mà vô duyên.

- Có gì đâu, em cứ cười thoải mái ! Nhà mình toàn những người vui tính ! Cứ như con bé Nhượng Lam ấy, đến nhà chơi mà cứ chọc cả nhà cười hoài ! Em chỉ ở nhà này mấy hôm là sẽ cười tung bừng ấy mà !

- Thôi đi, ai chẳng biết anh quý Nhượng Lam, đừng có nhắc đến tên cô ta nữa, vợ tôi... cô ấy không thích cái tên đó ! - Lạc Thiên nói gằn giọng, ngay sau đó anh gấp cho Khả Vy một cái đuôi gà mập bự - Ăn đi em !

Đấy, cứ thế này thì Khả Vy đã cho một chân vào nhà họ Cao rồi.

*

Sau khi bữa ăn kết thúc thì mỗi người một việc. Ông Cao cùng ba người con và các cháu tới công ty, Lạc Kiệt và Lạc Mỹ còn là sinh viên nên đi học. Khả Vy ở lại nghe giáo huấn.

Lạc Thiên chân đi khắp kiểng, có người quan tâm hỏi thăm nhưng anh nhất quyết không nói lý do. Khả Vy chẳng rõ có phải do mình không nhưng bộ mặt tỉnh bơ của cô làm anh ngán ngẩm.

- Haiz, ta đã dặn cô bao nhiêu lần rồi, tuyệt đối không được nói quá nhiều, cười quá to và vào hùa theo người khác. Cô vừa có đề ý không,

Lạc Trung được phép cười lớn bởi nó là đàn ông con trai, nó là sếp lớn, tiếng cười đồng thời thể hiện phong thái giàu sang, còn cô, cô là thực nữ thì chỉ nép sau vạt chồng thôi. Tội chỉ dám mong cô không làm Lạc Thiên mất mặt. Ở cô nhi viện chẳng có nề nếp gia giáo gì hết, thế nên vào cái nhà này cô phải tự biết ý biết tứ để che lấp cái thân phận của mình đi ! - Cao phu nhân cao giọng, bà không hề coi Khả Vy là con dâu.

- Vâng ạ, cháu sẽ cẩn thận hơn.

- Bây giờ thì tiếp tục bài học của mình đi !

Khả Vy bắt đầu chạy sô.

• Từ 8 - 10 h : Học tiếng Anh.

- Cháu phải bồi tiếng Anh à? Hello, How are you?,...

Khả Vy phải nhồi cả một cuốn tiếng Anh giao tiếp trong thời gian ngắn. Họ yêu cầu khi xã giao cô phải “chèn” một vài từ vựng thông dụng kèm tiếng mẹ đẻ để cho người ta biết: Triệu Khả Vy đã từng là một du học sinh.

Cũng chỉ tại tên chồng chết tiệt, nếu đóng theo kế hoạch A thì đâu phải lằng nhằng thế cơ chứ.

• Từ 10 - 12 h : Giờ của nữ công gia chánh.

Bắt đầu là các món ăn truyền thống, sau đó phải học thêm các món ăn của thế giới. Người Ý người ta thích ăn mì, phải biết xào mì, người Nhật chuộng sushi, thế thì còn chờ gì nữa, học thôi. Người Hàn không được quên món canh rong biển,... Riêng thời gian này Khả Vy phải tốn rất nhiều thời gian, từ ngày này qua ngày khác.

Thế mà Khả Vy cứ tưởng phương Tây họ ăn đơn giản, ộp hai lát bánh mì, phết ít bơ là được, ai ngờ đâu...

• Từ 14 - 16 h : Ôn tập

Mấy hôm trước đã học gì thì hôm nay đem ra ôn lại, cách pha trà đạo, cách rót trà, cách thưởng thức. Không có thú vui chăm hoa thì nghệ thuật bon sai đâu, phải biết. Tango, dancesport, điệu Latin cứ thế mà phô diễn,...

Trước đây khi ăn một viên ô mai, cô thường bóc và nhét vào miệng dễ dàng, thế mà giờ phải cầm viên kẹo sao cho những ngón tay thật điệu, ngón út phải duỗi thẳng, nhẹ nhàng mở cầm và đặt vào giữa lưỡi, tận hưởng hương vị một cách từ từ. Trước đây hay hái trộm mấy bông hồng để cắm trong phòng thì giờ phải lột những ngón tay mảnh khảnh qua từng cánh hồng, đặt chiếc mũi cảm nhận hương thơm dúi dũi của tinh hoa,...

*

Lạc Thiên kết thúc công việc sớm hơn dự tính, tâm trạng cũng chẳng vui vẻ gì. Từ sáng tới giờ những cô nhân viên luôn nhìn anh với ánh mắt nuối tiếc, dường như thông tin anh sắp kết hôn đã lên sàn khoa mép của các bà các chị buôn chuyện từ công ty mẹ lan tới công ty con. Điều này khiến anh không hề thích, lấy vợ thì sao chứ, lấy vợ mà như ở tù và bị bọn đàn ông chưa vợ nhìn với ánh mắt coi thường thì còn gì là cậu hai nhà họ Cao này nữa.

Đã có vài cuộc gọi từ mấy công tử chơi bời trong hội sát gái nhưng Lạc Thiên đành khất sang tuần. Tuần này anh phải lo việc hậu thế. Biết ngay mà chiều nay phải ở nhà với cha mẹ và cô vợ “quê mùa”, thôi thì cố gắng mấy bữa để ăn chơi dài dài.

- Thiên à, bác thấy trán cháu có chữ Hỷ đấy! Đi đâu mà vội vàng thế? Ha ha, hôm nay gia đình bác có vẻ làm phiền cháu rồi! Các bác đang định đến nhà cháu chơi đây!

- Vâng! - Lạc Thiên không nói gì, trong lòng mang nhiều mối rối không tài nào gỡ bỏ. Đáng lẽ có một ngày anh được gọi hai người lớn tuổi này là cha, là mẹ.

- Anh Thiên, anh chưa trực tiếp giới thiệu chị dâu cho em đâu đấy! - Nhược Lam không thể nói to hơn, trong lòng anh nghĩ gì cô đều thấu, tình yêu này đâu phải chỉ của riêng mình anh.

- À ừ! - Lạc Thiên không hề liếc nhìn cô lấy một lần. Chỉ cần nhìn thôi trái tim anh sẽ kêu gào dữ dội, rồi sẽ rỉ máu đau đớn, nên tốt nhất hãy coi cô là phù du.

- Chân anh bị...?

- À không có gì, bị một vật thể lạ cắm lưng ấy mà! - Anh chẳng buồn giải thích, càng không muốn nói là cô vợ mình gây ra. Thêm cả Lạc Trung là năm người tan sở lên xe về nhà họ Cao.

*

- Ủi ông trời ơi! Cứu con với!!!!!!!!!!!!!!

- Kẹp chân phanh đã!

- Không được! Em không làm chủ được vô lăng.

- Tôi bảo cô phanh chứ đâu phải rồ ga?!

- Con xe điên kia ai đang lái vậy? - Lạc Trung cùng Nhược Lam vừa đỗ xe vào gara đã chứng kiến toàn bộ màn xiếc của chiếc xe được coi là nôi đồng cối đá hết quệt vào tường rồi lại chà đạp lên vườn cỏ ki công chăm sóc.

Tiếng máy nổ nhộn nhịp hay inh ỏi cả một góc vườn. Chẳng khác vô ngựa quân Nguyên, bánh xe đi tới đâu hoa tàn như ngả rạ. Hàng cây dừa cảnh trồng dọc hai bên lối đi thì đến ba bốn cây bị xe tông đổ rạp, gia nhân người làm đều co giò ẩn náu tìm cho mình chốn an thân.

Chiếc xe con của Lạc Thiên vào cổng cách xe trước 50m thì chuốc họa vào thân. Một bóng xám bạc quẹo đột ngột và đi ngược chiều với tốc độ cao. Anh vội vàng tấp ngay sang phải để tránh con thịnh nộ không rõ nguyên nhân của chiếc xe hiệu Toyota kia. Tưởng thế là an toàn, ai dè chiếc xe ấy lại muốn chạm mũi xe này.

- Cô rẽ phải mau, không thì đâm vào chiếc xe trước mất đấy!

- Nhưng em không rẽ được, càng quanh nó càng lao trái!

Hai người ngồi trong chiếc xe xám bạc tranh luận nhiều nhiều, đến nỗi mà người trung niên kia bất lực phải giằng lấy bánh lái. Xe của Lạc Thiên chỉ cách chừng 5m, anh đã cố đi chậm và yêu cầu hai bậc phụ huynh nhà họ Trịnh thắt dây an toàn cẩn thận. Giờ muốn quay đầu xe lại cũng khó, cần thời gian và diện tích, anh nắm chặt vô lăng có chút lo lắng.

- Brừng !!!! - Động cơ xe Toyota vẫn tiếp tục chạy, duy chỉ vị trí đã yên ổn. Sau khi lộn hai vòng và nhờ chiếc bánh xe bị nổ lốp kịp thời hai người trong xe mới hoàn hồn. Thở dốc.

- Chịu thôi, mười lăm năm vào nghề tôi chưa từng gặp phải người nào như cô đây! - Bước xuống xe, thầy giáo dạy lái xe lắc đầu, chỉnh đốn lại quần áo, thức ăn trong người tuy đã cư ngụ chừng ba tiếng mà quấy rối cả khoang tiêu hóa.

- Em thành thật xin lỗi thầy! - Khả Vy cúi gầm, không nhờ người thầy ngồi cạnh này thì có khi cô đã húc vào cả hàng rào sắt hoặc chiếc xe đối diện rồi.

- Thôi thôi! Tôi không thể tiếp tục vật lộn nữa! Chắc tôi già rồi! - Rõ mới ngoài bốn mươi mà thầy Viên đã khuất phục trước sự cứng đầu của Khả Vy. Nửa tiếng vừa qua đúng là một đoạn đường dẫn tới địa ngục, toàn bộ hai bên vỏ xe bị xước hết, mũi thì bị lật, chẳng còn thấy biển số và thương hiệu xe.

- Có chuyện gì vậy?

Bởi vì có Nhược Lam đứng ở phía xa nên Lạc Thiên mới tò vò gần gũi bắt đầu dĩ với thứ quê mùa biết nói kia. Anh đi hai bậc tiền bối xuống rồi đi tới dò xét. Nhìn Khả Vy từ trên xuống dưới, tóc tai rối bời, mồ hôi nhễ nhại.

- À à, mong các bác thông cảm, cô Triệu mấy lâu nay quen lái xe bên trái nên về nước chúng tôi muốn để cô ấy quen dần các tập tục giao thông nước nhà. - Lão quản gia đi tới trình bày với cậu chủ cũng là với đối tác làm ăn gia đình họ Trịnh.

Trên thực tế Khả Vy cần phải học lái xe bởi một công dân du học nước ngoài có điều kiện khá giả không lẽ gì lại không thể đi ô tô. Trước khi bắt đầu thực hành lái xe, thầy Viên đã dạy cận kề các thao tác xử lý tình huống thường gặp, thầy tự tin có thể đào tạo được cô gái này, nhưng có vẻ cô hơi bị tối dạ và ương bướng.

- Vậy à? - Phu nhân nhà họ Trịnh thở mệt - Bác cứ tưởng cháu du học ở Hoa Kỳ cùng Lạc Thiên...

- Không không, tiểu thư Triệu phần lớn sống ở London nên bằng lái xe cũng do chính quyền sở tại cấp, thói quen lái bên trái vẫn chưa sửa được! - Vẫn là lão quản gia đứng ra tiếp lời.

Thầy Viên lờ đi, còn Khả Vy cũng chẳng hiểu mấy người họ nói gì. Trong kế hoạch cô là du học sinh bên Mỹ cơ mà nhì, xem ra tầm nhìn của cô vẫn còn hạn hẹp và éch ngồi đây giằng lăm.

- Chắc! - Lạc Thiên cũng chỉ biết lắc đầu, biết thế này anh đã đích thân đi chọn vợ.

Khả Vy phóng tầm nhìn ra xa, ôi thôi, tan hoang cả một bãi cỏ xanh mượt. Cô vừa mới ở nhà họ Cao chưa hết một ngày mà đã làm vỡ một cái bình trà cổ, mẻ cái lục bình lớn bày ở phòng hưởng nguyệt, và tiêu điều khu vườn. Kiểu này chắc chắn sẽ bị phạt nặng rồi, một khi những vị khách quý này về...

- Này, tóc! - Nếu là một cô gái nào khác Lạc Thiên sẽ phóng thoáng mà vuốt lại mái tóc mềm cho, tuy nhiên cô vợ này thì không đáng để động tay. Anh nói thế để cô ta tự biết mà chỉnh trang sắc đẹp.

- Ha? - Khả Vy trở mặt, lòng cô đang sợ muốn chết đây, lão quản gia vừa dùng ánh mắt sắc lẹm để hành hình.

- Haiz! - Thờ dài, anh phải đích thân đặt úp bàn tay lên mái đầu cô, cánh tay khỏe mạnh không thương hoa tiếc ngọc cộp vào hộp sọ, vuốt xuống theo làn tóc - Nhìn tóc cô như con điên ấy! - Nói rất nhỏ, anh áp mặt lại gần cô, chỉ bởi Nhược Lam đang tiến lại gần.

- Thầy Viên, chuyện này là sao? - Lạc Trung bước tới, anh học lái xe từ người thầy này, ngay cả Lạc Thiên hay Nhược Lam cũng đều do thầy đào tạo cả, do vừa rồi đứng ở xa chưa nghe rõ lí do tạm ứng của quản gia. Chẳng ai ngờ thầy lại bị hóc xương ở cô học trò kia.

- Có lẽ do hôm nay tôi bị mệt nên không tập trung giảng dạy, xin lỗi cô Triệu! - Thầy Viên cũng chỉ vì giữ sĩ diện cho họ Cao, đặc biệt là Lạc

Thiên mới phải hạ mình, cam đoan rằng cái cô Khả Vy này học cả đời cũng không biết lái xe.

- Ý! Cây dừa thứ tư từ ngoài vào bị đổ mất rồi! - Nhược Lam trầm ngâm. Nhớ lại một thuở, khi ấy Lạc Thiên mười một còn cô tròn mười tuổi, cả hai nằng nặc đòi người thợ trồng cây cho phép tự tay vun trồng nó, rồi thì bao kỉ niệm êm đẹp đều có sự chứng giám của cái cây này... Ngày ấy chơi trò vợ chồng, Lạc Thiên đã hứa khi nào dừa có quả sẽ đích thân trèo lên hái để làm vật hẹn ước... Lớn lên chờ mãi dừa đâu ra quả mới biết đây chỉ là đùa cảnh cũng như tình yêu của hai người chỉ có thể thâm yêu thâm nhớ chứ chẳng thể kết trái.

- Sớm muộn thì mấy cái cây dừa này cũng già mà chết thôi! Còn cả đám hoa xung quanh nữa! Quân gia à, nhân tiện ông gọi người thiết kế lại toàn bộ khuôn viên này chứ đừng trách Khả Vy, cô ấy... vợ chưa cưới của tôi thích trồng cây lá vàng nhập từ xứ Hàn. Tôi cũng định cho người nhỏ mấy cái ki cục kia thì thật hay Khả Vy đã giúp tôi! - Mỗi câu nói Lạc Thiên đều phải nuốt nước trong miệng, cổ tỏ ra lạnh lùng, cánh tay anh đẩy Khả Vy lại gần, ngực bàn tay lên vòng eo cô.

Có được câu nói này của chồng thì Khả Vy mừng quýnh, khả khả thế này thì còn lâu mới bị mắng. Trái lại con tim của Nhược Lam và Lạc Thiên đã bị đẩy cách xa nhau vạn dặm. Thứ kì cục chẳng phải đang nói đến những đóa hoa đồ quỳên mà anh thích, Nhược Lam vẫn hay qua chăm sóc,... tất cả đều trở thành quá khứ mất rồi. Anh vô tình hay vì anh hữu ý?

- Còn nữa, Vy Vy à, em không biết lái xe sao không báo anh. Không phải phiền hà tới thầy Viên.

- Không phải em không biết lái mà vì em chưa lái quen! - Khả Vy cười trừ, khẩu ngữ của nhà họ Triệu là: không có gì không biết, chẳng qua không nhớ thôi. Điều này được giáo huấn với người soạn ra là lão quân gia. Đương nhiên chẳng ai muốn rước một cô gái “kém đáng cấp” vào nhà cả.

- Ồ!

- Chà chà! Hai đứa trẻ các cháu chưa kết hôn mà cứ quần lấy nhau thế này, hẳn sẽ hạnh phúc lắm. Chắc ông bà Cao mong cháu bé lắm đây!

- Ông Trịnh cười hiền, quả thực trong nếp nghĩ ông vẫn luôn cho rằng con gái mình với chàng thanh niên này mới là một cặp trời sinh, tuy nhiên không hiểu sao mấy tháng trở lại đây tình cảm hai đứa rạn nứt, vị phu nhân của ông cũng không tán thành. Ban đầu ông còn ngờ hay là vun cho Lạc Trung và Nhược Lam, tuy nhiên có gì đó mà phu nhân ông tỏ vẻ phản đối kịch liệt.

- Dạ! Thế hai bác và em đây vào nhà cháu uống chén trà, chắc bố mẹ cháu ở lầu trên đó. Cháu muốn dành thời gian cho Khả Vy, cô ấy cần học lái! - Lễ phép với bề trên, Lạc Thiên cúi đầu chào để mặc Lạc Trung tiếp tục tiếp khách. Anh kéo Khả Vy về bên chiếc xe của mình, mở cửa để cô ngồi ghế chính, anh chỉ ngồi bên cạnh.

Mấy người họ rồi cũng bước vào, anh lặng nhìn theo.

- Cậu Thiên, tôi nghĩ nếu muốn dạy tiểu thư Triệu học lái thì cậu nên dùng chiếc xe khác! Tôi e rằng sẽ làm hư mất chiếc xe này! - Thầy Viên chân tình khuyên nhủ.

- Không sao! Thầy cứ để tôi dạy cô ta! Thầy cũng vào dùng trà đi!

Bây giờ chỉ còn Khả Vy và anh trong xe, cô thấy không khí có chút ngột ngạt. Nghe người ta nói cậu hai này khó tính lắm.

- Sao? Lái xe đi! - Lạc Thiên ra lệnh, không bởi đã dựng ra cái việc dạy cô ả thì còn lâu mới phải ngồi tiêu khiển giết thời gian.

- Dạ vâng ạ! - Chồng tương lai nói thì phải nghe thôi. Khả Vy nhìn trần trời anh ta một hồi để khi Lạc Thiên trừng mắt mới vội vàng tra khóa khởi động máy.

...

- Cô định đi đâu đấy? - Khoanh tay ra dáng phú hộ, Lạc Thiên chủ quan không thắt dây bảo hiểm, nãy giờ để ý thấy bạn lái chỉ đi thẳng, dường như định đi vào gara.

- Thì em đang định đánh lái ra ngoài, phải kiếm chỗ nào thoáng mới vòng xe được chứ! - Khả Vy đang rất tập trung. Chiếc xe của cậu hai này có vẻ đắt đỏ, lái khó hơn cái xe cũ.

- Ê ê, cô định tông vào xe của Lạc Trung đấy hả? - Rõ ràng trong đầu Khả Vy nhủ phải vòng vô lăng một đường bán nguyệt mà đôi tay nắm chặt quá không thể như ý.

- Này này, cô định đâm vào cái xe đằng sau à? Tôi bảo cô chọn đoạn gần cửa gara để quành mà cô chui tọt vào trong làm gì?

- Em cũng muốn thế lắm nhưng có được đâu? Lỡ đã nên xe phóng vào trong hầm! - cô thanh minh.

- Cho lùi đi!

- Nhưng... em không biết! - Mặt cô ngẩn tün lại, nghe cái giọng gia trưởng của tên chồng mà ức chế nhưng gắng mà nhịn nhục.

- Cô là đầu bò à? Vừa rồi thầy Viên không dạy cô mấy cái căn bản này sao?

- Thôi đi, anh khoanh tay mà nói thì ai chẳng làm được, mau, mau giúp em lùi đi!

- Cô kia, cô định phá tan xe của tôi ra đấy hả? Cô mù hay mắt tön lên trời mà không thấy cái xe trước mắt!

- Bình! - Không kịp trở tay, khi Lạc Thiên đỡ lấy vô lăng thì Khả Vy đã mạn phép tông vào con xe thể thao màu xanh lam.

- Cô bị đâm hay ngu quá đáng vậy? Không biết thắng phanh à? - Lạc Thiên dứt khoát lấy chân trái bước qua để vào bàn đạp thế chỗ, đẩy mạnh chân Khả Vy ra. Như thế con xe đã dừng lại sau khi gây tội với xe khác.

- Á! - Mắc cá chân bị đạp mạnh vào thành, Khả Vy suýt soa.

- Con nhỏ này! Cô xem cô làm gì với chiếc xe của tôi rồi!

Bằng chứng rành rành không thể chối cãi. Con xe đóng thể thao phía trước cũng là của Lạc Thiên, đuôi xe bị méo xẹo, còn đầu xe này bị đập một phần.

- Ngu xuẩn!

- Cái gì, anh bảo ai ngu cơ? Tôi ngu á? Tôi... - Đến lúc này thì chẳng cần phải tỏ ra ngoan ngoãn mà anh em em gì hết, Khả Vy theo Lạc Thiên bước ra ngoài, khám xét hiện trường, thật là vô lý khi nói người ta ngu dốt, chí ít cũng nên nói giảm nói tránh. Tuy nhiên nếu là anh ta, Khả Vy có khi đã làm ầm lên, nhìn thấy hai con siêu xe mà cô sợ xanh mặt, cô đã làm mất mặt quan của chúng, nếu phải đền thì chết tiền - ... Tôi đi chậm làm sao mà lại làm hai cái xe... hôn nhau được, ...tại... tại anh đẩy chứ, tự dưng anh thò chân sang làm tôi...

- Có phải cô rò ga đúng không? - Nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi, Lạc Thiên biết ngay là thế.

- Ồ thì, thực ra cái chân phanh và chân ga nó... làm tôi hơi khó nghĩ... nên phản ứng không kịp - Đây cũng là cái khiến thầy giáo trách cô ngớ ngẩn. - A, đau chân quá, chết rồi hình như bị trật khớp rồi, hức hức, đau quá!

- Thôi được rồi, tôi không tra cứu! - Mặt Lạc Thiên có chút áy náy, hình như vừa nãy anh đã hơi mạnh chân. Cô ta cũng là phái yếu nên nhường bộ đôi chút thì hơn. Dân gian có khuyên đối với những cô gái đẹp thì hãy tìm mọi cách để lại ấn tượng, còn loại gái quê như con bé này thì bao dung là tốt nhất, để cô ta gây sự thì chỉ rắc rối thêm. Đúng hơn là Lạc Thiên khinh không thêm tiếp chuyện.

Khả Vy đã chứng minh thành công rằng chỉ cần già vờ đau là bọn đàn ông con trai sẽ phải e dè hết.

- Nhưng khoan đã! Tôi bảo cái này!

- Có việc gì anh cứ sai bảo! - cô vừa nói cái gì thế nhỉ, nói vậy cứ như cô chỉ là a hoàn của anh ta thôi vậy, ít ra cô cũng ngang hàng ấy chứ -

Anh biểu tôi coi! - Tay chống hông, trông anh ta hách dịch thế nào thì cô lại tỏ ra chanh chua tốt độ. Vênh mặt, hất cằm.

- Tôi nói trước cuộc hôn nhân này sẽ không đi tới đâu hết, vì thế nên cô không được phép can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi! Trước mặt gia đình chúng ta có thể phải đóng kịch, trừ bỏ và mẹ tôi ra, còn khi ở ngoài thì tôi không quen biết cô. Hiểu chưa! - Đây là sự đề phòng của Lạc Thiên, người ta vẫn hay nói những cặp vợ chồng hồ sống lâu bên nhau sẽ nảy sinh tình cảm, ban đầu có thể cả hai đều không ưa nhau như cô và anh lúc này. Đời có nhiều chuyện không biết được, nhìn cô ta trước mặt người lớn tỏ vẻ ngoan hiền thế này không ai đoán ra tâm nghĩ gì, tốt nhất là tránh xa. Loại hàng giảm giá (như cô ta) thì càng không nên động đến.

- Xôi ơi! Tưởng chuyện gì! Tôi đây cũng chẳng thêm nghĩa đến việc của anh! - Nói là thế nhưng Khả Vy đã nhen nhóm kế hoạch rồi. Ai kiểm soát được chuyện tình cảm chứ, chỉ cần cô cứ tỏ ra xất xược, ngang bướng trước mặt anh ta, chí chóe châm chọc thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Không sớm thì muộn sẽ thành một cặp đôi như kiểu ngôi nhà hạnh phúc thôi. He he, nghĩ rồi cô cười thầm ranh mãnh.

- Biết điều thế thì tốt! Giờ tôi đi ra ngoài, cô cũng đi đâu thì đi, đến giờ ăn tối thì phải đợi tôi vào cùng! - Vẫn là anh muốn diễn kịch trước Nhượng Lam.

- Ồ...! - Chưa nói hết câu thì Lạc Thiên đã lên một chiếc xe khác phóng đi, anh tìm đến một quán bar.

Khả Vy ậm ừ, thế là bỏ học lái xe rồi, hơn nữa mục tiêu khó đạt được quá. Cô sẽ sống với anh ta mười một tháng, trong thời gian đó cô phải tìm mọi cách để giữ hai người này sinh tình cảm và kết cục cô sẽ vĩnh viễn trở thành Cao thiếu phu nhân. Ha ha...

*

- Rất mong được hợp tác với cô em!

- Anh là ai và tại sao lại có số điện thoại của tôi? Lại còn hẹn tôi ra đây nói chuyện nữa? Trả lời mau! - Khả Vy đang ngồi trong một quán cà phê cách nhà họ Cao hai mươi phút taxi.

- Cô bé cứ từ từ, anh có nói sẽ không trả lời đâu! - Một chàng thanh niên với vẻ mặt khôi ngô cười tươi gọi một ly nước giải khát cho cô.

- Tại sao anh biết tôi uống nước anh đào? - Khả Vy chưa từng gặp người này, nhìn anh ta khá còi mớ và hiền lành.

- Không những thế anh còn biết cô em là du học sinh, là tiểu thư nhà họ Triệu, một tai nạn đã cướp đi gia đình của cô em nữa!!! - Anh ta vẫn cười hiền.
- Em là tuiếp người thích màu vàng, cư xử đoan trang, hòa hợp. Biết nấu các món ăn của nước ngoài, nhay các điệu khiêu vũ...

- Rốt cuộc anh là ai? - Những điều anh ta nói không giống với con người thật của Khả Vy nhưng hình tượng con dâu nhà họ Cao thì đúng là thế.

- Bởi vì anh chính là người nặn ra một Triệu Khả Vy!

- Không hiểu?

- Anh là Triệu Đông Kỳ, một tiểu thuyết gia.

- Sặc! - Khả Vy vừa phát ngôn ra từ này cũng vừa bị sặc thật, anh ta chính là kẻ đã bắt cô múa rối cho thiên hạ coi?

- Chắc chắn! Anh gọi cô tới đây là biết tâm đồ của cô, có phải cô muốn cái đám cưới giả nhà họ Cao sẽ trở thành mãi mãi phải không? - Nhấp một ly trà nóng, Triệu Đông Kỳ thư thái.

- Ai bảo anh nói linh tinh vậy, tôi... đâu có ý đó! - Quý tha ma bắt, sao cái con người này lại biết được nhỉ?

- Thì trong tiểu thuyết vẫn luôn là vậy, anh chuyên viết truyện tâm lí tuổi mới lớn nên đừng qua mắt anh! Anh biết cô khôn đáo để.

- Thế thì sao? Anh định giúp tôi chắc?

- Phải! Anh giúp cô cũng là giúp chính bản thân mình!

- Anh nói rõ ra xem nào!

- Haiz, anh và cô có một đường tình duyên khá tương đồng. Trong một lần anh đi gửi bản thảo cho nhà xuất bản, vô tình bắt gặp Trịnh tiểu thư, là Trịnh Nhượng Lam đó! Nhìn mặt cô em sao ngu quá!

- Ờ thì anh cứ nói đi, tôi đang nghe...

- Cô Trịnh thích đọc tiểu thuyết của anh, chả là anh cũng có mấy cuốn sách bán chạy, anh cũng giỏi lắm, em đã đọc tiểu thuyết...

- Đề nghị anh kể vào trọng tâm, tôi không có nhiều thời gian đâu, mà nãy giờ anh kể đâu có liên quan gì đến tôi?

- Im, không được cắt ngang. Nghe đây, Cao Lạc Thiên và Trịnh Nhượng Lam hai người họ yêu nhau từ tấm bé, anh và cô chính là gì mỗi đứa tránh đường họ đó! - Lần này Triệu Đông Kỳ bộp luôn, đi thẳng vấn đề. - Cô Trịnh nhờ anh đóng giả làm bạn trai cô ấy để che mắt Lạc Thiên, còn

Lạc Thiên lại lấy cô em ra làm lá chắn!

- Thế á? - Vẫn thái độ dửng dưng nhưng Khả Vy đã mập mờ hiểu ra mấu chốt vấn đề.

- Trùng hợp thay, ông bà Cao lại thuê anh dựng một vở kịch cho buổi tiệc gặp mặt của cô em với tên Lạc Thiên đó.

- Và thế là anh vét mấy thứ linh ta linh tinh, nào là làm đồ rượu, khiêu vũ và...

- Phải, cái này anh lười nghĩ nên ăn trộm ý tưởng trong truyện của người khác ấy mà! Anh có nhiệm vụ viết kịch bản sau này,...

- Gớm, tại anh mà tôi bị trẹo chân đây này, suốt ngày phải học nhảy rồi lái xe, cả nấu ăn nữa chứ.

- Hết tuần này thì không phải khổ nữa đâu, chap tiếp theo em sẽ được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa dưới ngòi bút của anh!

- ...

- Tóm lại là cũng như em, anh cũng muốn giữ cho mình một nàng công chúa. Nếu em là nàng lọ lem vớ được hoàng tử thì anh cũng muốn là chàng lọ lem câu được tiểu thư nhà quý tộc. Hiểu chưa, vì thế nên rất vui nếu cả hai mình cùng hợp tác!

Khả Vy cần thời gian để suy nghĩ. Có được sự hậu thuẫn của tác giả thì hay quá còn gì, có sự việc gì đều được biết trước, rồi có thể bảo anh ta nệ tay xây dựng hình tượng Triệu Khả Vy đúng hoàn hảo quá để mình bớt phải gồng mình gánh vác. Hơn nữa anh ta viết truyện chuyên nghiệp hẳn sẽ thấu hiểu tâm lí, biết cách giải quyết tình thế, lại còn là quân sư... Đúng là chỉ thấy lợi không thấy hại.

- Này anh, như thế chúng ta có giống nhân vật phản diện không? Mà đã là phản diện thì kết cục... - Khả Vy có dấu hiệu bị thuyết phục.

- Yên tâm đi, ông Cao đã cảm đoán Lạc Thiên và Nhượng Lam không được đến với nhau, lí do thì anh không rõ nhưng đây có vẻ là điều kiện tất yếu, vô cùng quan trọng.

- Đây là việc của hai người bọn họ làm sao gia đình cảm được?

- Cô ngốc này! Hẳn phải có một điều gì đó trắc trở không thể vượt qua mới khiến đôi trai gái đâm vào ngõ cụt như thế chứ. Coi xem, hai gia đình quen biết từ nhỏ, lại còn xoay chuyển nguồn vốn cung ứng luân hồi giúp đỡ nhau như họ Cao và Trịnh, có gì lại phải nghiêm cấm việc họ qua lại.

- Thì giả dụ như anh trai Lạc Thiên, là Lạc gi nhĩ, Lạc Trung ấy, có khi nào anh ta là kẻ thứ ba xen giữa...?

- Không phải mới lạ! Cái gia đình này rắc rối mà lại đơn giản, cô không biết thì thôi, thằng cha Lạc Trung thậm chí còn dự định đứng ra làm chủ hôn cho hai người kia đấy. Hẳn ta bề ngoài tỏ ra bề nang cô nhưng thực tế thì chỉ mong muốn Nhượng Lam là em dâu thôi.

- Vậy ư? - Khả Vy buồn, cô cứ nghĩ thế này này, một ngày nào đó không chỉ Lạc Thiên mà cả Lạc Trung cũng nghiêng ngả vì cô đấy.
- Chứ còn gì nữa! Việc họ Cao muốn chọn cô là dâu bởi họ bắt cô phải mang thai giả cho họ. Cái thai mới là thứ để giữ cô ở lại nhà người ta!
- Cái gì? Tôi phải mang thai á?
- Be bé cái mồm thôi! Đã bảo là thai giả rồi mà! Anh cũng chỉ biết hơn cô tí ty đấy thôi, nhà họ Cao kín tiếng lắm, không đề cập gì thêm cho anh cả. Việc của anh chỉ là vẽ vài đường nét cho cuộc sống vợ chồng của cô thôi.
- Thật là khó hiểu!
- Biết nhiều không tốt đâu, cứ giả vờ ngu ngu ngơ ngơ hóa ra lại hay! Dù thế nào thì anh cũng sẽ tìm mọi cách tác hợp cho cô và Lạc Thiên!

...

Chia tay với Triệu Đông Kỳ, Khả Vy đứng đợi Lạc Thiên ở đầu phố để hai người cùng đi về.

Trên đường tuyết nhiên không thấy cô nói gì, còn Lạc Thiên vốn phải hợp cạ mới tung hứng, không khí âm ỉ, tiếng gió rít...

- Lại thật, giữa Lạc Thiên này và Nhược Lam có chướng ngại vật gì nhỉ, tại sao hai người họ không tới được với nhau? Mình xen vào liệu có phải xấu tính không? Là gì được nhỉ? Nhược Lam? Cô gái này trông dễ mến,... còn Lạc Thiên, hẳn ta cũng đẹp trai hào hoa đấy,... Nhưng mình và cái anh Đông Kỳ ấy cũng được mà, cũng khá xinh xắn và đẹp đẽ chứ. Anh ta với Nhược Lam, mình với chồng mình... Tuyệt cú mèo!

- Cô đang nghĩ cái gì thế? - Lạc Thiên không thể đọc được những dòng suy nghĩ trên của Khả Vy, chẳng chỉ thấy thi thoảng cô cộc đầu mình, rồi lại lắc lắc, cười gian rồi chớp chớp mắt.

- Con nhỏ này bị đao hả? Hay là tóc nơ? - Từ trước tới giờ những cô gái đẹp ngồi cùng hàng ghế với anh luôn quay về phía trong và ngắm nhìn người đàn ông lái xe một cách men lỳ, riêng Khả Vy lại như trẻ lên ba.

- HẢ? - Giật mình trở về thực tại, Khả Vy quay sang bên, mắt đối mắt với Lạc Thiên.

- Nhìn cái gì mà nhìn, cô đừng có hét diếc tai như thế! Xuống xe!

- Xuống xe? Tôi làm gì mà kêu tôi xuống, có ai chọc giận anh đâu? - chưa đi được nửa đường mà xe đã dừng lại.

- Cô không muốn làm con dâu ngoan hiền à?

- Đừng có chơi chữ!

- Thế cô đi tới nhà người khác thường hay làm gì? Nên nhớ cô chưa phải dâu nhà họ Cao chúng tôi đâu?

- ... Đến nhà người ta thì phải chào hỏi lễ phép, kính trên nhường dưới... À, ý anh bảo mua quà biếu hả? Gớm, nói toẹt luôn cho rồi! - Không phải quên giữ kẽ với chồng tương lai nhưng bởi mãi suy tính nên cái thói ăn nói tùy tiện từ nhỏ bộc lộ song hành bên mình.

- Chẹp! - Cũng vẫn là Lạc Thiên muốn ghi điểm cho nàng dâu này trong mắt người lớn, cô ta không cảm ơn thì thôi lại còn.

Khả Vy một mình bước vào cửa hàng bán hoa quả, chỉ trong mấy ngày mà cô cũng đã trở thành một tiểu đại gia, tiền lúc nào cũng được chu cấp đầy vế, chẳng phải đắn đo như ngày xưa.

...

- Cô ta làm gì mà lâu thế? Để bọn công tử ta phải đợi từ nãy đến giờ, đúng là đàn bà con gái ai cũng giống ai, đã vào chợ là không biết lối ra.

Lạc Thiên bực dọc, kiên nhẫn ngồi chờ thêm mười phút nữa...

- Khi thật, mình còn chẳng biết số điện thoại của cô ta!

Đành chấp nhận thôi, quán gia đã lựa sim số đẹp và dễ nhớ, mua cho cô hẳn một chiếc điện thoại HTC cao cấp và đưa số cho anh nhưng anh đâu có thêm quan tâm.

Thêm hai mươi phút nữa,...

- Con nhỏ này đúng là không biết phép tắc gì cả!

Không thể đợi thêm được nữa, cũng không thể bỏ mặc cô ta về một mình vì như thế sẽ bị người lớn dò hỏi, Lạc Thiên đành phải xuống xe tìm.

- Xin hỏi chị có thấy một cô gái tóc xoắn dài, mặc một bộ áo liền da báo không? - Anh dừng lại trước cửa hàng ở đầu dãy phố ngang, mỉm cười và hỏi

thăm.

- À, cô gái vừa mua một rô táo Mỹ ấy hả, cô ấy gửi tạm đồ chỗ tôi và bảo một lát nữa qua lấy nhưng tôi vẫn chưa thấy quay lại, cô ấy đi sâu vào trong chợ đó, bảo là muốn mua thêm rượu vang, tôi cũng đã chỉ chỗ cho, cậu cứ đi thẳng tới số 302 là tiệm rượu nổi tiếng ở đây! - Cô bán hàng có vẻ nhiệt tình, đưa Lạc Thiên cầm rô táo. Nụ cười của đáng lãng tử làm cô ngay ngất một hồi.

- Trời ạ, con nhỏ này định mua cho cả làng cả tổng chắc!? - Nhìn vào rô táo cỡ phải mấy chục quả, trả lại thì anh không quen nên đành xách theo.

- Anh có nhìn thấy cô gái bạc bộ đồ da báo vào mua hàng ở đây không?

- Không thấy! Từ sáng tới giờ khách hàng toàn là nam giới, anh mua gì?

- À không! Con bé này đi đâu không biết.

Đồng hồ đã quá sáu giờ, trời dần tối, ánh đèn lung linh bật đồng loạt giăng kín khu phố, Lạc Thiên ngoái đi ngoái lại không thấy cô đâu.

- Khả năng bị bắt cóc không thể được, nhìn cô ta cũng giao hoạt lắm! Hay là bị trấn lột hoặc cướp? - Người dung nước lã nhưng cô ta sắp sửa là một phần trong cuộc sống của anh rồi, dù ít dù nhiều...

Ở một góc, nơi có chiếc bóng đèn tròn màu vàng giờ xuống, bà Tám bán hàng được về vui mừng..

- Cô cho cháu thêm bát cháo lòng nữa! Cho cả sườn và óc lợn vào nhé!

- Được thôi tiểu thư! Nhờ cháu mà quán bác đông khách hẳn lên! Mấy cái thằng thanh niên này không ăn cháo đi kéo nguội, cứu mãi ngấm người đẹp.

Khả Vy được khen vui phải biết, làm sao không thích thú được cơ chứ, con gái cứ có ai khen là không phân biệt được nói thật hay dối. Mấy gã hàng nước thấy một cô gái ăn mặc sành điệu, có chút gì đó hoang dã, lại sang trọng thì xúm lấy. Đúng là người đẹp vì lụa, Khả Vy không chắc có thể nói ngược lại hay không vì hồi trước mình đâu có được ai khen chứ.

- Triệu Khả Vy!!!!!!!!!!!!!!

Giọng nói quen quen, bóng dáng không xa lại, còn là ai nữa...

Trời đánh còn tránh miếng ăn, Khả Vy lúc này đang nuốt một chặp nào là nạm bò, dồi lợn, óc và sườn băm nhỏ, cả cháo cay nữa. Có lẽ tên chồng này hung dữ hơn cả ông trời rồi.

- Triệu Khả Vy!!!!!!!!!!!!!!

- Ơc Ơc Ơc! - Ngay lập tức cô nhỏ hết ra, thậm chí bát cháo trên tay cũng làm đổ, rơi xuống chân của một thanh niên ngồi bên và cái bát cũng vỡ làm ba.

- Nóng nóng nóng! - Anh chàng có tên là Tú này do không đi giày mà chỉ chơi tông nên không thể chịu được sức nóng của phần chất lỏng đặc quánh vừa mới múc từ nồi đun trực tiếp.

- Việc của cô mau mau giải quyết đi! Nhanh chóng rồi quay về! - Lạc Thiên siết chặt tay, rô táo vắt luôn xuống lòng đường, quay ngoắt.

Liệu mà lẹ lên không thì ta sẽ mặc kệ luôn đấy, đời nào mình phải ngồi đợi, coi như chân trông xe cho cô ả ăn vặt.

Khuôn mặt bí xị pha chút đau đớn của tên Tú gây sự chú ý của Khả Vy hơn cả, miệng vẫn còn vương một vài thứ, cô lấy tay quẹt qua loa.

- Xin lỗi anh, em thành thật xin lỗi, em không cố ý! Để em lau cho! - Khả Vy rối rít rút lấy khăn tay tạ lỗi với người thanh niên.

Cô đã có kinh nghiệm trong việc sơ cứu các vết bỏng trong quá trình chăm sóc những đứa trẻ ở cô nhi viện. Đôi tay linh hoạt lột trong miếng khăn mà gạt vết cháo ra khỏi chân nạn nhân, cúi thấp người thổi nhẹ cho hẩn đỡ xót. - Phù phù! - Nhìn bàn chân đỏ hây hây mà áy náy.

Tên Tú và đám thanh niên rõ ràng được lợi, chiếc áo Khả Vy mặc được thiết kế có phần phóng khoáng, tức là có chút gì đó kêu gọi nếu như khom người xuống. Lạc Thiên mà lì, trừ Nhược Lam thì những cô nàng phải cực sặc xi mới mong anh ngó ngang nên trang phục của Khả Vy đều được người ta lựa kỹ, ngay cả mái tóc xoắn bồng bênh này cũng theo một đường thời. Ẩn dưới làn áo màu nâu hổ báo kia, có gì đó thật tò mò. Thấp thoáng, nửa hở nửa kín, làn da mịn màng được chăm chút của cô gây phấn khích người khác giới. Ánh mắt dè già của lũ thanh niên kèm tiếng kháo nhau và cười vang rộ. Khả Vy ngốc, mãi mê xin lỗi đâu có biết mình đang bị lợi dụng.

- Mấy cái thằng này, chúng mày nhìn cái gì thế hả? - Lạc Thiên xóc nách Khả Vy lên, hần giọng lớn. Anh đã quay lại sau khi nghe tiếng xin lỗi thành tâm của cô dù không nói với mình.

- Đâu có! - Chúng chối biến.

Khả Vy không ngờ Lạc Thiên lại mạnh tay đến thế, kéo cô suýt ngã ngửa, hoắc mắt nhìn anh. Coi bộ dạng của anh lúc này dường như một con sư tử trưởng thành, mà cũng giống một con gà chọi háu chiến.

- Này, cầm lấy mà mua đôi giày mới! - Anh rút ví và xia tiền xuống mặt của tên Tú.

Khả Vy chẳng hiểu anh, tự đứng lại quan tâm đến mình, lạ thật. Năm ngón tay Lạc Thiên đã hằn lên bắp tay cô, giữ khá chặt.

- Này thằng kia, mày nghĩ các anh là ai mà lôi mấy đồng này ra? - Thật là trơ trẽn, chúng vừa giật tiền của Lạc Thiên, đếm rồi nhả mặt làm gấu -

Mày là cái thằng nhãi nào, đừng cậy có tiền mà vênh ở cái đất này! Pi! - Tên Tú nhò một bãi nước bọt ngay gần mũi giày giả da cá sấu của anh.

- Không chấp với mấy người! Đi! - Lạc Thiên thêm lần nữa nắm chắc hơn bắp tay Khả Vy kéo đi. Đừng hiểu nhầm anh có ý tứ gì với cô, đơn giản đã là một thằng đàn ông, bắt kẻ thứ gì của mình hoặc sắp là của mình, dù nó hay dở thế nào, dù không thích hay ghét thì cũng sẽ bảo vệ.

- Đứng lại! - Tên Tú giờ tay sang ngang chắn đường, dường như Lạc Thiên đã động đến cái thằng chí phèo nhất phố - Mày xin lỗi thay người đẹp thì tao tha! Tao ghét nhất mấy cái loại công tử bột, cậy mình nhà giàu, có tý nhan sắc là khuôn hết gái đẹp về mình, lại còn dở cái trò bố thí này nọ nữa!

Mau xin lỗi tao sẽ lượng thứ.

Lạc Thiên tỏ ra khinh thường, không thèm trả lời, một tay đút trong túi quần, đứng hiên ngang, chỉ có ánh nhìn hướng xuống đối tượng.

Đôi mắt tên Tú nảy lửa như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, rõ là anh cao ráo và trông đáng vẻ khỏe mạnh hơn nhưng chẳng ai biết được dân đen máu liều thế nào đâu. Hắn đứng phải kiễng lên đôi chút mà chòm tóc vẫn không tới mắt của Lạc Thiên.

Người lịch sự vs dân chợ búa.

- Thế nào? Mày xin lỗi anh nhanh! Còn nữa, chân anh mày bông rất lắm rồi đây! - Vuốt mái tóc một cách cầu kì, tên này ra giọng ăn vạ.

Người xung quanh đã bu xúm xít, họ tò mò không biết có chuyện gì xảy ra. Hiển nhiên thứ họ thấy là một vụ tranh chấp của hai gã, chiếm lợi phẩm hay cội nguồn rắc rối hẳn phải từ cô gái kia mà ra. Mùi cháo thơm ngon vẫn len lỏi trong từng hơi thở.

Tú bẻ tay kêu răng rắng, hẳn đang lên gân. Một mặt còn các anh em chiến hữu xung quanh thì lo gì. Khả Vy thấy vậy không thể lặng im mãi:

- Thành thật xin lỗi anh,...chồng em không giỏi giao tiếp, - cô không biết nói như thế có nên hay không nhưng chưa tìm được từ nào ám chỉ mối quan hệ của hai người thỏa đáng thay thế - em xin thay mặt anh ấy đứng ra xin lỗi. Anh có cần phải đến bệnh viện kiểm tra không? Hay là thế này, để em chạy ra hiệu thuốc mua cho anh...

- Làm sao phải thế? Đưa tiền cho hắn rồi còn gì? - Lạc Thiên chẳng thấy mình sai, với những loại người không hiểu lễ nghĩa thì việc gì phải lời ong tiếng vịt. Hơn nữa ánh mắt ti tiện của hắn ta đứng lại nơi Khả Vy thật bỉ ổi.

- Đây, người đẹp thấy không, cái tên này quả thực là bất trị, mày nghĩ mày đẹp zai mà có quyền à?

- Người ... - Tay Lạc Thiên hình thành nắm đấm.

- Anh yên đi! ...Anh gì à, chồng em là thế đấy, mong anh tha cho,... Bồng nhẹ chỉ cần ngâm nước mát một lát! - Đá lông nheo, Khả Vy dùng chiêu mỹ nhân kế.

- Nể người đẹp lắm đấy nhé! Cái thằng chồng kiểu này bỏ quách đi em ạ, đi theo anh đây này! Anh nuôi!

- Mày thì nuôi được ai, có mà vỗ béo mấy con lợn in ưt ưt ấy! - Lạc Thiên khó chịu, tại sao cô ta cứ phải bênh vực bọn hạ lưu này chứ. Cùng lắm gọi công an khu vực giải quyết là êm xuôi, chuyện bé lại còn thích xé ra to.

- Mày thích cái gì? Thích bị tạt axit vào mặt hay là bị ăn tát con dao lam! - Hoàn cảnh xảy ra cho thấy, nếu bạn là một anh chàng đẹp trai khi ra đường hãy biết chú ý tới lời ăn tiếng nói, hành vi cử chỉ, đừng để bọn xí trai chúng ghét. - Anh ngậm miệng vào! Im một chút không sợ người ta nghĩ mình câm đâu! - Khả Vy chặn họng Lạc Thiên, đối với những tên nhỏ nhen, ích kỉ như thằng người đối diện thì tốt nhất nên rót ngọt vào tai hắn, không thì sinh sự đổ máu chẳng ai ngờ, cô quay sang cười giả lả - Anh gì à, coi như nể mặt em đi, em nhận lỗi hết mà!!!!

- ... - Lạc Thiên vì bị chống chế bởi cái véo tay của cô nên không nói, thôi thì vì chữ khinh nên chẳng tốn nước bọt mà tiếp chuyện chúng.

- He he he he - nụ cười đặc trưng của con dê núi - mọi người thấy không, thằng cha này rõ là sợ vợ! Bị vợ quạt một tiếng mà đã im de, em trai à thế thì làm ăn được gì nữa!!! He he he he!!!!

Lần này thì nhục nhã dâng tới tận núi, Lạc Thiên không thể nhẫn thêm. Thế nhưng cô gái bên cạnh lại ghì chặt móng tay vào làn da của anh, đau nhức.

- Anh cho qua một lần này đi, không thì còn lâu mới về được! - Khả Vy thủ thủ. Sắc mặt anh hơi tái, một phần vì đau, một phần vì nhẹn.

- Coi cái mặt nó méo xẹo kia! Người đẹp à, em có chiêu gì mà chồng em lại nhát cáy thế, cứ thích núp sau váy vợ. Chẳng như vợ anh, nó ngoan lắm!

- Hi hi, thôi làm hòa anh nhé! Em có chút việc nên phải về ngay, hôm nào gặp lại chúng ta hàn huyên một buổi nữa!

Khả Vy duyên dáng mỉm cười, hai tay ghì chặt tay Lạc Thiên mà kéo anh đi. Mọi người cười phá lên, nhìn chàng thanh niên khôi ngô mặc đồ Vest công sở

mà lại lặng lẽ nghe theo vợ.

- Này cháu!

- Lại chuyện gì nữa đây? - Khả Vy chau mày, còn ai muốn gây sự nữa, cô biết Lạc Thiên bốc hỏa ngàn ngút và sắp tiêu hóa rồi.

- Cháu quên chưa giả tiền cháo, cả tiền bát vỡ nữa! - Bà Tám phe phẩy quạt.

- À vâng ạ, cháu quên mất, cho cháu gửi!

- Ô ồ, thằng này trông thế mà hèn, lại phải để vợ trả tiền! Kém cỏi quá! Làm được đồng nào để vợ kiểm hết thế sao đáng bậc nam nhi đại trượng

phu, hử? - Tên Tú quên mất rằng khi nãy Lạc Thiên đã rút ví mình ra, lúc này anh đang điên tiết, đứng im một chỗ là bản lĩnh lắm rồi. Quá quắt, Lạc Thiên vùng tay Khả Vy ra, hít thở hít thở, cái tên này không ăn đấm thì không biết quý trọng răng trên hàm.

- Tú!!!!!!!! Mày không ở nhà trông con mà lêu lổng ngoài đường hả???????? Bà cho tiền bảo mày mua trứng gà đã mua chưa!!!!!!!!

Một cô gái với vóc dáng nhỏ bé từ đám lâu la bước vào, người dân xung quanh đều sợ dây dưa tới bà chằn này nên đành đứng tránh, Lạc Thiên một lượt nhìn cô ta, gần giống như mẹ xề, người thì mũm mĩm, mẫu người đi qua không tới ngực anh. Cô ta đứng dạng chân trước mặt chồng, thái độ hung hăng.

- Mày lại gây sự với ai à???? - Chất giọng ngân nga lạnh lốt của cô nàng dừng lại nơi Lạc Thiên, chỉ cần một việc chỉnh trang quần áo của anh đã khiến hô hấp của nàng ngưng trệ, không thêm đoái hoài tới người chồng của mình nữa, nàng đứng chôn chân ngắm nhìn tài tử.

Coi bộ mặt tên Tú ngẩn choán lại, không còn vót vát lấy một chút thể diện nào. Hấn sợ vợ, còn cô vợ lại ham hố ngắm người đẹp. Nắm bắt được điểm yếu đó, Lạc Thiên cười khẩy làm duyên.

- Khả Vy, mình đi thôi! - Anh cao giọng ôm trọn bờ vai cô mà bước đi. - Em gái à, anh không biết tại sao em lại chọn cái thằng nhếch nhác kia là đức lang quân! - Để lại cho cô nàng mũm mĩm một ánh mắt phong lưu, Lạc Thiên chơi trò quân tử, ra đi trong sự ngưỡng mộ của phái nữ.

- Tú! Mày đã làm gì anh trai kia hả? Bốp Chát!...

- Ha ha ha! - Đi một đoạn Khả Vy không nhịn được cười phá lên.

- Cười cái gì mà cười!?!

- Anh không thấy buồn cười sao, cái thằng cha đó làm anh sợ héo mặt, mà bà chị vợ lại làm hấn ta hết vía, sau đó anh lại cướp hồn chị ta! Đúng là vòng tròn luân luân! Cái mặt anh vừa rồi đúng là ngu chết đi được, bị thằng cha đó chém chả không nói được câu nào! Ha ha, anh hóa ra lại sợ vợ. Ôi ước mơ của mình là lấy được một người chồng sợ vợ!!!!!!!! - Đan đôi bàn tay và đặt trước ngực, Khả Vy làm trò ước nguyện. Có một vài người đi tò mò nhìn nhưng không thể hiểu.

- Cô... Chẳng qua tôi muốn giữ thể diện cho cô thôi, cô nghĩ xem mặc áo cổ trễ thì phải ý tứ một tý chứ! Đúng là không biết điều!

- Ai bảo thế? Cổ áo tôi đâu có trễ! Anh nhìn mà xem! - Khả Vy cúi xuống, đầu có mà. Cô vận bộ liền, áo sát nách, cổ trứng khoét vòng tim, quần lửng quần ngực, bộ đồ này nhờ có màu vải đẹp nên hoàn toàn có thể mặc ra ngoài dù kiểu dáng giống đồ ở nhà, mặc khá thoải mái.

- Ồ, vì vòng một thiếu nhi nên mới thấy thế! Thảo nào mấy thằng kia nhìn mà lắc đầu ngán ngẫm! Chắc! Tôi biết mấy chỗ thăm mĩ nâng ngực đấy, có cả phiếu mời cơ, cần không tôi cho! - Lạc Thiên đáp.

- Kệ tôi! Liên quan thá gì đến anh! Không phải vì thấy tôi đẹp nên anh sợ mất hả? - Chính xác thì có một lần anh đã vô tình đặt tay lên ngực cô.

- Nực cười! Cô chỉ đẹp với chị em Thị Nở thôi!

- Không thèm chấp với anh nữa! Đợi tôi vào lấy giỏ táo rồi đi ra!

- Khôi, tôi vất nó ở cái đám vừa rồi! Mà tôi hỏi cô, cô vào trong đây làm gì, bắt tôi ngồi đợi hơn một tiếng đồng hồ? Cô ăn cháo? Cô buồn dưa lê? Có là mò khoét à? - Người ta cũng thường hay nói về những cô gái có lần môi mòng y xì.

- Tôi... tôi vào mua chai sampanh! Tiện thể thấy có quán cháo nên... tại mấy hôm nay tôi bị bỏ đói! - Có một điều mà Khả Vy tế nhị giấu, thực ra cô định vào quán rượu thật, nhưng thấy người ta chơi trò đánh đáo rất thú vị, mãi xem quên khuấy thời gian, lại còn hò hét nên... đói. Thi đương nhiên phải ngồi vào một quán xá nào đó, định gọi anh nhưng không cần nghĩ cũng biết đời nào Lạc Thiên muốn ngồi vỉa hè chè cháo, thế thì đi một mình là hay. Nói thật thì vào nhà hàng cao cấp ăn cứ phải giữ kẽ phiền phức lắm, cứ tự nhiên ngoài đường là thỏa mãn nhất.

- Nhà tôi ngay cả một con cún cũng không bao giờ bị bỏ đói! Lần này tôi tha cho nhưng không có lần sau đâu, ai đòi chồng cô ngồi phổng trông xe cho cô ăn uống tùm lum à, chắc chắn cô phải lượn mấy quán ăn rồi nên mới bắt tôi ngồi chờ quá lâu! Vô duyên! - Mặt anh trẻ ra so đo, vô thức nhắc tới từ

“chồng” như một lẽ tất yếu.

- Nhà họ Cao, cao lương mỹ vị, đậm là Lạc phải lắm ngô khoai sắn lắm mà từ hồi nào tới giờ mỗi bữa lão quản gia cho tôi ăn có một bát cơm chẳng bỏ dính răng và cả việc phải trật vật với những chiếc váy vòng eo chỉ ních chừng 60 - 61, làm sao mà ăn nhiều được.

- Cô nói có suy nghĩ chút đi! Ai không cho cô ăn, thức ăn bày đầy trên bàn là thế, loại con gái sợ phát phì bày trò ăn ít thích bịa đặt. Tôi bảo này, cô đừng giảm cân làm gì, lên kế hoạch chi tiết ra rồi lúc thực hiện không được thì lại nhồi nhét thức ăn, như thế chẳng mấy chốc cô thành con lợn giống thôi!

- Gớm, ai thêm giảm cân! Dáng tôi đẹp tôi không cần! Haiz, cái nhà anh không cho tôi ăn uống đầy đủ đấy! Cả sáng vật vã học ngoại ngữ, rồi học nấu ăn, nấu mà không được ăn, đến trưa thì có mỗi mấy món nhàn nhạt, mà sao người giàu các anh cứ thích ăn món cá không hoặc thịt sống thế chẳng thấy có miếng cơm trắng nào, thiếu năng lượng, đói chết đi nên tôi mới phải đi ăn cháo! Anh có biết không cả tuần kể từ ngày có kế hoạch kết hôn, không hôm nào tôi không được nghỉ ngơi cả. Chạy đôn chạy đáo học hết cái này đến cái nọ, gì nữa, họ còn định bắt tôi học đàn piano, ngâm thơ... tất cả chỉ tại cái thằng cha ấy! - Khả Vy hậm hực tuôn một tràng giang đại hải.

- Tại ai? - Lạc Thiên phát hiện ra mình sắp rước phải một cái loa làm việc không biết ngừng nghỉ, nãy giờ cô ta vừa nói vừa tuôn mưa xuân xối xả, may mà anh cao ráo, không thì cái mặt đẹp trai này thật là xấu quá đi thôi.

- Tại... à à... - Ý của cô là tên tác giả Triệu Đông Kỳ đó, nghĩ ra toàn những thứ vụn vặt. Anh ta còn nói họ Triệu trong tên của cô lấy từ họ của mình, anh ta coi cô như em gái và muốn giúp đỡ, giúp kiểu này thì ai theo được - tại... ông quản gia khó tính! - Không thể trách cô nói bậy, ông quản gia

Tồn phải nói là cực kì soi mói.

- ... - Lạc Thiên nghĩ một lúc, gia đình anh vẫn còn giữ một số nét cổ hủ mà người lớn tuổi gọi là nét đẹp truyền thống, một cô nàng quê mùa thế này không đua kịp là phải - thì đến bữa cô cứ ăn đủ hai bát là được, tôi chúa ghét những đứa con gái nào suốt ngày kêu đói! - Đây cũng là hội chứng của mấy cô nàng quán bar, ăn ít kêu nhiều.

- Khỏi! Họ khó tính lắm! Hay là anh nói đỡ giùm tôi vài thứ đi, anh chỉ cần bảo họ: Khả Vy không cần phải học bồi tiếng Anh đâu, Khả Vy nấu ăn cũng không tồi, chẳng cần học nấu nữa, Khả Vy biết tưới cây, pha trà,... - Chuyển sang giai đoạn nịnh nọt, cô đi đi hai lòng bàn tay làm vẻ thành khẩn. Cô cũng nịnh bợ với anh chàng tác giả, tuy nhiên anh ta bảo rằng muốn làm dâu họ Cao phải chịu đầy ải thế là quá nhân hạ rồi, không đồng ý giúp - Đi mà

anh!

- Không!

Như một gáo nước lạnh hắt trực diện, Khả Vy nuốt đắng cay vào lòng, được rồi, tên chồng này không nể nang ta thì sau này lấy nhau rồi sẽ biết mặt nhau. Cô nghiêng răng kêu cọt két.

- Cũng đúng thôi! - Lạc Thiên bước chậm lại, đợi cô đành hanh đi lên - Muốn làm dâu nhà họ Cao, bà xã phải vất vả nhiều nhiều!

- Ay da! - Lườm nguyệt anh một cái, cô tiếp tục bước.

Hai người ra tới nơi đỗ xe, phố phường lúc này dòng người hối hả về trở tổ ấm. Đường phố tấp nập, tiếng còi xe inh ỏi.

- Ồ! Cái xe của anh đâu rồi?

- Tôi cũng không biết! Vừa đỗ nó ở đây cơ mà? - Lạc Thiên thấy lạ, riêng biển số xe nhà họ Cao thì đám cảnh sát đều biết, Trường Tồn là công ty có mầu mặt, bọn cớm vuốt râu cũng phải nể mặt lắm, thử hỏi có đám phạt xe của anh không. Mà anh cũng đỗ nơi khuất, có ảnh hưởng tới giao thông đâu.

Tình hình cho thấy xác suất bị mất trộm là rất cao!

...

Và thời gian chứng minh điều đó là chính xác.

- Hây,... chẹp... chắc chắc! - Ngoài việc thờ dài Lạc Thiên không có thêm bất kì lời nào.

- Ồ! Cái xe của anh đâu rồi? - Khả Vy lặp lại câu hỏi sau nửa tiếng đứng tại chỗ.

- Cô... cô... một con Léch xù của tôi bị hư đầu, một con Chevrolet bị bẹp mông, còn giờ là con Lamborghini cũng của tôi nốt không cánh mà bay. Cô giải thích sao về việc này? - Lạc Thiên không còn gì để nói nữa, dù có là đại gia bạc tỷ trước tình huống này cũng không thể rộng lượng được.

- ... Hai cái xe kia đúng là tôi... tôi làm xí chúng - Vừa nói Khả Vy giả vờ gãi chân, đứng lệnh về một phía, mặt nhăn nhó như quả táo tàu - Nhưng chỉ cần đem tới cửa hàng bảo hành là được thôi mà, chúng vẫn còn rất mới. Hi hi, còn cái xe Lam bo gì gì ấy đâu thể vội vàng kết luận được, anh đâu chắc là nó bị mất chứ... chúng ta đứng đợi ở đây thêm chút nữa, hi hi! - Ánh đèn cao áp phản chiếu trong mắt cô một thứ sắc màu long lanh ngấn lệ, chưa bao giờ cô làm mất một thứ gì to tát đến nỗi không thể cầm nắm được.

- Tiểu thư Triệu, cô tính thế nào? - Nếu cô ta tỏ ra hối lỗi thì đúng là cũng nên xem xét, dù gì sự việc đã lỡ, kiểu gì kẻ trộm xe khi biết chủ xe là ai tự khắc đem trả hoặc cũng tìm cách liên lạc để giao dịch tiền chuộc, nhưng cái bản mặt cô ta thật đáng ghét. Vừa rồi còn tự cao tự đại để yên cho người

khác nói anh sợ vợ, được rồi, để xem lần này ai sợ ai.

- Thực ra thì... tôi... đây là tại anh bắt cần đây chứ, anh vào trong chợ mà không kêu người ta trông xe cho. Mà nếu đóng kín cửa kính thì làm sao trộm nó lòi vào trong mà thực hiện hành vi chôm chia được! - Người hơi rụt lại, Khả Vy đùn đẩy trách nhiệm. Việc tên trộm nào đó dùng kim đa cấp chọc ổ khóa và việc Lạc Thiên vô tình để chìa khóa sơ cua bên trong hộp xe nếu trùng hợp xảy ra đúng là lỗi không biết tại ai.

- Hóa ra là tại tôi à? Cô vào trong kia vui chơi một hồi, cô biểu người ngồi ngoài này chờ đợi, tôi e cô bị cướp giật nên vào tìm, thì ra cô đang ăn và ngồi là liếm với mấy thằng cùi bắp. Phải rồi, chiếc xe là của tôi, tôi không giữ được xe nên tại tôi?!

- La liếm? Bỏ đi! Thì tại tôi được chưa, tôi xin lỗi vì đã mãi chơi. Nhưng tôi không chịu trách nhiệm đâu, việc anh bị mất xe thì mặc xác anh, anh không có khả năng giữ gìn tài sản của mình thì chịu. Ban đầu anh đã bảo là chúng ta không can thiệp vào nhau, anh mất xe thì anh tự gánh. Thế nhé! - Bài chuẩn là thượng sách, anh ta làm gì được cô, thiệp cưới cũng đã được in, đuôi được cô đi chắc, hay bắt đền, cô làm gì có thứ tài sản nào nên không việc gì phải sợ, sau cuộc hôn nhân này cô mới được thừa hưởng một phần nhỏ đủ để mua xe cho anh ta - Gớm, giàu có mà bủn xỉn, mất mỗi cái xe mà cũng... - Khả Vy nói nhỏ nhưng cố tình đến tai anh.

- Ừ đây, tôi keo kiệt lắm, cô không thấy người càng giàu càng keo à!? Nói như cô thì giá trị của chiếc xe cũng không đắt lắm! - Lạc Thiên không thấy sợ lo lắng trong cô, điều đó càng khiến anh phải làm cô ta tức chết đi thôi, vì con xe mà phải làm nô lệ cho mình - À, nếu bán một quả thận, một quả tim, một lá gan có vẻ như chưa đủ tiền mua nội thất trong xe, làm thế nào nhỉ, biết bán cô cho ai để thu về cả một con xe bây giờ? Khó nghĩ quá!!!

Anh giờ đứng chất giọng tính toán của một doanh nhân, Khả Vy liếc ngang liếc dọc, đúng là tại cô mà ra, giờ thì trong tim can đang lo sốt vó đây.

- Ô, Cao phu nhân gọi chúng ta về ăn này! Hay chúng ta gọi tạm chiếc taxi về nhà dùng bữa rồi mai tính! - Khả Vy nhận thấy điện thoại rung như vỡ được phao cứu sinh, nói năng cũng trở nên ngọt lịm.

- Alo, chúng con có việc phải làm ngay, giải quyết xong thì con và cô ấy sẽ về! - Lạc Thiên giành lấy điện thoại.

- Anh...

- Sao vậy Triệu cô nương? Cô vừa bảo chúng ta đợi thêm lát nữa mà... về làm gì vội!

- À thì... chờ, chúng ta đứng thêm chút nữa!

- Kể ra đôi một chiếc xe lấy một đêm cũng thỏa đáng đấy nhỉ?! - Xoa tay lên cằm, Lạc Thiên đi một vòng khảo sát trận địa - Xem ra cũng không tồi! -

Anh nở nụ cười ngạo nghễ, lòng thầm nghĩ mấy đứa con gái hai lúa quan trọng việc gìn giữ này lắm chứ không phóng khoáng như gái phố đâu - He he!

- Grừ grừ! - Khả Vy rùng mình, mình cô thế, hán ta lại có bao nhiêu gia nô, quyền thế. - Anh đừng nói nữa! Khi nào ly hôn thì tôi sẽ đền là được!

- Quan trọng là bây giờ, bà xã à, dầu sao chúng ta cũng sắp nên vợ nên chồng, việc gì phải nam nữ thụ thụ bất thân nữa!

Nỗi sợ hãi tăng dần, nếu kết hôn, cô và anh ta sẽ cùng sống dưới một mái nhà, chỉ có hai người. - Không được!

- Thiên, vừa thấy con xe cậu đỗ bên đường, sẵn có chìa khóa mà lại đúng lúc đi tán gái nên tôi lấy đi. Định gọi báo cậu nhưng té ra cậu lại để điện thoại trong xe! Cô gái này là... à, chị dâu tương lai đây mà! - Tuấn Kiệt niềm nở đưa tay chào.

- A, chào anh! - Khả Vy đơn đả bắt tay lại, những lời cậu thanh niên này nói làm cô vui sướng khủng khiếp. Cô “A” lên như vừa phát minh ra một chân lí.

- Cái thằng này! - Lạc Thiên chán nản, kể mà Tuấn Kiệt đến muộn hơn một tý có vẻ hay không, đang đến cao trào coi cô ta xử lí thế nào - Nhà thiếu

xe hay sao mà phải mượn tôi! - thái độ, rất thái độ, anh giống như một tên keo kiệt sít rãng.

- Ô hay, tán gái thì càng nhiều xe đẹp càng tốt! Hai người đi đâu vậy, mà chị dâu à, Lạc Thiên nhà chúng tôi chung tình lắm, không hứng thú nhạc sàn thuốc lắc đâu! Đừng lo nhé! - Tuấn Kiệt cứ tưởng những tia sấm sét bắt nguồn từ đôi mắt của cả hai là vì quá khư anh chàng Lạc Thiên này nổi

tiếng sát gái.

- Gì, vợ tôi ngoan lắm, cậu không biết à, cô ấy còn gĩa hạn cho tôi mỗi tuần được đi vũ trường những ba bốn lần! Phải không bà xã! - Tranh thủ Lạc Thiên véo má Khả Vy cho bõ tức, nhìn cô ta cười tươi như hoa, trút được gánh nặng mấy trăm kí.

- Dạ, đối với em thì con xe này quan trọng hơn chồng ạ!

...

Sau khi tán chuyện với Tuấn Kiệt một lúc thì Lạc Thiên chở Khả Vy về, mọi người trong nhà vẫn chờ cơm.

- Hai đứa đây rồi, đi đâu mà giờ mới về, nhìn mặt Lạc Thiên vui vẻ thế kia là biết! - Ông Cao hứng giọng, một phần cũng muốn nói để cho Nhượng Lam nghe.

- Cháu chào các bác, chào các anh chị và các em!

Khả Vy vừa dứt câu ngay lập tức Lạc Thiên đã quay lại nhìn, giọng cô ta vừa cãi cố với anh và giọng chào hỏi ngọt bùi này chẳng lẽ lại từ cùng một cổ họng phát ra. Đúng là con cáo.

Cả hai đi tay không về.

- Hôm nay gia đình Nhượng Lam đến chơi mà hai đứa đi chơi lâu là không được đâu đấy! - Lạc Trung lên tiếng, cũng khi hết lời anh bị Khả Vy soi mói.

Giờ có ghét tên chồng mình hay không thì cô và Triệu Đông Kỳ cũng đã cùng hội cùng thuyền, ai rải đĩnh trên đường trường đều bị trù úm.

Lạc Thiên định ngồi vào bàn ăn nhưng nhận thấy phải đẩy ghế cho “người đẹp”, anh dùng chân khuro.

- Hai anh chị đánh quả lê đi đâu vậy? - Lạc Mỹ thăm dò.

Ngồi vào bàn ăn, thêm ba thành viên nhà họ Trịnh, tất cả là có mười sáu người, Khả Vy càng khổ sở với việc nói chuyện, cô vẫn chưa nhớ tên toàn bộ thị tộc Lạc này.

Bữa cơm ấm cúng, mọi người hỏi han công việc, sức khỏe. Khả Vy có phần bị lạc thỏm, cũng không tránh khỏi những ích kỉ, trong khi Nhượng Lam bắt chuyện với hầu hết thành viên nhà họ Cao, cô luôn tỏ ra trí tuệ mà nắm bắt rất tốt chủ đề được nói.

- Vy Vy à, con ăn đi chứ! - Ông Cao gấp miếng thịt viên về phía bát của con dâu tương lai.

- Dạ con cảm ơn bác! - Khả Vy mỉm cười.

Lạc Thiên chợt nhớ ra điều gì đó, anh đang muốn đẩy suy nghĩ Nhượng Lam ra khỏi đầu, thế thì đây là cách:

- Bố ơi, Vy nhà con không ăn được thịt cá biển đâu, cô ấy bị dị ứng với đồ biển, mỗi khi ăn là da sẽ mẩn đỏ ngứa lắm! - Anh ngang nhiên gấp miếng cá từ bát bên cạnh cho vào miệng mình, nhai ngon lành.

- Vy nhà anh ư? Chị ấy vẫn mang họ Triệu đấy! - Lạc Nhã châm chọc - Thế thì chị dùng món súp thịt vịt này nhé, tằm cả hạt sen ngon lắm!

- Ôi em ơi, Vy Vy kén ăn lắm, cô ấy không thích ăn hạt sen đâu! - Lạc Nhã vừa nâng chén súp lên đã bị nguồn phát âm thu về bên mình, húp ừng ực.

- Thế hay em ăn thịt gà! - Lạc Trung gấp cho, anh xem em trai mình có định giặt lại như quần chết đói không.

- À vâng, thịt gà em ăn được, hồi sáng anh Thiên gấp cho em ăn không sao! - Khả Vy phải canh đúng, nói ngay sau câu mời của Lạc Trung, không cho tên kia kịp lấn tới, mắt cô lờm sang bên phải. Những gì cô đã nói với Lạc Thiên dường như không những không được hấp thu mà anh ta lại ấu trĩ,

không khéo lão quân gia sẽ bắt cô học nhiều thứ hơn và ăn ít đi thì khôn.

- Lờm tôi cẩn thận mắt xéch đấy!

- Tham ăn vừa thôi không bội thực thì khổ! Thuốc xổ dạo này hiếm bán lắm!

Hai người găm ghè cổ họng. Nói xong tự nhiên cùng cười, một nụ cười giả tạo che mắt đại gia đình.

- Vy Vy à, món há cảo này mình đặc biệt làm cho bạn đấy! Hãy dùng thử đi! - Nhượng Lam thực lòng chúc phúc cho hai người họ, cách xưng hô ngọt ngào, đứng ra cô sẽ phải gọi Khả Vy là chị dù tuổi tác ngược lại. Cô biết lí do khiến Lạc Thiên và mình không tới được bên nhau.

- Vâng, cảm ơn! - Khả Vy chắc chắn Lạc Thiên sẽ không thể cướp miếng ngon của mình nữa, tuy nhiên cô không thích nhận lòng thành này cho lắm.

Hiện thời cô vẫn coi Nhượng Lam là tình địch.

Đúng thế, Lạc Thiên không nói gì, anh cúi mặt vào bát cơm của mình, thoáng buồn. Nhưng vì em tuyệt tình với anh trước đây, nghĩ vậy anh lại tiếp tục cướp.

- Nhượng Lam à, thứ lỗi nhé, Khả Vy sống ở phương Tây quen rồi, cô ấy không hợp mấy món này, để anh nhận thay chân ý của em!

Thở một hơi dài, dường như thằng chồng này không định cho mình ăn tối hay sao vậy, hần nghĩ bụng mình xấu xa hay hệ tiêu hóa đang trong tình trạng bị treo? Nhìn hần đặc chí kia, cho anh biết tôi không dễ bắt nạt đâu!

Lạc Thiên liếc đều Khả Vy, nho nhã gấp miếng há cảo vào miệng. Cô dám để tôi ở ngoài để ăn vụng này, đã thế còn bảo nhà họ Cao không cho cô ăn đầy đủ, thế thì tôi chỉ cô hay thế nào là tuyệt thực.

- Thiên này, tên anh mà thêm dấu sắc vào thì ra sao hả?

- Thiên này, tên anh mà thêm dấu sắc vào thì ra sao hả? - Khả Vy gấp thêm cho anh một viên há cáo nữa, nói nhỏ, khóe môi nở một nụ cười phoi phoi.

- Khụ! Khụ! Khụ! - không còn nuốt nữa mà là thức ăn trong miệng của Lạc Thiên thực sự phun trào.

Hãy tưởng tượng tới miệng núi lửa, một khi tích tụ dung nham chập đầy trong khoang, chưa kịp sôi bùng, không thừa thời gian xì khói xám xịt quanh bầu trời mà đã bị đẩy lên tới kích kim. Một vụ nổ tương tự bom nguyên tử, với độ nóng xấp xỉ quả cầu lửa thái dương, cuốn phăng ra ngoài những tạp chất. Nếu con thịnh nộ của tự nhiên có mắc ma, kim loại magie và sắt,..., nếu bom khinh khí chứa hàm lượng lớn đồng vị Hidro, thì ngay tại bàn ăn này, tồn tại một dạng vật chất không hề vô định hình, trái lại muôn hình vạn trạng, đã qua xử lý bởi hàm răng con người. Nào là bột nặn, nhân thịt cá mực, thêm vài thứ phụ gia, nhào nhào tứ hướng. Chẳng ai biết bằng cách nào đó bát canh của Trịnh phu nhân đã dính vài “hạt bụi trần”.

- Anh Thiên, anh bị sao vậy anh Thiên!? - Khả Vy còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ Thiên ở đầu và cuối câu, trong lòng há hê phải biết. Được thể cô đầm mạnh vào lưng cho anh xuôi.

Ha ha, anh không cho tôi ăn thì tôi làm cả nhà không ăn được luôn, nụ cười đắc thắng trên khóe miệng, Lạc Thiên tóm được nụ cười ấy, kì này cô to gan bằng trời rồi.

Mọi người đều bất ngờ trước sự việc vừa rồi, ngạc nhiên đến nỗi chưa hình dung ra đây là thực tế. Một Lạc Thiên thăm ăn, vô lễ, khác hoàn toàn với dáng vẻ trong suy nghĩ và trực quan của người tiếp xúc hằng ngày. Mất vài giây bất động, tất cả sự chú ý đều đổ dồn cùng một tâm. Nhược Lam lo lắng chạy đến bên, cô vuốt cổ cho Lạc Thiên, đôi bàn tay mềm mại của cô uyển chuyển mà kĩ thuật, tuy nhiên lúc này cũng chỉ là vô nghĩa trước đám lửa hận trong lòng anh. Nếu có thêm chức năng sưởi ấm thì đôi mắt anh có thể thiêu cháy cả một Khả Vy thành tro bụi.

Kết quả là người làm dọn bàn, Lạc Trung gọi đồ ăn từ một nhà hàng đem tới. Lạc Thiên ngượng ngừng không dùng bữa, cổ họng của anh vẫn đau rát và có một vài thứ tắc ở khoang mũi. Đương nhiên trước khi lên phòng anh không quên kéo theo Khả Vy rửa hận.

Từng bước chân nặng nề, ỳnh ỳnh bậc cầu thang. Tới cửa phòng, Lạc Thiên đập chân, thả cô vào trong.

- Trong bữa cơm anh nghĩ gì mà lại bị sặc vậy chồng? - Khả Vy khoanh tay ngồi trên giường. Đây là một căn phòng rộng gấp hai lần của cô, đồ đạc trang trí đẹp mã, nhưng không tránh khỏi chút lồi thối của đàn ông, các vật dụng thường ngày pho ra trên bàn, mặt tủ, rải rác khắp phòng.

- Cô... tôi nói cho cô biết, cô là cái đồ không coi ai ra gì! - Đường máu trong mắt long lên, tim đập phùng phùng, Lạc Thiên gằn giọng.

- Ấy ấy, em đâu dám! Rốt cuộc ai đã chọc giận làm chồng em mặt mày đỏ ngầu thế kia, ôi thương quá! - Khả Vy vẫn duy trì phương châm oan gia ngõ hẹp, “ghét nhau lúc đầu ai ngờ đầu rằng ta sẽ nhớ mai sau”, hơn nữa tư vấn viên Triệu Đông Kỳ cũng đồng tình với yêu sách đó.

- Cô...

- Anh đẩy nhá, không có bằng chứng đừng vội kết tội em, em có làm gì anh đâu? - Cô giả dờ ngấm nghĩa bộ móng tay - Anh vừa rồi ăn chưa no, có thích ăn lạc không, em rang cho một đĩa! - Nụ cười thường trực trên môi mỗi khi cô có ý đã kích.

- Đứng lên! Cô đi theo tôi! - Không kịp cho Khả Vy cơ hội chống cự, anh đã xách cổ áo lôi đi, không thể nói chuyện phải trái với hạng người này.

Xuống cầu thang, hai tầng, qua gian nhà bếp mặc kệ mọi người dùng ánh mắt khó hiểu nhìn vào, anh đáp gọn lòn: Con ra ngoài có chút việc. Về phần Khả Vy cô không dám kêu la, chỉ khi ra ngoài sân không có sự dò xét khắt khe mới lên tiếng.

- Buông ra!

- Này thì buông!

Anh thả cô ở ngoài cổng, đứng hiên ngang thách thức: gọi thì cô bước vào đây, để từ từ cách cổng hạ màn.

- Vĩnh biệt!

Rồi thì anh quay gót, cô ta là cái gì mà dám phỉ báng tên tuổi người khác. Đúng là loại vô học! Yêu tình! Đồ mắc bệnh!, vừa đi vừa tức, anh bị vấp phải bậc thang, rồi mây cảnh cây ngáng đường, thế nhưng vẫn hùng hù vào nhà, không ngoái lại.

Lần vào nhà này mọi người đều đặt câu hỏi tại sao chỉ có mình anh, còn Khả Vy đâu. Cao phu nhân khẽ chau mày trước khuôn mặt sa sầm của con trai.

- Quán gia! Ông vào đây! - Đứng trên lầu anh gọi vọng xuống, giọng không giấu nổi nỗi niềm bức dọc.

- Tôi sẽ đích thân đi chọn vợ, ông chuẩn bị đi!

- Cậu chủ nói gì vậy, cô Khả Vy...

- Vy cái gì, con nhỏ ấy tôi tổng cổ đi rồi! Chuẩn bị xe! Nhanh! - Nói là làm, khoác lên người bộ trang phục khác, xịt tùm lum nước hoa lên người để giải xui. Lạc Thiên lại bước xuống.

Vào trong xe, ông quán gia hốt hải chạy theo ngồi vào ghế bên.

- Cậu chủ, ai cũng đã biết Khả Vy là vợ chưa cưới của cậu rồi, làm sao có thể...
- Thiếu gì cách, chọn đại một đứa khác, miễn không phải dạng như cô ta là được, sau đó thăm mĩ chinh mặt!
- Cậu chủ à, cậu nghiêm túc đi, việc này không thể tùy tiện được, thời gian không còn nhiều để chúng ta chọn người thay thế đâu.
- Thời gian? Bao giờ tôi lấy vợ chẳng được, hà có gì phải vội vàng!
- Không được, nhất định cuộc hôn nhân này phải tổ chức sớm!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Là Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dâu thảo vợ hiền - không phải tôi!

Ngâm bò hòn làm ngọt, Khả Vy mặt dày quay lại nhà họ Cao.

- Xin lỗi anh Cao Lạc Thiên ! Triệu Khả Vy tôi đã cư xử thật không phải phép ! Mong anh lượng thứ, từ giờ tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh ạ ! - Cúi đầu thành khẩn, cũng trong buổi tối hôm ấy, sau khi nhà họ Trịnh về, tại phòng sách, căn phòng gồm bốn người, Lạc Thiên, cô, lão quản gia và Cao phu nhân.

Ném quyển sách ra chỗ khác, Lạc Thiên nghe xong rồi lên phòng.

- Khả Vy, cô làm gì mà con trai tôi lại xử sự như thế ? Cô nên nhớ mình thân hèn, bước vào cánh cửa nhà họ Cao này với thân phận tạm bợ, cố mà sống sao cho kì cương. Rốt cuộc lí do nào lại khiến Lạc Thiên đuổi cô đi ?

- Cháu xin lỗi ạ, lần sau cháu sẽ không tái phạm nữa đâu ! Từ giờ cháu sẽ cố gắng là một nàng dâu thảo ngoan hiền ! - Khả Vy sợ nhất là vị phu nhân này và ông quản gia. Cô tỏ ra thật tội nghiệp.

- Thôi được rồi, ta cũng không dò xét chuyện này nữa, dù sao Lạc Thiên cũng không muốn nhắc lại. Cô nhớ đấy, đừng để có lần thứ hai, mà nếu tái diễn thì lúc bước ra khỏi nhà họ Cao này đừng hòng nghĩ đến việc cầm được thứ gì !

Khả Vy trở về căn phòng của mình, ngay lập tức gọi cho Triệu Đông Kỳ :

- Anh à, em làm đúng theo lời anh nói rồi đấy ! Họ đã cho em trở về ! Thật may mắn!

- Anh đã bảo cô rồi, nếu muốn đùa nghịch thì một vừa phải thôi, làm gì đến nỗi hấn phải cái tiết lên thế. Nói cho cô biết, thằng cha Lạc Thiên này lòng tự tôn cao lắm, đừng có chọc xoáy làm gì. May mà lần này có anh thu xếp cho không cô cũng cuốn gói trắng tay !

- Thế bây giờ em phải làm gì ? - Khả Vy ôm gối, ngoài nhà họ Cao ra cô không còn một chỗ nào để đi cả.

- Còn sao nữa ! Từ giờ biết điều mà gọi dạ bảo vâng, yên vị đi. Đừng có chằm ngoi nỏ. Đôi khi đàn ông người ta thích những cô gái tính tình thay đổi, khi thì bỗ bã, khi thì nhu mì. Cô cứ thế mà diễn cho anh !

- Anh có viết truyện nào mà nhân vật nữ hiền thực nết na được lòng người ta không thế ?

- Cái cô này, cứ yên tâm. Có hai loại phụ nữ đàn ông rất thích, một là cá tính, nhưng đừng như cô khi nãy là được, hai là ôn nhu.

Cứ như Nhược Lam, cô ấy có biết bao nhiêu người theo đuổi, còn cô, từ trước tới giờ đã có mảnh tình nào chưa ?

- Ai bảo,... chẳng qua trước đây em ít tiếp xúc với người khác giới nên không tính.

Cụp máy, Khả Vy đành phải thay đổi chế độ. Bắt đầu học thuộc lịch sử nhà họ Cao thôi. Đây là cơ hội tồn tại duy nhất trong xã hội này của cô. Cô chỉ có hai bàn tay trắng, lại không được đào tạo học nghề, ra ngoài xã hội thì làm được gì cơ chứ, cách tốt nhất là tiếp tục vờ kịch.

Cao Lạc Trương là chủ tịch tập đoàn độc quyền xuyên quốc gia Trường Tồn... Cái công ty này hình như cái gì cũng sản xuất, từ giấy vệ sinh tới cả xe hơi, du thuyền.

Mới đọc được vài chữ mà mắt đã díp chặt, điều quan trọng là phải xem Lạc Thiên, nghĩ bụng Khả Vy lật vài trang, bỏ qua những người khác.

Cao Lạc Thiên, giám đốc Tổng công ty Trường Tồn, ấy, sao Lạc Trung được làm phó Tổng, mà anh ta chỉ là giám đốc. Chắc thằng cha này ham vui nên an phận thủ thường.

Vấn đề là cô phải nhớ tên của từng người trong gia đình họ để thuận tiện cho việc giao tiếp. Nếu chụp hình và lưu tên trong điện thoại thì không thuận tiện, mỗi lần muốn hỏi chuyện lại phải tra cứu, lăm lăm cái di động, không được. À, hay là viết ra một tờ giấy nhỏ đặc điểm nhận dạng của họ. Nhà có nhiều Lạc quá nên đành thủ đoạn chút.

Đầu tiên là Lạc Trung, xem nào, anh ta cao nhất hội, không được, nếu anh ta đứng một mình thì sao so sánh. Mà cái mặt anh này mình nhớ ! Khả Vy vẫn viết vào giấy chữ bé xiu. Lạc Trung : Lông mày đậm như sâu róm.

Lạc Thiên thì khỏi quên, mặt khi, da trâu, đáng ghét.

À, Lạc Kiệt và Lạc Mỹ là hai chị em sinh đôi, chúng mà không đứng cạnh nhau cũng chẳng đoán được, Lạc Kiệt có cái lúm đồng tiền, còn Lạc Mỹ có một cái mụn ruồi nhỏ trên khóe mi, ôi, nhìn xa không thấy được đâu, à tóc, tóc tём ngắn màu hung. Cả hai đứa này hơn mình một tuổi, là em họ của Lạc Thiên, âu cũng phải gọi mình là chị.

Lạc Nhã, em gái Lạc Thiên, có cái gì nhỉ, khó nghĩ quá, có cái cổ ba ngón, hic, rồi, sơn móng tay màu đen.

Lạc Tâm : Có một mái tóc xoăn đặc trưng giống bà thím. À, cậu này dễ nhận dạng nhất.

Khả Vy nhìn vào bức ảnh gia đình mới chụp gần đây nhất đã zoom cận cảnh của đám thanh niên trong nhà mà đoán già đoán non.

Lạc Đình : Cậu này mình chưa nói chuyện lần nào, đeo kính này.

Lạc Ngôn : Tóc nâu môi trắm.

Ha ha, mình cũng đáo để ghê. Khả Vy viết xong rồi nhét giấy phòng bên người, ngáp mấy cái rồi một giấc ngủ tới...

*

Cũng là ngồi cạnh nhau trong bữa sáng, Khả Vy tỏ ra ngoan ngoãn thứ thiệt. Còn Lạc Thiên lơ như không thấy, anh vẫn ăn và nói chuyện với những thành viên còn lại. Hôm nay hai bậc tiền bối đã đi công việc sớm, lão quản gia cũng tắt bật chuyện tổ chức cưới xin.

- Chị Khả Vy, chị ăn thật gà nhiều vào, những món khác đã không ăn được thì bảo người làm tránh xào nấu.

- Cảm ơn em ! Lạc Đình ! - Khả Vy tươi cười, dù từ nay phải tạm biệt mấy món ngon do bị dị ứng giả tại tên chồng đáng ghét kia, tuy nhiên mảnh khảnh cô đang sử dụng thật là hay ho. Để tờ giấy nhỏ trên tay, cô lẩm nhẩm vị trí chỗ ngồi của các « Lạc ».

Chưa ai đề cập tới sự cố bữa tối của Lạc Thiên hôm qua vậy nhưng anh không hề ngời bốt. Anh quyết định coi cô ta như một cửa nợ, một con hén bị câm, không tồn tại. Bất kì ai nói chuyện cùng cô mà thêm cả mình vào anh đều lờ đi. Mỗi khi đòi đứa của cô dừng lại bên đĩa thức ăn nào thì anh tránh ngay.

- Mọi người đi làm và đi học vui vẻ nhé ! - Khả Vy tạm biệt tất cả, tự nguyện đem sách ngoại ngữ ra học. Đứng giờ lại vào bếp học nấu ăn.

*

Vì hai ông bà Cao sang bên Sing công tác nên một số việc cần thông qua nhà họ Trịnh, biết em mình ái ngại nên Lạc Trung đi thay.

Trước khi đi anh còn tùm tùm cười nói móc lại :

- Anh không hiểu hôm qua em làm sao mà lại... thật là ! Chắc không bao giờ bác Trịnh muốn ngồi đối diện với em nữa!

Không nghĩ thì thôi, đã nghĩ tới Lạc Thiên lại càng hậm hực, từ tối qua đi đâu, nhìn thấy bất kì chữ gì anh đều hình dung ra dấu sắc. Dù mất ngủ cả đêm, ôm cái xương cá khó chịu mang tên Khả Vy ấy trong lòng thế mà sáng nay anh vẫn minh mẫn được, lại còn đủ sức để hình dung ra khuôn mặt đáng ghét đó. Cô thư kí bước vào, yêu cầu anh kí tên phê chuẩn hợp đồng. Kí xong, dừng lại ở chữ “n” trong từ « Cao Lạc Thiên », giả sử thêm dấu sắc vào tên họ, tên đệm, và tên chính thì...

- Giữ !

Vị thư kí không hiểu âm thanh phát ra của giám đốc, cô lẳng lặng mang tập tài liệu ra ngoài.

Cáo - Ý cô ta cho rằng mình là con cáo già chắc ?

Lác - Ý cô ta nghĩ mắt mình bị lác ư ?

Thiên sắc... - Nếu trên đời này mình không đủ tiêu chuẩn là một người đàn ông thì không một thằng con trai nào đủ tư cách.

Nghĩ rồi vò đầu nắm tóc, tại sao cô ta lại thâm thúy đến thế chứ. Triệu Khả Vy, cái tên này có gì để moi móc đây ?

Không nghĩ đến nhò hai lúa ấy nữa ! Lạc Thiên tự chán tỉnh, cố gắng tập trung vào công việc nhưng đều không đạt kết quả mong đợi.

Tối bữa trưa, anh em bằng hữu gặp nhau tại một nhà hàng gần công ty. Trần Hùng là cậu em học dưới khóa Lạc Thiên, giữ chức phó phòng công ty con Trường Tồn :

- Anh Thiên, dạo này không thấy anh nhậu nhẹt gì nhỉ ? Chán quá ! Có nhiều mỹ nữ ngày nhớ đêm mong lắm đấy ! Hay anh dự định lấy vợ rồi bỏ quên các em ấy !

- Vờ vờ ! Tuần sau anh bắt đầu ra ở riêng, khi ấy mới có thời gian la cà ! - Là thật, nếu là trước đây mỗi khi nhắc đến từ vợ, anh đều nghĩ đến Nhược Lam, còn sao lúc này lại nghĩ tới con nhò quê mùa đó. Thật là vô lí, chắc là chỉ bị ám ảnh tạm thời thôi. Tại cô ta lảm chuyện quá đấy mà.

- Hôm qua tôi bắt gặp Lạc Thiên đi với chị dâu nhá ! Hai người đẹp đôi lắm - Tuấn Kiệt chúc bia.

Có một điều lạ nữa, bất kì ai nhắc tới từ Lạc thì anh đều mừng rỡ như trời hớt. Không đâu, có lẽ vì đang uống bia ăn lạc nên mới nghĩ luyên thuyên. Từ « Lạc » lấy trong từ Lạc Vương, Lạc Điền, Lạc Hầu, Lạc Tướng, ... nghĩ một thôi một hồi trong đầu vẫn ám ảnh « lạc rang ». Trời đất.

- Sao mà tự dưng cậu lắc đầu thế ? Nhớ vợ quá à ?

- Im đi !

*

Mặc dù không có sự giám sát của tiền bối nhưng Khả Vy vẫn chăm tưới cho vườn hoa. Cô hết tía lá sâu, bón đạm cho hoa bách hợp, tưới nước hoa cẩm chướng, đôi bàn tay đã dần quen việc hơn, không còn vẻ hậu đậu đại khái. Riêng chậu đỗ quỳ thì cô lại không thêm ngó ngang. Đỗ quỳ mùa này ra hoa rất đẹp. Những cánh hoa khoe sắc tím bên tán lá xanh mượt, từng chùm mỏng manh khẽ rung rinh trước gió, ... Chính vì anh ta thích hoa đỗ quỳ, chính bởi cây hoa này Nhược Lam cất công lên vùng núi giá rét mang về cho.

Hoa thì có gì hay ho, có ăn được không, có vắt nước để uống ?

Một chiếc xe Lexus phóng vào gara, đứng con Lếch xù mà Lạc Thiên mới tân trang lại sau khi đã bị bẹp. Thay toàn bộ lại vỏ màu vàng, từ cổng đi vào chiếc xe đã thu hút sự chú ý.

Khả Vy thần thơ tưới cỏ, cô dùng vòi phun nước xung quanh khuôn viên, miệng lầm nhảm một bài hát. Thoạt đầu nhìn con xe tướng mới cứng đó có người mua cho mình, bởi Triệu Khả Vy thích màu vàng mà, nhưng sau khi thấy Lạc Thiên bước từ gara ra thì quay mặt tiếp tục công việc.

Lạc Thiên đi tới, anh dừng lại nhìn cô một hồi. Hôm qua thấy cô ta có vẻ ức chế mấy việc “đồng áng” lắm mà nhỉ, sao lúc này lại hăng say lao động, khá khen cho tính tự giác của kẻ bần hàn. Cô ta đang nói nhảm, rửa mình à ?, Lạc Thiên không rõ Khả Vy đang hát cái gì, chỉ thấy miệng mấp máy thì nghĩ ngay là nói độc.

Trong khi anh mặc đồ thời thượng, thì nhìn cô xem. Đi ủng, xắn quần đến bắp chân, bên ngắn bên dài, đầu còn đội một dải khăn màu chàm y như cô gái vắt sữa bò, cái áo thì khoi nói, vừa dài vừa rộng, tóm lại trong mắt anh thật là cô-lô-nhếch.

- Này cô kia ! - Anh gọi lớn - Cô có biết tưới cây không thế ? Để ụng đất sao mà cỏ phát triển được ! Nhớ mà tưới cả dàn hoa trên mái vòm kia nữa !

Dàn hoa thiên lý trên cao, thông thường Khả Vy chỉ tưới gốc, còn hoa và lá thì sẽ có một người khác chuyên tạo dáng và chăm sóc tỉ mỉ. Lạc Thiên biết điều đó nhưng lại thích gọi chuyện.

- Vâng ! - Có một chiếc thang, Khả Vy chẳng ngại ngần mà bắc lên, người ta nói thì phải làm thôi.

- Cô... tay đang dơ tiện thể lấy thức ăn cho cún!

Khả Vy không hề ca cẩm, xách túi thức ăn cho chó đổ vào đĩa và dùng que dài khều vào chuồng. Lạc Thiên không chọc được, bèn lui đến:

- Cô làm thế sao chúng ăn, chó nhà họ Cao khánh ăn lắm, không thích ăn tạp nham ngoài đường đâu. Cô phải dùng tay đặt tô thức ăn vào trong! Trừ phi kẻ lòng dạ tham lam chúng mới cần ! Có gì phải sợ chứ !

Khả Vy vẫn giữ nguyên sắc mặt, những lời nói kia ám chỉ rõ mông một hành vi hôm qua. Liều thì liều, để xem có thật là mấy con cún này phân biệt được kẻ nào tham lam không, không chút do dự, cô lấy một tô thức ăn khác cầm tay đẩy vào.

- Ặng ! - Một con chó lông vàng gầm lên, nó nhe đôi răng sắc nhọn vừa đứng lúc đĩa thức ăn đi vào trong.

- Ái cha cha ! Cô này có vẻ xấu tính rồi đây !

Khả Vy sợ hết hồn, tưởng con vật sắp trào lên cắn mình, vội vàng rút tay lại. Thì ra nó quay vào mặt Lạc Thiên mà sủa ầm ĩ. Cũng đã

cho chó ăn theo lời sai bảo rồi, Khả Vy đứng dậy kiểm việc khác để làm.

Rõ ràng cô ta thấy chân mình giẫm lên cái đuôi lòi ra của con chó, nếu có là một kẻ hiền lành tới mức nào cũng không thể làm ngơ được, huống chi là con cáo trẻ này. Lạc Thiên tiếp tục đá kích:

- Ô, hóa ra cô là Khả Vy à, tôi cứ tưởng con bé nào từ quê mới lên làm vườn ! Tại cô buộc cái khăn trên đầu phản cảm quá !

- Vâng ạ ! - Khả Vy không dừng chân bước. Đứng quay lưng với anh, cô nhắm mắt rửa thầm

- Này ! Làm tôi đĩa lạc rang ! - Đây là quả quyết định, Lạc Thiên ngỡ tưởng cô sẽ hớn hờ chạy ngay vào bếp và đá xoáy anh liên mồm. Nhưng không, cô ta ngoan ngoãn thật.

- Anh đợi một lát !

Việc cư xử hôm qua của anh đứng trên lập trường của người lớn thì không hay lắm. Đúng là cô ta cười lên đầu lên cổ anh rồi, không những làm anh mất mặt trước kẻ sang, lại còn vênh mặt ra oai hạ thấp danh dự anh nơi đường phố. Tuy nhiên việc kêu người lớn dàn xếp đúng là chỉ trẻ con mới làm thế. Anh yêu cầu cô phải xin lỗi trước mặt Cao phu nhân có phần quá quắt, chắc cô đã bị quân gia rèn cho một tràng ca, có chút áy náy nên thành ra phải làm hòa. Theo anh nếu không giới thiệu thì còn lâu đứa con gái này mới chịu xin lỗi, nhưng tưởng tượng lại về mặt sám hối lúc cô ta cúi đầu tới muộn hôm qua thì cũng phần nào nguôi ngoai.

- Leng keng ! Leng keng ! - Những hạt lạc nhảy múa trong chảo, Khả Vy đảo đều tay để tránh bị cháy đen. Tự kiểm điểm bản thân, cô thừa nhận mình đã nuốt gan hùm. Đường đường là Cao Lạc Thiên ngạo nghễ oai phong, cô lại để anh có một hành động thô lỗ trong bàn ăn, may mà chuyện này không truy vấn, đem ra trình bày cho họ Cao thì cô đáng bị tống cổ khỏi đây. Vì thế cần phải nhẫn,

xuôi theo những yêu cầu của anh ta.

- Mời anh ! - Cô đem đến trước mặt, mắt chăm chú nhìn vào đĩa lạc, không rời.

Cô ta có vẻ khách sáo, cũng biết điều mà thay bộ quần áo khác. Thôi vậy, thà cứ hòa bình như thế này hóa ra lại hay, việc ai người ấy làm. Lạc Thiên mở nắp bia và uống. Không gian yên tĩnh trở về nơi đây.

Ăn mãi cũng chán, không có việc gì làm, lại vừa ở chỗ bạn bè về, Lạc Thiên lôi máy tính đá Pes. Vừa giải lao hiệp một của trò chơi đã thấy Khả Vy mặc một bộ đồ khác đi từ trên phòng xuống. Vì cửa chính thông qua gian bếp anh đang ngồi, lại đứng con người khiến anh ngửa mặt nên không thể không để tâm. Cô mặc một chiếc váy màu vàng chanh nhẹ nhàng, không điểm dứa, cầu kì, tay xách một đôi giày thể thao màu đỏ, hướng về phía cửa.

Từ trước tới giờ anh chưa từng thấy cô gái nào mặc váy dạ tiệc mà đi giày thể thao buộc dây cả, kiểu thời trang gì vậy. Nhìn thấy thể anh đứng dậy ra cửa, cô đang loay hoay thất nơ giấy. Màu vàng và màu đỏ, thật ngoa ngoắt, anh thầm nghĩ, không hiểu cô ta đi đâu. Đừng nói là đi thể dục chứ, làm gì có ai kì cục hơn. Đi được một đoạn lại thấy Khả Vy đang tay bước lên bước xuống.

Xem ra cái này hay hơn mấy sản phẩm ảo trong máy tính, Lạc Thiên xỏ dép rồi đi theo.

- E hèm !

Sau một động tác xoay vòng rất chi là phiêu, dường như Khả Vy vẫn chưa nhận ra sự có mặt của một kẻ nào đó, Lạc Thiên húng giọng để cô phải giật mình.

Nhìn thấy anh cô ngưng ngừng chạy nhanh, đi đến lớp tập khiêu vũ ở phía nam ngôi nhà.

Giời ơi, không biết vừa rồi anh ta có thấy mình đang múa máy không đấy, xấu hổ quá đi. Tại mấy điệu cha cha cha khó nhớ quá ! Vào phòng tập, duy chỉ có một thầy dạy học nên Khả Vy càng bị áp lực hơn. Chẳng thanh niên dạy cô là một giảng viên trường ca múa nhạc, anh ta cũng mệt mỏi với sự lóng ngóng không ăn nhập của cô học trò lắm rồi.

Lí do đơn giản Khả Vy phải đi giày thể thao trong khi học tập là thầy giáo đã năm lần bảy lượt bị gót hài của cô giẫm vào chân, nên sự ketch cớm trong trang phục hoàn toàn có thể chấp nhận với phạm vi hai thầy trò.

- Điệu nhảy này nhanh chân, nhịp điệu dứt khoát, nếu em không cẩn thận thì chắc thầy không về nổi nhà đâu ! - Thầy Hàm lên tiếng cảnh báo.

- Dạ !

Lạc Thiên đứng bên ngoài ngó vào, chừng năm phút thôi đã cảm nhận thấy sự cực khổ của giáo viên, lòng thầm nghĩ : con bé kia mà biết khiêu vũ thì chắc chim cánh cụt đã biết bay !

- Thầy ơi, em thấy thầy dạy học vất vả lắm, hay thế này đi ... - Khả Vy nảy ra một sáng kiến, chỉ cần hai thầy trò hợp tác, cô cũng không phải lạch bạch mấy vòng quanh nhảm chán, thầy giáo càng không bị chán thương. - Em học nhảy cốt chỉ để qua vòng kiểm tra của quân gia Tôn, chứ có quan trọng gì đâu. Bây giờ thầy dạy em từ một bài thôi, khi lão quân gia đến thì thầy yêu cầu em nhảy điệu đó, thế có phải bớt vất vả hơn không. Đẳng nào sau này một thời gian dài em sẽ không còn phải đi giày cao gót nữa, nên học cũng vô ích ! - Cô năn nỉ, Triệu Đông Kỳ cũng tiết lộ với cô rằng sau khi đám cưới chừng một hai tuần gì đó cô không cần phải trưng diện trên những gót giày 8, 9 phân nữa.

- Cô học trò này, thầy không làm như thế ! Nhà họ Cao yêu cầu thầy truyền đạt cho em 5 điệu nhảy quan trọng, họ không muốn em làm quê cậu hai Lạc Thiên !

- Không có chuyện ấy đâu, thầy cứ lo xa. Em cam đoan với thầy Lạc Thiên không thích nhảy nhót, anh ta cũng có biết khiêu vũ là gì đâu mà.

Hôm đầu tiên nhảy cùng em, anh ta ra về hỏi xem em có biết không, ban đầu em tưởng anh ta có ý tốt, hóa ra thực sự không có năng khiếu nên giả vờ giả vịt chê em không biết nhảy để cả hai phải giậm chân tại chỗ liên hồi.

Thầy Hàm đã nhìn thấy bóng của Lạc Thiên ở khoảng cách càng gần lại, định ra hiệu cho Khả Vy dừng việc nói linh tinh nhưng Lạc Thiên dùng ánh mắt cho phép. Anh đã rõ con cáo hai mặt này rồi.

- Thầy có biết không, từ trước tới giờ em thấy có mỗi thầy là nhảy đẹp thôi, từng động tác phối hợp nhịp nhàng, từ ánh mắt đến dáng đi rất nhuần nhuyễn.

Xem ra cô ta dẻo mỏ lắm đây, Lạc Thiên kiên nhẫn lắng tai nghe tiếp, thầy Hàm cười tư lự.

- Em thực ra cũng thích luyện tập lắm nhưng khả năng có hạn. Em thấy thầy thế này mà dạy em thì uống công lắm ! Hơn nữa nói thật với thầy là Lạc Thiên vốn không ưa em nên không đời nào có chuyện vinh hạnh được sai bước với anh ta lần thứ hai đâu. Để tránh mất công sức quý báu của thầy, xin thầy phê chuẩn ý kiến của em !

Quả là khôn khéo, lúc này trông cô ta dễ thương thật, hàng lông mi khê cau lên, đôi mắt lấp lánh sao, khóe miệng chúm chím, những ngón tay thon dài đan vào nhau. Thì ra tối hôm qua lúc tạ lỗi với mình, cô ta cũng giờ cái trò này. Mình đã đánh giá quá thấp đứa thị dân tên Khả Vy. Lạc

Thiên đứng khoanh tay, dặng hai chân ngay sau cô.

- Vy Vy à! Vy Vy phải học hành cho đàng hoàng tử tế vào ! Sau này còn đi tiếp khách với chồng ! Ai đời thiếu phu nhân nhà họ Cao mà không rõ mấy thứ bước chân đơn giản. Trừ phi muốn người ta nghĩ mình là một con cua đồng bò đường nhựa, dứa chân đất mặt toét !

Giọng nói của Lạc Thiên thay đổi từ đầu đến cuối, lúc thì ra vẻ quan tâm, lúc thì đay nghiến. Khả Vy sững người, không dám quay lại. Cô nhận ra mình kẹt giữa hai người đàn ông.

- Thầy, tôi thấy thầy vất vả quá, hôm nay để Lạc Thiên này thay thầy chỉ bảo cho cô ấy.

- Không không ! Thầy Hàm ạ, em rút lại ý kiến vừa rồi, chúng ta tập luyện tiếp ! - cô bất động, duy chỉ để miệng mấp máy biết mình sai.

- Nói thế chứ để chồng chỉ cho chẳng phải hơn sao vợ ! Có điều gì em cũng tiện hỏi, không phải ngại ngần như với thầy đây. Được chứ thầy ? - Lạc Thiên nhấn mạnh từ « chỉ », cần phải chỉ cho cô biết nhiều điều.

Bỏ học trò ở lại, thầy Hàm cũng day dứt, nhưng Lạc Thiên đã đẩy ra cửa nên thầy cũng đành ra về.

- Nào, chúng ta cùng học khiêu vũ ! Trước khi học, thầy đề nghị trò Khả Vy đi giày cao gót ! - Lạc Thiên lờ ở trong tủ đựng đồ một đôi giày của Lạc Nhã ngày trước từng học, ép buộc Khả Vy phải đi vào. Một hình phạt đầu tiên đã được phê chuẩn, anh biết cô không ưa đi giày cao gót. Đôi giày hơi nhỏ so với cỡ chân, lại còn cao ngất ngưỡng khiến Khả Vy rầu rĩ, mãi mới lấy được thăng bằng.

- Nhưng anh không sợ tôi giẫm lên chân à ? Cứ để tôi đi đôi thể thao có hơn không ?

Lúc này mọi sự nịnh nọt đều trở lên vô giá trị với anh. - Ai nói thầy sẽ trực tiếp dạy trò học ! - Lạc Thiên nhếch môi, cười nửa miệng. - Trò vừa nói thầy không biết nhảy mà ! - Nói rồi anh cầm chiếc điều khiển bật ti vi, tra đĩa dancsport.

Khả Vy chỉ biết nhìn theo, không hy vọng điều tốt đẹp.

- Được rồi, thầy yêu cầu trò nhảy theo cô gái đó ! - Chỉ vào màn hình, Lạc Thiên đã sử dụng chức năng tua chậm đoạn băng, thời gian chạy gấp đôi nên một giây thực tế sẽ bằng hai giây trong hình. Cô vũ nữ đang nhảy cùng một bạn nhảy nam giới, còn Khả Vy phải tự túc một mình.

Cũng không khó để bắt nhịp theo, Khả Vy đã học sơ qua, hiện thời tốt nhất nên phục tùng anh ta. Tiếng giày cọt két nhúc nhối, hai chân cô trật vật lên xuống. Bắt đầu từ những động tác đơn giản, tay chân phải phối hợp cân đối mà cô dường như không thể. Biết thế này chăm chỉ học với thầy giáo còn hơn, chẳng đoán được anh ta còn giờ trò gì tiếp theo.

- 1, 2, 3... Trò Khả Vy, đề nghị trò bước cao gót lên, uốn người hình chữ S,... sao trò tối dạ thế nhỉ ! Mắt mũi để đi đâu thế kia, có phân biệt được đâu là bên phải bên trái không đấy !

Lạc Thiên ngồi vào ghế, đặt một chân lên đầu gối bình phẩm. Nhìn cô độc diễn mà cười không ngừng nghỉ, có một cái thước đo chiều cao, anh lôi ra chỉ chỉ trò trò, khi thì vỗ nhẹ vào vai, khi thì vung lên chế giễu. Mười phút sau bắt đầu tua nhanh. Tiếng giày cũng vì thế mà dồn dập.

- Anh chỉnh chế độ như thế thì sao tôi tập theo được ? - Khả Vy ú ớ chân tay, không tài nào theo nổi. Theo dõi cô Lạc Thiên phá lên cười nắc nẻ bảo giống Vịt xám giấy chết.

- Ai thêm điều chỉnh, cái đĩa nó chạy như vậy thì cứ đó mà theo, liệu hồn không tôi bắt cô đi học thêm cả boxing đấy ! - Anh cũng hiểu tâm lý phụ nữ, các cô nàng phần nhiều không muốn học võ và đấm bốc bởi lo sợ sẽ có bắp tay mất đi vẻ kiêu sa nhu mì.

- Học cái đấy đã tốt ! Đám một số người cho hăng ! - Khả Vy không thèm tập thêm, suốt thì cô đã ngã mấy lần không nhờ cái gậy anh chia ra kịp thời làm trụ - Tôi không học nữa ! Việc gì tôi phải học !

- Á à, trò đĩnh công đấy hả ? Repeat lại đoạn xin lỗi hôm qua của trò xem !

Lạc Thiên ngồi vào ghế, đặt một chân lên đầu gối bình phẩm. Nhìn cô độc diễn mà cười không ngừng nghỉ, có một cái thước đo chiều cao, anh lòi ra chỉ trò trò, khi thì vỗ nhẹ vào vai, khi thì vung lên chế giễu. Mười phút sau bắt đầu tua nhanh. Tiếng giầy cũng vì thế mà dồn dập.

- Anh chỉnh chế độ như thế thì sao tôi tập theo được ? - Khả Vy ú ớ chân tay, không tài nào theo nổi. Theo dõi cô Lạc Thiên phá lên cười nắc nẻ bảo giống Vịt xám giấy chết.

- Ai thèm điều chỉnh, cái đĩa nó chạy như vậy thì cứ đó mà theo, liệu hồn không tôi bắt cô đi học thêm cả boxing đấy ! - Anh cũng hiểu tâm lí phụ nữ, các cô nàng phần nhiều không muốn học võ và đâm bốc bởi lo sợ sẽ có bấp tay mất đi vẻ kiêu sa nhu mì.

- Học cái đấy đã tốt ! Đám một số người cho hăng ! - Khả Vy không thèm tập thêm, suốt thì cô đã ngã mấy lần không nhờ cái gậy anh chia ra kịp thời làm trụ - Tôi không học nữa ! Việc gì tôi phải học !

- Á à, trò đĩnh công đấy hả ? Repeat lại đoạn xin lỗi hôm qua của trò xem !

- Chàng nhớ ! - đến lượt này cô khoanh tay trước ngực.

- Nghe nhé : “Xin lỗi anh Cao Lạc Thiên ! Triệu Khả Vy tôi đã cư xử thật không phải phép ! Mong anh lượng thứ, từ giờ tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh ạ !” - Giọng nói của cô đã được lưu trong di động của anh.

- Coi như anh cao tay ! Học thì học !

- À khoan ! Hôm nay đích thân thầy Lạc Thiên dạy thì phải học cái gì mới mẻ ! Xem nào, ... - Lạc Thiên kiểm tra chồng đĩa có thứ mình cần không, sau khi tìm thấy đã hài lòng - Thầy sẽ dạy trò vũ điệu samba !

Trên màn hình hiện lên ba cô gái, mặc đồ hoa hòe hoa sói, phần trên chỉ có chiếc áo lót và vòng hoa tượng trưng cho xứ sở nhiệt đới, chiếc vải quấn quanh thân không quá dài. Lạc Thiên không nhìn màn hình mà chăm chú nhìn Khả Vy một cách thích thú, đoán xem cô đang nghĩ gì.

- Ê ! Họ đi chân đất, tôi cũng thế ! - Khả Vy không cho anh phản đối, cô đã quăng đôi giầy ra xa, giải phóng là trên hết.

Điệu nhảy này không di chuyển vị trí nhiều, chỉ khua chân múa máy, nhưng chính vì thế cô như diễn hề. Lắc người đu đưa, tay hết xòe ra lại thu vào, chi có chân vẩy làm thành những vòng tròn chuyển động đẹp mắt.

- Cái mông cái mông, lắc mạnh vào !

- Thì đây thầy !

- Cô không có eo à ? Tuần sau cô mặc váy cưới đấy, tập nhiều cái này vào sẽ thon thả vô cùng ! - Kiểm người nhảy cho xem thì không khó, nhưng kiểm được một đĩa diễn cái cây biết lúc lắc thì chỉ có một Khả Vy, Lạc Thiên khoái chí dùng gậy đặt vào eo cô, vỗ mấy cái, rồi lại vụt nhẹ hều vào hông. Anh không hề có ý đồ xấu xa.

- Kia, cái mặt biểu cảm chút nào !... Cô không biết tận dụng tài nguyên à, nhìn thấy cô da đen trong hình không, người ta còn biết múa ngực nữa chứ !

- Dẹp ngay đi ! Tôi là con hầu mua vui cho anh đấy hả ? Tại sao tôi phải làm cái trò ngớ ngẩn này chứ ! Thích thì anh đi mà mách mẹ ấy, ừ thêm học nữa ! - Tiện tay cô tắt phụt màn hình ti vi, trần trối nhìn xem anh ta làm gì được mình, không thể chịu áp bức hơn.

Đánh trúng vào điều Lạc Thiên muốn tránh, anh không thích để cô nghĩ mình trẻ con như vậy, việc hôm qua cũng một phần do Cao phu nhân bao bọc quý tử nên mới dò hỏi anh bằng được. Suốt hai tư năm qua bạn bè luôn châm chọc anh được chiều chuộng dưới bàn tay của hai bậc sinh thành, đến giờ muốn thoát lăm ròi, lại càng không muốn người khác cho rằng mình còn bé bỏng.

- Thế... chẳng phải không định đi tuần trăng mật sao ! Cô không thích đi Brazil thì tôi thích !

- Thật á ? Tôi sẽ được xuất ngoại ? Hura ! Ok, chúng ta tiếp tục học !

- Không, chỉ mình tôi đi thôi ! Cô không thích thì ở nhà ! Tôi với cô có lấy thật đâu mà ! Đi tuần trăng mật chỉ là hình thức du lịch của riêng tôi thôi ! - Nhìn cô ta reo mừng kia, đúng là ghét, Lạc Thiên tay dứt túi lững thững ra ngoài kết thúc buổi học. Rót cuộc anh vẫn chưa trừng trị được con cáo này.

- Chồng à, cho tôi đi với ! Chồng ơi chồng à, tôi biết anh rất hào phóng mà ! Cho tôi đi đi, tôi sẽ...

Khả Vy bám đuôi, anh đi tới đâu cô lòi nhài tới đó, tiếng mè nheo oang oang ngoài sân.

- Cô nói ít thôi ! Từ giờ đến sáng mai mà không nói được câu nào tôi cho đi !

Khả Vy lại nghĩ, Triệu Đông Kỳ thông báo rằng sau hôm làm đám cưới cô sẽ phải thực hiện một việc gì đó rất mờ ám tại nhà mới, ông quản gia cũng

không nói có tuần trăng mật nào cả, thế thì anh ta chỉ đang lừa dối cô thôi, coi cô là kẻ thấy người giàu sang bắt quàng làm họ.

- Chẳng cần ! Tôi có mồm thì tôi phải nói !

- Càng tốt, đỡ tốn kém ! Cô đi mà nói với dài ! Tôi không rảnh tiếp chuyện !

Không ai nói thêm câu nào nữa, Khả Vy bước vào trong nhà, dự định lên lầu, qua nhà bếp nhận thấy đĩa lạc vẫn còn tiêu điều vài hạt bên cạnh chiếc máy tính để màn hình chờ, cùng hai lon bia rỗng. Cô cầm trên tay cái đĩa, ném vào một phát cả đám còn lại vào thùng rác, sau đó phui tay. - Này thì lạc !

Cô ta lại thích kích bác mình rồi, Lạc Thiên thêm một lần nữa lộn ruột, cô chỉ ngoan ngoãn được một chập rồi đầu lại vào đấy.

- Tối nay ăn cơm, cô phải rửa bát ! - Anh ra lệnh, số bát đĩa trong một bữa nhà họ Cao tương đối nhiều, thông thường cần những ba người làm.

- Thì rửa ! - Khả Vy chẳng ngại, ở cô nhi viện đào tạo việc này thường xuyên.

Lạc Thiên không bao giờ làm cô điên được, anh đối đáp bằng ánh mắt đờ đờ sát khí, còn cô cứ vênh mặt cho anh nhìn. Cùng lúc mấy người trong nhà cũng về.

- A, chào Lạc Tâm, Lạc Đình,... và cả Lạc Ngôn nữa ! - Khả Vy sởi lời.

- Hai anh chị dự định chiều đãi chúng em món gì vậy, anh Thiên chưa bao giờ thấy xắn tay áo vào bếp đâu nhé, ấy mà hôm nay... !

- Lạc Tâm, anh thấy tóc chú càng ngày càng xoắn rồi đấy ! Đi ép đi ! - Lạc Thiên xéo xị, ai thêm nấu nướng với con bé này.

- Chúng em không quấy rầy hai người nữa ! Chưa gì mà anh Thiên đã can ngăn không cho chúng em nói rồi ! - Lạc Đình tiếp lời.

- Hôm nay anh phải vào bếp làm món để chuộc lỗi hôm qua đấy nhé ! Tội mình lên lầu để hai người tự nhiên.

- Lạc Ngôn đừng đùa thế chứ, tại hôm qua anh Thiên bị cảm nên ho hoảng thôi, cũng tại Vy Vy để anh ấy dùng nhiều đồ lạnh quá mà !

Lạc Thiên không ngờ rằng cô lại huề theo phía mình, biết ăn nói như thế còn tạm chấp nhận được. Chất giọng nhẹ nhàng cất lên một cách khiêm tốn, cô nhận trách nhiệm về mình. Thấy họ đã đi khuất anh đảo mắt nhìn cô thêm lần nữa. Hai tay Khả Vy gấp thứ gì đó lại rồi nhét vào dải thắt lưng.

- Cô có cái gì giấu giấu giếm giếm, mau lôi ra đây ! - Anh vừa nói vừa hành động, trước khi cô kịp dứt thứ màu trắng ấy yên vị thì đã bị bàn tay anh rút ra.

- Trả tôi đây ! - Nhanh quá cô không kịp trở tay, định đòi lại nhưng thiết nghĩ không có gì hổ thẹn nên cứ để anh ta soi, - Có gì đâu, tôi không nhớ tên của mọi người thì viết ra thôi !

- Thế à ? - Lạc Thiên định bụng cô sẽ tức tối mà xông pha giành giật lại, chứ như vậy thì chẳng có gì thú vị, lại chưa muốn giả lại mẫu giấy, để coi cô ta viết gì trong đó.

- Đọc thoải mái !

- Mặt khi ? Da trâu ? Lưng gì ? Mắt toét ?

Khả Vy nhờ câu nói đó mới nhớ ra, những miêu tả đặc điểm đấy được viết sau tên của kẻ đối diện. Chỉ liếc mắt nhìn Lạc Thiên thôi, cô đã nhận thấy một đám mây đen ừn ừ kéo tới, tia chớp xuất phát từ đôi mắt kia mới khủng khiếp làm sao.

- Tôi... tôi... - Khả Vy đang nghĩ đến cánh cổng, lần này chắc chắn một đi không trở lại rồi. Chỉ tại trong lúc hăm hực cô viết linh tinh chê bai anh vào tờ giấy.

- Con nhỏ này, có khi phải cho đi học một lớp bỏ tức văn hóa ! Cô học đến lớp mấy ?

Lạc Thiên thuộc tuýp người không thích gây sự với ai và cũng không tức giận vô cớ, khả năng kiềm chế của anh cũng đáng nể nhưng từ sau khi gặp Khả Vy anh trở nên nhỏ mọn và hay cáu gắt, đây mới chỉ có vài ngày, không hiểu sau này anh sẽ còn biến thành dạng người nào nữa. Nói đi cũng nói lại, Khả Vy vốn từ một cô gái hiền lành, đảm đang, là những thế hệ đầu tiên trong viện mồ côi, cô đảm nhận vai trò một người chị đối với những tâm hồn cô cút, nhưng tính nết cô đột nhiên thay đổi trước mặt anh. Ngay từ đầu mà Lạc Thiên nghiêm túc, không thích cãi cọ thì có khi cô đã e dè, nhưng cái tên này lại thích gây sự thì cô cũng không thể chịu đựng.

Hầm hằm tiến lại gần, Lạc Thiên chưa nghĩ ra cách xử thì một tiếng chuông điện thoại đã cứu cánh.

- Để tôi nghe điện thoại đã nhé !

Thêm một lần nữa anh giật điện thoại của cô, tắt cuộc gọi. Khả Vy lùi gần vào mép tủ bếp, phong ba bão tố ập đến chân rồi. Không buông tha, tiếng điện thoại lại reo, Lạc Thiên nhìn số, định tắt máy, không hiểu anh nghĩ gì.

- Cửa Nhượng Lam, không biết cô ấy gọi cô có việc gì ? Nghe đi !

Anh nói vậy nhưng tay vẫn giữ khư khư chiếc điện thoại, để chế độ loa ngoài.

- Alo Khả Vy phải không, tôi là Nhựt Lam đây !

- Bảo cô ấy vì thấy số lạ nên vừa rồi mới tắt ! - Lạc Thiên chặn loa ra lệnh, anh đã thuộc nằm lòng mười một con số ấy, thuộc tất cả những gì thuộc về cô. Khả Vy nói lại theo.

- À, bởi vì tôi mới lấy số của cô từ Lạc Nhã, tôi có chuyện muốn gặp riêng cô. Có được không ?

- Dạ được ! Bây giờ ư ? - Khả Vy hiểu cái gật đầu của Lạc Thiên, ánh mắt anh tức giận là thế mà nghe thấy giọng của Nhựt Lam trở nên hiền dịu.

- Nhưng... làm phiền cô đừng cho Lạc Thiên biết nhé ! Chúng ta sẽ gặp nhau ở địa chỉ này...

Nói thế nhưng người cần giấu đã biết, Khả Vy chẳng biết làm gì hơn - Tôi sẽ đến ngay !

Đầu dây bên kia là từ cảm ơn rất nhỏ rồi cắt liên lạc. Khả Vy nhìn anh, thoáng buồn.

- Cô đi đi ! - Anh cúi mặt rồi lên lầu.

- Tôi... nếu anh muốn khi về tôi sẽ thuật lại...

- Không ! Không cần !

Khả Vy mặc một chiếc áo sơ mi màu tím nhạt, cô đã tới địa điểm. Một quán trà nhỏ trên tầng hai, nơi đây có nét hoài cổ của thời gian, rêu phong phủ trên những bức tường, chậu phong lan treo bốn góc đã ra hoa, đượm mùi ẩm ướt của nước mắt.

Nhựt Lam tiều tụy đi nhiều, da cô xanh xao, đôi mắt tưởng đã cạn khô bởi rơi quá nhiều lệ hằng đêm nhưng không, hàng nối hàng giọt nước long lanh ấy vẫn đọng đầy. Chiếc váy màu hồng phấn Lạc Thiên tặng cô trong ngày lễ tình nhân năm trước, hôm nay cô sẽ mặc một lần cuối.

- Chị ngồi đi ! - Thấy Khả Vy cô vội vàng gạt nước mắt.

- Vâng !

- Cho chúng tôi hai ly cà phê đen không đường !

- Nhìn cô yếu quá ! Cô không sao chứ ? - Khả Vy là người vào chuyện.

- Chị có biết tại sao tôi lại gọi cà phê đen không ? Vì Lạc Thiên đó, anh thích cảm nhận vị đắng của những hạt nông sản ấy ! - Cô vừa nói vừa cười, hỏi tưởng về một thoáng. - Thế nên tôi muốn chị làm quen dần với những thói quen của anh!

- Nhựt Lam cứ xưng tôi là em cũng được, cho thuận nói chuyện ! - Khả Vy lắng nghe không sót một từ nào, hẳn người con gái kia mang nhiều tâm sự, rất nhiều.

- Không thể, sao lại được chứ ? Ước gì có thể nhỉ ! Bây giờ tôi vẫn chưa quen nhưng tới ngày hai người kết hôn, tôi sẽ xưng em với Khả Vy. - cô đặt câu hỏi và tự trả lời.

Đây chính là lí do khiến Nhựt Lam tìm cách rút lui, cách xưng hô khác với trong điện thoại, có phần gần gũi và thân thiết. Khả Vy

chưa thể hiểu ý đồ câu nói, nhưng nó gần giống với câu nói đầu tiên mà Lạc Nhã khiêm nhường với cô.

- Chị Vy, đây là cuốn sổ ghi chép những ưu nhược điểm của anh Thiên, cả sở thích và sở ghét của anh ấy nữa, tôi viết từ lâu lắm rồi, nay trao cho chị ! - Ngậm ngùi đẩy cuốn vở về phía người khác, Nhựt Lam muốn níu kéo lại tất cả, chỉ là hồi ức thôi nhưng cô tham lam vẫn muốn cầm nắm.

- ... Nhựt Lam à, chị... chị thích Lạc Thiên ?

- Anh ấy sắp kết hôn rồi, tôi phải chúc phúc cho hai người, không biết hôm ấy tôi có đủ dũng khí đến không, nhưng tôi thành tâm... - Nắm lấy tay người đối diện, Nhựt Lam còn muốn gửi trả lại tình yêu vượt qua ranh giới của mình dành cho anh, cũng là để giải thoát cho chính mình.

- Và Lạc Thiên cũng yêu chị ! - Khả Vy rút tay lại.

- Vậy thì sao chứ ? Cô dâu vẫn là Khả Vy mà !

- Tôi... - Khả Vy bị cấm không được tiết lộ về cuộc hôn nhân giả này, nhưng trước mặt là Nhựt Lam, cô không cảm lòng được.

Đôi mắt cô ấy thánh thiện quá, Khả Vy thấy mình chỉ là một hạt bụi nhỏ - ... tôi... hai người tại sao lại không đến với nhau chứ ? - Cô hoàn toàn không muốn mình là kẻ phá đám.

- Chị Vy à, chị phải làm cho anh Thiên hạnh phúc ! - Nhược Lam nói chen ngay - Nếu chị không làm được thì nhất định phải tìm cho anh ấy một người khác yêu anh ấy nhiều hơn... tôi, và anh ấy cũng vậy... ! Nhất định nhé, chị hứa đi...

- ... Tôi không thể hứa ! Mặc kệ hai người đấy, tại sao lại kéo tôi vào giữa ! Tôi... có thể hủy đám cưới lại, chắc chắn anh ta cũng không mong muốn lấy một kẻ như tôi...

- Xin chị đấy ! Làm ơn hãy biến tôi trở thành người xa lạ trong lòng anh Thiên... Tôi hy vọng chị có thể đem lại hạnh phúc cho anh ấy...

Câu nói đó có nghĩa là vị trí của cô ấy trong lòng anh ta là duy nhất... Hiện tại và quá khứ đúng là như thế.

Khả Vy trở về nhà họ Cao, mọi người đã quay quần bên bàn ăn, chỉ còn một chiếc ghế trống.

Bữa cơm này vắng bóng Lạc Thiên.

*

Triệu Đông Kỳ đã ngồi hàng giờ để nghe lời tâm sự của Nhược Lam, cô mượn tạm bờ vai anh để tìm một nơi bình yên trong chốn vốn không bao giờ lặng. Một quán bar, những ánh đèn xanh đỏ điên loạn, nhưng tiếng tạp âm xập xình, hội tụ của tận đáy xã hội với đủ loại người đem theo muôn vàn cung bậc cảm xúc. Cô đã gọi rất nhiều rượu và đều uống hết. Triệu Đông Kỳ để cho cô tự nhiên, để cô được say mềm trong vô thức, thoải mái gào khóc cả cổ ba chữ « Cao Lạc Thiên ». Đôi khi cô lại ngỡ tưởng người ngồi bên là anh mà vòng tay ôm lấy, muốn quên một người sao khó thế.

- Đồ ngốc ! Em yêu anh ta sao lại phải thuê anh làm bạn trai ? - Cương quyết Đông Kỳ không uống một giọt rượu nào, một người không tỉnh táo là quá đủ.

- Anh mới là ngốc đấy ! Biết em lợi dụng anh mà vẫn cho phép ! Lại còn đóng thất nữa chứ ! - Nhược Lam chỉ mỉm cười môi mùi rượu đã tỏa ra nồng nàn. Trong men say tình ái người ta lạc lối nhưng đối với men rượu lại khiến người ta tỉnh táo vô cùng, biết phân biệt phải trái, nên tiếp tục hay dừng lại. Trước hôm dự tiệc nhà họ Cao, cô đã mời gặp riêng Lạc Thiên, đòi chia tay và dẫn Đông Kỳ đi.

- Hắn ta, Lạc Thiên ấy, là một người đàn ông tốt, sao em lại... từ chối ? - Khi được giao nhiệm vụ dựng kịch bản cho Khả Vy và Lạc Thiên, Triệu Đông Kỳ đã nắm được bản chất con người Lạc Thiên, dù anh ham chơi thật nhưng là người có trách nhiệm và giàu tình cảm, mà có lẽ cũng vì sự cự tuyệt của Nhược Lam mới khiến anh tìm đến thú vui bên ngoài.

- Thế sao anh bảo muốn tán em cơ mà ? Ngay từ đầu anh đã khẳng định sẽ giành trái tim em về bên anh, sợ rồi à ?

Hôm ấy Triệu Đông Kỳ đã hứa như thế, cũng như Khả Vy đã từng mong ước một tương lai may mắn, nhưng đó chỉ là suông thôi... càng tiếp xúc với Nhược Lam, anh càng tự ti, bởi đôi tình nhân ấy quá hoàn hảo.

- Có nhiều điều khó nói lắm, ví như giữa em và anh ấy, không thể là tình yêu, mà lại thân thiết hơn tình bạn... Hai chúng em có một điều kiện ràng buộc lớn lắm, không thể... em không thể là cô dâu của anh ấy, và ngược lại, anh ấy cũng không thể đến với em...

Sắc từ ánh đèn phả xuống ly thủy tinh màu cầu vồng, rồi phản chiếu lên gương mặt mệt mỏi của cô, xuyên thủng vào một thứ biết đập duy nhất ngự trong lồng ngực, có lẽ chẳng có đôi tình nhân nào bất hạnh hơn cô và Lạc Thiên.

- Chẳng lẽ, hai người là... - Bức tường ngăn cản tình yêu của hai người đó là gì, điều đó suy xét kỹ anh dần đoán nhưng thật khó để tin.

- Em sẽ cho anh một cơ hội !

Nhược Lam không điền thêm vào dấu ba chấm, cô lặng thinh nuốt lấy những khúc xương đau đớn. Tác nghiệp chừng ba năm, ngòi bút của Triệu Đông Kỳ có thể viết ra bao nhiêu hoàn cảnh ngăn cách đôi nam nữ, sự nhạy cảm trong cuộc sống là lí do anh có thể ngầm dự đoán và đến ngày hôm nay hoàn toàn xác thực được quan hệ của Lạc Thiên và cô. Theo pháp lí thì chẳng có một tác giả hay một người nào có quyền hạn phá bỏ xiềng xích giùm hai nhân vật này, bởi họ đã rơi vào trạng thái không lối thoát, vô vọng tuyệt đối. Vậy nên anh đã hiểu sự rời bỏ Lạc Thiên của Nhược Lam là đúng đắn. Nhưng ngoài ra anh còn có một dự cảm khác về cuộc hôn nhân của Lạc Thiên và Khả Vy sắp tới, nhà họ Cao đang muốn giấu giếm thiên hạ một việc gì đó, mà Khả Vy vô hình chung biến thành con rối. Anh chỉ là một người làm công viết tiểu thuyết, nhận tiền lương nhà họ, có chút thương cảm cho cô nhóc mồ côi không gia đình như mình, đứng ngoài cuộc đời họ. Nhất định nhà họ Cao sẽ không để Khả Vy chịu thiệt thòi. Anh duy chỉ cần đảm nhiệm tốt vai trò của mình.

*

Đã qua một ngày mà Lạc Thiên vẫn chưa về, Khả Vy thấp thỏm đợi chờ. Cô khi thì đứng ở hành lang, khi thì ra ngoài làm vườn, anh ta có thể đi đâu được nhỉ ? Hai người họ quá nặng tình cảm với nhau, vậy cô tồn tại ở đây để làm gì ? Không thể không có lí do nào được, chẳng dung một phu nhân tập đoàn to lớn lại kén dâu cho con trai là cô gái như mình cả, Khả Vy thiết nghĩ, nếu như không cần tiền bạc, gia cảnh chỉ ít họ cũng phải chọn một nàng dâu thông minh, giàu học vị để tôn thêm một viên ngọc cho bữa tiệc pha lê. Nhược Lam lại hoàn toàn có những tiêu chuẩn đó, càng nghĩ càng đắm vào ngõ cụt, Khả Vy ngăn người vô tình để vòi nước tưới xối xả vào chậu đỗ quỳnh khiến hoa bị chà đạp.

- Khả Vy, cô mau mau chuẩn bị trang phục, chúng ta đi thể hiện !

Thể hiện ? Khả Vy không rõ ông quản gia nói gì, chỉ thấy chiếc xe của ông đỗ sẵn ngoài cổng, đây có lẽ là một phần trong kế hoạch đám cưới. Cô vội

vàng lên lâu, có vài chuyên viên trang điểm sẵn sàng làm đẹp cho cô. Nào là tẩy tế bào chết, mát xa toàn thân, xông hơi, làm móng, tạo kiểu tóc,... gần hai tiếng sau cô mới bước ra. Thời gian lâu từng ấy mà quán gia Tôn không tỏ vẻ khó chịu chứng tỏ việc lần này là cuộc giao tiếp quan trọng.

Chiếc xe cổ điển dừng lại trước ngôi biệt thự giăng rất nhiều đèn điện nhà họ Hoàng. Một nhân viên bảo vệ trịnh trọng mở cửa mời Khả Vy xuống.

- Đừng lo ! Tôi sẽ giúp cô đối ứng !

Quần gia lấy vững lại tâm lý cho Khả Vy khi thấy cô có phần do dự, hồi hộp và tự ti. Những chiếc xe hiện đại đỗ trước cổng oai phong, các cô nàng yêu điệu thực nữ bước ra với trang phục vô cùng quyến rũ. Khả Vy thấy quần gia Tôn lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng với thời trang của giới trẻ hiện thời, họ ăn mặc dễ dãi và khoe mẽ quá. Thật may có ông ở đây không thì cô cũng phải trưng diện những thứ khoét trần cả khoảng lưng hay thiếu vải ở ngực trầm trọng.

- Anh Thiên, chị dâu đến kìa ! - Trần Hùng vỗ vai người ngồi đối diện.

- Ở kia còn ngồi đây làm gì ? Máy tiêu thư có phiền khi nhường chỗ cho...

- Hôm nay không phải bữa tiệc của gia đình cậu sao ? Không lo tiếp khách đi còn rảnh tiếp tôi? - nhìn thẳng vào mắt Tuấn Kiệt,

Lạc Thiên lên giọng, một mặt để các người đẹp thỏa sức ôm hôn mình.

- Anh ! Sao anh lại lấy vợ chứ ? Ai cho anh lấy vợ ! - Một cô gái ông ẹo mơn chớn vành tai của Lạc Thiên mà thủ thi. Đúng vậy, thật đáng tiếc cho một trang nam tử hán hào hoa phóng khoáng và các cô nàng ôm mộng yêu đương với anh.

- Lấy vợ để đi chơi không bị kiểm soát ! Máy em không thích anh đến hộp đêm thường xuyên à !?! - Tu một chai bia lớn, Lạc

Thiên ăn nói một cách bất cần, đây đúng là mục đích thực sự của anh.

Tuấn Kiệt và Trần Hùng chỉ biết nhìn nhau, hai người đoán không sai, chơi với Lạc Thiên từ lâu chẳng lẽ việc cô gái Khả Vy kia dục dịch đi vào tìm anh chàng đa tình này họ lại không biết. Thế nên đừng một cái việc kết hôn của hai người đó như một dấu chấm hỏi chấm không lồ ẩn giấu trong lốt của dấu chấm than bé tí tẹo, việc này có liên quan đến Nhượng Lam hay không, câu trả lời dù ít hay nhiều ắt phải là có. Vừa nhắc tới người, người đã đến, xa xa là bóng của Nhượng Lam cùng với một chàng trai. Ngoài Triệu Đông Kỳ ra thì còn ai khác.

Ánh mắt Lạc Thiên không lướt qua Khả Vy bởi lẽ anh không quan tâm đến cô, nhưng đôi mắt ấy đã dừng chân chỗ Nhượng Lam, trong vài tích tắc lại trở về cùng những chất men kích thích của mạch lúa mầm, anh siết chặt cô gái bên cạnh hơn, tiếp tục trêu đùa.

- Lần này tôi không biết có phải mình sắp sửa xem kịch nữa không đây ! - Tuấn Kiệt thờ dãi, dù là bạn nhưng anh không đoán được suy nghĩ của cả Nhượng Lam lẫn Lạc Thiên.

Triệu Đông Kỳ đáng người mạnh mẽ, anh tương đối cao và điển trai, đặc biệt là cặp kính mắt đang đeo tạo cho anh một vẻ trí thức uyên thâm. Nhượng Lam bám tay anh, ngón tay bỗng siết chặt khi đôi mắt nhìn thấy những hành động ấu trĩ của Lạc Thiên.

Quần gia Tôn gật đầu chào Triệu Đông Kỳ, ông không rõ quan hệ của tên tác giả này với con gái nhà họ Trịnh, miễn là anh ta vẫn hoàn thành tốt kế hoạch của Cao gia là được. Ông chợt nhận thấy một người đàn bà ăn mặc rõ là lẳng lơ, ánh mắt đầy ngiên, quay sang bảo Khả Vy chờ ông đi có chút việc.

- Vâng, cháu hiểu những việc cần làm ! - Khả Vy cười nhạt, hôm nay chính là ngày kiểm tra những kết quả mà cô học được.

Cô cứ đứng yên như thế, chờ đợi Lạc Thiên đến gần, cô biết thân phận của mình nên khi nhìn Lạc Thiên với các cô nàng nóng bỏng kia ngoài chữ làm nơ thì còn cách nào khác. Lại còn sự xuất hiện của Nhượng Lam nữa, chắn hẳn anh sẽ lợi dụng cô để chọc tức Nhượng Lam cho coi. Khả Vy liền tiếp thờ dãi, bắt gặp ánh mắt phẫn chấn của Triệu Đông Kỳ, đoán rằng anh ta vinh dự được đi cạnh người đẹp nên tủm tỉm cười. Cô đã nghĩ nếu cùng với Triệu Đông Kỳ hợp tác biết đâu cô sẽ có một người chồng giàu có, còn anh cũng sẽ giữ cho mình một tiêu thư đài các, nhưng đứng ở góc nhìn của một người ngoài vào mới biết đó chỉ là giấc mơ của hai kẻ ngu ngốc, há miệng chờ điều kì diệu. Rõ ràng nhìn anh ta không có chút gì hợp với Nhượng Lam cả, nếu không hề nói giảm nói tránh thì chính là đôi đũa lệch, kếp cớm. Khả Vy thử đặt mình vào vai anh ta và Lạc Thiên là Nhượng Lam, thì kết quả cũng vẫn vậy. Chắc là vì cô quá bất ngờ trước những phú quý họ Cao ban cho mà lơ đãng nghĩ viễn vông, vô thực. Tình lại đi Khả Vy ơi, mầy nghĩ mầy là ai mà dám trèo cao, có biết tham thì thâm không. Thế nên cô chỉ cần là một diễn viên đóng tốt vai trò mà thôi.

Đừng can thiệp vào anh chàng Lạc Thiên đó.

- Cô đến đây làm gì ? - Quần gia Tôn ra hiệu cho người đàn bà đó đi tới một chỗ khuất ở tầng dưới và dò xét.

- Tôi không được đến đây à ? Nhà họ Cao có quyền không cho tôi xuất hiện trước mặt họ chứ đâu có đòi hỏi khuất mắt những bữa tiệc vui vẻ thế này ! - cô ả vẫn đu đưa theo tiếng nhạc trẻ sôi động bên trên.

- Yến Yến, cô làm ơn đừng phá hỏng bất kì điều gì ! Chúng tôi sẽ bù đắp ỏn thỏa cho cô và đứa bé !

- Xem ông lo lắng chưa kìa, tôi nào có muốn làm loạn, chỉ là muốn xem khuôn mặt cô gái có vinh dự được làm dâu nhà họ Cao thôi. Cô ta may mắn thật, mà nếu không nhờ tôi thì sao được như thế !!!

- Cô... - Lão quan gia xem thường loại người này nhưng vẫn phải xuống nước - Cô gái đó là người hiền lành, cô cứ yên tâm, cũng đừng tỏ ra quen biết hay có ý đồ tiết lộ chuyện đó với cô ta !

- Nhìn cô ta có vẻ ngốc nghếch ! Xem ra các người chọn người giỏi lắm, xuất thân từ cô nhi viện, không ai thân thích, lại có vẻ ít học, đầu óc không giỏi tính toán, ha, sợ con dâu hờ nhà họ Cao cướp tài sản à ?

- Chẳng ai tham lam như cô đâu !

Ông Tôn không hề thích lối nói chuyện quá thẳng thắn của cô ả. Cô ả nói không sai. Theo luật hôn nhân và gia đình, việc phân chia tài sản sau khi li hôn được làm rõ ràng, tài sản riêng của chồng sẽ không bị đem ra phân nhỏ cho vợ, chỉ trừ tài sản chung. Ai cũng đều biết vị thế to lớn của tập đoàn Trường Tôn, nếu kén một cô dâu nhanh nhẹn, khôn khéo, cô ta sẽ biết cách biến những tài sản riêng thành chung mà vung tay can cướp. Ông nhìn thấy ở Khả Vy bản chất thực thà, ngoại trừ việc láu cá vặt vãnh thì không có gì đáng phải cảnh giác cả.

- Tôi chỉ là một người mẹ biết lo lắng cho tương lai con mình thôi ! - Yến Yến cười ha hả, vỗ nhẹ vào bụng mình.

...

Vũ Gia Khánh đang hút thuốc vô tình nghe lọt câu chuyện của một ông già và cô gái trẻ, anh chẳng hiểu họ đang nói gì nhưng đứng gần nhà vệ sinh mà luyện thuyên thì thật kì cục, không đợi nữa, anh khẽ phát tiếng động để họ biết mà nhường lối.

Thấy thế ông quan gia vội vàng kéo Yến Yến ra chỗ khác, chừng nào cô ả chưa về thì ông không yên tâm.

*

Lạc Thiên bắt đầu xay xẩm, trong đầu mông mông một con sóng thần khó chịu đến ngột ngạt. Từ tối qua anh đã tìm đến rượu, giờ lại là bia, rõ ràng đã sử dụng thuốc giải rượu bia rồi mà không ăn thua. Chân tay rã rời, cuống họng khô rát, cả một khoang bụng chỉ ọc ạch toàn nước và những thức ăn vớ vẩn chứa chất bảo quản, xúc giác vô cảm trước làn da mịn màng của các nàng kiều kè bên, hơi thở phả ra nóng hổi đến bức bối, thêm nữa là bộ óc quay cuồng với hình ảnh người mình thương đang vui vẻ trong tay kẻ khác mà chắc chắn rằng kẻ đó chỉ là thể thân. Cô đang nói chuyện vui vẻ với Lạc Trung và một số người khác, thì thoáng lại giả bộ ngước mắt ngắm nhìn cái tên tiểu tử đeo kính đó. Đáng ghét !

Việc gì cô phải tỏ ra như thế. Sau bao nhiêu năm đi qua thời thơ ấu, cô đã ngầm nhận lời làm bạn gái anh, cùng trải qua những vui buồn cuộc sống, cùng hẹn ước một tương lai sau này. Người ngoài đều ngưỡng mộ tình yêu của hai người, thế mà một ngày cô quay gót. Ban đầu thì cô nói phải đi du học, sau sáu tháng quay trở về, tình cảm của anh vẫn vẹn nguyên mà cô dẫn Triệu Đông Kỳ tới nói là bạn trai mới. Thế đấy, cô cho rằng anh là một gã khờ khạo mà không biết con tim của cô có hình hài nào, hay cô chán ngắt với một Lạc Thiên này rồi, không, chắc chắn là có một lí do nào đó, anh không tin cô đã đùa với tình yêu của mình.

Khả Vy dần hiểu ra việc phải học nhảy và các quy tắc ứng xử mà quan gia yêu cầu, cô sẽ cho những ánh mắt không tôn trọng mình kia biết Triệu tiểu thư này không phải là kẻ thấp hèn. Rốt cuộc ông quan gia có nghiêm khắc và vị phụ nhân khát khe đến đâu cũng đều là muốn làm cô không bị coi thường.

Các tiểu cô nương quý tộc hằm hằm ghen tị với cô, như muốn nói rằng cô từ đâu ra mà dám giữ khư khư Lạc Thiên làm chồng. Có người túm năm tùm bảy phán xét về hình thể, tư cách và phẩm giá, đó còn tế nhị, có kẻ còn đi tới mà huých vào bờ vai cô một cách thô bạo : Con nhỏ này mày chỉ đáng xách dép cho bản cô nương đây ! Đúng, họ đều có quyền coi thường. Không chừng nếu được sinh ra trong một gia cảnh giàu sang, Khả Vy cũng cho phép mình kênh kiệu với thiên hạ, thực tế thì cô chỉ là cô, nhờ bóng nắng của cái từ « con dâu nhà họ Cao » mà ngẩng mày mặt. Vậy nhưng cô sẽ diễn thật tốt, diễn đến cùng vai diễn của mình, hoàn thành để đáp lại ơn huệ của người ta.

Nhạc điệu chuyển dần sang bản ballad trầm lắng, một bữa tiệc thường luôn có phần khiêu vũ nhẹ nhàng này. Các cặp đôi sẽ kết cặp và tận hưởng giai điệu ngọt ngào của những nốt nhạc trầm bổng. Giống hệt như bữa tiệc nhà họ Cao, có lẽ Lạc Thiên lại phải nương ép với mình chăng ?

Không như Khả Vy dự đoán, Lạc Thiên dời khỏi bàn rượu, rào bước đi về phía Nhược Lam, tay nắm chặt đề phòng ai đó có ý đồ ngăn cản anh gặp cô phải bị ăn đấm. Khả Vy lùi thui đứng một mình như thế, cô cần phải luyện tập dần những khi một mình, cuộc hôn nhân này vốn phải thế... tự gặm nhắm sự cô đơn.

Một vài cặp đôi đã sai những bước đầu tiên, vẫn còn nhiều người đứng đơn lẻ.

- Vũ Gia Khánh ! Anh cứ nhớ tôi đấy !

- Tâm Như ! Cậu bình tĩnh lại xem nào !

- Bình tĩnh ? Tôi bình tĩnh làm sao được ! Thăng cha đó dám từ chối tình cảm của tôi, đã thế còn vô tình vô nghĩa, được lắm !

Thù này quyết phải trả.

Cô gái có tên là Tâm Như lòng đang nổi một con tam bành, cô là con một thương gia khá giả, một nàng tiểu thư đồng danh, bạo dạn trong quan hệ nam nữ. Trong bữa tiệc này cô đã bày tỏ trái tim mình cho thiếu gia nhà họ Vũ, nào ngờ anh ta còn giả bộ nghe headphone không thèm tôn trọng cô, phũ phàng tâm lòng này.

- À, con nhỏ đứng ở kia có phải là vợ chưa cưới của anh giai Lạc Thiên không ? - cô cũng đã từng bị chính cậu thiếu gia này từ chối. Được lắm, giờ cho

họ hiểu câu thành ngữ không ăn được thì đập đổ là thế nào.

- Phải ! Con nhỏ nhìn thật đáng ghét, nghe đầu du học ở phương Tây mà coi nó ăn mặc kín mít kia, đúng là con nhỏ quê mùa ! Anh Lạc Thiên đúng là chọn ai không chọn lại đi rước cái đũa giả vờ giả vịt ngây thơ trong trắng ! - một cô gái khác tán đồng.

- Phục vụ ! Cho cô gái váy trắng kia ly nước này ! - Tâm Như nở một nụ cười ranh mãnh. - Hình như Vũ Gia Khánh đang đứng ở dưới tầng. - Chéch mắt xuống, cô nàng thấy anh ta đang nhăm nhĩ điều gì ghê, đứng một mình tư lự.

Cùng lúc đó vẫn đang ở tầng trên Lạc Thiên đã tới chỗ Nhượng Lam, anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt mình mẫn mang một tia nắng ấm áp, cũng có phần phiền muộn chứa, đan xen những nỗi niềm chỉ cô đáp ứng được.

- Đi theo anh !

Anh không muốn cô khiêu vũ với bất kì người đàn ông nào khác. Hôm ấy Lạc Trung đã đặt tay lên vòng eo cô, anh đã khó chịu lắm rồi, còn hôm nay thì tuyệt đối không ai được phép.

Dứt khoát kéo Nhượng Lam về bên mình, anh như con sư tử đực đòi lại tài sản của mình, bắt chấp tất cả. Triệu Đông Kỳ giữ lấy tay trái cô, anh có chứng kiến riêng của mình.

- Bỏ ra ! - Lạc Thiên găm lên, hành động đó thu hút sự chú ý của không ít người.

Nhượng Lam cảm nhận được đôi tay buốt lạnh của Lạc Thiên, tay anh không ngừng ra mồ hôi, siết chặt đôi tay cô, giống như lời hứa sẽ bảo vệ cô suốt đời. Cô do dự, Triệu Đông Kỳ có mặt ở đây, chỉ ít Lạc Thiên cũng cần phải tôn trọng anh ta chứ.

- Nhượng Lam, em theo Lạc Thiên đi ! - Lạc Trung từ đâu đi tới, anh đứng về phía Lạc Thiên - Cậu buông tay để hai người đó giải quyết việc riêng được chứ ?! - Anh lịch sự nhìn Triệu Đông Kỳ, anh coi cô như cô em gái bé bỏng còn cậu em trai, anh quá hiểu Lạc

Thiên cần và muốn gì.

Hít một hơi dài, cuối cùng cũng phải để người trong cuộc biết sự thật, Nhượng Lam theo Lạc Thiên đi.

Khả Vy nhìn theo bóng họ khuất xa, một vài ánh mắt xia xói về phía cô đứng, cô giống như gì nhỉ, một con ốc bị bốn cột, hay

một bù nhìn làm ngơ trước hành động của chồng chưa cưới với người phụ nữ khác. Anh thật ích kỉ khi không hề nghĩ đến bộ mặt của cô. Những công sức vất vả cô từng học : trong khi giao tiếp với bạn anh phải bồi thêm từ vựng tiếng anh vào, khi rót trà cho bọn họ cần làm những điều gì,... cô đều học kĩ rồi, thế mà cô ai cho cô được thể hiện đâu. Thật là phí phạm hay chính là một sự thiếu tôn trọng.

- Tiểu thư, một quý ông muốn tôi chuyển ly cocktail này tới cô. Ngài ấy bảo cô rằng bầu trời đêm nay rất đẹp, cô hãy ra ban công ngắm lên và ước nguyện, có thể sao băng sẽ bay qua !

Khả Vy nhìn vào ly nước màu vàng đậm với lát chanh phẳng phát hương thơm, ai có thể lãng mạn như thế được nhỉ ? Liệu có nằm trong kịch bản của Triệu Đông Kỳ không, chẳng lẽ lại thay Lạc Thiên an ủi mình. Đón nhận ly nước, cô khẽ mỉm cười.

- Tôi có thể biết đó là ai không ?

- Quý ngài ấy xưng danh là Vũ Gia Khánh !

Nói rồi anh phục vụ đi mất, để lại cho cô một cái tên lạ hoắc. Nhưng dù sao đứng ở trong khán phòng này là hơi quá, tìm một chốn yên tĩnh để bầu bạn với gió và trăng sẽ hay hơn. Nghĩ rồi cô tiến đến ban công, trầm ngâm nhìn ly nước.

Có một điều nhà họ Cao đã sơ suất là chưa để Khả Vy được thực tập với chất rượu. Ly cocktail này được pha hỗn tạp các loại nước. Rượu mạnh X.O kết hợp với nước cốt chanh đậm đặc, thêm vào đó là tương ớt cay hòa kĩ trong dung dịch, có thêm gia vị mặn mà của bột canh mà người tạo ra đã phải cất công đem từ nhà bếp ra theo yêu cầu. Khả Vy chưa thử dùng cocktail bao giờ, nghĩ nó giống như một thứ nước giải khát, mà đã là nước ngọt phải uống liền một hơi mới ngon.

Lạc Thiên dẫn Nhượng Lam tới một căn phòng nghỉ của nhà Tuấn Kiệt, anh thường xuyên qua lại đây nên cũng có phòng riêng. Đóng chặt cửa anh mới bỏ đôi bàn tay cô ra.

- Em nói đi ! Nói cho anh biết tại sao chúng ta lại thành ra thế này!???

Không còn là chất giọng trầm ấm ngày nào, tiếng nói có phần xa lạ như một con phong ba xuất phát từ tứ phía bóp nghẹt trái tim cô. Nước mắt, cô nghẹn lên trong tiếng nấc, muốn được ôm anh và tựa vào khuôn ngực kia khóc thỏa thích, nhưng không thể.

Anh đau đầu tìm kiếm ánh mắt cô, đôi tay ghi bờ vai mỏng manh, cô vẫn thế, vẫn là một hình bóng khắc sâu tận trong tâm hồn.

- Em nói đi ! - Lạc Thiên đột nhiên thất lại, anh sợ lời cô nói sẽ là không còn yêu anh, không không, anh tin rằng cô yêu anh nhiều lắm

Đôi môi anh vội vàng quấn lấy cô, trước khi nói ra bất cứ điều gì xin hãy cảm nhận ngọn lửa tình yêu của anh, có biết anh mong nhớ cô đến phát điên,

yêu cô tới cuồng say và sẵn sàng làm mọi thứ để bảo vệ tình yêu này.

Nhược Lam tìm mọi cách chống cự, anh càng tỏ ra hung bạo, áp sát hai tay cô nơi trái tim mình, buộc cô phải nghe tiếng trái tim gào thét, cần cô đem tới cho anh một liều thuốc giảm đau nổi lòng. Chỉ cần cô thôi, trái tim này ngoài cô ra còn thứ gì khác nữa.

Hơi thở anh phả thẳng vào từng tế bào cô, mùi bia tôn lên một Lạc Thiên đầy nam tính, làn môi anh khóa chặt môi cô, vội vã liếm láp tận hưởng vị ngọt.

Cô chưa bao giờ chống cự nụ hôn của anh như lúc này, giằng xé với tình cảm và dòng máu chảy trong người. Làm ơn bỏ ra đi!

Anh trấn áp cô, hai tay đi vào mái tóc dài mượt mà, giữ đầu cô sát bên mình, anh mắt kiểm soát rồi. Đẩy mạnh cô xuống giường, anh ngang ngược đè cả thân hình lên.

- Lạc Thiên, nghe em nói đã!

Ngay khi môi anh rời khỏi cô đã lập tức nói, nhưng anh lại tiếp tục tham lam ép đôi môi cô bằng hàm răng chắc khỏe, đầu lưỡi lia vào để tìm cảm giác quen thuộc. Tại sao Nhược Lam lại không chấp nhận anh? Vì anh sắp lấy vợ ư, hay vì anh chơi bời? Cô có biết tất cả tật xấu của anh là tại cô gây ra không? Tại cô đã bỏ mặc anh, tại vì cô không cho anh lí do đã biệt tích xuất ngoại,... Những cô gái bên anh chỉ là sự đối phó thêm khát của anh giành cho cô.

Nhược Lam yếu mềm, trước người đàn ông mà cô yêu đây càng không thể chống cự, mặc cho đôi tay anh tự do lần mò, từ vành tai lướt xuống cằm, rồi trượt xuống.

Anh đang suy nghĩ, nếu như giữa mình và Nhược Lam xảy ra chuyện chăn gối, chắc chắn cuộc hôn nhân với cô gái nọ sẽ bị hủy, và anh có trách nhiệm che chở người con gái này suốt đời. Trong đầu anh chỉ thế tư duy được thế trong lúc này. Sự tiếp xúc da thịt sẽ thay cho lời giải thích của cô.

Nhược Lam càng muốn cự tuyệt thì đôi môi anh càng lần tới, ngự trị không chỉ những lời cô muốn nói, cả bầu không khí này và cả tâm hồn nữa. Anh miên man lạc bước,...

- Không được! - Cô dùng mọi sức lực cẩu lên tám lưng ghì sát thân thể mình, cẩu rất mạnh như muốn cướp đi hai mảnh da thịt.

Lạc Thiên vì quá đau đành phải buông ra. Lúc này quai áo cô đã tuột ra, lộ một phần ngực căng tròn mịn màng.

- Chúng ta không thể!

Đến lúc này tay cô đã lấm thắm máu, môi của anh cũng mang một màu đỏ.

- Em quá tàn nhẫn!!!! - Lạc Thiên dự định hôn cô một lần nữa.

- Anh chỉ là anh trai !!!!!!!!

Khựng lại, Lạc Thiên bàng hoàng nhìn cô, đôi mắt ấy không hề dối, rất thật, anh đẩy người mình ra khỏi.

- Em... vừa nói gì? Em chỉ coi tôi là anh trai thôi sao?

- Không phải, vì... cha em... cha Trịnh vô sinh!

Lạc Thiên không tin nổi những gì vừa nghe, cô có một người cha thôi mà, sao lại còn phải phân biệt cha Trịnh với ai, lẽ nào... Anh không thể biết được mùi vị của giọt nước trên khóe lệ kia.

- Em... và anh... Em xin lỗi!

Cô đâu có lỗi, anh cũng làm gì có lỗi, chẳng ai trong hai họ có lỗi cả, có trách thì nên than với số phận trớ trêu, độc ác quay vòng mối quan hệ của hai người.

- Thế tức là... chúng ta không thể yêu nhau? - giọng anh đều đều không còn đủ sắc khí nữa.

- Em vẫn mãi yêu anh,... tình cảm của một cô em gái! - Nhược Lam cắn môi.

Lạc Thiên lưỡng lự thờng bỏ ra ngoài, đầu chấm hết dừng lại ở đây.

*

Vũ Gia Khánh đang xử lí hai phần ba điều xì gà còn lại, chiếc nhẫn cái trên tay ánh lên một thứ màu sáng lấp lánh, tâm trạng vô cùng thoải mái. Anh vừa mới từ chối tình cảm một tiểu thư cao giá, đây chính là một phần trong sở thích khác người của anh. Tán người ta sắp đổ rồi lại trở mặt coi như không quen biết. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng khi bị khước từ thật khôì hài, anh thông dong quanh quẩn bên hồ nước. Tầng trên ồn ào quá, hôm nay anh có vấn đề về hệ tiêu hóa nên không thích đánh chén, đành an cư. Mỗi chân, anh ngồi xuống một chiếc ghế lợo đàng ngắm ánh trăng dưới làn nước trong trẻo mát lạnh.

- Phì!!!!!!!!!!!!

Có một tiếng động từ trên cao, anh bắt giác ngược mắt lên. Đầu có dấu hiệu nào cho thấy thời tiết chuyển biến theo chiều hướng xấu, thế mà lại có mưa. Một làn mưa phùn rơi xuống khéo léo thế nào mà một mình anh lĩnh trọn.

Khả Vy ở trên lầu, cô vừa trải nhiệm một bữa tiệc ẩm thực với đủ các vị gia: đắng, chua, cay, mặn và lợ. Thật là kinh khủng, không thể tưởng nổi cái gì trong thứ nước ấy, ngọt thì không thấy mà lại cay kinh khủng, mặn ghê gớm, nước rượu đắng sắc lên tận mũi, sợ nhất là cái vị lợ trong sự hòa trộn không hợp lí. Ai lại quá đáng đùa cái trò này, nhìn thấy Triệu Đông Kỳ đang thần thơ bên chai

rượu, ngoài anh ta thì còn ai. Cô hùng hổ tiến đến.

- Con ki ki nào dám cả gan bôi tro trát trấu vào mặt ta!!!!!!!!!!!!??????? - Vũ Gia Khánh gồng người, mỗi nhục này không trả ngay thì không thể người ngoài.

Anh phẩm phẩm vắt chiếc áo khoác ra, đi vội lên lầu, qua chỗ người phục vụ rút lấy khăn trên ngực áo họ lau qua loa khuôn mặt.

- Gia Khánh! Cậu đến từ lúc nào mà tôi không thấy? Làm một ly với tôi! - Tuấn Kiệt niềm nở gấp lại chiến hữu sau bao năm xa cách.

- Tôi không có thời gian, đang điên tiết đây! - Anh ngó nghiêng lòng sục khắp mọi nơi.

- Cậu sao thế? Tìm ai à? - Tuấn Kiệt nhận thấy vài giọt nước đọng trên đỉnh đầu người bạn thiết nghĩ là sương hoặc nước hoa hay gồm xịt tóc.

- Vừa rồi có nhìn thấy đứa nào mặc máy màu trắng, tóc dài ngang lưng không? - Góc đứng của anh với ban công chéo nhau một đoạn, khi cô gái đó quay mặt đi chỉ kịp thấy một phần đũng sau, nếu anh đứng ngay dưới có khi đã không bị sao bởi đường cong của những tia nước trong miệng cô gái đi theo quỹ đạo hypebol.

- Mặc váy trắng? Ở đây có biết bao người! Cậu lại vương bận vào chuyện tình duyên à? Sao bạn mình đều lặn lội đến thế nhỉ? -

Tuấn Kiệt còn đang lo cho Lạc Thiên, nay lại thêm người nữa.

- Con quỷ cái đó mà để ta biết thì chết đi! Ta sẽ hủy hoại dung nhan nhà ngươi! Có ai thấy con điên nào đứng ở cái ban công này không? - Vẫn còn nguyên con giận, Gia Minh rửa ra tiếng, nói to hỏi những phục vụ và người xung quanh.

- Vừa nãy tôi có đề ý, hình như là...- Tuấn Kiệt lúc rồi cũng tìm kiếm Khả Vy ở đâu, anh và Trần Hùng đang điều tra quan hệ lập lờ của cô gái này với Lạc Thiên.

- Nói xem, nó ở đâu? - Vũ Gia Minh không kiềm chế nổi, thúc giục.

- Cô ấy mặc nợ gì cậu à? - Tuấn Kiệt xem xét trước khi nói, dù sao hôm trước gặp Lạc Thiên và cô gái thấy hai người nói chuyện cũng gần gũi, còn xưng ông xã bà xã với nhau, tốt nhất nên tránh rắc rối cho cô vợ tương lai của bạn thân với già sử trường hợp này xảy ra.

- Bạn có biết Triệu Khả Vy là ai không? - Tâm Như ra vẻ hỏi chuyện một cô bạn ở gần chỗ hai người đàn ông, giọng nhẹ nhàng, cô đứng quay lưng với họ.

- À, là cô gái vận đồ trắng đứng lâu lâu ở ban công thứ ba ấy hả? - Chỉ cần nói đến đây, mấy cô gái đạt được mục đích thì lần chỗ khác.

Biết tên được con quỷ to gan, không chần chừ mà Vũ Gia Minh hét lên:

- Triệu Khả Vy là con cóc ghè nào? Mau ra đây, đừng để Vũ Gia Minh này chờ đợi! Cho nhà ngươi hai giây để chuẩn bị rồi ra nhanh!

Tiếng nói to dù không dùng mic khiến mọi người khựng lại, cái tên Triệu Khả Vy vợ chưa cưới của Cao Lạc Thiên thì ai chẳng biết, họ xầm xì to nhỏ. Cách ăn nói thô lỗ xuất phát từ một chàng công tử ăn mặc lịch sự, khuôn mặt khôi ngô, người xung quanh cũng đều nhận ra chủ nhân chất giọng tức tởm đó là Vũ Gia Minh với biệt danh “đại gia chơi bời”, đã có chuyện gì xảy ra, chẳng ai biết.

Chẳng chỉ tò mò vì sao cô gái Khả Vy đó lại quen biết với cả hai đại gia sát gái là Lạc Thiên và Gia Minh.

Khả Vy chất vấn Triệu Đông Kỳ, anh khẳng khái phủ định không phải do mình, chẳng có gì anh lại chằm chọc cô cả. Đột nhiên một tiếng nói thất thanh vang lên át cả tiếng nhạc, Khả Vy mãi suy nghĩ là ai, lập tức nghe thấy cái tên người “Vũ Gia Minh” nhớ lại lời của người phục vụ.

- Khả Vy, đừng nói là cô gây chuyện với người ta đó? - Triệu Đông Kỳ hướng mắt ra trung tâm dò hỏi.

- Ai thêm?! Đâu, anh ta ở đâu? Phải làm rõ vụ này mới được!

- Xin cô, hãy nghĩ tới danh phẩm của nhà họ Cao mà đừng làm liều! Cô nên nhớ mình sắp là người của Cao Lạc Thiên rồi, không được làm bậy! - Triệu Đông Kỳ không thấy vị quản gia Tôn đầu, nhưng anh chưa kịp can ngăn thì cô đã nhắc gót cót két đi.

- Nay anh kia! Tôi là Khả Vy đây! Anh là ai mà dám khiêu khích tôi?!!!!!!

- Đúng con nhỏ này rồi! - Vũ Gia Minh neho mắt ném điều xì gà đã thấm nước vào người Khả Vy.

Dường như chẳng ai không để tâm tới hai người họ, Tâm Như thích chí cười ha ha, kể mà có Lạc Thiên ở đây thì hay biết mấy. Hành động ném rác vào phái yếu của công tử họ Vũ thật đáng lên án.

Quản gia Tôn tìm ra chỗ Nhượng Lam, ông đang an ủi cô. Ngay từ nhỏ ông đã biết thân phận của cô nhưng cứ nghĩ ba người Lạc Trung, Lạc Thiên và cô chơi với nhau chỉ như anh em nên không để ý. Sau này khi phát hiện ra tình cảm của hai người ông đã chủ động nói với Nhượng Lam trước để cô khuyên nhủ cậu chủ. Ông là người trung thành với nhà họ Cao nên cũng cố gắng tìm cách cho cô được hưởng sự chăm sóc của người cha đẻ.

Cô thu lu một góc khóc nức nở, vậy là hết tất cả.

Lạc Thiên chính là người đề nghị ông ở bên cô lúc này, anh không an tâm để cô lại một mình, mà anh chưa thể chấp nhận sự thật kia, tìm một khoảng trời nho nhỏ trái lòng.

- Gia Minh, cậu bình tĩnh xem chuyện gì đã xảy ra, đừng nóng vội! - Tuấn Kiệt can thiệp, bữa tiệc này dường như anh không phải chủ nhân hay sao mà vai trò nhạ nhòa quá.

- Anh nói xem? Tại sao lại chơi xấu như thế? - Khả Vy vẫn đang dùng lời lẽ lịch sự, cô chưa biết tính cách anh ta thế nào, không thể mạnh miệng ngay được.

- Hai người làm ơn vào trong phòng tôi nói chuyện được không? - Tuấn Kiệt ra hiệu cho Trần Hùng kéo Khả Vy đi, còn anh nhận trách nhiệm dịch chuyển người đàn ông này. Nhìn sắc mặt của cả hai thật đáng sợ.

Mất hơn mười phút bữa tiệc mới lấy lại không khí, Tâm Như hậm hực không được xem kịch nhưng hẳn đoạn gay cấn đang diễn ra.

- Bỏ ra! - Khoát tay người bên cạnh ra khỏi mình, Gia Minh sấn sổ tiến đến. - Con cóc ghè kia, mi có triệu chứng về thần kinh hay thích trêu người ta hả?

Trần Hùng không thể để cô gái bị bắt nạt dù anh chưa hiểu việc gì, cô gái này sắp là phu nhân của người anh thân quen. Anh dang tay ngăn cản.

- Anh này đứng tránh ra, tôi phải nói lý với con người kia! - Khả Vy kéo Trần Hùng ra, hùng dũng tiến lên. - Từ khi sinh ra tới giờ tôi chưa bao giờ ức chế như lúc này, chưa thấy một kẻ nào thô lỗ chơi trò trẻ con ngu xuẩn như thế đâu!!! - Đầu lưỡi cô vẫn còn vị tê tê của ớt cay, cổ họng đắng ngắt, ngay cả tiếng nói phát ra cũng cảm nhận thấy vị rượ, dạ dày như bị tạt loại axit chanh chua loét. Cô còn không biết anh ta là ai, càng không thể chuốc giận được mà lại cư xử và hành động lỗ mắ.

- Thế cô nghĩ tôi đã từng gặp con quý cái như cô à? Tôi cam đoan rằng cô là kẻ vô duyên nhất trần đời! - Cứ coi như cô ta bị sặc nước thì cũng phải biết ý tứ mà phun trào chứ, mất toét hay sao không thấy mình đứng dưới, chắc chắn là cố tình rồi.

Lí lẽ của cả hai hoàn toàn hợp lí, vấn đề ở đây người trong cuộc không chỉ có hai, nên góc nhìn một phía của họ không được chấp nhận bởi đối phương. Sau một hồi đầu mất, họ nhận ra chẳng khai thác được gì từ nhau, anh muốn gột rửa lại thể xác và thể diện, còn cô chỉ muốn nhét thứ nước đó vào miệng anh để cho biết mùi vị.

- Anh nói lại coi! Thái độ của anh là gì? Đồ chết trôi!

- Tôi còn sống lù lù thế này không chết được đâu, mà cô chui từ đâu ra vậy? Ở cái nơi văn minh phồn thịnh này lại tồn tại một nhò thổ dân, đúng là chuyện lạ! - Theo anh chỉ có thổ phỉ mới bạ đâu phun nước ra đấy.

Khả Vy thờ dố, chiếc váy đã lấm thắm giọt mồ hôi.

- Nghi tí dầ! - Khả Vy chưa tìm được câu nào chém chả, cô ngồi xuống giường, vát một chân lên đệm tĩnh suy nghĩ, tên này còn xấu tính hơn cả Lạc Thiên nhiều nhiều.

- Tôi đây không có thời gian rảnh chơi với thổ dân! Một người thành đạt như Vũ Gia Minh đây luôn bận rộn! - Tuy nhiên anh cũng chưa có đề xuất gì để trả thù.

- Xì! Trước nay tôi cứ đinh ninh rằng đàn ông hể là trưởng phòng, giám đốc hay cái gì gì đó, ăn mặc lịch sự, nhìn mặt đẹp trai sáng sủa phải là người đứng đắn,... mãi cho đến một ngày tại hạ mới mở mang tầm mắt, toàn một lũ khùng!

- Chị dầ, chị đang nói ai vậy? - Trần Hùng không biết cô đang ám chỉ Vũ Gia Minh, anh hay Tuấn Kiệt đứng cạnh, hoặc là cả Lạc Thiên nữa. Từ “lũ” là số đông.

- Hahaha, con nhỏ này mà có chồng á? Chồng nó là ai, có vấn đề gì về thị lực hay chức năng sinh lí không? - Thấy ngạc nhiên trước lời nói của Trần Hùng, Gia Minh công kích, - Chỉ có thằng nào đầu bò mới lấy con nhỏ này!

- Trời ơi, nực cười! - Khả Vy rít một hơi khí - Kẻ tiểu nhân này không nói lại mình nên tìm cách nói nhảm đây mà!

- Ai cho phép anh nói Lạc Thiên như thế? - Trần Hùng tức thay thân chủ, đứng về phe Khả Vy.

- Chẳng lẽ tôi nói sai à? Tôi nói con bé này vừa bần tĩnh, nói năng thiếu suy nghĩ, đã xấu bụng lại còn xấu mặt ! - Gia Minh làm bộ mặt xám xịt.

Xem ra anh chàng này nói không sai, Tuấn Kiệt và Trần Hùng đồng quan điểm, Lạc Thiên sao lại chọn cô được chứ. Khuôn mặt cũng ư nhìn nhưng không lấy gì là đặc sắc, tính nết thì đến ngày hôm nay họ đã tường minh, nhưng những gì anh chàng Gia Minh kia nói âu cũng là nói chính bản thân anh ta đấy chứ, hai người đành nhìn nhau nhin cười.

- Mấy người IM giùm một lúc đi !!!!! - Lạc Thiên từ phòng ngủ nhỏ bên trong bước ra, mặt anh đỏ ngầu.

Sự xuất hiện của kẻ thứ năm bất giác làm bốn người còn lại giật mình. Họ trân trối nhìn anh.

- Thằng kia là ai mà dám lên lớp ở đây ? - Gia Minh nhìn bộ quần áo xộc xệch của anh ta, lại còn cầm một chai rượu trên tay chẳng khác bộ dạng một tên say xỉn.

- Là... chồng chưa cưới của cô Triệu đây ! - Tuấn Kiệt lên tiếng.

- Haha, đúng là ngu tầm ngu, mả tầm mả !

Tiếng cười sảng khoái phát ra ngay lập tức đã bị chai rượu từ cự ly mười mét phi tới. Lực đủ mạnh nhưng hướng nhắm bị lệch nên lao thẳng vào tường, ngay vừa chạm vào mảng vật chất đã phát ra một tiếng xoảng vô tình, dung dịch bên trong bắn tung tóe cùng những mảnh thủy tinh, tựa như cơn tìm của một chàng trai sau một nhịp đập cuồng nhiệt tan vỡ thành những vụn nhỏ sắc lẹm, chọc rách hoàn toàn huyết mạch trong cơ thể khiến máu ồ ạt chảy.

- Lạc Thiên, cậu bị sao vậy ? - Tuấn Kiệt vội vàng chạy tới, anh rơi vào trạng thái suy hô hấp trầm trọng.

Trần Hùng nhanh chóng nổi gót bỏ rơi Khả Vy và Gia Minh đứng đó chưa hết bàng hoàng.

Chết vì tình là cái chết bất thành linh, câu nói này không bao giờ cổ. Chắc cô vợ của hắn bị xúc phạm nên mới hàm hồ ! - Gia Minh tặc lưỡi lườm Khả Vy một cái. Anh còn chưa tính chuyện tên Lạc Thiên đó ném chai rượu vào mình đâu.

Khả Vy chợt ý thức, cô mở cửa để Tuấn Kiệt cổng Lạc Thiên xuống lầu. Trần Hùng nhanh chóng rút điện thoại gọi bác sĩ. Tránh mọi người ở bữa tiệc, Tuấn Kiệt đi đường vòng, tìm một phòng nghỉ chuyên dụng y tế, không muốn làm lớn chuyện này lên.

- Đòi vợ chồng này, các người cứ nhớ mặt ta đấy ! Tức cha chả là tức !

Đến đây vẫn chưa kịp trả thù Gia Minh phát hiện Khả Vy đã khuất dạng, lại còn nhận một cú ném thiếu suy nghĩ của người chồng cô ta. Anh sẽ ghi nhớ hai cái tên này.

Việc trị thương cho Lạc Thiên phải bí mật bởi nếu Cao phu nhân biết sẽ trách móc Tuấn Kiệt và Trần Hùng không chăm sóc cậu quý tử. Do đó sau khi quản gia cùng Lạc Trung đưa Nhược Lam về, Khả Vy đành nói dối để ở lại chăm sóc.

Bác sĩ khám tương đối cẩn thận, nói rằng anh bị tụt huyết áp và cảm lạnh do dùng nhiều bia rượu, chất aldehyde nồng độ cao đốt cháy nội tạng tức thời, khiến khí quản bị tắc và có chỗ bị phồng rộp ở dạ dày. Bên cạnh đó các enzym không có lợi tồn tại ở mầm lúc mạch và men hoa quả trong rượu hoành hành toàn bộ nơi chúng đi qua, ruột già và ruột non bị tổn thương, chất làm trong dung dịch gây hại trực tiếp cho sức khỏe.

Vị bác sĩ yêu cầu anh phải từ bỏ rượu bia trong thời gian ngắn, ăn uống điều độ kết hợp với các bài tập thể dục cải thiện sức khỏe, kiêng những hoạt động mạnh và khuyến khích hít thở không khí trong lành.

Sau khi pha chế thuốc giải rượu theo bài thuốc khoa học, Khả Vy và Trần Hùng khốn khổ bón cho anh. Người thì giữ cầm, nắn miệng anh mở ra, người thì đồ từ từ từng giọt nước mát qua thìa vào cổ họng bệnh nhân. Tối chiều muộn ngày kế tiếp Lạc Thiên mới tỉnh táo trở lại.

- Đã xảy ra chuyện gì với anh vậy? - Khả Vy đem đồ tới cho anh thay, ngồi xuống giường quan tâm.

- Chẳng liên quan gì tới cô !

Cộc lốc, bất cần, vô trách nhiệm là trạng thái của sáu từ ngữ anh cất lên. Thấy vậy cô cũng chẳng hỏi gì hơn, để yên cho anh nghỉ ngơi.

*

Ba ngày công tác ngoài nước đạt kết quả như mong đợi, hai bậc cao nhân trở về, Lạc Thiên cũng được hoàn trả kịp thời, Khả Vy thở phào nhẹ nhõm.

Vị phu nhân mới vài ngày không gặp nom Lạc Thiên mà chua xót, anh gầy hăn đi, tuy không ra ngoài nhiều nhưng làn da xám, dù đã cạo râu, trang phục phẳng là mà vẫn chẳng thể giấu sự nhọt nhọt dưới con mắt đã nhìn anh lớn lên suốt hai mấy năm qua. Bà nghe Lạc Trung nói vì công ty phân việc cho Lạc Thiên dồn dập, anh làm tăng ca nên sinh bệnh.

Khỏi nói thì những người trong nhà đều ngầm hiểu anh mắc tâm bệnh chứ nào phải gì khác, nhưng không ai nói ra miệng vì sự tồn tại của Khả Vy.

- Hôm nay chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới ! - Cao phu nhân dùng ly trà lại.

- Dạ !? - Phần nhiều câu trả lời của Khả Vy mang ngữ điệu nghi vấn, đi chụp hình đương nhiên phải cả hai vợ chồng cùng đi, tại sao Lạc Thiên không hề

xuống lầu và cũng không có ý định ra ngoài cùng.

Chưa kịp suy nghĩ cô đã bị kéo đi tới một trung tâm Studio. Váy cưới được chuẩn bị sẵn. Nhân viên đem trang phục tới, yêu cầu cô thử ngay bởi nếu có sai số họ sẽ nói rộng hoặc bó vào. Máy hôm nay so với ngày trước cô có phần gầy đi, cũng may số đo lấy từ lúc đầu họ đều trừ đi một hai phân nên khá vừa vặn. Làm trang điểm cô dâu xong, cô bước ra đứng trước gương.

Thật khó tin đó là mình. Một bản sao hiện lên trong tấm gương, là một Khả Vy quyến rũ, mang một vẻ đẹp sắc sảo rạng ngời, chân mày thanh kẻ đậm, hàng lông mi giả cong vút được lông khéo léo cùng lông mi thật tạo nên sự tự nhiên thuần nhất. Sống mũi dùng loại phấn chuyên dùng tăng thêm độ cao và thẳng, nhỏ vừa phải cân đối, làn môi điểm lớp son và vẽ đường trái tim ngọt ngào. Nở một nụ cười, Khả Vy hạnh phúc ngắm nhìn bản thân.

Váy cưới màu trắng ngọc được thiết kế cầu kỳ, không dùng kim sa mà hoàn toàn là pha lê lấp lánh, điểm xuyết những hạt ngọc trai trang nhã. Người thiết kế đặc biệt chú ý tới dáng áo, chọn kiểu bó chên, ôm sát những đường cong cơ thể, đồng thời để lộ bờ vai trần thon thả, xương cổ mảnh dẻ, thông qua việc không may cổ áo mà để tựa áo nịt góp phần nổi bật vòng eo thon gọn. Găng tay thiết kế theo lối cổ điển, dài tới khuỷu tay kéo lại sự trang trọng thuần khiết. Linh hoạt hơn bất cứ phần nào của chiếc váy cưới, đuôi váy có khả năng thay đổi, chính là phần thân sau kéo dài trên sàn nhà khi cô dâu sải bước, càng thêm lộng lẫy cho những short hình.

- Đẹp lắm !

Cao phu nhân vỗ tay khen ngợi, điều đó tác động tích cực đến tâm trạng của Khả Vy lúc này. Thông thường những cô dâu hay có người thân đi kèm, coi như đây là một phần gia đình của cô vậy. Ông quán gia cũng không kiếm lời mà ca tụng.

Thì ra không có chú rể, người ta thuê một chàng người mẫu cao ráo, đáng tựa Lạc Thiên chụp thay. Bức ảnh đầu tiên, Khả Vy ngồi trên ghế, người mẫu nam mặc áo đuôi tôm đứng bên cạnh, không gian bố trí theo lối cổ điển quý tộc. Tiếp theo là cả hai cùng ngồi, chiếc váy cô dâu xòe rộng, đóa bách hợp trên tay người mẫu nam hướng về phía Khả Vy. Họ còn chụp thêm nhiều bức hình nữa, nhưng chỉ chọn duy nhất một tấm, Khả Vy thấy vậy liền xin họ sao ra đĩa cho mình giữ lấy làm kỉ niệm. Ai cũng hiểu cảm giác không thoải mái của cô nên quán gia Tôn đề nghị rửa ảnh cỡ nhỏ kẹp vào album tặng riêng

cô.

Tiếp đến là phần phục chế, vị phu nhân đưa cho họ một cái USB hình thù ngộ nghĩnh, chuyên viên chỉnh sửa cắm vào máy tính, mở tệp ảnh ra, toàn là những bức ảnh của Lạc Thiên chụp chung với Nhược Lam. Chỉ có bên cô ấy anh mới nở những nụ cười thoải mái nhất. Chiếc USB chính là lấy từ chỗ Nhược Lam. Phần mềm photoshop 9.0 được đem ra sử dụng, dùng lệnh cắt khuôn mặt của chàng người mẫu ra và thế vào khuôn mặt thích hợp nhất của Lạc Thiên, sửa sang lại những nét cạnh cho thật, không quá nửa tiếng đã tạo hình một bức ảnh cưới tuyệt vời. Cô dâu và chú rể cười tinh tú, bên dưới là dòng chữ tên của hai người và ngày cưới.

Khả Vy sau khi tẩy trang và thay trang phục bước ra, thấy hai vị kia đang làm thủ tục thanh toán, qua phòng phục chế, một màn hình lớn có ảnh cưới của mình, cô nhìn chăm chú, thấy lạ vì sao khuôn mặt chú rể đã là Lạc Thiên.

- Lần trước thì phải chỉnh kĩ thuật khuôn mặt của cậu Lạc Trung thành mặt cậu hai Lạc Thiên, giờ thì lại ghép mặt ! Cuộc hôn nhân của gia đình này thật phiền phức ! - Một kĩ thuật viên nói chuyện với người bên cạnh.

- Có gì khó hiểu đâu ! Cậu hai Lạc Thiên nổi tiếng bắt gái sáu tay, đám cưới là hình thức còn cô dâu chỉ là manocanh!

Khả Vy thầm hiểu, họ để mình đi thay trang phục lâu thế là vì lí do này, muốn tránh cho mình chạnh lòng chắc ? Có gì phải buồn chứ ! Khả Vy quay mặt đi, vô tình phát ra tiếng động. Rồi đành thờ dãi trước ánh nhìn ái ngại của người khác. Ngay từ đầu anh ta không muốn lấy mình rồi, cũng là từ đầu đã có người bắt buộc giả danh chú rể, từ ảnh xem mặt tới ảnh cưới, Khả Vy nghĩ, chỉ dám mong cho hôm đám cưới chú rể không đội mặt nạ. Nhưng cô sợ điều đó là mơ.

Chia tay với Studio, họ hẹn chừng sáu ngày nữa sẽ có kiệt tác. Nhà họ Cao tốn không ít tiền vào việc bao nghệ nhân phác họa chính xác bức ảnh đó với vật liệu phối bằng những hạt cát màu cao cấp, đúng là thú tiêu tiền của nhà giàu.

Tiếp đến là phần chọn đồ nội thất trong nhà, Khả Vy sẽ được sống trong một căn nhà mới nên Cao phu nhân muốn để cô được tự lựa đồ thỏa thích.

- Chọn đi con ! - Cao phu nhân buộc miệng, nhớ lại ngày trước bà cũng phải tự mình làm những việc này nên có phần đồng cảm.

- Dạ, ý cháu sao cũng được ! Đồ nội thất cháu không rành lắm ! - cô tế nhị từ chối.

- Phải tự chọn mới thoải mái, có những thứ do mình tự lựa sẽ thích hợp, còn để người ngoài chọn giúp chưa chắc đã vừa ý !

Nói vô tư nhưng câu nói của Quán gia Tôn này sao giống với cuộc hôn nhân này quá, Khả Vy được phép chọn chú rể ư ?

- À thì ý ta là cháu sống ở nhà mới, thích sơn tường màu gì, rèm cửa và chăn đệm giường ngủ nữa, tùy cháu !

- Vâng ạ !

Khả Vy khiêm tốn chỉ lựa những đồ mang tính chất cá nhân, còn sử dụng công cộng với Lạc Thiên thì để Cao phu nhân giúp đỡ. Không gọi được anh đến thì cũng chỉ biết bố trí đồ đạc dựa sở thích hoặc theo y nguyên bản gốc trong phòng của anh ở nhà.

Nhìn những đôi vợ chồng trẻ tíu tít bên nhau mua sắm, họ tranh luận về kệ bếp, rồi là tủ quần áo, ngay cả đến những chi tiết nhỏ nhặt như bát đĩa, khăn lau,... thật sự đã chạm vào nỗi lòng của Khả Vy. Chỉ cần thời gian thôi, mất một năm, sau đó thì cô sẽ được tự định đoạt cuộc đời.

- Ngốc à, cơ sở này thuộc một trong những chi nhánh về lĩnh vực đồ dân dụng của Trường Tồn, con cứ chọn đồ cao cấp, không phải lo ngại về giá cả đâu !

Khả Vy ngượng cười, bà tốt quá nhưng đôi khi tiền tài của cái chẳng thể đổi lại cảm giác thoải mái của con người ta. Bà gọi một tư vấn viên tham vấn cho cô nhiều mẫu sàn nhà và các thứ khác.

- Cháu rất cảm ơn !

Trở về nhà họ Cao, Khả Vy rập mặt với Lạc Thiên, anh đang ngồi thơ thẩn bên chậu đỗ quyên. Hoa đã bị dập nát, lá cây ngả một màu nâu chết, anh không buồn tìm lí do vì sao chậu cây này lại bị thế, bởi khi tìm ra nguyên nhân là lúc mất hết tất cả.

Không mở lời, Khả Vy bước qua anh. Cô thực sự rất muốn quay lại, nhìn thấy anh ta dường như mọi chất chứa khó chịu trong lòng dâng lên nghẹn ứ.

Tại sao ngày ấy Cao phu nhân lại chọn cô trong số sáu người con gái tròn mười tám tuổi, tại sao lại bắt cô phải đi theo con đường của họ, làm mọi thứ họ muốn. Cứ cho là anh ghét cô vì người con gái khác đi, nhưng có cần phải vô trách nhiệm như thế không ? Thà rằng anh nói hủy cái đám cưới này đi, rằng cuộc đời của cô chẳng liên quan đến một giây phút nào của anh thì cô có khi đã được giải thoát. Ai là người đáng thương ở đây nhất ? Cô giờ chẳng cần một sự đảm bảo trong tương lai sau khi đã li hôn nữa, càng không phải là ăn bám nhà họ Cao. Cô không tin cuộc sống này sẽ khép lại nếu như vất bỏ kế hoạch của họ. Lấy anh ta để làm gì ? Đúng là ban đầu cô đã mơ tưởng hão huyền nhưng hết rồi, cô tỉnh ngộ rồi. Trước khi quá muộn cô muốn họ trả lại bình yên cho mình, lấy chồng giàu để làm gì, anh ta có đẹp trai hay như nào chẳng nữa cũng có đem lại hạnh phúc cho cô. Hôn nhân phải xuất phát từ tình yêu, điều kiện này cả hai đều không đáp ứng vậy thì kết hôn đúng là vô nghĩa !

Đằng nào cũng là có lợi cho anh ta, bây giờ cô sẽ bảo anh nói với hai bậc phụ huynh. Vừa nhẹ nhõm, cô lại không cắn đứt lương tâm với bản thân. Họ có bắt đền thì cô sẵn sàng làm a hoàn cho tới khi trả xong nợ số tiền đã tiêu. Khả Vy này là người ngay thẳng, tuyệt đối không tham lam ! Từ bỏ những câu chuyện cổ tích, đây mới chính là cô !

Bước chân tiến lại gần Lạc Thiên, Khả Vy đã sẵn sàng vĩnh biệt vinh hoa phú quý.

- Chúng ta phải nói chuyện, anh không muốn nghe thì cũng phải để tôi nói !

Anh vẫn ngồi, nắm chặt một vật gì đó như là máy quay phim. Còn cô đứng thẳng thẩn trước mặt.

Thái độ phớt lờ của anh càng làm cô tức tối hơn. Không biết cuộc nói chuyện với Nhượng Lam ở nhà họ Hoàng hôm đó đã làm anh phiền muộn thế nào nhưng việc bỏ qua những lời cô nói là không được. Anh yêu ai thì mặc kệ anh, cô chẳng thêm quan tâm nhưng đừng có nhất nhất nghĩ về người đó mà quên đi cách cư xử với người khác.

- Tôi không muốn kết hôn !

Anh thậm chí còn không mở mắt nhìn lại.

- Chẳng phải tôi đang tìm cho anh và người anh thương một con đường riêng hay sao ? Đừng tỏ ra chỉ có mỗi Nhượng Lam của anh tồn tại xung quanh cái thế giới này, nói cho anh biết tôi chẳng thêm lấy anh ! - Khả Vy nói mà lòng thanh thản, cô chẳng có dây mơ rễ má gì với Lạc Thiên, vậy thì vì món há cáo của Nhượng Lam mà quyết định không kết hôn để hai người đó đến với nhau.

Nói xong xuôi thì cô quay đi, mỉm cười với bản thân, thầm nghĩ : Mấy đứa con gái nào mà mê muội yêu thằng cha này đúng là có vấn đề, hẳn đúng là kẻ đàn bà yếu đuối, gặp chuyện tình cảm trắc trở chưa gì đã chùn bước, may mà có một tiên nữ giáng trần như mình tốt bụng giúp đỡ.

- Nhưng... Cao Lạc Thiên nhất định phải lấy Triệu Khả Vy !

Từng câu từng chữ rành mạch xuất phát từ chính miệng Lạc Thiên, anh chắc chắn câu nói đó. Mờ mắt, phui lá rụng trên vai áo, đứng dậy đi ra khỏi ghế đá, anh bước chân tới chỗ cô, vỗ vai và cho cô một ánh nhìn khó hiểu.

- Phải cho người đã làm hỏng chậu đỗ quyên của Lạc Thiên này một sự mát mát chứ !? - Đi tới cửa anh ngoái lại một câu, nở một nụ cười.

- Tại sao hẳn lại biết là mình ? Mát mát ? Mát cái gì ? - Khả Vy nhăn mặt nhìn chậu đỗ quyên, cô chưa từng thấy hồ thẹn khi vô tình làm chết chúng.

Một làn gió thoảng qua cũng khiến hai má cô ửng hồng.

*

Thực tế thì Lạc Thiên đâu có biết ai đã làm hỏng chậu hoa, câu nói của anh nên hiểu theo nghĩa bóng. Bởi lẽ nếu biết là cô, anh đã không dùng từ « người » một cách kiêng nể. Đó chính là Cao Lạc Trương.

Chậu hoa đó tượng trưng cho người con gái đã đang ở trong trái tim anh. Cũng là vô tình khi tới qua anh đến thư phòng lấy vài cuốn video cũ, vốn là những kỉ niệm bên Nhượng Lam, muốn xem lại để ôm miến kí ức. Anh dự định làm một clip cuối cùng cho cô, chỉ là nói vài điều trước khi chấp nhận sự thật phũ phàng, bật camera, sau đó Cao phu nhân gọi anh tới phòng bà hỏi chuyện có đi chụp ảnh cưới không, và hỏi han các thứ. Mất bao nhiêu lâu khi

quay lại, đoạn video đáng lẽ là hồng lại cho thấy một cuộc nói chuyện vô cùng hệ trọng. Ban đầu anh không định xem lại chẳng may nhấp màn hình đến đoạn giữa, nghe thấy tiếng quần gia Tôn và cha anh.

Đoạn video không quay được hình của hai người nhưng giọng nói không lẫn vàn đâu được :

- Cậu Lạc Thiên đã biết quan hệ ruột thịt giữa tiểu thư Nhượng Lam và ngài rồi !

- Sớm muộn thì nó cũng phải biết thôi ! Quan trọng phu nhân ta không biết chứ ? Còn Lạc Thiên, nó có giận ta không ? Dù thế nào vẫn phải tổ chức đám cưới giữa nó với con bé kia !

- Phu nhân bà ấy vẫn chưa biết, còn cậu Lạc Thiên đương nhiên phận làm con sao có thể giận ngài được. Nhưng nếu để phu nhân hay cậu chủ biết ngài vẫn còn giữ liên lạc với bà Trịnh thì không được đâu ! Mà lỡ ông Trịnh biết tiểu thư Nhượng Lam không phải con đẻ của mình hẳn sẽ không dễ yên.

- Biết làm sao được ! Ta đa tình như thế đấy ! Thằng con Lạc Thiên cũng là thừa hưởng cái gen này ! Việc nó không đến được với Nhượng Lam quả là đáng tiếc nhưng Nhượng Lam và Lạc Trung mang tới cho ta cả một món lợi. Con bé rồi sẽ thừa hưởng tài sản nhà họ Trịnh, Lạc Trung sẽ lên làm tổng giám đốc, rồi ta sẽ ép nó lấy cháu gái bốn đời của ta, gia sản nhà họ Cao cũng dồn về tay nó, bố nó bảo chẳng lẽ lại không nghe, cuối cùng là quyền thừa kế của Lạc Thiên, ắt phải về tay Lạc Trung này ! Ha ha !

- Ngài đừng tính toán như thế được không, chẳng phải ngài đã có quá nhiều tài sản rồi. Phu nhân đã quyết định, nếu cậu Lạc Thiên lấy Khả Vy sẽ toàn quyền sở hữu công ty Trường Tôn.

- Nói gì vậy?

- Còn nếu không xảy ra cuộc hôn nhân đó tài sản lớn nhất mới được chia đều cho cả Lạc Trung và Lạc Thiên !

- Không không, phải tổ chức đám cưới cho chúng ! Tại sao lại lấy cuộc hôn nhân đó làm điều kiện ?

- Tất cả là vì ngài không chung thủy. Tôi đứng trên lập trường của cả phu nhân và ngài, tôi biết bề ngoài ngài có quyền nhưng thực chất là phu nhân nắm giữ. Lạc Trung và Lạc Thiên đều là con bà, cả cô Lạc Nhã nữa, nếu ngài có ý đồ tranh giành tài sản thì bà sẽ chuyển toàn bộ cho ba người đó hoặc đem từ thiện, không để lại cho ngài đâu. Phu nhân đã quá vị tha và nghĩ tới tổ ấm mới chấp nhận để cậu Lạc Thiên phải lấy vợ vì ngài đó. Tôi không muốn nói lại chuyện này. Là một quân gia nên tôi không có quyền được nói nhiều, nhưng việc lần này không thể giúp ngài được !

- Quân gia ! Ông dám phản bội ta ư ?

- Tôi không phản bội, tôi vẫn còn nhớ ơn của ngài đã tạo điều kiện cho tôi được làm việc tại ngôi nhà này nhưng phu nhân đối đãi với tôi rất tốt, cả gia đình họ Cao đều tốt, tôi không muốn các người chia tài sản chỉ vì bất cứ lý do gì. Nhưng ông yên tâm, tôi sẽ giữ kín cho ông những việc cần thiết.

Lạc Thiên không ngờ cha mình lại xấu xa và tham lam tới thế. Nhà họ Cao chính là họ ngoại của anh, Lạc Trung thực chất theo họ vợ nên đương nhiên không có vinh hạnh sở hữu tài sản lớn. Anh và Lạc Trung là con trai ắt sẽ là người được thụ hưởng. Theo lẽ thì Lạc Trung được phần lớn bởi anh ta là con trưởng. Lạc Trung vốn là một người đàn ông chú trọng sự nghiệp, anh thành công ở tuổi còn trẻ, tài sản do anh thừa kế hẳn sẽ bị cha đẻ chiếm dụng bởi anh là người cầu tiến chứ không tham lam. Tài sản nhà họ Cao đâu chỉ bao gồm mỗi công ty Trường Tôn, còn rất rất nhiều đất cát và các cổ phiếu ở sàn chứng khoán. Lạc Trung đã đề cập đến việc ép hôn, chẳng lẽ ông muốn cả hai đứa con mình phải phục vụ cho mục đích ích kỉ của ông.

việc Lạc Thiên kết hôn với Triệu Khả Vy là xuất phát từ ý của Cao phu nhân, về con người của Triệu Khả Vy anh không cho rằng cô ta xấu xa bởi đích thân bà lựa chọn chắc chắn không liên quan đến cha anh. Điều đó có nghĩa ông Trương muốn điều gì đó từ việc kết hôn chứ không phải cần một đứa con dâu. Mấu chốt chính là chỗ anh chưa đoán ra này. Người cha mà anh luôn tôn kính, ông luôn tỏ ra yêu thương anh nhiều nhất trong gia đình không ngờ lại chỉ muốn dựa hơi con trai để chuốc lợi. Được thôi vậy chiều ý ông, anh chọn cách tiến tới hôn nhân với Khả Vy để bảo đảm gia sản nhà họ Cao còn vẹn nguyên, để xem ông định giờ trò gì. Đối với Lạc Trung, anh sẽ cảnh báo trước mới anh trai mình, ông ta có thể gài cháu họ xuất hiện bất cứ lúc nào nhằm tấn công Lạc Trung. Lạc Trung lại là người chưa có kinh nghiệm trong chuyện tình ái, rất dễ bị dụ khị. Lạc Thiên quyết định rồi, sẽ vì người mẹ đáng kính mà chấp nhận sự sắp đặt.

*

Youtube.com

Triệu Đông Kỳ không đạt được kết quả như ý từ việc tìm kiếm các đoạn video trên trang mạng xã hội phổ biến này, anh quyết định xuống phố tìm mua.

- Haiz, có lẽ thứ mình tìm quá đen tối nên các nhà mạng không cho đăng tải lên !

Thập thò đứng ở dãy đĩa dành cho người trên 18 tuổi, anh né tránh những ánh mắt của các cô bé học sinh nhìn mình kì cục. Chúng chỉ thích mấy đĩa phim thần tượng tuổi mới lớn, thể loại tình cảm ngọt ngào giữa chàng và nàng trong sáng. Tức là dựa vào độ tuổi mà tác động tới sở thích của con người, ở mức tuổi của anh mua loại đĩa cấm thì có sao đâu. Người bán hàng là nữ giới đề nghị giúp anh tìm loại đĩa thích hợp :

- Quý khách cần tôi giúp gì không ? Anh muốn mua đĩa phim hay đĩa nóng ? - Cô nhân viên đã nhận ra ý đồ mua sắm của anh.

Nhìn mặt mình sáng sủa thế này mà, nhưng đúng là mình muốn mua cái đó thật. Nghĩ là vậy nhưng anh nhất định từ chối sự nhiệt tình của nhân viên, tự mình tìm kiếm. Lướt một vòng quanh, mặt anh đỏ lên bởi những cái vỏ đĩa quá « trần trụi ».

- Đạo này anh Thiên buồn phiền quá, mình sẽ lựa một bộ phim hài Hong Kong hoặc phim kungfu giải sầu giúp ! Đã kết nghĩa anh em thì phải vui cùng vui, buồn cùng buồn ! - Trần Hùng vừa nói vừa để ý quanh sạp đĩa mới, ở thế giới băng đĩa này hầu như loại nào cũng có. Bỗng nhiên anh nhận thấy một dáng người quen quen, hình như đã từng nhìn thấy ở đâu. - Hắn đang nhòm đĩa đen! Hắn là ai nhỉ ? A, phải rồi, là bạn trai mới của Nhược Lam ! Tại sao lại có ý đồ xấu xa thế ?

Về phía Triệu Đông Kỳ, sau khi tìm được một hai chiếc đĩa được coi là tạm ổn, anh đi tới quầy thanh toán và yêu cầu người bán phải bọc chúng vào túi cẩn thận, nói thầm với chính mình : « Khả Vy và Lạc Thiên à, tôi chỉ biết nói một câu là chúc hai người đêm tân hôn vui vẻ ! Tại hai người mà tôi chấp nhận bản mất một lần vậy ! Hy sinh vì nghệ thuật ! ».

Trần Hùng nấp vào một kệ giá lớn để tránh mặt, khi quay ra đã thấy bóng Triệu Đông Kỳ mất hút, chẳng biết đi đâu mà đuổi theo. - Tình hình này không được, mình mua đĩa đen còn được, hắn là người yêu mới của Nhược Lam, ai cho phép chứ ? Chẳng phải Nhược Lam rất có con mắt nhìn người, sao lại chọn một thằng giả vờ một sách đầu óc đen tối thế kia ?

Trần Hùng luôn nể Nhược Lam, không phải vì tư cách bạn gái cũ của Lạc Thiên mà bởi tính cách của cô rất cởi mở và có học thức. Anh coi cô như một người bạn, mà đã là bạn sao có thể làm ngơ được, lần này phải điều tra cho kĩ Triệu Đông Kỳ. Định kéo Lạc Thiên vào nhưng anh ta mới đổ bệnh, nên Trần Hùng tự mình xử lí.

Triệu Đông Kỳ trên đường về nhà giữ khư khư túi xách, lo sợ ngộ nhỡ có ai biết được bên trong chứa cái gì thì nguy. Bỗng nhiên đột ngột điện thoại đổ chuông. Thì ra là Khả Vy gọi, cô muốn mời anh một bữa cơm. Anh đã định từ chối nhưng cô vốn biết cách ăn nói, chẳng những anh không về nhà cất đồ mà xách cặp mang đi luôn, cô cứ lấy cớ rất vội thì làm được gì chứ.

- Sao ? Hôm nay trời đẹp hay vì tâm trạng phấn khởi mà gọi anh ăn đồ Tây vậy ?

Đứng trước mặt Khả Vy, anh vẫn ôm cặp trước ngực.

- Em sắp lên xe hoa rồi ! Hôm nay muốn tận hưởng những phút cuối cùng của cuộc sống đơn lẻ !

- Cô có tiền đãi anh chứ ? - Anh dò xét, thấy mặt cô vui phơi phới, do lóp phần hồng hay là đôi má ửng đỏ không biết.

- Yên tâm ! Chồng em là đại gia mà ! - Khả Vy giơ chiếc thẻ tín dụng mang tên mình ra hào phóng - Anh muốn ăn gì cũng được, em mời !

- Biết nghĩ đến người khác là tốt ! - Anh xoa đầu cô - Nhưng có vẻ như còn có lí do nào đó muốn tâm sự hả ?

Triệu Đông Kỳ nói đúng, Khả Vy kéo anh vào, trong thang máy đã tâm tình :

- Anh ta đã bảo là : Cao Lạc Thiên nhất định phải lấy Triệu Khả Vy !

Sắc mặt cô càng hồng hơn dưới ánh đèn neon, một niềm vui từ tận đáy lòng. Anh ta chẳng thể là người nào khác.

- Cô thích Cao Lạc Thiên hả ? - Anh cũng tiếp thêm không khí, nếu đúng là sự thật thì những thứ anh sắp nghĩ ra chắc không có hại cho Khả Vy đâu

nhỉ, hơn nữa Nhược Lam cũng đã có ý muốn để Lạc Thiên đi tìm một tình yêu mới.

- Anh nói vớ vẩn gì đấy ? - Mặt cô đành lại, tay khoanh trước ngực, nhịp tim đột nhiên rộn ràng - Có cái gì giá trị trong chiếc cặp mà anh giữ như báu vật vậy ? - Cô đôi chút nhanh chóng.

- À không, chỉ là... một vài tài liệu cho bản thảo truyện mới của anh thôi ! Anh sợ bị ăn cắp ấy mà ! - Triệu Đông Kỳ cũng giỏi nói khoác lắm, vội vàng đổi ngữ cảnh- À, thế chúng ta sẽ ăn gì nhỉ ?

Bữa cơm bắt đầu khi bồi bàn kết thúc việc bày biện món ăn, Khả Vy ngồi đối diện với Triệu Đông Kỳ cười nói :

- Nhớ mai phải phong bì cho em nhiều vào đấy ! Ngoài anh ra thì em chẳng có người thân nào cả ! - Coi như anh trai, Khả Vy mời anh dùng bữa.

- Mai ? Mai cô đã cưới rồi á ?

- Đúng vậy ! Anh chưa biết gì sao ? - Khả Vy hơi ngạc nhiên nhưng niềm vui trước mắt làm cô không bận tâm đến điều gì hơn.

Nhanh thế, mình vẫn còn chưa viết kịch bản cho hai đứa động phòng mà. Không được, kiểu gì quản gia nhà họ cũng thúc giục, lát nữa phải về hoàn thành nhanh chóng. Tuy nhiên cho chúng một đêm lãng mạn theo cách nào bây giờ ? Chén rượu cho tên Lạc Thiên say mềm, để hắn muốn làm gì thì làm ư, thiện tai thiện tai, cô bé này còn quá non nớt chưa hiểu sự đời, tốt nhất không nên để trưởng thành sớm, mà nếu có chuyện gì xảy ra thì cô ta sẽ hạn mình tới tận xương tận tủy bởi dám bỏ trí mẫn kịch kinh tởm đó, nhưng cô ta có vẻ mong chờ hôn sự này. Triệu Đông Kỳ đấu tranh tâm lí, nghĩ cách nào cho hai người họ bây giờ.

- Hươu hươu ! Anh đang mãi nhớ ai à ? - Khả Vy khờ tay trước mặt, bộ dạng của Triệu Đông Kỳ khi thì bút tóc, khi lại gắp thức ăn lên để lừng giữa khoảng không chẳng khác kẻ tâm thần.

- Khả Vy, anh hỏi cô một điều, phải trả lời chân thật đó,... cô có muốn... có gì đó... với Lạc Thiên không ?

Gay cấn đây, Triệu Đông Kỳ nhìn thẳng vào mắt của cô, như thể một tác giả đang tìm cách đi vào trong cuốn tiểu thuyết hồi nhân vật nữ chính của mình nên tiếp tục hay chỉ đơn giản ở mức độ không nguy hiểm, lại có gì đó giống một người anh thực sự quan tâm tới cuộc đời sau này của người em gái.

Nhưng hoàn cảnh không cho phép anh nhận được câu trả lời.

Khả Vy còn chưa hết bàng hoàng vì câu hỏi quá bất ngờ đó đã thấy « nhân vật nam chính » bước vào sảnh. Không hẹn trước mà họ cùng có mặt tại tầng số 13, trong một nhà hàng cao cấp.

- Anh đang hỏi cô đấy ? Nhìn cái gì thế ? - Triệu Đông Kỳ quay người nhìn về phía ánh mắt Khả Vy, phát giác thấy chủ rề của ngày mai - Không thể để Lạc Thiên biết quan hệ giữa hai chúng ta được ! - Triệu Đông Kỳ muốn tránh.

- Thế thì làm sao ? Hay anh ngồi sang bên cạnh đi ! - Khả Vy cũng hiểu lí do chắc có liên quan đến Nhược Lam, cô cũng ngầm đoán ý chung nhân của Triệu đông Kỳ chính là cô gái đó.

Triệu Đông Kỳ vội vàng chuyển ghế khác, quên cái cặp - vật bất li thân, anh chạy lại lấy.

- Có cần mang đồ ăn sang bên anh không ? - Khả Vy lúng túng.

- Thôi khỏi ! - Triệu Đông Kỳ biết không thể kịp, vội nhớ ra số tiền lẻ mang theo không đủ để chi trả cho một suất ăn, - À mà thôi, anh về luôn đây ! Anh có việc gấp ! - Còn phải hoàn chỉnh bản kế hoạch nữa nên anh đã cuốn gói trong tích tắc.

Khả Vy khuôn hết đĩa mì của anh ta về phía bên mình, chỉnh đốn lại chỗ ngồi, thư thái thưởng thức đồ ăn như không có việc gì.

- Anh Thiên ! Hôm nay anh phải chơi hết! Chúng ta ăn xong là phải đi off ngay đây !

- Thích thì chiều !

Lạc Thiên khoác vai hai cô nàng bên cạnh, đi đằng trước còn có một nàng đá lông nheo anh. Dường như anh chẳng để ý tới sự tồn tại của ai đó khác. Tình yêu trong anh đã chết, việc đi tìm thú vui bên ngoài chỉ là ảo giác, trước và sau khi đám cưới với cô gái họ Triệu, anh sẽ tiếp tục lối sống buông thả.

- Em muốn ăn thịt cá sấu ! - Tiểu Mẫn nhõng nhẽo bên tai, cô đòi đám người ngồi chỗ trung tâm.

- Anh Thiên ơi ! Càng ngày anh càng phong độ ! - Chủ động đặt môi lên má anh, Tiểu Hương tạo dáng ngồi để khoe mẽ đôi chân dài miên man.

Lạc Thiên cười cười gọi món, lúc vào vì bị lũ cạp cái chần hết tầm nhìn và giờ vị trí ngồi cùng hướng với Khả Vy nên anh cũng chẳng hay có một người đang dùng ánh mắt tóe lửa nhìn.

- O ? Kia có phải là thiếu phu nhân tương lai nhà họ Cao không nhì ? - Tiểu Hương chảnh chọe chỉ ngón tay nồn nà về hướng đó, ngay lập tức Khả Vy dùng bữa tiếp, thức ăn trôi trong miệng không có vị gì hết, nhạt thếch.

Thiếu phu nhân nhà họ Cao ? Lạc Trung chưa lấy vợ, thế thì ngoài vợ anh ra còn ai nữa ? Lạc Thiên quay lại nhìn.

- Vy Vy, sao lại ngồi một mình thế này ? Anh Lạc Thiên đáng ghét thật, đi chơi với tụi em mà để bạn ấy lủi thủi thế này à ?

Khả Vy nhắm mắt rồi lại mở ra, con nhò trước mặt chưa chắc đã hơn tuổi cô mà giọng không một chút tôn trọng nào. Như những người bạn thân của anh, Trần Hùng hay Tuấn Kiệt luôn gọi chị dâu xưng tôi thế mà ba đứa mắt xanh mỏ đỏ này ghê gớm thật. Lại còn chế giễu, tỏ ra thương hại.

- Ấy, bạn ăn những hai đĩa, béo lắm ! Đồ gì mà toàn mỡ ! - Tiểu Quyên bừa bời rồi rúc vào ngực của Lạc Thiên đang ngồi quay lại nhìn Khả Vy. Chứng tỏ ba cô nàng này sớm đã nhận ra sự có mặt của Khả Vy, nhưng cũng chưa nhận diện còn có một người nào khác đã ăn cùng cô.

Rồi kéo Lạc Thiên ngồi gần chỉ cách một bàn, ngồi trên dưới.

Khả Vy chỉ muốn nhét hết tất cả sợi mì vào mặt cô ta, người ta dùng dầu oliu để xào nấu cho ngon và ngậy mùi, kích thích vị giác, thế mà dám khinh rẻ như mỡ động vật rẻ tiền à. Cô vẫn tiếp tục ăn và tỏ ra không hề quen biết.

Lạc Thiên cũng có chút ái ngại, anh « e hèm » một tiếng tế nhị đẩy các cô nàng ra. Đối với anh cuộc hôn nhân chỉ mang tính chất thương mại nhưng Khả Vy cũng là vợ, không thể để mất mặt cô ta được. Anh chủ động đứng dậy mang đồ ăn chuyển sang bàn cô. Thấy lạ vì chiếc ghế đối diện bị kéo xệch ra ngoài, chẳng lẽ chân cô ta dài đến nỗi đá thủng dụng nĩa phi hần ghế ra khỏi quỹ đạo.

Ba nàng kiều đành làm theo anh. Khả Vy mặc kệ, cô nhắm mắt để ăn coi như tách lập cuộc sống bên ngoài, chỉ khi nào lấy đĩa xoắn mì mới mở mắt.

- Ăn mì đầy bụng ! Ăn cái này tốt hơn !

Anh gạt hai đĩa mì trước mặt cô rồi đẩy đĩa cá đã cắt nhỏ thịt mà chưa dùng của mình cho cô. Riêng về chuyện cư xử được lòng phái nữ là tuyệt kĩ của anh bất kể là đối tượng nào. Thế nhưng Khả Vy chẳng thể hiện gì ngoài khuôn mặt lạnh te :

- Anh phục vụ ! Cho tôi tính tiền ! - Quay sang cười niềm nở thể hiện phép lịch sự với nhân viên nhà hàng, Khả Vy lấy ví tiền ra.

- Quý cô sẽ thanh toán tất cả chỗ này ? - Nhân viên nhìn anh chàng trước mặt, lẽ nào lại để cho phụ nữ trả tiền, thật là.

- Không ! Tôi trả cho những gì mình đã gọi, chỉ thế thôi ! - Mắt cô mờ to nhưng chỉ hướng lên trần, không có ý định nhìn người nào khác

- Vâng, quý cô vui lòng đợi một chút !

- Này, tôi còn chưa ăn xong mà cô đã định đi rồi à, để đây tôi trả ! - Lạc Thiên đứng lên giữ tay cô lại, chẳng ra thể thống nào nếu trong mắt mấy em xinh tươi nghĩ rằng vợ chưa cưới của anh là một cô nàng không biết phép tắc. Đối với một người đàn ông mà nói, anh ta có thể kết bạn với nhiều loại phụ nữ, bị thu hút bởi sự kiêu kì hay trí tuệ của họ, hoặc là vì vóc dáng thất đẫy lưng ong, nhưng để chọn một người vợ, anh ta sẵn sàng đánh đổi những thứ kia lấy một cô gái ngoan ngoãn và biết vâng lời chồng. Có câu « Dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về », giờ không cho Khả Vy kia biết trọng lượng của Cao Lạc Thiên thì sớm muộn những cô nàng vây quanh anh cũng sẽ thấy nhàm chán.

- Tôi bận ! - Nhún vai, Khả Vy nói tiếp - Mai mấy người cũng đến dự đám cưới nhé ? Thiếp mời chắc đã được chuyển tới ! - Cô không vừa khi chào tạm biệt mấy cô nàng còn lại bằng câu nói này. Cao gia đã chọn lọc khách mời cho ngày long trọng, chỉ những người nào có chức sắc, địa vị mới được mời tới dự, ba cô nàng kia không thể đủ tư cách. Đã không tôn trọng ta thì ta cũng tương tự, Khả Vy còn nhắc tới từ « đám cưới » như một sự đắc thắng, mấy cô nàng kia có đẹp như hoa khoe sắc cũng chẳng là gì, dù sao cô mới là người được chọn.

- Hừ ! - Mấy nàng thăm nhìn nhau, rồi Tiểu Quyên nói ra lời - Đêm nay anh Thiên sẽ tới Khê thi vì với chúng tôi, nàng đi cùng chứ ? Anh Thiên à, chắc cô ấy chưa từng được tới mới chỗ đó đâu nhĩ ! Anh cho cô ấy đi cùng với chúng mình đi ! Anh. . .

Đối với dân sành việc nói người khác chưa từng tới những chốn chơi bời quả thật là chỉ bọn nhà quê ngoan ngoãn, mấy cô nàng dùng mọi lời ngon tiếng ngọt lôi kéo Lạc Thiên. Anh không muốn rơi vào tình huống khó xử, lại càng không thích để Khả Vy biết những mối quan hệ xã hội của mình, nếu từ chối xem ra mấy cô nàng sẽ coi khinh con mắt thâm mĩ của anh đã chọn sai vợ, chẳng lẽ lại phải cùng Khả Vy về nhà, anh còn chưa tận hưởng buổi tối của người độc thân mà.

- Hay là Vy Vy không thích đi, vậy thì hẹn lần sau vậy ! Chúng mình đi thôi anh Thiên ! - Tiểu Mẫn quyết định thay, cô ta cố tình kích dêu.

- Ai bảo tôi không thích ! Đi thì đi !

Vậy là năm người không dùng bữa nữa mà rờn rần lên xe chạy thẳng tới phía Nam thành phố, nơi tụ hội của giới ăn chơi đẳng cấp.

Trên chiếc xe bốn chỗ ngồi, Khả Vy tự cho mình ngồi cùng ghế với Lạc Thiên, xét thế nào cô cũng đang hoang và là vợ của anh ta, không ngồi trên thì sao, để ba cô kia hậm hực ngồi dưới. Ba cô cứ : Anh Thiên ơi, anh Thiên à, rợn hết cả óc. Khả Vy còn chưa hình dung ra từ « Khê thi vi » nghĩa là gì thì con xe đã dừng lại trước một hộp đêm lớn với bảng chữ KTV hoành tráng treo trên tường. Thì ra « Khê thi vi » là phiên âm tiếng anh.

Lạc Thiên sai bước, anh là khách quen ở đây nên bảo vệ chẳng phiền xuất trình « giấy thông hành », Tiểu Mẫn, Tiểu Hương và Tiểu Quyên soi mói ánh nhìn của Khả Vy, ba cô theo sát Lạc Thiên.

Vì ban đầu có hẹn với Triệu Đông Kỳ nên Khả Vy vận đồ đoan trang, một chiếc váy dài qua gối màu be, áo khoác bờ lửng nhưng không khí náo nhiệt trong kia không phù hợp với phong cách của cô lúc này rồi.

- Passport ? Chứng minh thư ? Thẻ hội viên ? - Một người bảo vệ thân hình lực lưỡng khoanh tay nhìn Khả Vy. Từng bắp tay gầy mới chắc và khỏe làm sao, cộng thêm cái đầu trọc trông thật gấu, hẳn là dân xã hội đen.

Khả Vy sợ hãi ngược nhìn, gãi còn ghẹo lại cô bằng cách nói phả vào tai : Không thể vào !

KTV là không thể vào thì kêu mình đến làm gì ? Khả Vy nhăn mặt nhìn Lạc Thiên đi đằng trước, cô cứ đứng cạnh tên đô to này. Rồi không

thấy cô đâu, Lạc Thiên mới ngoái lại nói :

- Người của tôi đây !

Tên bảo vệ lúc này mới đồng ý để cô vào, gãi còn để thêm một câu :

- Cô em à ! KTV là không thể về đây !

- Xì ! - Khả Vy chẹp miệng rồi đi vào trong.

Hành lang dẫn vào đại sảnh khá dài và toàn bộ tường ốp gạch đen tạo một không gian đen tối, ánh đèn quang phả xuống một màu trắng mờ ảo, Khả Vy vừa đi vừa ngó những chàng trai ăn mặc rất chỉ là phong cách, quần tụt áo pull và các chân dài miềm mơn. Ba cô nàng kia bảo

Lạc Thiên chờ một chút để đi thay đồ. Thấy Khả Vy lấp ló phía dưới anh gọi lớn :

- Mắt mắt quá ! Lần sau vào những chốn này thì ăn mặc thiếu vải chút đi !

Lạc Thiên đã quen với những nơi thế này, anh chưa bao giờ dẫn một cô gái nào vận đồ « kín đáo » đi cùng, ngay cả Nhược Lam vào đây cũng váy quây zip ngắn, Lạc Trung đỉnh đạc là thế cũng không dưới mười lần qua tới. Đối với những người giàu thì chẳng có giới hạn giữa hai

từ hư hỏng và chịu chơi.

- Hừ ! - Khả Vy tức mình cởi bỏ chiếc áo lửng ra, váy áo bên trong có hai dây quai bản to.

- Chả trách bảo vệ không cho vào ! - Anh khiêu khích, thăm nghĩ người nhà quê có đua đòi thể nào cũng chỉ thế thôi.

Sau đó ba nàng kiều cũng ra, bộ trang phục trước đó đã thoáng, giờ còn cùn cùn gấp bội. Tiểu Mẫn mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng, chỉ cài một chiếc cúc để lộ đồ nội y rực lửa bên trong, tới eo thì thắt hai vạt áo, khoe khoang vòng eo 58 của mình, cô cũng biết cách phối với quần jean siêu ngắn, kết hợp đôi guốc gần 15 phân, một đôi chân hoàn mỹ cuốn hút. Tiểu Hương như không mặc áo, chiếc váy xòe dài chừng một gang tay màu nâu than bị lụy trước làn da trắng ngọc ngà, một dải lụa vắt ngang qua cổ và kết thúc tại cạp váy, tức là cả một mảng lưng của cô không có một chỗ nào giấu giếm. Còn lại là Tiểu Quyên, nàng này mặc đồ bó sát người màu nude, đến nỗi người ta chẳng phân biệt được đâu là da thịt đâu là trang phục.

- Thảo nào là không thể về ! - Khả Vy phải quay mặt đi, không thể chấp nhận kiểu thảm họa thời trang mà những con mắt hau háu của đám đàn ông xung quanh cho là kiệt tác.

- Máy em thay đồ khác đi ! - Lạc Thiên vỗ vai từng người lại đẩy họ về phía nhà WC, anh thấy ngượng quá, sao lại để cô gái đó thấy những cảnh tượng này được.

- Anh cứ tự nhiên ! Không sợ tôi xỏ xiên đâu ! - Khả Vy cười đều, nhưng lòng cô thật sự rất thất vọng. Tự lúc nào mà cô đã biết giấu những cảm xúc của mình để lộ ra bộ mặt không quan tâm.

Lạc Thiên đi lên mấy bước đứng chắn tầm nhìn của cô, cô chỉ được phép nhìn anh thôi, những thứ xung quanh tạt nham, không nên. Anh chẳng biết mình đã hiểu câu nói của cô bằng cách nào, đại khái là câu nói đó quá xỏ xiên đi ấy chứ.

- Anh Thiên, cả tuần qua không thấy anh xuất hiện, làm chúng em nhớ chết đi ! Ai thế ? - Lại một tốp phụ nữ khác quần quanh chỗ anh đứng - Cô gái này nhìn quê quá đi ! - Một vài tiếng nói nhỏ to của các nàng kháo nhau.

Khả Vy trừng trừng nhìn lại họ, mới đứng ở hành lang mà đã lăm gài theo thế này rồi, không biết vào trong có khi anh ta được săn như mình tinh. Cô nghĩ mình chẳng nên ở chốn này thêm phút nào nữa, định quay mặt đi.

- À à, người của anh !

Một câu nói của Lạc Thiên khiến cô dừng bước, vừa rồi anh cũng nói thế, nếu đã nói hai lần thì sao có thể đùa được.

- Tôi là vợ chưa cưới của Lạc Thiên ! Xin chào các cô ! - Dừng khí ở đâu cho cô nói lên điều đó, Khả Vy hiện ngang đứng giữa đám người đẹp.

Các nàng tròn mắt nhìn, thông tin anh lấy vợ hóa lại chưa lan truyền tới. Anh chỉ cười nhạt kéo cô vào một phòng yên tĩnh không đi qua sảnh.

- Ai cho cô ăn nói hàm hồ như thế ?

- Chẳng lẽ tôi nói sai à ?

Anh không nói lại được gì, đành im lặng. Mỗi người chọn một góc ngồi cách xa nhau, ánh đèn màu trong phòng hết chiếu qua mặt anh rồi sang cô.

- Thôi vậy, chẳng lẽ nào đã đến đây thì hát mấy bài !

Phá tan bầu không khí, Lạc Thiên đến bên màn hình và chọn nhạc. Anh thích cảm giác yên tĩnh nghe Nhược Lam hát trong khán phòng karaoke, giọng cô ấy rất trong và nhẹ nhàng.

- Hát ?

Lạc Thiên đẩy mic cho Khả Vy, thông thường anh chỉ lắng nghe người ta hát chứ có bao giờ chịu mở giọng. Bên cạnh anh toàn những giọng ca ngọt ngào mà lại tràn đầy sức sống, các cô nàng luôn cố gắng hết mình vì âm nhạc trước anh, nên anh cũng nghĩ Khả Vy sở hữu một giọng ca vàng. Nhưng anh đã thực sự lầm, cái sai nghiêm trọng nhất là đưa mic cho cô.

- Thử đi, tôi đã chọn bài!

Đó là một bài hát bất hủ đối với hầu hết những bạn trẻ thử giọng lần đầu tiên, một bài hát khuấy động không khí. Cái màng nhĩ đã quen nghe những thứ tuyệt vời hôm nay có dịp được nghe tiếng sấm rền. Ngay từ lúc nhạc dạo Khả Vy đã khó để bắt nhịp dù đã nghe nhiều lần bài hát này, cho đến khi vào lời bài hát thì...

- Cô im đi, đừng hát nữa ! - Lạc Thiên lấy chiếc mic còn lại hét lớn. Cô còn chưa được nửa lời đầu tiên, anh đã không chịu nổi - Cô đọc rap hay là tụng kinh vậy ?

Khả Vy đang phiêu theo những lời ca, chất giọng cô đã đủ lấp những gì ai kia đang nói, tiếp tục hát. Đến đoạn cao trào, con tim của Lạc Thiên như muốn nổ ra khỏi ngực, thứ âm thanh ngoa ngoắt réo rất đáng người. Dàn âm ly từ phía như hoạt động hết khả năng, thỉnh thoảng vang bên tai, Lạc Thiên nhanh chóng nhấn phím im lặng.

- O, sao thế ?

Cô ta đang tỏ ra ngây ngô hay giả đò vậy ? Lạc Thiên tiến sát lại, hét vào tai cô :

- Thà tôi nghe con chó sói hú còn sướng tai hơn !

- Anh nói cái gì ? Anh đã từng nghe thấy chó sói hú thế nào chưa mà dám nói thế ?

- Nghe rồi, nghe rất nhiều trên ti vi, chúng phải gọi chất giọng của cô là tổ tiên! Chắc cô mà đứng trước cái hang nào hò hét thì cả đám thú rừng chạy tán loạn, ngay cả sư tử Hà Đông cũng chào thua !

- Còn hơn giọng bò thiến của anh !

- Cô... cô đã nghe tôi hát khi nào ?

- Sao phải nghe hát, chỉ cần nghe anh nói đã thấy ghê rồi ! Cái giọng khàn khàn chán ngắt !

Con nhỏ này, giọng khàn chính là điều thu hút phụ nữ nhất của ta, trầm ấm như thế mà lại nói là bò thiến, được lắm - Đã thế tôi hát cho cô nghe !

Khả Vy nhăn lên giả bộ bịp tai.

- Mà tại sao phải hát cho đứa không có khiếu âm nhạc như cô ? Về đi ! Cô về cho khuất mắt tôi !

- Thèm vào, thật là may mắn khi không phải nghe anh rống lên!

Anh đã nghĩ cô ta chỉ kích để được một lần nghe anh ngân nga, không phải tự phụ nhưng anh thừa nhận chất giọng của mình hoàn mỹ.

Khả Vy đi ra ngoài đóng sầm cửa luôn.

Lúc nào cũng dừng lại khi anh trên cô phát cáu, và chính sự đùa có điểm dừng ấy của cô thấy anh hụt hẫng. Cô đi rồi còn mình anh ở trong, cô dám ra ngoài một mình ở cái nơi này ư, kiểu gì cũng sẽ quay lại. Lạc Thiên vẫn tự lự ngồi nhâm nhi chai Heineken.

Người nổi tiếng thì dù ở góc ngách nào cũng cuốn hút, mấy mẫu chân dài đánh hơi thấy căn phòng số 3, ùn ùn kéo tới. Đó chính là phòng mà Khả Vy vừa đi ra. Cô còn chưa bỡ ngỡ, anh ta suốt ngày đuổi cô đi, đã thế cô đi luôn cho biết, tưởng cô là cái đuôi lẻo nhẻo à, mới lại anh ta hư hỏng thì cô cũng có quyền. Nghĩ vậy cô không ra về mà tiếp tục vào đại sảnh lớn.

Giai điệu của ca khúc Set Me Free đình tại nhức óc, volume được chỉnh ở mức tối đa, DJ ra sức ghi xước đĩa, nếu làm việc thường xuyên trong môi trường ô nhiễm tiếng ồn trầm trọng này chẳng mấy chốc sẽ điếc mất, Khả Vy áp tay lên tai nhưng cũng chẳng nhắm nhò, cô thu mình ở một quầy tiếp nước ngắm nhìn người bartender chuyên luyện làm ảo thuật với thức rượu, thi thoảng vỗ tay khích lệ. Anh chàng cười duyên lại để lộ một chiếc khuyên răng bằng vàng óng ánh.

Khả Vy để ý thấy có mấy cô gái ngồi một mình như cô, chỉ một lúc sau là có đàn ông đến mời rượu hoặc nhảy cùng, thế mà cô thì không. Không phải cô muốn như thế nhưng cô đã nhận ra một sự khác biệt giữa trang phục, thảo nào anh ta lại muốn đuổi mình đi để vui vẻ với mấy em xinh tươi mát mẻ ! Đồ háo sắc !

- Ai cho cô bước chân vào đây ?

Một giọng nói cất lên ở đằng sau lưng, hung hăng cao ngạo. Cô quay lại.

- Là anh sao ? - Khả Vy đang tức lại gặp tên yêu nghiệt này, cô hoắc mắt đáp lại - Đây là nơi công cộng, ai cũng có quyền đến !

- Bọn bảo vệ mù hay sao lại cho con thỏ dân này vào ? - Vũ Gia Minh húng hắng, tay ra vỗ phui hạt bụi to lù lù trước mắt.

- Anh hiểu tiếng thỏ dân thì cũng thuộc loại người tiền sử cùi trần đóng khổ thôi ! Lêu lêu ! - Cô lè lưỡi.

- Bảo vệ ! Các người làm ăn thế nào mà cho một đứa Mù Càng Chải vào club ? - Vũ Gia Minh điện cho trưởng bộ phận an ninh, ra oai. Anh đang thưởng hoa thức nguyệt nơi này mà lại có một kẻ không đội trời chung đáng ghét làm mất hứng.

Khả Vy thiết nghĩ Vũ Gia Minh chỉ bốn cột cảm đi động nói linh tinh, làm gì thực hiện cuộc nói chuyện nào bởi chủ câu lạc bộ này mới là người có quyền điều hành, cô vẫn vênh mặt lên nhìn. Vụ lần trước còn chưa giải quyết xong, hôm nay phải làm cho ra nhẽ.

- Thôi đi ông tướng, đừng cầm điện thoại buồn đưa lê với mấy tên bảo vệ ảo trong tưởng tượng !

- Xuất trình thẻ hội viên ra đây ! - Anh ra lệnh, con oắt này đúng là mèo mù nhìn thái dương.

- Hô, thế hóa anh là gác cổng à ? - Khả Vy cho rằng chỉ có kẻ tiểu nhân hèn kém mới đưa cô ly rượu ngũ vị hôm trước, và người trước mặt có ăn mặc bảnh bao lịch sự cũng chỉ là hình thức.

- Thừa Vũ tổng, ngài có việc gì cần sai bảo ? - Một tên lực lưỡng không kém tên đứng công cúi người trước Vũ Gia Minh, ngoài ra còn có một vài người mặc Vest đen theo sau.

- Lí do nào nó được vào đây ? Loại con gái này không đáng để đặt chân vào nơi làm ăn của ta !

- Dạ, tên Bự nói rằng cô gái này theo thiếu gia Lạc Thiên bước vào !

Biết ngay mà, chồng mình đúng là nổi tiếng toàn cái đầu đầu, Khả Vy lại nghĩ không biết Lạc Thiên giờ đang phóng túng như thế nào với các em gái.

- Lạc Thiên ? Được rồi, gọi cả thằng đó ra đây, cho chúng làm chân lao công trong club ! - Vũ Gia Minh đã tìm ra cách trả thù, một đũa đám phun nước vào người, một kẻ to gan phi chai sủi qua mặt anh không để làm việc dọn dẹp thì còn gì thích hợp hơn, đặc biệt là dọn bệ xí.

- Cái gì ? Làm lao công ? - Khả Vy cứ nhìn thấy bản mặt đắc chí kia lại ghét nhưng cô chỉ nghĩ trong lòng để đồng tai nghe tiếp.

- Thừa Ngài, thiếu gia Lạc Thiên là bạn làm ăn lớn đối với vũ trường của chúng ta ! Chắc do Ngài mới về nước nên chưa hay, có cậu ấy đến thì các siêu sao ghé vào chỗ này thường xuyên hơn, và các đại gia cũng vì thế mà tìm đến.

Nhận thấy sự cung kính trong câu nói của tên to con kia, Khả Vy mới vỡ lẽ đoán ra Vũ Gia Minh là chủ của hộp đêm này. Việc anh ta không biết tới quý danh của Lạc Thiên chứng tỏ phải là một người to quan máu mặt coi trời bằng vung. Cô dịu giọng ngay, thò tay cầm điện thoại, bật màn hình điều bộ.

- Lạc Thiên đang gọi cho tôi ! Đợi tôi một chút ! - cười giả lả, Khả Vy đưa máy lên tai - Anh Thiên à, em Vy Vy đây, anh gọi em có chuyện gì vậy... à, anh bảo em quay lại chỗ anh à, vâng... rồi chúng mình sẽ về luôn sao?... Thế cũng được... đợi em một tý nhé ! - Khả Vy canh đúng năm giây cho một lần đặt đầu ba chấm.

Vũ Gia Minh thực tế chỉ gọi bảo vệ ra oai cho cô sợ, lệnh cho họ lui.. Từ trước tới nay anh chưa thấy có người nào kiêu ngạo trước anh như con nhỏ này, đã thô lỗ còn không biết xấu hổ mà ngán cổ cái cổ, cứ cho hôm trước là vô ý đi nhưng ít ra phải có thành ý xin lỗi một chút, đằng này như người đắc tội là anh. Đợi cô nói xong mới tiếp tục :

- Định tính bài chuẩn à ?

- Không, chỉ là mai tôi kết hôn rồi, giờ phải về sớm để chuẩn bị !

- Ái chà, mai kết hôn mà hôm nay chồng cô lại ở đây, tình hình chắc là không giữ được hân nên phải cầm cọc nẫu cơm theo sau à ? Thò dân à, đừng mơ tưởng tới thiên nga !

Vũ Gia Minh khoái chí châm chọc, anh không nhận thấy một nỗi buồn dâng kín tâm trạng Khả Vy, có lẽ anh nói đúng, cái tên chồng đó vốn chỉ tồn tại trong hộp thủy tinh, cô được cầm nắm nhưng không tài nào có được thứ bên trong chiếc hộp. Khả Vy lấy li rượu bên mình uống một chập, vị đắng lan tỏa khắp khoang miệng. Đẳng đến nổi tê dại, sau đó thì sẽ thế nào ? Sau khi đã kết hôn với Cao Lạc Thiên, cô sẽ phải sống ra sao ? Anh ta tối ngày la cà, còn cô lại không được phép tìm một cuộc sống tự do cho riêng mình. Cô muốn nhả cái hạnh phúc ảo này ra, nhưng đã nuốt vào rồi, đã đang tiêu hóa mất rồi.

- Ọe ! - Khả Vy nhanh chóng ụp sớ rượu ra khỏi miệng, trả lại về chiếc li.

Vũ Gia Minh quả thực khâm phục mức độ dơ bẩn của cô, có phải trẻ con không mà ăn uống vô ý thức như thế. Mất vệ sinh quá !

- Đẳng thì tôi phải nhờ ra chứ ! Anh thấy ghê thì quay mặt đi, ai bắt anh nhìn đâu !

Rồi cô luồn vào đám đông tìm cách ra về. Lần thứ hai Vũ Gia Minh bỏ lỡ cơ hội trả thù, đã thế cô nàng lại còn làm dơ li rượu và ăn nói như lên lớp.

- Này, vắt cái ly này đi nhanh ! - anh sai khiến một bồi bàn, chắc không bao giờ có người nào như cô ta bởi chẳng ai có thể khùng khiếp đến thế.

Ấn tượng của anh về Triệu Khả Vy đó là : Thiên hạ đệ nhất bẩn thỉu !, hiểu hoàn toàn theo nghĩa gốc. Có lẽ hôm nay anh cần về nghỉ sớm, việc vừa xảy ra ám ảnh quá.

Lạc Thiên đang chôn chân cùng đám tiên nữ, họ thi nhau hát cho anh nghe giai điệu trầm lắng của một bản tình ca buồn, anh nhớ về Nhục Lam, cô chỉ thích hát những bài nhẹ nhàng trầm lắng, đám phụ nữ xung quanh lại đang hát về bài ca đó, có thể họ hát không bằng cô ấy, có thể họ đến được với anh nhưng... cái giọng chưa loét đi đâu mất rồi. Cô ta ra ngoài đã hơn nửa tiếng, đi không trở lại, liệu có thể bị kẻ nào đó treu đùa quá đáng hay không. Không đâu, cô ta là cáo mà, ai bắt nạt được chứ. Hay bị thằng cha nào mời rượu, hoặc bị tên say rượu bắt mứa may quay cuồng. Cô ta xuất thân bản hàn, chắc không dễ bị lôi kéo đâu. Có khi nào bị mấy lão dề già đồ ngọt, cô ta ăn tham lắm, nhưng cô ta mới ăn no rồi. Với mỗi đề xuất đưa ra Lạc Thiên luôn thim được một cách chống chế, anh mặc định cô biết bảo vệ bản thân mình, đối với anh chỉ có Nhục Lam cần được che chở thôi.

Nghĩ thế nào anh vẫn quyết định tìm ra ngoài, bỏ lại sau lưng sự ngờ ngác của đám đàn bà.

Đi đâu mất rồi ? Cô ta đủ gan thừa tiết quanh quần ở cái nơi này ư ? Nhìn cô ta xấu xí thế chắc chẳng ai thèm tán tỉnh ! Anh đã biết hy vọng cho sự an bình của cô hay đang dặn lòng rằng chỉ vì trách nhiệm. Có khi nào thấy mình chê cách ăn mặc nên chán quá bỏ về, đàn bà con gái lấy chồng cũng phải biết ý tứ, như thế là tốt ! Nhưng anh nhận ra cô vẫn mang họ Triệu, phải tới ngày mai cơ, có lẽ nào cô tự thưởng cho mình một tối phong lưu ? Nghĩ đến đây anh không thể ngừng liên tưởng, sự khó chịu len lỏi dần trong ý thức, đi vào đại sảnh tìm kiếm. Phớt lờ tất cả những người nào gọi chuyện, anh hết quay trước ngó sau để tâm tới bóng dáng cô nhưng không thấy. Ánh đèn mờ làm anh rối chí, biết tìm cô ở đâu đây.

Anh dần dần lo lắng, chỉ tại mình sợ ý đuổi đi, tại cô toàn biết vâng lời những cái đầu đầu, lúc thì lại ngoan cố bằng được. Vừa bực lại vừa không an tâm, hết lần này đến lần khác anh bạo dạn mở cửa từng phòng trà. Khi không nhìn thấy cô ở trong những căn phòng kín đó lòng nhẹ nhõm, lại có chút day dứt.

- Con quỷ nhỏ này biến đâu mất rồi ? - Rút điện thoại ra, anh đã quên lưu số cô vào, hay chưa bao giờ có ý định đó.

- Cậu Lạc Thiên ! Cậu đang tìm gì vậy ? - Một bảo vệ tiến tới, hắn thấy Lạc Thiên tự do xông vào các phòng đặt trước của người khác nên có trách nhiệm ngăn cản.

- Không !

Lạc Thiên quay đi, đôi mắt vẫn không ngừng tìm kiếm.

- Có phải cậu muốn tìm tiểu thư họ Triệu phải không ? - Người bảo vệ nói với lại.

Lạc Thiên tức thì hướng sự quan tâm về phía anh chàng này, tiểu thư gì chứ, anh thầm nghĩ, cô ta vừa mới rời xa mình có một lúc mà đã nổi tiếng rồi cơ à, lại gây họa hay thế nào đây, dù nghĩ không tốt về cô nhưng có tia sáng nào đó làm yên lòng.

- Chúng tôi có lệnh cấm không cho Triệu Khả Vy vào đây ! - Nói và chỉ về tấm biển treo ở góc tường gần lối ra vào, bảo vệ cũng chỉ là người làm theo mệnh lệnh.

Một tấm biển gần giống như lệnh truy nã, trong một thời gian ngắn như vậy đã có nhiều hàng chữ được đánh máy và in ra giấy rồi dán xung quanh. Lạc Thiên thử ra ngoài công, họ còn dán nhiều hơn. Anh đặc biệt chú ý tới dòng chữ : «

Bất kể bạn là ai, chỉ cần bạn có tên Triệu Khả Vy xin mời rút ngay khỏi lãnh địa này !

». Không có bức ảnh nào, cũng không có gì chứng minh đúng là cô nhưng Lạc Thiên đinh ninh là thế. Rõ ràng tên chủ câu lạc bộ này khinh thường Cao Lạc Thiên đây mà, dám cấm Cao thiếu phu nhân vào đây thì to gan lắm. Lạc Thiên nheo mắt giật tằm áp phích đó, chẳng lẽ cô ta bị chúng đuổi đi, vì sao ư ? Theo anh có lẽ vì anh quá cuốn hút, việc mang vợ theo đến chốn này làm các tình yêu buồn bực mà ra về, thế là hộp đêm làm ăn thất bát, đành phải nghĩ ra quỷ kế không cho vợ anh vào. Anh cười ha hả, thấy vậy tên Bự đứng gác cổng trêu đùa :

- Anh Thiên, có phải anh sung sướng khi quý phu nhân không được tới những nơi ăn chơi của anh không ? Xem ra anh cũng sợ vợ lắm ! Có gì đâu, đàn ông không phong lưu không phải đàn ông, vợ thì chỉ ở nhà nhóm bếp thôi ! - Gã Bự cứ ngỡ nụ cười của Lạc Thiên là vì giải phóng khỏi sự ràng buộc khi chơi trò cô đầu chú rể với phụ nữ, thông thường mấy anh chàng đa tình lắm gái theo hay gặp phải mấy cô vợ sư tử Hà Đông lắm, gã vỗ vai Lạc Thiên như thể hiện sự đồng cảm. (Tên này có mà chạy theo gái thì có !). Gã vừa nhận lệnh tuyệt đối không cho Triệu Khả Vy ra vào nơi đây, đồng thời mới biết cô ta là vợ chưa cưới của cậu hai họ Cao. Vì là lệnh của Vũ Tổng nên tưởng ông chủ muốn tạo không khí thoải mái cho cậu hai Lạc Thiên.

Một lí do duy nhất khiến Vũ Gia Minh không cho Khả Vy bước vào đây là bởi anh ưa sạch sẽ, không tiếp thị dân, tốt nhất là tránh càng xa càng tốt.

- Tầm bậy ! - Lạc Thiên đang tự đắc với bản thân lại bị gán hai chữ « sợ vợ », nhớ lại lần gặp tên chí phèo Tú hôm đó lòng không tránh khỏi sự ngức ngáy, vợ không sợ chồng thì thôi, việc gì anh phải sợ cô ta, được rồi chờ xem. - Anh đây không bao giờ có khái niệm sợ sệt bất cứ cái gì, mà chú có thấy cô ta ra ngoài này không ?

- Đây, không sợ mà hỏi han à ? Có, bà chắn đã ra khỏi phạm vi hoạt động của chúng tôi !

Lạc Thiên huých tay vào gã, tức tối bỏ đi. Gã đã dùng từ « bà chắn », ý châm chọc anh « yếu đuối » trước vợ. Người ta chỉ dùng từ đó để nói mụ vợ bà la sát hành hạ chồng không ra gì.

Cô ta đã ra khỏi, cũng khá lắm, mình đuổi là đi luôn ! Anh bực vì điều đó chứ không thấy hay ho gì, cũng khó chịu bởi ngay cả tên bảo vệ còn nghĩ anh như thế thì những kẻ khác sẽ nghĩ thế nào. Đã thế sau ngày mai anh ở luôn tại vũ trường cho thiên hạ biết, Cao Lạc Thiên này vốn coi vợ bằng vung nôi.

Về tới nhà, Cao phu nhân quan sát anh, chỉ cần ngửi nhiều mùi nước hoa trộn lẫn toát ra từ cơ thể là đoán ngay anh đã ở đâu, bà vẫn biết tính anh vốn lẳng nhăng di truyền từ người cha nhưng cũng chính anh là người hợp tính ông ta nhất và là điều quan trọng để ông ta còn yêu thương cái gia đình này.

- Quân gia ! Con cáo Khả... à... Triệu Khả Vy đâu rồi ?

Lần đầu tiên thấy anh nhắc tới tên phụ nữ trước mặt người lớn trong nhà ngoại trừ Nhượng Lam và Lạc Nhã hay các người đồng cấp là phái yếu trong công việc, tuy biết cô không người thân thích nhưng anh không chắc cô sẽ về nhà mình. Đồng hồ đã qua mười một giờ, con gái không nên ở bên ngoài khi về đêm.

- Con bé ở trên phòng, có việc gì vậy ? Nếu không con cũng đi ngủ sớm để mai còn tiếp khách ! - bà Cao trả lời thay để lão Tôn giấu tệp giấy xuống dưới mặt bàn, đặt tờ tạp chí kinh doanh phủ lên, chờ Lạc Thiên lên lầu mới tiếp tục đem ra đọc. Đúng là Triệu Đồng Kỳ không làm thất vọng, kịch bản sắp tới cho đôi vợ chồng tân hôn đúng là chỉ anh ta mới nghĩ ra, hoàn hảo, rất hợp lí.

Lạc Thiên định lên phòng mình ở tầng ba nhưng nghĩ thế nào dừng lại trước cầu thang, rẽ trái tìm đến phòng của khách trong nhà, lưỡng lự một lát có nên gõ cửa hay không.

Khả Vy ngồi trong phòng, cô đang... chụp ảnh tự sướng. Trước khi tết tóc se duyên với người ta cũng cần lưu giữ cho mình một thời vàng son rong chơi la cà.

- Mu...oa ! - Làm một điều chu mỏ đậm chất 9X, cái kiểu chụp ảnh trong nhà vệ sinh ánh đèn mờ ảo tung chảo không lần đi đâu được của con gái đang được cô áp dụng triệt để. Dung lượng trong thẻ nhớ hào phóng cho cô quay cả video, nào là tự giới thiệu bản thân, nói về tâm trạng hiện thời của mình như thế nào hay đến các ước mơ thuở nhỏ cô đều diễn thuyết mạch lạc. Sau khi coi lại thì xóa hết, lí do là : dở hơi à ?, toàn nói mấy thứ vớ vẩn linh tinh, chỉ có những cái ảnh lung linh dễ thương được an toàn trong bộ nhớ.

Lạc Thiên đã gõ cửa rầm rầm mà không thấy có tín hiệu gì, nghĩ bụng hay vì cô ta giận mình, kệ xác đi nhưng nắm tay vẫn thình thình đập cửa.

- Triệu Khả Vy ra đây cho tôi ! - Anh ra lệnh.

Thứ nhất vì tường cách âm, thứ hai vì một khi đang tập trung vào cái gì đó thì con người sẽ không mấy may mắn những chuyện khác, thứ ba cô đang nhốt mình trong phòng vệ sinh, ba điều kiện cần và đủ để cô chìm đắm vào thế giới của riêng mình.

Lạc Thiên tức tối, cô ta là ai mà dám kiêu căng ngạo mạn không thèm nghe lời mình nói, hay là vì mình đã quá đáng chăng ? Lẽ nào bởi vì không mang tiền nên đi bộ về nhà đâm ra giận dữ ? Đây chỉ là giả thiết của anh thôi chứ thực ra Khả Vy sau khi ném thứ đáng trong quán, cô gọi một chiếc taxi về tới nhà và lúi nhúi tăng lực RedBull uống để củng cố sức khỏe cho ngày mai cũng như lấy vị ngọt lịm át đi thứ đắng cay. Đờn nào Khả Vy ngốc nghếch. Lạc Thiên day dứt chủ động mở cửa bước vào sau khi nói :

- Cô không ra thì tôi vào đây ! - và không nhận được hồi đáp.

Nói thế nào nhỉ, cô cũng chỉ là khách nhà họ Cao, bất kì lúc nào cũng có người vào phòng hỏi thăm mà sao bữa bọn thế này. Nào là váy áo vắt tút tá lung tung trên giường, dây chuyền khuyên tai lắc tay tùm lùm rải rác từ bàn trang điểm tới bàn uống trà, phấn phấn son son lũ lượt như đê bày bán. Lạc Thiên nghe thấy một chất giọng không lần vào đâu được đang cất lên. Anh không nghe ra giai điệu bài hát cũng có thể vì người hát không đủ trình độ, lại cũng chẳng hiểu lời bài ca nghĩa là gì, câu trước chẳng liên quan gì đến câu sau :

Ti vi kia ngự ở trên tường,

Có thấy nàng công chúa nào đẹp hơn mỹ nhân này ?

Trời trong xanh mây hờ hững

Mỹ nhân là ta và ta là mỹ nhân...

Không còn nghi ngờ gì nữa Lạc Thiên cam đoan cô vừa sáng tác vừa ăn liền, ở đâu ra đĩa nào tự kiêu đến thế. Cánh cửa nhà tắm khép hờ, lẽ nào cô ta xem hoạt hình trong đó. Lạc Thiên tìm một chiếc ghế ngồi đợi, không có tiếng nước chảy chứng tỏ anh không hề vô duyên khi chờ cô vệ sinh, mà nếu không tắm thì cô ta làm gì lâu như vậy, anh ngáp một cái mệt mỏi định về phòng thì ma nữ xuất hiện ngăn cản thành công việc ngáp của anh.

Khả Vy bước ra với tâm trạng vui vẻ, đột nhiên nhận thấy có kẻ đột nhập.

- Ai cho phép anh vào phòng tôi ?

- Ô ô ô, mỹ nhân là nàng sao ? - Lạc Thiên chảy cả nước mắt, anh không hoàn thiện việc ngáp vì không nhìn được cười, cười lẫn cười bò.

Khả Vy lúng túng, cô không biết anh đã ở trong đây từ khi nào, lại còn nghe thấy nhưng điều cô tự hào về bản thân thì ngại chết đi.

- Người đẹp à, có ai đẹp được hơn nàng không ? - Anh không ngờ mình vẫn cười được sau hơn năm trăm giây nhìn cô, bộ dạng cô lúc này thật đáng để chọc trẻ con khóc rú.

Cô khi đã chán trò nhiếp ảnh lúi nhúi buồn đắp lên mặt để có một làn da sáng láng vào ngày mai. Việc đó thì làm sao mà anh ta chăm bẵm, vợ đẹp thì chồng được vinh dự chứ sao.

Cô chống hông, chân phải gối nhíp xuống sàn, trần trối nhìn anh, cau mày tỏ vẻ không thích. Lạc Thiên cười hết mình mới ngó ra tìm lí do vào đây, anh thực sự không biết tại sao mình lại kiên quyết muốn gặp cô, vì sao nhỉ ?

- Anh gặp tôi có việc gì ? - Cô đi tới giường thu dọn đồ, cuộn tròn chùng nhút vào tủ, anh mà biết cô dùng chúng để tự xướng thì mắc cỡ chết mất.

- À thì... tôi muốn hỏi - anh định hỏi cô đã về nhà bằng cách nào nhưng lại không muốn thể hiện sự quan tâm, đành nói sang việc khác - không, tôi muốn yêu cầu cô kể từ ngày mai phải làm quán gia cho Cao Lạc Thiên này !

- Quán gia ? Tôi làm cho anh ? - Khá bất ngờ vì điều đó, quán gia là người quán xuyến việc gia đình, nếu chỉ hai người sống với nhau đồng nghĩa với vai trò của người vợ hiện hậu đảm đang, lẽ nào anh lại có ý đó.

- Phải ! - Đọc được ý nghĩ tưởng bở trong lòng cô, anh thêm ném - Bất cứ việc gì của tôi, đi làm hay công tác, mỗi khi cha mẹ tôi gọi điện hỏi thăm cô phải trình bày cho họ - ý anh thực chất là có nghĩa vụ bao che cho những cuộc chơi bời của mình - tôi có thói quen bạ đâu vắt đấy, bắt kẻ quần áo, mũ mũn cô phải có trách nhiệm thu dọn và đem ra tiệm giặt là - anh bắt đầu lợi dụng nghĩa của từ quán gia - Tôi thích gọi bạn bè đến tụ tập thì người phải dọn dẹp là cô, không phải vì cô đã hứa ngoan ngoãn theo tôi rồi sao - Anh tỏ ra như một ông lão kí tính - tôi không thích gọi người ngoài vì không tin

tướng, họ làm ầu và bản lăm. - Dường như anh đi lạc đề quá xa, dẫn đến nói nhảm.

- Hết chưa ? - thế ra đằng sau của chữ quân gia là một người giúp việc hoàn hảo.

- Còn nữa, ngoại trừ ở nhà ra tuyệt đối cô không được xuất hiện trước mặt tôi. Tôi xấu hổ với bàn dân thiên hạ về Triệu Khả Vy nhiều, rất nhiều !

- Được thôi !

Khả Vy vẫn không ngừng việc dọn dẹp, cô rõ thân phận của mình lắm rồi. Chẳng cần ai phải nhắc lại. Cô có phần tự ái khi bị người khác chọc vào xuất phát điểm của bản thân.

Lạc Thiên không nhận lại được sự tức giận của cô, lại hết thứ để nói, cứ đứng như trời trồng, không phải cô ta thích đấu khẩu lắm mà.

- Nói xong rồi thì đi ra nhớ đóng cửa !

- Chưa hết, tôi... tôi cảnh báo với cô trước, đừng thấy tôi đẹp trai phong độ, nam tính ngất ngưỡng mà có ý đồ xấu xa, tôi... cảm... cảm đấy ! - Lạc Thiên nói lấp, anh đứng trước gương vuốt tóc thể hiện sự quyến rũ.

Khả Vy dừng lại nhìn anh, đáng lẽ ra người phải nói những câu này là cô chứ.

- Vâng ạ, tiện nữ không dám nghịch dại !

- Nghịch dại ? Cô định nghĩa giùm tôi ? - không hiểu sao anh thực sự rất hứng thú khi đấu trí với cô.

- Anh đi hỏi mấy nàng kiều bên cạnh mình ấy ! - thế này có gọi là ghen không nhỉ ?

- Cô... !

Chán nản với thái độ lãnh đạm của cô, anh đang nói chuyện mà cô cứ chuyên tâm làm việc riêng. Dù ức chế trước những gì cô nói nhưng anh lại mất hứng đấu khẩu.

- Thôi muộn rồi, anh ra ngoài cho tôi nghỉ ngơi !

Anh như bị đuổi khỏi chính tại nhà mình, bước chân thình thình đi ra.

- À này !

- Gì ? - Anh ngoài lại như chờ đợi một điều gì đó.

- ... Ngày mai... anh sẽ đến chứ ? - Khả Vy dừng mọi hoạt động, nghiêm túc nhìn vào mắt anh, cô cũng đành chờ đợi một niềm vui mong manh, cô không muốn ngày trọng đại nhất ấy chủ rể là một chàng trai nào đó đeo mặt nạ mà bắt mọi người và cô dâu phải nghĩ là Lạc Thiên.

- Đến đâu ? - Đương nhiên Lạc Thiên sẽ có mặt tại lễ cưới của chính mình rồi, anh đang nghĩ cô nói tới một nơi nào đó khác.

- Chẳng đến đâu cả ! Anh lên phòng đi ! - Cô trực tiếp ra đuổi, đóng sầm cửa tức tối. Cuộc hôn nhân này chẳng đến đâu ư ? Thế thì sao cô có thể đóng vai trò một người vợ ngoan hiền, một nàng dâu thảo được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Là Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chồng là con lừa ! Vợ là con cáo!

Lạc Thiên trong trang phục áo comple trắng, anh hoàn thành việc xỏ giày tay. Các chuyên viên trang điểm chạy đi chạy lại, tắt bật chỉnh chu cho chú rể. Thậm chí cô làm tóc phải bắc một chiếc ghế đứng lên xịt groom và chuột keo vì anh tương đối cao, người khác nhanh chóng thất nơ cổ, một chuyên viên khác cẩn thận kiểm tra đường chỉ, chu đáo đến từng chi tiết cho bộ lễ phục.

- Cho em gặp người mặc đồ chú rể được không? - Khả Vy thập thò bên cửa phòng, nếu nhìn kỹ qua màu mắt của kính áp tròng sẽ thấy đôi mắt cô rất buồn.

- Ở này, cô dâu sao có thể gặp chú rể lúc này, cô dâu vẫn chưa đánh mặt xong mà, quay trở lại phòng tiếp tục đi! - Trưởng phụ trách lĩnh vực trang điểm yêu cầu, đồng thời kéo tay Khả Vy về phía phòng dành cho cô dâu.

- Em chỉ gấp một chút thôi! Được chứ, vẫn còn những hai tiếng nữa mới tới giờ hành lễ! - Khả Vy tiếp tục năn nỉ, nhìn cô có phần do dự mà lại tội tội.

- Nhớ chú rể quá à, thôi vậy, gấp một lát thôi nhé!

- Dạ, em có vài điều muốn nói với anh ấy! - Khả Vy biết ơn, cô mỉm cười mà lòng chẳng thoải mái.

Những chuyên viên ngắm chú rể lại lần cuối, thấy ưng ý và ca tụng rồi mới ra ngoài để hai người tự do nói chuyện.

- Anh gì ơi, không phiền nếu tôi ngắm anh một lát nhé! - Khả Vy cất giọng nhỏ nhẹ sợ phá vỡ sự mỏng manh trong ranh giới giữa hai người xa lạ, cô bước vào rón rén.

- Tôi có tên chứ là anh gì ơi à?

Lạc Thiên đứng quay về phía Khả Vy, anh bỗng dừng nhận thấy cô gái này không mạnh mẽ như những lần từng gặp, ánh mắt cô nhìn anh sợ sệt như một con nai nhô trước nanh sắc của hung thú. Cô mới chỉ phủ một lớp phấn nền trắng, đã đánh mắt và làm tóc, đôi môi còn nguyên vẹn màu đỏ tự nhiên, mím chặt. Cô đang nhìn anh, nhìn từ dưới lên tới vai áo, cô không muốn nhìn khuôn mặt.

Cáo đang diễn trò gì đây? Lạc Thiên tò mò nhìn lại cô nhưng nhất định không đón được ánh mắt nói chi chuyện hiểu được cô vừa phát ngôn gì. Cô đã mặc váy cưới nhưng chưa cài ren, tay giữ chân váy để lộ đôi giày bệt, lát nữa mới lên giày cao gót.

Thật khó thành lời cảm xúc lúc này, anh nhìn cô một cách đắm chiều mong muốn tìm kiếm một vẻ đẹp nào đó ẩn dưới hàng mi kia, cô tiến gần đến hơn mà anh không nhận ra điều đó, ngây người một lúc.

Khả Vy chỉ cách anh chừng năm bước chân, cô mới ngược mắt lên.

- Ủa? Họ hóa trang tài thế? Sao lại giống Lạc Thiên dữ vậy? - Cô không ngần ngại tiến đến, đặt tay lên vổ nhẹ nào khuôn mặt điển trai kia. - Anh tên là gì vậy?

Khoảng cách gần gũi khiến con tim có chút bối rối, Lạc Thiên chần chừ trong giây lát rồi mới nhận ra cô vừa hỏi anh. Lạ thật, cô vừa hỏi cái gì thế? Tên ư?

- Hi, vất vả cho anh quá! Tội cho chúng ta thật! - Cô phúi vạt áo trên vai cho anh, ngắm nhìn từng đường nét trên bộ trang phục - Cho tôi xin số điện thoại được không?

Khả Vy đã nghĩ dù sao chàng thanh niên này mặc đồ cưới, đóng giả làm Lạc Thiên trong ngày trọng đại, là người tiến hành hôn lễ cùng cô thì ắt mới là chồng thực sự. Tội vì cô phải gả cho nhà họ Cao, tội cho anh ta phải lấy một cô gái trong vai trò của cậu hai Lạc Thiên. Nghĩ lại thấy tức thẳng cha Lạc Thiên, đồ vô trách nhiệm, đồ độc ác!

Lạc Thiên càng nghe càng không hiểu, cô ta nói nghe kì quặc, hóa trang?, ai hóa trang?

Khả Vy chìa điện thoại để xin số nhưng không thấy động tĩnh từ người đối diện, cô nghĩ cần giữ liên lạc với người quan trọng này dù chỉ gặp nhau duy nhất một lần và cô chưa biết bộ mặt thật của anh ta dưới lớp mặt nạ kia.

- Không được à? Cho tôi đi!

Lạc Thiên vẫn không dứt mắt khỏi khuôn mặt cô, một cách làm nũng trẻ con, một lần môi mông kiêu kì khẽ nhếch khỏi khóe miệng, ánh mắt đầy vẻ xót xa. Anh đọc số cho, số vẫn thường dùng của mình.

- Để tôi nháy thử nhé! Nhớ lưu số tôi vào, tôi là Khả Vy, không phải Triệu Khả Vy hay Cao Khả Vy đâu! - Bởi cô đâu ôm mộng đẹp nữa, chính xác nhất sẽ phải mang họ của chú rể đáng thế, không phải họ Cao.

Lạc Thiên nhận thấy điện thoại trong túi áo khoác vấp trên ghế vừa rung. Trong hôn lễ anh không muốn dừng đi động nên để ở đó.

- Ồ hay, bảo anh đọc số của anh cho tôi chứ tôi lấy của tên Lạc Thiên làm gì? Người gì mà kiêu thế! - màn hình của Khả Vy hiện lên dòng tên Lạc Thiên.

Rõ ràng Lạc Thiên nhận ra một điều cô bị ám đầu, làm gì có kẻ nào khác ở đây mà nói mông lung như bị xuất quỷ nhập thần.

- Nói thế này nhé, tôi biết anh vì bất đắc dĩ nhận tiền nhà họ Cao đóng làm chú rể, sẽ cùng tôi làm các thủ tục trên thánh đường, theo đúng nghi thức anh mới là chồng tôi còn tên Lạc Thiên đó chỉ là... phù du, ngày cưới của con người ta chỉ có một lần nhưng tôi thì khác, lần sau chỉ gọi là tái giá nếu tôi tìm được người thích hợp, còn lần này là quan trọng nhất, anh hiểu không? Thế nên tôi mới muốn biết anh là ai! - Khả Vy nói một hồi, cô ước gì Lạc Thiên nghe được điều này, ước rằng anh biết được cô vô cùng thất vọng về cuộc hôn nhân của chính bản thân mình, muốn anh hay anh là kẻ quá đáng nhất thế gian này, anh chẳng coi cô là gì cả nhưng cô lại là vợ của anh đấy. Thế mà ngày hôm qua khi hỏi anh vô tình làm ngơ. Cô chỉ biết tự an ủi bản thân và tìm đến đây.

- Cao Lạc Thiên là tôi đây! Cô bị quá gà hay chập cheng mà nghĩ có người đẹp trai hơn tôi để đáng thế?

Lạc Thiên nói bằng giọng bình thản nhất có thể, trong lòng không tránh khỏi day dứt. Hóa ra cô tưởng có người thay anh như đã từng làm trong việc chụp ảnh cưới. Bức ảnh cưới hiện ngang đặt ở cổng khách sạn với khuôn mặt anh mỉm cười mà chỉ những người trong cuộc mới biết nụ cười đó vốn không dành cho cô dâu.

- Sao? Tôi là Cao Lạc Thiên, có cần lột da mặt lên xem không ?

Khả Vy bàng hoàng, chất giọng này đúng là của anh ta chứ còn ai khác, vóc dáng này, khuôn mặt này không phải anh thì là ai. Tại sao ban đầu cô không nhận ra hay vì không dám tin, một Lạc Thiên bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt mình.

- Nhìn cô kia, xí gái quá đi! Về phòng trang điểm nốt! Nhanh lên không cho kịp giờ! - Anh bỗng thấy nóng mặt, cảm giác muốn trốn tránh khỏi nụ cười ngây ngô, cô đang nhoen đôi môi một cách nhẹ nhõm. Chẳng ai biết được tâm trạng của cô lúc này vui thế nào, chỉ biết nó đủ để làm cho Lạc Thiên phải ngại ngùng tránh mặt.

Khả Vy không nói gì hơn, cô chẳng màng những lời nói chọc của anh, ánh mắt sáng lên một niềm vui khó tả, trở lại phòng của mình.

*

Vũ Gia Minh nhìn soi xét tấm ảnh cưới được in bằng giấy cao cấp và mực đạt chất lượng chuẩn, anh không ngờ cô dâu cũng không đến nổi tệ, kể mà không có sự kiện xảy ra gây chấn động suy nghĩ của anh về Triệu Khả Vy thì cũng liệt cô vào danh sách sáng giá. Liếc nhìn chú rể, anh chẳng nhớ mặt kẻ đã say xin hôm trước bởi khi ấy trông hấn quá bù xù còn người trong ảnh lại vô cùng sang trọng.

- Này! Trông hao hao giống anh thế?

- Em trai tôi thì sao không giống! - Lạc Trung cũng dừng lại ngắm nhìn bức ảnh đó, anh quen biết Vũ Gia Minh trong lần công tác bên ốc đảo của châu Mỹ, hai người cũng hay liên lạc và trở thành bạn.

- Há? Thăng này là em trai của anh sao?

- Phải! Nhưng có gì không ổn?

Vũ Gia Minh không nói gì, trầm nghĩ, cứ tưởng hấn và con nhỏ thô dân đó là lũ người thiếu giáo dục, vô duyên vô cớ trêu người. Thì ra lại là một người có chức sắc quyền hành, gia giáo.

Lễ thành hôn được tổ chức vào tầm chiều tối, gồm hai phần là nghi thức và tiệc tùng.

Chú rể đã xuất hiện, tất cả đều trầm trồ ca ngợi vẻ đẹp của anh. Đứng bên cạnh bức ảnh cưới, Lạc Thiên không hải lòng nhìn nụ cười của Khả Vy, không biết lúc ấy cô đã nghĩ gì, chắc là buồn lắm thế nên anh yêu cầu phục vụ mang tấm ảnh đi, không để cô nhìn thấy nó.

Trần Hùng đến sớm, tới bắt tay Lạc Thiên không khỏi nuối tiếc:

- Anh Thiên cưới vợ sớm thế, em cứ tưởng anh định ở giá cả đời để tận hưởng cuộc sống!

Thế rồi cả hai cùng phá lên cười và nói chuyện phiếm một hồi. Khi Trần Hùng đi, nhìn thấy Lạc Trung đứng một mình, Lạc Thiên đề nghị anh trai một việc:

- Anh có thể dắt cô dâu trên lễ đường được không?

Lạc Trung nhìn lại bằng ánh mắt khó hiểu, anh đã từng hứa sẽ là người tác hợp cho Lạc Thiên và cô dâu nhưng phải là Nhượng Lam chứ không là ai khác.

- Khả Vy... cô ấy không có người thân nào cả! - Lạc Thiên thấy sự do dự trong ánh mắt của anh trai, có lẽ Lạc Trung vẫn chưa biết là mình chính là anh ruột của Nhượng Lam, anh cũng không tiện giải thích vì chuyện ấy càng ít người biết càng tốt.

- Cha sẽ dẫn cô dâu!

- Không! Nếu anh không muốn giúp thì nhờ người khác vậy! - Mãn sắp xếp trước, ông Cao Lạc Trương với quan hệ là cha nuôi của Khả Vy là người trao tay cô dâu cho chú rể, nhưng Lạc Thiên không thích điều đó, cho rằng cuộc hôn nhân này là một sự dối trá nhưng anh không muốn vướng bận những mưu mô quỷ kế của người lớn, để Lạc Trung đi thay là tốt nhất. Có lẽ Lạc Trung vì ưng ý Nhượng Lam hơn Khả Vy, cũng như anh đã từng nhìn Khả Vy bằng ánh mắt của một người thành phố với một đứa quê mùa, anh tin Lạc Trung sẽ thay đổi góc nhìn như mình đã tự cân chỉnh lại sau khi tiếp xúc nhiều với cô.

- Thôi được!

Cao phu nhân và Chủ tịch trực tiếp đón chào những vị khách quý từ phương xa về dự đám cưới của con trai, một phần người quý tộc đến đây là để phô trương mối quan hệ và quyền thế, một phần vì tò mò không biết cô công chúa nhỏ nào có đủ khả năng giữ chân được chàng trai nổi tiếng đào hoa sát gái Cao Lạc Thiên, ai cũng chung một suy nghĩ sớm muộn cô gái đó cũng bị ra rìa thôi nhưng ngoài miệng toàn nói lời tốt đẹp.

Khả Vy một mình bước ra, tay cầm một đóa hoa hồng, đằng xa đã thấy Lạc Thiên đứng đó với bạn bè vui vẻ nói chuyện. Thấy mình chỉ có duy nhất bởi

nhà họ Cao không cho phép những kẻ hèn kém góp mặt tại đây, mà những cô bạn gái ở cô nhi viện thì đúng là thế. Cô đơn độc thế, bước chân có phần lạc lõng, cô lấy chồng khi chưa thực sự tin tưởng, bỏ cả một tuổi trẻ sang bên để chung một lối đi ngắn ngủi bên Lạc Thiên.

- Chị dâu đây rồi! - Trần Hùng hồ hởi tiến lên trước, đón tay Khả Vy và hôn nhẹ lên thể hiện sự trân trọng. - Hôm nay chị là người phụ nữ tinh tế và đẹp nhất đây!

- Dâu có, cô dâu vẫn chưa là phụ nữ mà! - một người bạn khác thêm vào.

Tuấn Kiệt bắt gặp Vũ Gia Minh trong buổi lễ, đứng cùng nhau thấy cô dâu rời từ xa đi tới, tiếp câu chuyện:

- Cái này không biết được, phải hỏi chú rể chứ!!!! Ha ha! - Tuấn Kiệt thoải mái chọc ghẹo mặc cho Lạc Thiên hằm hằm nhìn lại, lần này không giống những lần khác, ánh nhìn khiến Tuấn Kiệt có phần rùng rợn.

- À há! Tôi dự đoán hai người này sớm muộn cũng li thân thôi! - Với những gì phỏng đoán, một người chồng vũ phu, một bà vợ bần tính thì

Vũ Gia Minh chỉ nói đúng, đến ngày hôm nay anh vẫn chưa hết bực dọc.

Câu nói vô tình hay có chủ ý của Vũ Gia Minh khiến cả đám xúm lại lườm cho một tràng - Cậu nói cái gì thế?

- Vô duyên! - Khả Vy nghĩ mấy câu trêu đùa của bạn chú rể đã quá lắm rồi và cô để im, thế nhưng trong ngày vui mà tên kia ăn nói chẳng suy nghĩ gì cả, dù có đúng là thế cũng không nên nói ra.

- Quen à? - Lạc Thiên quay về phía Khả Vy, anh nhìn nghiêng. Nãy rồi không để ý nhưng chợt anh phải nhận ra một điều cô “đang” đẹp, vẻ đẹp của một nữ hoàng hiện đại, pha lẫn sự đáng yêu của cô công chúa tọa lạc trong tòa lâu đài nào đó. Người đàn ông vận đồ lịch sự kia cũng mang một vẻ đẹp cuốn hút, sao lại có thể quen biết với vợ anh, chắc chỉ là nhầm lẫn.

- Không!

- Vậy thì tiền khách! - Lạc Thiên không thèm nhìn Vũ Gia Minh, gọi một phục vụ gần đó tới.

- Vũ Gia Minh là bạn của tôi, cậu ấy tính tình thẳng thắn không thích văn phong, mong mọi người thông cảm - Tuấn Kiệt đành xuống nước, tuy cũng đồng tình với bạn.

Vũ Gia Minh bị mất mặt trước mọi người, có lẽ nào vì đã đuổi Triệu Khả Vy ra khỏi vũ trường của mình nên bị “tẩy chay”, anh vốn là người nghĩ sao nói vậy, đi thẳng vấn đề. Cũng không phải là khách mời trung gian mà có thiệp đỏ hân hoan, Lạc Trung là bạn anh, công ty Trường Tôn và những vũ trường lớn nhỏ trong nước do gia đình anh quản lí đều có mối làm ăn mật thiết, không phải bạn của chú rể thì cũng là bạn của Cao gia.

- Ngày vui của chúng tôi, hân hạnh được đón tiếp quý khách! - Khả Vy tiếp nhận câu nói của Tuấn Kiệt, cô mềm giọng ngay. Quan gia đã nói, phải biết cung kính bạn của gia đình nhà chồng dù thực lòng có chẳng ưa gì tên Vũ Gia Minh này.

Sau đó cô dâu chú rể đứng chào khách, Khả Vy khoác tay Lạc Thiên một cách tự nhiên, cùng vui vẻ nói chuyện xã giao. Khuôn mặt cô còn non choẹt ẩn dưới lớp phấn, nói năng từ tốn như sợ nói vấp hay không hài lòng người nghe, có nhiều khách quá cô chẳng biết họ tên là gì, chỉ nghe chú rể chào đón mà bắt chước theo.

- Biết thế này đã đến muộn! - Lạc Thiên lấy một ly trà đưa cho Khả Vy, chu đáo đặt ống hút lên. - Uống cho đỡ khát!

Cô im lìm không khoác tay lên anh nữa, anh đến muộn, nếu là thế, tại sao cứ thích để cô bơ vơ vậy. Anh có rất nhiều bạn bè chiến hữu, có rất nhiều người thân đến dự mà cô chẳng có ai. Anh đến muộn cô sẽ phải đứng một mình lẻ loi, sao không thử nghĩ đến tâm trạng của người cô thế?

- Tôi đùa đấy! - Lạc Thiên quay lại nhìn cô, mới chọc một tý mà mặt đã ngẹt ra. Anh thích nhìn thấy cô tung tăng hồng hạc hơn cái vẻ mặt sầu não này, nó làm anh đứng bên cạnh cũng không thể nào vui.

- Đùa gì mà đáng ghét! - một giọt nước mắt vô tình rơi, nín thở một lát, Khả Vy đưa tay quệt lấy. Cô không yếu đuối đến nỗi phải khóc vì anh, giọt nước mắt này dành cho sự bất công trong cuộc đời. Nếu cô có cha, có mẹ, có anh em họ hàng thân thích đã không phải một mình sang sông.

- Sao thế?

- Chẳng sao cả! Chỉ nhớ nhà thôi!

- Cô làm gì có nhà... - Anh lơ lửng, đáng lẽ không được phép nói ra. Con gái trước khi về nhà chồng luôn có cùng một nỗi niềm bồi hồi, điều đáng trách ở anh là biết Khả Vy không may mắn như những cô gái khác, thế mà lại thể hiện qua lời nói.

- ... - Khả Vy quay lưng vào trong, không nói gì lặng lẽ lau nước mắt. Ai bảo cô không có nhà chứ, nhà của cô chính là nơi đã sống và lớn lên, là tập thể gia đình cô nhi viện.

- Tôi... không đùa nữa! Nãy giờ chỉ nói chọc thôi!... Có tôi ở đây rồi cô còn sợ cô đơn nữa à? Con cáo Khả Vy sao lại ngốc nghếch không phân biệt được đâu là nói đùa đâu là nói thật chứ!

- Anh có bao giờ nói thật đâu! - Khả Vy lấy lại tinh thần, bỏ qua, nụ cười hiền lại nở trên môi với khách quý.

Lạc Thiên biết lặng im lúc này là cách tốt nhất, cô chẳng bao giờ tin những gì anh nói, thế cũng tốt.

Nếu không muốn đến dự đám cưới với vai trò của người bạn gái cũ thì Nhượng Lam cố gắng đi với tư cách một người em gái. Cô đi cùng Triệu Đông Kỳ tới.

- Nhượng Lam à ! - Lạc Thiên gọi thành tiếng, cố gắng không để lộ ra tiếng lòng, anh ngượng cười và dặn lòng coi cô chỉ là một người em.

Khả Vy ngược lên nhìn ánh mắt anh, sao chưa bao giờ thấy anh nhìn ai âm áp như thế, ánh mặt trời ngỡ chỉ dành cho một mình cô gái kia. Hai người đó tiến lại gần, Nhượng Lam mỉm cười, nhưng giây phút giao nhau ánh mắt với Lạc Thiên như bất tận, họ chẳng còn để ý sự tồn tại của hai người còn lại.

- Giờ mới đến à? Phong bì của em đâu? - Khả Vy trở về về tình nghịch, mặc kệ họ.

- Không có! Mà ai làm cô chạnh lòng vậy, mắt đỏ hoe rồi kia? - Triệu Đông Kỳ thực tế chỉ được đến cùng Nhượng Lam, nhưng dự đoán cô đâu không có ai đến mừng đã chuẩn bị một món quà nho nhỏ nhằm mục đích an ủi.

- Thế á? Mắt em xưng lấm á? - Khả Vy lo sợ ai cũng biết mình đã khóc.

- Đùa thôi! Chỉ có con mắt tinh tường như anh mới nhìn thấy, cô không bị thằng cha Lạc Thiên bắt nạt chứ? Nếu hấn dám thì bảo anh, anh sẽ đứng về phía cô! Mà này, đêm nay phải lên gần một chút nhé! - Che tay lên miệng, Triệu Đông Kỳ nói nhỏ - Không dành cho người dưới 18 tuổi!

Dù biết Khả Vy đã đủ tuổi là một công dân nhưng cô còn tò tẹt trong chuyện vợ chồng lắm, bị Triệu Đông Kỳ trêu vậy mà vẫn cười cười.

- Đừng trách anh không cảnh báo trước! - Triệu Đông Kỳ nháy lại một lần nữa nhưng có nói thế nào cô vẫn vui vẻ, nhận lấy món quà của anh mà thích thú.

- Cảm ơn anh !

Cuối cùng Nhượng Lam cũng rời Lạc Thiên đi vào bên trong, không quên chúc phúc.

- Cô cười cái gì thế? - Lạc Thiên quay sang dòm ngó, đáng lẽ thấy chồng gặp bạn gái cũ phải tỏ ra khó chịu mà cô này cứ nhe răng ra từ nãy tới giờ.

- Tôi có quà này! - Cô giơ lên khoe khoang như một đứa trẻ lần đầu tiên nhận quà sinh nhật, đôi mắt trở về một miền kí ức xa xăm, vô cùng hạnh phúc.

- Xì, nhìn thấy chồng quà kia không? Là của tôi đấy! - Lạc Thiên chỉ tay sang phải, quà mừng cho ngày hôm nay chất thành đống, toàn những món cầu kì đắt giá.

Khả Vy chẳng bận tâm, cô từ từ bóc lớp vỏ ra, đó là một con búp bê con trai với lời nhắn: “Hắn mà bắt nạt thì lấy con búp bê này lên đồng trừ úm!”, Khả Vy trân trọng con búp bê nhỏ trên tay, áp vào mình, có thể giá trị vật chất của nó không bằng một phần trăm của những thứ cô nhận được từ nhà họ Cao nhưng giá trị tinh thần thì đáng kể. Có thể nói là may mắn khi được quen biết với Triệu Đông Kỳ, anh ta không phải hoàn hảo nhưng lại rất gần gũi thân thiết.

- Ai tặng? - Lạc Thiên đâu có thấy người nào đưa cô món đồ này, lại tặng thứ đồ chơi con nít mầm non thế mà cô sung sướng đến thế - Nói nhanh ? - bức cung dòn dập - Y là nam hay nữ?

- Người thân! - Cô mỉm cười, giờ ai bảo cô không có gia đình chứ. Cô có một người anh em kết nghĩa rất tốt đấy nha!

Lạc Thiên lờm con búp bê ấy, anh không thích vị trí của nó trong tay cô. Và anh đâu hay rằng con búp bê chính là mình! Nó có hai chấm hồng phớt trên khuôn mặt, mặc âu phục thắt cà vạt chỉnh tề.

Màn cử hành hôn lễ, Lạc Trung dắt tay cô dâu từng bước trên lễ đài, anh động viên cô hãy cứ nhìn thẳng phía trước, hít sâu thở đều lấy bình tĩnh. Khả Vy cố gắng bước để tránh bị trượt chân, cô run run và rất hồi hộp. Một làn khói trắng từ từ thổi lên kèm theo những quả bong bóng bằng chất hóa học tỏa ra từ phía tạo một không gian huyền ảo cổ tích.

Khói phun có thể tan trong không khí, bong bóng sẽ vỡ theo thời gian, cuộc hôn nhân này cũng chỉ có thể so sánh với chúng.

Vừa rồi trước lúc bước ra, Lạc Trung bảo cô giờ đã là người một nhà, Lạc Nhã, Lạc Mỹ, Lạc Kiệt cùng những người khác đều hỏi thăm cô và chúc phúc chân thành, làm Khả Vy thực sự rất vui. Cô hóa ra lại có rất nhiều người thân đó chứ, từ giờ cô sẽ được gọi người khác là anh trai, em gái, cha, mẹ và đặc biệt là chồng. Chỉ nghĩ đến thế thôi đã làm cô rạng rỡ.

Lạc Thiên đứng dưới cha sứ, anh nhìn cô đi tới. Anh chẳng còn nhớ tới chỗ ngồi của Nhượng Lam, cũng chẳng đoán hoài những nàng tiểu thư đang chăm chú ngắm nhìn mình. Khả Vy bước đi cùng Lạc Trung, tỏa sáng dưới ánh đèn, chân thực trên làn khói, giọt nước mắt cô không đoán được là hạnh phúc hay sự ép buộc, long lanh những điều kì diệu trong ánh mắt đó. Lạc Trung dừng lại, trao tay cô cho Lạc Thiên.

Khả Vy nhìn Lạc Trung, đây chính là người cô đã hiểu nhầm ban đầu, cuối cùng lại trở thành người mang cô tới một chân trời mới. Cảm xúc chột vồ òa, nếu cô có cha chắc ông sẽ mỉm cười như anh lúc này, một nụ cười hiền từ tràn đầy cung bậc.

Không gian yên lặng như đang nín thở chờ đợi giây phút thiêng liêng nhất của đôi trai gái, phù dâu phù rể là hai bé trẻ con tinh nghịch, chúng rải hoa hồng bạch khắp lối đi, gieo những mầm tình yêu tới mọi người. Đôi tay thon nhỏ của Khả Vy run rẩy trên đôi bàn tay to lớn của Lạc Thiên, anh ân cần trao cho Lạc Thiên.

- Hức hức hức... - Khả Vy nghẹn trong tiếng nức, nếu người bên cạnh thực sự là một người thân ruột thịt của cô thì cô sẽ nói rằng mình chưa muốn lấy chồng đâu, chưa muốn trải nghiệm cuộc sống hai người, không muốn một chút nào, cô chưa muốn lớn.

- Bình tĩnh nào em! - Lạc Thiên vỗ về cô dâu, đám cưới này do chính em trai anh quyết định, anh tôn trọng quyết định của Lạc Thiên và sẽ ủng hộ.

Khả Vy rất muốn khóc nhưng biết mình không thể, kìm lại nơi trái tim, từ giờ cô sẽ mang họ Cao thật rồi.

Khả Vy chần chừ biết bao nhiêu thì Lạc Thiên lại nóng lòng bằng từng ấy. Anh không biết tại sao mình lại muốn đón nhận vô cùng, anh đã sẵn sàng chia tay mình đâu biết chỉ vài tích tắc nữa thôi sẽ nằm trong tầm tay mà nồn nao không yên. Ngay đến ánh mắt biết ơn của Khả Vy dành cho Lạc Trung mà anh cũng tỏ ra đố kỵ. Chẳng lẽ Lạc Trung đẹp trai hơn chủ rể được sao, làm gì có chàng trai nào nổi bật hơn anh lúc này. Thế rồi đầu ngón tay cô chạm vào anh, xung thân kinh nhạy bén truyền tới não bộ những tín hiệu hưng phấn. Khả Vy hướng tầm mắt về phía anh, một cô dâu Khả Vy hiện lên trong đôi mắt đó.

- Con có đồng ý lấy cô dâu Triệu Khả Vy làm vợ không?

Vị cha sứ sau một hồi nói những lời hay ý đẹp diễm đàm hỏi Lạc Thiên.

- Con đồng ý!

- Con có đồng ý lấy chú rể Cao Lạc Thiên làm chồng không? - rồi ông đặt câu hỏi nơi Khả Vy.

Khả Vy chưa trả lời, cô vẫn còn hoang mang, nghi vấn về cuộc sống mới. Họ để cô và anh chung sống trong mười một tháng với một điều kiện, về phía anh đâu có thương yêu cô, sống với nhau như thể có phải là ràng buộc tuổi thanh xuân. Cô khẳng định mình chịu đựng được, còn anh liệu có không, anh có thể chấp nhận một Khả Vy này.

Cả khán phòng có chút biến động, ai cũng đều biết được lấy chàng công tử họ Cao còn trên cả tuyệt vời, anh ta có tài, có sắc, biết yêu chiều phụ nữ vậy còn gì hơn, chính bởi người lưỡng lự là cô dâu đã khiến những người có mặt bất ngờ.

- Con đồng ý! - Rốt cuộc vẫn phải nói, Khả Vy không nhìn Lạc Thiên, thờ dãi như chấp nhận những tháng ngày sắp tới.

- Ta tuyên bố từ nay Cao Lạc Thiên và Triệu Khả Vy, hai con đã trở thành vợ chồng!

Một tràng vỗ tay cất lên, Trần Hùng đứng hẳn dậy khích lệ:

- Cô dâu chú rể hôn nhau đi!

Lần này không phải buổi tiệc hôm trước, cô đang mang một bộ trang phục vô cùng diễm dúa không thể nhảy lên, anh và cô lại đã danh chính môn thuận quan hệ vợ chồng việc này không có gì vô nghĩa, trái lại rất tình tứ. Tất cả bạn bè của Lạc Thiên đều ồ lên theo, bức đôi tình nhân đến đường cùng.

Chàng thiếu gia Lạc Thiên nổi tiếng với nộ hôn Pháp điều luyện mà bất kì cô gái nào đều mong đợi, đôi môi anh khêu gợi vẽ lên đường trái tim.

Một vài cô gái tức tối ngoảnh mặt đi, còn đa phần đều tò mò.

- May mà đã nhai sừng! - Lạc Thiên không ngờ mình lại bối rối trước hoàn cảnh này, cứ coi cô như những fan hâm mộ mình là được, có gì phải rối bời thế này. Anh nói thế chỉ để trấn an chính nhịp đập dồn dập của hệ tuần hoàn.

- Nằm mơ hả? - Khả Vy đáp lại, cô đã dự liệu được hoàn cảnh này và nấn n i ời mãi Triệu Đông Kỳ mới bày cho một cách để không bị mất đi nộ hôn đầu đời một cách bất đắc dĩ.

Khả Vy chủ động đặt đôi tay lên má Lạc Thiên, kéo mặt anh sát lại gần. Tiếng reo hò càng lớn. Lạc Thiên như bị cuốn vào, ngoài việc để tâm đến chuyển động của đôi môi đỏ mọng ra không thể nghĩ gì khác hơn, anh chấp nhận bị động cúi thấp đầu. Cô đơn giản ti hí mắt kẻ tới, mùi bạc hà trong hơi thở của Lạc Thiên có ma lực hấp dẫn.

Cách chừng một cm cô dừng lại, trong khi anh vẫn tiến tới, cô ghì tay vào mặt anh không cho chuyển động nữa. Chỉ cần làm đến đây là đủ, người ngoài sẽ bị bàn tay đã đeo gang trắng của cô che lấp và nghĩ rằng đây thực sự là một nộ hôn.

- Đây, đứng im đi, chỉ giả vờ thôi không có hôn thật đâu! - Khả Vy mấp máy môi để Lạc Thiên biết, cô muốn đặt nộ hôn vào người toàn tâm toàn ý yêu mình chứ không phải người có hình bóng của ai khác trong lòng. Cô nghĩ anh tưởng mình là Nhược Lam mà hồ đồ thôi. Không hy vọng tất sẽ không phải thất vọng.

Lạc Thiên từ từ mở mắt, khoảng cách lúc này không chỉ còn là mười mm nữa rồi, rất gần, chỉ cần gần hơn chút nữa là môi chạm môi. Anh đã quá tự tin cho rằng chỉ cần mình không để ý thì thôi chứ đã nắm cô gái nào hẳn cô ta sẽ phục tùng anh. Nhưng anh nhầm, mắc rất nhiều sự nhầm với Khả Vy, điều đó khiến anh càng muốn chinh phục hơn. Bất giác anh lấy lại thể thượng phong vốn có, mặc cho những ngón tay cô tồn tại trên gò má, anh đẩy cô lại gần mình hơn.

Và đó là nụ hôn đầu tiên của Khả Vy, tại thánh đường dành riêng cho cô và chú rể, dưới sự chứng giám của nhiều người, thăng hoa và nở rộ như một đóa hoa.

Anh đón lấy cô bằng cả vòng tay mình, không say đắm mê mẩn môi kề môi, không khoa trương lãng mạn, càng không chìm sâu vào tìm kiếm, đơn giản chỉ là một khoảnh khắc hai con tim chờ đợi nhau để cùng cộng hưởng một nhịp đập. Sự lướt qua nhanh chóng ấy duy chỉ mình cô đạt được, chưa sâu sắc nhưng khó quên, chưa mặn mà nhưng cháy bỏng, chưa cực đại nhưng sẽ đến một ngày đạt tới giá trị lớn nhất.

Có lẽ bên dưới họ nghĩ anh quá thuần thực với những cử chỉ ân cần trao cho phái nữ rồi, dường như anh chưa từng có khái niệm chỉ thăm dò làn môi của phái nữ, bất kể là ai, ngay cả nụ hôn thuở niên thiếu dành cho Nhượng Lam cũng không mang lại một cảm giác bất an như lúc này.

Bởi những người con gái ấy phụ thuộc vào anh quá nhiều, đều rất si mê con người Cao Lạc Thiên, còn với cô dâu - người chắc chắn thuộc về anh có điều gì đó làm nao núng. Liệu cô ta có đồng ý với nụ hôn đó?

Dứt khỏi, anh buông lỏng tay để cô về vị trí cũ. Khả Vy chờ người ra giống một robo bị dính nước, tê liệt. Vừa rồi cô không hề kiểm soát được chuyện gì đang xảy ra, cô đã hôn rồi ư, cảm giác lúc này thật khó nắm bắt. Mất phương hướng tức thời.

Khách khứa được chăm sóc chu đáo, từng nhóm chia ra vào bàn tiệc. Chú rể và cô dâu sẽ đi chúc rượu từng bàn.

Triệu Đông Kỳ ngồi bên cạnh Nhượng Lam, sáu người còn lại trong bàn đều là bạn của Lạc Thiên. Trong đó có Trần Hùng tỏ thái độ khó chịu ra mặt:

- Hầy hầy, bạn bè lâu không tụ tập phải ôn lại chuyện cũ! - Trần Hùng bơ lác Triệu Đông Kỳ, tìm những câu chuyện nào mà anh ta không thể tham gia góp vui. Nhìn thái độ thờ ơ của Triệu Đông Kỳ mà khó chịu, trông tâm ngảm tâm ngảm thế này cẩn thận vật chết voi lúc nào không hay, Trần Hùng luôn dè chừng trong từng lời nói khích dìm.

Triệu Đông Kỳ cũng không có ý định quan hệ với những thiếu gia ham chơi, anh phần lớn thời gian dành cho Nhượng Lam, quan tâm và chia sẻ cùng cô, biết cô lúc này rất cần một bờ vai nương tựa.

Lúc này đôi vợ chồng trẻ đã tiến đến sau khi tiếp rượu hầu hết những bàn tiệc, Lạc Thiên có dấu hiệu phê phê, bình thường tư lượng của anh khá tốt không hiểu sao lại thiu thiu một mồi. Cầm ly rượu cạn ly từng người bạn, kể cả Nhượng Lam.

- Chị dâu à, hôm nay chú rể không say không được về! - Tuấn Kiệt rót một ly hướng về phía Khả Vy vui vẻ. - Chúc cho hai người một đêm tình trường nóng bỏng!

Khả Vy nhăn mặt, tại sao bạn của Lạc Thiên lúc nào cũng thích nói về chuyện đêm hôm thế vậy, có gì hay ho cơ chứ, đêm nay thì giường ai người ấy nằm, có gì lẩn tẩn.

- Đừng cho cô ta uống rượu!

- Để tôi uống giúp!

Ly rượu hướng về Khả Vy nhưng lại có hai cánh tay chặn lại. Một là của Lạc Thiên, vừa rồi cô nói không biết uống, ghét cái vị đắng của sambanh nên anh đề nghị thay cô dâu xử lí. Đó là điều hợp lệ, lạ lùng là Vũ Gia Minh với bản sơ yếu lí lịch trước nay rất thích gái Tây lại kiến nghị không đưa rượu cho cô uống.

Đương nhiên vì Vũ Gia Minh bị ám ảnh bởi ly rượu hôm nọ làm anh ăn không ngon ngủ không yên, không bao giờ muốn lặp lại cảnh tượng ghê tởm.

- Không! Chén này để tôi uống!

Động lực khiến Khả Vy nuốt trọn thứ màu nâu chính là cô không muốn chú rể bị mất mặt trước bạn bè, ai đòi cô dâu lại không nể nang bạn bè anh để uống, mặt khác cô cũng biết mình đã không phải lễ khi ra khỏi KTV mà không trả tiền ly rượu, thế là xông pha uống luôn. Ngày hôm nay thức rượu này không còn vị đắng đơn thuần nữa mà đã thêm vị ngọt ngào.

Tuấn Kiệt rót thêm ly nữa, Khả Vy tiếp tục, Lạc Thiên đã bảo cô dừng lại nhưng cô không nghe, muốn làm cho những người ở đây tâm phục khẩu phục.

Quản gia Tôn từ xa trông thấy vội vã ngăn cản, đương nhiên lời quản gia nói Khả Vy phải tuân lệnh. Lạc Thiên có thể uống bao nhiêu tùy ý nhưng cô thì không thể, cô không được say, phải tỉnh táo hoàn toàn vì mọi phát sinh sau đêm nay phải do cô đích thân tạo nên, không ai khác làm thay được.

Hai thanh niên kéo chú rể vào ngôi nhà. Khả Vy còn bận lúng búng chiếc váy cô dâu, đám cưới này không có tuần trăng mật nhưng không vì thế mà cô phải phiền lòng, được sống trong căn biệt thự đồ sộ thì còn gì bằng. Phòng ốc khang trang, xây dựng theo lối kiến trúc hiện đại, phần lớn tường là kính bao quanh hứng sáng, bên ngoài là một khu vườn có bàn trà ghế đá. Có hai phòng ngủ, trên danh nghĩa Khả Vy phải ở cùng phòng lớn với Lạc Thiên nhưng cô hoàn toàn được phép sử dụng phòng dành cho con cái sau này hoặc khách đến chơi nhà.

Lạc Thiên vẫn say bí tỉ, sau khi đặt anh xuống giường, mấy người đều ra về, riêng quản gia ở lại dọn dẹp đôi chút.

- Chúng tôi thực hiện lời hứa với cậu chủ nên sẽ không thể kiểm soát cuộc sống hôn nhân của hai người. Cô hãy tự chăm sóc bản thân mình và giấu cậu chủ những sắp đặt của chúng tôi, nhớ đấy, không được để lộ ra bất kì sai sót nào, kế hoạch cho rạng sáng hôm sau đây, cô phải làm theo.

- Kế hoạch động phòng? - Khả Vy nhận tài liệu từ ông Tôn rồi ông ra về, cô sùng sốt trước những thứ mà mình sắp phải diễn. Nghiền ngấm đọc từng chi tiết, hai ly rượu đã uống cũng không cản trở sự minh mẫn khi cô hiểu được chuyện gì thế này! Thảo nào Triệu Đông Kỳ đã từng hỏi về “cái gì đó” giữa cô và Lạc Thiên, ra là cái này đây!

Bấm số gọi cho anh ta, cô không nhận được sự trả lời ngoài một tin nhắn tự động, “Hãy làm theo kịch bản đi, làm như thế sẽ tránh được hậu quả sau này, nếu Lạc Thiên muốn áp bức cũng không thể giờ mảnh ức hiếp cô được!”

Đúng là loạn hết rồi. Cái tên tác giả này không biết theo phe nào.

Lên phòng, rẽ trái là căn phòng mà Lạc Thiên đang say giấc ngủ, Khả Vy buồn bực đá chân anh nhưng nhận lại chỉ là những tiếng động đều đều, anh vẫn miên man gáy ồ ồ o.

- Đồ ham ngủ, mai có làm sao thì đừng trách tôi !

Cô đi lên phía đầu giường, bíp mũi anh định gọi dậy thì anh thở bằng miệng, còn xua tay đuổi đi, đúng là con sâu rượu ngủ như chết, có bị khuôn bô sọt cũng chẳng biết. Mặc kệ đấy !

Sau khi chỉnh lại chăn gối ngay ngắn cho Khả Vy đi về phòng, theo dự tính với lượng thuốc ngủ người ta chuốc trong rượu thì phải tầm 8h sáng mai Lạc Thiên mới tỉnh. Cô cứ ngủ một giấc đã.

6h ngày hôm sau, đồng hồ báo chuông. Cô ngồi trước bàn trang điểm, trong kịch bản nói cô phải đầu bù tóc rối, phấn trang điểm nhem nhuốc. Hôm qua đã tẩy trang rồi nên cô đánh bôi mềo lên mặt bằng cách mascara chuột dây ra viền mắt, phấn đen đánh thâm quầng, rồi son tô nhoeo môi, tóc thì dốc ngược lấy lược đánh rối. Vừa làm cô vừa thương thân trách phận. Hóa ra người ta chọn mình làm đầu đề làm cái việc hèn hạ này đây. Tại sao lại nghĩ tên Triệu Đông Kỳ là người tốt được chứ ?!

Thập thò ngoài phòng ngủ lớn, năm phút cô mới quyết định đi vào, ném váy cưới xuống sàn, thờ dài thấy chưa đạt yêu cầu, đành đứng lên giường đáp xuống y như một người thợ chài quảng lưới, sao cho chiếc váy trở nên tội nghiệp bị hất hùi. Từ trước đến nay Khả Vy chưa bao giờ hình dung ra hành động kì quặc nào hơn mà mình phải diễn.

Ngồi bên giường, cô xấu hổ nhìn Lạc Thiên:

- Tôi xin lỗi, đừng trách tôi nhé! Nếu có bất đền thì đền mà gặp Triệu Đông Kỳ ấy, tôi... vô tội !

Đặt tay lên ngực áo anh, Khả Vy ngắm nhìn anh một lúc. Anh rõ ràng rất đẹp, một vẻ đẹp kiêu sa quyền thế, nếu so sánh anh như chàng bạch mã hoàng tử thì chưa đúng bởi anh đã là một ông hoàng, nếu cho anh là chàng lính ngự lâm quân oai phong lẫm liệt thì anh đã là một tướng quân đầu đội trời chân đạp đất, ngay tới vị thuyền trưởng tài ba cũng không mang một nét khỏe khoắn khoáng đạt của con trai biển cả là anh. Một tập hợp hăng hà sa số tính tủy của tự nhiên tồn tại trong một chỉnh thể mang tên Lạc Thiên.

- Đẹp trai thì vợ khổ chứ hay ho gì ! - Khả Vy vỗ nhẹ vào má anh, đôi bàn tay thoáng chốc trở nên ấm áp lạ kì - Vẫn ngủ như heo !

Hơn nữa gia đình anh cũng thuộc loại nhất nhĩ thiên hạ tại sao lại phải lấy một người như cô chứ, một con nhóc vô gia đình, ngu ngốc, quá đỗi bình thường.

- Nhược Lam!

Ngay đến trong giấc ngủ anh vẫn nhắc đến tên cô gái khác, Khả Vy không phải không biết anh yêu ai, anh muốn sống với ai, cô trong vai trò người vợ cực chẳng đã đi cướp tình yêu của người ta. - Tôi xin lỗi cả Nhược Lam, nếu hai người còn duyên phận xin hãy đợi sau khi cuộc hôn nhân của tôi kết thúc! - Khả Vy đã gạt những tính toán được mất xuống hồ sâu, tự mình chôn lấp, Lạc Thiên là người có trái tim băng giá, anh đã yêu người khác thì đừng có mơ mộng, có lẽ vì cô chưa biết quan hệ thật sự giữa anh và Nhược Lam nên đành ngậm ngùi tiếc nuối cho họ.

Bắt đầu từng chiếc cúc một, cô mở hết ra, đỡ người anh lên, khoảng cách rất gần, phan áo và còi bỏ, vò nát rồi mặc áo anh lên người mình. Tháo thắt lưng và quần dài của anh ra, mắt nhắm chặt. Xong đâu đó đặt tay anh sang ngang và gối đầu lên.

- Thật là! Tại sao mình phải đóng cái trò này chứ? - Lại ngồi dậy, nhìn ông chồng hờ không hề có phòng thủ, anh ta liệu có nghĩ đang bị mình chơi đùa không - nếu anh ta dậy thì phải làm sao? Còn kế hoạch nhà họ Cao nữa? - Khả Vy lại nằm xuống, cố gắng chìm vào giấc ngủ, hy vọng Lạc Thiên dạy trước, không thì kì lắm.

Mùi rượu phảng phất men nam tính từ cơ thể Lạc Thiên qua các sợi vải, dịu dịu thâm thấu dưới làn da Khả Vy.

...

Mặt trời chiếu thẳng vào khuôn mặt của Lạc Thiên, lờ mờ đôi mắt, cánh tay có vật gì đó đè lên tê tê. Bàn tay trái đưa lên vằng vặc thái dương xoa xoa, nhìn căn phòng xa lạ, thoang thoang mùi nước hoa của phái nữ, chữ hý dán trên tường đối diện anh mới biết mình đã là đàn ông có vợ. Vĩnh biệt Nhược Lam!

- Chuyện gì xảy ra ở đây? - Anh xoay người vron vai, ngay lập tức nhìn thấy một cô gái nằm ngay cạnh.

Miền kí ức bắt đầu được triệu tập, tối qua đã uống rượu cùng Tuấn Kiệt và Trần Hùng, họ còn chưa say mà anh đã lăn ra ngủ li bì, không hiểu ai đã đưa về.

- Cô... cô làm gì ở đây?

Anh hỏi nhưng cô gái không trả lời, lay người cũng không có tín hiệu hồi âm, ngó xung quanh, váy cưới và chiếc quần âu của anh vắt lung tung, nhìn lại mình, anh chỉ mặc một chiếc quần nhỏ, cô ta lại mặc áo anh, chỉ có thế, để lộ đôi chân thon nhỏ. Dần dà tự định hình được cô gái này là ai.

- Khả Vy, cô... ! - Anh không gọi nữa, nhìn bộ dạng và tư thế của người kẻ bên đủ để hiểu.

Mặt cô phấn son lem lức, tóc tai bù xù chẳng lẽ đêm qua anh đã làm gì sai ư? Hay nói theo cách khác Cao Lạc Thiên đã hợp thức hóa mối quan hệ vợ chồng với cô gái này ?

Xảy ra một phiên chất vấn tại bán cầu não của Lạc Thiên. Bên nguyên tố cáo chủ thể, thay mặt đại diện cho người bị hại là Khả Vy, cả họ lẫn tên là Cao Khả Vy, bị cáo chính là người đâm đơn kiện. Luật sư bào chữa gồm toàn thể tế bào xúc giác. Lí do kháng án thứ nhất : Cao Lạc Thiên ở trong tình trạng say bí tỉ, không làm chủ được hành động và suy nghĩ, theo luật pháp điều này châm trước được. Lí do thứ hai

: cảm giác hiện tại không nói lên sự phạm tội. Rõ ràng Lạc Thiên không hề nhận thấy chút ít dư vị của một cuộc ân ái, cơ thể này vẫn vẹn nguyên, không hề có dấu vết cọ xát nào, đôi môi cô dù mang đầy hóa mỹ phẩm, mà môi anh lại vô cùng sạch sẽ, thậm chí không hề có một hương thơm nào của cô vương trên anh, mọi thứ đều không có gì khác lạ nằm ngoài sở hữu của anh. Giả dụ như hôm qua hai người động phòng cũng phải tồn tại một chút ít dư vị quyến luyến, hoàn cảnh này chỉ trừ vật chứng chiếc áo sơ mi đã làm phép dịch chuyển tức thời từ anh sang cô thì đều không nói lên điều quan ngại.

Trước khi kết hôn anh đã chấp nhận không động chạm đến cô gái này, đổi lại cô ta cùng thế. Có lẽ nào men rượu đã làm anh mất kiểm soát? Trên tay anh lấp lánh chiếc chân cưới, bên tay cô cũng vậy, anh không yêu cô, tại sao lại xảy ra việc này... ?

Khả Vy khê trở mình, Lạc Thiên nằm rạp và chồm chắn kín nhanh chóng. Cô gái này trước khi lấy anh còn trinh trắng, hoàn toàn không phải loại gái bao, về phẩm giá vô cùng đáng quý và cần được tôn trọng, chính điều này khiến anh vô cùng tội lỗi. Không ngờ lãng tử có lúc gặp phải tình huống dở khóc dở cười, cô bao giờ anh nghĩ mình trở thành một kẻ vô chừng mực với một nửa tạm thời của mình. Bước vào thế bí, anh giả vờ nằm ngủ tiếp để tìm phương pháp tối ưu.

Anh cứ nằm im lìm, suy nghĩ vắt óc. Nếu cô ta biết liệu có tha cho mình không, dù gì cũng là vợ chồng rồi, chuyện này không có gì lạ lắm nhưng cô ta có yêu mình đâu...? Duy chỉ có một cách thỏa đáng là làm bạn trăm năm với cô ta mới mong được tha thứ, mà cần gì cô ta phải tha thứ, đối với đàn bà chỉ cần có tiền là mua được tất cả, không, nhưng cô ấy còn tương lai ở phía trước, mình đang nghĩ gì vậy, ôi đau đầu quá !

Lạc Thiên dấm vào trán vài phát, anh là một nhà kinh tế, anh biết cách cân đo đong đếm giá trị của đồng tiền, khẳng định về thuật ngữ mua bán trao đổi giữa tiền tệ với vật chất và tinh thần luôn luôn đúng. Đối với lĩnh vực tình cảm, anh cũng là nhà chuyên môn, đáng thức :

tiền = tình yêu + hạnh phúc

luôn có cách phân chứng, thế nên đứng trên hai lĩnh vực này nói về cuộc hôn nhân với Khả Vy, anh đã nuốt trọn phần lợi nhuận, chỉ chừa lại về bên cô hàm tổn thất với hệ số tăng dần đều. Cô phải lấy anh rồi li hôn, con gái mang tiếng một đời chồng đã là bất hạnh lắm rồi, bản thân anh tuy theo đuổi lối sống phương Tây nhưng vẫn duy trì tính gia trưởng coi trọng cái ngàn vàng của vợ thì những người đàn ông khác, cụ thể là người chồng thứ hai của cô sẽ mất đi sự bình đẳng với cô. Anh không mong điều đó xảy ra.

Anh chưa từng nghĩ quá khứ, hiện tại và tương lai có yêu cầu thể xác với người vợ mười một tháng này mà sự thật như đang trên người.

Có điều gì đó khiến anh nghi ngờ về những gì mình đang trải qua, có khi nào ảo giác đơn thuần chỉ đánh lừa được con mắt.

Do đó phiên toàn lương tâm được tạm hoãn.

Nửa tiếng sau Khả Vy mới tỉnh ngủ, thấy Lạc Thiên bên cạnh nhắm mắt liền nghĩ anh còn mệt, cô là phận gái biết làm thế nào đây. Kế hoạch của Triệu Đông Kỳ đã cho vào máy hủy tài liệu, trong đó chỉ viết đến hành động này rồi dừng lại, lí do anh ta đưa ra là: vì tác giả chưa từng abc xyz nên không biết viết tiếp thế nào, tốt nhất hai nhân vật cứ tự biên tự diễn cho tự nhiên. Đúng là tác giả dõm, cô chần chọc cắn môi, chờ đợi Lạc Thiên là người dạy trước, xem anh ta nói gì thì mình hòa theo.

Cả hai đều muốn về thế bị động nên không ai thêm hành xử trước. Thời gian cứ vô tư trôi, họ còn cảm giác thấy từng tiếng đồng hồ trôi và nhịp tim loạn xạ của mình. Nếu đem cảnh tượng mờ ám này lên một bộ phim truyền hình đang tuốt dốc không phanh thì chắc chắn sẽ tuốt lại rating một cách nhanh chóng, chàng và nàng đang kiểm chứng giới hạn sự kiên nhẫn của nhau trong tình thế đáng báo động.

Cuối cùng cả hai sốt ruột trùng hợp quay mặt vào trong thăm dò đối phương, mắt chạm mắt, nhấp nháy ba cái. Xong rồi lại nhắm giả vờ ngủ tiếp, nghĩ thế nào cả hai lại cùng ngồi dậy.

- Tôi... - Lạc Thiên ngượng ngùng náu mình dưới lớp chăn. Nhìn mặt cô khủng khiếp quá, lẽ nào anh đã cào nát hay mài đá khiến những sản phẩm làm đẹp đi ngược lại tác dụng vốn có, biến khuôn mặt thiếu nữ còn sống như một con ma nữ.

Ấy là do sự thiếu chuyên nghiệp trong cách trang điểm cổ tở ra mình bị hại, như sợ người khác nhìn vào không biết nên cô đã tô vẽ quá đậm. Thế nhưng lớp phấn trắng lại không thể che lấp đôi má đỏ rực và sự bối rối của cô.

Một nam một nữ tại một nơi giành riêng cho hai người, những vật dụng cần thiết bị quăng xung quanh giường, cô gái lại vận đồ của chàng trai thì đầu Khả Vy đã bỏ qua một bước trong tiến trình của kế hoạch gốc thì cũng vẫn làm Lạc Thiên suy diễn mông lung. Đáng lẽ cô còn phải quẹt son vào môi anh, về

hình môi lên tay mà tích vào một vài nơi trên người anh, kì chết đi được, xịt nước hoa của cô dâu khắp chân gối, bứt tóc mình rải rác, lạ nữa là dùng móng tay cào cấu ngực anh đến nổi đỏ mầu cũng được, nhưng cô đã tự bỏ qua. Ai lại đi làm cái trò dở người ấy ! - Amen, tôi chỉ là diễn viên, đừng trách tôi ! - Khả Vy nhủ thầm.

- Tôi... à, cô... đi vệ sinh đi! - Nói xong câu này Lạc Thiên muốn độn thổ, câu nói vô tình đã tự thừa nhận chuyện gì đó với vợ, người ta chỉ có ý định đi tắm trong trường hợp quá nóng hoặc cơ thể không sạch sẽ... Chuyện đang xảy ra anh bị « thuyết phục » 51%, cần phải tìm hiểu 49 phần còn lại, nó phụ thuộc vào lòng tin của anh đặt vào chính bản thân về tinh thần tự chủ.

Khả Vy chọn cách biến khỏi rắc rối, rời khỏi phòng anh, ngay sau tiếng cửa đóng, lồng ngực của cả hai như quăng được cả một ngọn Thái Sơn. Chiếc áo của chú rể không dài lắm, chỉ che được một phần thân dưới của cô, mở tủ chọn đồ, Khả Vy tìm bộ nào cao công kín đáo nhất.

Không biết vợ chồng sau đêm tân hôn người ta có ngại nhau như thế không nhưng đôi tai của Lạc Thiên nóng bừng, cách hình dung đơn giản nhất nó giống như đã bị trần nước sôi. Ở những lần vui vẻ sao anh không hề lúng túng, day dứt hay vì những năng độ tự nguyện. Hình dung ra cảnh đêm qua anh chịu sự chi phối của men cồn, lời Khả Vy ném xuống giường, cô chán yếu tay mềm không chống cự nổi - Ôi, thành thật tôi xin lỗi cô! - Úp tay vào mặt, Lạc Thiên sấm hối, thương xót thay phận nữ nhi. Chắc Khả Vy giận mình lắm !

Về phía Khả Vy, cô đang nghĩ nếu là kẻ thứ ba đứng ngoài chắc chắn nghĩ Lạc Thiên là kẻ đàn độn, bị con nhỏ Khả Vy xí gạt. Hay là cô nói toẹt ra và dặn anh phải giữ bí mật, rằng chỉ là màn kịch, điều đó sẽ dễ dàng giáp mặt nhau. Cô quyết định ló mặt ra ngoài.

- A, Khả Vy à! - Đúng lúc Lạc Thiên ăn mặc chỉnh tề định gõ cửa phòng cô, rón rén không khác một tên tội phạm. Gặp được cô anh mau chóng đứng thẳng người, đôi tay trở nên thừa thãi, gãi đầu gãi tai.

- Ờ thì...! - Nhưng Khả Vy lại không thể nói, có một thế lực buộc cô bịt miệng làm ngơ, nghe đâu là ý của hai bậc cao nhân trường bối. Thôi thì cứ để hiểu lầm, anh ta cũng chẳng muốn sống với mình, có thì cũng gặp mặt vài lần là cùng.

Nhìn thấy Khả Vy mặc áo cổ cao trong tiết hè này càng làm anh khó xử, giọng nói cứng nhắc và lắp bắp ngay từ trong suy nghĩ.

- Tôi... muốn nói là... chúng ta đi ăn sáng! - Tốt nhất ra ngoài thay đổi không khí, tránh được giây phút riêng tư.

- Hờ hờ, anh cứ tự nhiên ra ngoài, tôi ăn ở nhà cũng được ! - Khả Vy lên tiếng, cô liếc nhìn anh một cái, sao mặt anh ta nóng bừng bừng thế nhỉ, vẫn còn say ?

- ... - Lạc Thiên không biết làm thế nào, tưởng cô sẽ đồng ý - Vây... thôi, cô nghỉ ngơi đi.

Anh vì thế cũng đành ở nhà. Theo tính toán ban đầu chiều nay anh sẽ bắt đầu vào bar xả hơi dài kì nhưng tình hình này thì không được rồi. Anh tự thấy mình cần có trách nhiệm với những việc xảy ra đêm qua. Nếu cứ cố tình tránh mặt thì hèn quá, anh chọn cách ngồi ở ghế sofa phòng khách. Ngồi xuống chăm chăm nhìn vào chữ Hí.

Khả Vy vào trong bếp, nhớ lại lời quản gia Tôn, ngay cả ông còn nói về Lạc Thiên bằng một trạng từ trong dấu ngoặc kép : « sung mãn », đối với anh chuyện chăn gối là quá bình thường, ông chỉ lo cô bị sốc tâm lí nên cần dặn trước. Tuy nhiên trong tình thế này người bị hại phải là anh ta - một con lừa ngu ngơ, còn cô giống con cáo già xảo quyệt, cô chẳng bị sao cả, tâm trạng có phần không thoải mái chứ tuyệt đối không ảnh hưởng tới tâm sinh lí. Hơn nữa anh ta đã có tiền sử với những người khác rồi thì cô chẳng có gì phải áy náy.

Mở tủ lạnh ra, bên Cao gia chu đáo đề nghị mỗi tuần sẽ cung cấp thực phẩm tới, chất đầy cả một tủ toàn là đồ ăn. Khả Vy vỗ bụng hài lòng nói chuyện phiếm với cái dạ dày.

Có một tờ giấy nhớ dán trên mặt tủ, «

Mục tiêu : tăng 10kg trong vòng 5 tháng !

», Khả Vy mắt sắp long tròng, cái gì cơ, cô phải ăn hết những thứ này sao. Vô lí, trước khi lấy chồng họ bắt cô kiêng khem để mặc váy cưới, đến khi giây phút huy hoàng trôi qua thì cho nhồi nhét vô tổ chức. Trong tủ lạnh chia làm bảy ngăn, dành cho mỗi thứ trong tuần, mỗi hộp có dung tích tương đương hai mươi lít, chứa thực phẩm bổ dưỡng.

- Nay anh ! Vào đây ăn sáng ! - Khả Vy không dùng tạp dề, cô làm nóng đồ ăn rồi bày biện trên bàn. Nghĩ bụng chắc bên nhà lo lắng cho anh, chỉ tiêu lên cân đề ra là để anh thực hiện chứ cô là con gái, lên những 10 cân chắc lẫn đi mất.

Anh sượng thật, có người quan tâm, còn cô chính xác chưa bao giờ nhận được một lời hỏi thăm chân thành.

Lạc Thiên nghe ngữ điệu có chút buồn phiền chất chứa của Khả Vy đâm ra càng lo gay gắt. Âm ờ đi vào trong. Khả Vy

đã ngồi từ trước, bàn có sáu ghế, anh tránh ngồi đối diện.

Cô còn chu đáo lấy bát và đũa cho, suốt bữa anh phần nhiều cắm mặt vào bát cơm.

- Cố ăn hết đi nhé ! Bên nhà anh đề nghị đấy ! Chắc họ muốn vỗ béo nên yêu cầu bắt anh tăng 10 cân trong thời gian ngắn !

Lạc Thiên thậm chí còn không trả lời. Cô ta đang cố tỏ ra như không có chuyện gì đây mà, cô đừng làm như thế có được không, tôi... tôi biết lỗi rồi mà.

Thứ ăn trong miệng thật khó nuốt, Lạc Thiên cố gắng nhai chậm rãi để không bị nghẹn ứ, tâm trạng như đang trên đàn thiêu, nóng hổi toát và mồ hôi, mỗi câu nói của Khả Vy như một ngọn lửa châm ngòi cho đám củi gỗ dưới chân.

- Ăn đi này ! - Anh vẫn cúi mặt, gấp một miếng đưa lên, cũng chẳng nhìn đó là thức ăn gì, điều quan trọng là anh muốn đền đáp phần nào cho cô.

- Cảm ơn ! - Khả Vy nâng bát com theo hướng tay anh, lệch chỗ cô ngồi một góc chừng ba mươi độ. Đợi mãi mà không thấy anh nhả viên thịt ra.

Cứ kiểu này chắc chết mất thôi, Lạc Thiên à, anh bình thường lại đi, tôi nào phải yêu ma, thà anh cứ coi như không có chuyện gì còn tốt hơn phải khép nép, anh dường như đang tôn thờ tôi thì phải. Chồng ơi là chồng, nếu anh mà biết tôi đã làm những gì liệu tôi có bị hắt hủi và khinh rẻ không. Khả Vy không đợi được rút tay về, tự gấp đồ cho mình.

- Cô ăn thêm đi này ! - Lạc Thiên mới biết đầu óc mình đang đi chậm với tiến độ, anh nhanh tay gấp mỗi đĩa một hai thứ vào bát của cô - Ăn đi để lấy lại sức !

Ôi gọi ơi đất hỡi, sức khỏe tôi ở trong trạng thái hoàn toàn tốt, không tham gia hoạt động mạnh trước đó, cần gì phải « lấy lại sức », anh đẩy quá khứ sang một bên được không ?

Lạc Thiên hi hữu ngược mặt lên, chớp được đúng khuôn mặt khó xử của Khả Vy, anh lại nói sai rồi. Theo như cô nói, số thức ăn trên bàn do nhà chuẩn bị, chẳng hay họ nghĩ anh thiếu năng lượng đến nỗi phải chu đáo quá mức, có khi nào họ nghĩ anh « hành hạ » Khả Vy đến nỗi phải bồi bổ sức khỏe.

Bữa cơm kết thúc trong im lặng, thức ăn để thừa ra quá nhiều vì không ai trong hai người nuốt được. Lạc Thiên không đành để Khả Vy phải dọn, bắt đắc dĩ đề nghị :

- Để đây tôi làm cho !

- Có gì đâu ! Anh không cần phải... - Khả Vy đưa mắt nhìn trần nhà, hình dùng ra từ « chịu trách nhiệm » - Việc này là của phụ nữ !

- Không ! - Lạc Thiên kiên quyết. Cô đã là phụ nữ bởi tôi rồi sao ? Cũng chỉ là một câu nói nhưng đôi khi người nghe lại hiểu sâu sa, đi vào đào xới phân tích. Anh định đẩy cô ra ngoài nhưng lại không thể chạm vào đành tiến hành việc dọn dẹp.

- Anh làm được không đây ? - Khả Vy hỏi lại, có kẻ nào thích thú việc thu dọn, nếu có người làm thay thì hay quá.

- Được ! Cô... cứ yên tâm !

Lạc Thiên tìm một cái túi to ở một trong số các ngăn bếp.

- Anh định làm gì ?

Không trả lời, Lạc Thiên lóng ngóng dọn thực phẩm thừa vào đó. Đáp án vì anh muốn « dọn dẹp hậu quả » nói ra liệu có lọt tai, rằng anh không can tâm để cô bị coi là một đứa nô lệ trên mọi lĩnh vực, nên thay hành động hối lỗi. Anh chưa từng làm việc nhà, động tác mạnh mẽ không thích hợp cho những hoạt động cần sự khéo léo và cẩn thận. Xoẹt một phát, gậy cao lương mĩ vị vào túi, tiện tay ném luôn thìa, đồ đồ xào nấu lại vất luôn cả đĩa đựng theo, nhanh chóng ba phút anh đã hoàn thành.

- Thôi, anh phá hết mọi thứ rồi ! Anh định vất hết đồ ăn đi sao ? Phí phạm !

- Thì bỏ đi chứ còn làm gì ? Đàng nào chúng cũng chỉ dùng một lần ! - Lạc Thiên lại nghĩ mình nói không ổn, tốt hơn hết là chiều lòng vợ.

- Chẹp ! - cô nhìn anh lắc đầu, người đầu mà không biết tiết kiệm gì sất, đồ ăn này anh đã cho lẫn thành hỗn độn. Cô đành thân chinh xắn tay áo.

Giành lấy từ anh, Lạc Thiên lúng túng khi vô tình tiếp xúc với những ngón tay cô, anh rút ngay lại khiến chiếc muôi inox rơi xuống sàn phát ra một tiếng kêu nhức nhối. Khả Vy thay anh làm nốt, Lạc Thiên xấu hổ ra ngoài.

Quanh quần bên mình vẫn là cảnh tượng « phong lưu », chất xám của anh lúc này chỉ có một chức năng duy nhất, chúng đều bị chỉ định « phải » hình dung về Cao Khả Vy. Anh còn nhớ mình uống không quá nhiều và loại rượu chỉ chừng 39, 40 độ, không hề nặng, cứ cho là do ảnh hưởng từ trận ốm hôm trước, anh có say thì quản gia Tôn hoặc Cao phu nhân sẽ điều người đưa anh về. Khả Vy hẳn cũng có xe phục vụ, quản gia Tôn là người hiểu chuyện, ông sẽ chờ cho đến khi ngôi nhà này tắt đèn đi ngủ mới về, đồng nghĩa với việc cô và anh đã mỗi người một phòng riêng.

Có hai giả thiết được đưa ra :

- Cao Lạc Thiên đã xông vào phòng của Cao Khả Vy, dùng sức mạnh trấn áp rồi bế nàng về phòng mình.

Điều vô lí : Cao Lạc Thiên đang say, nâng được một quả tạ ba mươi cân từ đầu hành lang tới cuối hành lang không thể tưởng tượng nổi huống chi bế người.

Nếu theo giả thiết này « hiện trường vụ án » phải là phòng nhỏ của Cao Khả Vy.

Do đó bác bỏ !

- Cao Khả Vy chủ động xông vào phòng của đức lang quân Cao Lạc Thiên.

Điều vô lí : Chưa xác định.

Mục đích : Cao Khả Vy không hề bị say, cô ta muốn nhân cơ hội được thưởng thức sự quyến rũ mang tên Cao Lạc Thiên, một mặt bị tò mò chuyện người lớn.

Lạc Thiên ngồi bất động, khoanh tay trước ngực. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy một màu đen ảm đạm rêu phong mối quan hệ giữa anh và Khả Vy. Với hai đề xuất trên luôn có một lỗ hổng mà anh không tài nào lí giải được. Chẳng lẽ anh lại phải đi tìm chuyên gia tình yêu để « bàn bạc » ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Là Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Xét nghiệm đêm tân hôn !

- Định đi đâu vậy ?

Khả Vy xách túi đi thẳng ra cửa, lăm bằm to nhỏ gì đó, khuôn mặt hiện rõ bức xúc - Tôi có việc !

- Là đi đâu ? Tôi... chờ cô đi ! - Lạc Thiên nghĩ nhà có xe, anh đang nợ cô, sợ cô có điều khó nói mà làm liều.

- Không cần thiết !

Vừa dứt lời cô đã tỏ thái độ tức tối với đôi giày ngoài hiên. Vóc dáng và trang phục hiện thời cho thấy cô đang muốn thử sức với một bộ môn thể dục thể thao nào đó.

- Bây giờ đã 10h, nắng gắt, cô ra ngoài sẽ bị cảm nắng ! - Lạc Thiên sinh nghi hay cô chịu di chứng của cú sốc, có ai đòi chạy vòng quanh công viên vào thời gian này trong ngày.

- Chuyện tầm phào ! - Khả Vy cài cổng rồi lên một chiếc taxi, không bận tâm Lạc Thiên lo lắng vãn vơ.

Anh không hiểu ý cô lắm, đừng bảo là cô đi trình báo cảnh sát khu vực chứ ? Cô với anh đã có sự ràng buộc bởi cuộc hôn nhân ngày hôm qua, không có gì kêu anh ra tòa vì « hiềm khích ».

Cuối cùng đem theo nỗi niềm bứt rứt không yên Lạc Thiên cũng quyết định ra ngoài. Anh tới gặp chiến hữu Trần Hùng và Tuấn Kiệt.

*

Khả Vy trên đường đến nhà Triệu Đông Kỳ để hỏi cho ra nhẽ ngọn ngành. Bộ quần áo thể thao trên người nhằm mục đích tạo sự thoải mái khi vận nội công. Việc tìm địa chỉ của Triệu Đông Kỳ không khó vì cô đã từng nghe nói về khu nhà, chỉ cần hỏi thăm người dân xung quanh là được. Anh ta là tác giả có danh trên báo mạng nhưng lại giấu thân phận, dù vậy sao giấu được lảng giềng.

Chẳng mấy chốc Khả Vy đã có mặt tại tầng 31 của khu trung cư Trang Lệ, nơi cư ngụ của anh.

- Mở cửa ! - Không cần tôi chuông Khả Vy gọi lớn.

- Ai thế ? - Triệu Đông Kỳ áo may ô quần sooc vắn nắm đầm cửa - À, Khả Vy ! Con gió nào đưa cô đến tìm anh vậy ? Chuyện hôm trước tiến hành tốt chứ ?

Khả Vy xông lên cầm túi xách đập vào vai và lưng anh tới tấp, tung chưởng hung dữ như một con mãnh thú bị xổng chuồng.

- Cô làm cái quái gì đấy ? - Triệu Đông Kỳ thủ thế giữ tay cô lại, kéo vào phòng tránh sự dòm ngó của hàng xóm.

- Đồ đáng ghét ! Anh nghĩ linh tinh cái gì mà bắt tôi phải phục tùng theo kế hoạch dở hơi đó ? Gì cơ, tự biến mình thành phụ nữ sau đêm tân hôn ? Tôi chưa từng thấy ai giống một con điên như tôi !

- Trời đất ! Vì chuyện này mà đến đây làm ầm ĩ hả, cô không biết là anh đang bảo vệ cô hay sao ?

- Bảo vệ ? Anh nói thử coi ? Có mà anh hại chết tôi thì có ! - Khả Vy luôn quý mến Triệu Đông Kỳ, cô biết anh chàng này trước khi làm gì cũng luôn cân nhắc nhưng trong tình thế này thì không.

- Ngay từ đầu cô phải tới nhà họ Cao vì cái thai, tôi không dựng ra cái trò đó thì làm sao tự nhiên mọc ra cái bụng cho cô được ! Cô phải có em bé hiểu chưa, nếu không xảy ra chuyện ấy với Lạc Thiên thì làm sao có được !

- Nghĩa là sao ? - Đường như vụ giao dịch ban đầu giữa Khả Vy và Cao gia người bị hồ nghi nhất chính là cô.

- Cô ngốc này ! - Triệu Đông Kỳ đang tìm cách giải thích - Cô nghĩ xem, nam nữ đến tuổi trưởng thành, dựng vợ gả chồng, kết hôn đang hoàng thì việc có con là chuyện đương nhiên ! Cái hài hiểu chứ ?

Khả Vy gạt đầu cái rụp, mớ thắc mắc vẫn lơng ngoảng rắc rối.

- Rồi, vậy tại sao có em bé được ? - Triệu Đông Kỳ nhìn khuôn mặt như chậm phát triển của Khả Vy mà không tiện nói lên lời, anh gờ hai ngón cái ra, - Đây là bố, đây là mẹ ! - Anh chụm hai ngón tay lại vào nhau - Đó, giờ hiểu chưa ?

- Chưa ? - Khả Vy lắc đầu.

- Trời ạ ! Cô thuộc tộc người rừng à ? - Ban đầu là Lạc Thiên nhìn nhận cô là một đứa quê mùa, Vũ Gia Minh cho cô là dân Mù Cang Chải, ngay đến cả Triệu Đông Kỳ cũng phải chào thua. - Mà người rừng cũng biết chứ không đàn độn như cô đâu !

- Anh nói lòng và lòng vòng mấy cái này nhằm mục đích gì ? - Khả Vy không phải không hiểu, chẳng qua cô muốn biết tại sao mình phải làm trò hề đó.

Triệu Đông Kỳ lại tưởng cô chậm tiến, bắt lực gọi cô vào phòng sách, kiểm quyền sách văn học nước ngoài, ở phương Tây hoặc Nhật Bản họ nói về chuyện này rất bình thường, trước khi giải thích nên để cô ngâm kĩ.

- Cầm lấy, đọc đi cho mở mang đầu óc ! Thật khó tin có người trong sáng như cừ non Khả Vy !

Khả Vy nhìn bìa truyện « Rừng Nauy », thăm nghĩ liên quan gì đến thứ mình đang hỏi, rừng rú gì ở đây. Thấy Triệu Đông Kỳ đưa ngón trỏ lên suýt một cái trật tự để anh nghe điện thoại của Nhượng Lam.

- À há, quan hệ giữa anh và cô ấy thế nào rồi ? Lạc Thiên vẫn còn tình cảm với... - Khả Vy đang định nói thì Triệu Đông Kỳ thấy cô rắc rối quá bèn ra ban công nói chuyện.

Đọc cái này dài lắm, Khả Vy gác quyển sách sang một bên ngắm nhìn căn phòng của anh. Phòng con trai gì mà ngăn nắp gọn !

Cách bố trí cũng nói lên người kĩ tính. Khả Vy ngày trước cứ nghĩ mấy người làm về lĩnh vực nghệ thuật phải phiêu phiêu và có suy nghĩ khác người lắm cơ, không ngờ Triệu Đông Kỳ đã phá vỡ cổ hủ cổ hữu trong tư tưởng của cô. Những tập sách của anh được xuất bản đều viết về tình yêu nam nữ hần lãng mạn lắm, thế mà trong truyện tình của anh có vẻ trắc trở ghê. Khả Vy ngó trên dưới, thấy hai cái đĩa nằm cách lập với chồng đĩa DVD, định xếp lại vào cho anh. Vô đĩa bị quay vào bên trong, bên ngoài là lớp giấy trắng có dòng chữ viết bằng bút dạ : Dành cho Khả Vy và Lạc Thiên.

Không hẳn đã kêu gọi tính tò mò sẵn có mà vì mang tên mình trên đấy, Khả Vy thiết nghĩ cần xem trước, cô bật đầu lên, ngồi trên ghế dán mắt vào tivi.

Triệu Đông Kỳ nói chuyện bên ngoài thì thoáng quay vào trong thấy cô ngồi yên lại tiếp tục với Nhượng Lam. Chiến dịch tình yêu của anh bắt đầu từ một người bạn tốt, anh muốn quan tâm chia sẻ và hỏi han Nhượng Lam đều đặn. Mãi cho đến khi bắt đầu xuất hiện những tiếng gào rú ghê gớm thì Triệu Đông Kỳ chạy vào trong, vội vàng ngắt cuộc thoại, lao tới tắt màn hình tivi. Anh nhìn cô, nhìn cả dòng chữ mình đã viết lên mặt bìa.

- Khả Vy à... anh... anh xin thề là anh chưa từng coi cái này ! Cô...

- ... Thứ mà hần nghĩ về tôi man rợ như này à ? - Khả Vy hằm hằm mặt đứng đối diện với Triệu Đông Kỳ.

- Hờ ? Anh thừa nhận đã mua cái đĩa này, nhưng thực sự anh đã không xem, em thấy đĩa còn mới cứng mà ! Anh không muốn em bị hại nên đã nghĩ ra cách cho Lạc Thiên uống thuốc ngủ,... thật đấy ! - Triệu Đông Kỳ thay đổi cách xưng hô, mềm mỏng mà cũng chân thực.

- Trả lời câu hỏi của tôi ? - Khả Vy gạt lên, dần dà hiểu được cốt lõi vấn đề.

-Ồ thì... có lẽ vậy !

- Trời đất ơi, thế thì bộ mặt của Khả Vy này biết để đâu cho đỡ nhục đây ! Tại sao tôi lại ngu xuẩn làm theo kế hoạch của nhà họ Cao chứ ? Khả Vy ơi là Khả Vy, sao lại có chuyện tồi tệ thế này ập tới ! Giờ tôi biết giáp mặt với hần thế nào đây !!!!!

- Giữa em và hần đâu có thật xảy ra chuyện đó, không có gì phải lo lắng đâu ! Mới lại hai đứa là vợ chồng rồi, ngại cái gì mà ngại !

- Anh... đã lấy vợ chưa mà biết ! Tôi làm sao dám giáp mặt với hần nữa ! Hu hu hu... ôi đời tôi sao lại... - Khả Vy đưa tay lên ôm mặt. Những hình dung của cô sau khi trang điểm đậm đã quá lắm rồi, sau khi xem xong cái đĩa này lại càng ghê tởm hơn. Chả trách Lạc Thiên giữ khoảng cách và câu lệ, anh cho rằng giữa hai người khủng khiếp thế ư ?

- Không có nước mắt đâu mà khóc lóc, có gì đâu phải ngại, thằng chồng cô hần coi mấy chuyện này bình thường như cơm bữa ! Hần nổi tiếng là ông hoàng vũ trường ! Anh nghĩ cho cô nên mới không cho phép hần động thủ. Cô nghĩ xem, có con thỏ non nào trong nhà hần lại để cho an phận mà không xoi tái ? Giờ hần tưởng đã thịt cô rồi sẽ không mấy may nữa, vậy là cô được an toàn ! - Triệu Đông Kỳ sử dụng chất giọng triết lý với cách giao tiếp anh-cô và lời văn có phần tục tĩu.

- Uých ! - Khả Vy vận cù trở huyếch vào mạng sườn kẻ chủ mưu, cô không mạnh tay bởi lẽ Triệu Đông Kỳ có ý tốt - Anh thôi ngay đi ! Càng nói càng... mà Cao Lạc Thiên chẳng hoa lắm hay sao ? - Khả Vy mặt buồn thiu, vương chút khó chịu.

- Khỏi nói, hẳn có cả một Fanpage chính thức trên FaceBook đấy cô em ạ, số thành viên tới 99% là nữ, trong nước có, ngoài nước cũng có. Trong đó còn liệt kê cả một dãy dài những cô gái đã từng được đi cùng hẳn, không tin anh cho cô coi ! - Triệu Đông Kỳ không muốn Khả Vy bị bắt nạt nên xoay máy tính về phía cô, dùng vài cái click chuột - Thấy chưa ?!

Khả Vy theo dõi từng góc, từng từ mở to thu trọn từng chi tiết của trang web. Từ những khuôn mặt xinh xắn, búp bê đến những nét trang điểm sành điệu của dân đàn chị đều tập hợp qua avatar với bản lí lịch xuất thân được kiểm chứng chính xác, họ đều hơn cô về mọi mặt.

- ... Thôi, em về đây ! Dù sao... cũng đã làm phiền anh ! - Khả Vy dịu giọng, hóa ra Triệu Đông Kỳ vẫn đứng về phía mình, nếu không có anh chắc cô sông dờ chết dờ từ lâu. Đôi vai trở nên nặng trĩu, chất giọng nhỏ như chỉ nói bằng hơi, đánh rơi sức lực.

Triệu Đông Kỳ ra ngoài tiễn, nhìn cô anh thực lòng chẳng an tâm chút nào. Cô còn quá trẻ con, ngây xít, không có kiến thức về đàn ông, đặc biệt là Cao Lạc Thiên. Ngay cả Nhượng Lam là người chính chắn còn không bó buộc được, liệu Khả Vy có thể. Quên mất, anh phải tiếp tục quan tâm tới Nhượng Lam, anh không tin sự kiên trì của mình không thể hàn gắn vết rạn trong trái tim cô ấy.

Mấy hôm nay Lạc Thiên được nghỉ phép, việc hẹn gặp Tuấn Kiệt và Trần Hùng đều phải dời tới giờ tan ca của họ nên anh ngồi ở quán cà phê chờ trước. Lòng thấp thỏm lo âu không biết nên bắt đầu câu chuyện bằng cách nào, việc này vô cùng tế nhị.

Lôi điện thoại ra, anh định bụng sử dụng trang tìm kiếm về vấn đề khó nói, ngay đến việc gõ từ khóa nào vào anh còn không đánh ra nổi.

- Báo này ! - Tuấn Kiệt đã đến, đưa cho Lạc Thiên số báo mới.

Lạc Thiên liếc nhìn qua, «

Lễ thành hôn của con trai thứ tập đoàn Trường Tồn và tiểu thư họ Triệu

». Ôi, chết mất thôi, sao anh cứ bị ám ảnh bởi khuôn mặt của chính vợ mình thế nhỉ ?

Chẳng biết tại sao anh lại lôi ra đọc nghiền ngẫm, thật không đúng với phong cách của anh ngày trước. Điều anh lo sợ nhất là cộng đồng xã hội quan tâm đến tân hôn của anh kia, nghĩ mãi anh vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra hôm qua. Nhìn Khả Vy mất mồi tèm nhem như đi đánh trận, còn anh hăng hê hẳn gì trừ trang phục không còn trên người, cứ như đùa.

- Thế nào ? Đêm tân hôn của hai người ra sao ? Tôi đã cá cược với Trần Hùng, cậu ta cho rằng có chuyện gì đó, còn tôi thì không, tôi nghĩ cậu và cô ấy chưa có gì hết ! - Tuấn Kiệt thăm dò, anh nghĩ Lạc Thiên chỉ thích chân dài mét mét, Khả Vy đó cũng lắm cao một mét sáu lắm là cùng, làm sao hợp khẩu vị.

- ... Haiz ! - Lạc Thiên đến đây là để hỏi chuyện này mà lại bị vặn lại, chán quá, anh đứng dậy bỏ về.

- Anh Thiên, gọi em đến có vụ gì thế ? Nhìn mặt anh kia, đồ lụng, chắc đêm tân hôn vui vẻ lắm nhỉ ? - Trần Hùng vừa tới, đập tay Tuấn Kiệt, hào hứng kéo Lạc Thiên ngồi xuống.

- Vui cái con khi ! - Lạc Thiên chẳng biết mình thế nào nữa.

- Ô ồ, chị dâu trông có vẻ con gái nhà lành ! Chắc là anh không thích à ? Ai bắt anh lấy vợ sớm, giờ phải chịu thôi ! Ha ha !

- Nói linh tinh ! - Lạc Thiên cảm quyền thực đơn phang vào kẻ vừa nói.

- Thế thì sao nhìn mặt anh nhăn nhó như táo tàu thế kia ? Hay tối nay chúng ta đi chơi, em biết mấy con bé gốc Latinh hay lắm ! Anh gọi điện bảo chị dâu không về đi, hay để em gọi hộ !

- Cái thằng này im ngay ! Anh tới đây nói chuyện nghiêm túc, không phải vớ vẩn !

- Tức là bạn tôi, Cao Lạc Thiên đã chán phò thềm com nhà rồi ! Không biết chị nhà có nghệ thuật gì mà tài thế ?

- Tuấn Kiệt lấy làm lạ, chẳng lẽ đàn ông lấy vợ đều hướng thiện.

- Nếu hai người còn bốn cọt nữa thì chào nhé, tôi đi đây ! - Lạc Thiên dứt khoát, bực hết cả mình, tưởng gặp bạn bè chút bầu tâm sự thế mà chúng cứ nói luyên thuyên, trước đây anh hư hỏng lắm sao ?

- Ấy ấy, anh cứ ngồi xuống kể cho em và anh Tuấn Kiệt nghe, cần quân sư thì chúng em sẵn sàng.

- ... - Lạc Thiên ngập ngừng.

Tuấn Kiệt và Trần Hùng chờ đợi, lúc nào cũng thấy Lạc Thiên định mở lời nhưng mãi không thành tiếng.

- Anh không nói thì em không biết phải giúp thế nào đâu ? - thúc giục là yêu sách.
- Thế này nhé, tôi muốn hỏi việc này, hai người phải trả lời thẳng thắn... không được cười, không được hỏi lý do tại sao tôi lại hỏi.
- Được rồi, nói đại đi, vòng vo tam quốc mệt tai !
- Cảm giác sau khi... cùng một cô gái thế nào ? - Nuốt từng ngụm nước miếng, Lạc Thiên ngưng không thể tả, đôi bàn tay chà lấy nhau ra mồ hôi hột.
- Ha ha ha !!!!!!!!

Một tràng cười cất lên vang vọng khắp căn phòng kín.

- Ôi anh Thiên ơi, anh hỏi bọn em cái này thật sao ? Ha ha ha ! - Trần Hùng không bao giờ nghĩ Lạc Thiên hỏi về phụ nữ vì kiến thức của anh « uyên bác » hơn bất kỳ ai, thế mà.

Hai người cười đến nỗi cafe trong ly rung mạnh rồi sánh hẳn ra bàn, chuyện này chẳng khác chuyện hài.

- Lạc Thiên, khai thật đi cậu đã làm gì chị dâu của chúng tôi rồi ?

Lạc Thiên nghiêm mặt, anh tỏ rõ thái độ khó chịu, anh tôn trọng Khả Vy mới đem câu hỏi này ra cân tư vấn và hai kẻ này đúng là.

- Thôi thôi, không cười nữa kéo anh ấy đắm gãy răng mình mất ! Anh Thiên nổi rõ hơn sự việc xem nào, có phải do tối hôm ấy chúng em chuốc rượu anh say quá không ? Đáng lý phải sung mãn hơn chứ ? - Nhịn cười được một lát rồi Trần Hùng và Tuấn Kiệt đầu lại vào đây, nắc nê.

- Vấn đề là tôi không có cảm giác gì nhưng...

Lại mất thời gian chờ đợi, lần này Tuấn Kiệt nói thay :

- Nhưng sáng dậy chị dâu bắt đền cậu đã hủy hoại một đời con gái người ta hả ? Ôi trời ơi, đợi tôi vào WC chút nhé, tôi đang mót ! - Tuấn Kiệt ngay đến đứng dậy còn không vững, anh cười ngặt nghẽo như vừa xem hài kịch.

Lạc Thiên nổi nóng, anh vò đầu bứt tai, điên quá. Anh thấy có lỗi với Khả Vy rất nhiều nhưng thực tâm không thừa nhận việc đã xảy ra, anh đang tự cho mình là kẻ vô trách nhiệm.

- Thôi được, cậu hãy kể cặn kẽ lại chuyện này đi, tôi nghi ngờ về cuộc hôn nhân của cậu lắm, rõ ràng cậu vẫn còn tình cảm với Nhược Lam và cô ấy cũng vậy, tại sao lại có một Khả Vy nào đó xen giữa ? -

Tuấn Kiệt không châm chọc nữa, với tư cách một người bạn anh có quyền đi vào vấn đề riêng tư của Lạc Thiên. Trần Hùng im lặng.

- ... Chẳng giấu gì hai người, tôi và Nhược Lam có quan hệ huyết thống ! - Lạc Thiên đã quyết định đặt mối tình đầu về dĩ vãng, nếu đã lấy vợ không nên để cho cô ấy phải phiền lòng vì những người bạn của chồng luôn dò hỏi về người con gái khác. Anh không nói với người trong nhà vì sợ ảnh hưởng tới quan hệ của ông bà Cao - Tốt nhất sau này trước mặt Khả Vy đừng nhắc đến quá khứ của tôi !

Có hai sự ngạc nhiên ở đây, thứ nhất là điều Lạc Thiên vừa nói, thứ hai đó là vị trí vợ trong lòng Lạc Thiên có phần tương đối quan trọng, Trần Hùng quay sang nhìn Tuấn Kiệt đắc chí, nháy mắt vì chiến lợi phẩm trong vụ cá cược giữa cô dâu và chú rể có tình ý với nhau không.

- Tóm lại tôi muốn hỏi là : liệu giữa tôi và cô ta có chuyện gì hay không ?

Tuấn Kiệt huých tay Trần Hùng, nếu gọi vợ là « cô ta » thì chưa hẳn đã có tình cảm.

- Thì cậu phải kể rõ ra chúng tôi mới tham gia được.
- Thì đây thôi... tôi đã say rượu, ngủ dậy thấy cô ta mặc áo tôi, nằm cạnh tôi, tóc tai bù xù.

Hai người chế môi há miệng, thế thì rõ quá còn gì.

- ... nhưng tôi... nói thế nào nhỉ... tôi có thể khẳng định mình chỉ ngủ thôi, nằm im ấy !

- Có mấy cha say xin nào biết mình đã làm gì trong lúc mất tự chủ không ?

- Nhưng tôi chắc chắn là mình rất mệt và ngủ say lắm !

- Anh Thiên, anh thấy mấy bọn trẻ con tè dầm có khi nào ngủ dậy chúng thừa nhận đâu ? Xem ra anh bị mất trí nhớ tạm thời rồi ! - Trần Hùng xua tay, chuyện này nhàm chán quá. - mà anh cần phải xác minh làm gì ? Hai người

là vợ chồng rồi có còn e ấp nữa đâu mà ?

- Không ! Tôi rất muốn xác minh ! - Lạc Thiên đang tìm cách sáng tỏ, chuyện này rất quan trọng với đời người con gái.

- Thế thì hỏi trực tiếp chị dâu, có thể mà không nghĩ ra ! Chán cậu quá !
- Hỏi thì nói làm gì nữa, không hỏi ! - Lạc Thiên rùng mình nghĩ lại khuôn mặt non nớt của Khả Vy.
- Chị dâu hung dữ đến thế cơ à ? Em thấy chị dâu hiền lành mà.
- Là Cáo thì có ! - Lạc Thiên đang tự thừa nhận mình mắc hội chứng của đa số đàn ông trên toàn thế giới : Sợ vợ.
- Vậy cậu muốn chúng tôi giúp gì ?
- Thì trả lời hộ tôi có chuyện gì hay không ?
- Biết chết liền ! Việc của anh không hay lại hỏi người ngoài, lần sau thì lắp máy quay trong phòng nhá !
- Hừ ! - Lạc Thiên không nhận được kết quả từ cuộc trò chuyện này. Anh uống cạn ly cafe đắng.
- ... À há... Em có một cách rất hay nhưng... - dần dà Trần Hùng và Tuấn Kiệt đi vào đúng vấn đề, tham gia bày mưu tính kế trước sự thành khẩn của người anh em.
- Nhưng sao ? Cách gì ? - Lạc Thiên như vớ được phao cứu sinh.
- Cách này chỉ kiểm chứng được những cô gái nào vẫn còn là thiếu nữ thôi.
- Tức là... ?
- Nếu chị dâu đã từng ăn kem trước cổng, à quên, ăn cơm trước cổng thì không đạt kết quả đâu !

Lạc Thiên suy nghĩ một lúc, anh đã từng hỏi Khả Vy về vấn đề đó trong ngày đầu tiên gặp mặt. - Nhưng là cách gì ?

- Con gái rất hay mắc cỡ và giãy nảy người khi bị đàn ông chạm vào ! Còn phụ nữ thì không !
- Nhảm nhí ! - Tuấn Kiệt cứ tưởng cái gì hay ho, còn Lạc Thiên tiếp thu từng câu chữ.
- Hồi còn nhỏ em đi học hay ghẹo mấy bạn nữ trong lớp, cầm cái bút chọc vào gáy chúng nó thôi mà đã kêu ầm ĩ, trong khi mẹ cho em sờ bụng lúc ngủ có sao đâu, cả chị gái đã lấy chồng của em cũng chẳng có cảm giác khi em

cù chị ấy.

- Chẳng nói lên điều gì ! Tùy cơ địa mỗi người, cái này ai tính ! - Tuấn Kiệt lấy ngón tay chọc chọc Trần Hùng.
- làm cậu ta suýt thì té ngựa.

- Thế thì chẳng có cách nào đâu ! - Trần Hùng bực mình bỏ cả viên đá trong cốc nước lọc vào trong áo Tuấn Kiệt khiến anh lạnh buốt giầy này.
- Khoan đã ! Trần Hùng nói có lý đấy ! - Lạc Thiên phán quyết. Cái lần Khả Vy giẫm lên giầy anh đã vô tình chạm tay vào chỗ nhạy cảm của cô khiến cô phản ứng dữ dội đánh anh một phát trái ngược với những cô gái ở phòng trà còn chủ động mời gọi người ta đụng chạm.
- Đơn giản lại hữu hiệu, không hỏi trực tiếp chị dâu thì hãy để ngôn ngữ cơ thể của chị dâu lên tiếng ! Có lên anh Thiên, em tin anh sẽ có câu trả lời !
- Nhưng... làm cách nào... ?
- Cái này cậu còn phải hỏi nữa ? Vợ chồng thiếu gì cảnh gần gũi. - thôi thì Tuấn Kiệt xuôi theo suy nghĩ cực đoan của Trần Hùng.
- Ờ thì cứ ví dụ thử đi ! - Vợ chồng theo nghĩa thông thường là thế nhưng trường hợp của anh là đặc biệt.
- Lạc Thiên bạn tôi ơi, cậu đã từng ngọt ngào với bao nhiêu phụ nữ mà ngay tới vợ mình cũng phải để bày cách, thật là... Thế này nhé, giờ chắc chị dâu đang nấu cơm ở nhà, cậu mua một bó hoa về rồi vào bếp ôm lấy cô ấy, giục dịch đôi tay lên trên hoặc xuống dưới sẽ có ngay kết quả!

Lạc Thiên tiêu hóa ngôn từ, dần dần tưởng tượng về cảnh đó :

- Ê Cáo, tôi mua hoa tặng cô này !

Cô ta quay lại mỉm cười sung sướng, ngắt ngay trước sự chiều chuộng của mình.

- Ôi, cảm ơn chồng nhé !

- Không có chi ! Đang làm món gì vậy?

Rồi tranh thủ lúc cô ta xào nấu, mình nhân cơ hội tiến đến, ôm lấy vòng eo.

- Anh đang làm gì thế ?

Cô ta sẽ hỏi một câu đại loại như vậy nhưng lòng vui sướng và để mình siết chặt hơn. Dần dà đôi tay này sẽ mon men...

- Tôi đếm đến ba anh không dừng lại thì đừng trách tôi vô tình !

- Ủ, bà xã đếm chậm thôi nhé !

- Đây thì... Chat !

Cô ta cảm nguyên cái thìa dính đầy dầu mỡ đáp ngay tại má mình, sức nóng của miếng kim loại hằn một vết đỏ hơn cả bị ăn tát.

- Cho chờ cái thói dê xồm! Tối nay anh nhịn cơm cho tôi !

Lạc Thiên giật mình trở về thực tại.

- Không ! Cô ta ghê gớm lắm ! Nghĩ cái khác đi !

Tuấn Kiệt thấy Lạc Thiên suýt xoa má trái không biết vì lý do gì, tiếp tục :

- Hay dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân !

- Là sao ? - nghe tiêu đề đã hấp dẫn, Lạc Thiên hỏi.

- Cậu bằng cách nào đó rủ Khả Vy đứng ở mép đường nói chuyện linh tinh, khi đó Trần Hùng sẽ lên một chiếc xe phóng qua chỗ cô ấy, cậu nhanh chóng giữ cô ấy về bên mình để đảm bảo sự an toàn, rồi tranh thủ cơ hội. Khi đó Khả Vy sẽ bị sức hấp dẫn tỏa ra nơi cậu mà mềm yếu. Ha ha ! - Tuấn Kiệt thấy sên không thể tả nhưng vẫn trình bày ý kiến.

Lạc Thiên nghe vậy cũng xuôi tai.

- Tại sao lại chọn em làm kẻ lái xe ! Sao không phải là anh Tuấn Kiệt? Lỡ chị dâu biết thủ phạm là em đâu có được.

Rồi Lạc Thiên lại tưởng tượng :

- Cáo à, hôm nay chúng ta đi dạo phố nhé !

- Được thôi !

Mình sẽ cùng cô ta đi thong dong.

- Sao anh cứ đẩy tôi ra ngoài đường vậy, đi vào vỉa hè có phải hơn không ? Để tôi đi vào trong !

Với tính cách của cô ta sẽ không chịu khuất phục, mình đành lựa lời :

- Ngốc à, đi bên trong lắm phân chó lắm ! Chúng bấy tùm lùm, bà xã thích bị bẩn giày thì cứ việc !

Cô ta sẽ nghe theo, rồi đi ra ngoài, lúc đó một chiếc xe lao tới, không còi với tốc độ nhanh. Mình ra tay kéo cô ta về bên, ôm trọn vào lòng, đôi tay lên dần.

- Lạc Thiên, anh hình như giẫm phải cái gì rồi đấy !

Mình chưa kịp động thủ, nhìn xuống mũi giày... (. °)

- Bỏ đi, cách này không được! - Lạc Thiên ghì mạnh giày xuống sàn.

- Ông tướng, tôi kệ xác cậu đấy ! Cái gì cũng không !

- Khoan đã, em nghĩ ra cách thức này cực kì hay !

Lạc Thiên trở về nhà vừa đúng lúc Khả Vy mở cổng vào, cách ăn mặc của cô có vẻ ấm áp trong tiết trời oi ả nhưng lại làm anh rất hài lòng, không thích phô trương, khoe mẽ đường cong, anh mỉm cười.

Khả Vy nghe tiếng động cơ ngay đằng sau biết là Lạc Thiên, cô kệ xác, chỉ mở một phần cổng bước vào.

- Bim Bim Bim ! - Lạc Thiên nhún còi ra hiệu cho cô mở rộng cửa hơn.

Khả Vy vẫn còn khó chịu từ lúc ở nhà Triệu Đông Kỳ về, những hình ảnh thành viên trong trang điện tử của Lạc Thiên cứ lởn vởn quanh đầu. Cô nghe tiếng còi không định quay lại, vào đến cửa nhà, bỏ giày xong xuôi, nghỉ lại chạy ra.

Lạc Thiên tưởng cô mở cửa cho mình thì cứ thế đội, ngờ đâu cô ra ngoài khóa cổng.

- Cô làm gì thế ?

- Anh cũng có chìa khóa thì tự đi mà mở ! - Dẫu tốn công cả hai, chỉ cần chọc tức tên kia thì cô sẵn sàng.

- Con Cáo này, mở cửa mau ! - Anh có nói nữa cũng vô ích, cô đã vào trong nhà còn đâu.

Đi tới phòng khách, Lạc Thiên nhìn cô bức xúc :

- Giờ này còn ăn vặt cái gì nữa ! Đi nấu cơm !

Khả Vy đang dùng chè hạt sen, thấy mặt anh lại càng ghét hơn, cái mặt đẹp trai sinh ra chỉ để làm của nợ ! Trước khi đi nhìn anh ta có vẻ day dứt có lỗi với mình thế mà bây giờ coi như không có chuyện gì, chứng tỏ Triệu Đông Kỳ nói rất đúng, cô phải tự biết bảo vệ mình, không thể để bị bắt làm nô lệ được. Chắc vừa rồi đã đi vui vẻ với đám chân dài rồi.

- Trong tủ lạnh có đầy đủ, anh muốn ăn gì thì có đấy !

Lạc Thiên rút một luồng khí trong lành, anh cố tỏ ra bình thường hóa quan hệ mà cô ta lại không biết điều chút nào.

Ở nhà họ Cao anh luôn có kẻ hầu người hạ, cô là vợ thì phải làm thay họ là điều dĩ nhiên. Anh về nhà là đã tôn trọng cô lắm rồi đấy, nếu ở khách sạn cũng thiếu gì người phục vụ, cô không cảm thấy vinh hạnh lại còn.

Dù căn nhà có rộng rãi tới đâu thì quanh đi quẩn lại hai người cũng giáp mặt. Nếu có hai cầu thang riêng, hai phòng ngủ với đầy đủ tiện nghi, nhà tắm độc lập nhưng vẫn chung một phòng khách và nhà bếp. Ngay từ đầu Cao phu nhân đã nghĩ ngôi nhà chủ yếu là nơi Khả Vy ở thì sau sự kiện đêm tân hôn Lạc Thiên đã thay đổi, ngôi nhà này mang tên anh không có nghĩa anh phải ở, nhưng không muốn để Khả Vy vì đám cưới hờ này mất cả chì lẫn chài.

- Tôi muốn ăn cơm ! - Lạc Thiên thay bộ đồ ở nhà bước xuống.

- Vâng, anh cứ ăn ! Không cần thông cáo tôi biết làm gì ! - Nghĩ mình dọn đồ ăn cho chắc, còn lâu đi. Thời buổi này vợ chồng bình đẳng.

- Chồng cô yêu cầu được ăn cơm ! - Anh đã từ chối bữa cơm cùng Tuấn Kiệt và Trần Hùng để về nhà.

- Tôi có không cho anh ăn đâu ! Muốn ăn cá thì mở cánh cửa tủ lạnh thứ ba, ăn thịt thì cửa hai, canh ở ngăn bốn, bát đĩa lấy ở giá, ăn xong không muốn rửa thì cứ để đấy.

Cô không muốn nhìn mặt anh, quay đi thờ ơ khiến mái tóc phấp phùng .

- Con Cáo kia ! Trước mặt cha mẹ và lão quản gia cô tỏ ra nhu mì thế nào thì bây giờ cô trở mặt đấy hả ? - Lạc Thiên mất bình tĩnh, đi ra ghế sofa đứng trước mặt cô. Việc gì anh phải quan tâm xem đêm hôm ấy xảy ra chuyện gì nhỉ, cô ta có thêm đề tâm đến bữa cơm của anh đâu. Anh đang làm trò ngốc nghếch gì vì ai, vì một con Cáo thật chẳng đáng.

- Tôi là người, không phải cáo ! - Khả Vy cũng biết luật đời, người nào có tiền người ấy mạnh, thôi thì chằm tróc cho đại gia, cô vào bếp đun lại thức ăn.

Bày lên bàn một số lượng rất nhiều thực phẩm, bên chỗ của Lạc Thiên có một món canh diêu cá, đồ hải sản, còn phần lớn cô đều đặt về bên mình. Tờ mực tiêu tăng cân đó không phải của Lạc Thiên mà của cô, hỏi Triệu Đông Kỳ anh ta áp dụng bảo đảm làm theo chứ không cho lí do, càng ngày cô càng thấy mờ ám.

- Cô tính ăn hết cả chỗ thức ăn này ? - Lạc Thiên đang ở độ trưởng thành, chất dinh dưỡng sẽ được chuyển hóa thành năng lượng cho các hoạt động thường ngày, còn cô đúng là cũng đang phát triển đấy nhưng có phải đốt cháy năng lượng nhiều gì đâu, sao ăn hết được. - Cẩn thận Cáo bị bội thực đấy !

Khả Vy không nói, chăm chỉ ăn, cố mà nhồi nhét, gắng ăn bảy phần. Chắc cứ thế này vài hôm nữa cô thành con heo quay mất thôi, trước khi lấy chồng thì bắt người ta ăn ít, lấy chồng rồi lại ép ăn tạp, thức ăn đúng là rất ngon, không ăn thì lại tiếc.

- Hờ ! - Cứ kết thúc một hiệp Khả Vy lại há miệng nghỉ ngơi, ăn cũng mệt.

- Ăn nhiều ị nhiều đấy ! - Lạc Thiên đã quen với việc được gia nô hoặc các người đẹp gấp đồ ăn cho, các nàng ấy thường chỉ gắp gọt ăn cảnh thế mà con Cáo này không coi người đối diện ra gì, anh chưa từng hình dung ra cái gia đình nào mà vợ ăn không ngừng nghỉ trong khi chồng đã tỏ thái độ không thích.

- Việc của tôi không cần anh phải lo, bụng tôi xấu lắm nên không sợ tắc bở phốt đâu !

Kết thúc bữa ăn, Lạc Thiên tranh thủ lúc Khả Vy đang rửa bát, anh bật tivi lên, cho đĩa phim ma vào, ở góc phải có kí hiệu kênh truyền hình HBO và phụ đề. Đợi cô xong xuôi thì gọi ra :

- Cáo ! Có phim hay này !

Cách của Trần Hùng đưa ra cổ lỗ sĩ kinh khủng nhưng lại có thể được áp dụng bất kể trường hợp nào. Phái nữ thường sợ ma, áp dụng vào trường hợp của Khả Vy, đưa ra một bộ phim kinh điển, mời nàng xem rồi cô ta sẽ hết và đề nghị ngồi cạnh anh cho bớt lạnh người khi theo dõi đến cảnh ghê rợn, khi đó anh sẽ kiểm chứng. Tình huống dự bị : nếu cô ta vô cảm với ma, anh đành tráo vai trò mất mặt một chút, giả vờ sợ hãi mà ép phải ngồi cạnh nhau. Kiểu gì cũng chứng thực được việc đêm hôm ấy.

- Không xem à ? - Thấy Khả Vy đi lên lầu, anh hỏi lại.

- Phòng tôi cũng có tivi !

- À thì... thực ra là đĩa phim ! Phim kinh dị, thôi, nếu cô sợ thì lên lầu đi, tôi xem một mình cho thoải mái !

Thế là cô lên thật, chẳng lẽ kế hoạch đổ bể. Lạc Thiên hậm hực, anh cũng lại càng trách mình hơn, có lẽ đêm ấy... vì thế cô ta mới giận mình. Không mình không tin có chuyện gì xảy ra, cùng cực lắm chỉ là hai người cùng nằm trên một chiếc giường thôi.

Khả Vy ngồi trong phòng, lần lượt chuyển kênh một cách nhàm chán. Càng nghĩ càng thấy ghét, sao hán lại gọi mình là cáo ? Minh hiền lành thế này cơ mà, mấy đứa con gái theo hán mới là cáo ấy ! Đồ trọng sắc khinh vợ !

Lạc Thiên tắt đèn, chỉ để ánh sáng mờ ảo từ tivi tỏa ra, bật loa lớn hy vọng âm thanh sẽ lọt vào phòng trên tầng.

Cảnh phim hiện ra là một cô gái đi vào thư viện trường tầm 5h chiều, bắt gặp một anh sinh viên cao ráo điển trai duy nhất ở đó, anh ta chủ động làm quen. Chẳng cần xem tiếp Lạc Thiên cũng biết đó là con ma, kiểu gì tý con bé kia cũng bị con ma này lừa cho mấy vỏ.

Anh đắm chiêu nhìn màn hình tivi mà chẳng chú tâm. Ngay cả khi đến đoạn cao trào lần thứ nhất :

Đồng hồ điểm 12h, cô gái tên Jimmy Tran đó bị nhốt vào trong một phòng đựng toàn sách cổ, hồn ma của chàng trai kia xuất hiện dưới cái bóng của cô, lập lò.

Khả Vy không có việc gì làm, cô xuống bếp tìm đồ nhai cho đỡ buồn miệng cũng là để kiểm tra xem Lạc Thiên còn ở nhà hay đã đi đâu rồi. Nhìn thấy phía dưới đèn tối om lòng thoáng buồn nhưng lại pha lẫn tiếng động lóc cóc của cối xay gió cũ kĩ, hy vọng anh vẫn ở đó. Vừa thấy bóng dáng cô đi xuống, Lạc Thiên đã vờ phá lên cười lớn :

- Ha ha ha ! Tức cười chết mất ! Sao buồn cười ời là buồn cười ! - Ba câu nói ba lần động từ « cười » được lặp lại, anh chàng này thích gây sự chú ý đây mà.

Rõ ràng cô nghe thấy tiếng gió hú rùng rợn phát ra từ tivi, loài chim lợn réo rất vang vọng, thế mà Lạc Thiên lại cười là sao, cô tò mò đi tới :

- Anh coi phim gì thế ? - Nhìn vào màn hình, phim đã chạy được phân nửa.

- Cái loại sợ ma như cô xem không được đâu ! Hán đó - anh chỉ vào nam diễn viên trong màn hình - là ma, hán đang định dụ con cừu ngơ ngác chết cùng !

- Đẹp trai thế này mà là ma à, để coi phim thế nào ! Nói cho anh biết tôi không sợ ma đâu ! - Bị kích đều, Khả Vy ngồi xuống tập trung xem.

Lạc Thiên cười thầm, nhìn mặt cô ta thế kia không sợ mới là lạ, vậy kế hoạch sẽ tiến hành theo trường hợp 1.

- Em có thể làm thế nào để giúp anh được đầu thai ? - Nữ nhân vật Jimmy Tran nói.

- Có lẽ không được đâu em à, anh mãi chỉ là một hồn ma nơi đây thôi ! - Hán tìm sự đồng cảm nơi cô gái.

- Á !!!!! - Khả Vy hét lên, cô bấu chặt tay vào thành ghế khiếp sợ nhưng mắt vẫn dán chặt màn hình. Lạc Thiên ngồi đối diện mừng thầm, bộ phim này càng về sau càng đáng sợ, cứ từ từ rồi lát nữa kiểu gì cô ta cũng chạy ra bên mình.

Một ma nữ khuôn mặt chảy rữa, có lẽ bị chết cháy chắn ngang màn hình. Đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy uất ức với tay lấy con người, bộ quần áo thời trang những năm 80 bê bết máu, đôi tay phồng rộp, khung xương khăng khịu từng các từng các tiến lại gần Jimmy Tran.

- Cô rút đi ! Tôi không cho phép cô làm hại Jimmy ! - Hán đứng chen giữa, ngăn cản việc con ma nữ kia có ý đồ xấu xa.

Sau một hồi giằng co con ma nữ ấy biến mất, Jimmy sợ hãi ôm lấy hán vào lòng. Hán nói với Jimmy rằng ban ngày hán là người còn tới 12h sẽ là ma, hình hài của hán vẫn nguyên vẹn là cậu trai 20 tuổi. Trời dần sáng, Jimmy đã bình tâm hơn cố gắng đi học bình thường sau khi bảo vệ tới mở khóa, cô giấu biệt mọi người trong trường về sự hiện diện của những con ma bởi nếu nói ra hán - David sẽ không tiếp tục được đi học, cô tin mình sẽ làm cho hán được làm người.

Khả Vy tiếp tục theo dõi, đoạn này chỉ nói về cảnh nảy sinh tình cảm của hai nhân vật người và ma.

- Phim này tên là gì vậy ? - Khả Vy chỉ thích xem những cảnh rợn tóc gáy dù rất sợ.

- Vong hồn lúc nửa đêm ! - Lạc Thiên ước tính chừng 5 phút nữa lại có một cảnh ma. Anh đã xem qua một lần phim này. Trong bóng tối, ánh đèn hiu hắt không đủ để chiếu rọi nụ cười tự tin của anh, cũng trong màn đêm này chỉ có Khả Vy cảm thấy rùng rợn, có khi nào con ma bước ra từ ti vi được không. Chỉ tại công nghệ trình chiếu hiện đại quá, xem phát ón !

- Kể tóm tắt cho tôi nghe đoạn đầu phim đi. - nhưng cô vẫn tỏ ra ngoan cố, bảo thủ rằng mình không hề sợ ma.

- Đại loại là con bé kia là người, bị thằng David lợi dụng. Con ma nữ vừa rồi chính là vợ chưa cưới của hắn, cả hai đứa đã chết cách đây mấy chục năm, hắn chết khi vẫn còn nguyên xác, còn con ma ấy đã thành tro, nên hắn giả vờ yêu con nhỏ Jimmy, tạo lòng tin cho con bé rồi sẽ cho con ma nữ kia nhập hồn vào !

- Thì ra anh xem rồi nên không sợ, xì ! - Khả Vy quay mặt đi.

- Đọc giới thiệu phim thì biết !

Cảnh phim tiếp theo, sau khi David có được lòng tin ở Jimmy, hắn hôn cô trong vòng tay và cười vô tri, không còn thấy đồng tử trong con mắt đâu, cơ thể dần biến dạng. Con ma đó đã thế chỗ David để tiếp cận Jimmy Tran.

- Kinh quá !!!!!!!! - Khả Vy hét ré lên, đạo diễn phim là một bậc kì tài, bối cảnh được dựng lên vô cùng kĩ thuật, ngay cả Lạc Thiên còn chịu bất ngờ trước sự thoát xác của ba nhân vật.

Ban đầu là con ma thế chỗ David, nó hút tất tần tật những gì thuộc về Jimmy vào mình, tiếng động dồn dập lật mở của những trang sách cổ, không gian trở nên quay cuồng, thời gian như bị xáo trộn. Jimmy Tran biến thành ma và ngược lại.

- Ôi, không xem phim nữa đâu ! Tắt đi ! Tôi không xem nữa đâu !

Lạc Thiên bất thành linh bị tiếng nói áp sát bên tai, anh xoay người, thì ra cá đã cắn câu, Khả Vy trong tích tắc nhảy về sau lưng anh ngồi, rúc khuôn mặt lên vai anh. Quả đúng là bộ ghế dài này mua không phí tiền.

Dàn âm ly đem đến âm thanh chân thực nhất có thể, màn hình với độ phân giải tích hợp hơn một tỷ điểm ảnh cộng thêm bộ phim ma hay nhất thập kỉ dần đem lại thành công cho Lạc Thiên. Anh sẽ khoác vai cô.

Nhưng không...

Bộ phim này dù Lạc Thiên đã được cả Trần Hùng lẫn Tuấn Kiệt giới thiệu (hai anh này đã từng thử nghiệm với bạn gái !), tăng bốc về mức độ hại thần kinh lại có một cảnh trào phúng xuất hiện không đúng lúc.

Hãng phim do Hollywood sản xuất, hai diễn viên chính xuất sắc, chủ yếu phục vụ cho tuổi trưởng thành, hơn nữa nhân vật con ma nữ và David đã có hẹn ước, nay được giải phóng thành con người thì cái gì đến sẽ đến.

Khả Vy ngoài miệng nói sợ nhưng lại thích phim kinh dị, nói muốn tắt đi nhưng không hề rời mắt. Lạc Thiên bắt đầu chuyển người, bắt trước cô, anh cũng đang nhìn màn hình nhưng suy nghĩ đặt trên hành động noi bắt vai và đôi tay.

Nào ngờ trước mắt Khả Vy hao hao giống với những gì đã xem được ở nhà Triệu Đông Kỳ.

...

Thậm chí lại rất giống khung cảnh bây giờ, hai diễn viên cùng trên một chiếc ghế dài với ánh đèn mờ ảo...

Man di bựa zợ (Phim Tây mà !)

...

Tránh vô dưa gắp vô dưa, Lạc Thiên đã không muốn nhắc lại chuyện cũ thì vô cớ chúng ập tới. Anh sợ sùng quay mặt đi, còn cảm nhận thấy rõ chiếc ghế nhún lên bởi sự dịch chuyển của người bên cạnh. Điều anh không muốn nhất là Khả Vy hình dung lại cái thời khắc ấy, thời gian mà anh vô tình sa ngã với chính vợ của mình. Anh liệu đã áp bức cô?, chà đạp lên thân thể trinh trắng... chỉ cần nghĩ đến thế thôi dường như anh đã bị giam cầm trong cũi tù ải.

Cũng giống như những người đàn ông thực thụ khác, nếu đã không có ý đồ đen tối từ đầu, anh định hình mình phải tắt màn hình ngay, quờ tay lên bàn tìm điều khiển không thấy, anh tránh khỏi Khả Vy đi thẳng lên tắt đầu đĩa. Đèn phòng không có, anh lại không muốn nhìn vào những gì đang nhảy múa trên màn hình, thành ra mất hơn một phút để thực hiện hành vi, đứng bằng cảnh quay không trong sáng đó.

Trần Hùng ơi là Trần Hùng, cậu hại anh rồi !

Khả Vy đứng chôn chân một vài giây, tay áp chặt lên vành tai, giọt mồ hôi nóng hổi từ Lạc Thiên lúc vừa rồi đã đọng lại trên một sợi tóc dài nào đó. Không khí trở nên bí bách và ngột ngạt hơn lúc nào hết. Tại sao ư ? Vì họ đâu có phải người dưng.

Lạc Thiên tìm công tắc để bật đèn, đèn vừa sáng Khả Vy đã vội vàng leo lên phòng đóng cửa.

- Phù !!!!! Chết tôi mất thôi, ôi tôi làm sao gặp lại anh ta lần nữa đây ! - Ngã nhào xuống giường, Khả Vy dùng tay liên tiếp hành hạ tấm đệm khiến búp bê con trai đặt bên cạnh tấm gối nảy lên, tần suất dao động của nó không đều hết như con tim người nó mô phỏng.

Khả Vy quả thực không muốn nhắc lại, cố tỏ ra bình thường hết mức với Lạc Thiên. Cái cô khó nghĩ nhất ở đây là Lạc Thiên nghĩ đêm hôm đó cô trong tình trạng điên loạn giống nấy cô gái trong đĩa phim. Lại còn mặc áo anh trên người nữa, chắc chắn anh sẽ mộng lung cho rằng cô dễ dãi thoát ỹ.

Không phải đâu Lạc Thiên, đừng tin những gì anh đã nhìn thấy, tôi hoàn toàn không có gì với anh cả ! - Khả Vy tự nhủ với con búp bê ấy, nó đáp lại Khả Vy vẫn bằng ánh mắt đen mà ngay từ khi nặn ra người thợ đã định hình.

Khả Vy úp mặt nói liên hồi, tự thanh minh rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Con búp bê ở bên cạnh cô.

Lạc Thiên chẳng khác, e sợ đối phương nghĩ mình đã thác loạn mà vượt quá ranh giới. Ngay từ đầu anh đã xác định cuộc hôn nhân này không đạt kết quả vì thế không thể hại cô, thế rồi cũng ngay từ đầu anh đã phạm sai lầm. Việc Khả Vy lúng túng thế kia càng củng cố hơn khả năng xảy ra sự cố.

*

Sáng hôm sau Lạc Thiên ra ngoài từ rất sớm, anh chưa biết gặp mặt với Khả Vy thế nào. Lượn vài vòng quanh trung tâm thành phố, anh quả thật không còn hứng thú với phụ nữ nữa. Bởi lẽ bất kì cử chỉ gần gũi với cô gái nào anh đều cảm thấy có lỗi với Khả Vy, nên tốt nhất nói không.

Triệu Đông Kỳ bộ dạng như đi ăn cắp, đeo mắt kính đen bịt khẩu trang, mặc áo dài tay kín mít. Bên kia đường Lạc Thiên trông thấy, anh vòng xe lại dõi theo, đi chậm chậm mon men vỉa hè. Triệu Đông Kỳ theo như Nhục Lam nói là bạn trai mới của cô, Lạc Thiên không tránh khỏi sự quan tâm.

Khi thấy Triệu Đông Kỳ đi vào một trung tâm mua sắm dành cho phụ nữ, anh dừng xe và đi vào theo. Triệu Đông Kỳ đang có mặt tại một nhà sách Mẹ & Bé.

- Anh Thiên ! - Trần Hùng bắt gặp ra Lạc Thiên ở gần gọi lại.

- Ồ, cậu đến đây là gì ?

- Thì giống anh thôi, đàn ông đến chỗ toàn bà bầu trẻ con làm gì !

- Tức là đang theo dõi tên kia ?

- Đúng rồi đó anh, em không tin tưởng thằng cha này, hần không đủ tư cách đến với Nhục Lam. Đấy anh xem, hần đang lựa mấy quyển tạp san dành cho phụ nữ mang thai !

Lạc Thiên cùng Trần Hùng đứng ở quầy đối diện bán quần áo trẻ em. Thấy Trần Hùng có sẵn đồ nghề, một cái ống nhòm chuyên dụng, anh liền đặt câu hỏi :

- Chứng tỏ cậu đã lường trước ?

- Phải ! Em chưa nói với ai nhưng hôm nay gặp anh em cũng chẳng giấu, bữa trước em bắt gặp hần mua đĩa nóng ! Chuyện đó với anh em mình không sao nhưng hần lại là bạn trai của Nhục Lam, quả không được !

Lạc Thiên trợn mắt, chẳng lẽ là bạn trai của Nhục Lam thì phải trong sáng à, anh còn đủ tư cách gặp mấy lần Triệu Đông Kỳ ấy chứ.

- À anh đã có đáp án từ chị dâu chưa ? - Trần Hùng thấy sắc mặt của Lạc Thiên không được thoải mái, có phần gò bó, toát lên một vẻ gì đó xem thường mọi thứ xung quanh như thể điều quan trọng đối với anh không ở ngoài căn nhà mình.

- Có cái con khi ! - Lạc Thiên xốc vai Trần Hùng - Cậu đúng là chơi xỏ anh rồi ! Cái phim chết tiệt ấy !

- Đâu có, chúng ta đã tua nhanh để xem thử nội dung rồi mà, có chuyện gì à ?

- Thôi bỏ đi ! - Lạc Thiên tiện tay lấy một sản phẩm trong shop cầm lên. Đúng là đã xem qua nhưng có ai ngờ.

- Quý khách mua cho bé bao chừng bao nhiêu tuổi, để tôi lựa giúp ! - Một nhân viên tiến đến.

- Anh Thiên, cô ta hỏi anh kia ! Anh cũng lấy vợ rồi mau mau sớm sớm có cháu cho em bé ! - Trần Hùng cười ranh mãnh.

- Vớ vẩn ! - Lạc Thiên gạt sản phẩm trên tay, bắt gặp ánh mắt Triệu Đông Kỳ ngó ra ngoài liền vội tránh mặt vào trong.

- Em cứ chọn cho bọn anh đồ của trẻ sơ sinh ! Người đàn ông này sắp làm bố ! - Trần Hùng huých tay Lạc Thiên - Anh này, phải chuẩn bị đi chứ ! Ha ha !

Lạc Thiên mặc kệ, không quan tâm tên đàn em. Tìm cách chuyển chủ đề, lấy tư cách một người thân của Nhượng Lam, anh tìm hiểu về Triệu Đông Kỳ, nếu người đó tốt hãy thay anh đem lại hạnh phúc cho cô ấy. Nhưng tình hình này thì Triệu Đông Kỳ mất điểm thật rồi.

Sau khi mua vài cuốn sách các kỹ năng chăm sóc thai nhi của bà bầu, sách nghiên cứu về quá trình phát triển của thai kỳ, Triệu Đông Kỳ vào một quán nước ngồi. Anh chú tâm để ý đến phong thái, dáng đi của phụ nữ rồi ghi chép cụ thể. Thậm chí còn bắt chuyện với người xung quanh để hỏi kinh nghiệm.

Lạc Thiên và Trần Hùng mang một dấu hỏi to đùng đi theo suốt quãng đường còn lại. Hắn có ý đồ gì? Hắn là kẻ có sở thích quái gở? Hắn bị bệnh? Tất cả đều chưa có lời giải đáp nếu không cho rằng hắn có một người phụ nữ nào khác.

- Em và anh Tuấn Kiệt định làm ông mối cho Nhượng Lam! - Ngồi trên xe khi đã kết thúc việc theo dõi, Trần Hùng để ý sắc mặt của Lạc Thiên.

- Người nào? Tình hình ra sao? Mà... em tôi vẫn còn trẻ, khỏi cần! Hai người rồi việc quá đầy! - Lạc Thiên lãnh đạm trả lời, anh biết cô ấy chưa thể nào quên được mình, nhưng cũng không còn sự căng thẳng pha lẫn sợ hãi khi chia sẻ tình yêu dành cho cô với một ai đó.

- Nói thật chứ em cũng từng say mê cô ấy lắm nhưng vì anh nên đành từ bỏ, giờ không còn sợ anh nữa, em sẽ tấn công! - Trần Hùng dè chừng, anh chàng này đang đo mức độ tình cảm của Lạc Thiên nên nửa nói thật nửa nói đùa.

- Cậu thì còn lâu đi! Nhưng mà... nếu có mẫu người nào kiểu Lạc Trung thì cũng được! - Lạc Thiên vẫn chú tâm lái xe, anh muốn một người nào tinh tế và đứng đắn hơn mình đến với cô ấy.

- Có một người! Người này xấp xỉ anh! Phong độ, sát gái, ... đặc biệt là nhà giàu khủng khiếp!

- Ai?

- Vũ Gia Minh!

Lạc Thiên không phản đối, gặp nhau ở đám cưới, chỉ trừ thái độ hằn nhằn vợ anh hằm hằm ra thì xem ra cũng được đấy.

*

- Lắm chuyện quá! Cậu để tôi ngủ thêm chút nữa nào! Đừng giục rồi lên như thế! Xem mặt? Cậu bị khủng à? Tôi có phải ế đâu mà phải coi mặt!

Vũ Gia Minh đang ngon giấc ngủ thì bị Tuấn Kiệt gọi tới, chả là lần trước Vũ Gia Minh đùa Tuấn Kiệt nói số mình đào hoa, đi đâu cũng có người theo, đang muốn tìm một cô gái tuyệt sắc giai nhân để cắt đứt với đám đàn bà. Ai ngờ Tuấn Kiệt tưởng thật.

- Con nhỏ này tên là Nhượng Lam à? Nhìn cũng đẹp gái đấy! Thôi được, bản công tử đi gặp mặt một lần coi!

- Cái cậu này, người ta là thiên kim tiểu thư, bao nhiêu người theo đuổi không được, đừng có phách lối! - Tuấn Kiệt nhìn vẻ mặt tự tin của Vũ Gia Minh, hài lòng.

*

...

- Đi đâu cơ?

- Chị dâu cứ đến rồi em sẽ thông báo cụ thể!

- Vâng!

Trần Hùng cúp điện thoại, hồ hởi quay sang trả lời Lạc Thiên.

- Em giúp anh thì phải được cái gì chứ?

- Ờ thì muốn gì cũng đồng ý hết, thế nào, cô ta nói sẽ đến chứ?

- Đương nhiên em trực tiếp gọi điện thì chị dâu phải nể mặt mà đến rồi! Lần này anh nắm chặt lấy cơ hội đấy! Lạc Thiên ga lăng trở lại đi!

Trần Hùng đề ra một giải pháp cuối cùng cho Lạc Thiên để thăm tra lại đêm hôm ấy do không muốn để người anh em đau đầu mệt óc. Lạc Thiên vẫn cố chấp phủ nhận chứng kiến đã từng « hư hỏng » với vợ và muốn làm sáng tỏ. Nói là cuối cùng vì sau lần quyết định này thì không còn cách nào khác đâu.

Vậy là một sự sắp đặt trùng hợp được diễn ra tại nơi nghỉ dưỡng nhân tạo Satisfaction. Nhượng Lam đơn giản chỉ nghĩ là một cuộc hội hè nên muốn Triệu Đông Kỳ đi theo. Khả Vy chấp nhận lời mời của Trần Hùng mà đến, Vũ Gia Minh đi cùng Tuấn Kiệt và Lạc Thiên đã có mặt ở đó từ trước.

Hãy dự đoán xem ai là nhân vật chính trong buổi chiều ngày hôm nay!

Chương 5: Đừng có động vào vợ ta !

Trên tại Lạc Thiên có một thiết bị thu sóng âm thanh, cả khu vui chơi này tương đối rộng, anh mục đích đến là để thăm dò Khả Vy nhưng lại quan tâm tới cuộc gặp mặt của Nhược Lam với Vũ Gia Minh nên Tuấn Kiệt đã chiều ý mang theo bộ đàm.

Trần Hùng đứng đợi ở trước đường lớn chừng vài phút, bất gặp Khả Vy nhanh nhẹn gọi vào :

- Chị dâu hôm nay xinh quá !

- Ôi da, anh cứ quá khen ! - Khả Vy đáp lại, đặt tay lên má chúm chím môi, hai người đứng nói chuyện một lúc rồi tiến lại gần địa điểm phục kích. Trần Hùng luôn gọi chuyện liên quan đến Lạc Thiên vào đoạn hội thoại.

Lạc Thiên ngồi phơi nắng dưới ánh sáng Mặt Trời, đeo kính mát, duỗi thẳng người, tay quàng lên lăm gối, rung chân thư thái. Chu vi hồ bơi phải tới một km nên không lo bị Nhược Lam trông thấy. Bờ bên kia Vũ Gia Minh cũng đã ngồi vào ghế. Qua cách tiếp chuyện Lạc Thiên thấy khẩu khí ngang tàng của anh chàng đó, cũng không tồi chút nào nhưng ghét nhất là mọc ở đầu ra Triệu Đông Kỳ, lần nào cũng theo cô ấy. Thối thì dù sao cũng là người có vợ, việc quan tâm Nhược Lam nên dừng lại ở đó. Anh gỡ tai nghe và nở nụ cười khi nhận được ám hiệu của Trần Hùng.

Khả Vy theo ánh mắt Trần Hùng nhìn về phía trước, một người đàn ông dạng hăng nằm phe phẩy trên chiếc ghế nghỉ mát, thì ra là đến gặp chồng. Gặp ở nhà cũng được, cần gì phải bày vẽ ở đây.

Lướt lượm các cô gái mặc đồ bikini quanh quần bên Lạc Thiên, da trắng, mịn màng, sáng láng, các cô nàng tự tin phô bày hình thể, ông ọ mang trái cây và rượu vang tới bên. Anh mặc một chiếc quần sooc màu mè, từ chối rượu mà gọi một ly nước cam, người phục vụ nữ mang tới cũng hân hạnh được anh trêu đùa.

Khả Vy dùng nửa con mắt để chứng kiến, nghe danh đã lâu nhưng đây là lần đầu cô trông thấy anh có những trò ham thú này. Một khi đã là vợ chồng thì những hành động đó được xem là lén lút, không đáng để nhìn, cô xoay người về bóng râm hăm hực.

- Chị dâu hẳn đang nghĩ em gọi chị đến đây là để bắt quả tang anh Thiên, nhưng không phải đâu, em thực ra vì nghĩ cho chị. Trần Hùng này chơi với Cao Lạc Thiên từ lâu biết tính anh ta lẳng nhăng, em nói thực là rất quý chị, ban đầu gặp em đã thấy ở chị có điều gì đó rất hay hay, có lẽ nào chị đã thuyết phục ánh mắt và chiếm được sự đồng thuận của em mất rồi... - Trần Hùng bắt đầu nịnh nọt, giờ giọng ba hoa vốn có.

- Vậy thì sao chứ ?

- Chị thấy không, anh Thiên đang tán phét với mấy nàng kiều kia, các cô nàng đó đúng là lẳng lơ, biết anh ấy có vợ rồi mà còn bu lấy. Anh Thiên cũng quá đáng, sau lưng chị lại tìm kiếm thú vui, cười nói vô tư như người độc thân. - Anh chàng dẫn dắt câu chuyện bằng những lời lẽ được cho là thành thực nhất.

- Ý anh là sao ? - Khả Vy không tránh khỏi bức xúc, tâm trạng vốn không tốt nên chỉ cần vài lời nói công kích của người khác thôi sẽ làm cho quả bóng te te trong lồng ngực căng phồng.

Lạc Thiên ở cách đó không xa, khoác tay một cô gái và cười đùa, chỉ thi thoảng mới thấy anh nhấp miệng trả lời hàng tá câu hỏi của đám người đẹp. Kì này để xem con Cáo nhà mình thế nào, anh rất muốn ngoái lại coi khuôn mặt cô nhưng phải tôn trọng kế hoạch định ra, đành tiếp tục cười lớn.

- Đây, lại một con nhỏ nữa thả dáng trước mặt anh ta !... Nhìn nó kìa, dám ngồi lên người... .

- Tôi... tôi về đây ! - Khả Vy ức chế, sao lại cười phải người chồng như thế chứ, bất hạnh, bất hạnh quá. Tiếng cười đùa của đám phụ nữ xem lẫn một giọng cười khà ồ của nam giới oang oang luồn vào màng nhĩ cô, nhức nhối.

- Chị không được về bây giờ, chị mà về thì thất thế. Quay một vòng cho em coi nào !

Khả Vy nhìn Trần Hùng nghi hoặc nhưng làm theo.

- Xem ra chị cũng được trời phú cho nhan sắc, chẳng qua không biết sử dụng thôi. Đánh ghen một sai lầm thì hãy theo em, Trần Hùng sẽ chỉ cho chị chiêu này, đảm bảo anh Thiên chỉ hướng mắt nhìn mỗi chị thôi.

Khả Vy bị dụ khị làm theo, cô hướng mày nhìn thẳng lên anh chàng này. Nụ cười chắc nịch khiến cô do dự, tranh thủ Trần Hùng đưa ngay một bộ trang phục và đẩy cô về phòng thay đồ.

- Em chờ chị ở đây!

Khả Vy ôm đồ bước vào, chọn một phòng nhỏ phía cuối dãy. Liệu có nên làm theo không, cô quả thực chẳng muốn nhìn Lạc Thiên như thế chút nào, cuộc sống của anh khác hoàn toàn với tưởng tượng của cô, dường như chẳng có giới hạn nào cho nhau cả, hơn nữa Trần Hùng là bạn của Lạc Thiên... Từ từ mở túi ra, cô cũng sờ tròn mắt:

- Cái gì thế này, đồ hai mảnh? - Khả Vy cầm trên tay hai miếng vải, cô dự định đi ra hỏi lại Trần Hùng có nhầm lẫn không hay là đang muốn giễu cợt cô. Nhìn xem, miếng vải được coi là áo còn có một lớp đệm ngực to tướng, làm sao mà tên đó biết được cô phải nhờ vả đến miếng lót. Khiếm khuyết trên cơ thể trừ những thợ may đồ và Cao Lạc Thiên ra thì có ai hay khi cô luôn được trang bị “hàng giả cao cấp”.

Nắm bắt được tâm lý e ngại của Khả Vy, Trần Hùng đã bố trí hai kiểu nữ trong phòng thay đồ, cố tình nói to :

- Vừa rồi có thấy con nhỏ nhà quê gì ấy không?

- Cái đứa tên Khả Vy hả? Ồ, có, con đấy đúng là quê thấy mờ, nhìn nó ăn mặc xấu xí, thời buổi nào rồi mà còn...

- Anh Thiên cũng không ưa con nhỏ đó đâu, gọi là vợ nhưng thấy nó chẳng đáng bằng con giúp việc cho anh ấy! Lạc Thiên chỉ khoái tụi mình thôi! Haha, này, kéo dây áo trễ xuống một tí, chọn màu đồ cho rực lửa!

- Ồ, kiểu gì nhìn thấy mình anh Thiên cũng thích thú mà đẩy con nhỏ ra đấy!

- Thôi chết, hình như phòng cuối có người!

- Thế thì đã sao, kẻ mà người trong đó là con bé đó, nó nghe được cho biết mà thay đổi cách ăn mặc, chứ như thế thì mất mặt anh Lạc Thiên lắm Chép!

Hai cô gái nói xong bước ra, gật đầu với Trần Hùng tỏ ý thành công. Cả hai đều không biết việc này để làm gì, chỗ thân thiết thì giúp thôi chứ kiểu này giống như Trần Hùng đang cố tình phá hoại hạnh phúc nhà người khác quá.

Động lực từ những lời đay nhiệt đưa đẩy Khả Vy tới việc sẵn sàng mặc chúng. - Mấy đứa con gái kia, tưởng Khả Vy này tầm thường sao, được rồi, cứ chờ đấy! - Cô tung đồ ra, rút lại việc tra vấn Trần Hùng mà tiến hành lột xác.

Lạc Thiên đã cầm kem chống nắng chờ sẵn, chỉ lát nữa thôi sẽ chứng thực kết quả. Khu đất này xây dựng bên trên một tòa nhà cao tầng, vào tiết trời hè nóng bức nếu không thoa kem dưỡng da thì sẽ bị sạm. Anh đã yêu cầu mấy nàng kiều ra chỗ khác, kiểu gì Khả Vy cũng ra chỗ anh làm điệu cho xem. Lúc đó anh sẽ thoa kem chống nắng cho, kế hoạch này rất hay, còn hơn là ôm eo hay xem phim mà nhiều, lại vừa ghi điểm trong mắt phái nữ.

Trần Hùng tâm đắc vì chiều thú của mình, ngay cả Lạc Thiên và Tuấn Kiệt cũng phải ca tụng. Anh đứng đợi ngoài phòng thay đồ, đã mười lăm phút trôi qua mãi không thấy Khả Vy đâu, sốt ruột.

- Tục ngữ có câu: ông ăn chả bà ăn nem, Lạc Thiên kia, nhà người lằng nhằng thì ta đây không vừa! Cho người biết Khả Vy này rất hấp dẫn đấy! - Ngắm nhìn mình trước gương, Khả Vy tự hào rồi ra ngoài, không đi về phía Trần Hùng mà vòng ngược lại.

- Ta tin không có chàng trai nào không bị ta làm mờ mắt!

Khả Vy tự tin sải chân giữa đám người, dù sở hữu một chiều cao khiêm tốn so với những người ở đây nhưng không vì thế mà mất đi sự duyên dáng trong từng bước chân. Những ngày qua ở nhà họ Cao được chăm sóc da toàn mỹ nên làn da cô cũng có thể nói mịn màng như em bé.

Tuấn Kiệt đang tìm cách đẩy mình và Triệu Đông Kỳ ra chỗ khác để Nhượng Lam nói chuyện với Vũ Gia Minh, anh lại không quen biết với Triệu Đông Kỳ nên thật khó để rủ rê đi đâu. Mấy lần ra dấu bằng ánh mắt Tuấn Kiệt đều nhận lại sự ngờ ngác của Triệu Đông Kỳ, đành án binh chờ thời cơ.

Vũ Gia Minh nhận thấy cô gái có tên Nhượng Lam này khá thông minh sắc sảo. Uống một ly trà chanh, phóng tầm mắt ra xa, nói chuyện tâm đắc, anh chợt thấy một màu sắc chói lọi.

Không chỉ mình anh nhận ra sự có mặt của Cao thiếu phu nhân, mà cả thầy ba người còn lại. Triệu Đông Kỳ biết nhưng tỏ thái độ thờ ơ, Nhượng Lam có phần phiền muộn vì đoán Lạc Thiên cũng ở đây, Tuấn Kiệt thắc mắc không biết kế hoạch của Lạc Thiên và Trần Hùng như thế nào mà Khả Vy lại ra tận chỗ này. Kế hoạch có gì thay đổi sao? Thấy cô đi rất bốc lửa, dường như là đang nhip nhang trên sàn catwalk, bộ đồ con lóc màu da cam quá nổi trội.

- Em xinh tươi, đi chơi với anh không? - Một cậu nhóc có mái tóc màu bạch kim chặn đường.

- Huh? What's your name? - Khả Vy làm bộ làm tịch, cô chỉ mong Lạc Thiên nhìn thấy và biết được cô cũng đào hoa không kém đâu nhé.

Nhưng rất tiếc cậu nhóc đó hỏi nàng kiều khác, một cô nàng có mái tóc màu mun.

Khả Vy cau có bước nhanh chân lên, vừa ngượng lại vừa hụt hẫng. Cô chẳng thể biết được lý do khiến ai cũng ngần ngại tiến đến rằng vì cô đã là hoa có chủ, mà chủ lại là người có máu mặt nữa chứ! Đi được hai bước thấy một đôi tình nhân ôm hôn thắm thiết giữa ban ngày ban mặt, tự do phóng khoáng quá đà, Khả Vy lại nhớ về mấy cái kinh khủng, chẳng lẽ yêu nhau họ phải thế? Liệu Lạc Thiên và nhân tình cũ đã từng như vậy chưa? Hay anh có hàng tá tình yêu để trải nghiệm? Cô không cho đó là thắc mắc trong thâm tâm và muốn chính anh phải một là thừa nhận hai là phủ nhận điều đó. Nhưng cô là gì trong sơ đồ mối quan hệ rắc rối của anh chứ? Đơn giản anh và cô đứng trên cùng một vị trí nhưng từ chỗ anh lại mọc ra đủ thứ nhánh ngoằn ngoèo mà cô không được phép can thiệp, thế nên Khả Vy sượng sùng quay mặt đi.

- Khả Vy! - Tuấn Kiệt vẫy tay gọi.

Bất thành linh cộng thêm việc đứng trên mép sàn trơn trượt dính nước, Khả Vy không kịp trở tay xoay thân đã:

- Tồm!

Đã đề nghị không cho bất kì người đẹp nào lại gần, từ chối các dịch vụ chăm sóc của khu giải trí, Lạc Thiên bắt đầu mơ màng giấc ngủ. Ngay đến cách anh ngã lưng cũng cho thấy một nét đẹp phóng khoáng, đậm chất nam tính. Trong giấc mơ anh đang thử hình dung ra Khả Vy mặc đồ bơi sẽ thế nào, liệu có kém sặc xỉ không? Không không, ở đây có quá nhiều “quan sát viên”, hiển nhiên Cáo sẽ bị dìm “trộm”. Cáo thì hơi gầy, không đến nỗi thiếu đường cong, đầy đặn thêm chút xiu thì ổn nhưng thà cứ thấp kém người khác còn hơn, chứ Cáo mà xinh đẹp thì đáng lo ngại lắm. Tiếp tục với thi trạng lai gân, Cáo sẽ liễu lĩnh bước đến, ắt phải liếc mắt đưa tình về duy nhất một phía, dạo một vòng quanh, tung bay mái tóc. Ha ha, mấy bà cô vẫn hay dùng chiêu này để tuốt lại hình ảnh trong mắt chồng đây mà, vai trò người chồng đơn thuần là giả bộ làm kiêu ngoanh mặt đi rồi đầu sẽ vào đấy. Cáo sẽ bày mọi chiêu để lôi kéo ta đây!

Bất giác tỉnh dậy, Trần Hùng gọi điện tới:

- Sao lâu thế? - Lạc Thiên nói trước, đợi mãi không thấy Khả Vy, nghĩ rằng cô còn thẹn thùng vì vận bikini.

- Anh Thiên à, chị dâu đang ở chỗ Tuấn Kiệt!

Lạc Thiên dùng ống nhòm quan sát thì nhìn thấy phía bên kia có một đám người đứng bù lu. Anh đâu muốn tham gia vào buổi gặp gỡ của Nhược Lam và Vũ Gia Minh, lí do nào đã mang sự hiện diện của Khả Vy tới?

Khi Trần Hùng tìm thấy chỗ Khả Vy thì lúc này cô đã được “vớt lên” bởi một hai nhân viên cứu hộ gần đó. Tuấn Kiệt và Triệu Đông Kỳ chờ sẵn để đỡ cô, không màng đến bộ trang phục tươm tất. Nhược Lam lấy một chiếc khăn tắm tới choàng lên người cho. Cả ba đều quan tâm đến Khả Vy, làm thay nhiệm vụ của Lạc Thiên nếu anh có mặt ở đây. Trái lại, Vũ Gia Minh đứng nơi cao ráo, khoanh tay bắt chéo chân, nhìn xuống và tuôn ra tràng cười không dứt. Anh ta cười trong niềm hoan hỉ như một người thợ chài lưới lâu ngày kiếm được một mẻ cá lớn, thích thú đến vô tình khi lấy nạn nhân làm trò đùa. Chẳng trách được bởi trong mắt anh cô nàng đáng bị như thế.

Tiếng cười sán khoái khoi mào cho những lời châm chọc gần đó, ban đầu họ chỉ che miệng cười thế mà giờ thoải mái bàn tán bình loạn. Nếu không chứng kiến sẽ không thấy hết sự khôi hài của hoạt cảnh vừa diễn ra, Khả Vy đã làm một màn nhào lộn có một không hai, cô hét lên thất thanh như tiếng còi cứu thương, thân vừa chạm nước đã tạo một làn tia bắn tung tóe.

Khả Vy rũ rượi mái tóc, người ướt át vịn tay vào hai người kề bên, thấy Vũ Gia Minh nắc nẻ sinh bực mình, lại gặp oan gia, cô dùng hết sức bình sinh tiến tới gần, đi vòng ra sau, dòn con mồi về phía hồ nước. Mắt cô trừng trừng ngược lên, tay chống hông, Vũ Gia Minh bị khuôn mặt sát thủ đó làm im bật, lùi lại theo cảm tính. Mỗi bước tiến của cô là một bước lùi của anh, mỗi di chuyển đều rút ngắn khoảng cách, sự bất nhịp trong chuyển động như thể đã được luyện tập từ trước. Thử nước trên người cô đối với anh là dơ bẩn, không thể để dù chỉ một giọt bắn vào. Theo lẽ đó anh tự dòn vào bẫy.

Đối thủ nặng kí của Vũ Gia Minh đạt tới độ tức giận cực đại, trước khi tiến đưa anh sang môi trường mới, Khả Vy nở một nụ cười nửa miệng. Vũ Gia Minh neho mắt khó hiểu.

- Quay ra đằng sau sẽ biết anh đang đứng ở đâu! - Khả Vy rành mạch.

Phản xạ đã phản kháng lại sự minh mẫn của Vũ Gia Minh, anh ngờ nghệch quay người lại. Nước, anh đang tồn tại trong môi trường khí, bán thân xoay đằng sau.

Nhanh như chớp cô không bỏ lỡ cơ hội giờ chân đẩy vào mông anh chàng. Động tác mau lẹ và dứt khoát không cho đối tượng kịp đề phòng.

- Tồm!

Còn chuyên nghiệp hơn vận động viên môn thể thao nhảy cầu, màn chuyển trạng thái ngoạn mục từ khô ráo sang ngập chìm làn nước mát của Vũ Gia Minh tạo nên vô số giọt nước tự do bay trên không trung. Ánh mặt trời rọi xuống sắc màu cầu vồng lung linh.

Hành vi của kẻ tội đồ Khả Vy không bị lên án mà lập tức trở thành trang anh hùng. Tuấn Kiệt phải thừa nhận chưa từng gặp một cô gái nào vừa khỏe vừa dũng cảm đến thế, anh đã từng tiếp xúc với đủ các loại người để đảm bảo khẳng định suy nghĩ trong đầu. Xem ra Lạc Thiên dạo này luôn đặt hai chữ bà xã lên đầu là phải. Bái phục !

Vũ Gia Minh ướt như chuột lột, nguyên cả người, áo sơ mi, quần âu, đồng hồ, điện thoại ngập trong bể nước, mái tóc rũ xuống, cầu vai hiện lên, cơ ngực dưới làn áo mỏng rần khỏe phô bày. Cả đám con gái ủa theo, có nàng còn nhân cơ hội nhảy xuống để hỏi thăm.

Trần Hùng vội vã tìm tên paparazzi đòi mua lại số ảnh vừa rồi, bùng bít sự việc này. Đúng là chị dâu hại anh rể rồi, Trần Hùng lắc đầu, may mà giới báo chí còn biết dè chừng thể lực nhà họ Cao và họ Vũ, không kì này sẽ giật một tít chễm chệ trên trang nhất như:

Thiếu gia Lạc Thiên nhờ vợ xô ngã bạn trai mới của bạn gái cũ, không thì Cao thiếu phu nhân ngay cả cậu chủ họ Vũ cũng không tha!, bởi sự có mặt của Nhược Lam càng khiến dư luận suy diễn. Ngòi bút của báo chí có bao giờ chỉ dừng lại ở những góc nhìn đơn thuần, chúng luôn bị phóng đại bởi nhiều lần kính lúp. Nhưng anh thấy bồ kết chị dâu, phải như thế mới ra dáng chị hai được.

- Con nhỏ kia mi muốn bị bầm vằm hả? - Vũ Gia Minh từ dưới nước đi lên, bực tức xé áo làm hai.

Triệu Đông Kỳ còn lạ gì cái tính phở bò của Khả Vy, anh đành thân chinh đứng tránh đường cho con thịnh nộ sắp ập tới.

- Anh Minh bình tĩnh đi! - Nhược Lam chạy tới khuyên ngăn.

- Bỏ ra! Hôm nay ta phải cho con nhỏ kia biết thế nào là lễ độ. - Đòi hỏi một con bò mộng bắt đầu chuyển động về phía tấm khăn màu đỏ phải dừng lại khó hết như yêu cầu Vũ Gia Minh chuyển tầm nhìn về phía khác, đương nhiên là không thể.

Dù có hay không lá chắn, Khả Vy không hề tỏ ra lo lắng khi rơi vào trạng thái này, hẳn ta không xuống cứu thì thôi lại còn ngoác miệng cười, đáng ghét. Để xem hẳn dám làm gì, đáng nào cô cũng bị ướt, có ngã xuống nước mấy lần nữa cũng chẳng sao.

- Nhà người đi ra! - Vũ Gia Minh gạt Triệu Đông Kỳ sang một bên, Tuấn Kiệt và Nhược Lam can ngăn không thành công. Người xung quanh phấn khích với màn kịch này, những cô gái khích lệ Vũ Gia Minh vì ghen ghét với vị trí Khả Vy đang nắm giữ, những chàng trai thì muốn xem Vũ Gia Minh tức nước vỡ bờ, mất hình ảnh thế nào, họ cố tình gây khó dễ cho những người muốn bảo vệ Khả Vy.

Khả Vy thờ dốc, chum khăn kín bên người, lấy một cái khăn nhỏ hơn lau tóc. Nghe thấy tiếng xì xào nào là: loại đàn bà này mà được vào nhà họ Cao; anh Thiên bị con quỷ cái lừa rồi; Vũ Gia Minh ơi, chúng em ủng hộ anh, chừng trị nó đi;...

- Nhìn cái gì mà nhìn ! - Khả Vy khoanh tay quắc mắt lườm một lượt những người có ý nói cô, tại sao lúc nào họ cũng nghĩ cô không xứng đáng với Lạc Thiên mà không thử đặt mình vào hoàn cảnh của cô. Nói cô may mắn ư ?, đánh đổi cả một đời cơ nhờ không cha mẹ để bị ép lấy chồng thì đáng nhẽ!

- Cô đừng nói nữa, nghe anh nhẫn nhịn đi, đừng làm mất mặt cho Lạc Thiên! - Triệu Đông Kỳ khuyên giải.

- Cả anh cũng nghĩ tôi làm sai à? Ai ai cũng suốt ngày ca ngợi Lạc Thiên thế này thế nọ, hẳn thì tốt lắm rồi, cả tên Vũ Gia Minh kia nữa, ngoài mẽ bề ngoài ra thì còn cái gì khác, mặt ngọt chết ruồi! Pi pi pi!

Lí do khiến cô đánh đồng Vũ Gia Minh cùng Lạc Thiên bởi thái độ bất cần đời của hẳn chẳng khác gì anh, thậm chí còn vượt trội.

- Cô nói hay lắm, Vũ Gia Minh là người như thế đó! Các người nghe đây, nếu giờ chồng cô ta có mặt thì cũng chẳng làm gì khác được đâu, hành động bây giờ của ta đâu có bị coi là xúc phạm tới Cao gia thì Vũ Gia Minh này cũng mặc xác! - Chỉ tay nhắm thẳng vào Khả Vy, anh khẳng khái như tuyên bố một văn bản trịnh trọng.

Hắn đang nói gì đáng sợ thế, hẳn định làm gì mình? Khả Vy còn chưa định thần, Vũ Gia Minh đã xô đẩy Tuấn Kiệt và Triệu Đông Kỳ, bế xốc cô lên.

- Bỏ ra, bỏ ra ! Cứu tôi với ! - Khả Vy vùng vẫy trong không trung, tìm mọi cách thoát ra khỏi sự kìm kẹp của cánh tay nam giới. Vũ Gia Minh dù bị cô ra sức cào cấu la hét vẫn không buông.

- Nhà người bỏ ta ra ! Bỏ ngay ra đồ biến thái !

Tuấn Kiệt và Triệu Đông Kỳ cố gắng đuổi theo, chứng kiến cảnh tượng Khả Vy cắn bả vai Vũ Gia Minh, cũng tại anh đã siết chặt quá. Hình tượng con dâu nhà họ Cao ngoan ngoãn đã bị sụp đổ trong tích tắc.

Lạc Thiên vừa lúc đi tới, hãy hình dung vừa rồi anh đứng ở vị trí số 12 trong chiếc đồng hồ, nơi Tuấn Kiệt hẹn Nhược Lam và Vũ Gia Minh ở kim số 6, ngăn cách là hồ nước rộng, Lạc Thiên đi thuận chiều kim đồng hồ tới vị trí ấy, còn Vũ Gia Minh đã đem Khả Vy đi lên số 9.

- Có chuyện gì đã xảy ra? - Anh vội vã hỏi Nhược Lam

- Anh Minh đã mang Vy Vy đi theo lối kia!

Lạc Thiên tức tốc chạy nhanh vận động, dù mất sức chạy trước đó nhưng anh vẫn không quản mệt mà ngừng nghỉ. Nhược Lam không đuổi kịp đành cầu nguyện cho không có việc gì xảy ra.

- Khả Vy ? Khả Vy ? - Lạc Thiên lạc cả giọng trong đám đông, có một người đã chỉ chỗ cô cho, anh vội vàng lao tới cửa phòng tắm bùn.

- Anh định làm gì tôi ? Buông ra không tôi sẽ nguyện rửa anh cả đời đó !

- Con quỷ này, nãy giờ nhà người hành hạ ta đau lắm rồi đấy ! Các người tránh ra !

Vũ Gia Minh đứng trước mép sàn, xua đuổi những người đang thả mình xuống da dưới bùn lóng, nâng cao hơn người Khả Vy lên.

- Đừng thả tôi xuống, tôi chết mất ! - Khả Vy rơi vào trạng thái mất thăng bằng, làm mọi cách bấu víu Vũ Gia Minh. So với gã vô nước thì xuống bùn quả thực nguy hiểm

- Ha ha ha, con nhỏ này cũng biết sợ cơ đấy ! Mau mau xin lỗi thì ta tha cho, còn không thì... !

Vũ Gia Minh khỏe mạnh áp đảo, nói ngoài miệng sẽ thả cô ra nhưng vẫn giữ cô chắc chắn bởi anh không bao giờ đùa dai. Chỉ tại Khả Vy lo húng hét lật

ngửa lại áp sát vào người anh, ngọc nguyệt liên tục khiến anh chỉ còn nước gần gũi hơn.

- Vũ Gia Minh, đừng có mà lợi dụng ta !!!!! Đồ... thái giám ! - Khả Vy nhận ra mình đang bị ôm ấp, vòng eo cô kè sát khuôn ngực của anh, những thước phim một lần nữa sống dậy, cô dồn sức đánh Vũ Gia Minh một chưởng vào má.

- VŨ GIA MINH, BUÔNG VỢ TA XUỐNG !

Con lật đặt vốn không biết ngã nhưng Vũ Gia Minh không phải lật đặt, một phần tại cái tát giáng trời của Khả Vy đã khiến anh buông thông, một phần vì tiếng gầm của Lạc Thiên làm trượt chân.

- Bạch ! Bạch !

Hai tiếng rơi cách nhau đúng một giây ngăn ngủi, bùn đất bắn lên tận trán của Lạc Thiên, anh đã tới muộn. Tuấn Kiệt và Triệu Đông ki cũng bó tay.

Khả Vy bị ngã ngửa còn Vũ Gia Minh ngã úp, hai người giao nhau ở phần thân. Độ sâu của hố bùn cỡ chừng một mét không đáng lo ngại, chỉ có điều thân xác đã bị bôi bẩn tới lem nhem, mái tóc màu đen của Khả Vy nay nhuộm một màu xanh rêu. Một hình dấu cộng được hình thành với thanh ngang là Khả Vy còn thanh dọc là Vũ Gia Minh, cô chới với tóm lấy anh như một tấm bè, ngỡ mình rơi xuống đầm lầy, càng lúc càng bị lún. Hai chân hai tay cô ôm chặt lấy anh, nhanh chóng dấu cộng thu hẹp lại thành chữ thập.

Vũ Gia Minh không được phép thở, mặt anh chúc xuống, ngọt ngào vô cùng, đã thế lại có đũa quần chặt lấy càng khó chịu, muốn dựng chân đứng lên nhưng không tài nào, anh bèn dùng tay quơ để tìm một điểm tựa.

- Anh còn trần trời mà nhìn à ? Xuống đây cứu tôi ! - Khả Vy vẫn cố thoi thóp ngưỡng mặt lên, nhìn thấy chồng như một thiên sứ sống bèn ra lệnh. Cô cũng chẳng biết Lạc Thiên có mặt ở đây từ lúc nào và không hề lúng túng trước việc chủ động bám khư khư lấy người đàn ông khác - lí do tự vệ chính đáng.

Lúc Lạc Thiên định thần được sự việc là lúc người ta đã rút bùn qua máy lọc cấp tốc. Vũ Gia Minh được giải phóng trong trạng thái hai tay ôm chặt hông Khả Vy để đón lấy không khí thở, bùn đã rút được phân nửa. Lạc Thiên vội vàng nhào xuống đẩy ngay Vũ Gia Minh ra khỏi người Khả Vy.

- Cái đồ cà chớn ! - Khả Vy được Lạc Thiên đỡ vẫn không quên quay lại đá đầu Vũ Gia Minh, cô không còn sức nên dựa hẳn vào Lạc Thiên mà vẫn đủ năng lượng ngăn cô đắc ý - Đừng có hòng mà giờ trò với bản cô nương ! - Nói Gia Minh nhưng Khả Vy nghĩ đến Lạc Thiên, vừa rồi anh đã hét lên trước bản dân thiên hạ câu nói được mong chờ nhất.

- Ha ha, mặt anh bây giờ mới là thổ phi ! - lại quay sang Vũ Gia Minh hoạn hộc, đã có phu quân làm lá chắn an toàn.

- Cô bị khủng à ? Tôi thêm vào cái cọc trâu phẳng lừ của cô ! Không bởi cô cố tình giữ tôi về phía cô thì tôi đã không níu kéo ! - Vũ Gia Minh mặc xác, dường như cô ta tự xướng quá đà, nghĩ mình là mỹ nhân chắc, được anh chạm vào người không thấy vinh dự thì thôi lại còn cấu chí. Bằng chứng là cô đã nói anh là biến thái, thái giám và cà chớn. Anh nhận lấy một chiếc khăn lau mặt, tạm thời mặt anh giống dân tị nạn da màu thật.

Nhưng câu nói của anh người ngoài nghe rất dễ hiểu nhầm, đặc biệt là Lạc Thiên.

- Lạc Thiên, hần... bắt nạt vợ anh đấy ! - Khả Vy trách móc, nguyên nhân sâu xa chính là vì Lạc Thiên.

Nắm được giá trị của lời nói lú này, Lạc Thiên thấy cần phải lên tiếng răn đe :

- Vũ Gia Minh, cậu nên nhớ Khả Vy này mang họ Cao... - nói đến đây anh khịt mũi, muốn đưa tay lên gãi đầu bởi phát ngôn hùng hổ của mình, anh đang bệnh vực « người nhà » ư, sao thấy kì cục quá, cô ta có gì đáng để anh nói chắc nịch ? Thế rồi khi thấy cơ thể Vũ Gia Minh gát bớt lớp bùn, hiện lên một vài vết đỏ trầy xước, đầu đó xuất hiện lớp da thâm tím cũng thấy tội - Cáo ời là Cáo, này giờ tôi chứng kiến chỉ thấy cô hoạn hộc anh ta, có thấy gì ngược lại đâu ! - Lạc Thiên nhìn nhận nhưng chỉ nói đủ một người thấu, mắt không nhìn vào người được nghe ấy, nếu anh ở trong trạng thái của Vũ Gia Minh thì cũng thế thôi, suýt chết ngạt thì phải có gì nắm lấy, đột nhiên anh phát giác, tên kia dám ôm vợ mình, một luồng khí lạnh ngắt sấn lấy, khó chịu ghê gớm, khiến anh áp Khả Vy trong vòng tay, mặc cho bùn đất quệt vào người. Giờ thì anh cho rằng đáng đời Vũ Gia Minh, Khả Vy ngoan ngoãn biết phòng thủ thật... đáng khen !

- Bỏ đi ! - Vũ Gia Minh tìm cách lên, rút kinh nghiệm từ nay về sau anh sẽ tự động tránh khỏi quý nữ. Anh đã là người trưởng thành, không chấp.

Khả Vy và Lạc Thiên đứng lại nhìn bóng Vũ Gia Minh đi xa, có một ngày nào đó cảnh tượng này sẽ lặp lại ?

Đột nhiên Khả Vy quay về phía Lạc Thiên cựa người anh ra, cô đi lên bờ sau đó, tất cả mọi người cũng dần giải tán. Lạc Thiên ngó người một lát, vừa rồi tay anh đã đặt ở đường cong của cô thì phải.

*

Trong bữa cơm tối, Lạc Thiên xoa cằm cười thích thú quên khuấy việc dùng bữa. Tâm trạng của anh trừ việc hình dung thử khuôn mặt khó coi của Vũ Gia Minh lúc bế thốc Khả Vy lên thì tương đối ổn.

Khả Vy ăn không mấy ngon lành, rốt cuộc phi vụ hôm nay người bề mặt nhất là cô, đã không « cuốn hút » được chồng lại còn bị kẹt với tên yêu nghiệt Vũ Gia Minh. Có điều gì khiến Lạc Thiên thì thoảng lại nhìn cô rồi ngoảnh đi, ánh mắt như đã giải phóng được một cục gì hay một cái màng nhện chẳng to chẳng chịt.

- Không ăn thì tôi ăn hết đây !
- Cáo già cứ thoải mái ! - Anh không bận mà với bữa cơm cho lắm.
- Sao anh cứ gọi tôi là cáo hoài vậy ?
- Cái đây thì tự cô biết ! - Lạc Thiên ngồi dựa ghế dang hết cỡ, hai tay giữ mép bàn, chỉ để chiếc ghế trụ một chân.

Khả Vy chẳng phải tỏ ra không hiểu mà cô không hiểu thật sự, vô duyên vô cớ gọi cô là cáo, giống con hồ ly tinh trong Tây du kí vậy.

Ngay đến cả Tuấn Kiệt là người ngoài còn đưa ra được câu trả lời thì Lạc Thiên chẳng một suy nghĩ thêm. Khẳng định về vụ việc hôm trước đã rõ : anh không hề làm gì Cáo. Rõ ràng Vũ Gia Minh đã thay anh thực hiện lời giải, nghe Tuấn Kiệt thuật lại mà có chút tự hào về vợ, Cáo đã cắn, cấu sát da công tử họ Vũ. Tuy cảm thấy may mắn vì bỏ lỡ cơ hội thoa kem chống nắng cho Cáo (Cáo sẽ bám mình ra nếu có ý đồ thô tục) nhưng anh vẫn muốn tự mình kiểm chứng hơn là nhờ người ngoài, tên Vũ Gia Minh đó thật không biết phép tắc, Cáo đã là người của họ Cao mà coi Cáo vẫn còn tình trạng độc thân. Đàn ông đứng trong hoàn cảnh này đều có sự khó chịu.

Đáng lẽ ra anh sẽ hỏi Cáo : vì sao cô lại có mặt ở giường tôi, mặc áo tôi và làm tôi tổn mất bao nhiêu neuron thần kinh quý báu dẫn vật khổ sở ?, do anh ngạo mạn cho rằng mình quá hấp dẫn và cũng không thích chấp trẻ con, một mặt cũng vì phản ứng dữ dội của Cáo trước những sự va chạm xúc giác với người khác giới nên tạm tha. Khả Vy là Cáo và Cáo là Khả Vy, trên mọi phương diện con Cáo này không hiểm độc mà chỉ xấu tính và dữ dằn thôi, thế nên nếu diễn tả danh từ « Cáo » bằng giấy viết thì Lạc Thiên sẽ chọn chữ viết hoa. Quay trở về bữa ăn, anh tự lự nhìn Khả Vy, thăm dò Cáo một tý :

- Hôm nay cô tới đó làm gì ?
- Tới đó ? Tới đâu ? - Khả Vy biết địa điểm được nói tới nhưng lại không tiện nói ra.
- Chắc, đã thế lại còn mặc đồ biển nữa, cô nên nhớ mình đã có gia đình, không còn thoải mái ăn mặc nữa đâu ! - Lạc Thiên làm giọng khó tính của bậc gia trưởng. Ngày hôm nay anh nghĩ về vấn đề cô đã lập gia quá nhiều lần.
- Theo suy nghĩ của cô có khi nào Trần Hùng nói với Lạc Thiên cô làm trò hề chỉ để tạo ấn tượng quyến rũ với anh, chắc không đâu, Trần Hùng đã hứa là kín tiếng rồi mà.
- Vậy còn anh thì sao ? Anh đến đây có việc gì ? Anh cũng có vợ rồi mà ăn mặc thời thượng quá ha ! Không biết cái quần sọc xanh đỏ tím vàng của anh mua ở đâu nhỉ ? - Khả Vy phản công.
- Tôi... đi giao lưu ! Cái quần đấy mua cùng chỗ với... - Ngay chính Lạc Thiên cũng không biết được rằng, sâu sa của việc anh có mặt tại nơi giải trí là vì Khả Vy, còn địa điểm lựa trang phục chính là cùng nơi với đồ hai mảnh của cô, anh là người trực tiếp lựa cả hai sản phẩm. Cô hỏi gì anh đều tự giác trả lời, chỉ là khó nói đến nỗi không tiếp tục được thôi. Anh đã mấy lần định vấn Trần Hùng khuôn mặt của Khả Vy khi thấy anh ôm vai phụ nữ khác thế nào nhưng không thoát ra suy nghĩ để mở miệng. Tiện đây anh đang bắt sóng tâm trạng cô.
- Thì tôi cũng đi giao lưu ! - Khả Vy vẫn tiếp tục ăn, ngoài mặt thì bình thản nhưng trong tâm can chỉ muốn thét ra lửa.
- Ai cho cô đi chứ ? - Lạc Thiên tỏ ra trẻ con, để ba chân ghế còn lại chạm đất, cho chân lên ngồi xồm. Chặn đũa cô bằng đũa mình với món thịt rán.
- Tôi cho tôi quyền ! - Khả Vy lườm anh, kiên quyết gấp bằng được miếng thịt.
- Này ! Cô muốn đi đâu phải được phép của tôi ! Tôi... là chủ cái nhà này ! - Lạc Thiên lớn tiếng, con Cáo này ngờ nghệch lắm, chỉ mới bị Trần Hùng nói vài lời đã mặc trang phục mát mẻ rồi, nếu hấn là kẻ lạ mặt thì thật không được. Anh gạt lại miếng thịt bằng tay và cho lên miệng nhai ngon lành.
- Thế tôi muốn đại tiện hay tiểu tiện cũng cần thông báo nhỉ ? - Khả Vy không chấp, cô chuyển sang món khác.
- Có, thông báo hết... cô nhớ phải... nhện cho tới khi hoàn thành việc báo cáo với tôi rồi mới được giải quyết ! - Lạc Thiên chặn mọi đường ăn của cô, anh nhanh nhẹn cướp trắng trợn miếng ăn của người khác và nở một nụ cười rất duyên khi cô có ý định tức giận.

Hic hic, Khả Vy không đỡ nổi câu nói này của Lạc Thiên, cô nhìn anh cười đều mà gắng nhẫn nhịn.

- Hắt xì !!!!

- Cô không cho tôi ăn cơm nữa à ? - Lạc Thiên không kịp trở tay, vì khuôn đã bay pháp phối trong không trung. Chỉ tại Khả Vy đột ngột hắt xì không báo trước và không kịp quay mặt đi.

Người ta vẫn luôn nói, hắt xì một cái là có kẻ nói xấu.

Tại một nơi gần đó...

- Đen đui, hôm nay mong một bị trát bùn bởi một con quỷ cái, đen hết chỗ nói !

Vũ Gia Minh được đàn em dẫn đến « xào huyệt » hương khói làm lễ giải xui. Đối với người kinh doanh thì chuyện này là lẽ thường tình. Anh ngồi ngay

ngắn và nghe phán.

- Chắc chắn, tháng này có vẻ không được tốt với cậu, cậu sẽ gặp nhiều chuyện xui xẻo ! Ứm ba la xì bùm ! - thầy bói tiến hành lễ giải hạn tại chỗ.

- @#%\$#@(&*^%/%\$!

Vũ Gia Minh vừa mới bước ra đường đã suýt bị thụt nắp cống, tra chìa khóa lại lấy nhầm chìa mô tô nên mãi động cơ không chạy, khi lấy đúng chìa thì xe hết xăng, đi đổ xăng thì lại thùng lõp. Theo thuật toán xác suất kết hợp tâm linh và khoa học, trong vòng đời của một người chu kì may rủi luôn diễn ra, có điều thật trùng hợp kể từ ngày anh gặp Khả Vy, cuộc đời lao vào một lối khác, con đường sỏi đá gồ ghề.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Là Vợ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lạc Thiên không phải là Lạc Thiên.

Bắt đầu từ ngày hôm nay Lạc Thiên có thói quen đi ngủ cài cửa. Ở với Cáo thì thợ săn phải biết tự bảo vệ mình thôi. Lễ tất yếu, thỏ không ăn cỏ gần hang, thợ săn không hứng thú với Cáo trong chuồng... bởi lẽ cực kì nguy hiểm ! Thế nên cứ đến hai mươi hai giờ là về phòng đóng cửa, anh lướt xem có trận cầu nào hay ho thì ngồi xem cho tới khi buồn ngủ.

- Rìng !

Có một tin nhắn, Lạc Thiên không định đọc, thường thì bạn bè đàn ông con trai có gì vẫn hay đàm thoại, chỉ trừ mấy nàng rồi hơi thừa việc mới đốt thời gian lãng xẹt, lấy vợ rồi phải kiêu thì gái mới phiêu, anh không quan tâm. Nhưng nghĩ thế nào lại lòi điện thoại, xóa và chặn luôn tin nhắn của những người đẹp rồi soạn một tin nhắn gửi tới « Cao gia » (Chú thích thêm dấu sẽ là Cáo già, cái này để phòng ai đó vô tình nhìn thấy sẽ nghĩ anh coi vợ là gia đình, là tất cả mà ngưỡng mộ, chứ thực ra... anh coi vợ là thú dữ).

Vừa hay tối nay Chelsea và Inter Milan đối đầu tranh cúp vô địch, không thể bỏ lỡ. Lạc Thiên đã thủ sẵn mấy lon bia, chỉ thiếu đồ nhắm, anh nghĩ ngay tới vợ. Chắc giờ nàng đã thủ tục xong xuôi đắp chăn đi ngủ.

Khả Vy sấy khô mái tóc, soi mình trước gương ngắm nghía một hồi thì nhận được một tin nhắn có nội dung : «

Co quen khong trinh bay viec di cau cua minh cho toi biet day, phat co phai lam cho toi an dia lac rang

», cô dịch là : cô quên không trình bày việc đi cau của mình cho tôi biết đấy, phạt cô phải làm cho tôi ăn đĩa lạc rang.

Anh nhận lại 1 tin nhắn :

Cau la gi ?

Hỏi âm :

Cau la toilet !, vừa nhắn Lạc Thiên vừa cười, đi cầu chứ còn đi đâu nữa, chẳng nhẽ lại nói rõ ra.

Khả Vy còn tưởng trong bữa cơm nói đùa, không ngờ tên chồng này thích bắt bẻ, đồ nhiều sự, cô nhắn lại :

toi dang o trong toilet, dang rat ban, neu muon toi lam cho thi doi day !

Con Cáo này mắc bệnh lười đây mà, bận làm gì trong đấy mà bận, được rồi :

Co ma khong lam do an cho toi, toi se...

Lạc Thiên chưa biết diễn thêm gì, giữa anh và cô thì lấy đầu rang buộc để đem ra kì kèo.

Thoi duoc roi, toi se lam cho anh

.

.

.

Vào ngay mai !

Khả Vy tay chống hông đặt điện thoại xuống gối, leo lên giường tắt đèn đi ngủ. Gã muốn ăn vào giờ này thì tự đi mà làm, mình không rảnh !

Lạc Thiên còn lưỡng lự thêm kí tự cho dòng tin nhắn thì đã nhận được một phản hồi, tức khắc đọc ngay. Nhưng do không kéo hết màn hình, anh cả tin vợ mình quá chi đậm đang. Câu trả lời có cả chủ ngữ, vị ngữ nhưng trạng từ chỉ thời gian lại đặt cách biệt tít xuống dưới làm cho anh cứ vẩn vơ ảo tưởng. Trộn bóng đã mờ màn, bia đã mờ nắp, người vẫn ngồi đợi... trần trọc theo thời gian.

Lạc rang là món ăn quá dồi dào dân, thay vì bắt vợ phải xuống bếp, anh hoàn toàn có thể kiếm một gói đậu phộng nhâm nhi, thậm chí còn thượng hạng gấp mấy lần, tuy nhiên đôi khi đồ ăn sẵn không ngon chút nào. Lạc Thiên chẳng tập trung coi tivi, thay vào đó là hình ảnh về nàng vợ vừa ngủ gà ngủ gật lảo đảo đôi tay trên chiếc chảo chống dính, thì thoảng giật thom thót khi chẳng may lạc bị cháy khét lên let. Nghĩ cũng tội, nửa đêm nửa hôm để nàng vất vả, thương tình anh mở chốt cửa đi xuống lầu.

Đèn tối om, chẳng có bóng người nào trong bếp, lẽ nào nàng ta đói quá nên chén sạch sản phẩm vừa làm ra và im đi ? Lạc Thiên lác đầu lại đi lên, anh đã vô tình mắc chứng tham ăn mà không hay biết, tiến tới phòng Khả Vy đập cửa.

- Chuyện gì đấy ? - Khả Vy đã đang thiêu thiêu giấc ngủ, chất giọng thều thào, trả lời cho qua.

Lạc Thiên cho rằng Khả Vy không tuân thủ khâu phục vụ Thượng đế, anh là thực khách, yêu cầu món ăn, cô giữ vai trò đầu bếp kiêm chạy bàn. Những tưởng ba mươi phút dành cho sự đợi chờ các công đoạn mà đầu bếp Khả Vy tiến hành sẽ đem lại cho anh một món đồ nhắm, thế rồi cô đầu bếp này linh hoạt chuyển hướng sang làm người gọi món, chắc chắn cô ta đang ngồi chén lạc, kiểu gì trên mếp con Cáo ăn vụng cũng vương vãi lạc cho xem. Nghĩ đến thế Lạc Thiên tự cho mình quyền hợp pháp xông vào lãnh thổ của người khác, vụng năm đầm hùng hổ đi vào.

- Bắt quả tang con Cáo ăn vụng ! - Anh bảo thủ giữ vững lập trường dù trong phòng hoàn toàn tối om, sau vài giây đèn ngủ sáng. Khả Vy uể oải ngồi dậy.

- Ô... cô... đang ngủ à ? - Lạc Thiên bấm bụng, ra vẻ ngây thơ không có tội, anh đã quá trẻ con hay cực kì tăng bốc mình là Thượng đế để tùy tiện vào phòng con gái.

Đào mắt quanh phòng rồi đôi mắt anh tìm ra ọi dưng chân, chúng không thể rời khỏi bộ đồ ngủ của cô, nhìn dễ thương vô cùng, tập hợp của cả một tiểu đội pokémon, trong khi pijama của anh đơn giản chỉ là hình sọc dọc trắng xám, nhìn hao hao giống tù nhân.

- Anh vào đây có chuyện gì ? - Khả Vy cảnh giác kéo chăn trùm kín cổ, đột ngột ngồi so lại tự vệ. Gã có tình ý nào đó với mình chẳng ? Cô nắm lấy con búp bê làm... vũ khí tự vệ.

- Hà ? - Sự bất ngờ trong hành động thủ thế của Khả Vy khiến Lạc Thiên bối rối, anh chớp mắt và nuốt một nắm khí để trôi biến khoảng cách giữa cả hai. Nói gì lúc này cho thỏa đáng, nói rằng vì anh đến đòi đĩa lạc hay kiểm soát cô đang làm trò gì, chúng sẽ tố cáo sự tham ăn tục uống của anh mất.

- Anh vào đây có chuyện gì ? - Khả Vy cảnh giác kéo chăn trùm kín cổ, đột ngột ngồi so lại tự vệ. Gã có tình ý nào đó với mình chẳng ? Cô nắm lấy con búp bê làm... vũ khí tự vệ.

- Hà ? - Sự bất ngờ trong hành động thủ thế của Khả Vy khiến Lạc Thiên bối rối, anh chớp mắt và nuốt một nắm khí để trôi biến khoảng cách giữa cả hai. Nói gì lúc này cho thỏa đáng, nói rằng vì anh đến đòi đĩa lạc hay kiểm soát cô đang làm trò gì, chúng sẽ tố cáo sự tham ăn tục uống của anh mất. Bữa tối nay anh đã ăn quá nhiều lại còn đòi hỏi gì nữa, Lạc Thiên lập tức dang tay kéo cổ áo ra vào hứng gió :

- Phòng tôi... điều hòa bị hỏng !

- Thì sao ? - Khả Vy cẩn trọng lẩn trong chăn, điều hòa của hắn bị hỏng thì liên quan gì đến mình, lẽ nào... gã muốn qua đêm ở đây !

Mắt cô mở to như pha đèn, truyền đến mắt Lạc Thiên, khiến cửa sổ tâm hồn bên này thao lảo đảo về cây điều hòa đang làm việc chăm chỉ. Nói rồi mới biết mình ngớ ngẩn, cái nhà này đâu phải chỉ phòng cô và anh là có điều hòa, hỏng rồi, có thể xuống tầng ngủ tạm trên đi văng hoặc ghé đệm lớn cũng được. Anh định làm gì ở đây được chứ ?

- À thì... tôi nóng, tôi ngồi nhờ chút ! - Đành tiếp tục nói dối, ban đầu chẳng phải anh không muốn Cáo vào phòng mình nên mới chốt cửa, còn lúc này anh lại chủ động vào hang Cáo, chẳng hiểu nổi bản thân nữa.

Không nói không rằng, Khả Vy đứng phắt dậy, tìm cách đi ra cửa, anh muốn lại gần chiếc điều hòa, còn cô lại muốn tránh khỏi anh, mỗi động tĩnh của Lạc Thiên cô đều lắng nghe thật kĩ.

- Cô... đi đâu đấy ? - Cáo mới là chủ phòng, anh mạn phép vào, ai lại để chủ phòng bay biến.

- Nếu nóng anh cứ nghỉ lại phòng tôi,... chúng ta đổi phòng !

Khả Vy muốn rời xa tên chồng này càng sớm giây nào hay giây đấy. Cùng là một loại hình giải trí, một bộ đĩa phim tâm lí tình cảm để lại một chấm nhỏ trong trí nhớ của mỗi người, một bộ phim ma sẽ có ba chấm lưu lại, còn riêng phim đặc biệt, chỉ cần một cảnh tượng nhỏ nhoi cũng độc chiếm chất xám. Không thể diễn đạt từ nào khác ngoài động từ « ám ảnh », đúng, cô luôn bị ám ảnh bởi chúng. Điều đó dẫn tới nguyên nhân của việc những tranh ảnh

đen luôn bị cấm tàng trữ và mua bán trong luật văn hóa của người phương Đông.

- Ấy... không không ! - Lạc Thiên phản đối, cô mà biết cây điều hòa của anh vẫn ngon ơ thì sao đây. Anh lúng túng gãi đầu gãi tai. Đêm khuya thanh vắng anh là chồng vào phòng vợ thật là...

- Hây ! - Khả Vy khoanh tay đứng trước cửa, cô chờ đợi anh nói gì đó, nếu gã đã có ý định không tốt thì mình chón được một lần liệu có chón được cả đời không. Có lẽ nào vì gã nghĩ đã từng có gì đó với mình nên mong muốn có lần thứ hai, trong đầu cô bòng bong những mớ đen tối.

- Thực ra thì... tôi... cái điều hòa của tôi không hỏng !

- Anh định giờ trò gì ? - Cô dồn dập nối theo câu nói ậm ờ của anh, hai bàn tay nắm chặt.

- Chẳng qua là... chỗ tôi hết giấy vệ sinh ! À, phải rồi, hết giấy vệ sinh, ở dưới nhà cũng thế, tôi chạy qua chỗ cô hỏi xem có còn không ? Tại hơi tế nhị nên tôi đánh lảng sang cái điều hòa !

Lạc Thiên mím môi, sao anh lại nghĩ ra cái này để ứng biến được nhỉ, hết sức lằng xẹt. Nụ cười ngượng ngạo đem ra sử dụng lúc này là trên hết, tuy vậy nhưng để người khác nghĩ mình tham ăn với việc mình đang có vấn đề tiêu hóa thì việc gì ề mặt hơn, ôi, giống nhau cả, xoay đi xoay lại, anh vẫn vơ về sự xấu hổ cùng cực. Khả Vy coi khuôn mặt nhăn nhó của Lạc Thiên thì hiểu :

- Khở ! Đây ! - Cô đi vào phòng và đem bịch giấy còn sót lại cho anh. Lạc Thiên nhận lấy xấu mặt vội vã lần ra cửa.

- Cẩn thận không sôi thận ! - Khả Vy châm chọc, hóa ra anh ta cũng dễ thương ! Cô cười hi hi khi nhận ra đã nghĩ ngờ nhầm.

Lạc Thiên nghe rõ mồn một câu nói của cô nhưng không thể vận vò, anh mà như thế à. Nhưng sợ cô phát hiện ra, anh ném bịch giấy vào phòng, nhanh chóng chạy xuống tất cả các phòng khác cần quét giấy mềm giấu êm. Ngộ nhờ sáng mai Khả Vy thấy có cuộn giấy nào lại đổ "oan" anh nói láo.

Khả Vy nghe tiếng ỳnh ạch bên cầu thang thì ngó ra, lẽ nào gã không chịu nổi.

Cô bắt gặp anh ôm cả một « tập đoàn » giấy vệ sinh Trường Tồn, nhìn thấy cô anh đơ người ra.

Lộ hết rồi !

*

Bữa cơm sáng Khả Vy đặt đĩa lạc rang trước mặt Lạc Thiên, không nhìn anh, chỉ găng tập trung công việc để không cười ra tiếng.

Lạc Thiên lấy tay ôm chần che mặt, anh muốn độn thổ chết mất. Hôm qua sau khi phát giác anh giữ giấy như trẻ con ôm gấu nhồi bông cô đã phì cười dữ dội, dù giữ ý về phòng nhưng anh vẫn nghe thấy tiếng cười châm biếm ấy. Nhưng còn may là cô không nghĩ tới lí do anh xông vô phòng.

- Giữ lời hứa ! Đồ ăn của anh đây ! - Khả Vy tập nói câu này một hồi mới phát ra âm thanh không lẫn tạp âm mĩa mai, coi như chẳng có gì xảy ra đêm qua.

Lạc Thiên thắc mắc lời hứa nào ở đây nhưng không dám hỏi, anh ngoan ngoãn như một con mèo đến giờ ăn thì tự biết phải làm gì.

- Thôi ăn đi ! Tôi biết anh... khó tiêu, tại đồ ăn hôm qua nóng quá ha, dùng nhiều giấy thế không tốt đâu ! - Nhưng Khả Vy không muốn bỏ lỡ cơ hội chọc quê thiếu gia.

- Con Cáo kia !... Cô ăn nói hàm hồ gì vậy,... hệ tiêu hóa của tôi rất tốt, chỉ là...

- Chỉ là sao ?

Lần này là lỗi tại anh tự đi bói mớ chuyện của mình, anh gạt phăng đi :

- Bảo cô làm đồ nhắm cho tôi tối qua chứ bây giờ thì cần gì ! - Anh đẩy đĩa lạc sang bên khác, ngó lơ chúng.

- Thì trong tin nhắn tôi viết như thế đây thầy,... chồng à, có phải anh tưởng tôi làm ngay cho anh không ? Sau đó đợi lâu quá không thấy nên tính đập cửa phòng tôi tra hỏi hả ? Ha ha, đồ thùng nước gạo ! - Trò chơi thườ bé, hể để chỉ trích ai đó tham ăn sẽ bị gán là thùng nước gạo, Khả Vy đưa tay lên che miệng cười.

- ... - Lạc Thiên bị nói chúng tim đen, đau khổ thừa nhận trong thâm tâm nhưng lại không muốn bị lên lớp, anh quay trở lại chủ đề muôn thườ - Thật ra... anh nghĩ chúng ta không cần thiết phải chia phòng ! - Anh bình thản gấp đồ ăn.

Như một tiếng sét đánh ngang tai, lần đầu tiên Khả Vy nghe từ miệng chính Lạc Thiên xưng « anh » với cô trước mặt chỉ hai người, cô nín thở dừng toàn bộ hoạt động. Gã lại nghĩ ra cái gì khác ?

- Dầu sao chúng ta đã nên vợ nên chồng, cũng đã trải qua... - Lạc Thiên quyết định bạo miệng, đã đến lúc cho Cáo nhà e sợ thợ săn rồi - đêm tân hôn, trách nhiệm thuộc về anh, thiết nghĩ chuyện đã lỡ, hai đứa mình chẳng cần phải ngăn cách nữa, hôm qua anh sang phòng em cốt để thực hiện nghĩa vụ của người chồng ! - đôi mắt anh dần dần đưa lên nhìn Khả Vy, sáng như ông Mặt trời, chói lòa kẻ khác.

- ... Anh giong hoài, chúng ta chỉ là vợ chồng hòe thôi mà !

Lạc Thiên đếm được năm giọt mồ hôi nóng hổi xuất phát từ vầng trán Khả Vy, xem cô ta sợ xanh mặt kia, chiếc bát trên tay rung phải đến bảy độ richter, khả khả, cô giễu tôi hay bị tôi giễu lại đây.

- Vậy thì sao chứ ? Trên danh nghĩa em đã là của anh rồi ! Mà đã là của anh thì anh có quyền chiếm hữu !

Này thì nháy mắt cười duyên, ta sẽ cho cô biết thế nào là tốt cùng của nỗi sợ hãi, can tội cười đều và không phục vụ ẩm thực cho chồng. Lạc Thiên cời bỏ hai chiếc cúc ngực, khiến cổ áo phanh rộng, triển lãm cho người đối diện xem tẹt ga.

- Này này, tôi là của tôi ! - Khả Vy rợn tóc gáy, da gà nổi hẳn lên, răng va vào nhau tạo thành thứ âm thanh hỗn loạn, hình như cổng vẫn đang khóa, làm sao đây. Cách xưng hô của Lạc Thiên không bình thường như hai người chênh nhau sáu tuổi, nó có phần mặn nồng như một đôi tình nhân thật sự.

- Em à, em phải biết cách chiều chuộng chồng chứ ! - Lạc Thiên thích thú tỳ mạnh tay lên bàn chiếm thế thượng phong, vờn người sát hơn, cách cô chùng nừa mét khiến chiếc áo hở hững giữ chức năng trang trí.

- Anh... tôi cảm anh lại gần tôi đây !

- Sao đâu em, chúng ta đã là phu thê, phải rồi, nhắc mới nhớ, cha mẹ anh mong có cháu bé lắm rồi, Trần Hùng, Tuấn Kiệt còn chuẩn bị quà cho con của chúng ta từ trước, không thể để phụ lòng họ.

- Không ! - Khả Vy đặt tay trước ngực, trước mặt cô giống như một con sói không hơn không kém. - Lạc Thiên à, anh tỉnh lại đi ! Chúng ta kết hôn là để li dị, anh còn Nhược Lam, hai người là của nhau !

- Hầy hầy, Nhược Lam nào ở đây, anh chẳng có Nhược Lam nào hết, anh chỉ biết mỗi Khả Vy thôi ! Nào, lại đây, đến bên anh ! - Lạc Thiên theo đà đứng dậy vờn tay, con Cáo kia dễ nạt quá mức.

- Anh đừng lại gần... anh mà lại gần tôi sẽ... đánh chết anh đây !

Có một điều chắc chắn đúng, rằng : trong con người Lạc Thiên lúc này duy chỉ mang hình hài cô, vì vậy có thể coi là anh nói thật lòng mình. Khả Vy cũng chẳng hơn, đôi mắt cô chẳng thể rời khỏi chính anh.

...

- Ha ha ha ha ha !!!!

Lạc Thiên cười đến nỗi chảy cả nước mắt, nhìn con Cáo bé nhỏ thu lu giữ chặt cổ áo mắc cỡ. Anh đứng cười một lúc lâu rồi đường hoàng chỉnh lại trang phục.

- Hic hic... huhu hu hu uuuuu...

Nước mắt trực trào dần dần lăn trên gò má Khả Vy, cô khóc nức nở. Tự mình ngã bệt xuống sàn nhà, thút thít giọt ngắn giọt dài, cô sợ mọi thứ ở nơi đây, sợ mọi điều xa lạ từ con người kia. Tại sao số phận nghiệt ngã thế, tại sao ngay từ tám bé đã bắt cô phải đơn độc giữa kiếp người bao la. Cô chưa từng được nếm mùi sữa mẹ, cũng chưa được cha chăm ẵm. Nếu có chẳng chỉ là ngậm bình sữa pha chất dinh dưỡng nhân tạo, chẳng chỉ là các xơ già bế bồng, một người trông nhiều cháu bé, bé quấy nhiều được bế tay, bé ngoan nằm võng. Xơ không đủ tay đành dùng chân phe phẩy vòng tuần hoàn của tám vãi cột hai đầu và để trống một chỗ cho hai bé xoay đầu nằm chung.

Còn nhớ một lần, Khả Vy bé chậm cai sữa, cô nhi viện không đủ tiền trợ cấp để đáp ứng những nhu cầu nhỏ bé của đám cô út. Người trông trẻ ép cô phải nuốt nước gạo đun nóng đặc quánh, cho thêm vài thứ vị bột sữa. Cô không ăn nổi mà vẫn phải gượng, đến khi bị đau bụng quằn quại, chậm lớn một thời gian...

Nhưng các xơ cốt chỉ mong cho các cháu được lớn, còn gia đình họ Cao thực tế lại lợi dụng sức lao động của cô. Nói là sức lao động bởi lẽ cuộc hôn nhân này người tham gia lao động được trả lương cao, kèm theo ràng buộc về thể xác, trói chân về thời gian, kìm giữ nơi tâm hồn. Cô muốn làm một người lao động tốt, thể hiện qua việc tiếp thu những gì được truyền đạt, trở thành một người vợ, một người con dâu, một con hình nhân phốt lờ mọi hoạt động tự tại của chồng. Có lẽ cô đã đi quá xa nên nhận lấy quá nhiều nỗi ám ức.

Cô thừa nhận mình không thích Lạc Thiên được người khác giới vây bủa, bạn hãy nghĩ xem nếu một người chồng trắng hoa thì danh dự và nhân phẩm của người vợ để đi đâu, đặc biệt hai người họ vẫn trong những ngày đầu của hôn nhân. Ý thức được ngoại hình không có nghĩa là để chồng ruồng bỏ đi với ai kia, cô không thuộc tuýp người thời trang, lập dị hay cô chấp mới là Khả Vy, nhưng vì danh dự của anh cô ngày ngày thay đổi,... để đổi lại chính danh phẩm mình. Việc lấy áo anh, mặc lên người, nằm cạnh bên ấy cô chính thức đã làm nô lệ cho nhà họ Cao rồi, bởi vì bơ vơ, bởi bị không có tiền, bởi vì vô vọng,... cô mặc định để người ta sắp xếp cuộc đời mình. Nếu như tác giả không phải người biết nghĩ như Triệu Đông Kỳ, hẳn viết gì cô không được phản đối mà làm theo như con rối. Nghề của người diễn viên là như thế, diễn trung thực trước ống kính. Ống kính của cô chính là Lạc Thiên, nhà họ Cao, là Nhược Lam, Tuấn Kiệt, Trần Hùng, bạn bè anh,... tuyệt đối không phải cô. Rằng cô không muốn là thực dâm, xin hãy giữ cho cô một điều ước nhỏ nhoi như thế Lạc Thiên à...

Lạc Thiên không ngờ trò đùa này đâm vào tim gan cô gái, làm cô lo sợ tới mức khóc ré lên chẳng khác một đứa bé tập tành biết đi mà bị ngã trầy da. Đôi vai Khả Vy run lên trong tiếng nấc, anh thực tình không nghĩ tới hệ lụy của trò đùa này. Chẳng phải Khả Vy vẫn là một cô gái ương ngạnh, mạnh mẽ,

cả gan hay sao ? Đằng sau những tính cách ấy hóa ra chỉ là một chú thỏ lạc long.

- Tòì... tôi chỉ đùa thôi mà! Ê, đừng khóc nữa, thật đấy, tôi đang giỡn cô mà! Cáo là nhất gan thế ư?

Lạc Thiên chẳng biết nói gì, anh không thích nước mắt của phụ nữ, càng không muốn họ phải rơi lệ vì mình. Đôi tay trở nên cứng nhắc không tài nào an ủi trên bả vai cô, anh đực ra theo những giọt lệ thấm sàn.

Đối với anh nước mắt chỉ là thứ vũ khí mềm yếu mà phụ nữ vẫn hay dùng để động lòng trắc ẩn đàn ông, mùi vị của chúng là mặn chát, ngọt ngào hay đắng cay chỉ người phụ nữ thấu hiểu nhất.

- Đã bảo là đừng khóc nữa mà! Ai dám làm gì Cáo chứ !

Khả Vy cũng dừng việc nấc thành tiếng, cô tủi thân để nước mắt nói thay nỗi niềm cô út. Cả thế giới này vốn quay lưng lại với cô, nỗi cô đơn dày vò đã bao tháng ngày, cô là cáo ư, nếu được làm một loài động vật hoang dã độc ác còn sung sướng hơn mang nhiều nết nảo của con người, để thôi phải so sánh mình với hạnh phúc của kẻ khác.

- Nín rồi à! Đừng nghĩ ngợi gì, nãy giờ tôi không có nói thật đâu ! Cô nghĩ xem, tôi và cô hoàn toàn khác nhau, tôi chẳng ưa cô tẹo nào! - Anh mong muốn con thỏ hoàn Cáo khi dùng những lời đầu khẩu mà ngày ngày cô vẫn hay giurong mắt nghe anh đáp.

- Để tôi một mình được chứ ? - Khả Vy đứng dậy và lên phòng, ngay cả chiếc bóng cũng lẻ loi đi theo chủ của nó.

Lạc Thiên thở dài. Giữa phụ nữ và quý ngài, đàn bà và đàn ông, con trai và con gái luôn là hai thái cực trái ngược. Đặc tính và dạng thù hình không bao giờ trùng hợp, tuy nhiên chức năng mang lại niềm vui nỗi buồn cho nhau thì trùng khớp. Anh làm phụ nữ đau để Nhược Lam chà muối vào tim anh, anh làm Khả Vy khóc để rồi chính bản thân cũng không thể mỉm cười. Anh cứ đứng đấy, nhìn cô quay bước về phía cánh cửa của riêng mình.

Đóng cửa, Khả Vy lặng lẽ trong mơ hồ nhìn căn phòng kín. Bế tắc. Cô sống tốt để làm gì nhỉ? Có ai cần tới cô đâu... .

...

- Cộc! Cộc! Cộc! - Tòì ra ngoài, cô hãy cứ nghĩ ngợi đi!

Khả Vy không đáp lại. Lời anh nói chỉ là tiếng gió thoảng ngoài kia, cô trong hầm tối không thiết hay không đủ khả năng vươn tới.

Lạc Thiên từ từ khép cánh cổng, mang sự ảm tử theo mình theo.

Ngán quá ha...

Căn phòng mang phong cách Nhật Bản, đặc trưng với hương vị trà đạo được gọi là trà thất. Hai người đàn ông ăn mặc lịch sự đợi chờ cô gái mặc kimono hoàn tất việc rót trà một cách thư thái. Cô phục vụ nở một nụ cười rồi đóng cửa tre lại, một không gian yên tĩnh dành cho hai người. Lạc Trung chụm mười ngón tay ngay ngắn trước mặt, dõi theo phản ứng của em trai.

- Cậu giải thích đi !

Lạc Thiên lướt nhìn bản sao của tờ chứng minh nhân dân và giấy tờ tùy thân khác của Khả Vy, anh không hề căng thẳng trước những văn bản đã bị làm giả một cách trắng trợn.

- Em dâu là một du học sinh, họ Triệu, là con gái của bằng hữu cha, sở hữu cô nhi viện Hy Viên, có một xưởng dệt may quan hệ mật thiết với Trường Tồn, và hệ thống tổng cộng tám cửa hàng thời trang trên toàn quốc ?... Theo anh được biết xưởng may đó là tài sản của cậu từ trước đó! - Khuôn mặt Lạc Trung nghiêm nghị, anh thu thập được không ít thông tin về Khả Vy. Nếu không nhờ uy thế trường tộc gần như không thể điều tra thân thế cô gái, nói cách khác việc tạo dựng hồ sơ lý lịch cho Triệu Khả Vy liên quan mật thiết tới Cao gia.

- Thì giờ đã là Cao Khả Vy rồi, Triệu hay Trần có quan trọng gì đâu! - Lạc Thiên vòng vo, anh vẫn chăm chú nhìn vào bề cá cảnh, thi thoảng thả một vài thức ăn cho chúng.

- Cậu biết chuyện này trước khi kết hôn ?! Cậu đem tương lai mình ra đùa ư ?

- Vậy thì có sao đâu ? - Lạc Thiên vẫn thản nhiên, anh tình nguyện lấy Khả Vy và không hối hận vì điều đó (trừ trường hợp uất quá không nói lại được cô). Lý do khiến câu nói có hàm ý về sự thay thế là bởi Khả Vy đã được chọn làm con dâu nhà họ Cao, hoặc anh hoặc Lạc Trung là người có trách nhiệm nhận lấy sự chỉ định. Giả dụ như cô con dâu này bị giạt dây bởi một bàn tay đen tối nào đó thì anh muốn mình là người trực tiếp chống lại, còn Lạc Trung, nhiệm vụ của anh ta phải là bộ óc của Trường Tồn, là nhân tố chủ chốt cho sự phát triển và trường thịnh của công ty.

- Lạc Thiên, cậu nghiêm túc đi, anh không muốn làm chủ hôn cho một hôn sự không đi đâu vào đâu cả ! Cô bé đó là trẻ mồ côi, cậu hãy bảo vệ và thương yêu cô ấy, đừng nghĩ rằng lấy nhau để được tự do mà đàn đúm với tụi Trần Hùng. Biết đâu sống với nhau sẽ hợp tính !

Lạc Thiên không xen vào lời đàn anh, không phải một Lạc Trung vẫn luôn cầu toàn ở trước mặt mình đấy chứ, anh ta đang khuyên răn anh phải đối xử tốt với phái yếu, điều mà anh chưa từng phải nghe ai giáo huấn. Cũng có thể vì anh ta đã biết vai trò của Khả Vy trong gia đình, cảm nhận được những tia cầu cứu đơn độc trong giây phút trao tay cô cho chú rể. Lạc Trung sống nội tâm, hẳn biết được nỗi khổ của cả cô dâu và chú rể trong câu chuyện tình đoán được hồi kết.

- Nghe nói... Vũ Gia Minh đang theo đuổi Nhượng Lam. - Lạc Trung còn biết rằng Khả Vy đã làm đảo lộn cuộc sống của Gia Minh, anh là bạn của Gia Minh, lần đầu tiên thấy hắn phản nản kể về “méc xấu” em dâu để nhờ anh chồng can thiệp chuyện nội bộ. Anh phải dành hai tiếng đồng hồ nghe Vũ Gia Minh trình bày chỉ về một nội dung nằm ngoài dự đoán, không vì công chuyện, không vì thú vui bóng đá mà vì vợ chồng nhà người.

- À thì... phải rồi, cái tên Vũ Gia Minh ấy cũng được đấy chứ! - Lạc Thiên đưa ly trà nóng lên miệng thổi chứ không uống. Ly trà thơm chỉ là phù du, dù chất liệu thảo mộc quý hiếm và được chất lọc kỹ càng từ thiên nhiên nhưng một ly nước lọc mới thực tế, giải khát cho cơn khát cực của cuộc sống.

Lạc Trung không đoán được tâm tư của Lạc Thiên, ngay đến Nhượng Lam, anh cũng từng hỏi cô về cuộc hôn nhân bất ngờ của Lạc Thiên, cô đáp lại như đang tán đồng cho hạnh phúc của một người bạn. Hay là ly trà nóng như chúng, chỉ để lại một chút dư vị thoáng thoáng mà không hề hữu ích.

- Nhìn chung là vợ chồng em hiện tại sống khá là hạnh phúc, anh không phải lăn tăn gì đâu! Vợ em... cô ấy biết ơn anh nhiều lắm, mà em cũng quên không chiều đãi anh đã làm người đưa cô ấy đi qua lễ đài! Hay giờ chúng ta làm một chầu bia! - Lạc Thiên chưa muốn để Lạc Trung biết quan hệ giữa cha mình và Trịnh phu nhân thông qua việc nói về thân thế của cô em gái cùng cha khác mẹ, như vậy hình tượng về người cha mẫu mực sẽ sụp đổ hoàn toàn. Anh tìm cách thế chỗ Nhượng Lam bởi Khả Vy trong suy nghĩ của người khác khi họ nghĩ về tình cảm của anh. Áp đặt rằng không ai khác ngoài vợ mình phù hợp hơn.

- Bây vế, anh là người tác thành cho hai đứa, việc Khả Vy là ai nếu cậu đã cho là không quan trọng thì anh cũng chẳng bận tâm. Mong hai đứa chung sống hòa bình tới đầu bạc răng long!

- Khụ! - Lạc Thiên tự nhiên bị sắc nước bởi chính mình, anh ho mạnh. Đầu bạc răng long tức là khi lông Cáo biến thành màu trắng toát và răng Cáo sún hết cả hàm ư. Vừa ho vừa cười, anh để lại những dấu thắc mắc cho anh trai.

- Cậu cũng nên giữ mình, hãy tranh thủ thời giờ ở bên vợ trong thời gian nghỉ phép. Tuần tới bắt đầu làm việc rồi, không có nhiều khoảnh khắc bên nhau đâu!

Ôi, có lẽ ai lấy được Lạc Trung thật là may mắn, bây giờ hiếm có người đàn ông nào chu đáo, thủy chung như thế lắm. Lạc Thiên cười cười, nhưng... anh ta nói đúng mà.

- Thế chuyện của anh sao rồi, sự nghiệp ổn định cũng phải lo tới chuyện vợ con đi chứ?

Thiên ơi là thiên, dứt câu nói của em trai, Lạc Trung nhận ngay điện thoại thúc giục của ông Cao, anh chỉ trả lời vâng dạ và xen vài câu phải phép. Điều đó khiến Lạc Thiên nghi ngờ.

- Trưa nay anh có hẹn à? Ai vậy... có phải ông già giới thiệu cho anh gặp mặt không? - Lạc Thiên nhìn vào sự ép buộc trong thái độ trả lời điện thoại của Lạc Trung chợt nhớ ra. Vì vụ cưới xin anh đã quên mất tìm hiểu cô gái có họ hàng mấy đời đằng nội mà ông Trương tìm cách vun vén cho cháu đích tôn của họ Cao.

- Sao cậu biết?

- Chẳng có việc gì qua khỏi Lạc Thiên này, nghe em nói này, lấy vợ sớm không sướng gì đâu, khổ lắm, toàn bị bắt nạt thôi.

- Ồ hay! - Mới đó em trai đã ca ngợi vợ chồng hạnh phúc mà giờ lại nói chẳng khớp gì cả, câu trước đá câu sau.

- ... Anh sẽ phải đi xem mặt đúng không? Anh không muốn?

- Ờ, anh vẫn muốn phát triển sự nghiệp, chuyện hôn nhân để ngoài 30 thì hay hơn!

- Cô gái đó tên gì Gia thế ổn chứ? - Lạc Thiên dò hỏi, anh nảy ra một ý hay.

- Cô ấy tên Dương Mẫn, điều kiện gia đình không có gì đặc biệt, có thể cô ấy thuộc tuýp người hiền thực nên cha ngó ý giới thiệu cho anh, dù gì cũng là họ hàng xa...

- Dương Mẫn? - Lạc Thiên còn lạ gì tính Lạc Trung, anh ta càng giỏi trong sự nghiệp bao nhiêu thì thiếu am hiểu từng ấy về phụ nữ. Anh không muốn Lạc Trung trở thành quân cờ trong chiến dịch thu tóm tài sản nhà họ ngoại về tay ông Lạc Trương nên đành: - Là cô ta sao? Cái đứa xấu xí đi phẫu thuật thẩm mỹ năm ngoái, bây giờ trở thành thiên nga thì ăn chơi đua đòi... Nhìn chung cô ta nổi tiếng là xấu tính và vô duyên cực kì đấy. Không hiểu sao ông già lại chọn ả cho anh! Chán thật! - Lạc Thiên đưa tay lên trán ra bộ đăm chiêu, thấu hiểu nhân tình thế thái.

Lạc Trung quả nhiên bị mắc mưu, tin theo mà không suy xét, anh mắc kẹt:

- Vậy anh... phải làm gì?

- Chúng ta... hoán đổi đi!

Một chị hai đứa đòi, con gái của ông trùm Mafia khét tiếng, là nữ hoàng vũ trường, mang vẻ đẹp mỹ miều kiều sa. Một chàng trai cảnh sát tập sự, hậu đậu, hiền lành và tốt bụng. Giữa hai người họ có một mối nhân duyên sâu sắc, nơi họ gặp nhau đầu tiên sẽ phải ở một nơi dành cho dân chơi thứ thiệt...

Triệu Đông Kỳ cắn bút, anh đang thiếu ý tưởng trong việc mô tả chốn ăn tiêu của đám dân anh chị. Về căn bản cốt truyện mới đã nghĩ ra nhưng phần râu

ria thì trong quá trình xây dựng. Làm thế nào cho thật cuốn hút, sinh động bên cạnh việc miêu tả nội tâm nhân vật cần có những lời lẽ miêu tả khung cảnh sắc nét, điều này không thể nhầm lẫn tưởng tượng là ra. Kì thực anh đang cần tìm hiểu thực tế cho nữ nhân vật chính trong truyện, nếu đem hơi hướng của Lạc Thiên vào nhân vật nữ ấy thì không hợp lí lắm, đầu sao một ông hoàng vũ trường cũng có những điểm khác biệt với yêu nữ quỳ bar, do đó anh nghĩ ngay tới một chuyến “du hành”.

Khả Vy tìm nhèm mặt mũi, chum trong chán vờ lãng quên thời gian. Con búp bê dường như đã bị hành hạ ghê gớm, bị vắt tới xó xỉnh mà không được màng tới nữa. Bỗngưng điện thoại đổ chuông.

- Em gái à! Em vẫn khỏe chứ?

- Sao vậy? ...Chắc anh có việc gì muốn nhờ vả Khả Vy này ha? - Cô trở về sự mạnh mẽ ảo, gạt nước mắt sang lẻ, không cho đầu dây bên kia nắm bắt cảm xúc.

- Chỗ anh em thân thiết anh chỉ gọi điện hỏi thăm sức khỏe thôi, em khỏe chứ?

- Thôi đi, anh có chuyện gì thì nói ra...

- Hi hi, chắc Lạc Thiên có nhiều thẻ passport lắm nhì ?!

- Nó là cái gì vậy?

- Gần giống visa cá nhân, loại thẻ ra vào các vũ trường lớn ấy mà !

- Vì sao anh lại cần nó ?

- Thì cuộc đời trai trẻ cũng phải biết mùi đời chút xíu ! Mượn hoặc chôm của hấn giùm anh !

Khả Vy không ngờ một người đứng đắn như Triệu Đông Kỳ mà cũng ham vui như thế, chứng tỏ đàn ông trên thế giới này đều tồi tệ như nhau. Vũ trường thì có gì hay ho chứ, đến đây chỉ để bị điếc tai và nhũn não. Vừa rồi Lạc Thiên nói ra ngoài, có khi nào anh ta đang nhảy nhót vớ vẩn với mấy mụ trẻ đẹp. Nghĩ đến đó, cô đồng ý với Triệu Đông Kỳ.

Việc chôm chìa không hề khó, chỉ cần một cái đẩy cửa và rà soát vài học tủ là tấm thẻ có thể cầm trên tay. Khả Vy không thiết ngó xem căn phòng của tên chồng chứa những gì khác, lấy rồi đóng cửa y như cũ. Khỏi nói Lạc Thiên đã là khách quen, anh chẳng cần xuất trình thẻ hội viên cho đảm bảo vệ của vũ trường làm gì, có hay không không quan trọng, đó là động lực khiến cả Khả Vy và Triệu Đông Kỳ không hề áy náy.

- Đây, thứ anh cần ! - Khả Vy giờ miếng bìa da có hình đầu thỏ playboy trước mặt Triệu Đông Kỳ, anh vui mừng cầm lấy - Khoan ! Đàn ông các người ai cũng tồi tệ nhì !!!

Triệu Đông Kỳ chọn một cái áo màu sắc sỡ nhất trong tủ quần áo, không dùng kính gọng mà đeo áp tròng, thoát khỏi phong cách thư sinh cổ hủ, tuy nhiên lại đem theo máy tính.

- Đừng có nghĩ xấu về người khác, anh cần đi khảo sát đôi chút. Viết văn mà không tưởng tượng ra nơi đề cập đến thì bỏ đi, dở lắm, hơn nữa để tự tưởng tượng ra thì như ech ngồi đây giăng, kém chiều sâu. Anh cứ đóng cửa trong nhà mà nói về nơi ăn chơi của thiên hạ thì ma nó đọc !

- À, ra thế ! Vậy anh định viết truyện về... em và Lạc Thiên à ? Nhớ miêu tả nữ nhân vật chính xinh đẹp vào nhé !!! Cũng không cần đổi tên nhân vật đâu.

- Tưởng bở, anh chẳng thừa hơi viết mấy cái chuyện của vợ chồng nhà cô, anh đang viết về một cái này hay lắm ! Chuyện tình không lối thoát giữa một tên Boss con là phái nữ, tuyệt sắc giai nhân với kẻ đối kháng...

Triệu Đông Kỳ nói một thôi một hỏi, cứ nghĩ Khả Vy ậm ừ là đang lắng nghe nên càng nhiệt tình kể lể, đào sâu vào từng chi tiết trong tác phẩm, Khả Vy nhàm chán hết quay mặt đi chỗn này lại quay sang chỗn khác.

Và hai người có mặt tại vũ trường lớn nhất của thành phố, Vũ trường Gia Gia. Ban đầu Triệu Đông Kỳ dự định một mình thâm nhập ổ « kiến lửa », nhưng nghĩ bụng nếu không có phụ nữ đi kèm thì sẽ bị chài cho rỗng túi, lại đúng ý Khả Vy muốn vào cùng do đó anh nên quàng tay để cô vịn, rồi cả hai cùng sánh bước. Nhưng nghĩ thế nào anh lại đổi ý.

- Thôi, anh vào trong đây ! Cảm ơn cô vì đã tiễn anh lên tận đây! ...Về đi!

- Ô ơ, em cũng muốn vào!

- Đồ ngốc! Cô là người của Lạc Thiên, vào cùng người đàn ông khác không hay chút nào ! - Triệu Đông Kỳ đúng là một người anh tốt, dù bỏ mặc cô bên ngoài không phải là nghĩa cử nhưng còn hơn để người khác hiểu nhầm.

- Tại sao lại phải thế ? Thằng cha Lạc Thiên đó la cà lắm, em cần phải cho hấn biết thế nào là chế độ bình đẳng ! Gừ !

- A men ! - Anh lắc đầu mệt mỏi, biết bao giờ cô gái này mới trưởng thành, đành chiều lòng.

Tuy nhiên Khả Vy dường như đã quên chữ Gia trong từ Vũ Gia Minh, nơi đây chính là “ngân hàng” lớn nhất của anh ta, và tất tần tật đội ngũ bảo vệ phải thuộc nằm lòng khuôn mặt cô. Đồng Kỳ giờ tấm thẻ ra, anh hợp pháp đi vào, còn Khả Vy đương nhiên không có cơ hội.

Rõ là ngớ ngẩn, cái tên Vũ Gia Minh ấu trĩ vừa thôi chứ, mình có làm gì hấn đâu mà cấm vận mình. Đáng ghét!

Khả Vy để cho anh chàng tác giả được mở mang tầm mắt, cô không thềm vào nữa, Triệu Đông Kỳ gọi cho cô một chiếc xe để về rồi mới an tâm vào.

Chiếc taxi đi chưa rẽ khỏi con phố, Khả Vy đã nhìn thấy chiếc xe màu vàng đặc trưng của Lạc Thiên lướt qua, biết ngay mà, gã vào vũ trường ! Có khi nào gã biết mình ăn trộm đồ sẽ sinh sự, cô bối rối đề nghị xe quay đầu lại đuổi theo. Chờ cho đến khi người đàn ông trong xe đi xuống, mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ, quần jean mài thì cô có thể cam đoan mình sẽ cầm vũ khí đánh ghen. . .

- Lạc Thiên, ai cho phép anh. . . vào đây ? - Sau dấu ba chấm, giọng cô lí nhí hần, anh có quyền đi tới mọi nơi mà anh muốn, ngay từ đầu hai người đã thống nhất với nhau về điều đó.

“Lạc Thiên” giật thóp mình, anh chàng lo lắng không biết nên trình bày kiểu gì.

- Em dâu à!!!!!! Thật hay khi gặp em ở đây! - Lạc Trung cố bình tĩnh quay lại bắt gặp đúng cảnh tượng của một cô gái cầm túi xách nhằm thẳng vai mình, sắp sửa tung chưởng.

- À... là anh chồng. . .! Em. . .! - Khả Vy lập tức rụt động tác lại, sượng sùng.

- Anh vào đây để gặp Gia Minh, không có như em tưởng đâu, còn Lạc Thiên, nó đang ở công ty. Nó là người có trách nhiệm, nghỉ phép mấy ngày mà vẫn tranh thủ quán xuyến công việc. Ha ha! - Lạc Trung nhanh trí nói dối, nếu nói rằng em trai đang ngồi bên cô nàng Dương Mẫn thì thật tai hại, không khéo em dâu sẽ xử cả anh mất.

- Dạ dạ, em có tưởng gì đâu... anh cứ gặp đi...! Em về trước...

- À ờ... hay là em đi cùng anh luôn! - Lạc Trung sợ Khả Vy đi tìm Lạc Thiên thì khó, Dương Mẫn mà biết kế hoạch của hai anh em lại càng nghiêm trọng hơn, hồng hét.

*

“Lạc Trung” phiên bản Lạc Thiên hoàn toàn khác xa với bản gốc, về căn bản người thợ chép lại đã cố tình thay đổi hình tượng. Và người thợ chép đó đang có mặt tại một nhà hàng đồ ăn Tây, muộn hai mươi ba phút bảy giây.

- Xin chào anh ! - Dương Mẫn thỏ thẻ cúi đầu trang nhã, cô vận một bộ váy trắng.

- Ồ ! - Phiên bản này ngồi xuống trước quý cô, vẫy tay gọi bồi bàn một cách vội vã.

Trước mắt Dương Mẫn là một “Lạc Trung” bằng xương bằng thịt, áo Vest bên ngoài màu đen, sơ mi bên trong cài cúc qua loa, đến nỗi mà chệch nhau, cái cúc trên cài với khuy dưới, mái tóc chải chuốt một cách quá đáng, tỏa ra thứ mỹ phẩm nam đặc trưng, nhưng khuôn mặt lúc nào cũng nhăn nhó như ông cụ non. “Lạc Trung” đã đổi địa điểm của cuộc hẹn để kéo dài thời gian hoán đổi, anh chọn cửa hàng đồ ăn nhanh, không hợp với một cuộc xem mặt chút nào. Để tránh trường hợp ông Cao cử người đi theo dõi, anh đã dùng hoàn toàn đồ của bản gốc, cố tình phớt lờ điện thoại và máy tính mà bản gốc vẫn hay dùng ra, anh đang chứng tỏ mình là Cao Lạc Trung.

*

Lạc Trung thật tìm một chỗ yên tĩnh nhất trong vũ trường mời em dâu ngồi, thi thoảng lại quay ra cười cười. Khả Vy cũng không tiếp xúc với anh nhiều nên ngoài việc cười đáp lại cũng chẳng biết làm gì, khi cười chán rồi thì mỗi hăm. Nhìn anh ta đầy nghi hoặc, cô không nhầm thì phong cách ăn mặc này của anh giống với Lạc Thiên như đúc. Nếu không nghe giọng và cách diễn tả trên khuôn mặt thì hai người chẳng khác sinh đôi.

- Anh có việc gì à?

Lạc Trung liên tục nhìn đồng hồ, anh chẳng có việc gì, chỉ là muốn giữ cô em dâu lâu thêm chút nữa, để em trai hủy hoại hình tượng của mình trước mặt nàng Dương Mẫn rồi sẽ trả hai đứa về với nhau. - Không! Anh chẳng có việc gì cả! Em dâu uống nước đi!

- Em thật không ngờ anh cũng đến những nơi thế này đấy!

- À thì... thi thoảng thay đổi không khí cho vui vẻ chút xíu. Nhưng em yên tâm đi, Lạc Thiên không còn khái niệm với những nơi này đâu, em trai anh, nó rất thương yêu vợ, không ham chơi là cả nữa đâu.

- Thế anh đóng giả chồng em làm gì ?

- Hả? Sao em biết anh và cậu ta hoán đổi ?

- Vậy là đoán đúng rồi, anh khai thật đi, tại sao lại giả danh Lạc Thiên, anh muốn gì ? - Khả Vy ép cung, cô đã nghi ngờ ngay từ đầu mà, tên anh chồng này có gì đó không trung thực, khác hẳn với phong thái hăng ngày vốn có.

*

Phục vụ bàn mang danh sách đồ ăn tối cho phiên bản “Lạc Trung”, vẫn thái độ Gentleman first, anh mặc nhiên nhai nhồm nhoàm không thèm mời mọc người ta.

- Anh ăn chậm kéo nghen! - Dương Mẫn từ tốn dùng món pizza bò theo cốt cách của một nàng tiểu thư như mì.

- Của tôi, cô gọi đồ khác đi, tôi ăn hết chỗ này mới đủ! Đàn bà con gái ăn uống lãng nhăng lắm, ăn đồ dầu mỡ lại sợ béo, tốt nhất cô tự mà gọi! - “Lạc Trung” với sức ăn tương đối khỏe lên tiếng trong khi đang vừa ăn bánh hamburger vừa uống cocacola. Con Cáo nhà anh ăn khỏe cực kì, coi như đây đơn giản chỉ là một buổi tập dượt trước bữa ăn đua với nàng.

Dương Mẫn mím chặt môi, ở đâu ra người thô lỗ như vậy chứ. Ông Cao giới thiệu rằng Lạc Trung là một người nho nhã, kĩ tính và đẹp trai. Trong ba sự quảng cáo chỉ có ý cuối đúng. Nhìn anh ta quyến rũ thật, ngay cả cách ăn tạp cũng... thú vị. Lấy một người quá lí tưởng, mọi quy cách đều phải hoàn mỹ đôi khi gây lại sự nhầm lẫn, có khi nào một anh chàng như này sẽ hay hơn.

“Lạc Trung” tinh ý nhận ra đôi mắt đau đáu của nàng, anh cọ giấy xuống sàn làm thành tiếng “bùm”, mặt giả bộ nhăn nhó. Thế nhưng cô nàng chỉ chống tay lên bàn, đặt các ngón tay che nửa dưới của khuôn mặt, cười duyên đáng.

Giời ạ, hình như con nhỏ này không hiểu mình đang “đánh rắm” thì phải, sao mà tối dạ thế. Lạc Thiên thử hình dung ra nếu là Khả Vy, cô ta sẽ cười không ngậm miệng lại được, rồi phán vài câu như là: cần phải sắm vài lọ thuốc sổ trong nhà, anh ăn ít thôi hoặc nhịn luôn đi cho đỡ ô nhiễm môi trường...

Dương Mẫn thích phong cách phóng khoáng của anh. Cô từ nhỏ đã buộc phải sống giữ ý tứ nên luôn luôn bị gò bó, nay càng ngắm anh càng thấy thú vị.

- Ợ! - Thế rồi Lạc Thiên mạnh tay kéo áo ra khỏi cạp, nói rộng thắt lưng. Anh sử dụng ống thanh quản một cách thông minh để tạo ra tiếng xì hơi “ợ”. Thăm nghĩ, quả này anh trai à, đừng trách Lạc Thiên tôi, cũng chỉ vì muốn tốt cho anh mà tôi phải phá hỏng khuôn mẫu của anh.

- Lỡ cô ta thích chồng em thì sao? - Khả Vy nheo mắt, khoanh tay trân trối nhìn Lạc Trung. Cô không hề lo thừa một chút nào, cô còn lạ gì cái tính đào hoa của chồng. Giả dụ như cô mà có quyền của một người vợ thực sự thì đã đóng gói chồng và nhốt vào tủ kính để trưng bày.

- Cái này thì... anh cam đoan là không! Em đâu cứ yên tâm!

- Biết làm sao được chứ?! Lỡ cô ta bám theo chồng em như đĩa xôi... - Khả Vy đã nắm rõ đầu đuôi câu chuyện, Lạc Trung khù khờ kể hết lại dù đã thống nhất với Lạc Thiên giữ kín chuyện này. Căn bản là anh không muốn hai vợ chồng hiểu nhầm nhau.

- Thì em phải có lòng tin ở chồng em chứ! Anh thấy nó cứ mở miệng ra là nhắc tới Khả Vy hoài à, em khỏi nghĩ ngợi, mặt khác vì nó muốn giúp anh nên sẽ làm mọi cách để cô gái đó ghét một Cao Lạc Trung, chẳng liên quan gì tới Lạc Thiên được đâu... - Lạc Trung bèn dùng cách thêm mắm muối để gắn kết tình cảm, nếu anh không nhầm thì người nhắc đến tên Khả Vy nhiều nhất phải là Vũ Gia Minh mới đúng, còn em trai anh hay dùng từ “vợ” hơn.

Khả Vy nghe từ Lạc Trung những lời lẽ này trong lòng nhẹ nhõm, cô đặc biệt tin tưởng anh chứ không như ai kia, người lớn mà tính tình hay cháp vặt. Người như Lạc Trung không thích đùa thế nên chỉ cần hình dung mỗi lời nói của tên chồng đều gắn tên mình đủ khiến con tim rộn ràng mà cô cho là hiện thực.

- Vào đây! - Vũ Gia Minh mở cửa bước vào, anh đi cùng một người khác - Xin lỗi đã để anh đợi lâu!...

Cánh cửa đột ngột mở từ bên ngoài khiến Lạc Trung và Khả Vy quay ra đồng thời, chưa hiểu chuyện gì.

- Ồ, tôi nhầm... tôi hẹn với anh cậu...! - Vũ Gia Minh thấy người đàn ông hao hao giống Lạc Trung nhưng không tin vào mắt mình lắm, nếu giả thiết là đúng thì anh chồng và em dâu ở trong phòng kín của vũ trường để làm chuyện gì được chứ?, chắc hẳn là tên Lạc Thiên, nhìn kiểu thời trang thì biết, mới lại ánh đèn đu đủ khó đoán. - Hai người cứ tự nhiên! - anh kéo người đi cùng ra hành lang, tế nhị cáo lui.

- Gia Minh! Anh là Lạc Trung đây! - rõ khổ, đừng nói là Lạc Trung sẽ lại phải thuật lại sự việc cho kẻ thứ tư ngọn ngành. - Cậu hôm nay hẹn anh có việc gì thế?

- Lạc Trung? - Vũ Gia Minh mới để ý kĩ, đúng thế thật, anh liếc Khả Vy một cái nhưng không thèm chào, vết trầy ở sau lưng vẫn còn nhức nhối. - Giới thiệu với anh, đây là Phi Hàm! - không hiểu quan hệ giữa nhà họ Cao thế nào mà hai người kia lại ngồi đây để gọi hai cốc nước lọc, lạ lùng!

Phi Hàm là ai? Đó là một vũ nữ xinh đẹp nhất nhì trong tổng số những nhân viên làm việc nghiêm túc cho các vũ trường thuộc quyền sở hữu của Vũ Gia Minh. Cô mang vẻ cao sang kiêu kì, một nét đẹp thánh thiện hiện lên trong đôi mắt nâu tròn, lại có chút gì đó sắc sảo nơi khóe môi, hội tụ tính túy của tạo hóa. Sở hữu thân hình nóng bỏng nhưng lại luôn chú ý đến cách ăn vận khiến cô trở thành một đóa bách hợp tinh khiết trước ánh nhìn của mọi người. Do một vài điều kiện gia đình đưa đẩy cô tới chốn bụi trần bán thịt, tuy nhiên may mắn thay, Vũ Gia Minh đứng ra là người bảo kê trực tiếp nên danh phẩm và giá trị của cô luôn được gìn giữ.

Vũ Gia Minh là bạn tốt của Tuấn Kiệt và Lạc Trung, anh đã từng giới thiệu bạn gái cho Tuấn Kiệt và cậu ta rất thích, không lẽ nào lại để Lạc Trung cô đơn. Anh đã cố tình chọn màu áo sẫm màu để tôn lên vẻ đẹp cho kiều nữ kẻ bên. Phi Hàm đoan trang trong chiếc váy màu đỏ bốc đỏ, chân váy xẻ mở đường vừa phải, làn da trắng hồng phủ nhận sự góp mặt của hiệu ứng ánh sáng xung quanh. Cô hoàn hảo tuyệt đối.

Vừa nhìn thấy Phi Hàm, Lạc Trung đã ngây ra một lúc, chiếc đồng hồ sinh học của anh rơi vào ngưng trệ. Anh không biết cần phải mời khách ngồi hay đang muốn kéo dài giây phút đầu tiên này. Có một sự phù hợp thứ hai tương đồng với không gian, đó là việc có mặt của Vũ Gia Minh và Khả Vy lúc

này trở nên thừa thãi. Vũ Gia Minh đã nhầm ai thì không thể lệch, anh tin họ là một đôi trời sinh. Còn Khả Vy trước nay vốn không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng nhìn anh chồng dờ dẫm, cứng lưỡi trước sắc đẹp mỹ miều kia thì đã nửa tin. Người ta vẫn hay nói đàn ông yêu phụ nữ từ ánh nhìn đầu tiên.

- Chào cô! - Khả Vy giữ phép giao tiếp cúi chào, đứng trước cô gái này cô chẳng tự tin chút nào, thậm chí còn có thể đặt mình là bông hoa héo bên cạnh. Cũng như Gia Minh, cô tình bơ đối tượng.

- Gia Minh, anh dẫn tôi đi tranh giành khách với kẻ khác chắc ? Tôi có nhiều việc phải làm, không rảnh, cáo từ! - Phi Hàm tỏ ý khinh khỉnh, hướng gót giày về phía cửa.

Vũ Gia Minh ngay lập tức phát tín hiệu cho Lạc Trung, bảo anh nhanh nhẹn mở lời giữ người đẹp lại.

- Mời... mời cô ngồi...!

Ngay đến cách ăn nói cũng cho thấy sự nhút nhát, Vũ Gia Minh thở dài, anh đành xuống giọng với Phi Hàm thay.

- Chẳng phải anh ta có phụ nữ bên cạnh rồi, tôi ở lại thì ý nghĩa gì? - Xuất thân hiện tại của Phi Hàm vẫn phải là người tiếp khách cho những quán karaoke, có khác thì cao cấp hơn các pg thông thường, cô liếc nhìn Khả Vy.

- Cô gái này à? Ha, Cô ta đến để gặp tôi, Khả Vy, cô không phải muốn nói rất nhiều điều với tôi hay sao? Chúng ta ra ngoài nói chuyện! - Vũ Gia Minh thông minh hơn Tuấn Kiệt nhiều, nếu anh chàng Tuấn Kiệt không thể tìm cách đuổi Triệu Đông Kỳ đi trong buổi gặp mặt của anh và Nhược Lam thì ngược lại, anh luôn có cách biến lạ thành thân.

Khả Vy chẳng hiểu gì đã bị kéo ra ngoài, trong phòng chỉ còn Lạc Trung và Phi Hàm.

*

“Lạc Trung” hoàn thành miếng thức ăn cuối cùng, bụng no căng, toàn thực phẩm béo nhiều chất bảo quản. Anh đã “vô ý” bỏ giày khỏi chân và vắt hẳn lên một cái ghế bên. Đáng ăn hao hao họ hàng nhà lão Trư, nếu nói anh tuổi Hợi hay sinh tháng Hợi vào hoàn cảnh này thì mặc nhiên là đúng. Dương Mẫn trái lại, cô chỉ dùng nước ép trái cây. Theo như anh được biết, phụ nữ ghét nhất đàn ông tham ăn, keo kiệt và hay để ý vật.

- Cô có nhìn thấy anh chàng ngồi cách chúng ta hai bàn không? Anh ta mặc cái áo màu chóc lẹ, phẩm cảm quá! Đã thế cái bà béo ngồi đằng sau cô cứ nhìn tôi chớp chớp mắt hoài! - Anh nhòm người tiến sát gần mặt Dương Mẫn để nói, ra bộ bí hiểm.

- Hi hi, chắc do anh... hay hay... nên cô ấy quan tâm ! - Cô rất biết cách nói giảm nói tránh cho “Lạc Trung”.

Bỏ tay, hay cái gì hả cô em, tôi phải làm thế nào cô mới về báo cha tôi dẹp cái vụ mai mối này đi. Lạc Thiên thì thoáng lại đưa tay lên mũi, giả vờ ngoáy rồi bắn gi ra ngoài không trung. Nhưng động tác của anh dứt khoát và không thật nên càng khiến đối phương hiểu lầm, rằng: anh đang làm dáng, và những hành động đời thường này vô cùng nam tính.

- Của ai người ấy trả! Tôi ăn thì tôi trả, còn cô ăn thì cô tự trả! Ok?... Bồi bàn!

- Vâng ạ, em rất thích phong cách của người phương Tây, không ràng buộc chuyện tiền nong! - Dương Mẫn lại cười, quả thực cô cũng không biết âm mưu của ông Trương đối với mình. Đứng trên một phương diện của kẻ bị hại thì Khả Vy và cô tương đồng, có điều giữa hai người có một kẻ chịu thiệt hại nhiều hơn.

Sao con bé này dờ hơi thế nhỉ, Lạc Thiên lại nghĩ.

- Ấy chết, tôi quên ví rồi, cô trả tiền đi, hôm nào đó tôi sẽ trả lại! - Hãy nghĩ tôi bần xin đi nào... cô gái ơi!!!

- Vâng ! - Dương Mẫn cười híp mắt, cô nàng trẻ con gửi tiền cho phục vụ bàn.

Lạc Thiên chẳng ngại ê mặt, dẫu sao Lạc Trung mới là người chịu xấu hổ.

- Tôi có chuyện gì để nói với anh chứ ?

- Không có, giờ mời cô về cho ! - Vũ Gia Minh vừa bước ra khỏi phòng lập tức gỡ tay khỏi bả vai Khả Vy. Anh dự định đi làm một việc thay thế.

- Xi! Thế mà cứ làm như... - Khả Vy nhăn mặt, cô còn chưa hỏi hết chuyện về Lạc Thiên mà giờ không được tiếp xúc với người trả lời nữa.

Vũ Gia Minh đi được hai bước, sáng nay anh mới bị va đầu vào bậc cửa trên cao, may mà vị trí va chạm ở nửa đầu sau nên có bị u một cục nho nhỏ thì đã có tóc che, anh dừng lại:

- Bà cô, mấy hôm nay tôi xui xẻo lắm rồi, đừng động đến tôi nữa, nể mặt Lạc Trung lắm lắm tôi mới cho cô bước chân vào đây, ... vĩnh biệt!

Một cuộc khảo sát cho thấy phần lớn những người nói lên từ “vĩnh biệt” với bất kì đồ vật hay người nào khác thì phần trăm tính đúng đắn của câu nói là zero. Vĩnh biệt đơn giản chỉ tồn tại trong một trường thời gian vô cùng ngắn.

Khả Vy chưa từng gặp ai thô lỗ hơn con người này, hẳn luôn mọc ra những cái gì đó rất chi vớ vẩn như áp đặt mọi căn nguyên của việc đấu khẩu giữa cả

hai là do riêng mình cô gây ra. Cô lờm một cái rồi cũng đi, về phía khác. Nhưng chưa đầy hai phút sau, họ lại gặp nhau ở nơi từ “vĩnh biệt” đã được phát ngôn, trước cửa phòng 108.

- Điếc hay sao mà không nghe tôi bảo cô xéo ra khỏi nơi làm ăn của tôi !!! - Vũ Gia Minh sắp sửa có một hành vi không lành mạnh, nhưng có một con kì đà lù lù trước mắt không cho phép thực hiện.

- Tôi... ở lại để đợi anh chồng tôi! Mắc mớ gì đến anh! Anh định làm gì ?

Thì ra cả hai đều bị sự tò mò của đôi nhân vật trong phòng kia thôi thúc quay lại. Một Lạc Trung đứng đắn, đường hoàng, lịch lãm và Phi Hàm đồng đánh, cao sang có thể nói với nhau những chuyện gì.

- Thì... tôi đi qua đây, chỉ thế thôi ! - Vũ Gia Minh không muốn thừa nhận mình hứng thú với việc quan sát chuyện trai gái, anh vờ vịt.

- Thế anh đi đi!

- Cô... tìm chỗ khác để đứng đi chứ ! Cứ đứng đây làm sao được!

- Tôi thích đứng ở đâu là quyền của tôi!

- Đây là địa bàn của tôi, tôi không cho!

Cô lờm anh một cái rồi giả bộ đảo vài bước, anh cũng đi vài bước,... để rồi ánh mắt lại gặp nhau.

...

Cách hòa bình nhất để cùng thỏa mãn trí tò mò là cả hai trật tự lắng nghe những gì đôi nam nữ kia nói chuyện. Dù không buồn tỏ thái độ khinh bỉ nhau nhưng anh và cô ngầm hiểu ý định của bản thân và người kia. Cửa phòng dần dần mở tí hí, Khả Vy và Vũ Gia Minh cùng nhòm vô, bởi cô thấp hơn anh gần một cái đầu nên việc phân chia diện tích góc nhìn ban đầu không gặp khó khăn.

Trong phòng, chiếc điều hòa bình thân phả ra luồng không khí mát lạnh, ngoài ra không còn một đồ vật ngoại cảnh nào hoạt động.

Lạc Trung ngồi im lìm, anh còn không thể cất mắt nhìn Phi Hàm, anh hồi hộp, lo lắng và rung cảm mãnh liệt, dường như con tim buống binh dồn dập đập như chứng minh cho một ai đó thấy sự tồn tại bất biến. Suốt hai bảy năm qua anh không hề có cảm giác bồn chồn đến nhường này, vừa muốn thời gian trôi nhanh để tìm về chính bản thân, lại vừa muốn những hạt cát mắc kẹt trong chiếc đồng hồ nhỏ khi đã đánh vỡ một nhịp đập. Trái lại Phi Hàm dựa mình trên đi văng, hơi thở đều đều chức năng duy trì sự sống, cô chứng kiến trạng thái của những người đàn ông như thế đã nhiều, có điều anh chàng này mang một nét kì lạ khó đoán, nhìn anh ta ăn mặc khá thời thượng, bụi bặm mà tâm can nhất cây. Cô có phải là cộp ăn thịt người đâu.

- Anh có biết số tiền một tiếng thuê tôi là bao nhiêu không?

- Hà? - Lạc Trung giật mình - Cô nói gì vậy...?

- Ý tôi là anh cứ im lặng như thế thì tôi nên đi để giữ lại tiền cho anh!

- Không... Tôi...rất... giàu!

- Ôi trời ơi ông tướng, ông nói cái gì vậy, có đời nào lại nói mình giàu với người ta! Lại còn không biết xưng hô gì hết! - Vũ Gia Minh phê bình, bộ dạng thập thò ngoài cửa. Khả Vy bị cả thân hình anh che khuất.

- Anh Trung nói thế thì có gì sai đâu, chẳng phải mấy cô gái này đều ham tiền hết cả ư, thật là... ! - Khả Vy nói chen - Nhìn cô ta có gì đâu mà!

- Cộp! - Vũ Gia Minh cốc đầu cô một cái, cô cứ đứng thẳng người lên cùng với đôi giày cao gót và búi tóc cao như thế thì ai nhìn thấy gì - Cô đã đẹp như người ta chưa mà ghen tỵ ! Đứng là đàn bà!

- Cái gì ? Tôi vẫn còn là con gái chứ bộ! - Khả Vy thanh minh.

- Ủ, đã từng...! - Vũ Gia Minh cười đều, mấy chị em sau khi lấy chồng vẫn hay thích nói nhảm.

- Ai bảo thế ? Khả Vy này chẳng có ràng buộc nào với cái tên Lạc Thiên đó đâu !

- Suyt! Cô nói nhỏ xem nào!

- Cô... uống... nước! Hôm nay trời nóng quá ha!

- Lạc Trung toát rã mồ hôi, mặt nóng bừng, anh uống một ngụm nước lớn.

- Trong phòng nhiệt độ hai mươi mà! Có lẽ anh bị sốt rồi! - Phi Hàm nói nửa đùa nửa châm biếm.

- Không... sức khỏe của tôi tốt mà!

- Chúa ơi, cái hấn này ngu ngốc quá mức, nàng đã ngò lời mà không hiểu ! - Vũ Gia Minh phát bực với cách ăn nói của người anh em.

- Ngò lời gì chứ? Nhìn cô ta đáng ghét thật! May mà hấn không ở đây! - Khả Vy xoay mình liên tục, hơi thở của Vũ Gia Minh phả trên mái tóc cô mang một cảm giác ảm áp lạ kì.

Phân tích câu nói của cả hai, hấn của Vũ Gia Minh là Lạc Trung, nhưng hấn của Khả Vy thì là người khác, may hấn không ở đây là bởi cô sợ vẻ đẹp của cô nàng sẽ làm dao động con tim của “hấn” như Lạc Trung đang bị thôi miên đây.

*

Vẫn lâu la trong tiệm ăn nhanh, “Lạc Trung” tiếp tục bêu xấu tính cách của Lạc Trung, anh ngò lời trước:

- Nay cô, chúng ta đi bar đi! - Con Cáo ở nhà vốn không thích hình ảnh anh chẳng hoa bên ngoài, không lí gì con nhỏ này lại kết. Nhìn con nhỏ có vẻ ngoan ngoãn, ắt sẽ không hải lòng khi mình ăn chơi quá đà, rồi sẽ tìm cách rút lui.

- Dạ!

- Để xem nào, đã đi chơi phải vào câu lạc bộ nào rộng lớn mới đã! - Lạc Thiên nghĩ ngay tới quán Gia Gia mới khai trương không lâu, bây giờ là chiều, mấy khi đám thanh niên bạn anh tụ tập vào thời gian này, do đó không lo lắm việc bị phát hiện.

*

Lạc Trung nhận được một tin nhắn, anh định không xem nhưng tin nhắn cứ lờm lượp gửi đến, bắt buộc anh phải coi. Thì ra là Vũ Gia Minh, anh gửi tin nhắn để “dạy” học trò.

- Tôi... có lẽ bị cảm nặng bởi em mất rồi!

Vũ Gia Minh chỉ còn nước ôm mặt, nắm chặt chiếc di động như muốn bóp vụn. Vừa rồi Phi Hàm nói là anh ta bị sốt, thì phải biết cách đối ứng là cảm nắng, thế mà ông tướng lại dịch thành...

Khả Vy nghe thấy cười rúc rích càng làm Gia Minh điên hơn, anh bịt miệng cô cho yên lặng.

- Anh vẫn nói được đấy thôi!

- Phi Hàm hấn đoán ra có người đứng ở ngoài chỉ điểm.

- À à, ý tôi là...

- Là gì?

- hơn nữa Phi Hàm còn đoán được nội dung tin nhắn của chiếc điện thoại trong tay Lạc Trung, nhưng cô cứ hỏi.

- ...

- Lạc Trung lúng túng, anh không thể dịch nổi.

Thấy vậy Vũ Gia Minh đành đổi chủ đề giúp, không biết ai mới là người đang chinh phục người đẹp đây.

- Tôi... có thể mời... em một điệu nhảy được không?

- Lần này anh chắc là đã dịch đúng chứ?

- Phi Hàm nói để lộ nét duyên dáng.

- Không, chính xác!

- Lạc Trung đúng là quá thật thà.

- Vậy thì xuống sảnh lớn! Tôi không thích không khí trong phòng này!

- Phi Hàm chủ động mở cửa.

Vũ Gia Minh vội vã khuôn Khả Vy nấp lẹ vào một góc khuất, nói là khuôn bởi anh không để cô đi bằng chân, tiếng giày cao gót sẽ tạo tiếng động, cánh tay phải anh ôm trọn lấy vòng eo cô mà bê đi. Không nói quá nhưng một khi đã có quân sư là Vũ Gia Minh rồi thì khả năng thành công của Lạc Trung rất lớn, anh rất nhiệt tình giúp đỡ bạn bè trong chuyện tình cảm.

- Nhanh lên, đi xuống! - Vũ Gia Minh kéo Khả Vy đi theo, quyết tâm vào vụ này phải biết.

Việc chọn bài nhạc dance toàn quyền do Vũ Gia Minh sắp đặt, một bản cổ điển, đồng thời thay đổi không khí của sàn nhảy luôn.

Khả Vy đứng bên cạnh, lên nhìn theo Lạc Trung, cô thầm ước, ước gì có một người dành tình cảm cho mình như anh ấy dành cho cô gái Phi Hàm. Vũ Gia Minh nói đúng, cô ghen tỵ, ghen vì chưa được ai yêu thương như thế, và đương nhiên nếu được chính người chồng yêu thương như thế thì còn gì bằng, nhưng chồng ở đây là ai thì cô chưa xác định được. Lạc Thiên đơn giản là người giữ tạm giữ cô vị trí của một người chồng mà thôi. Và chuyện vun vén cho người khác thật là hay, cô quyết định cùng Gia Minh giúp đỡ “đôi bạn trẻ”.

- Khi thật!

- Sao thế?

Lạc Trung vẫn còn chưa biết bắt đầu điệu nhảy với người đẹp thế nào mà Vũ Gia Minh lại không thể giúp, anh đang tìm một bạn nhảy cùng mình để trình diễn từ xa cho Lạc Trung học tập. Mấy cô nàng nhân viên thì quá chi là nhăng nhít, mấy em xinh tươi thì đeo bám ghê quá, còn cô gái Khả Vy này lại là người có chồng. Không lẽ anh lại tự diễn một mình. Nghĩ là làm, anh đưa tay lên không trung, ý chỉ để đôi tay phụ nữ đặt lên đó, rồi sẽ hôn nhẹ lên tay và đặt tay còn lại lên hông.

- Anh làm trò gì đấy? - Khả Vy trở mắt ngạc nhiên, không thể hình dung lại có một con rối mang tên Vũ Gia Minh ở đây. Cô còn chưa hiểu thì làm sao người đứng xa chừng mười mét là Lạc Trung lĩnh hội được. Vì vậy Vũ Gia Minh lại soạn thảo một tin nhắn.

Túi quần của Lạc Trung rung lên một hồi, anh cảm nhận và nhìn xuống, Phi Hàm ý tứ:

- Cho anh một phút để đọc tin nhắn !

- Điều mà Phi Hàm không quá nhầm lẫn với Lạc Trung là bởi dù anh đã có sự “đỡ đầu” của chuyên gia tán gái Vũ Gia Minh nhưng anh vẫn đơ người như khúc gỗ. Cô cười để chữa ngượng cho, thầm nghĩ tên Vũ Gia Minh tặng bốc anh chàng này quá đáng.

- Anh hãy làm theo tôi! - Khả Vy đọc lên lời văn bản mà Vũ Gia Minh vừa nhắn nút gửi, hóa ra là vậy. Cô có chút thắc mắc, Lạc Trung đã từng nhảy rất điêu luyện với Nhược Lam rồi cơ mà, có sao lại đực ra như tảng đá, hay vì đứng trước người đẹp làm anh quên hết tất cả, mà Nhược Lam cũng đẹp. Đây chính là sự khác biệt giữa tình cảm bạn bè và nam nữ mà Khả Vy chưa tìm ra câu trả lời.

Vũ Gia Minh độc tấu khiến không ít nhân viên bảo vệ đứng gần đó hỏi han, anh không hé ra một lời. Giúp bạn là giúp đến cùng.

- Anh sai rồi, phải bước chân phải lên trước! - Khả Vy chọc, tại sao anh ta không để mình nhảy cùng nhỉ, hay vì khinh mình không biết nhảy chứ. Xí, ta đây đã từng được đào tạo học cẩn thận rồi nhá, có bảo mình nhảy cùng cũng không cho đâu!

- Ai bảo cô thế ? Phải bước sang ngang như thế này !

- Sai toét ! Nhìn đây ! - Khả Vy đứng song song tập cho anh xem. Đi được vài bước thì quên bống, chỉ tại trong lúc học cô toàn kì kèo thời gian với thầy giáo nên giờ chẳng nhớ.

Lạc Trung bị mắc kẹt, thấy Gia Minh và Khả Vy cứ tranh luận làm anh không biết làm thế nào nữa. Phi Hàm quyết định ngoái lại coi xem quân sư của anh giờ trò gì.

- Cô ta quay lại kia!

Khả Vy nhanh chóng đứng áp mình vào Vũ Gia Minh, hai người hòa vào bản giai điệu trong vô thức. Ăn nhập từng động tác của nhau một cách hòa hợp, bàn tay cô đặt trên tâm lưng anh.

Và đó cũng là lúc phiên bản Lạc Trung bước vào cùng Dương Mẫn.

Ba vị trí đứng, ba đỉnh của một tam giác, Lạc Trung bên Phi Hàm, Khả Vy bên Vũ Gia Minh và Lạc Thiên bên Dương Mẫn, giữa khán phòng lớn, không khó để nhìn thấy nhau nếu thực sự có mối nhân duyên.

Xét về mối quan hệ thân sơ, Lạc Trung chỉ nửa vơi đặt lưng chừng đôi tay cứng nhắc trên mạng sườn Phi Hàm. Lạc Thiên dự định ra dáng dân đàn anh trước mặt cô nàng trẻ con, cho phép xúc giác năm ngón tay sờ sảng trên đầu Dương Mẫn, tuy không phản ứng dữ dội như vợ mình bởi anh luôn ý thức hành vi, tránh thái quá nhưng đứng là Dương Mẫn tìm mọi cách đứng xa anh một vài bước. Về phần hai người quân sư, dường như họ mang một tấm lòng hảo tâm dư thừa, họ cho rằng cần phải chứng tỏ cho Phi Hàm thấy hai mình không hề có ý giúp đỡ Lạc Trung, đơn thuần họ muốn nhảy cùng nhau.

Vũ Gia Minh hơi nghiêng người để ý động tĩnh từ Phi Hàm, cô nàng rất tinh ý, điều đó càng khiến anh phải thất lễ với người có gia đình hơn. Dù không thích nhưng đưa thỏ dân này nhảy cùng không tồi.

- Thế nào rồi ? - Khả Vy ngược lên thăm dò Vũ Gia Minh, người anh luôn mang hơi ấm, nếu là mùa đông chắc chắn sẽ là một nguồn nhiệt năng diệu kì, còn là tiết trời hè, man mát cảm giác an toàn. Cô không có ý rời điệu nhảy.

- Đóng tiếp đi, cẩn thận Phi Hàm biết chúng ta tham mưu cho Lạc Trung thì đại bại !

Đến lúc này thì cặp đôi « Lạc Trung » đã rút gần khoảng cách giữa hai cạnh bên của tam giác. Người đầu tiên nhìn thấy một đỉnh là Dương Mẫn.

- Anh ơi, hình như người kia là anh Lạc Thiên em trai anh thì phải ?

- Hà ? - Lạc Thiên lúc này sững người, giật mình vì câu nói, Lạc Trung cũng có mặt ở đây ư.

Một Lạc Trung thứ hai nằm trong vòng bán kính 10m của « Lạc Trung ». Thời gian trước đó chừng hai tiếng, Lạc Trung và Lạc Thiên đã tới một cửa hàng thời trang nam giới, trung tâm bao gồm nhiều phong cách trang phục và hai người đã chọn đồ cho người còn lại, ngay khi bước ra cô nhân viên quen thuộc còn nhận lầm. An tâm với điều đó họ đã bỏ sót một « thuộc tính » quan trọng, đó là Lạc Thiên rất thích đến câu lạc bộ, nên việc hoán đổi phải dùng tới mũi tên hai chiều rồi. Sẽ xuất hiện một Lạc Thiên trong dấu ngoặc kép.

Không dừng lại ở rắc rối cấp độ bình thường, có thêm một sự lằng nhằng khác :

Người thứ hai nhìn thấy là một kẻ ngoài cuộc, Triệu Đông Kỳ kết thúc việc viết lách, anh nhận diện những ba đỉnh của tam giác, điều khiến anh bận tâm nhất không phải là Lạc Trung và Lạc Thiên cùng xuất hiện mà là cử chỉ thân mật của nhân vật chính trong « tiểu thuyết nhà họ Cao » với một nhân vật nam nào đó trước sự có mặt của nam nhân vật chính. Anh nên báo hiệu cho cô để tránh gây rắc rối.

- Khả Vy, Lạc Thiên kìa! - Triệu Đông Kỳ cũng không xác định được Lạc Trung và Lạc Thiên.

Thế là xong, cái loa phóng thanh nói đúng đoạn bản nhạc lắng xuống, không gian yên tĩnh tương đối, mà Triệu Đông Kỳ vừa rời ở sân B, thính giác thích ứng tạm thời mức âm lượng lớn làm giọng nói bị ảnh hưởng to hơn mức giới hạn.

Vũ Gia Minh đẩy Khả Vy ra, hành động chớp nhoáng thật sự giống một kẻ trộm lén lút khi bị phát giác lập tức phải chứng cứ. Lạc Thiên rời mắt khỏi Lạc Trung, nhắm thẳng chỗ Triệu Đông Kỳ, từ đây dưới góc nhìn bao quát, Khả Vy ở đó, vừa khoát tay khỏi một người đàn ông không phải anh. Đôi tai đó lựng đột ngột và con người trừng trừng những tia sét đánh. Cánh tay anh giật lại buông thõng, không thể đón được tập hợp tí ti các đại phân tử trong không khí, đôi chân này dường như lạc vào môi trường vô trọng lượng. Vì sao anh phản ứng tương tự với cô, đánh rơi Dương Mẫn ?, sự thanh minh tự giác là một phản xạ có điều kiện được hình thành trong quá trình phát sinh kể từ ngày chiếc nhẫn ngự trị trên ngón áp út. Lạc Thiên không hề chớp mắt một chút nào, có chăng chỉ nheo lại điều tiết, anh ghét ánh mắt cô lúc này, dối trá hay bối rối, lừa gạt hoặc lúng túng, thiếu sự hoài nghi vốn có khi Lạc Thiên này đang sánh bước cùng phải nữ.

- Lạc... - Lạc Trung chặn ngay dòng thác lũ xoáy quanh ánh mắt Lạc Thiên, nhưng không biết nên phát âm từ tiếp theo ra sao. Tất cả cần phải để anh giải thích, về Vũ Gia Minh và Khả Vy, thật không tiện để nói lúc này.

Lạc Thiên hít một hơi đầy lồng ngực, làm chủ suy nghĩ, vẫn bình tĩnh tiến đến chỗ Lạc Trung, anh đang đóng vai một người anh chồng, cần phải hoàn thành cho chót. Còn Cao Khả Vy kìa, cô cứ chờ đấy, về nhà tôi sẽ hỏi tội.

- Chào Thiên ! Em cũng đến đây à ?! - Dù rất ngượng mồm khi đảo bậc xưng hô, Lạc Thiên đành thất lễ. Anh lướt qua Phi Hàm, cười mỉm. Một khi đã có hạt giống thay thế cho vị trí của đồ quyền thì mảnh vườn nhỏ chẳng thiết đến bách hợp hay hoa hồng có gai.

- Chào anh chị ạ, em là Dương Mẫn, bạn của anh Lạc Trung ! - Dương Mẫn lễ phép nói, cung cách gia giáo.

Phi Hàm chau mày, gật đầu thay lời chào chứ không nói. Rõ ràng người đứng cùng về phía cô đây mang tên Lạc Trung, kể cả hai giọt nước cũng phải có tên khác nhau thì mới biết đường phân biệt. Còn nữa, Vũ Gia Minh lúc đưa cô vào phòng 108 đã nói gì đó và định đi ra, cô không để tâm nhưng hẳn liên quan đến cô gái đằng kia.

- Chị là... Khả Vy ạ ! Rất vui được gặp chị ! - Dương Mẫn cười mở.

Lại còn Khả Vy nào ở đây nữa ? Phi Hàm càng khó hiểu hơn. Vừa lúc có ai đó nhắc tới « Khả Vy, Lạc Thiên đến », vậy mang một vài sự nhầm lẫn giữa các mối quan hệ ở đây. Lạc Thiên là anh chàng quần áo vest trang trọng mà áo trong xộc xệch hay là Lạc Trung ?

- Tôi nghĩ Khả Vy có lẽ là cô gái kia ! - Phi Hàm biết chỉ tay vào phía người khác là không đúng, cô đánh mắt sang phải.

- Đây, hình như họ đang nhìn cô đấy

! - Vũ Gia Minh ra hiệu cho Khả Vy ngỡ ngàng, cô là người hiểu đầu đuôi câu chuyện, nhưng lại không biết nhận ai là chồng.

Lạc Thiên và Lạc Trung giao nhau con mắt, hiện tại chỉ còn cách bảo vệ kế hoạch vì mức độ quan trọng của sự việc. Điều này liên quan đến danh dự của không chỉ cả hai mà cả ông Trương.

- Em dâu ! Lại đây ! - Lạc Thiên gọi mà gằn giọng khó chịu, ai đòi lại phải gọi vợ là em dâu chứ. Anh từ chối việc nhìn cô, đắm chiêu chọn một nơi dừng mắt.

- Đi đi, tôi không tiến !

- Vũ Gia Minh khoanh tay. Anh đứng ngoài câu chuyện của nhà họ Cao.

Dương Mẫn vốn dĩ nghĩ anh chàng nhảy với kiều nữ là cậu em tên trai Lạc Thiên, chồng có mặt ở đây, vợ cũng thế mà mỗi người một bạn nhảy, còn « Lạc Trung » toát lên sự đứng đắn, khác hẳn với điệu bộ trong quán ăn.

Khả Vy chậm chậm tiến lại gần, liếc nhìn Triệu Đông Kỳ cầu cứu, cô hoang mang trước hai « hạt Lạc » to tướng. Như cô đã từng viết, Lạc Trung là người có chân mày đậm, cô đã nhớ được các thành viên trong nhà họ Cao rồi, không muốn đổi lại đâu.

Về phía Phi Hàm thì tức tối vô cùng, vùng vằng khoát tay khỏi « Lạc Thiên ». Cô vào nghề đã lâu nhưng mới ra đất Bắc nên không hay chuyện, cứ ngỡ anh chàng rụt rè trung thực, hiền khô, khi nghe qua cách chào hỏi giữa họ tự đoán được thành phần gia đình Cao gia. Cô chuyển hướng về Vũ Gia Minh, đồ nói dóc. Lạc Trung trong lời Vũ Gia Minh là một Lạc Thiên, một tên đã có vợ !

Lạc Trung bắt đầu dĩ trở thành người có gia thế, còn Lạc Thiên nghiêm nhiên giải phóng thành người tự do. Nhân thể con Cáo dám tòm tem với tên Vũ Gia Minh, Lạc Thiên lấy danh nghĩa Lạc Trung mà vợ ngay Dương Mẫn về bên mình.

- Tôi không hiểu ?!!!

- Vũ Gia Minh đứng cạnh Triệu Đông Kỳ.

- Tôi cũng vậy ! Rốt cuộc ai là anh và ai là em ?

- Không như em nghĩ đâu Phi Hàm, tôi... - Lạc Trung rất muốn thanh minh, mở thông lọng cần tìm cho ra chỗ rối.

- Anh nói xem tôi nghĩ gì mà khẳng định như thế !?

- ...

Bằng lượt hội thoại trên, Lạc Thiên đủ xuyên thấu tình cảm của anh trai, chưa có người con gái nào khiến Lạc Trung cần làm sáng tỏ như vậy, nhưng kế hoạch là kế hoạch, con Cáo kia, người mau về chỗ là vợ của « Lạc Thiên » mau !, còn đứng đó với hai tên kia làm gì. Kể mà Lạc Nhã là con trai có lễ đã được ứng cử đến đây để tiếp tục đóng giả.

Nếu nói Lạc Trung đang đi bên cạnh Dương Mẫn và Lạc Thiên đang chẳng hoa với Phi Hàm thì quả thực thừa nhận đôi vợ chồng Khả Vy và Lạc Thiên tự đi cầm chừng nhau. Nàng vợ không vừa, kiếm tìm tên Gia Minh phong độ kèm cặp.

Nếu nói thật ra thì càng không được, người ta sẽ đánh giá Lạc Thiên là đồ xấu xa, lừa dối vợ và anh trai để đi tán gái, thậm chí là chị dâu tương lai không chừng.

Kiểu gì thì danh dự của Lạc Thiên cũng bị bôi nhọ, ít hay nhiều về mức độ, nên... chọn phương án thứ nhất, cả Lạc Thiên và Khả Vy bị tố cáo, Lạc Trung mất hình ảnh trong mắt Dương Mẫn - phương thức tối ưu san sẻ nỗi niềm cho cả ba.

- Sao, nói gì đi !? Anh định nói anh là Lạc Trung hả ? - Phi Hàm cự tuyệt. Cô ghét nhất những ai nói dối.

Hắn tính ý sẽ nhận ra rằng cô đang chờ đợi lời giải thích từ anh chàng có tên trong giấy khai sinh là Lạc Trung nhưng hiện thời là Lạc Thiên. Anh chàng đó lúc này đã đầu đầu lăm rồi, mệt, không thể nghĩ được gì hơn nữa.

- ... Anh là... Lạc Thiên ! - Đành là thế, nói ra câu này mà lòng nặng trĩu, Lạc Trung bầm bụng đứng bên cạnh Khả Vy, ngậm ngùi, vậy là hết. Cô ấy sẽ không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa, còn em dâu, chắc sẽ giận anh nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Là Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Luật gia trưởng

Bây giờ chỉ còn ba người trong cuộc, địa điểm là căn nhà mang tên Cao Lạc Thiên. Lạc Trung rầu rĩ đứng ngồi không yên, bồn chồn mà đau lòng :

- Anh thành thật đã làm phiền hai em ! Em dâu, cho anh thứ lỗi !

- Không có gì đâu! Em hiểu mà ! Anh cứ vui lên, em nghĩ Vũ Gia Minh sẽ tìm cách nói cho Phi Hàm hiểu ! - Khả Vy vịn nắp chai bia chuyển về an ủi anh chồng.

Lạc Thiên soi cô từ trên xuống dưới, dám nhắc đến tên của Gia Minh à, theo anh phỏng đoán thì cô có liên lạc với hắn ở mức độ mật thiết.

- E hèm! - giật lấy cái mớ nắp, anh để ý cô chỉ tiếp bia cho Lạc Trung, còn anh phải tự mình, con Cáo này rất phân biệt chồng với người trong gia đình nhà chồng. Bộ anh hiền để bắt nạt ư?

Khả Vy nhìn lại bằng một nửa con mắt, không thèm tiếp chuyện, bỏ qua mọi sự chú ý về anh.

Lạc Trung thấy nguy cơ xảy ra chiến tranh cao, anh đành nhận hết về mình.

- Lạc Thiên à, Vũ Gia Minh, cậu ta nhảy cùng Khả Vy xuất phát từ lí do muốn giúp anh! Cậu đừng hiểu lầm !

- Ai thèm hiểu lầm ! Mà anh cũng biết khiêu vũ, có gì nhờ hai cái người nghiệp dư vô công đòi nghề này !

- Xin lỗi anh đi, tôi nhảy rất giỏi đấy! Mà ai vô công đòi nghề ? Tôi á, anh có biết nghề nghiệp của tôi là phải làm vợ lão Thiên không hả ? - Nói đoạn Khả Vy nhận ra sự có mặt của Lạc Trung, cô lấy tay che miệng, mím chặt môi. Cô được trả lương đáng hoàng về cuộc hôn nhân này, có việc bán sức lao động, do đó cô có việc làm.

- Nực cười, thế thì nghề nghiệp của tôi là gì ? Ở nhà ngắm cô chắc ! Cái bản mặt xấu xí ngày nào cũng phô ra cho thiên hạ người ta nhìn ! Mà cô lấy cái váy này ở đâu ra ? Cô có tư cách gì mà vào vũ trường ? - Lạc Thiên vẫn cổ hủ trong chuyện ăn mặc của Khả Vy, váy hai dây, cổ trễ, màu đen bóng, lại còn hợp pháp vào được Gia Gia, có khi nào tên Vũ Gia Minh đó mua tặng, anh điên tiết lên, bắt chắp Lạc Trung muốn chen ngang - Cô tưởng mình là thiên nga ư, cái tên Vũ Gia Minh chẳng qua ghen ăn tức ở với tôi nên mới tìm cách tiếp cận cô thôi ! - Nếu không bởi lúc đó có Dương Mẫn ở đấy thì anh đã ném cái áo khoác của mình bắt cô phải mặc rồi.

- Hừ ! Nhược Lam tặng tôi cái váy này đấy ! Sao nào, tôi còn có một cái ngắn hơn thế này cơ do Lạc Ngôn tặng, bữa tối anh Minh rủ tôi đi thì sẽ đem ra mặc, phải cho bọn họ biết vợ của anh rất đẹp chứ nhì ?! - “anh Minh”, Khả Vy tăng bốc quan hệ của mình, hẳn còn đuổi cô đi chứ mời mọc gì, nhưng phải ra oai trước mặt chồng. Kèm thêm việc nhắc tới Nhược Lam, cô muốn anh không nói lại được.

- Hai đứa đừng cãi nhau nữa...

- Anh trật tự để tôi nói cho con Cáo này biết, cô đừng có thấy tên Gia Minh đó hào hoa mà sinh tình ý, cô nên nhớ chúng ta có 11 tháng vợ chồng, cô muốn làm gì cũng phải đợi đến khi cắt đứt với tôi. Tôi cấm cô có quan hệ qua lại với hắn, hắn là kẻ xấu xa, chuyên buôn bán tham ô tiền bạc, hàng lậu và thuốc cấm.

- Liên quan gì đến anh chứ ? - Khả Vy chỉ ngờ phụ nữ mới thích nói xấu nhau, ai dè cái tên này cũng mắc hội chứng không tích cực.

- Không liên quan ? Cô định bêu xấu vào mặt chồng à ? Cô cho tôi là con bù nhìn chắc ?

- Còn chuyện anh chẳng nhút với đám phụ nữ tôi có nói làm gì không ?

- ... Ai bắt cô không nói! Mới lại cô là ai chứ, cái đồ vợ chẳng phải vợ, nghe đây, từ nay tôi không thuê người dọn nhà nữa, cô sẽ phải làm hết tất cả ! - hình phạt cho việc ham chơi của vợ là làm việc nhà, anh sẽ bởi việc bắt cô ta phải làm, làm đến nổi không còn thời gian rảnh.

Khả Vy không đấu lại, cô nén nhịn, anh ta vừa nói cô không phải vợ, cô vô công đòi nghề nên định cho làm ô sin để giải quyết gánh nặng việc làm sao, còn nữa, Lạc Trung ở đây mà anh ta ăn nói thiếu suy nghĩ.

- Lạc Thiên, cậu quá lời rồi đấy ! Anh khẳng định một lần nữa giữa Gia Minh và Khả Vy không có gì, họ là bạn bè !

- Bạn bè cái nỗi gì ? Cái hôm đám cưới hắn phát ngôn rất là vô ý, rồi ở bể bơi cô đã để hắn làm gì, cô học nhảy giúp cho việc đi cùng tôi mà lại cặp kè với hắn à ? - Từ trước tới giờ chơi với Tuấn Kiệt và Trần Hùng, Lạc Thiên không bao giờ lo lắng về việc tình cảm dù hai người kia có ngoại hình khá ưa nhìn, nhưng sao anh lại có chút do dự khi đặt mình lên bàn cân với Vũ Gia Minh.

- Anh chồng, hôm nay chúng em có việc bận, anh có thể chọn hôm khác ở lại với chúng em được không... em xin lỗi ! - Khả Vy nói lạc giọng, cô mang trong mình một ngọn lửa uất ức. Cô đã vi phạm các điều khoản của họ Cao rồi, cuộc hôn nhân này không được phép cho người khác biết bản chất.

- Anh về đi ! - Lạc Thiên đẩy đẩy Lạc Trung ra cửa, cần không gian thoải mái để nói chuyện với con Cáo.

- Hai đứa chắc sẽ không cãi nhau ? Anh sẽ ở lại cho tới khi nào cậu bình tĩnh !

- Đã bảo anh về rồi mà ! Anh yên tâm đi, Lạc Thiên không phải hạng vũ phu, càng không thích đòi co gay gố ! Có những chuyện người thứ ba không nên nghe !

Thấy Lạc Thiên kiên quyết như vậy mình ở lại chẳng ra sao, Lạc Trung rời khỏi căn hộ bằng chiếc xe của mình. Anh không biết dùng từ nào để mô tả về cuộc hôn nhân vội vàng, lệch vế, cũng như về tính cách thay đổi của chính em trai mình.

Con gió hiém hơi thổi qua, rung rinh tán lá cây cổ thụ trước hiên nhà, trời đã xế chiều mà thời tiết vẫn oi ả, đặc biệt như cháo lửa trong lòng mỗi người. Lạc Thiên ngồi phịch xuống ghế, dang hai tay hết cỡ, chiếm thế gia chủ. Khả Vy đứng chống hông đối diện, đầu mắt một hồi. Không đời nào cô lên tiếng trước bởi mọi rắc rối gây ra là từ anh, nếu anh không là Lạc Trung thì cô đã chẳng nghe chuyện giải thích của anh chồng để rồi gặp tên Vũ Gia Minh và làm “thiên sứ tình yêu” giúp người.

- Con nhỏ hôm nay tôi đi cùng... đáng lẽ sẽ phải làm chị dâu của tôi và Lạc Nhã, tôi không thích nên tìm cách phá, ngoài ra chẳng có gì cả ! - Lạc Thiên chưa biết Khả Vy hay nhưng tự nguyện nói, anh nhìn xem cô có biểu hiện gì khác thường không.

- Vậy thì sao ? - Khả Vy tỉnh bơ.

- Tại nhỏ đó còn quá trẻ con, không làm dâu trưởng được !

- ... - Dâu trưởng nhà họ Cao, cô rồi sẽ ra đi thi quan trọng gì việc này.

- Giờ cô nói đi, cô bị đàn độn hay sao mà để tên Gia Minh đó lợi dụng ! - Anh bắt đầu lớn tiếng, trong phòng kín, tường kính vọng lại âm thanh của lời tra khảo.

- Đó là việc của tôi, anh có phải chồng thật sự của tôi đâu mà được quản ! Sao, có cần giặt đồ hay dọn dẹp nhà không để tôi làm ? - nếu anh muốn thì tôi sẵn sàng đáp ứng, anh là chủ, tôi là người làm công.

- ...

Lạc Thiên nào ngờ cô nói những lời quả quyết, anh cứ tưởng cô ta luôn coi anh là một nửa, biết vâng lời dù không thể hiện qua gương mặt. Anh có tất cả, còn cô vô sản, thế mà cô lại không hề bị lụy trước.

Khả Vy cho anh năm phút, trong năm phút đó anh chỉ nhìn cô mà không nói gì, thế nên cô lên phòng. Đến giờ nấu cơm đi xuống, cầm cùi xào nấu. Biết làm thế nào được, một khi Lạc Trung biết sự thật rồi thì người khác rồi sẽ biết, Cao phu nhân ắt tìm mọi cách bưng bít, có khi nào bà sẽ đuổi cô đi và trục xuất khỏi quốc gia để giữ lại danh dự cho Lạc Thiên. Cô thực sự giận anh vì đã chọc vào vai trò của một người vợ trong gia đình nhỏ.

Tính cách con Cáo này đúng là sáng nắng chiều mưa, khi thì nói rất nhiều, khi thì cậm mồm không được nửa câu. Lạc Thiên cứ đi qua đi lại bên ngoài, mắt không ngừng để ý. Liệu có phải cô ta muốn giấu chuyện đi lại với tên Gia Minh nên tìm cách đánh trống lảng, được lắm, tôi sẽ bắt cô phải khai ra.

- Bụi mù ! - Đứng trước một cái tủ đựng đồ trang trí, anh cảm thán.

Khả Vy tức thì dừng việc bếp, cầm miếng lau lại, vừa đi vừa quyết tay thấm mồ hôi trên mặt. Lạc Thiên cố tình đứng chắn đường, anh chiếm một phần trước mặt tiền của tủ đồ. Không nói không rằng, cô vờ như là không khí, sai tay dọn mặt tủ cẩn thận, đến khi chúng bóng loáng mới thôi, Lạc Thiên dựa hẳn vào, ngăn chặn, tay cô dừng lại đúng lúc. Không lau nữa, Khả Vy trở về với nghĩa vụ nấu ăn.

Lạc Thiên không nhận được cái lườm nào, mặt cô xị ra như cái bị, cứ nhìn xuống. Tưởng mình cao lắm hay sao mà nhìn chồng như thế ?

Chưa bỏ cuộc, anh thở hắt, vươn vai thẳng tiến vào nhà tắm, đi qua gian bếp anh luôn tạo tiếng lẹp xep đôi dép.

- Nóng thật đấy, tắm cho đã ! - Tựa mình vào tường giáp ranh giữa hai phòng, để chân trước chân sau, anh khoanh tay ra lệnh : - Này, lên lầu lấy quần áo xuống đây !

Đúng là rất nghe lời, Khả Vy tắt bếp để thi hành nhiệm vụ. Cô rửa tay sạch sẽ, lau khô ráo bèn lên lầu. Lạ thật, tại sao hẳn lại cho mình vào phòng chứ ?

Lạc Thiên đếm bảy nhịp cầu thang, mau lẹ vào bếp, ngó nghiêng các món ăn tối nay, tương đối tươm tất. Anh ngược lên trên, mờ ám cảm lợ gia vị rắc vào món cá kho, thịt nướng, chẳng biết có vị gì, ngọt hay mặn anh tương vào hết, không dừng lại, anh còn bỏ rất nhiều tương ớt, tiêu và mùi tạp, đảo đều cùng món nộm cá mực, anh vụng về làm bắn một vài giọt nước vào tấm áo, nhưng không sao, anh đã về chỗ khi Khả Vy đi xuống.

Cô bước vào nhà tắm treo áo ngay ngắn cho anh.

- Ha ha, đi tắm thôi ! - ánh mắt tinh ranh của anh thật khó lường.

Lạc Thiên vào trong nhà tắm nghĩ ngợi tưởng tượng. Sau cánh cửa biệt lập với công việc bếp núc của Khả Vy, anh ngao ngễ cười đắc thắng. Việc nấu ăn nằng nặc đã được học, điều tối kỵ không thể mạo phép nếm thử trước, đợi đến bữa ăn sẽ có cái để chỉ trích, tiện đây anh sẽ ra luật để “day vợ”.

- Là la là la ! - Lạc Thiên hứng mình dưới vòi nước mát lạnh, nghĩ xem nên mắng con Cáo những gì, đã đến lúc khẳng định vị trí của mình rồi.

Khả Vy cho canh ra bát, trang trí thêm đĩa rau xào, kèm các món rán và kho, xong đầu đó đợi Lạc Thiên ra. Mùi thức ăn gọi lên vị nồng nồng khiến sống mũi cay cay. Khả Vy ngồi chờ chừng vài phút là Lạc Thiên đi ra, tự nhiên nhìn cô cười.

Anh lau qua loa mái tóc rồi hiện ngang bước vào bàn ăn, để cho an toàn anh quyết định ngồi vuông góc với cô thay vì ngồi đối diện như mọi khi.

- Ăn cơm nào ! - Lạc Thiên hí hóp mắt, khoe môi vẽ lên đường cong quyến rũ, khoan thai nhấc đôi đũa trên tay.

Đội ông chồng gấp miếng đầu tiên Khả Vy mới dùng bữa. Đạo này cô nhận thấy mình mập hơn nhưng vẫn chưa đạt tiêu chuẩn đề ra. Nói ra hơi ngại nhưng mấy bữa nay ông tiêu hóa của cô có phần trục trặc, cụ thể là từ hôm trước Lạc Thiên tham gia vác về phòng. Nhiều khi bụng cứ ọc ạch, sôi sùng sục, chiều nay khi đứng dóm cùng Vũ Gia Minh, bộ phận ruột gan kêu thành tiếng khiến anh ta phản xạ đưa tay lên mũi, ngại chết đi. Tốt nhất hôm nay nên chấm chỉ ăn rau để tăng cường chất xơ.

Mọi ngày Lạc Thiên vẫn luôn tranh ăn nhưng hôm nay không hợp lí lắm. Con Cáo trở nên kén chất đạm và lại muốn làm thỏ ăn cỏ, chẳng lẽ cô ta biết mình không bỏ gia vị vào rau xanh à ? Lạc Thiên này giờ chỉ toàn ăn và... cơm - thức ăn an toàn nhất, thi thoảng thì đá vài cọng rau. Vô tình cả hai cùng nhầm trúng một mục tiêu, sợi rau lơlang ngoằn ngoèo kết nối từ anh và kết thúc trên đầu đũa của cô, tô rau còn lại phân nửa, đất hàng như tôm tươi, trái với các món mặn.

- Hầy, tránh ra ! - Anh cục mịch phát âm, tay còn lại đẩy đĩa cá sang bên như “thánh chỉ”: đây mới là đồ của thảo dân.

Khả Vy vốn đã thích ứng với con voi còi, thôi thì nhường, cô chuyển hướng, gấp một miếng thịt cá về bát.

- Này ! - lờ chúng rất mặn, ăn vào sơ cứng động mạch, hay quá ngọt dẫn đến tiểu đường hoặc quá cay bị bỏng lưỡi... khổ thân... Cáo.

Khả Vy đưa mắt về phía anh, bắt gặp nét bối rối rồi nhìn xuống tiếp tục. Đừng bảo hắn tham ăn đến nỗi muốn biến mình thành cò hương, cứ như kiếp trước mình nợ hắn miếng ăn vậy.

- Cô nấu ăn dở tệ ! Dở lắm ! - Lạc Thiên đẩy đĩa cá và đồ kho ra xa góc bàn.

Chẳng buồn đáp, hắn chê thì mình tự an ủi, Khả Vy gấp đồ về bên.

- Đã bảo dở là dở ! Khó ăn lắm! Không ăn nữa ! - Khắc hoàn toàn với dự tính, Lạc Thiên đã định để con Cáo ăn mặn khát nước, rồi lên án chê bai nhưng đằng này anh đột cháy giai đoạn, thực hiện sang bước hai.

- Anh không thích thì có thể ăn hàng, đồ tôi nấu thì tôi ăn ! - Đáng ghét, dù cô không khéo tay thì món ăn vẫn được gọi là thực phẩm, chúng không hề cháy than, chưa loét đến nỗi khó nuốt và phải nhăn nhó khi nuốt chửng. Hắn lại thích gây sự đây mà.

- Cô nói kiểu đấy mà nghe được à ?

- Làm sao không được ? Anh chê tôi nấu không ra gì thì tự đi mà lo cho cái dạ dày ! - Bực dọc, Khả Vy gấp lấy gấp để các món ăn vào bát, há miệng thật to.

- Dừng lại ! ... - Lạc Thiên đưa tay trước mặt, thấy cô không có ý định nghe lời liền chặn tay cô. Anh không lường được tích chất “ghê tởm” của hành ném đá giấu tay của mình, đây là cách duy nhất để hai bên không bị “đỉnh chướng”.

- Bỏ ra !

- Bing Boong!

Tiếng chuông cửa kịp thời đã ngăn chặn xung đột tức thời. Lạc Thiên được thả ra lệnh:

- Ra mở cửa mau !

Khả Vy rất ghét cái thói coi mình là ông trời của Lạc Thiên, cô ngồi lì một chỗ.

- Ô kìa, ra xem ai đến ! Nhanh !

Tìm mọi cách “ra chỉ thị” nào là nói mẹ chồng tới hay cái gì gì khác, cuối cùng con Cáo bướng bỉnh cũng ra. Anh “tởm” lấy thùng rác và vợ hết “hậu quả” của mình vào trong, nháo nhào hùi hùi bỏ chúng có. Vừa làm vừa toát mồ hôi, hết như tên trộm khuro đồ la vào túi từ kết của ngân hàng.

- Chà ! Ngôi nhà mơ ước của hai người thật ấm cúng !

- Dạ ! Hai anh cứ quá khen ! - Khả Vy đỡ lấy hộp quà, ngượng cười trước hai ông bạn của chồng, dùng lời lẽ giới thiệu tổng thể căn nhà.

- Ấy cha cha ! Chúng em đến tầm này để ăn rình bữa tối của hai người đây ! Anh Thiên là kén ăn lắm, không biết chị nhà có tài nghệ gì mà dạo này chúng em rủ ăn ngoài mà chẳng mời được - Trần Hùng vừa vào gian bếp đã thấy Lạc Thiên ngồi khoanh tay trước bàn rất nghiêm túc. Thú thực anh và Tuấn Kiệt biết đến chơi nhà bạn vào lúc này chẳng hay chút nào, Lạc Thiên còn chưa thêm mời đến mà đã không hẹn trước vác mặt tới. Nhưng ai biết được tự dưng hôm nay anh Lạc Trung bảo có hẹn với vợ chồng nhà này, rủ anh em đến cùng cho vui, nhưng có việc nên không đến được. Anh không hề hay ý đồ của Lạc Trung là: hy vọng việc đến chơi bất thành linh của hai chiến hữu sẽ làm giảm căng thẳng của “thời chiến”.

- Có gì đâu, chỉ là com canh đậm bạc thôi mà ! Mời các anh ngồi !

- Lạc Thiên, cậu không phiền nếu chúng tôi thưởng thức tài nghệ của chị dâu chứ ? - Tuấn Kiệt hỏi.

- Có tài gì đâu ạ, các anh để em lấy thêm bát đĩa, hôm nay em cũng nấu khá nhiều món, lại vừa mới bắt đầu bữa ăn !

Lạc Thiên khua tay Khả Vy ra hiệu nhưng cô đâu có thêm để mắt, để đến khi Trần Hùng và Tuấn Kiệt nhìn vào bàn ăn mới vỡ lẽ...

Một tô rau xào chỉ còn lác đác vài mầm xanh, thêm bát canh ninh khoai dừ, chiếc nồi com nghi ngút khói và hai chiếc bát nhỏ. Chấm hết. Đây là bữa com của dân chơi có thu nhập cao ư ? Lại còn vừa mới ăn, chứng tỏ chị dâu quả là một phụ nữ “kính tể”. Hai cũng được gọi là số nhiều nên “nấu khá nhiều món” là không sai. Trần Hùng và Tuấn Kiệt nhìn nhau bầm bưng. Thật là đại khi đã để dạ dày đình công từ trưa tới giờ.

Khả Vy vẫn còn giữ nguyên nụ cười trên môi, đôi mắt đơ lại, ngay sau đánh mắt nhìn sang Lạc Thiên. Đừng nói với mình rằng trong năm phút gã chén sạch, trời ơi, đúng là con heo Lạc Thiên rồi.

- Chào hai đồng chí ! Con gió nào mang hai người tới đây ?- Lạc Thiên giọng tỉnh bơ.

Trần Hùng tranh thủ lúc Tuấn Kiệt cười cười với Khả Vy ngó đầu nói nhỏ:

- Anh bị bỏ đói thâm niên hà ?

- Linh tinh !

Khả Vy không còn cầm cự được nữa cười nữa, ê mặt vô cùng. Ai đòi lại để bạn chồng đánh giá chuyện ăn uống cần kiệm thế này. Muốn cho điểm một người phụ nữ, chỉ cần dẫn họ vào căn bếp, thế này thì trong mắt người khác cô đạt mấy điểm đây. Hẳn là tên chồng đã giữ thức ăn làm của riêng rồi, hẳn có ý làm mình bề mặt sao.

Đành vậy, đâm lao thì theo lao, cô bắt đắc dĩ mời hai người bạn ngồi xuống bàn ăn. Giật tay áo Lạc Thiên hội ý.

- Gì ? - Sau khi lựa một vị trí đắc địa, Lạc Thiên kiệm lời, anh biết cô sẽ nói gì nên phòng thủ sự cục mịch trong lời nói từ trước.

- Anh... thôi rồi, từ giờ tôi hứa sẽ không làm phật ý anh nữa, nói đi,... nói xem anh để đồ ăn ở đâu rồi, trong đây phải không?

Trần Hùng và Tuấn Kiệt thấy cả hai vị thủ thủ bên cái tủ lạnh cố đứng hóng nhưng không thể, bí mật quá, ngầm định sẽ rút lui, chứ ăn vài lá rau này thì chết đói bỏ xừ.

- Cô nấu dở quá, tôi phi chúng vào thùng rác rồi ! Nấu ăn chẳng ra làm sao cả, định hại chết bạn tôi à ?

- Anh... ! Được lắm, nếu đã vậy thì...

Khả Vy uất ức không để đâu cho hết được, cô nhìn vào thùng rác, thành quả lao động của cô đã bị hủy trong tích tắc chỉ bởi sự khó tính trong ăn uống của tên chồng. Nếu không hợp khẩu vị hẳn có thể nói để cô điều chỉnh, sao lại thiếu tôn trọng một cách như vậy.

- Thực ra thì hôm nay không phải em nấu, anh Thiên trực tiếp động bếp đấy ạ ! Em đã nói sẽ giúp làm các món mặn nhưng anh ấy không chịu, cứ một mặt tranh giành...

Điều ới là điều, con Cáo lại nghĩ ra cái trò gì đây, Lạc Thiên bịt miệng cô tức thì. Anh còn thận trọng áp người cô lại để tránh ngộ nguy.

- Thật vậy chứ ? Ôi, thật là ngưỡng mộ ! - Trần Hùng và Tuấn Kiệt đồng thời mắt chữ A mồm chữ O, nhìn hai vợ chồng họ tình tứ thế kia cơ mà.

- Hờ hờ ! - Sao con Cáo này thông minh thế nhỉ, lúc nào cũng biết cách xoay chuyển tình thế, Lạc Thiên cười với vẻ mặt ưa nhìn nhất có thể, bất chấp những cái huých tay của vợ vẫn ghi chặt lấy. Chỉ cần sơ sẩy là cái đài sẽ hót hay như khướu.

- Không phải ngại đâu ! Chúng tôi quen nhìn những cảnh thân mật của cậu rồi mà ! Cứ tự nhiên ! Ha ha, món rau này của Lạc Thiên làm phải không ? Để thử xem nào ! - Trần Hùng và Tuấn Kiệt tranh nhau “tàn dư” còn sót lại.

- Uầy! Chơi với nhau từ thuở đóng khổ mà bây giờ mới biết ông bạn nấu ăn không tồi ! Mỗi tội sợ rau để dài quá, hơi nhạt xiu xiu nhưng đàn ông con trai làm thế thì duyệt! Chị dâu được nhờ rồi! - chỗ bạn bè thân thiết nên Tuấn Kiệt thẳng thắn, anh đâu có biết đôi mắt của Khả Vy đang hằm hằm nhìn mình.

Lạc Thiên cười phá lên thích thú nhờ một chút chê bai mang tính bóng gió, tự nhiên anh thấy quý Tuấn Kiệt ghê gớm.

- Trần Hùng, cậu nhận xét đi chứ ? Thấy anh nấu món này thế nào ? Cứ nhiệt tình nói !

- Nói thực thì anh nấu kém lắm ! Cho hơi bị nhiều dầu, ăn ngấy quá ! Hình thức thì không được đẹp cho lắm ! - Trần Hùng muốn nịnh chị dâu, anh pha trò chọc quê Lạc Thiên, tạo cơ hội cho chị dâu phê bình, nhưng thật không phải lúc. Khả Vy nhìn cháy ruột gan anh. - Ày ày chị dâu à, em không dám chê đức lang quân của chị đâu ! Chỉ là em tham kiến giùm thôi !

Đành ra đối với người ngoài họ hiển nhiên nghĩ rằng Khả Vy vì không muốn chồng bị “đim” nên khó chịu, còn Lạc Thiên cười ha hả, chắc do thiếu kinh nghiệm nên chữa cháy với vợ. Hẳn yêu cầu bữa cơm của chị dâu cao lắm đây.

- Thấy họ nói gì chưa ? - ghé đầu vào Khả Vy, Lạc Thiên đắc chí, - cô mà chọc tức tôi, tôi sẽ cho họ biết ai mới là người nấu ! Lúc này cô mang ơn tôi đó!

Đôi môi của cô ép chặt vào bàn tay anh, chỉ cần có cơ hội sẽ sẵn sàng nhe răng nanh hung dữ, ước gì cô có hàm răng của một con Dracula với hai chiếc răng ở hàm trên vươn dài, chỉ cần nghĩ đến thế đã đủ suong sướng.

- Anh Thiên, tiện đây anh nấu thêm cho chúng em đi ! Dù gì cũng phải chiêu đãi bạn bè ! Anh mà nấu riêng cho mỗi chị dâu tội này không phục đâu ! - Trần Hùng nhai nhồm nhồm, đem chuyện này kể với những người tình cũ của Lạc Thiên thì các nàng ấy tiếc hùi hụi cho xem.

- Phải đấy !

Chẳng cần Khả Vy phải công kích, hai cậu bạn quý của Lạc Thiên đã dồn anh vào chân tường. Cùng cực, anh xắn tay áo tìm viện trợ của vợ, đàn ông vốn có tính sĩ, để bạn bè ngưỡng mộ mình chiều vợ thì còn gì bằng.

- Giúp anh!

Èo ôi, nghe hần nói mà nổi da gà, “giúp anh” cơ đấy. Khả Vy chấp nhận với điều kiện tất yếu, bao bọc thể diện của mình.

- Chị dâu đừng chiều Lạc Thiên, y mắc bệnh y lại đó ! Cứ ra đây ngồi với chúng tôi!

- Không ! - Lạc Thiên mím môi dè chừng Tuấn Kiệt, một tay giữ lấy Khả Vy, anh đâm ra ghét cái bản mặt nhăn nhó của bạn. Đã nấu cho ăn lại còn lắm chuyện.

- Xem kia, có vợ là quên bạn bè! Chán cậu này thật ! Ha ha! Tôi cũng lấy vợ quá!

Tuấn Kiệt và Trần Hùng cười không ngấm lại được, chাম chọc một hồi, đến khi bị cả Khả Vy lẫn Lạc Thiên gừ mặt mới im hơi lặng tiếng. Hai anh chàng ti tay lên mặt bàn dài cổ đợi sản phẩm “made by Lạc Thiên”.

Lần đầu tiên cặp vợ chồng này nấu ăn chung! Vì là lần đầu tiên nên không tránh khỏi sự không ăn nhập, mỗi người một ý. Đồ ăn trong tủ đem ra chế biến là được. Lạc Thiên đứng ngóng cái tủ lạnh một hồi lâu, xoay đi xoay lại không biết chọn món nào, mặc kệ hơi lạnh tỏa ra từ tầng thoát nhiệt mang theo các phân tử có mùi cứ phả thẳng vào người.

- ... - Khả Vy trao quyền quyết định cho Lạc Thiên mà anh lè dè, nhú mày.

- Đây ! Chúng ta sẽ làm món trứng trắng và thịt kho tàu ! - Lạc Thiên nhớ rằng cô em gái mình, Lạc Nhã có khiếm khuyết trong việc bếp núc và thường xuyên chiêu đãi hai anh trai món này, cơ hồ vì quá dễ để thực hiện. - Phụ bếp ! Em đứng xem bếp trưởng làm việc đây!

Gớm nữa, oai quá đi đấy chồng ạ ! Khả Vy không định đưa tạp dề cho nhưng để cho khách quan, Lạc Thiên chủ động cướp của cô cho ra dáng đầu bếp. Lên gân băng một cái “e hèm”, anh bắt tay vào công cuộc. Giả bộ “anh anh em em” ngon lành.

Tuấn Kiệt và Trần Hùng thi nhau diễn lại động tác vừa rồi của Lạc Thiên, thi thoảng cả ba, bao gồm Khả Vy quay ra phớt lờ bởi sự nhập tâm một cách quá đáng của đầu bếp nghiệp dư.

Hồi đấy Lạc Thiên vẫn hay trêu Lạc Nhã khó lấy chồng, có mấy món đơn giản mà không làm được, khi em gái bảo anh làm thử cho biết thì nhất định không chịu, thành ra anh vẫn chưa từng vào bếp, có chăng cũng chỉ là cổ vũ Nhược Lam nấu cho mình. “Nghe nói” thực hiện kho thịt, cần rửa sạch, trần qua nước sôi tẩy mùi hơi khí, ướp gia vị và đun lên, còn các bước tiến hành trắng trứng, nếu không chắc sẽ đập nguyên lòng đỏ tròn vo thì đừng ốp la mà hãy cho ra bát, đánh đều và chuyển qua chảo. Quá đơn giản, kể ra em gái mình khôn đáo để, biết chọn món mà làm. Lạc Thiên vội vàng vênh mặt:

- Chờ xem tôi sẽ cho cô biết tuyệt đỉnh trứng và nĩ vị thịt heo là thế nào! - Câu này anh chồm lại từ Lạc Nhã, và sau lần ấy anh không dám thử bất kì món gì từ Lạc Nhã nữa, nhưng Lạc Nhã là Lạc Nhã, anh là anh. Anh trai phải hơn em gái, thông thường bếp trưởng trong một nhà hàng vẫn luôn là đàn ông đấy thôi. Ấy ấy, nhưng nhờ mình nấu ngon quá ngày nào Cáo cũng bắt mình vào bếp thi phiên lắm. Chưa gì anh đã mơ tưởng hão huyền.

- Ai lại chiều đãi khách món sơ sài thế ? Thôi anh để đấy tôi làm cho ! Anh ra với họ đi!

- Cô thì làm được chắc ? Không thấy họ tám tặc chê à. Cô đứng ra bên này để xem màn trình diễn điêu luyện của tôi đây! Hai tên kia phàm ăn tục uống, mời cái gì chẳng chén ! Thôi, vào việc! Nhớ theo dõi cẩn thận vào đây ! Cô là cô lười học lắm!

- Thì là “đồng bọn” cả mà ! - Khả Vy đứng bên cạnh, nhìn hần cũng ra dáng lắm đây, chẳng biết có làm nên trò trống gì.

- Bắt đầu ! - nãy giờ Lạc Thiên khởi động mấy lần rồi. Anh cẩn thận bỏ đồng hồ quăng cho Khả Vy cầm, đây là nghĩa vụ của kẻ hậu cần.

Thịt đông cứng hoắc, Lạc Thiên vừa chạm vào đã thấy nhon nhót mỡ liền rút tay lại. Miếng thịt to khủng bố và băng giá bủa vây, loay hoay không hiểu sao người ta lại thái nhỏ vừa miệng được nĩ, Lạc Thiên lục lọi bộ dụng cụ cắt thái. Hần phải có đồ chuyên dụng mới “chặt” được tảng thịt 2° C, lần mò dần dà anh chọn con dao bản to nhất, rút ra bóng loáng, hệt như đồ để dùng lưỡi sắc nhọn mổ thịt lợn. Dưới ánh đèn, anh dơ cao vũ khí, mắt nhắm thẳng vào khối vật chất.

Trần Hùng bị lóa bởi ánh sáng phản quang rừng mình tròn mắt sững sờ.

- Anh làm gì thế ?

Cục thịt to vạm vỡ chảy nước đá tron tuột, giữ mãi làm đầu ngón tay lạnh buốt tê liệt, Lạc Thiên hăm hở cho lần chém đầu tiên, cánh tay phải kéo xuống theo vận tốc nhanh mang lại lực tối đa.

- Phập!

Khả Vy hốt hoảng cầm lấy tay trái của “tên đao phủ”, chạm chút nữa thôi thì lưỡi dao vô tình đã xén trúng. Lưỡi dao thẳng tiến cắm vào thót, miếng thịt “chón” ra ngoài tầm ngắm.

Anh đã thất bại!

- Phù ! - Khả Vy đánh rơi nỗi sợ hãi, hai tay cầm lấy năm ngón tay lạnh buốt trước ngực. Tay cô không ấm nhưng đủ để cân bằng nhiệt lượng, tìm lại cảm giác giúp bàn tay kia. - Chưa ai hấp băng anh !

Lạc Thiên thu tay về, ánh mắt khác hẳn, quay mặt đi. Chiếc nhẫn tự động nóng ran, siết chặt lấy ngón áp út, hiển nhiên lạnh quá co lại, nhưng đôi tay kia ẩm ẩm, cấu trúc không gian của kim loại phải giãn ra chứ, có lẽ nên hiểu theo một cách khác, ở một cơ quan nội tạng, nơi tay anh từng đặt gần đó.

- Muốn thái thịt phải để nó già đông !

- Nhưng lâu lắm !

- Thì nhúng qua nước sôi ! Có thể mà không nghĩ ra !

- Ừ nhỉ ! - Lạc Thiên vỗ lỗ, miếng thịt mà Lạc Nhã đã dùng dao phăm phăm như chém hoa quả là thịt tươi sống, còn của anh là đồ đông lạnh.

Tuấn Kiệt làm nguyên bộ mặt vâng lời của cậu học trò Lạc Thiên, nhìn ngay ngó mà ham hiểu biết, Thiên ơi là Thiên, cậu cũng có lúc để phụ nữ chỉ bảo, hổ thẹn. Trần Hùng sốt ruột gục :

- Anh chị định để tụi này mọc rễ ở đây há ?

- Thấy chưa, để tôi làm nhanh hơn! Anh đứng tránh ra đi!

Khả Vy thế chỗ, thao tác của phái nữ lúc nào cũng thuần thục hơn một chàng trai chỉ ưa những hoạt động thể thao, để anh ta làm thật chẳng an tâm chút nào.

- Trần Hùng thích ăn đồ do anh Thiên nấu! Chị dâu để anh ấy trở tài đi chứ, còn hôm nào đó chị phải làm món thịnh soạn tiếp đãi khách quý!

Lạc Thiên nghe thấy đành thuận ý, chuyển nhượng từ Khả Vy sang. Nhưng cô thái nhỏ thịt giúp rồi mới bàn giao, cho hấn nấu com như trông trẻ con nghịch dại vậy. Công đoạn tiếp theo là tẩm gia vị, “đưa trẻ” Lạc Thiên cứ thấy mấy cái hộp màu mè với các hạt có màu là muốn rắc vào.

- Cho ít thôi kẻo lợ đấy ! - Khả Vy cảnh báo.

- Yên nào ! - Lạc Thiên xúc hai thìa hạt nêm, hai thìa bột canh, hai thìa muối trắng và hai thìa đường kính. Một người công bằng không thể để mỗi thứ gia vị chịu thiệt thòi.

- Anh cho hơi nhiều rồi ! Bỏ bớt ra ngoài đi !

- Ồ hay nhỉ ? Tôi nấu có phải cô nấu đâu ! Đề nghị giữ trật tự trong quá trình thi hành công vụ ! - Lạc Thiên nghiêm mặt, hệt như cán bộ quan chức cấp cao nạt thư kí.

- Không được, hai anh ấy sẽ cười chúng ta mất !

- Làm sao mà khó nuốt ? Cô cứ để yên tôi làm, việc của cô là nhặt rau, đi làm đi, nhanh!

Sao lại có kẻ cố chấp hơn hấn ta được, Tuấn Kiệt và Trần Hùng ăn phải món này không khéo sẽ phì ra như mình dạo trước mất, lại nhắc mới nhớ, cái tên Gia Minh đó có hiềm khích gì với mình mà hễ lần nào gặp đều tỏ thái độ đối đầu. Giả dụ món ăn mà Lạc Thiên nấu hệt như ly cocktail hôm nào chắc sẽ bôi tro trát trấu vào vọ hấn, tức là mình mất. Nghĩ đoạn Khả Vy bất chấp tính bảo thủ của Lạc Thiên, cầm một chiếc thìa xúc đám lấu la gia vị đi.

- Tôi nấu chứ cô nấu à ? Tránh ra ! - Lạc Thiên có dịp làm tổng chỉ huy phải biết tận dụng, mấy khi thợ săn sai bảo được con Cáo. Anh mặc định mình là một thiên tài, ép buộc người khác phải nghe theo.

- Chẹp chẹp ! Có bất đồng ý kiến rồi ! Chị dâu mặc xác đi, chúng tôi muốn xem trình độ của anh ta thế nào, chứ cô em Lạc Nhã nấu ăn trên cả tề hạ, chẳng biết anh trai có khả năng hơn chút nào không, chứ tôi nghĩ đi truyền lắm !

- Vậy ư ? - Khả Vy cầm lấy mớ rau và an phận ngồi nhặt, Lạc Nhã thực nữ vậy mà không biết nấu ăn sao.

Đương nhiên nói xấu gia đình có ai thích, Lạc Thiên dùng ánh mắt « cứ chờ đấy » để khiêu khích, anh sẽ lấy lại danh dự cho em gái mình. Nên nhớ Nhược Lam cũng là em gái anh mà nấu ăn rất tuyệt, ... hay vì mẹ anh nấu ăn dở nhỉ, từ trước tới giờ chưa từng thấy bà vào bếp.

Tiếp tục công việc dang dở, thịt tẩm hương vị đã bị con Cáo ngang ngược phui đi, anh đành làm lại. Cũng là hai thìa gia vị mỗi loại. Khổ nỗi, anh vốn là người không thích sao chép y nguyên, mỗi lần Nhược Lam nêm gia vị, cô thường dùng hai muỗng cafe, còn chuyển sang công thức của Lạc Thiên, là thìa mà người ta vẫn hay lấy ăn phở. Tương tự như vậy, để nhỏ lửa thì anh muốn cho to hết cỡ đấy nhanh quá trình chín.

- Lạc Thiên à, tôi khuyên thật đấy, để tôi giúp ! - Khả Vy vịn nhỏ bếp ga.

- Cô kiểm điểm cách nấu nướng của mình trước khi giáo huấn người khác đi, tôi nấu theo cách của Nhược Lam, chỉ có ngon trở nên. Nghe đây, cho nhiều nước vào ninh lên sẽ ngọt thịt !

Ừ, phải rồi, hấn đã tin nhiệm cô ấy như vậy thì ý kiến của mình đâu có giá trị. Mọi thứ của cô ấy đều hơn mình cả. Khả Vy thở hắt, quay trở lại với đám rau bèo bọt, tức mình xếp chúng cùng đầu, một nhát dao cắt xuyệt chia đôi thân già và lá non. Việc gì phải tỉ mẩn từng cọng rau đơn lẻ.

Đến món trứng, Lạc Thiên kiểm một tô bát lớn kèm theo mười quả trứng gà. Những giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên trán, lấm thấm tẩm áo.

- Vợ !

Trần Hùng và Tuấn Kiệt « tình nguyện » chuyển hướng về phía Lạc Thiên, quan sát cách hành xử của người chồng trẻ tuổi. Khả Vy biết chỉ có bạn ở đây anh mới xưng hô tử tế, vậy thì cũng trước mặt bạn anh cô mới cần thể hiện con dâu nhà họ Cao thế nào.

- Lau mồ hôi trên trán !

Khả Vy lật đật vào nhà tắm lấy chiếc khăn chấm chấm lên khuôn mặt Lạc Thiên.

- Thấm mạnh tay vào ! - Anh dừng việc đôi phút, con Cáo điệu đà quá, có lau cái mặt cho mình thôi mà mãi không xong. Cứ thử không có mặt hai người kia ở đây xem, có mà cô ta chùi mặt mình kĩ càng như lau sàn nhà thì có.

Lạc Thiên liếc nhìn Khả Vy, anh hơi cong lưng làm thành một đường cong quyến rũ. Cũng có giọt mồ hôi xuất phát từ vầng thái dương trượt xuống vai áo cô. Xem ra việc nấu ăn hằng ngày của chị em phụ nữ không hề dễ dàng chút nào.

- Thôi !

Cô đang thấy mình giống hệt một nhân viên hộ lí, khi cần thì anh gọi, khi không thiết thì bảo tránh ra. Cổ nhằn nhịn nào Khả Vy ơi !

Anh tiến hành việc đập vỏ.

- Bụp ! - Quả đầu tiên vừa cầm trên tay đã bị vỡ do nắm quá chặt. Hủy !

- Bụp ! - Quả thứ hai nhẹ nhàng hơn, dùng hai đầu ngón cái tỳ chặt tạo lực nén nứt vỏ, vỡ thành hai mảnh nhưng trứng dây hết ra tay.

- Bụp ! - Quả thứ ba khéo hơn, đập vào thành bát, ưu điểm : khỏe tay, nhược điểm : quá nhanh nhẹn, trúng một lần nữa dính vào tay, bắn lên tạt dè và cổ áo.

- Bụp ! - Quả thứ tư cẩn thận hơn, đập vào thành bát, khắc phục nhược điểm trên, tuy nhiên địa điểm không thích hợp, trúng không rơi vào lòng bát mà xuất hiện bên ngoài thành.

- Tôi làm mẫu cho ! - Khả Vy lắc đầu, cô đang rửa rau bên cạnh, tiếc hùi hụi cho bốn quả trứng gà.

Lạc Thiên rửa tay cẩn thận sau mỗi lần thất bại, sao coi người ta đập trứng dễ thế mà thực tế lại khó nhường này.

- Lòng đỏ vỡ rồi ! Thiếu chuyên nghiệp !

- Ít ra thì nó cũng ở trong bát, không như anh ! - Khả Vy lấy thêm quả nữa.

- Thôi đi, để tôi làm cho mà xem, chẳng qua tôi chưa từng thấy truyền hình trực tiếp đập trứng nên không biết làm, giờ coi rồi thì sẽ làm được.

Năm quả trứng còn lại Lạc Thiên cố gắng hết sức, không muốn mất hình tượng, chuyên tâm vào việc, dù còn vương lại vài chiếc vỏ trứng nho nhỏ trong lòng trắng.

Nhìn hần vênh mặt rõ là ghét, Khả Vy đứng đấy xem, đánh trứng hay nhào lộn ảo thuật vậy. Be bét, bê bối, xáo trộn, tùm lum. Hắn đặt tô trứng trước bụng, tay ôm lấy như bông con nít, tay còn lại ngoáy mạnh hết công lực. Đến nổi mà hai người bạn phải ngao ngán, uể oải trong đợi chờ.

- Anh Thiên, sắp được chưa ?

- Tôi lấy dầu cho vào chảo hộ anh rồi đây !

- Trần Hùng, cậu kéo chị dâu ra ngoài cho anh nào, nhiều lời quá, đừng có tranh công với đầu bếp !

Phụ nữ đôi khi lằng nhằng vậy đó, cô muốn thử tài nghệ của chồng thì phải để yên cho tôi làm chứ ! Lạc Thiên đặt chảo lên bếp, sợ bắn dầu nên anh quyết định đổ hỗn hợp lòng trắng đỏ trước rồi mới bật bếp.

Theo lệnh của đại ca, Trần Hùng kêu Khả Vy ra bàn ngồi, cả ba chẳng biết làm gì ngoài việc chống cằm chờ đợi kim giây nhúc nhích từng bước.

Con Cáo cho dầu khiêm tốn quá, Lạc Thiên tương hần một phần tư chai dầu một lít vào trên bề mặt trứng trắng. Duy trì mức lửa tối đa. Chừng ba mươi giây có dấu hiệu sôi dầu, anh khom người dân trải miếng trứng đều quanh diện tích rán. Sức nhớ ra quên chưa cho súp, đưa mắt về ba đối tượng, dè chừng rồi đứng chần tằm nhìn, rón rén cầm lọ gia vị. Tại các hạt súp li ti cứ bơi trong dầu ăn nên đổ nhiều cho chắc ăn.

- Bộp ! Bộp ! Bộp ! Bộp !

- Ui cha ! Mặt của tôi !

Khi sáu con mắt quay lại thì Lạc Thiên đã ôm trầm lấy dung nhan của mình. Tiếng xèo xèo của chảo trứng vang lên sôi động làm nhạc nền cho không khí.

Chả là tay Lạc Thiên mỗi lần đập vỏ đều có nước, rơi xuống bát trứng, nay gặp dầu ở nhiệt độ cao chúng bắn lên như tên lửa. Anh tìm mọi cách hắt nước lạnh lên mặt, dất và xót đồng hành trên làn da bị tổn thương. Tuấn Kiệt ngồi ngoài chạy tới định tắt bếp nhưng dầu bắn ra nhiều quá, né mọi đường mà chưa thể thò tay khóa bếp. Trong giây phút đó, Trần Hùng nhanh nhẩu đoảng cúi áo sơ mi phui ngay lên. Chiếc áo chuyển màu trong giây lát, từ màu trắng trở thành ánh vàng, « ồm ồm » thức ăn ở dưới. Được cái dòng « nham thạch » tạm thời bùng bít.

Khả Vy chỉ kịp thốt lên một tiếng « Ôi giờ ời ! » chào thua.

- Đáng lẽ ra nên khóa van ga thay vì tắt bếp !

Trần Hùng và Tuấn Kiệt đi đến ngạc nhiên trước một phương thức quá đơn giản. Bình ga nằm bên dưới, gần với nồi thịt hơn nên sẽ tránh bị bắn dầu. Cả thêm Lạc Thiên ồ lên một tiếng cảm thán vang trời, thán phục trước sự thông minh của phái yếu. Tuy nhiên việc đã lỡ, không thể lùi lại thời điểm xảy ra sự cố. Hiện tại chỉ nắm bắt được mùi khét lẹt kinh khủng.

- Khóa van lại nhanh ! - Tuấn Kiệt, Lạc Thiên và Trần Hùng vội vàng cúi xuống, người này nắm tay người kia, chẳng biết ai là người nắm được van của bình ga. Ba bàn tay chắc nịch nhiệt tình muốn ngăn chặn mùi khét. Khổ nỗi ngược chiều kim đồng hồ là đóng ga, họ nhắm mắt rồi.

Khả Vy thờ dài, nhẹ nhàng nhấn ngón trỏ vào bếp. Ba anh chàng phá lên cười tưởng mình đã tắt được rồi. Dầu còn bị bắn nữa mà phải cần kíp khóa van, tắt trực tiếp trên bếp có phải hơn không. Chiếc áo của Trần Hùng vừa rồi bắt cháy, phùng lên với mùi khét lẹt của sợi cotton, cộng thêm dầu ăn quá là nguy hiểm. Do đó ta có thể đưa ra kết luận : Đùng đề ba kẻ đàn ông không có kiến thức về nội trợ vào bếp.

Mất chừng mười phút không khí lọc trong lành. Trần Hùng là người bị mất của nhưng bình an nhất, còn Lạc Thiên và Tuấn Kiệt thì người đi thay của. Đặc biệt là Lạc Thiên, mặt anh nổi lên một vài chỗ đỏ do bóng nhẹ.

Khả Vy đem đồ y tế ra, lấy bông gòn thấm thuốc mỡ. Xấu hổ kèm theo, Lạc Thiên từ chối không để cô sơ cứu, đặt chiếc gương lên bàn mà tự xử. Nhất định không nhờ ai hết.

- Đề em rải thuốc cho ! - Vẫn còn một nạn nhân nữa, Tuấn Kiệt bị thương ở tay, Khả Vy ân cần tránh để cho anh bị đau.

Ngay cả rắc thuốc đàn ông cũng vụng về, Khả Vy vừa động tay vào là Tuấn Kiệt bốt xót hần, không hề nhăn nhó như quả táo tàu ai kia. Khả Vy xắn cao tay áo anh lên, mỗi lần chấm bông đều mang cảm giác dễ chịu. Nhìn vết bỏng y như bị ong chích, tuýp thuốc sẽ có tác dụng làm dịu vết thương và chóng liền.

- Cảm ơn em nhé ! - Tuấn Kiệt cười cười, chắc hè này phải mặc áo dài tay nhiều nhiều rồi.

- Không có gì ! Anh chỉ cần chú ý vệ sinh chỗ bỏng và bôi thuốc thường xuyên là sẽ khỏi thôi ! À, anh Hùng, đề em lấy áo của anh Thiên đưa cho anh mặc !

- Ủ ! Phien Khả Vy nhiều ! - Trần Hùng mang áo may ô, anh dùng tạm chiếc áo khác của bạn. Anh hơn cô bốn tuổi nhưng vẫn thường gọi chị dâu cho thân thiết.

- E hèm ! - Tuấn Kiệt húng hắng ho, anh giả bộ kêu đau để chiếm lấy sự quan tâm của vợ bạn. Hết rồi lại đến Trần Hùng, họ thi nhau tiếp chuyện Khả Vy, để ai kia ra rìa.

Lạc Thiên ngồi một mình một góc, soi gương và lẩm bẩm một mình. Đúng là đồ dở hơi, chồng bị thương không lo lại đi chăm kẻ khỏe mạnh. Hai tên kia cũng vô ý vừa thôi chứ, mình bị đau nhất mà không thèm hỏi han. Còn nữa, rõ ràng mình mới là người thân mà cô ta lại ngồi giữa hai tên hám sắc kia à ?

- Trần Hùng ! Lấy cho anh ly nước !

- Em đang thiếu năng lượng đây ! Anh tự đi mà làm !

- Tuấn Kiệt !

- Cậu còn thiếu tôi một bữa cơm đấy ! - Không giúp là không giúp, Tuấn Kiệt trở lại với câu chuyện của mình. Anh và Trần Hùng muốn xem tên bạn chí cốt này chọn vợ hay chọn bạn.

Đời nào con Cáo lấy nước cho mình chứ, Lạc Thiên không đòi hỏi thêm. Buồn bực kinh khủng, ba con người kia đang cười đùa hóm hờ, không ai thèm để mắt tới anh.

Nghĩ cũng thấy thương, Trần Hùng dừng cuộc chơi tại đây :

- Thôi thôi, giả chị dâu về cho Lạc Thiên này ! Nói chuyện với chị dâu chán chết đi, cứ tý tý lại quay sang nhìn chồng chẳng vui tẹo nào ! Còn món thịt nữa, anh Tuấn Kiệt, chúng ta vào bếp coi xem thế nào !

Hai người đứng dậy khiến lớp đệm trên ghế sofa lún xuống. Lạc Thiên ngồi đầu ghế lấy gương che mặt, lấp ló nhìn người đối diện. Trông anh lúc này kém hoàn hảo quá, thì ra con Cáo cũng biết chừng mực đấy.

- Đưa bông đây tôi bôi thuốc cho ! - Khả Vy đứng dậy đi vòng qua bàn sang ngồi cạnh, môi mím lại vì khuôn mặt tội tội của chồng. - Đồ hấp, cái mặt quan trọng nhất phải trị thuốc đầu tiên, anh nhìn xem, mặt anh giờ như bị chứng cá ý !

- Làm sao nào? Phải nhường bạn bè trước ! Có... vợ rồi thì... đẹp trai để... hai tên kia ghen ghét à ! - Lạc Thiên trẻ con đưa mặt cho cô tút tát lại gòm. Anh đã nói không cần thì cô phải tự hiểu ngược lại chứ, lúc rồi lẽ ra phải nằng nặc chăm sóc anh trước.

- Thế á ! - Khả Vy vô cùng nhẹ tay, khoảng cách của hai người lúc này đã xích lại rất gần.

Về phần Tuấn Kiệt và Trần Hùng, sau khi mở vung nồi thịt ra, nhìn những « cục » thịt không hề đen đen, vàng vàng, cháy cháy lấy làm ngạc nhiên. Cứ tưởng thiếu gia Thiên gò m, thì ra cũng mát tay.

- Không đâu, chắc là do vừa rồi tụi mình tắt van ga nên chưa cháy ! - Trần Hùng lắc đầu. Thực ra là nhờ Khả Vy đã cứu cánh Lạc Thiên, cô đã tắt cả hai bếp.

- Giờ cậu có muốn thử không ?

Tuấn Kiệt đưa mắt về cái nồi, cũng muốn coi xem.

- Ơe ! Khiếp quá ! Cái thế gì thế này ! Kinh tởm đến tận già !

Miếng thịt ngay lập tức bị chặn ở cơ quan vị giác, các đầu dây thần kinh liên tục gửi tín hiệu về trung khu phân tích thần kinh. Theo phản xạ, Trần Hùng và Tuấn Kiệt phi nhổ cái thứ « rác rưởi » - thành quả lao động của người khác.

*

Tại phòng số 27, tầng một của bệnh viện Thái Thịnh...

- Xin chúc mừng quý bà, thai nhi đã được hai tháng tuổi và phát triển bình thường, khi lớn lên cháu sẽ trở thành một quý ông lịch lãm !

Vị trưởng khoa sản trực tiếp tiến hành siêu âm cho thai phụ, ông làm đúng trách nhiệm của một lương y nên không thể biết niềm vui ẩn sau đôi mắt của người phụ nữ mang trong mình dòng máu « tương lai » nhà họ Cao. Nghịch lý rằng, chính anh trai của thai nhi này còn lớn tuổi hơn cả mẹ bé, và bé sẽ có một chỗ đứng nhờ người anh đó.

*

Quán bar sáng thứ hai là thời gian nghỉ ngơi của hầu hết đội ngũ nhân viên. Vũ Gia Minh mới chợp mắt được vài phút, đối với anh cuộc sống về đêm ở thành phố này quyến rũ hơn ánh ban mai kia nhiều. Anh thích không khí xập xình đầy cảm dỗ do chính mình tạo ra, kết thứ nước đỏ trong vị đắng của rượu nho, yêu góc thác loạn của cuộc sống, chính nơi mà mọi thứ trở nên điên cuồng, hoang dã ấy vạch trần xuống xã bản chất của loài động vật cao cấp thuộc bộ linh trưởng.

Mỗi người có một cuộc sống riêng, Lạc Trung theo đuổi sự nghiệp của gia tiên để lại, vị trí phó Tổng được anh lựa chọn và mục tiêu vươn xa hơn. Hay như Lạc Thiên, Trần Hùng, Tuấn Kiệt cân bằng giữa công việc bộn bề và những cuộc vui nhón nhơ. Vũ Gia Minh từ bỏ cơ hội ngồi trên tòa thị chính cao sang, chỉ tay sai khiến đám nhân viên vận hành guồng máy công việc, anh tìm cho mình một hướng đi khác mang đậm tính xã hội đen.

Không thể phủ nhận những mặt tích cực của việc hoạt động các quầy rượu, vũ trường, nhưng phần lớn lợi bất cập hại. Vũ Gia Minh tương đồng với nhân tố màu đen đó, điều khiển chuyển động hư hồng của giới trẻ hiện hành.

Không sai, chính bởi tính chất công việc nên anh luôn gần mặt và « máu ». Nếu không, sao có thể tồn tại trên nỗi thất bại của kẻ yếu thế hơn, trừ những người anh thực sự coi là bạn, cấp dưới thì luôn nhận lấy lạnh lùng đáng sợ. Nên một Vũ Gia Minh hài hước, nhẵn nhụi khác hoàn toàn trong giới hạn tưởng tượng của tầm nhìn hạn hẹp.

Phi Hàm hiểu anh đã ca ngợi ai thì người đó thật sự xứng đáng, hay nếu đã có ý tác hợp mình cho chàng trai nào thì hẳn cô quá đổi may mắn. Anh khuyên giải :

- Tin tôi đi, cái người mặc đồ màu mè hôm ấy là Lạc Trung, vì lí do nhỏ khiến anh ta phải đổi tên với em trai.

- Anh nói những lời này liên quan gì đến tôi chứ ? - nhưng phụ nữ luôn tỏ ra làm ngơ.

- Giờ thì chưa nhưng sẽ đến lúc ! Cô thử cho anh ta một cơ hội xem !

- Không, tôi không bao giờ có ý định với đàn ông đã có vợ.

- Tôi đã nói rồi, Khả Vy, cô ta là vợ của cái tên tự nhận mình là anh chồng đó ! Hẳn mới chính là Lạc Thiên, còn người tôi giới thiệu với cô còn đang độc thân !

Chẳng có sự biện hộ nào hợp lí cho mớ nhùng nhằng lẫn lộn, đàn bà là chúa đa nghi. Vũ Gia Minh thờ dài một cái, gọi lại cho Lạc Trung đang chăm chăm chiếc điện thoại lời rất tiếc. Tiếc thật, anh không có cách nào giải quyết mối hiểu lầm vì ngay chính anh cũng không hiểu chuyện gì.

Có một chuyên gia tình yêu là chính em trai mình, nhưng Lạc Trung không đòi nào kiếm tìm thêm phiền phức, anh chợt nghĩ đến Khả Vy, chỉ cần cô tới giải thích, may ra...

*

Lạc Thiên gối đầu trên thành ghế sofa, duỗi thẳng người như con mèo sưởi nắng. Anh đang đợi cơm sáng. Thật là lạ, kể từ hai hôm nay, mấy lần anh đã định gọi Trần Hùng, Tuấn Kiệt sang chơi, lấy làm dịp bắt con Cáo trở tài nấu nướng, cúp cung phục vụ mà họ kêu bận hoài, cuối tuần thì có việc ư. Mà họ cũng vô ý, tối hôm ấy cả hai cáo biệt lúc nào mà anh chẳng hay, chỉ biết con Cáo cần nhàn việc dọn dẹp ghế gối.

- Tôi đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi ! - Khả Vy ra tận phòng ngoài thông báo.

- Ồ ! - Anh chàng vờn vai lười nhác, con Cáo chiều chồng đão đẽ, tuyệt đối không cho vào bếp. - Ăn nào !

- Anh ăn xong cứ để bát đĩa đấy tôi rửa sau, tôi đi đằng này có chút việc !

- Đi đâu ? - Lạc Thiên cộc lốc, có mối quan hệ nào của con Cáo cho phép cô ta bỏ rơi bữa sáng cùng chồng để đi.

- Đi đâu hỏi làm gì ? - Lạc Trung không yêu cầu cô phải giữ kín, chỉ là có một ngọn lửa đầu đó mách bảo cô nên giấu.

- Ồ hay, hỏi để biết ! Cô không được đi, ở nhà ! - Từ trước tới giờ Lạc Thiên chỉ nghĩ phụ nữ chờ đợi mình, không có điều ngược lại, mặt khác, còn có niềm thú vị hơn được ngồi bên cạnh anh được chẳng.

Khả Vy chẳng thừa hơi liếc anh lấy một cái, nếu anh có quyền hẹn hò với nàng Dương Mẫn thì tại sao cô lại không được phép ra ngoài. Hơn nữa việc cô đi gặp Lạc Trung hoàn toàn chính đáng.

- Phải rồi, tấm ga phủ giường của tôi bẩn rồi, cả gối nữa, rèm cửa cũng cần giặt lại sạch sẽ. Ăn xong rồi cô dọn dẹp một thể đi ! - Để bới việc cho con Cáo thì chẳng thiếu, nếu Khả Vy không xen ngang có lẽ mệnh lệnh của thiếu gia này còn dài dằng dặc :

- Được thôi, đi về rồi tôi sẽ thực hiện !

Khả Vy lên lầu thay đồ, mất mười lăm phút cô trở xuống. Trong nhường ấy thời gian, Lạc Thiên chống cằm nghĩ rằng cô giận dữ mình, có khi nào vì đã tranh công cướp vị trí người đầu bếp trước mặt Trần Hùng và Tuấn Kiệt.

- Tôi đi đây !

Khả Vy chỉ vọng lại một tiếng rồi mất hút, cô làm ra vẻ gấp rút để tăng thêm tính phớt lờ anh. Đôi khi người ta muốn có được sự chú ý của người khác bằng các hành động muốn tránh xa họ, và đến ngày hôm nay dường như cô đạt được điều ấy. Lạc Thiên quả nhiên tức tối, anh chạy theo tận ra cổng với chiếc áo balo rộng thùng thình và quần sọc xanh xám. Từ xa đã thấy một chiếc xe bóng loáng đứng chờ :

- Khả Vy, cô ở lại cho tôi !

- A ! Lạc Thiên à, cho anh mượn Khả Vy của em một lát nhé ! Anh cần lời giải thích của cô ấy ! Chào em ! - Lạc Trung mở cửa cho Khả Vy rồi lên xe đi ngay, anh không muốn để người đẹp chờ đợi lâu.

Còn Lạc Thiên, ngoài việc lằm nhăm khó chịu, anh còn biết làm gì hơn. Ít ra thì đó là Lạc Trung, nếu là một người đàn ông nào khác thì cô chết với tôi ! Chắc là anh trai muốn nhờ vợ mình lập luận mối quan hệ Lạc Thiên Lạc Trung đây mà !

*

Trên xe, Khả Vy mỉm cười trước thái độ ra tận cổng tiễn người thân của chồng, kể ra hẳn cũng... dở hơi.

- Phiền em nhé, em nói giúp anh về số phận của cái tên Lạc Thiên, hôm ấy anh hoàn toàn vào thế bí nên...

- Dạ, anh yên tâm em sẽ nói cho chị ấy hiểu.

Đúng như dàn xếp, Phi Hàm ưng thuận chờ đợi người đến. Vẫn là khuôn mặt hôm nào, trong trang phục lịch lãm của một đức ông Lạc Trung đã phá vỡ khẳng định về cái tên. Khả Vy không cần nói nhiều, Phi Hàm không cần thiết phải nắm kế hoạch hoán đổi, cô tự đặt một vé mời cho chàng trai này trong thâm tâm. Trị giá của chiếc vé đó có thể là vô giá, nơi một tình yêu độc quyền đâm hoa kết trái.

- Phù ! - Vũ Gia Minh thoát ra từ cửa sau của hộp đêm, thờ mạnh. Anh chỉ giúp được bạn đến đây thôi, phần còn lại nên để Lạc Trung tự lựa chọn phương thức của riêng mình.

Khả Vy nói gót, tầm này về chắc Lạc Thiên sẽ không nói muộn. Trong sảnh vũ trường sắc màu u ám là thế, lác đác các nhân viên dọn dẹp thể mà thế giới bên ngoài trong lành quá. Cô cầm hộ Gia Minh một chiếc túi mà khi này lúc theo ra ngoài có một người bịt khẩu trang mặc đồ lễ tân nhờ chuyển giúp. Chỉ dừng lại chút thôi mà anh đi nhanh quá, hốt hải theo, khi đến gần nơi anh đứng thì thấy có một vài người chờ sẵn, trực chờ để bắt tay anh.

- Vũ Gia Minh, nhân viên nhờ tôi đưa anh cái này ! - Khả Vy thờ dõc, vịn thành tường nghỉ ngơi, tay còn lại giờ lên cầm túi xách.

- Cút về đi, tôi không quen biết cô !

Trừ tấm lưng to lớn vững vàng tĩnh lặng của anh, âm thanh của câu nói nghe mới nặng nề và dứt khoát làm sao. Nếu như mọi lần cô sẽ ném chiếc túi về phía anh và bỏ đi thật, nhưng dự cảm cho cô sự phá đoán khác. Đúng thật bất ngờ trước những lời phũ phàng ấy, Vũ Gia Minh trong hiểu biết của cô là người không biết đối nhân xử thế, mà lúc này, có lẽ đôi mắt sau mái tóc kia mới có câu trả lời. Để rồi có một giọng nói khác vô tình:

- Vũ Gia Minh, anh bị bắt vì tội tàng trữ chất ma túy !

Dường như chẳng mấy ai nhận ra sự có mặt của đội ngũ cảnh sát nghiệp vụ trong hộp đêm. Vũ Gia Minh không hề tỏ ra nao núng, việc vượt qua được hàng rào bảo vệ nghiêm ngặt và gài người vận phục trang của bar chứng tỏ đằng sau đám thi hành pháp luật này phải có kẻ giật dây. Anh chỉ là không muốn kẻ vô tội bị kéo vào trò chơi của gia đình mình. Chẳng cần phải nghĩ ngợi cũng đưa ra cam đoan trong chiếc túi đen bọc da cá sấu kia chứa đựng thứ hàng lỏng, và Khả Vy vô hình chung bị cuốn vào.

Không một vũ trường nào trên thế giới không phân phối và tiêu thụ chất kích thích. Mấu chốt ở cấp độ loại hàng hóa chứ không phải cảm đoán hoàn toàn, Vũ Gia Minh là người cẩn trọng, anh tuyệt đối nói không với hàm lượng chất cocain vượt kiểm soát, từ chối mọi sản phẩm gây nghiện với hoạt tính cao, chứa phần trăm tổn hại tới sức khỏe lớn. Chiếc thẻ Passport là một lý thuyết chứng minh, muốn vào câu lạc bộ của Vũ Gia Minh, bạn phải đáp ứng yêu cầu tài chính để chi trả cho những viên thuốc đem lại cảm giác thăng hoa nhất thời vô hại.

Vũ Gia Minh có bằng chứng kháng cáo, nhưng cô gái kia thì không, chưa kể cô ta vừa đi tắt theo lối hành lang của casino mini đi ra, theo luật pháp người trên hai mốt tuổi mới có quyền đặt chân vào. Dù thế nào Cao Lạc Thiên cũng là khách quen mặt, danh dự này ở đôi bên, anh biết rằng gặp cô ta là điều không may mà.

- Các người giữ tang vật là đủ, con nhỏ kia tôi thuê nó vận chuyển, không mắc mớ ! Tôi sẽ đến đồn !

Khả Vy trần trối nhìn Vũ Gia Minh chia cho một thanh niên khác còng tay rồi phủ một tấm áo che tránh thị phi. Cô rồi sẽ biết chất hóa học trong cái bọc này là sự thèm khát của biết bao con nghiện.

- Điều 293 trong khoản lệ 45, hành vi của cô ta là tòng phạm ! - Viên cảnh sát đã nhận một khoản tiền lớn « mồi » công tử nhà họ Vũ về hầu tòa, không lẽ nào lại bỏ sót thiếu phụ nhân nhà họ Cao. Cứ thử xem nếu không có cô gái này thì còn lâu mới có chuyện Vũ Gia Minh để bị dắt mũi. Giữa đàn ông với nhau, họ luôn tôn trọng người phụ nữ của bạn và tìm cách bảo vệ. Có cô ta hẳn sự việc sẽ trôi chảy, cần phải rút khỏi hộp đêm thật nhanh chóng để tránh người nhà họ Cao biết sẽ to chuyện.

Đám bảo vệ thân tín nhất của Vũ Gia Minh ngán ngẫm thờ dài, lũ vô dụng cậy uy quyền của thiết chế nhà nước liệu sẽ giữ được anh cả trong bao lâu. Họ không quan ngại bởi anh cả thuộc nằm lòng từng lời phán xét và chẳng cần tốn nước bọt giải thích, tấm chi phiếu có đủ sức nặng để khống chế, mang lại sự trở về ngang nhiên và việc vận hành tự toại của chốn hồng trần.

Trên chiếc xe dân dụng, Khả Vy bị những cánh tay thô bạo đẩy xuống hàng ghế cuối, ngồi bên Vũ Gia Minh. Ban đầu cô nom nớp lo hoảng, lần đầu tiên cô tận mắt trông thấy miếng hợp kim hình số tám, trông nó vô tình như chính lòng dạ con người trong bề khổ. Trái lại, người bên cạnh bình thản ngắm cảnh phố phường tấp nập truyền cho cô một niềm dũng cảm mãnh liệt. Có anh ta ở đây, cô chẳng cần phải nghĩ gì hơn.

Vũ Gia Minh có suy nghĩ của riêng anh, người ngoài chìm đắm vào đôi mắt đơn thuần nắm bắt chủ sở hữu vốn là một người thờ ơ, lãnh đạm, tự chủ và không gì hơn. Chính vì họ nhìn một phía, trực diện ngưỡng mộ gia đình giàu sang, sống trong nhung lụa, cha là chủ thầu xây dựng lớn, con trai có khả năng biến mọi thứ thành tiền mà có ai hay một góc khuất không hề phẳng lặng nơi tâm hồn cần cỗi.

Chiếc xe dừng lại trước cổng viện cảnh sát, anh chỉ đáp lại sự bám sát của Khả Vy bằng một câu nói không ngờ điệu :

- Đừng nói gì !

Chân trước đá chân sau, Khả Vy vừa nhìn ngang dọc vừa thắc mắc về lí do mình bị giám sát bởi hai cảnh sát viên, họ kéo cô sang phòng bên cạnh nơi Vũ Gia Minh rào bước vào. Chiếc túi đương nhiên cũng theo anh rời khỏi cô.

- Tên ?

- Khả Vy ! - cô chưa từng nghĩ sẽ ghép ba chữ từ tên họ chồng trước tên mình, đối với cô đó là thứ xa xỉ không thuộc về mình.

- Họ tên ? - Người lấy khẩu cung là một phụ nữ có vóc dáng mập mạp, kênh kiệu tra vấn.

- ... Triệu Khả Vy !

- Tuổi ?

Dù cho Khả Vy trả lời tôn trọng nhưng thái độ ra oai của quân cung như thể người tình nghi không chịu hợp tác.

- Lí do phạm tội ?

- ... lí do ư ? - nếu biết cô đã không rơi vào đôi mắt sâu thăm thẳm suốt quá trình tới đây.

- Nói ! - Bà ta cầm một chiếc gậy quân dụng đập bàn, hung hăng phách lối.

- ... - Im lặng là giải pháp tình thế, cũng là lời khuyên cô nhận được.

- Mày bị mèo cắp mất lưỡi hả ?

Sẽ không thể nào ngờ được khoản thời gian cô bị tước quyền công dân nhanh nhường vậy, mặc sức lẳng mạ, dường như khẩu cung được viết ra bởi những lời ép buộc uất ức tới cùng của kẻ trong diện tội đồ. Nhưng cô không hề mở miệng gì cả, đó cũng là cách mà Vũ Gia Minh đã đối mặt với cuộc sống của mình. Đến nỗi khản giọng, các bà cô nhận tiền hối lộ của kẻ tội phạm mới tha cho. Khả Vy bước ra mà hai bên tai vẫn oang oang giọng sỗ sàng, cô bắt gặp cái bóng cô đơn của anh khuất dần phía cuối lầu.

Thì ra anh đi thang bộ lên tầng tận cùng của trạm, cả thấy là một trăm bậc. Cô biết vì đã vô thức đi theo. Đứng trên một khoảng không chênh lệch độ cao vừa phải với nhịp sống hối hả dưới kia, anh tựa mình vào lan can, buông thả tâm hồn dưới ánh thái dương. Làn da tương phản với nắng vàng làm thành một sắc màu đặc trưng khó phai, thứ hương thơm từ cơ thể phảng phất theo gió thổi vi vu. Anh đứng đấy, trầm ngâm như một vị khách chờ đợi người tàu đàn sẽ dành tặng mình một bản hòa ca, nhưng chờ mãi, có khi nào đã rơi vào lãng quên.

- Không ngờ anh cũng có lúc thần thơ ! - phá tan bầu không khí ngột ngạt của ngày hè, cô đang tìm cách kéo anh về thực tại.

- Tôi thì không được sao ? - Đùng bắt công nghĩ rằng Vũ Gia Minh bỏ qua khoảnh khắc dừng lại chuyển động cuộc sống của chính bản thân.

- À không... tại tôi thấy là lạ ! Tôi nghĩ chúng ta nên dời khỏi viện cảnh sát !

- Tùy cô thôi, họ không làm khó đâu ! - anh không hề có ý định tiếp chuyện, đáp lại bằng chất giọng cằn kiếm.

- Anh cùng đi chứ ? - chưa lúc nào như bây giờ cô có thể tỏ ra quan tâm tới sự hiện diện của kẻ nam giới một cách chân tình mà không ngại ngùng trong xưng hô.

- ...

Anh rít một hơi ngắn, không nói. Đôi mắt gom những nuối tiếc về một hoài bão xa vời. Thay câu trả lời bằng việc im lìm.

- ... Thực ra tôi đã từng mơ ước trở thành nữ cảnh sát bắt cướp đấy ! Nhưng đến ngày hôm nay thì... rút lại rồi ! - Anh cần một người bạn để giải bày chẳng, ngoài cái bóng nắng trời trời thì vẫn còn có người kẻ bên. Khả Vy không phải người luôn lạc quan nhưng cũng không đành chứng kiến người khác bị ai.

- Không phải cảnh sát ai cũng tồi tệ như họ ! - Anh khẳng khái phát ngôn. Khóe môi chốc lát mỉm cười rồi yên vị mím chặt. - Chúng ta về thôi, tôi sẽ chở cô về tận nhà ! - Năm tháng qua anh đã bỏ lỡ một đam mê để bây giờ chỉ có thể thích thú cười trong nỗi mong mỏi.

- Tôi nghe người ta nói... tôi may mắn được một chú cảnh sát cứu khi gia đình xảy ra chuyện... ! - Trái lòng mình, Khả Vy không hy vọng tìm được sự đồng cảm từ đối phương, cô chẳng muốn đi đâu nữa, cần một người thấu hiểu cảm giác cô quạnh. Nhưng nhân cách của con người thật đáng sợ, cô thất vọng vì màu áo lính phục vụ tổ quốc.

- ... Vậy sao ?! - Anh dứt tay túi quần, tỉnh queo thông dong bước đi như vừa mới nghe một câu nói hết sức nhạt nhẽo.

- Này, cái thái độ của anh thật đáng ghét ! Có ai nói với anh rằng anh là kẻ ngăn dờ và đáng ghét nhất thế gian này không ? - Khả Vy cố nén hơi thở trong lồng ngực, hai tay siết chặt. Để nói ra những dòng tâm sự về quá khứ thật khó, bởi không muốn thù hằn với tên này, bởi đặt một niềm tin tưởng u buồn đồng cảm, ấy thế mà không hề được lắng nghe.

- Có ! - Anh dừng lại, đứng ngang hàng, đặt góc nhìn về phía cô, hơi nghiêng đầu.

- Hừ, đúng là không biết tại sao anh chồng tôi lại chơi được với anh ! - Khả Vy khoanh tay bực dọc, quay gót chân về hướng cửa.

- Cô nói chứ ai ! - Vũ Gia Minh chỉnh lại vạt áo, cười khiêu khích.

Khả Vy chỉ biết mím môi hằm hằm nhìn lại. So với ông chồng trẻ con, thì kẻ này nguy hiểm và khó lường hơn nhiều.

Cô được lắm, khá khen cho bản tính buồn đưa lê bán chưa chuốt của cô !

Lạc Thiên hai tay chống hông, phóng tầm nhìn từ tường kính lớn ra ngoài cổng. Suốt mấy tiếng qua anh hết đi ra lại đi vào, nhìn đồng hồ liên tục mà bức bối không yên. Kết thúc bữa sáng, anh đã quăng hết bát đĩa bẩn vào bồn rửa, khó chịu lấy thêm cả đĩa sạch trà trộn cùng để nâng cấp mức độ công việc cho người dọn dẹp. Sự trừng trị thích đáng bởi tính ham chơi dành cho Cáo.

Mấy lần cầm trên tay điện thoại nhưng không thể nhấn nút gọi, Lạc Trung đường hoàng mời cô ta đi, anh chẳng thể làm gì hơn ngoài việc chờ đợi.

Có tiếng xe hơi dừng lại, màu xám bạc khác hẳn với loại xe sáng nay anh nhìn thấy. Trời quá trưa nắng gắt, Lạc Thiên đưa tay lên trán lấy râm, chống mắt ngồi ngàng thấy bóng dáng quen thuộc bước xuống. Người đàn ông trong xe không xuống cùng, hẳn quay xe và mất hút.

- Cái đồ... ! - Khả Vy tra chìa khóa cổng không quên ngoái lại. Cái tên Vũ Gia Minh không đến nỗi bực bực xin lỗi nói mà suốt quãng đường về chỉ mình cô độc thoại. Khen hấn có óc thẩm mỹ thiết kế KTV, hấn lơ đãng, nói hấn có ý tốt giúp đỡ anh chồng mình hấn lãnh đạm... chung quy cô vẫn chẳng ưa gì. Vừa về đến nhà, cô mệt mỏi vờn vai mong muốn thư giãn.

- Cô đã đi đâu ? Với ai ? Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ? Cô để tôi chết đói à ? Cô nghĩ xem mình có tư cách làm vợ Cao Lạc Thiên không hả ? Nói ngay, ban sáng Lạc Trung đưa cô đi, còn giờ chẳng nào lái xe đưa cô về ? Ai cho phép cô vô tư ra ngoài quên thời gian hả ? Ở nhà có bao nhiêu việc phải làm, giặt đồ, nấu nướng, lau nhà, làm vườn, cô tưởng bơ lác chúng đi là được hả ?

Chân còn lại chưa kịp bước vào thềm cửa mà âm thanh chu chéo đã lọt thủng hai lỗ tai. Đàn ông con trai gì mà nhiều lời, thôi thì cứ im hơi lặng tiếng như Vũ Gia Minh có phải hơn không. Khả Vy để giấy vào tủ, treo túi xách lên giá, toan định đáp lại nhưng tiếp tục bị lên án.

- Cô đấy ! Tôi nói mà không chịu tiếp thu gì cả ! Mau, mau làm sạch nhà đi ! Còn nữa, hần là ai ?

- Ai là ai ? Vũ Gia Minh á, anh ta đưa tôi về ! - ngày hôm nay cô bị ép cung bởi nhiều người quá.

- Cô dám qua lại với hần à ? Cô... được lắm ! Tôi...

- Dờ hơi ! Tôi về hơi muộn vì có chút chuyện, anh đã ăn cơm trưa chưa, tôi sẽ nấu thật nhanh ! - Khả Vy kéo tay áo và buộc tóc cao, bắt tay vào công việc.

Lạc Thiên không bằng lòng gác nổi tức giận, anh theo cô vào tận trong bếp kể lể so sánh, vai trò quản gia đã bị chuyển nhượng tức thời.

- Chẳng đó thì có gì hay ho mà theo hần ? Hần đẹp hơn tôi chắc ? Huh ? Hần thì làm tiền bằng tôi sao ? Hay hần hiểu tâm lý phụ nữ hơn được chồng cô ! Cái xe hần vừa đi là hàng lậu đấy, đừng có thấy hào nhoáng mà lu mờ !

- Phải rồi ! Chồng tôi là số một... dóm ! - Khả Vy chau mày nhìn số lượng chén bát gia tăng. Anh ta nói những điều luyên thuyên để làm gì chứ, thiên hạ ai chẳng biết cô là vợ của ai.

Lạc Thiên kéo ghế chễm chệ quan sát, đặt ra một loạt câu hỏi về kẻ « phá vỡ hạnh phúc » gia đình người khác. Nhìn cô ta thế kia sao có thể quen biết với người tầm cỡ Vũ Gia Minh, nhắc mới nhớ, anh đã từng chứng kiến hần có hành động lợi dụng con Cáo. Chẳng có người lạ nào to gan dám bề người khác trước sự chứng kiến của đông đảo các bạn trẻ ở bể bơi, hần họ đã thân thiết. Khả Vy đang tất bật làm đồ ăn cho, không lẽ nào cô ta lại chăm chỉ như thế, chắc chắn muốn sống yên bình lặng với mình đây mà.

- Anh ăn cá sốt nhé ? - Khả Vy hỏi ý kiến, cô xoay mình nhìn anh chờ đợi.

Vừa lúc điện thoại đổ chuông là tin nhắn rác nhưng Lạc Thiên nảy ngay sáng kiến, anh cầm trên tay và nói một cách hưng phấn :

- Đặt bàn rồi à ? Anh cũng phải đến ư ?... Nhưng còn chị dâu của chú nữa... hà hà, có nhiều mỹ nhân ở đấy chứ ? - Lạc Thiên nhòm người theo dõi diễn biến khuôn mặt của Khả Vy, hài lòng vì cô lầm lũi vài điều, thế rồi anh che tay úp chặt phần thu âm thanh ra bộ bí hiểm, xong đồng dục - Khả Vy, trưa nay tôi có việc rồi ! Cô nấu một mình đi, tôi ra ngoài với Trần Hùng !

Cực kì điệu bộ, Lạc Thiên bành chướng sự việc, đến lúc cho con Cáo biết ở nhà một mình nhàm chán và vô vị tới cỡ nào.

- Anh đi đâu đấy ? Tôi nấu sắp xong rồi, ăn xong hăng đi ! - Khả Vy không can tâm để chồng mình đi đàn đúm, đi với tụi Trần Hùng không sao, nhưng đừng dính dáng tới phụ nữ, cô gắng đẩy nhanh tốc độ công việc.

- Khỏi ! - Lạc Thiên hờ hững, anh cười thầm, khoác đại một chiếc áo lên.

- Có chuyện gì quan trọng ? Ăn rồi tính ! - Khả Vy thích nhìn thấy một Lạc Thiên chấp vật hơn là chinh tề xã giao bên ngoài. Mỗi khi ấy trong anh lạnh nhạt và khinh khỉnh vô cùng, đúng y như bức ảnh cưới giả mạo vậy.

Cũng như cô cách đây bốn tiếng đồng hồ, anh bí hiểm rời khỏi với nụ cười đắc thắng.

Ngồi trên xe, Lạc Thiên phóng thẳng, anh không có khái niệm ngột ngạt hướng vô lăng. Rốt cuộc anh sao thế nhỉ, tại sao phải tạo ra một cuộc gặp mặt giả tưởng và lừa dối cô ta, đó là nhà của anh, có gì phải tìm cách đi chuyển. Chỉ cần nghĩ đến Vũ Gia Minh anh cảm thấy không thoải mái chút nào, rõ ràng Tuấn Kiệt hướng cho hần với Nhược Lam cơ mà. Hần có âm mưu hay muốn bắt cả hai tay đây ?

Đành là thế, anh mặc kệ giấc ngủ trưa của người bạn, đánh lái về khu trung cư của Trần Hùng.

- Đạo này khôe chứ ? Mới không gặp mấy ngày mà trông chú gầy tọp ! Có vấn đề với hệ tiêu hóa à ?

Trần Hùng ngồi trước bàn ăn không hề động đũa, nhìn thấy Lạc Thiên lại càng chán hơn.

- Sao thế ? Không định mời anh một bữa à ? - Lạc Thiên thân nhiên ngồi vào bàn và dùng bữa, anh đang đói hơn một con sói. Cầm mặt vào bàn ăn, đáng lẽ ra nếu ở nhà lúc này con Cáo sẽ ngồi đối diện anh như Trần Hùng kia, thức ăn trên bàn được gọi từ nhà hàng mà sao ăn không có vị quen thuộc thường ngày, chúng chẳng thể gọi nên hương sắc, không đủ để so sánh với cao lương, mà sao là duy nhất.

Trần Hùng buồn bã cầm đũa chọc chọc vào bát cơm mình, chẳng buồn tiếp chuyện, bữa cơm trôi đi ảm đạm, không khí nào nề ngược lại lời đồn thổi trong điện thoại của Lạc Thiên.

- Ấy, sao nhà cậu chứa nhiều thuốc xỏ quá ? Bụng dạ kém thế cơ à !

- Tại ai mà em bị vậy ? Không phải vì nể mặt anh hôm ấy em đã không thử món thịt kho cá mận lợn kinh tởm! Ốn đến chết mất! - Trần Hùng đột ngột nổi da gà.

- Cậu nói cái gì ? - Lạc Thiên hoắc mắt khó chịu, có ai chịu để sản phẩm đầu tay của mình bị phê phán - Cậu không biết thương thức thì có!

- Em thì không biết còn hơn ăn phải cái thứ chết tiệt! Thôi không nhắc chuyện cũ nữa! - Trần Hùng hôm ấy vì ăn phải đồ mặn kèm quá cay nên chẳng may cắn vào lưỡi, nhức nhối đến tận hôm nay. Anh thề với chính mình rằng sẽ không bao giờ lấy phải người nào có tài nấu nướng dở gần bằng.

- Này này, cậu nói nể nang nhau tí chứ! Để hôm khác tôi làm lại món đó cho! Gia vị hôm đó... con Cáo cho chứ bộ ! - Lạc Thiên gấp lửa bỏ tay cười một cách chuyên nghiệp.

- Con Cáo ? Ai là Cáo ? Anh đừng nói từ đó ám chỉ chị dâu ?

- À thì... không không, đây là cách gọi thân mật ấy mà ! Công ty mấy hôm nay có việc hệ trọng cần anh ra mặt giải quyết không ?

- Đừng có lảng chuyện khác ! Anh nói chị dâu là Cáo, em nói cho chị ấy xem anh còn đường nào sống !!! Ha ha !

- Vớ vẩn ! Mà tại sao cậu cứ thích nịnh nọt cô ta thế ?

- Vì ghét cái món thịt muốn ối chứ còn sao nữa ? Mà anh gọi Khả Vy là Cáo thì ngược lại, chị dâu gọi anh là gì ? Ha ha, đừng bảo là thô non nhé !!! - Trần Hùng phá lên cười, Lạc Thiên này mà là thô non thì mình chắc là cừ dễ thương mất.

- ... - Lạc Thiên dừng lại suy nghĩ, liệu cô ta ví mình là gì nhỉ, tên trong danh bạ điện thoại của cô ta có phải Ông Chồng đẹp trai, Lạc Thiên tài tử hay đại loại tương tự, hoặc một danh từ tồi tệ trong sự liên tưởng triu tượng.

- Hay là...

Lạc Thiên dò xét ánh mắt của Trần Hùng, sốt sắng tìm mặt mũi.

- Đồ háo sắc !!! - Trần Hùng có sở thích trêu người, anh ra vẻ trầm tư để đưa ra câu kết luận cân nhắc. - Nghi lắm !

Lạc Thiên cười hòa theo rồi im bặt, tóe lửa đe dọa chiến hữu rồi trải mình xuống ghế bành, vắt chéo chân.

- Hai người cãi nhau à ? Anh bị đuổi và rồi tìm đến đây ? - Trần Hùng đặt chai bia cho người anh em

- Cô ta bị tôi đuổi thì có, chẳng qua muốn ra ngoài thay đổi không khí chút ! Cậu không thích thì tôi về đây, không phải đuổi khéo ! - Lạc Thiên vờ vênh ngồi dậy.

- Hầy, anh Thiên à, em có... chuyện... muốn tâm sự ! - Trần Hùng khui nắp chuyển về phía trước.

- ... Chuyện tình cảm ư ?

- Phải rồi,... chả là... em thích một cô gái, cô ấy khá trẻ con, đáng yêu, dễ thương lắm lắm !!!...

- Nhưng... - nhìn trạng thái bồn chồn Lạc Thiên bất ý. Trần Hùng xưa nay đâu có đặt chuyện tình cảm nghiêm túc với ai.

- ... Cô ấy thích người khác mất rồi !

- Vậy thì sao chứ ? Nếu cậu thực sự thích người ta, hãy chứng minh cho người ta thấy tình cảm của mình, đến một ngày nào đó...

- Không được đâu, đối thủ của em nặng kí lắm ! - Trần Hùng tu ừng ực nước trong chai, lắc đầu buông xuôi.

- Cậu mà cũng tự ti thế à ? Vừa có điều kiện lại vừa ga lăng, trừ anh ra thì ai so với cậu được chứ!!! Ha ha, có gì phải lẩn tránh! Thế nói xem nào, cô ấy là thiên thần phương nào mà cướp đi trái tim của cậu ?

- ... Nhưng... đối thủ của em tương tá và ra đáng lắm, em không thể... Mỗi khi ở bên cô ấy em không biết làm gì cả!!! Anh bảo em phải làm sao ?

- Hần tài giỏi cỡ nào ?

- Thì anh ta có mọi thứ, cái gì cũng hoàn mỹ ! Anh cũng biết người đó, lại còn rất thân nữa. Thôi, chắc em phải bỏ cuộc mất! Nhưng em không lờ chôn vùi tình cảm của mình đâu, ngay lần đầu tiên gặp cô ấy, em biết mình đã phải lòng rồi...

- Ai thế? Nói đi! Cậu làm anh tò mò quá! Có gì anh sẽ dàn binh bố trận giúp sức!

Lạc Thiên hồ hởi dụ khi Trần Hùng phải nói, việc gì chứ bày kế giúp bạn anh thừa sức. Cô gái nào mà khiến Trần Hùng tiều tụy thế này được, hẳn cũng phải thuộc dạng đẹp người đẹp nết. Còn tên đối thủ cạnh tranh, trong đầu anh hiện lên khuôn mặt đa tình của Vũ Gia Minh đầu tiên. Hẳn đáng gờm thật sự. - Nói là ai thì anh mới bày cách cho được chứ !

Trần Hùng xoa trán, ừ thì nói:

- Cô ấy tên là...

- Cô ấy tên là... Dương Mẫn !

Lạc Thiên nuốt vội số bia còn lại trong miệng, tay dấm ngực, có ai ngờ một nhân vật “Lạc Trung” lại đánh cướp mối tình của Trần Hùng.

- Ha ha ha ha!!!

Sau đó thì căn phòng tràn ngập tiếng cười, Trần Hùng khó chịu xua đuổi vị gia cát Thiên như bệnh hủi. Anh tức tối trước giọng giễu cợt, có gì hay ho đáng cười chứ. Đúng, anh không bị được với Lạc Trung, nhưng cũng đừng chọc vào điểm yếu thiếu tế nhị như thế.

- Chà, xét về mọi phương diện thì cậu còn thua xa đối thủ! - Lều lều, chính là ta đây chứ còn ai, Lạc Thiên hiểu rằng Trần Hùng đang đặt mình lên bàn cân với Lạc Trung. Tuy nhiên không hiểu vì sao Trần Hùng lại nói “cô ấy thích người khác mất rồi!”, đừng nói là Dương Mẫn sập bẫy của anh rồi chứ.

- Nếu không phải là anh Trung em sẽ theo đuổi đến cùng! - Trần Hùng gằn giọng, anh thà đem chuyện này kể với Tuấn Kiệt còn hơn, kể từ ngày Lạc Thiên lấy vợ, anh không còn hứng thú với anh ta nữa. Hề gặp là thấy nói về chuyện vợ chồng của mình, chẳng còn tham gia vào những cuộc vui vô tổ chức ngày nào.

- Ha ha, nếu không phải thật thì sao ?

- Chẳng có chuyện đó xảy ra ! Anh thôi ngay cái điệu cười khả ố đó đi !

- Nhưng vì sao cậu lại đưa ra khẳng định cô gái đó thích anh... Lạc Trung ? - Suýt nữa thì Lạc Thiên chỉ dừng lại trước dấu ba chấm.

- Điều tra thì biết ! Cô ấy tâm sự với Nhược Lam hết, hỏi dò kiểu gì chẳng ra !

- Xạo! Nhược Lam không thích nói chuyện riêng tư của bạn bè cho người khác đâu!

- Thế mới đáng buồn, bởi chính Dương Mẫn có ý để em từ bỏ nên bác cầu qua trung gian ! Thôi, anh về đi để em yên tĩnh!

Thấy Trần Hùng uể oải lại đau đầu nổi buồn man mác, Lạc Thiên có chút đồng cảm. Anh đã đang vất bỏ một quá khứ tươi đẹp với người yêu đầu, hẳn nỗi đau của anh nặng nề và gồng gánh hơn nhiều. Hơn nữa, qua tiếp xúc anh cũng không thấy ác cảm từ cô gái đó, nếu đưa lên bàn cân thì cô ta dễ bảo và nữ tính hơn Khả Vy nhiều.

- Cô gái Dương Mẫn ấy kể ra cũng ngoan hiền, anh sẽ giúp cậu vì đâu sao Lạc Trung có ý chung nhân rồi!

Tiền một đảng, nếu Dương Mẫn không muốn tiến tới với Lạc Trung thì kế hoạch của ông Trương sẽ không còn chỗ đứng, Trần Hùng có thể được coi là một nước cờ, cũng có thể coi là một vị cứu cánh. Lạc Thiên vỗ vai động viên người bạn.

*

Trời lúc này đã xế bóng, tán cây xào xạc tiếng gió vi vu, thành phố nổi lên những sắc màu lung linh của ánh đèn cao áp. Trên nền trời những đám mây vờn vũ trôi xa, một cảm giác bình yên khoan khoái.

Lạc Thiên trở về nhà. Cô được Vũ Gia Minh đưa về thì nói cho mà biết nhé, tôi đây có một tập đoàn người đeo đuổi. Ngay đến hình tượng thô lỗ, ti tiện nhất cũng để lại dấu ấn đậm nét trong lòng người đẹp thì ngày bình thường có khối người mong ngóng. Anh mỉm cười, tay vờn về khóe môi, cũng nhân chuông inh ỏi để người trong nhà biết điều mà ra mở cửa. Cô không ra thì tôi đi biệt biệt luôn đây!

Mười tiếng chuông cửa cũng không đổi lấy một động tĩnh gì, đến nỗi hàng xóm hai bên phải ra mặt phàn nàn. Lạc Thiên xuống xe lịch thiệp giao tiếp lại. Hầu hết các hộ gia đình ở đây đều là các thanh niên ở độ tuổi từ 25 tới 30, còn trẻ và có sự nghiệp ổn định. Gia đình anh là ít tuổi nhất, với cô vợ vừa tròn tuổi công dân, còn gia đình có thâm niên nhất đã hai cháu bé rồi, nhìn trẻ con chúng tíu tít bên cha mẹ thật là hay. Lạc Thiên đang thử nghĩ về chuyện xa xôi sau này, không biết bé con của mình đáng yêu nhường nào.

- Chú cứ thích véo má cháu thế ? Không thích đâu! Chú về bảo cô sinh em bé cho cháu chơi cùng với ! - Cậu nhóc lon ton bám theo anh, phụng phịu đôi má hây hây.

- Hà ? - Lạc Thiên xoa đầu cậu ta, ái ngại nhìn bố cháu. Gia đình anh là phạm trù của hai cá thể tách rời chứ không tập hợp như của những mái nhà khác.

Chia tay với họ, anh tự mở cổng vào. Trong nhà không thấy bóng người, cửa sổ còn không đóng kín, cô ta lại la cà đâu rồi. Mọi thứ đều còn nguyên vị trí trước khi anh đi, cơm canh nguội ngắt..

Tối tận tối mịt Khả Vy mới mặt nặng mày nhẹ lững thững đi về. Đuôi mắt nặng trĩu với bao suy nghĩ bồng bong. Bất gặp khuôn mặt hình sự của Lạc Thiên quả thật không thể bỏ qua.

- Cô có biết hôm nay là ngày cuối cùng tôi được nghỉ phép không hả ? - trước khi thực sự nổi cơn thịnh nộ, anh cho cô một lời giải thích.

- Tôi biết, cũng may là vậy !

- Cái gì ? - Chúng tôi cô ta đã biết điều đó, không một chút nao nao vì những ngày mình thường xuyên vắng nhà, Lạc Thiên ta chưa từng làm người khác muốn tách khỏi mình, họ không sẵn sàng thì thôi đằng này - Mặt tôi đáng ghét lắm sao mà cô muốn tránh ? Hay vì sự có mặt của tôi làm cô không thoải mái đi tới đi lui với Vũ Gia Minh ?

- Không, hôm nay tôi không có tâm trạng, mai chúng ta nói chuyện sau nhé ! - Khả Vy đưa tay dụi mắt, phiền muộn.

- Con Cáo này, tôi cảnh cáo cô lần thứ nhất: chúng ta là vợ chồng hợp pháp, trong thời gian bán cam kết hôn nhân có giá trị, tôi yêu cầu cô phải giữ thể diện cho họ Cao, cấm chỉ những hành động nhăng nhít bên ngoài !

- Nhăng nhít ? Tôi mong được như thế mà không được đây ! Tôi mệt, về phòng trước !

- Cô càng ngày càng không coi tôi ra cái gì cả! Cô nói như vậy mà lọt tai à? Cô đúng là loại con nít... nhưng đã lập gia đình thì phải biết cư xử sao cho không hổ thẹn ! Tôi không cho cô bỏ bịch! Đưa điện thoại đây !

Khả Vy chưa kịp phản ứng, Lạc Thiên đã giằng lấy túi xách và lục tìm điện thoại.

- Anh làm gì vậy ?

- Còn làm gì nữa! Chặn tất cả cuộc gọi và tin nhắn của cô với hắn ! - Giờ đây mỗi khi nhắc tới từ hắn trong cuộc hội thoại của anh và cô tự hiểu rằng đó là Vũ Gia Minh.

- Anh bị sao vậy? Tôi làm gì có số của hắn ta! Anh tưởng chiều nay tôi đi gặp hắn ư ? Mà tôi gặp hắn thì là quyền của tôi, ai cho anh quản ?!

- Này này, tôi là người thân duy nhất của cô đấy ! Cô cứ thử đi với hắn lần nữa xem, tôi trực luôn ở hộp đêm cho cô biết mặt !

- Tùy anh ! - Khả Vy đến ngày hôm nay muốn bỏ cuộc, cô không còn tâm huyết duy trì cuộc hôn nhân này nữa. Mọi thứ đều bắt đầu trở nên phức tạp và toan tính. Cô thực sự không muốn đòi lấy một phần gia sản sau cuộc hôn nhân ép buộc để đánh mất con người mình. Những việc sau này cô làm chẳng phải là lừa dối Lạc Thiên đó ư, hay cũng là đánh gạt chính ảo mộng của bản thân.

- Huh ? Con Cáo Khả Vy, là do cô nói đấy nhé ! Tôi cho cô cơ hội sửa chữa sai lầm nhưng không biết điều lại còn sinh sự thì đây, cầm lấy và học thuộc chúng !

Anh phi thẳng quyển sổ vào trước ghế kê bên cô, cô kiểm chế và đi thẳng lên lầu. Từng bước đi diễn tả nặng nề và bức xúc lên đến đỉnh điểm. Cuốn sổ da long cả bìa vì lực ném, rơi giữa nền thảm ghế. Khả Vy cầm trên tay và lật từng trang, anh đã dành nhiều thời gian viết, để ý thấy có rất nhiều mẫu giấy sót lại sau những lần xé.

Đó là “Luật gia trường” mà Cao Lạc Thiên áp đặt cho vị thiếu phu nhân.

- Cộc cộc cộc !

Chỉ hai phút sau tiếng gõ cửa phòng mới được mở, Lạc Thiên đeo kính, anh vừa đang xử lý dữ liệu bên máy tính cá nhân. Khả Vy đứng bên ngoài hơi bất ngờ trước khuôn mặt khô ngò tuấn tú chưa từng thấy ấy, anh như đang thủ vai một doanh nhân chứ không phải Lạc Thiên đời thường.

- Gì ? - Anh bỏ kính và trở về ngay tính cách phóng khoáng.

- ... Chữ anh xấu quá tôi nhìn không ra... hic hic ! - Khả Vy khẽ nheo mắt ái ngại, ngoại trừ dòng chữ đầu đề viết in hoa ra, cô dường như không bắt kịp được.

- Cô nói cái gì ? - Lạc Thiên lại đưa kính lên, giật lấy quyển sổ và đọc thông vanh vách - LUẬT GIA TRƯỜNG, Khả Vy, tôi, Cao Lạc Thiên vẫn còn giữ đoạn ghi âm cô hứa nghe lời chỉ bảo hôm nào. Tôi soạn các điều khoản này yêu cầu cô chấp hành đúng quy định, nếu vi phạm nội quy sẽ bị trừ úm ế chồng cả quãng đời còn lại - trước đó để viết ra những từ ngữ này, anh đã phải vận vọ cắn bút mãi mới nặn ra được một ý tưởng tạm tạm. Rồi khi đọc trước mặt kẻ lĩnh hội xong, làn môi cứng nhắc không thể mở ra, tự trách mình nghĩ ra thứ quái gở - ... Chẳng qua... tôi lâu lâu không dùng bút, toàn sử dụng bàn phím, hiếm hoi lắm mới kí tên, mà cô biết đấy, kí tên chữ càng loằng ngoằng càng đẹp. Làm gì có chuyện không đọc được, cô tự nhìn kĩ thì sẽ ra, cô không đọc được chứng tỏ kiến thức lớp một không chắc chắn, đi học toàn phụ thuộc vào bạn bè thì làm sao mà khá lên được ! - Anh lật giọng, nói thế nhưng thuờ cấp sách tới trường, những môn xã hội học anh vẫn luôn nhờ vả vào miệng lưỡi và lực hút của mình trước bạn cùng lớp.

- Tôi không nói là mình không biết đọc, sự thật là tôi không đủ khả năng dịch chữ của dân tộc thiểu số, anh hiểu chứ ? Kiến thức của tôi chỉ dừng lại ở ngôn ngữ phổ thông thôi ! - Khả Vy nhẫn nhịn để anh nói hết câu mới nói vào.

- Này ! - Lạc Thiên bậm môi, - Cô chanh chua goa goát vừa vừa phai phai thôi. Cô thích thì tôi sẽ kêu thư kí riêng đánh lại văn bản này, nhưng nói trước là để người ngoài biết thì không hay chút nào, rồi cô thư kí của tôi sẽ đánh giá về cô thế nào nhỉ ? À quên chưa nói với cô, thư kí Phan đặt tôi là mẫu người lí tưởng đó ! - Trước sự khoanh tay chống cằm của Khả Vy, anh đẩy cửa ra hắn ngoài, chống hông dứ dẩn.

- Đến ngày hôm nay thì tôi hiểu tại sao mình phải gả cho anh rồi !

- Nói xem !?

- Anh mắc chứng bệnh ảo tưởng trầm trọng Lạc Thiên ạ, tự tin một cách thái quá, tính tình nhỏ nhen, để ý từng li từng tí, chưa hết, phàm ăn tục uống. Cao phu nhân lo anh không lấy được người nào nên mới chỉ định tôi ! Thật là khổ sở cho cái số của tôi ! Haiz !

- Cao Khả Vy, kì này tôi không trị được cô tôi thế không... lĩnh lương tháng này nữa !

- Thế thì liên quan gì đến tôi ? - Ngờ ngạc nhiên, Khả Vy cứ tưởng phen hăm dọa này của anh đáng lo ngại, nhưng không, anh ta thật không có gì dễ nói.

- Tháng tới chúng ta sẽ nhện đối ! - Khẳng định của anh chắc như báp.

- Chỉ có anh nhện đối thôi chồng ạ ! Anh hứa rồi thì đừng nuốt lời đấy. Tôi có lương mà !

Khả Vy cười rất thoải mái, nghĩ đến hình dung về việc Lạc Thiên đi làm không công, tối về chống cằm nhìn mình dùng bữa ngon lành trước bàn ăn. Mỗi khi cô gấp một miếng thịt chân giò lên, dĩa trước mặt, anh ta sẽ thêm thưởng và dùng ánh mắt ngây ngô trao đổi. Nhìn về phía anh ta, cô nhân từ cho dùng cơm chấm mắm, bát cơm trắng tinh khô đơn độc giữa xa xỉ phẩm. - Ha ha ha!

- Cười cái gì ? Cô làm gì mà được lương ? Sáng mai tôi sẽ tạt qua nói với ông quản gia chuyển vấn đề tài chính của cô do tôi phụ trách. Cô chỉ được tiếp nhận tiền từ việc đi làm của tôi !

- Tức là tôi sẽ thay anh quán xuyến chuyện tiền nong trong nhà ha ? Anh ăn tham nên tiền ăn của nhà mình nhiều lắm nha, liệu mà đưa dư dư.

- Biết rồi ! Cô lười dọn dẹp nên chẳng tốn mấy khoản vệ sinh nhà cửa đâu nhĩ ! - Lạc Thiên đại khái gạt đầu. Anh biết cô không có ý định ràng buộc tài chính giữa hai người, nhưng quả thật giữa vợ chồng thì người chồng luôn ý thức việc đưa tiền cho vợ mỗi tháng, có điều là ít hay nhiều. Tuấn Kiệt vẫn hay trêu anh đừng bị con Cáo lừa, nắm quyền chi tiêu hoàn toàn, anh cũng từng nghĩ mạnh ai người đẩy sống, nhưng về mặt vừa rồi của cô ta làm anh chẳng suy tính nữa. Nhận được tiền lương của chồng thì cô vợ nào không vui mừng tung bừng, cô ta cười kia, đã đưa cho đâu mà cười chứ. Chợt anh thấy mình đã bị ảnh hưởng từ niềm vui ấy, trong lòng nheo nhem một nụ cười.

- Anh thật là đáng yêu đấy ! À, tôi có cái kẹo này cho anh ! - Khả Vy rút trong túi áo một vài chiếc kẹo mà cô nhận được từ Lạc Nhã.

- ... Nói nhảm ! Đưa kẹo đây ! - Lạc Thiên lấy hết số kẹo đó, đút vào túi mình, chỉ lòi ra một cái để ăn - Ăn kẹo nhiều bị sún răng, răng tôi xịn, răng cô đều ! - rồi ngang nhiên nắm lấy tay Khả Vy, đặt vỏ kẹo vào trong. Cô ta bắt đầu nhận ra giá trị của viên trân châu lỏng lẻo trước mặt rồi đấy.

- Anh này, anh có biết cậu nhóc trẻ con nhà đối diện không ?

- ... - Tự nhiên hỏi, anh không muốn nghe là thằng nhóc đó “ton hót” chuyện anh thích véo má nó để yêu cầu một thực thể nào đâu - Sao nào ? - Con Cáo này không đủ phẩm hạnh để dạy dỗ bé con tương lai của anh.

- Tôi thấy anh giống hệt đứa trẻ con, đáng lẽ nên bớt số hai trước tuổi của anh đi. Người đâu mà được khen và cho kẹo là toe toét cười. Nhưng anh không bằng được nhóc đó, cậu bé còn biết cảm ơn khi được người ta cho. Thôi, anh vào phòng đi, chúc ngủ ngon !

- Thật không ra gì ! - Lạc Thiên cảm thán, họ không thể nói chuyện bình thường quá một phút. Cô ta vừa chúc ngủ ngon, cái từ đó chỉ để dùng cho bọn con nít mầm non. Lại còn kẹo và lời khen nữa, anh đúng là dễ dụ mà. Lạc Thiên ơi là Lạc Thiên, nhà người ra ngoài sành sỏi thế nào mà về nhà ngu ngốc tới mức con nhỏ mười tám tuổi bắt nạt được - Nghe đây, từ mai những gì tôi viết trong quyển sổ này có hiệu lực !

- Rầm !

Tiếng cửa cục mịch bùng nên mối căng thẳng của chiến sự.

*

Khả Vy từ sáng sớm đã phải lui hui làm việc nhà, khởi động bằng cây hút bụi, đi từ phòng của tên chồng, không được bỏ qua góc ngách, rồi xuống tận bậc thềm cuối cùng ngoài cửa. Cô vốn không tự giác tới mức không quản mệt nhọc, cứ cung phục vụ mà dậy từ sáu giờ sáng, mà vì hôm nay Lạc Thiên thay đổi lịch trình sinh hoạt. Anh đập cửa phòng cô gọi dậy và đi theo giám sát mọi hoạt động. Câu cửa miệng luôn là : “Đừng để tôi ý kiến với quản gia Tồn!”.

Bản chất của cô giống với việc lấy chồng ngoại quốc, kết hôn rồi để bị lĩnh giáo và cật lực lao động. Ở đời không ai cho không ai cái gì, cô có được giường êm đệm ấm, cơm ăn ba bữa, điều kiện vật chất sung túc thì phải hoàn trả theo phương thức khác. Chỉ cần anh ta hài lòng bất cứ việc gì cô cũng ưng thuận, cuộc hôn nhân này chỉ ít cô cũng là người biết diễn biến, còn anh ta rồi sẽ phải chấp nhận một sự thật không thể đau lòng hơn. Cả đêm qua trằn trọc suy nghĩ, cô kể từ giờ sẽ chính chắn hơn, để đi được tới sau này, khi tất cả mọi thứ đi qua, mong anh nhìn vào cô như một khoảng trống quá khứ và một Khả Vy từng giữ vai trò của một cô giúp việc nhỏ nhỏ. Không hơn.

- Nhanh lên, cô còn phải chuẩn bị bữa sáng cho tôi nữa ! Có cái gì mà thần thơ nhìn ra đằng kia ?

- Vẫn còn nhiều thời gian, anh cứ lên ngủ cho đỡ giấc đi, tôi biết mình cần phải làm những gì, khi nào xong xuôi tôi sẽ lên gọi !

- Cô bị ám đầu à ? - Lạc Thiên lướt một vòng quanh, dò xét sắc thái khuôn mặt Khả Vy, - Hay vẫn còn ngái ngủ ? - anh không quen nghe những lời mềm mỏng, nhẹ nhàng từ vợ, những gì anh nói ra chính là phản xạ tất yếu.

- Không, lẽ thường tình, vợ phải nghe lời chồng mà ! - Khả Vy vừa nói vừa tắt bật, ra dáng một cô vợ đảm đang.

- ... Cô lại nói huyền thuyên rồi !

Vốn dĩ trong câu nói của Khả Vy, “vợ - chồng” là danh từ chung, sự thật hiển nhiên trong thể hệ các gia đình phương Đông, nhưng Lạc Thiên lại cho rằng đó là danh từ riêng trong cách xưng hô thân mật của trai gái. - Thôi, làm việc khác, chuẩn bị bữa sáng !

Bữa lót dạ êm đềm trôi qua, ngay cả trong mơ anh cũng không tin trước mặt mình là Khả Vy, cô yên tĩnh đến lạ kì, mỗi khi thấy anh có ý định gấp món gì cô lập tức nhường trước, thậm chí còn giúp anh gấp dễ dàng hơn.

- Cô có vấn đề về trí nhớ hay sao vậy ? Nãy giờ cô bỏ hai quả quất vào bát phở của mình rồi đấy !

- À... - Khả Vy không hề quên, cô vắt nốt rồi trộn đều nên, ném thử nước phở chua lèm khiến mặt mày nheo lại - Tôi đang trí rất rồi ! - nhưng cô không nói thật.

- Ăn chua nhiều bị ghê răng ! Bỏ đi, lấy bát khác !

- Không sao, tôi ăn được !

- Tiếc rẻ, cô ăn rồi thùng dạ dày có khi lại tốn tiền viện phí !

- Trời đất ! - Khả Vy phì cười, người giàu có như anh ta cũng nói ra câu đấy, nói anh trẻ con là không sai mà - Tôi chỉ nấu hai bát !

Lạc Thiên nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, thời gian không dư giả, ăn một mình cũng không hay.

- Cầm cái nôi ra cho tôi !

- Để làm gì ?

Khả Vy đứng dậy đi vài bước lấy chiếc xoong ra. Anh đổ hai bát phở một của mình một của cô vào trong đó, cầm đũa đảo đều nhau.

- Ô, anh định...

- Cô đừng tưởng bỏ ! - Lạc Thiên chưa chuẩn bị kịp trước nụ cười tươi tắn của cô, - Chẳng qua tôi chưa bỏ chua vào bát của mình và cũng bởi chưa đựng đũa. Rồi đây, múc ra !

- Cảm ơn anh nhé !

Những tưởng tên chồng dễ tính trong ăn uống là sẽ xuê xoa mọi thứ, nhưng Lạc Thiên rất kĩ lưỡng chọn trang phục đi làm. Một mặt, anh muốn chọc tức cô, ở nhà anh có thể áo may ô quần lửng nhưng đi làm là phải chỉnh tề.

- Công ty có rất nhiều phụ nữ !

Cứ mỗi lần ướm cà vạt trên nền áo sơ mi xanh lam không thành, anh ném chúng về phía cô kèm những lời khiêu khích - Chị em ở đây mong tôi như mong mẹ về chợ ! - và đôi khi cách so sánh thật hóm hỉnh.

- Anh có thấy đàn ông soi mình trước gương lâu như thế rất có vấn đề không ? Nhanh lên không muộn giờ đó !

Lạc Thiên chán chừ soi ngó từng đường nét trên khuôn mặt mình, càng nhìn anh càng thấy con Cáo bị đóng gi ở mắt. 9h là giờ hành chính nhưng kim dài đã chếch gần tới số 12, đối với Lạc Thiên không có khái niệm thời gian biểu.

Khả Vy ra tận cửa tiễn và khóa cổng. Nhưng khi vừa cho xe ra anh đã xuống và trực tiếp mang một chiếc khóa sắt rất khủng bố vòng qua hai cánh cổng.

- Để tôi khóa cho, anh đi làm kéo muộn !

- Biết ngay mà, lí do nào khiến cô cứ mong tôi đi làm sớm ? Yên tâm đi, cô sẽ không thực hiện kế hoạch của mình đâu, đừng có mơ tưởng sẽ tự do chạy tót ra ngoài gặp kẻ nào đó.

Lạc Thiên cười duyên, đứng đưa chiếc chìa khóa trên tay, có nó anh không cần quan ngại con Cáo xổng chuồng đi mất.

- Khùng ! - Khả Vy ngăn cách thế giới bên ngoài bởi lớp cửa cổng kèn, chẳng biết anh ta nghĩ gì mà cho rằng cô là cà.

Chương 8: Con ơi là con !

Toàn thể nhân viên chi nhánh IA vào vị trí, dàn thành hai bên cúi người trước vị giám đốc, Lạc Thiên cao ngạo sải bước đi, thi thoảng nhếch khóe môi. Trước mặt chủ tịch Trương và phu nhân, nghi lễ bàn giao công việc được triển khai, Lạc Thiên nhận lấy tập tài liệu từ tay ông Trương một cách kính cẩn dù anh biết ngoài cái mặt Chủ tịch ra, ông không bị được với ngay cả chức vị của con gái.

Vốn đã thoải mái giao tiếp cùng cấp dưới, Lạc Thiên vừa vào văn phòng riêng đã nhận được sự chào đón nhiệt liệt, hào hứng của mọi người. Tập thể hoạt động dưới sự dẫn dắt và chỉ đạo của anh đã đang triển khai chiến lược bản Demo cho sản phẩm mới, anh hoàn toàn có thể an tâm vì sự vắng mặt của mình trong suốt ngày qua.

- Giám đốc, chị dâu của chúng tôi không tới công ty à ? - một anh phụ trách mảng thiết kế logo khơi mào câu chuyện. Căn bản anh bị các quý cô đồng nghiệp bức ép nặng nề buộc phải nói.

- Chà chà. Mới kết hôn mà anh ra dáng quá, phong độ hơn, đỉnh đặc hơn và có vẻ... phúc hậu ra nhiều đấy ! Chị dâu biết chiều chồng ghê!!! - Cấp phó vào hùa cùng, vỗ vai Lạc Thiên. Phúc hậu đồng nghĩa với việc tăng cân.

- Cậu có chủ rồi nên mấy bà trẻ kia tiếc lắm, giờ đâm ra tắm tía Trần Hùng bên phòng quy hoạch ! Không biết bao giờ tôi mới có bồ để nắm tay đây !

Anh chàng đứng tuổi nhất ở đây cũng vẫn chưa vượt qua đầu hai, ngán ngẩm thờ dài, than vãn với giám đốc. Lạc Thiên cười xuề xòa, đàn ông trẻ tuổi chỉ cần có bạn gái, đâu thích bó buộc cuộc sống, anh cũng lấy làm lạ vì cái tính bốc đồng của mình. Kể mà khi ấy gạt đi việc chứng tỏ mình hạnh phúc hơn người ta, anh đã chẳng thiết tới con Cáo, nhưng đổi lại từ ngày ra ở riêng, anh không còn bị gò bó và chăm sóc tỉ mỉ nữa, trái lại anh bị “bỏ rơi” trước cuộc sống sinh tồn với cô ta. Nấu ăn không ngon, thái độ không tích cực, không biết đánh giá sức hấp dẫn của người khác, kém nhu mì, vụng về, lười nhác, ngoài ra còn không trung thực ngay cả trong đêm đầu tiên, vân vân và vân vân...

Đứng nói chuyện tào lao một hồi, Lạc Thiên luôn tìm cách thoát tránh những câu hỏi mang tính sờ lồn sờ mồm, đi vào chuyện đời tư.

Lạc Nhã làm việc ở tầng trên không thể quên ghé qua nói đôi lời tới ông anh, cô duyên dáng nâng gót ngọc qua hành lang khiến các con mắt rời trông. Cô vào văn phòng mà không gõ cửa.

- Anh Thiên, từ hồi nào mới được gặp anh nhé !!! Chúc mừng anh quay trở lại !

- Có gì đâu, em cứ như anh đã đi lâu lắm rồi !

Lạc Thiên đã quen với việc ra vào tự do của cô, anh thu chân và ngồi nghiêm túc hơn, cũng cần ra dáng đàn ông có vợ.

- Thì không đúng sao, anh ru rú ở nhà hoài, tình hình phải có một buổi ra mắt chị dâu trước công ty anh ạ ! Còn nữa, cuối tuần này đại gia đình chính thức sát nhập cháu dâu đấy nhé !

- Huh ?

- Chị dâu chưa nói với anh sao, hôm qua mẹ bảo chị ấy đến nhà chuẩn bị trước cho buổi ra mắt toàn thể. - Lạc Nhã cảm quyền tạt chí cũ mềm trên giá lật đọc, thi thoảng liếc nhìn anh mình với đôi mắt tinh ranh.

Lạc Thiên đã trách lầm, thì ra chiều hôm qua con Cáo một mối là vì chuyện này, thế mà anh lại nghĩ cô ta đi giao du với tên Gia Minh đáng ghét. Cô ta hẳn phải học thuộc nhiều nội quy, phép tắc lắm, ấy thế lại không nói với anh nửa lời. Sáng nay ngoan ngoãn như vậy, e rằng quản gia lại giao huấn nặng nề, ngốc thế không biết, tưởng chịu đựng là hay ho à.

- Ấy, anh mà cũng ăn kẹo ? - Lạc Nhã thấy trên bàn làm việc có mấy chiếc kẹo, cô cố tình ra hiệu cho anh biết mình che miệng tùm tùm.

- À, của Khả Vy, anh ăn thử thôi ! Nếu thích thì lấy mà ăn! - chẳng lẽ trong mắt phụ nữ, đàn ông ăn kẹo là chuyện lạ.

- Ấy da, chính là em cho chị ấy, kẹo này ngon và rất đặc biệt, rất đặc biệt đấy anh ạ !

- Đặc biệt gì ? - Lạc Thiên hướng mắt lên dò xét, cô em này đang nghĩ linh tinh đây mà.

- Nó làm từ me !

- Thì sao? - Anh tỏ ra không theo kịp chủ đề cuộc nói chuyện.

- Me thì chưa chứ sao !

- Thì chưa ?

- Ha ha, thôi em không nói nữa, em về làm việc đây. Cái này rồi từ từ anh hiểu.

- Lạc Nhã, em đừng suy diễn, anh cũng thích ăn đồ chua đấy thôi ! Mọi người cũng đều thích vắt chanh vào phở ! Hừ !!!

Lạc Nhã đã bước ra khỏi mà giọng thanh minh vẫn còn tiếp tục. Cô dùng đôi mắt đáp lời những dấu hỏi chấm hiện ra trước đám nhân viên, họ không hiểu được ý nghĩa câu nói không đầu đuôi vọng tới, nhưng anh trai cô mà không đoán ra thì chẳng phải mang tên Lạc Thiên.

Khi còn một mình trong phòng, anh vui đầu chúc xuống, buông lỏng cà vạt, toan định tháo ra nhưng cách đây chừng một tiếng, chính con Cáo đã găng mình đan vào trước sự khiêu khích của anh. Cô ta ngay cả có mấy bước đơn giản cũng chẳng biết, suýt thì thất thành cổ chó nên giữ thành quả cho cô ta đỡ phiền.

Công việc sau khi bàn giao lại, Lạc Thiên xem xét các điều khoản trong bản hợp đồng với nhà họ Vũ, thư kí đã cẩn thận tra cứu trước rồi nên anh kí một vài chữ là được.

Điện thoại hiện lên hàng chữ “Cao gia”, không phải cuộc gọi đến mà là tin nhắn mới.

- Tại sao cô lại muốn... cam ? - Đọc tin nhắn của vợ, anh chủ động gọi lại cho rõ ràng. Anh không nói động từ chính trong câu, Khả Vy nhấn khi nào anh về mua cho cô, còn cô thì muốn ăn chúng.

- Vì... cửa khóa, tôi không ra ngoài được !

- Tại sao cứ phải là cam ?

- Vì tôi... bị nóng !

- Tại sao lại bị nóng ? - Lạc Thiên cho rằng Khả Vi vòng vo, biết thế này anh đã không khóa cổng để cô ta ra ngoài. Sự việc có dấu hiệu bất thường và nằm ngoài dự đoán của anh.

- Tôi biết làm sao được ! Anh không thích mua thì thôi ! - Tút tut tut !

Lạc Thiên chưa kịp nói gì tín hiệu đã ngắt, dấu cho cách nói của anh không lịch sự nhưng chất lượng giọng điệu bên đầu dây kia luôn xác định đầy đủ thành phần câu dù có phản ứng và tóm gọn, anh không biết nên hiểu từ « nóng » theo cách nào nữa.

*

- Đồ chết trôi ! - Khả Vy chạm phím tắt, cô không nói về Lạc Thiên mà ám chỉ Triệu Đông Kỳ. - Tại sao cái gì anh ta cũng nghĩ ra được cơ chứ ! - ngoài việc thờ dài cô chẳng làm được gì hơn. Cô nhìn xuống thân mình, vỗ mạnh không thương tiếc. Nếu như xung quanh có một ekip làm việc với chiếc máy quay chuyên dụng thì cô đã không đến nỗi ngượng ngùng trước Lạc Thiên, bởi cô còn cảm nhận được mình đang trải nghiệm một thời tuổi trẻ của nhân vật chuyển thể từ ngòi bút, đằng này, đây chính là cuộc đời cô, tuổi thanh xuân gắn liền với khoảng thời gian trong căn nhà này, cùng người chồng mười một tháng.

- Bing Boong !

Thì ra là quán gia Tôn, ông cùng một vài người vận chuyển đem đồ tới.

- Chào bác ! Anh Thiên đi làm rồi ạ ! - Khả Vy lễ phép cúi đầu, cô thấy một bàn gỗ to lớn được hai người theo sau nâng đỡ.

- Ủ, tôi đến để mang ảnh cưới tới, không cần thiết cậu chủ phải ở nhà ! - ông lấy một chiếc khăn lau mồ hôi mặt.

- Dạ nhưng... - Khả Vy không biết nói thế nào, chìa khóa cô đâu được nắm giữ. Tình thế của cô như nàng thảo dân bị nhốt trong tòa lâu đài hiện đại.

- ...

- Anh Thiên sợ cháu ở nhà một mình có kẻ lạ đột nhập hay lừa gạt, anh ấy đề phòng bằng cách khóa chặt cửa ạ ! Cháu từ chối giữ chìa khóa đợi anh ấy về, hi hi... ! - Khả Vy còn biết nói gì hơn thay vì nói thẳng nói thật.

- Tức là tôi không thể vào được ? - Quán gia Tôn sinh nghi, cậu chủ Lạc Thiên mà nghĩ được như thế với con nhỏ này quả thật lạ. Trừ phi cô ta không muốn cho ông xem sự bừa bộn lung tung trong nhà hoặc cậu chủ quan ngại cô ta khuôn đồ đi bán, đương nhiên giả thiết thứ hai ông chỉ nghĩ cho vui chứ biết thừa Khả Vy không đủ gan.

- Vâng ! Cháu rất lấy làm tiếc ! - Cô hướng mắt dõi theo bức ảnh đã bọc kín, cảm giác hồi hộp dù chẳng có gì lạ lẫm.

- Lời khuyên tốt nhất là cô đừng làm cậu chủ phiền lòng, thôi thì mấy người để đọc bức tranh rồi chuyển vào khe, nó khá nặng nên cô đợi cậu chủ về mang vào, sức cô không đủ đâu. Còn nữa, đây là album ảnh cô muốn giữ lại !

Khả Vy dùng hai tay đỡ lấy, rồi rít cảm ơn. Quán gia Tôn ngoài vẻ mặt nghiêm khắc ông lại là một người giàu tình cảm và biết đối nhân xử thế. Khả Vy coi ông không xa lạ, cô cũng biết Lạc Thiên luôn tôn trọng ông.

Khi bức ảnh đã đưa vào qua song sắt, ông Tôn về luôn. Khả Vy tin mình đủ sức vác đồ vật giá trị này, khỏi cần tới Lạc Thiên, cô dùng hai tay giữ hai bên cạnh, lao đảo từng bước vào nhà, cứ đi được một hai mét dừng lại nghỉ.

- Hãy !

Đem vào tận phòng khách, cô gỡ bỏ giấy chống xước ra, hạnh phúc ngắm mình trong tranh. Bức tranh được vẽ lại tỉ mỉ và dùng đá quý phối màu long lanh dưới ánh sáng. Điều đặc biệt là chủ đề không phải người mẫu nam nào đó mà chính là Lạc Thiên thực thụ. Góc ảnh lấy từ trong lúc đám cưới diễn ra nên khá tự nhiên, cô nhớ không nhầm thì lúc ấy là sau khi hai người trao nhẫn và Lạc Thiên vừa hoàn thành việc chạm môi cô. Nhắc mới nhớ, anh ta đúng là xấu xa mà, cô bặm môi và lườm nguýt mẫu hình trong tranh. Đứng đây lục tìm một chiếc bút dạ, đầu sao còn có một lớp kính trong bao bọc, cô thỏa sức vẽ mèo vào cái người giữ vai trò chủ rể.

*

Lạc Thiên tri hoãn việc liên hoan tiệc tùng với cán bộ công nhân viên chức, lấy lý do rằng ngày mai sẽ dẫn vợ tới với bữa cơm bánh chưng và thân mật hơn, mọi người có thể đi cùng người tình. Anh bây giờ chỉ muốn làm rõ mớ câu hỏi về những quả cam, quả chanh và kẹo me.

Từ công ty về anh đánh lái rẽ qua một cái siêu thị, định rẽ vào nhưng lại thôi, anh không sành về thú này nên rất dễ mua phải đồ có chất bảo quản, do đó sự lựa chọn tối ưu là vào các cửa hàng hoa quả quen thuộc trước đây hay vào cùng Nhượng Lam.

Những trái cam bóng bẩy trưng bày đẹp mắt trên các sọt vuông vắn như bàn cờ vua, xen kẽ mảng màu xanh là sắc màu vàng tươi. Lạc Thiên đi qua đi lại một hồi, đắn đo không biết chọn loại nào đây.

- Cậu muốn mua cam cho người ốm hay đem biếu ? - Bà bán hàng nắm bắt được thị hiếu khách hàng, chỉ cần nhìn là đoán được chàng thanh niên không mua cho mình.

- À, người nhà, cô ta bị... nóng ! Nhờ chị chọn giúp !

- Bị nhiệt mà ăn cam là tốt nhất, cậu chọn dòng cam sành ruột đỏ này rất giàu vitamin C, đảm bảo chỉ cần ăn hai quả là da dẻ láng mịn !

- ... Nó ngọt hay chua ? - Lạc Thiên thử một miếng từ tay người bán hàng, mùi vị thơm ngon mát lạnh nhưng không hài lòng lắm.

- Đương nhiên là ngọt, tôi đảm bảo với cậu, không đúng hoàn trả lại tiền !

- Nhưng... cam... chua, tôi muốn mua cam chua ! - Anh không đủ dũng khí nhìn những quả cam, bởi anh vốn dĩ không tin vào điều đó.

- À à, cậu mua cho vợ hả ? Cậu còn trẻ mà biết nghĩ cho gia đình thế thì thật hay!

Lạc Thiên khước tay mong muốn chủ quán đừng nói gì nữa, anh biết bà ta sẽ nói câu nào tiếp theo.

- ... Phụ nữ bị ghen thích uống nước cam vắt. Vậy cậu chọn sang dòng cam chua này...

Anh lắc đầu nguầy nguậy, rốt cuộc cũng xách hai túi cam một xanh một vàng về nhà. Khả Vy, không có lựa làm sao có khói được ? Cô phải giải thích rõ cho tôi chuyện này...!

Mỹ thuật nằm ngoài sở trường của Khả Vy nên những thao tác cô đang tiến hành tựa bôi mềo vẽ chuốt trên nền khuôn mặt của Lạc Thiên. Đây là cách xả bức dọc đơn giản mà hiệu quả, đem lại niềm vui lớn lao khôn tả. Có tiếng động cửa, chắc chắn là Lạc Thiên về, cô vội vàng lấy khăn lau kính, mạnh tay kì cọ các nét vẽ nguệch ngoạc xấu xí. Nhưng cái bút viết là loại mực khó trôi, lần này cô chết chắc. Tiếng động cơ đi vào trong sân, hòng thật rồi, chỉ còn một cách, đã lỡ thì cho lỡ luôn, cô vẽ bậy thêm vào hình của mình, nhanh chóng thủ tiêu bút vẽ và ngồi “ngang tàn” giữa sân nhà.

Lạc Thiên hai tay hai túi, dùng chân tự cựa để tháo giày, khuôn mặt hình sự ráo riết tìm người nhà. Trong đầu hiện lên từng lời tra khảo sắp tới.

- Đây, cam của cô đây !

Khả Vy so vai tạo thế thu lu tội nghiệp, cô lấy tay quệt vào mặt như mình vất vả rất nhiều. Còn đôi chân khoanh lại trái ngược với nửa trên, chân vấy giúp cô đạt được mục đích ủy mị.

- Đây, cam ! - Lạc Thiên tiến lại gần hơn, đưa túi đồ về phía trước. Từ xa anh không rõ cô đang làm gì, cái dáng giống trẻ con lè nhè bị bắt nạt.

Khả Vy đảo mắt đoán số bước chân còn lại của anh, không tiếc áo trắng ôm lấy khung hình, trực chờ để nói :

- Lạc Thiên ơi, anh đừng giận tôi, tôi thành thật xin lỗi ! Tôi có lỗi lớn lắm! Hic hic ! - tiếng nức nở hao hao tiếng khúc khích.

- Có chuyện gì ? - đặt túi cam xuống bàn, anh đi vòng qua chỗ Khả Vy - Cái này là khung ảnh à ? Cô làm sao thế ?

- Hôm nay bác quản gia tới, đem ảnh cưới để trước cửa vì tôi không mở được cổng. Tôi chẳng biết nữa, khung nặng quá nên tôi để ở ngoài, chỉ vào nhà một lát thôi, có ai chơi xấu vẽ bậy vào mặt của anh và cả tôi, huhu ! Anh coi nè, tôi lau mãi mà không sạch !

Nhân lúc Lạc Thiên không để ý, cô nhúng tay vào ly nước bên cạnh và chấm chấm lên mắt, rồi dung dung ngược lên.

- Đưa đây tôi xem nào ? Làm sao phải rùm beng lên ?

Lạc Thiên gỡ người cô ra, khuôn mặt lem nhem rom róm nước mắt, lũ con gái dễ khóc như thế đây, mà anh không chắc cô ta có phải là con gái không nữa, lấy giấy mềm dúi vào tay. Từ từ chân dung quái gở hiện lên trước mắt.

Phần lớn trong tranh là mảng màu trắng nên bút dạ đen rất nổi. Khuôn mặt anh bị chấm mấy cái mụn ruồi tùm lum, vẫn cái lối vẽ cướp biển bất hủ, mắt anh bị chột một bên, bên trên còn mọc thêm cả một chòm tóc dài, à hai chòm, tức là anh buộc tóc hai bên, răng thì sún nửa hàm. Hình ảnh của anh được cải trang kĩ lưỡng là thế trong khi cô dẫu bên cạnh chỉ có một nét xoáy tròn toàn thể không rõ mặt.

- Ha ha ha ! Không ngờ có người lại ghen tỵ với vợ chồng nhà mình Khả Vy nhi !? - Lạc Thiên an ủi, anh không thích nhìn thấy nước mắt.

Khả Vy nhận định mình đang bị xỏ xiên, dường như không có gì qua được mắt hần cả. Cô cụp mi xuống, không diễn nữa, hần biết hết rồi.

Trên thực tế Lạc Thiên cho rằng mấy cô cậu nhóc hàng xóm hoặc mấy fan club của anh tính khủng bố bức tranh này, thấy Khả Vy nghiêm túc tỏ ra hồ hởi :

- Không thể dễ yên cho kẻ nào xấu xa như vậy, tôi tính báo cho cảnh sát khu vực giải quyết ! Họ tra dấu vân tay là biết kẻ nào ti tiện ăn ở xấu tính thôi, đừng lo ! Khổ, bởi tôi đẹp trai nên nhiều người ghen tỵ! Một quá !

- Hừ ! - Khả Vy tức tối thổi bay phần mái tóc, hần tự cao tự đại quá đáng, lại còn bày đặt gọi chính quyền - Phải rồi ! - Cô đứng dậy phui tay dọn dẹp chiến trường.

- Chẹp, tức giận làm gì để xuất hiện nếp nhăn ! Mà cô khuôn vác cái cục kì này từ ngoài vào ư ? Sao không đợi tôi về...

- Tôi còn trẻ, không già mà có nếp nhăn được ! Tôi còn trẻ, rất khỏe ! - Khả Vy chen ngang, so về mọi mặt chỉ còn nước này để so sánh. - Hơn nữa, cái này không phải cục kì !

Nào ngờ Khả Vy phản ứng dữ dội, Lạc Thiên thộn mặt im lìm thừa nhận mình nói sai. Bức tranh tính tại thời điểm hiện tại là vật vô giá. Cô vẫn loay hoay với đám mực khô trên mặt kính.

- Dùng bút dạ không khô vẽ đè lên là xóa được ! Cổ ngữ có câu lấy độc dĩ độc !

Lạc Thiên đưa ra biện pháp, không thấy con Cáo động tĩnh gì đành tự tay làm. Anh đi lại nét mực trước, thật mực cười khi tự mình vẽ biếm họa mình.

- Đấy cô xem, hết rồi này ! - Lạc Thiên coi bỏ chiếc áo bên ngoài, hi hục lau xóa, - Ai trong bức tranh mà xinh như này nhi !?! - anh để sạch diện tích hình cô trước khi làm cho mình.

- Xi ! - Khả Vy dùng ngón trỏ quệt thử vào vết mực lần hai, quả nhiên hết thật, cô cầm cái bút khác vẽ những cuội thêm ném. - Cho anh thành thầy đồ luôn ! - từ chột một mắt thành “double”.

- Cô muốn hóa Cáo phải không ? Tôi biến cô thành con Cáo phi lù ! - Lạc Thiên phóng đại chiếc váy to hơn, tia tốt mấy cái ria mép và mũi nhọn có chấm đen trên khuôn mặt Khả Vy, thêm hai cái răng cửa dài nhô ra, thích thú cười ha hả.

- Thôi ngay đi ! Anh dừng ngay cái việc gọi tôi là Cáo lại, nếu anh không có ý thay đổi tôi sẽ gọi tên anh thêm dấu vào !

Lạc Thiên ném bút xuống đất, anh nhớ lại bữa cơm há hốc hôm nào, mặc kệ cô ta, anh leo lên ghế nằm nghỉ, đúng là không thể hòa bình. Dựa lưng xoài chân thư giãn, anh tựa trên quyển album màu bạc khá bắt mắt. Tiếng mở trang sột soạt, anh vừa nhìn vào cũng vừa quan sát khung tranh, một Khả Vy trong trang phục trắng tinh khôi đứng bên cạnh một người thanh niên lạ mặt mặc lễ phục, găng tay trắng ăn cần nắm tay cô. Các trang ảnh tiếp theo nếu tinh ý sẽ nhận thấy đều là nụ cười ngượng ngạo từ hai phía, phảng phất nỗi phiền muộn từ cô dẫu. Điều quan trọng nhất là không có một tấm hình nào của anh.

- Cái này giữ làm gì ?

- Cái này là cái nào ? - Khả Vy dù không ưa nhưng vẫn trả lời, cô nhìn vào quyển sách trên tay anh - À, ảnh cưới của tôi !

Lạc Thiên quay lại nhìn thẳng vào mắt cô trong tíc tắc, đôi mắt sâu thăm thẳm y trong hình, dù những tấm ảnh này cô đánh mất rất nhiều. Cô đã đang phân biệt rạch ròi giữa ảnh cưới của chúng ta tức là khung tranh to lớn kia và của cô với phôi ảnh chỉ ngang tầm một bàn tay. Có những thứ vật chất lớn lao để cầm nắm hơn đôi bàn tay nhỏ bé gần mà thực xa.

- Tại sao lại giữ nó ? - anh hỏi lại.

- Tại sao anh cứ thích hỏi tại sao ? - Khả Vy cầm lấy cuốn album, ôm nó trên ngực, không đi vào câu hỏi.

- ... Nhưng... tôi thích nói thế đấy ! Cô hay nhĩ, tôi hỏi thì phải trả lời chứ, không dùng từ tại sao thì lí do hay vì sao hả ? Ngớ ngẩn !

- Tôi thích giữ nó !

- Cô tưởng thích là được à, cô động não chút coi, họa hoàn bạn tôi tới nhìn thấy, họ sẽ đánh giá gì về tôi ! Tốt nhất là vất nó đi, ai cho cô ôm khư khư như thế, coi cái tranh to này là đủ rồi ! Bỏ đi ! - Anh đứng dậy nhắm nhẹ đợi cô sơ sẩy sẽ cướp lấy vật phẩm.

- Được rồi, tôi ngu độn được chưa ! - Khả Vy dùng từ ngữ nặng nề để tri triet chính bản thân đồng thời kết thúc cuộc nói chuyện ương bướng của anh. Cô mang lên lầu với tiếng chân ỳnh ạch đầy giận dữ.

Lạc Thiên cho rằng cô vô cơ bù lu là bởi tính nết trái ngược trời khi nội tiết thay đổi, nhìn vào những trái cam trong túi, anh tự hỏi ngọn nguồn của việc mình nói muốn mua cam chua, cô ta có nói muốn ăn đồ chua đâu, toàn tự anh mặc định. Việc cô ta vác được cả khung ảnh to phác, vất hai quả quýt to đùng, ban sáng thì dịu dàng, đến chiều thì nóng tính, giậm chân thùm thụp rõ ràng xung khắc cho vấn đề mà Lạc Nhã đề cập tới. Không, anh tin vào bản thân mình, có lẽ con gái ở tuổi trăng tròn, lại chung sống với người khác phải đâm ra sinh sự, sáng nắng chiều mưa, ngoài ra giữa anh và cô ta chưa bao giờ đi quá giới hạn.

Không khí oi ả đã dịu bớt sau cơn mưa rào, mùi nồng của hoa cỏ phảng phất dưới những giọt nước long lanh vương vấn. Lạc Thiên bàn bạc công chuyện với Lạc Trung qua điện thoại ngoài hiên, một hai hôm nữa sẽ có đoàn khách tới khảo sát và đặt mối quan hệ với Trường Tồn.

Khả Vy từ trong bếp ngó ra, cô đang xử trí với mấy quả cam. Không ngờ anh ta cũng khéo chọn, cô vắt hết số cam vàng vào bình thủy tinh, một mặt cắt trái xanh ra đĩa. Cao phu nhân nói, Lạc Thiên hồi còn nhỏ rất hiếu động, bà mang thai anh đã từng dùng rất nhiều đồ chua và ốm nghén vất vả hơn cả lần mang thai đầu tiên. Nhưng đâu có tí tẹo nào liên quan đến cô, anh ta bây giờ vẫn lưu giữ tính hiếu động thích gây sự còn cô chỉ là vợ hờ. Vợ hờ rồi đến mang thai hờ, để thể hiện những dấu hiệu nhận biết, cô cần chỉ cho anh ta thấy mình muốn ăn chua, đồng nghĩa với việc tiêu hóa những thứ chua loen loét ghê răng. Khả Vy thiết nghĩ không cần thiết, cô cho đường vào cốc của mình, đổ nước cam vào ngoáy đều, số còn lại nguyên chất trong bình lấy làm hình thức, đem ra bàn.

- Tráng miệng ! - Nhân lúc anh vẫn đang thao thao trên điện thoại với số liệu, cô ngồi đối diện, cảm ly của mình uống trước, mắt băng quơ ngược nhìn bầu trời đêm mịt mùng.

Lạc Thiên coi những lời đàm thoại phàn loa nghe trở thành lời của bà bán hoa quả hồi chiều, anh để treo cuộc gọi, chăm chăm nhìn cô, nghĩ ngợi một lát.

- Rót cho tôi cốc nước cam !

- Anh ăn cam tôi cắt ra đi, ngon hơn ! - tưởng tâm hồn lang thang đâu đó mà vừa nghe nói Khả Vy đã phản ứng ngay.

- Không ! - Anh muốn xem sự khác biệt của vị giác thay đổi thế nào khi con người ta thay đổi. Dù tin vào bản thân nhưng anh có chút nghi ngờ về lòng tin ấy.

Khả Vy để anh tự rót, cô quay mặt nhăn nhó, hình dung mình nuốt chứng thứ nước cũng khiến khoang miệng tiết nước bọt. Lạc Thiên à, tôi nợ anh nhiều lời nói thật. Con anh đưa ly nước trước mặt, sẫm soi một hồi.

- Cô uống đi !

Khả Vy uống cốc của mình ngon lành, Lạc Thiên thấy vậy cũng làm một ngụm lớn, vừa chạm đầu lưỡi vào, đã không kiềm nổi, cho nước chảy ngược về nguồn.

- Chua khé ! - Lạc Thiên lấy tay lau miệng, đưa mắt nhìn Khả Vy, - Tại sao cô có thể, à... vì sao cô có thể uống được nó chứ ? - tại cô không cho anh nói từ "tại sao".

- Tôi có năng khiếu mà ! - Khả Vy đáp lại, làn môi quệt nước cam bóng bẩy.

- Hừ !!! - Lạc Thiên không chấp nhận câu trả lời, giữ trong lòng ngâm thành bệnh, cách hay nhất là nói thẳng - Đạo này... cô thấy trong người... thế nào... có gì khác thường không ? - con người anh đi theo từng chuyển động trên khuôn mặt cô.

- Ừm...mmm, có một chút ! - Khả Vy lại đang chơi trò đọc thuộc bản thảo.

- Cụ thể... ?

- Thi thoảng tôi hay chóng mặt, mệt mỏi, đau lưng, lạ nữa là tôi cảm thấy có vị kim loại trong miệng, ừm... mmm,... - dù lời vấn của nam nhân vật không giống nhưng đại ý thì y như dự liệu sắp sẵn, cô mím môi kể lể.

Lạc Thiên đan tay vào nhau, để chiếc điện thoại phía dưới, anh đang sử dụng công cụ tra cứu, nhưng lời cô ta nói giống với các tài liệu trên mạng.

- Ồ ờ, còn nữa ?

- Mà anh hỏi để làm gì, bộ chuyển nghề làm bác sĩ à ? Nhìn chung thể trạng của tôi không có gì đáng lo đâu, chắc do thiếu máu chút thôi ! - phản lời thoại này Khả Vy không đi theo Triệu Đông Kỳ, cô nghĩ mình không cần phải quá nhập tâm.

- Ừ, cô đừng nghĩ ngợi nhiều ! E hèm !

Tự nhiên anh không thể nhìn thẳng vào cô nữa, có thật là đêm hôm ấy giữa hai người không xảy ra chuyện. Một trạng thái bối rối xâm chiếm, anh thấy

nóng, thực sự rất nóng, khuôn mặt đỏ ran. Dưới ánh đèn hắt từ góc trần, Khả Vy ngày thường như được bao bọc bởi một lớp hào quang mờ ảo, tỏa sáng dịu dịu trước góc độ nơi anh. Anh nhét hai mũi cam vào miệng và ngoảnh mặt đi về hướng khác.

- Mà ngày mai tôi phải đến công ty anh ư ? Hay anh mời nhân viên đến nhà mình chơi được không ?

- Sao cô biết tôi có ý định dẫn cô ra mắt công ty ?

- Ồ thì... tôi đoán, lẽ thường tình vẫn thường như thế mà, à, bởi công ty là của nhà anh nên cũng cần cho họ biết dung nhan vợ anh chứ ! Ha ha - Khả Vy ngậm thêm một chút nước, chính là Cao phu nhân bắt cô phải đến thì có, nếu Lạc Thiên không có kế hoạch thì cô... tự đến.

- Tôi hứa với họ rồi, mới lại cả công ty bao nhiêu người, có mấy cô bồ kết tôi, các cô ấy xia xói ghê lắm, lại thấy chúng ta chia phòng... thôi, mai cô chịu khó một chút !

- Vậy... mai cha mẹ anh có tới không ? - Khả Vy lo nhất bị quan sát.

- Hồi hay thật, cùng một trụ sở, họ không ở đây thì ở chỗ nào ! Cô cứ tự nhiên, họ không bắt bẻ đâu. Mẹ tôi trông thế nhưng là người giàu tình cảm, còn cha tôi thì ông chỉ thích phụ nữ đẹp, cô không đủ tiêu chuẩn nên đừng lo ! - Lạc Thiên khurơ tay diễn thuyết.

- Hai bác sẽ tham gia vào bữa tiệc ra mắt chứ ?

- Này, cô tập cách xưng hô cho quen miệng đi, mai nhờ cứ anh tôi, rồi cháu với bác thì làm sao được. Còn nữa, Trần Hùng kém tuổi tôi, cả Tuấn Kiệt cũng vẫn gọi cô là chị dâu, việc quái gì cứ xưng anh anh em em với chúng. Mà không chỉ thế, cả mấy cái thằng ắt ơ A Tú hay phục vụ bàn gì gì đó cô cũng ngoan ngoãn làm gì. Trong khi tôi đây...

- Anh làm sao ? - Khả Vy vẫn còn mang máng tên thanh niên Tú đạo nào, gã nói Lạc Thiên sợ vợ.

- ... Tôi... tôi lớn hơn cô những sáu tuổi !

- Vậy tôi phải gọi anh xưng em với anh á? Ý anh là như vậy ?

- Nói cho cô biết, tôi đây cóc cần, chẳng qua theo phép xã giao tôi thiếu cô chỉ là đàn em. Tôi không bảo ban để người ta cười cho ! Bên ngoài có đứa con gái nào gọi tôi như cô không ?!

- Thế sao lại gọi Khả Vy này là cô ! - Cô căn bản đã từng gọi anh theo cách khách sáo đó, tuy nhiên đối với tính cách ương ngạnh, đại từ tôi phù hợp hơn cả. Thời gian qua đã hình thành thói quen, có phần tùy tiện.

- Cô cứ thích cái tôi hoài ! Được rồi, thế thì gọi là nhóc ! Con nhỏ, cắt thêm cam cho... đại ca ! - đúng là không thử không biết được, đáng lẽ anh đã định xưng anh nhưng lại dùng một danh từ phân cấp, gọi là anh cứ kì kì làm sao ấy, không quen. Từ bé anh đã quen gọi anh em thân thiết với Nhược Lam và những cô bạn gái cùng tuổi, cũng từ lần gặp mặt đầu tiên anh đã cách mặt con Cáo, thôi vậy, thà đầu vào đây còn lọt tai. Con Cáo không xứng đáng, coi như có... ngoại lệ.

*

- Anh, đợi em một chút !

- Ừc ! - Lạc Thiên cúi đầu xuống, tay tựa cột trụ nhà, anh này giờ có nghe nhầm không, “con nhỏ” vừa nói chuyện với ai đấy.

- Xong rồi, chúng ta đi thôi !

Khả Vy mặc một chiếc váy màu trắng, đi kèm một đôi giày bệt cùng màu. Cô không trang điểm mà sẽ cùng Lạc Thiên tới một salon trước khi đến công ty.

- Ở công ty toàn chân dài, I không muốn vợ mình lạc lõng giữa rừng người! Are you understand ? - Lạc Thiên thay thế ngôn từ, I và You, tùy cô ta hiểu.

- Nhưng đi đâu chân lấm, thôi mà, anh tưởng tượng coi, như thế cho nổi bật ! - Khả Vy phải hếch cằm khi nói chuyện với anh. Cô đương nhiên không bị được với các siêu mẫu rồi.

- ... - Vốn dĩ đàn ông luôn có tính sĩ, anh chẳng thích khoe mẽ gì, cô ta đã không đẹp để thì cũng phải trưng diện một phần, anh không nói nhưng ánh mắt diễn tả.

- Cháu chào cô chú ! Cô Vy Vy bế cháu đi nào ! - Cậu bé hàng xóm lon ton chạy lại gần, nũng nịu chân váy của Khả Vy. Mấy ngày gia đình cậu vẫn hay nhờ Khả Vy trông hộ, cô cũng quen việc nên nhiệt tình giúp đỡ.

Lạc Thiên lại thích véo má, anh ngồi xuống để cậu ta thơm mình một cái.

- Hôm nay cô Vy bận rồi, nhóc con để khi khác nhé ! - Anh nhắc bỗng cậu bé rồi lại thả xuống, bọt yêu mũi vỗ về - Hôm nào chú cho Tom đi chơi!

Cậu nhóc ngoác tay với anh rồi tập tành nhảy chân sáo về nhà. Khả Vy nín thở một lát, cô quay lại nhà mang đôi giốc cao. Những nỗi đau về thể xác

vốn nhẹ nhàng và dễ vứt bỏ hơn sự mất mát của lòng tin.

- Khả Vy, từ giờ đừng đi giày cao gót nữa !

Lạc Thiên mở sẵn cửa bên rồi trở vào ghế lái khởi động xe. Trẻ con là một món quà mà cha mẹ chúng cần phải trân trọng.

...

Khả Vy lên xe, im lặng nhìn ra bên ngoài, suốt quãng đường cô đang cố tìm kiếm có thứ gì đáng thu hút bên ngoài kia. Cô đang lặp lại cách mà Vũ Gia Minh nhìn thế giới, anh ta đắm chiều nhìn xa xăm, cứ ngỡ sẽ phát hiện ra nhiều thứ hay ho lắm mà rốt cục chỉ là sự trống trải bất tận. Khi ấy cô tự đặt câu hỏi anh ta cười cái gì, cô không thể biết nhưng cô hiểu mình cũng đang cười, nhạo báng chính mình. Giấy bọc được lửa hay sẽ bị lụi tàn, càng tiếp xúc gần Lạc Thiên cô càng bị thiêu đốt. Yếu tố khách quan xằng, đầu dây tờ giấy mỏng manh lại gần ông mặt trời, rồi chính yếu tố đó tác động làm thổi bùng ngọn lửa dữ dội. Cả đêm cô trằn trọc, đau đầu tìm một chốn bình an, kể như đây chỉ là một giấc mơ, thức dậy cô vẫn là một đứa trẻ đơn độc ở cô nhi.

- Lạc Thiên, tôi, à em... cái đó... hôm qua... thực ra là... đường... cốc nước... !

Chỉ cô hiểu mình muốn nói gì, nhiều lần không cảm được cô đã phải cắn môi để ngăn chặn sự sai khiến của lương tâm, nói toạc ra cho anh biết, nói để anh chống lại sự thật đó, nói để rồi cô sẽ ra sao, gia đình của cả dòng họ Cao danh giá, tất cả đều phụ thuộc bởi màn kịch này.

- Hồi hộp à, nhai gum cho đỡ run. Nói lại câu trước, không nghe rõ !

Sau đó anh không nghe thấy Khả Vy đáp lại, anh cũng ngại không hỏi bởi chủ ngữ vẫn khó thoát thành tiếng. Hai người dành thời gian để các chuyên viên chỉnh trang và thay đổi phong cách thuần túy cho Khả Vy. Lạc Thiên ngồi trên ghế chờ, khác với mọi lần, anh không sử dụng ứng dụng trò chơi trên điện thoại, mà dõi theo những loại máy móc cầu kì chải chuốt làn tóc của Khả Vy.

- Các em làm sao thì làm, nếu biến vệt bầu thành thiên nga thì sẽ được trọng thưởng, còn gà mái hóa gà què thì phạt nặng đấy nhé ! - Nhìn con Cáo bị người ta sâu sè, mười đầu ngón tay chân, từng lọn tóc, đường nét trên khuôn mặt, buồn chán ngắt, anh thêm vài câu cộc để phá vỡ không khí.

- Chị à, anh Thiên vẫn thường dẫn người đẹp vào Spa của tụi này lắm, chị phải cạo đầu làm xí mặt anh ấy đi, không thì anh ấy lại chẳng hoa. Mấy hôm trước còn thấy anh đi cùng em Khánh Yuna, Hạ Jenny, Hân Bấy Bi,... ! - anh chàng make up hể nói vài từ lại vẩy tay làm điệu, nhẹ nhàng thoa phấn trên da mặt Khả Vy.

- Tầm bậy, Khả Vy, hấn bịa đặt đấy, mấy con bé đó là bạn của Lạc Nhã, chúng đòi theo, tôi không..

- Có gì phải thanh minh, mấy cô ấy dạo này qua đây cứ hỏi anh hoài ! - anh ta vừa chăm chú làm việc, vừa vận động chiếc môm liên hồi - Chị gái biết không, kể từ ngày hay tin ông trẻ kết hôn, đám nam thanh niên mừng hừng, đồn rằng ông trẻ rất chiều và cưng chị nha !

Khả Vy cười khúc khích, anh chàng này có khiếu nói chuyện đưa người nghe đi từ mặt đất xuống đáy bể rồi lại bay bổng lên cao.

- Cậu ngậm miệng lại ngay ! - Lạc Thiên phản ứng dữ dội, anh nghe câu nói đấy không biết bao nhiêu lần từ một đồng cái radar tiêu biểu là Trần Hùng. Chính là vì sự cố đêm tân hôn anh mới cấm cửa tung hoành ngang dọc chứ nào phải lí do anh phục thù vạ.

- Đấy, chị thấy chưa, chọc vào điểm yếu của anh ta rồi !

Lạc Thiên bỏ ra ngoài, cô còn cười với gã à, tôi vì trách nhiệm với... đồ đạc, tài sản trong nhà nên mới túc trực bên cô chứ đừng có tưởng bở. Anh đứng chắn gió tỏa ra từ chiếc quạt công suất lớn, hùng hực bức tức, tay phẩy phẩy ngược áo.

Khi lớp son nhũ được đánh lên cũng là lúc Khả Vy hoàn thiện bản thân, cô soi gương ngắm nghía một lúc rồi đi về phía Lạc Thiên.

- Bây giờ mới xong à ? Ô... - Lạc Thiên chỉ định nhìn lướt qua nhưng - ... Hô... Con quạ mặc váy ! - con mắt anh lướt qua rồi lại gián tiếp nhìn cô qua một tấm kính. Dẫu biết có sự hỗ trợ của những đôi tay lành nghề, đồ mỹ phẩm cao cấp hay trang phục hàng hiệu tôn lên một hình mẫu nhưng đôi khi...

Nếu bạn đang để ý một cô gái, dù một thay đổi nhỏ bé của cô ấy thôi cũng khiến vồng ảnh mỹ mãn diệu kì.

Và khi đã lên xe, Lạc Thiên vẫn đồ lỗi quá nhiều do ngoại cảnh, anh cho rằng quạt thông gió và điều hòa có trục trặc làm nhịp tim đập nhanh hơn và nóng ran thân nhiệt mà quên bồng rằng người đi bên anh tựa một quả cầu lửa.

- Con trai, con thấy dự án này thế nào, đây là công sức của hai đứa con ta gây dựng !? - ông Trương chỉ tay vào mô hình chiến lược của Trường Tôn, giả là cười, đôi mắt tranh thủ ngó nghiêng vào thân hình gợi cảm của nữ nhân viên theo sau.

- Vâng, tôi cũng nhất trí với phi vụ làm ăn lần này. Chúng ta lên bàn kí ! - Vũ Gia Minh vẫn thọc tay túi áo, ra về đắm chiều nhưng chẳng để tâm. Thứ anh nhìn thấy ở những khối lạng trụ kia chỉ là vật vô tri, không mang giá trị gọi hình nào cả, chỉ bằng thay vào đó là những chùm đèn vạn sắc và những lon bia có phải hơn không.

Phi Hàm tế nhị đẩy tay nói nhỏ:

- Làm ơn nghiêm túc một chút ! Chúng ta đang bàn bạc về chuyện giữa Trường Tôn và công trình xây dựng của cha anh chứ không phải chuyện đầu gối buồn hàng! - cô trong vai trò thư kí đi bên cạnh. Hiếm mới thấy Gia Minh mặc áo thắt nơ cẩn thận, sơ vin dù khoác comple bên ngoài.

Lạc Thiên nãy giờ không ngừng mô tả về lược đồ, anh dành trọn ánh mắt về phía Phi Hàm, giảng giải cặn kẽ, một phần biết rằng có nói tên Vũ Gia Minh tại trước cũng ra tai sau.

- Chúng ta sẽ xây dựng mối quan hệ bền chặt hơn qua việc hợp tác lần này, cùng với nhà họ Hoàng, họ Cao và họ Vũ sẽ làm khuynh đảo thị trường địa ốc và các công trình công cộng của khu đô thị Đại Long đồ sộ.

- Đại Long, cái tên này quả thật xứng với sức bật của ba tập đoàn. - Tuấn Kiệt nhận xét, anh vừa tham khảo tài liệu qua máy tính cá nhân.

- Chủ tịch Trương, tôi thấy mình chỉ là Tiểu Ty thôi, ha ha! - Vũ Gia Minh vừa nói đã bị Phi Hàm giật vạt áo. Ai đời lại nhận mình là rắn trong khi có đủ khả năng làm rồng. Cô biết vì miễn cưỡng lắm anh ta mới đến đây, nhưng cũng không nên tỏ thái độ quá thế. Cũng lạ, ông bà Vũ dùng cách nào mà để anh ta đi làm được quả là cao kiến.

*

Khả Vy theo Lạc Thiên vào “dinh thự” của tập đoàn Trường Tồn. Đến ngày hôm nay cô mới được mở mang tầm mắt về gia thế nhà chồng, tòa nhà là một công trình kiến trúc hoa lệ với sự kết hợp tân tiến của thủy tinh hữu cơ và vật liệu xây dựng truyền thống. Hiệu ứng dây chuyền phản xạ ánh sáng trắng đánh lừa ảo giác, nếu nhìn trên cao xuống mặt vòm ta sẽ ngỡ một viên kim cương khổng lồ mắc kẹt giữa dòng chảy của đô thị. Còn guồng máy bên trong luôn trong trạng thái chủ động, lương ăn theo doanh số, môi trường làm việc năng động, do đó chẳng thể tồn tại một chú rùa chậm chạp.

Lạc Thiên nhếch khóe môi kiêu sa, đưa tay khép cầm Khả Vy lại.

- Cô có biết những ai hay há hốc miệng trầm trồ là kẻ quê mùa thứ thiệt không?! - Anh ghé sát vào tai cô mà châm chọc, đồng thời cũng vòng tay ôm lấy eo dưới.

- Còn anh có biết tôi đánh thuế mỗi từ “em” và cái hành động quàng vai bá... eo của anh không? - Khả Vy quả nhiên tránh tạo khoảng cách giữa hai làn môi, anh ta nói không sai và cô từ chối mong muốn là một kẻ không theo kịp. Người cô luôn chứa một chỗ trống nho nhỏ ngăn cách những ngón tay anh.

Lạc Thiên tức mình lần tới, anh áp sát xúc giác lại gần hơn - Cùng một công đánh thuế, tội gì!!! - rồi quay sang cười đều. Con Cáo này trước mặt thiên hạ nghe lời anh rậm rập.

- Chào giám đốc, vị này là... - Nhân viên lễ tân dừng mọi công việc để tiếp đón anh.

- Vợ yêu của tôi đây, em chào mọi người đi Vy Vy!

Ngày trước Giám đốc mỗi lần đi qua quầy trực bàn luôn đứng lại nghe mấy nàng, quan hệ thân thiện và không giao tiếp khách sáo, nên lần này các nàng có phần không hoan hỉ lắm, chỉ mỉm môi với Khả Vy.

Cứ đi qua chỗ nào tập trung người, Lạc Thiên đều đặn lặp lại việc giới thiệu người sánh vai cùng, tuy nhiên anh luôn đổi mới cách thức, khi thì vỗ má vợ, khi thì nghịch lọn tóc, đặc biệt nhất là dùng cả hai tay ôm hông đầu còn cầm một chiếc cặp khi cùng cô gặp gỡ những người bên phòng kỹ thuật, phần lớn họ đều là nam giới.

Khi đi vào thang máy, chỉ còn không gian riêng của cả hai, Khả Vy mới tính sổ. Nãy giờ giữ thể diện nên không tiện nói.

- Làm ơn đừng diễn thái quá như thế? Tôi thấy rùng rợn lắm! Anh đừng ôm tôi nữa, khoác vai là được rồi, mà cũng đừng nói câu “vợ yêu quý của tôi” đi, ai cũng biết cả, tôi không đỡ được ánh nhìn sắc lạnh của đám nữ nhân viên!

- Vợ à, em thấy hồ thẹn ở chỗ nào chứ? Chúng ta là gia đình yêu thương mà!

Cửa thang máy đẩy ra, đầu lại vào đấy. Lạc Thiên vẫn bảo thủ, anh muốn lấn át sự chú ý của mọi người về mình, mấy thằng cha cấp dưới sao cứ nhìn vợ anh mà tán tụng ca ngợi, đã thế còn đòi bắt tay nữa.

Khả Vy nói không nhiều, cô phần lớn dùng nụ cười để ứng xử hay đúng hơn cô tự thấy mình kém cỏi để đối đáp với những người có trình độ. Con người ta khi đi làm rồi sẽ không còn ngây ngô và thẳng thắn như thuở niên thiếu, họ nói ngọt hơn, lọt tai hơn nhưng hằng ý sâu sa khó lường. Lạc Thiên là người quan hệ rộng, hiểu biết của anh chắc chắn thừa khả năng để bảo vệ cô, nên cô cũng chỉ biết xuôi theo.

*

- Chà, nãy giờ bàn chuyện công cũng nhiều rồi, chúng ta nên dành thời gian nghỉ ngơi tư giãn. Vừa hay hôm nay công ty chúng tôi có tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ, các vị ở lại dùng bữa cơm, Tuấn Kiệt và Gia Minh cùng tham gia nhé, Lạc Thiên là chủ tiệc đó! - Cao phu nhân khéo léo sắp xếp hết cả, việc bà mong muốn là gửi ngầm nơi những người bạn của con trai mình trước mặt các bậc tiền bối một hoạt cảnh dựng sẵn, rồi chính Lạc Thiên rơi vào bị động và không thể làm khó con dâu.

Vũ Gia Minh che tay ngáp uể oải, chẳng hứng thú nhưng cũng ậm ờ đồng thuận, việc ứng xử cho công việc hệ trọng của gia đình anh lệ thuộc hoàn toàn vào Phi Hàm, biết cô rất giỏi và sắc sảo, muốn trả ơn mình mà anh lại không quan tâm đến đám giấy tờ lộn xộn. Suy cho cùng anh đến đây cũng chỉ làm con rối cho phép cô chỉ đạo.

*

- Giám đốc, Cao chủ tịch cho gọi ngài và quý bà Khả Vy tới nhà hàng luôn !

Khả Vy được gọi là quý bà từ một nam trợ lý, trong lòng ái ngại, nếu không lấy Cao Lạc Thiên chắc không bao giờ cô nghe người ta gọi mình trịnh trọng và quyền quý. Cô gạt đầu đồng ý rồi xin phép Lạc Thiên vào toilet một lát. Trong căn phòng chừng một m2 cô lắp thẻ nhớ của Triệu Đông Kỳ đã đưa cho vào điện thoại và dùng tai nghe theo dõi. Cô nao nao lo lắng, chẳng biết rồi sẽ ra sao nữa, lướt lại mấy video mà hôm qua đã cắt công tập dượt.

- Oe !

Khả Vy lấy tay ôm họng mãi mới nặn ra được một tiếng. Cô ban đầu nghĩ mình sẽ diễn trước đám nhân viên của chồng đã thấy kì cục rồi mà giờ đích thân bố chồng gọi thì mức độ của hành động phải phức tạp hơn nhiều. Ngâm ngùi cô chuẩn bị lại một hai lần nữa, có gì tùy cơ ứng biến !

Lạc Thiên không nghĩ ngờ việc chờ đợi khá lâu, trái lại anh cố tạo không khí thoải mái để cô không bị căng thẳng. Anh biết vị trí của cô trong gia đình nên dễ dàng thông cảm, ví như là thiên kim của nhà thông gia khá giả sẽ chẳng có gì đáng lo ngại, đằng này hết một người con xa xứ tay trắng. Khi cô ra anh lên tiếng:

- Nếu cha mẹ có nói gì cô thì... tôi sẽ... đỡ cho ! Tôi không để cô bị... mắc nạn đâu !

Khả Vy hai tay giữ chặt chiếc ví nhỏ, đưa mắt từ dưới nhìn thẳng lên anh, những lời này thật sự chân thành, vậy mà cô mới là người đẩy anh vào bí bách.

- Lạc Thiên à,... cảm ơn anh ! Tôi rất cảm ơn anh ! - đến lúc này mắt cô đã long lanh nước, lập tức lẩn tránh đi. Cô lấy lại dũng khí, quàng tay anh và tiếp tục con đường.

*

Cánh cửa dát kim loại đẩy ra, căn phòng sang trọng với chiếc bàn ăn đã bày biện những món ăn cầu kì bắt mắt, Khả Vy mồm chữ O miệng chữ A trước những quan khách lịch sự ngoài tầm dự đoán. Gọi là có vài người mà phải tới gần hai chục chỗ ngồi. Cô nuốt giọt đắng vô hình, bám chặt hơn tay Lạc Thiên, thôi xong rồi, lại còn có cả Tuấn Kiệt và người anh em Trần Hùng nữa.

- Hai bác và bố mẹ đợi chúng con có lâu không ? Khả Vy, em chào mọi người đi ! Đây là... - Lạc Thiên vừa nói vừa để ý Vũ Gia Minh, hần không ngờ cũng đến.

Sau màn chào hỏi kính cẩn của Khả Vy và một vài lời xã giao câu lệ, mọi người đứng dậy từ ghế sofa chờ vào bàn gỗ lớn để dùng bữa. Lạc Thiên cho rằng để Khả Vy cùng mình ngồi cùng Trần Hùng là hợp lí bởi anh vốn không ưa Vũ Gia Minh. Nhưng con Cáo không nghe theo, cô ta cứ đứng theo Lạc Trung.

- Ra đây ngồi !

- Không... tôi thích ngồi phía này hơn. - Khả Vy khom người phía trước, lắc đầu từ chối.

- Cô thích ngồi gần nhà vệ sinh à ?

- Không không, ngồi gần anh Trung, tôi không ngồi đối diện với các bậc sinh thành đâu ! - Khả Vy biết mình ngồi chỗ nào cũng không qua nổi đôi mắt của Cao phu nhân, nhưng cô ngại Tuấn Kiệt và Trần Hùng bởi hai người đó rất hay trêu chọc cô và Lạc Thiên, còn ở bên Lạc Trung dễ thở hơn nhiều.

Vũ Gia Minh thấy Lạc Trung đẩy ghế cho Phi Hàm cũng tìm cách ép cô ưng thuận, anh cũng nhận thấy tình ý từ ánh mắt ông Trương sầm soi nhân viên mình nên để cô ngồi giữa cùng mình là hợp lí. Còn vợ chồng nhà kia thì không quan tâm.

Nhưng Khả Vy không như ý, chỗ trống còn lại bên Lạc Trung là gia đình họ Hoàng, anh cần phải ngồi đó để tiếp chuyện. Vì quá chán chừ lè mè, lại lúc Lạc Thiên bắt chuyện với Tuấn Kiệt, chỉ còn hai sự lựa chọn cho mình và cả Lạc Thiên, đó là ngồi bên trái Vũ Gia Minh hoặc chiếu tướng Cao phu nhân, cô đành để mình ngồi yên phận bên “tòng phạm” hôm nào, và thứ tự ngồi bắt đầu từ ông Trương, tới Cao phu nhân, cha mẹ của Tuấn Kiệt, Tuấn Kiệt, Trần Hùng, Lạc Trung, Phi Hàm, Vũ Gia Minh, Khả Vy và Lạc Thiên, có một vài chiếc ghế trống đơn lẻ ngoài ra.

Lạc Thiên đưa mắt nhìn xuyên từ Khả Vy qua Vũ Gia Minh, đồng thời kéo sát ghế của Khả Vy lại gần mình, không bởi biết cô sợ bố mẹ chồng thì còn lâu anh mới để tên Vũ Gia Minh có cơ hội ở gần. Bữa ăn bắt đầu bằng câu nói của ông Hoàng:

- Chà, Lạc Thiên mới ngày nào còn chơi trò ô tô, bi bô tập nói với Tuấn Kiệt mà giờ đã có cô vợ xinh xắn thế này rồi, không biết bao giờ Tuấn Kiệt nhà này mới sống ổn định đây. Suốt ngày lang thang nghịch ngợm với Trần Hùng thôi ! Chán thật !

- Tuấn Kiệt chắc còn giấu hai bác đấy thôi chứ cậu ta muốn kết hôn thì khối cô xếp hàng dài !

Khả Vy biết ngay hai ông tướng lại chăm chọc kích bác nhau, cô chỉ nhìn xuống, tránh ánh mắt của mẹ chồng từ hướng khác.

- Tuổi trẻ còn dài, lo việc lấy vợ sớm làm gì phải không anh Trung và Gia Minh. Lạc Thiên, cậu khai thật đi, có khi nào kèng chưa đánh đã ăn cơm rồi ???

- Ha ha ha !!! - vì các gia đình đã thân thiết nên Tuấn Kiệt cũng chẳng ngại trêu đùa, tiếng cười xuất phát từ Trần Hùng và có dây truyền. - Anh Thiên là

rất thích trẻ con đây chị dâu à !!!

Nãy giờ Khả Vy vẫn cúi gầm mặt, chân run run và chẳng để ý gì, cô nghe thấy có người gọi mình chỉ ngừng lên gạt đầu ngược lại với sắc thái của Lạc Thiên.

Chương 8.5 : Con ơi là con !

- Làm, làm sao có chuyện cậu nói được, chẳng qua là vì... vì cha mẹ tôi coi cô ấy như con đẻ, muốn bù đắp tình thương mà cô ấy đã phải chịu thiệt thòi trong suốt năm tháng qua... nên... tôi chấp nhận hy sinh tuổi trẻ... - Lạc Thiên bào chữa, anh không định động đến nỗi đau của cô, chỉ là lí do này là hợp lí nhất. Và rồi anh lại nghĩ, nếu kết hôn mà có con ngay, người ngoài rất dễ cáo buộc nghĩ oan cho mình.

Đến chết mất thôi, Khả Vy nuốt không trôi, lòng dạ sôi sùng sục, tay chân loạn choạng, ngay cả đôi đũa cũng không nắm được, đã thế Cao phu nhân thì thoáng lại nhìn sang cô, nhắc nhở hành động quan trọng nhất phải được tiến hành, những lúc như vậy cô chỉ biết ngoảnh mặt đi, về một người khác bên cạnh chẳng hạn, bởi ở đó cũng có một cảm giác bình yên mà không mang tội lỗi.

- Anh làm cái trò gì thế ?

Khả Vy không thấy Vũ Gia Minh tán chuyện cùng mọi người, anh đưa tay xuống gầm bàn và tút tút với chiếc điện thoại cục gạch đen trắng cổ điển. Rõ ràng không phải nhẩn tẩn bởi ngón tay cái di chuyển phím lên xuống ngang dọc.

- Ô hay, anh có để ý đến mình đang ăn gì không thế ?

Cô vẫn thấy tay còn lại của anh ta gấp đồ ăn như thường, Phi Hàm phía bên kia dường như muốn nhắc nhở nên gấp một miếng đầu cá vào bát mà anh ta vẫn có thể há miệng như nhai thịt dừ.

- Cái cô này, chết toi con rắn của tôi rồi ! - Vũ Gia Minh bị huých tay khiến đầu con rắn chạm vào thân, cả một con rắn dài lấp phần lớn màn hình nay trở thành “game over”.

- Thế không nói để anh học cho phụng mấu ? Đã có lòng tốt mà không biết cảm ơn !

- Cô tưởng tôi thích ngồi ăn lăm lăm ? Nếu không phải vì tránh cho cô khỏi bị tổng giám tôi đã chẳng phải thân chinh nhìn mấy người này !

Khả Vy không hiểu lắm nhưng cũng tin một phần, cô nhìn vào chiếc điện thoại với vẻ tò mò. Người làm tiền thường thích dùng đồ điện tử dát vàng dát bạc, riêng anh ta lại “trung thành” với đồ truyền thống từ lâu năm, cô hỏi nhỏ :

- Cho tôi mượn chơi một tý !

- Không !

Và mỗi khi Khả Vy để cái miệng phồng ngộp đồ ăn khó nhai nhìn chằm chằm về bên phải, Lạc Thiên lại khơi chuyện để ép cô quay sang bên mình. Ở đâu ra kiểu cô ta cứ nhìn nhìn người khác vậy.

- Em ăn cẩn thận không thì hóc xương ? Có cần anh dóc cho ?

Con người của Khả Vy dao động từ bên Vũ Gia Minh về phía Lạc Thiên rồi lảo liên theo sự sùng sốt của Cao phu nhân và những người xung quanh, cô rụt rè đồng ý. Nếu bên cạnh Lạc Thiên không chỉ có một mình cô để anh gọi bằng em thì cô đã không tin câu nói đó dành cho mình.

Lạc Thiên đường hoàng chuyển đĩa cá của Khả Vy về bên, tỉ mẩn gỡ từng miếng xương nhỏ, đắc thắng vênh mặt với Vũ Gia Minh. Chưa hết anh còn lấy khăn giấy lau vành môi cho cô rất tình tứ.

Vũ Gia Minh quệt mũi dè bủ, có gì mà thằng cha Lạc Thiên mấy lúc liếc mình rồi nhẩn rảnh ra cười. Hẳn sợ mình quyến rũ vợ hắn à, cái con nhỏ này có cho cũng chẳng thèm. Anh chú tâm chuyển chủ đề ẩm thực.

- Thư kí của Gia Minh, cô Phi Hàm rất có năng lực trong công việc, Gia Minh à, con thật có con mắt nhìn người !

Cao phu nhân nheo mắt khó chịu trước câu nói của chồng, ông ta lại bắt đầu có ý đồ không lành mạnh. Cũng đúng thôi, bà coi ông là bù nhìn trước thực lực của hai đứa con trai thì ông cũng chẳng nề nang mà gượng ép cảm xúc.

- Không dám nhận lời khen của ngài, tất cả là nhờ vào Sếp Gia Minh, người đã chỉ bảo tôi rất nhiều điều ! - Phi Hàm thừa nhận ra ánh mắt sáng trưng của lão già nhìn mình, cô đang từ chối khéo.

- Vừa đẹp người vừa đẹp nết, thanh niên thời nay khó kiếm được người nào khiêm tốn như cô !... Xin hỏi quý tuổi của cô ? Lạc Nhã con gái tôi chắc cũng chạc tuổi, thật hay nếu nó được tiếp xúc với cô đây ! - ông ta tìm cách đi đường vòng.

Lạc Trung còn chưa kịp phản ứng thay, Gia Minh đã bộc chực nghiêng rằng:

- Ô, Phi Hàm tuổi Thân, không hợp tuổi Mùi ! - anh chứa ghét những loại đàn ông hái hoa bắt bướm khi có gia đình rồi, lại còn là lão già nữa chứ. Một khi đã là người của mình, anh nhất định bao bọc. Chỉ những ai thực sự kết tâm giao mới biết lòng tốt, còn hạng tâm phào anh chẳng thiết.

Tuổi con Dê, câu nói quá bỗ bã và chỉ thẳng vào mặt ông Trương, chính bởi Gia Minh không hề biết ông ta tuổi con gì mà cứ nói càng khiến vị chủ tịch tức tối, tuy nhiên ngoài mặt vẫn coi như không có chuyện gì. Xưa nay ai ai cũng biết Trương chủ tịch có tính chẳng gió, nhưng ngày hôm nay mới có người dám nói thẳng vào mặt trước những người khác.

- Xin hỏi hàm ý của anh Vũ là thế nào ? Tôi không tin nên chẳng hay, theo anh thì vợ chồng tôi có hợp nhau không ? Liệu có con ngựa nào hau háu châu chực ?

Chẳng đâu xa, Lạc Thiên không bào chữa cho ông Trương mà anh thấy chướng tai gai mắt khi Vũ Gia Minh xia xoi tuổi giáp của mình.

- Ô ô, ở đây chỉ có Tuấn Kiệt tuổi Ngọ, ý anh là sao hả Lạc Thiên, nếu tôi không lầm thì anh và tôi cùng tuổi ! - Vũ Gia Minh nói câu này vừa xoa dịu không khí mình tạo ra, cũng vừa thỏa hiệp. Anh chẳng đại cò non nói láo cò già, ông Trương có bất bình thì cũng làm gì được.

Lạc Thiên chau mày, kìm nén hơi thở, anh cứ tưởng Vũ Gia Minh hơn mình một tuổi, thành ra lại đi nói bạn mình. Bỏ đi. Anh tìm vấn đề khác để vào chuyện cùng Lạc Trung, lờ đi Tuấn Kiệt đang nhăm nhăm.

Khả Vy quay sang bên Gia Minh, hần nói năng thật đáng ghét nhưng dù sao nghe còn đỡ nổi da gà hơn lời đường mật của tên chồng.

- Hình như chồng cô đang ghen thì phải !? - Vũ Gia Minh cười đều.

- Cái gì ? - Khả Vy nói nhỏ.

- Cô không tin thì quay lại mà xem, hần đang lườm tôi đấy !

Cái đồ nhỏ nhen, cô có gì mà hần tưởng tôi dụ dỗ cô chứ !? Ha ha ! - Vũ Gia Minh nói rồi lắc đầu rồi ngoảnh đi.

Khả Vy làm theo, đột ngột chuyển hướng về Lạc Thiên. Anh hấp tấp nhìn sang nơi khác. Có lẽ nào ghen thật !

Cao phu nhân biết lúc này là thích hợp nhất để mọi người trở lại bình thường và chú ý cao độ với con dâu. Bà ra ý:

- Khả Vy con, ăn thử món này xem, vừa ngọt vừa bổ, lại rất tốt cho sức khỏe !

- ... Dạ ! - Khả Vy sau vài giây mới ngượng được một từ, cô chìa bát của mình kính cẩn để Cao phu nhân gấp vào.

Dường như chưa đạt được mục đích, cô con dâu không tỏ ra hợp tác, nhất nhất chỉ vâng vâng dạ dạ theo những điều bà nói, Cao phu nhân dồn dập xoay sâu vào mắt Khả Vy hơn. Ánh mắt sắc nét mang hơi hướng của sự sai khiến nhiều hơn tâm tình. Bà đã từng cảm thấy tội nghiệp, thương hại cho cô, lấy một người chồng không tình yêu, ngay từ đầu Lạc Trung mới là người được bà chỉ định gánh vác trách nhiệm này, nói một cách nôm na là hứng chịu hậu quả từ người cha. Nếu là Lạc Trung Khả Vy chắc chắn sẽ không phải chịu những gánh nặng như bà đang chịu đựng, cậu con trai thứ hai, Lạc Thiên tựa ông Trương thừa thừa, chỉ khác là điều kiện sống của Lạc Thiên tốt hơn và được hưởng thụ nền giáo dục đúng đắn từ bà. Việc chọn con dâu trưởng là việc hệ trọng và không thể thay đổi nên rùn rui Khả Vy buộc phải chấp nhận, bà đã cố tình chọn một cô thôn nữ kém hiểu biết thay vì vớt một khuôn mặt long lanh đẹp để chính bởi để chúng không nảy sinh tình cảm. Bà đã chịu được hai mươi mấy năm qua, thì tại sao cô bé Khả Vy không chịu được, hơn nữa, xuất thân của bà danh giá và đứng trên cả nghìn người. Nhưng trong bữa tiệc này người con gái mang cái tên Phi Hàm kia, vô cùng tuyệt mỹ lại không chiếm lấy ánh nhìn của Lạc Thiên một chút nào, trái lại chính Lạc Trung mới là người nghiêng ngả. Có thể vì Lạc Thiên vẫn còn say đắm Nhục Lam. Bà hy vọng Nhục Lam hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh của gia đình mình lúc này, sau này nhất định bà sẽ không để cô chịu thiệt thòi, vì xuất thân của cô danh giá, còn Khả Vy, những loại người hèn mọn chỉ cần quãng một sấp tiền là giải quyết được tất cả. Người giàu là kẻ không lương thiện, vậy nên từ giờ bà sẽ không cần phải nghĩ cho Khả Vy nữa.

Khả Vy bất giác rung mình, chân tay lạnh toát. Cô vội vàng tránh ánh mắt của người lớn, cô biết mình chẳng đùn đẩy nghĩa vụ được cho ai nhưng không đành. Mỗi khi bắt gặp khuôn mặt của Lạc Thiên lòng cô như thất lại, đã sống với nhau khoảng thời gian dù không nhiều, tình cảm hần phải có, không thân thiết nhưng cũng coi là có gia vị. Cả lòng tự trọng, giá trị tuổi trẻ cùng thứ đáng quý nhất của đời con gái đều bị gói vào bao rồi đem đổi trác. Ước gì có ai đó tốt bụng hiểu được hoàn cảnh của cô lúc này, à có chứ, cô biết mình vẫn còn Triệu Đông Kỳ, nhưng anh ta không có quyền, có tiền, có thể để lật đổ chức vị “Cao thiếu phu nhân” giùm cô.

- Vy Vy ! - Lạc Thiên này giờ không thấy Khả Vy cử động, cô ngồi ro người và đan tay đặt trước đùi, cổ họng vừa như muốn mang theo chút gì ra ngoài, lại vừa kìm ***.

Khả Vy vẫn duy trì sự tĩnh lặng, những suy nghĩ đang chiến đấu trong bộ não muốn bùng nổ tất cả. Mười tám tuổi cô tưởng cuộc đời mình được vẽ màu sắc mới, trải nghiệm một cuộc sống ngỡ như mơ, ấy thế mười tám tuổi, cô đi lừa lọc người ta, cái người mà trước cha sư cô đã đồng ý sẽ bên nhau trọn đời và một mực chung thủy. Phải rồi, cuộc sống là một sự sinh tồn, ngày ấy nếu cô không đứng vị trí thứ năm trong dãy, đã có một cô gái khác thế chỗ vợ của Lạc Thiên, rồi cô gái đó cũng sẽ thiên thoái, tốt nhất là được ngày nào hay ngày ấy, cô tình nguyện là một con rô bô, còn Lạc Thiên, đánh phải kẻ anh ta chứ, anh ta còn có tình yêu riêng, cô chỉ cần com ăn ba bữa là đủ.

Đến đây lòng mắt của Khả Vy cay xè, ngón tay ghi siết da thịt mà đầu cảm thấy đau. Miễn là không khóc, miễn là vẫn trụ được thì chúng ta còn chơi trò ảo tưởng trường kì.

Một hai ba, cô đếm từng giây một, miêng cố đưa ra đầy lưỡi vươn lên. Đừng nghĩ cô kém cỏi khi ngay cả một việc dễ dàng mà không làm được, phẩm chất tự tôn đang chống lại tư duy trôi buồm, nó không chế lợi ích cá nhân của những kẻ đắc độc.

Mồ hôi lấm thấm trên khuôn mặt, li ti sau lưng vấy, nếu cô ghen, nếu có một sinh linh nhỏ bé nào đó trong suy nghĩ của mọi người thì khi vỡ lẽ, cô biết làm gì đây. “Đừng lo, tất cả đều được dàn xếp ổn thỏa !” - cô được người ta nói câu này rồi, thế thì còn gì phải hoang mang.

- Khả Vy ! Lạc Thiên rất thích món mực xào, thi thoảng ở nhà con dành thời gian nhé ! - Cao phu nhân gọi ý thêm, này giờ cô ta đang dự bị sau cách gà hay không thềm nghe lời bà già này nói.

- Bác Cao à, bác vẫn chu đáo với anh Thiên quá !

Khả Vy luôn bị kích động trước những lời đùng đùng của mẹ chồng. Dù ai có nói gì, họ bàn tán về một hoạt động thể thao, một khu giải trí nào đó nhưng hễ cứ đến lời Cao phu nhân nói là cô khiếp sợ. Bà thúc ép cô không chỉ bằng giọng nói, ánh mắt, mà còn bởi những thứ cô đang có, mọi thứ, kể cả Lạc Thiên.

- Làm sao vậy ? - Lạc Thiên xoay hẳn mình về phía Khả Vy, cô rất lạ, nhìn cô mỏng manh như giọt sương mai, dễ tan biến như làn khói mây, xa vời vợi như một vòng Trái đất. Phong cách này không giống Khả Vy anh từng biết, cô không hợp với nhẹ nhàng và yếu đuối đâu, cô là ai chứ, là con Cáo ghê gớm lãnh lót cơ mà. Anh đưa tay lên trán cô và dồn mọi sự quan tâm vào đó - Có gì không ổn ư ?

Khuôn mặt xanh xao của Khả Vy không hề đùa, mọi người mãi tiếp chuyện lúc này cũng dừng lại để hỏi han. Khả Vy không biết nữa, nếu cô chỉ là một con bé vắt vường cơ nhỡ, liệu có được nghe giọng nói ân cần từ Lạc Thiên hay không?. Cứng rắn, cô khoát tay anh ra, ghen đáng ôm lấy tàn dư một thời ngây ngô đã qua, lần cuối cùng lướt mắt nhìn anh và Vũ Gia Minh.

- O...ẹ... ! - Cô hoàn thành nhiệm vụ rồi đó.

Tín hiệu SOS có khi nào Lạc Thiên hiểu được chứ, khi mà lòng tin của anh đã có chỗ cho cô rồi. Còn Vũ Gia Minh, cô đã nói với anh ta rằng mình từng muốn làm cảnh sát, nay nhân cách hủy hoại rồi, cũng như anh, ước mơ đó không bao giờ đạt tới.

Vũ Gia Minh đột nhiên thờ dài, hình như anh vừa nhận được thông điệp từ cô gái kia, Khả Vy đó nhờ anh giữ hộ một dấu chấm than cầu cứu. Hoặc cũng có thể anh nhầm !

Đi đến cùng thì vẫn không ai hiểu được cô cả, cuộc đời nửa thật nửa ảo, khắc nghiệt như thế chứ đâu cho không ai hạnh phúc !

Lạc Thiên đề chế độ nhạc nền nhỏ, giữ tốc độ tối thiểu trên quãng đường về nhà, cũng tránh những con đường ùn tắc giao thông hay đường cao tốc bụi mù, dù con đường có dài và xa cỡ nào, lòng vòng và rắc rối, anh vẫn muốn đem lại bình an cho người ngồi bên trong.

Khả Vy lững thững đi vào nhà, cô cũng chẳng nhớ mình đã mang theo những gì nên nhẹ nhõm với đôi bàn tay không. Vào tới phòng khách, cô gieo mình ngã xuống ghế nhìn lên trần nhà, ở đây không có khoảng trời nào cả. Khi Lạc Thiên mang đồ vào cho thì cô dựng người đi lên lầu, không nói không rằng.

- Điện thoại và túi xách của... cô này ! - Lạc Thiên đi tới bậc thang thứ hai nhưng không thấy cô có dự định cầm lấy đành thôi. - ... Đừng nghĩ ngợi nhiều... tôi... anh sẽ không để... - nói như thế rồi anh sẽ làm gì được cho cô chứ, Lạc Thiên dựa vào tường và vẫn nhìn về phía cô.

Khả Vy dừng lại đứng một tíc tắc để giọt nước mắt thỏa mãn rơi, rồi lại thần thờ về phòng. Khoảnh khắc khi các phân tử nước vỡ vụn thật tàn nhẫn, chúng gắn kết rồi chia xa mỗi ngả mà chưa kịp quyến luyến. Cô sẽ nghĩ nhớ ngày hôm nay, giọt lệ này dành cho Lạc Thiên, bắt đầu những tháng ngày cô không chỉ khóc cho mình nữa.

- ... Sẽ không để Cao Khả Vy bị lãng quên đâu !

Tiếng cửa đóng lại rồi anh mới đủ dũng khí nói lên, mà dấu cô còn ở đó âm thanh cũng không đủ truyền tới. Có hai thứ Lạc Thiên bất lực, thứ nhất đã để mẹ mình phải nén nỗi đau gìn giữ cho ba anh em anh được hạnh phúc, để người ta phải thốt lên một câu ngưỡng mộ cũng để chính bản thân bà tự gieo mộng vàng ngưỡng tường về một gia đình ấm cúng. Thứ hai, đó là về Nhược Lam, anh buộc lòng cuộn cô trôi theo dòng dĩ vãng, anh không đủ Khả năng gánh vác được thực tế dòng máu giữa hai người. Và không thể có điều thứ ba nữa.

Lạc Thiên là một chàng trai đa tình ư ?, cứ để người ta nghĩ thế, anh không thiết. Một Lạc Thiên đi theo vết xe đổ của thứ cảm giác không thật, mù quáng và lầm lối. Bởi anh không muốn lụy tàn chấp vả như người mẹ, heo úa trong nhung lụa như người cha nên anh không sống thật với tình cảm. Anh thương Nhược Lam nhưng vẫn giao du với nhiều cô nàng, anh muốn chỉ cho thiên hạ thấy mình luôn là chủ con tim, tình tảo tuyệt đối. Rồi khi gửi ngấm hoàn toàn vào người con gái đó hóa ra anh trắng tay. Nhưng... câu chuyện kể rằng, có một con Cáo sống trong khu rừng tăm tối, nó chỉ biết sống cuộc đời giản đơn và nhàm chán. Thế rồi một ngày người ta đem con Cáo tới nơi giàu sang. Cáo được săn sóc và sống một cuộc đời trước đó không mong tới. Như vậy truyện cổ tích vẫn tồn tại, ít nhất nó sống theo mặt tích cực của Lạc Thiên. Chỉ cần cho một cơ hội khác, sẽ không phủ nhận mà nhất định giành giật lấy, đó là con đường dẫn đến hạnh phúc, là không buông tay.

Anh không muốn học cách chịu đựng và mang cuộc hôn nhân của mình ra làm trò đùa. Cơ hội có rất nhiều nhưng sàng lọc qua màng lưới của anh là hạn chế. Khả Vy, cái tên này đủ nhỏ để ra đi hoặc may mắn ở lại trong trường cơ hội ấy. Sự lựa chọn mập mờ mà anh không cho phép sau một thời gian chỉ còn lại khẳng định “Khả Vy đã từng mang họ Cao”. Anh nguyện giữ lấy những hệ quả giữa hai người, một sợi dây trời buộc thế xác trước khi chiếm lĩnh cả tinh thần.

Điện thoại của Khả Vy có một cuộc gọi, từ Triệu Đông Kỳ. Lạc Thiên hơi bất ngờ về số máy của người đàn ông này lại được lưu trong danh bạ, hẳn chẳng phải là bạn trai hờ của Nhược Lam hay sao. Tuy nhiên anh tôn trọng Khả Vy.

- Có ai gọi đấy ! - tiếng gõ cửa cũng cho thấy sự trân trọng.

Khả Vy chỉ mở đủ để chìa tay ra, bắt lấy điện thoại và đóng lại tức thì. Cô nhấn nút trả lời khi khóe mắt đã ướt mềm rồi tức tưởi khóc. Triệu Đông Kỳ muốn biết xem cô thế nào, còn thờ được nữa không, anh có trách nhiệm với nhân vật của mình, cũng có lòng thương trước số phận ngặt nghèo. Anh dành thời gian lắng nghe, để cho cô biết mình xa vời với cô đơn. Mảnh đời của anh có phần đồng cảm, cuộc sống đôi khi cũng cần biết chia sẻ.

Khả Vy vịn nước chảy mạnh, khụy gối vỡ òa, lạc cả giọng. Cô không quan tâm chiếc điện thoại đã rơi khỏi tay, miễn là có người đang an ủi là được, dù đó là thương hại hay chân tình, cũng như đó là Triệu Đông Kỳ hay Lạc Thiên. Khóc để vui đi nỗi lòng, thỏa lấp vết nứt dạn con tim, và cũng để trôi xa khoảng cách gần gũi với người mà được gọi là “chồng”.

*

- Chú Thiên véo má cháu nữa đi, chú không thích chơi với cháu nữa rồi à? Ừ ừ, cháu méc cô Vy chú bỏ rơi cháu !

Cu cậu Tom nước mắt lã chã tay cầm chiếc kẹo socola dúi dúi bắt Lạc Thiên nhận lấy lòng thành. Nhưng anh lắc ngón tay làm mặt lạnh.

- Chán rồi, chú không thèm má cháu nữa, chú có bé con mũm mĩm xinh xắn hơn cháu nhiều! Bé còn cho chú hôn má chứ có kiêu kì như cháu đâu !!!

- Không chịu đâu, cháu ghét trẻ con, ghét ghét ghét !!!!!

Tiếng hét ré lên đúng lúc đồng hồ réo chuông khiến Lạc Thiên choàng tỉnh, anh nhận thấy mình đang nằm úp và ôm ấp cái gối bên cạnh. Bật dậy, lấy tay xoa mặt mới biết mình đã há miệng trường kì. Anh lột vỏ gối và vất xuống giỏ đồ, vươn vai hai lần.

Đứng chống hông nhìn ngó sang bên hàng xóm, chị nhà và nhóc Tom đang trên đường có lẽ là đi ăn sáng, anh nở nụ cười khoái chí, cứ nghĩ đến khuôn mặt nhăn nhó khó ưa của cu cậu và vẻ mặt đắc thắng của mình lại khiến anh sung sướng, chỉ vài tháng nữa thôi mấy nhóc ở khu phố không còn được bành chướng mà nhõng nhẽo người lớn nữa đâu. Do đó anh cúi xuống gom quần áo bẩn lại, nếu không nâng niu “mẹ nhóc”, khi lớn nhóc cho mình ra rìa thì nguy.

- Anh dậy rồi à ? Đồ dơ cứ bỏ vào nhà tắm, lát nữa tôi...

- Thôi, để tôi mang ra tiệm giặt, cũng không xa đường tới công ty ! - Lạc Thiên phối hợp tất cả các cơ và dây thần kinh cho ra một nụ cười rạng rỡ nhất nhìn về phía Khả Vy - Hôm nay chúng ta sẽ ăn món gì nào ? Tôi có thể đóng góp vào việc nào đây nhi ? - Anh kéo tay áo lên cao, mục đích của việc để chuông báo thức sớm là phụ bớt gánh nặng cho cô.

- Thế thì anh đợi chút, tôi gắng chuẩn bị nhanh !

- Sao mặt cứ xị như cái bị thiếu kia ? Cười cái coi nào ! - anh tiến đến lau bát đĩa, thực chất ngả mình lên vai cô mà hoạt náo không khí.

Khả Vy khẽ rung mình khi có hơi thở phả vào gáy, cô né người tránh ra thì bị vòng tay anh giữ lại, bờ vai áp vào lưng cô, hai tay vịn vào thành bếp.

Lạc Thiên sức xác nhận quan hệ, anh đang quá thân mật với Khả Vy, thẹn thùng rút tay lại ngay, rút túi quần. Hành động vừa rồi đều nằm ngoài nhân thức của anh.

- Hay thôi chúng ta đi ăn ngoài, vừa đỡ mất công nấu lại vẫn đảm bảo chất lượng !

- Tùy anh, nhưng tôi thích ở nhà hơn, anh có thể đi nếu muốn !

- Cô làm sao vậy ? Giận tôi à ? Cô... đã khóc đêm qua ? - Lạc Thiên xuống nước, đi một mình có gì thú vị, chưa gì cô ta đã thích ăn mảnh ở nhà với thiên thần bé bỏng rồi.

- Đâu có, chỉ là đêm qua tôi coi bộ phim hoạt hình về mấy con dê, cười chảy cả nước mắt ! - Khả Vy chối biến, cô không đủ chuyên nghiệp để đánh kem nền che khuyết điểm lừa dối anh, cô gọi hành động vô thực.

- Cứ cười đi, nên nhớ... cũng sắp có thêm một dê con trong nhà rồi đấy ! - từ hôm qua anh bắt đầu bày vẽ xem tử vi và phát hiện ra rằng con cái mà ần tuổi bố thì đại cát đại lợi.

Khả Vy hé khóe môi, nghe những gì anh ta nói kìa, tại sao lại cả tin người như vậy. Cô véo hều má anh thầm nói: Đồ ngốc ạ ! Dù sao thế này cũng còn hơn buổi sáng sau đêm tân hôn, lúng túng không yên và thẹn thùng.

An tâm để các chuyên viên làm mát da cho vợ, đặt một chiếc taxi lướt về từ trước, Lạc Thiên mới lặn bánh xe đến công ty. Niềm hứng khởi và vinh dự cứ ngày càng trào dâng trong lòng, chỉ nghĩ đến tan ca thôi mà các dây thần kinh phấn khích đã rạo rục thăng hoa.

- Sắp làm bố trẻ con nên anh quên mất nhiệm vụ trợ lí tình yêu cho em rồi hả ? Anh nhớ cho em một chân làm bố... đỡ đầu nhé ! - Trần Hùng và Tuấn Kiệt đã đợi sẵn ở văn phòng làm việc.

- Để xem thái độ của chú em thế nào đã ! - Lạc Thiên cụp tay hai người bạn, thích thú khi có người nhắc tới niềm vui riêng của mình.

- Thế thì phải làm châu bìa đã chứ !!! Định keo kệt lên chức bố với bạn bè là không được đâu nha ! - Tuấn Kiệt không ngờ gặp lại nét rạng rỡ của người bạn nhanh tới thế, tính từ ngày gắn kết với Khả Vy dường như không hề thấy Lạc Thiên phiền lòng nữa, khác xa đêm hôm say xỉn.

- Được thôi, nhưng để khi nào có cơ hội, dạo này Khả Vy không thích tôi là cả ! - anh nói như mình có một gia đình thực thụ và vững bền.

- Gìoi oi ! Chị dâu cảm hay anh can tâm, thật là... nhiều khi em nghĩ không hiểu chị dâu nữ công gia thất tầm cỡ nào mà giam được cả ông trời !

- Ha ha, cậu này ! Chẳng qua tôi là người đàn ông đích thực ! - Lạc Thiên ngoác miệng cao ngạo, anh chưa từng tìm hiểu câu trả lời cho Trần Hùng, tự xây dựng công thức từ mình tạo nên kì tài cho Khả Vy.

Trần Hùng và Tuấn Kiệt nhìn nhau đánh động, tiến hành kế hoạch mà hai đã bàn với nhau trước.

- Khai thật đi ! - Tuấn Kiệt kéo rèm cửa kín mít, mặt đối mặt với Lạc Thiên - Cậu kết hôn chính xác được mười sáu ngày, việc gặp lại Khả Vy tính từ bữa tiệc là cộng thêm chín ngày nữa, cậu đã giờ trở vào lúc nào,... HẢ ?

Để tăng tính gay cấn, Trần Hùng dùng chân gõ nhịp chỉ thị từng giây đồng hồ trôi qua, cộng thêm chiếc quạt là tập tài liệu phe phẩy tựa phòng giam lấy khẩu cung.

- ... Hai cậu này, chuyện riêng tư nhà tôi... không khai được ! - Lạc Thiên lẩn tránh ánh nhìn của Tuấn Kiệt, có quá nhiều câu hỏi anh không thể biết đáp án, chúng đều xuất phát từ Khả Vy.

- Kinh chưa ! Thế ai đã nhờ chúng tôi xác minh chuyện nhà các người ! Lại còn hỏi lung ta lung tung ! - Tuấn Kiệt đứng dậy làm chiếc ghế xoay vòng, rồi lại đột ngột ngồi xuống - Tôi không tin chuyện này lắm !

- ... Nói xem cậu nghĩ gì ?

- Tôi thấy Khả Vy không giống với mấy cô bồ của cậu, tôi cảm giác như ngay cả nắm tay hai người cũng chưa từng, cô ấy vẫn còn coi cậu gần ngay trước mặt mà xa tận chân trời ! Ánh mắt cô ấy và cậu giao nhau sao chỉ thấy lờ mờ huyết, nhìn đều đó, chẳng thấy yêu thương ở đâu cả !

- Ai bảo cậu, chúng tôi đã từng... hôn nhau rồi mà ! - Lạc Thiên nhấp mắt liên tục, cử động yểu hèn và liên tưởng đến giây phút đó. Tuấn Kiệt nói có lí, rất chí lí. Ngoại trừ đám cưới, cả hai đều thiếu những cử chỉ mặn nồng tối thiểu của một đôi vợ chồng.

- Vậy hôn nhau có con được hả ? Kiến thức gia đình của anh hạn hẹp như vậy thôi sao ?

- ...

- Tôi vẫn nghi ngờ về đám cưới chóng vánh của cậu, về bên Khả Vy thì không biết nhưng cậu có thấy hạnh phúc không ? Có thể cậu tăng bốc hóa vấn đề, có thể hôm qua cô ấy đơn giản chỉ bị cảm cúm thông thường thôi ?

- Hạnh phúc, đương nhiên là có, hạnh phúc cực kì, tôi rất hạnh phúc ! Khả Vy, cô ấy gạt tôi làm gì, cô ấy thích ăn đồ chua, cam, me, hay mệt mỏi, chóng mặt... - Lạc Thiên trả lời từng câu hỏi bằng chất giọng mạch lạc và hơi cuống.

- Tôi không bảo cô ấy gạt cậu, mà cậu đã ảo tưởng về chuyện làm bố. Hình như... cậu hơi tự tin về bản thân ! - Tuấn Kiệt nửa đùa, rít lợi phân tích. Đầu mắt rồi Lạc Thiên tỉnh thông, hai người đang tìm cách khơi gợi lại tính chất đó giùm.

- Đúng vậy, chị Vy trưa qua nhìn rất yếu, có dấu hiệu buồn nôn đầu cứ phải là nghén. Anh không biết ư, con gái vào những ngày ấy mà ăn chua mất rất nhiều máu, mất máu thì mệt, dẫn đến buồn nôn, hoa mắt, chóng mặt.

- Cô ấy... dạo này mới thích ăn chua ! - Lạc Thiên không đồng tình, anh đang đi trên mây và không muốn lỡ chân.

- Khẩu vị của con người luôn có thể thay đổi, điều đó không nói lên gì, hơn nữa, có thể dạo trước cậu không để ý nên không biết điều cô ấy thích.

- ... Nhưng...

- Điều quan trọng nhất tôi nghĩ đến, cậu lấy vợ sớm, còn trước cả anh Trung, hẳn Cao phu nhân sẽ dặn dò Khả Vy đừng vội có cháu, cũng vì cậu còn sự nghiệp, cô ấy lại còn quá trẻ. Phải không ?

- ... Tôi... sẽ... phải làm gì...? - Câu nói thoát ra thều thào qua đường thanh quản, Lạc Thiên nôn nóng đối lập nào nề.

- Cách kiểm chứng tốt nhất là: Siêu âm !

*

Nắng tắt, nền trời dịu dịu màu xanh lơ. Một chiếc máy bay đi qua vòm trời cùng với tiếng ù ù nhỏ nhỏ, đem theo chút xao xuyến không lời...

Khả Vy ra mở cửa cho Lạc Thiên, anh đánh lái vào gara luôn mà không xuống xe chơi đùa cùng mấy nhóc trẻ con hàng xóm. Khả Vy lấy làm lạ, cô vẫn đứng ở cổng dõi theo đám con nít nghịch ngợm đủ thứ đợi anh ra ngoài. Chúng tập hợp tài sản riêng bày la liệt xung quanh. Cậu nhóc Tom luôn thích cầm đầu chỉ đạo, bắt bẻ các bé nhỏ tuổi hơn phải làm theo chỉ thị. Thử ngày ấy của cô làm gì có đồ hàng, gấu bông để chơi, cùng lắm là chiếc khăn mùi xoa nhét bông làm búp bê truyền tay từ mình sang các bạn khác. Cô vịn chặt vào song cổng, dựa đầu mơ màng, đã qua rồi thời gian, nếu bây giờ có thể mua được rất nhiều đồ chơi cũng không thể giá trị bằng một món đồ đơn sơ khi bé.

- Đi vào thôi ! - Lạc Thiên đứng đấy dõi theo, cô đang nghĩ gì hãy thử chia sẻ cho anh được không, bỗng nhiên anh muốn biết tâm tư của cô ghê gớm.

Khả Vy ngoái lại lần cuối rồi cũng theo Lạc Thiên vào trong, cô man mác một nỗi buồn khó tả, để đến lúc anh bám tay vào hai bên vai mới thực sự tỉnh.

- Chúng ta nói chuyện một lát nhé ! - Lạc Thiên dần nhìn nhận nghiêm túc vấn đề, anh muốn mọi thứ phải rõ ràng và lược bỏ việc Khả Vy chịu phần khổ đây.

- Anh cứ nói đi ! - Khả Vy nín thở chờ đợi, đứa bé, cô biết anh muốn nói về vấn đề này. Cô đang mâu thuẫn, một mặt muốn chấm dứt mọi chuyện ngay khi còn trong giới hạn quay đầu lại, một mặt lại muốn tiếp diễn, cô mong được biết Lạc Thiên có thực sự đón nhận mình trong vai trò người vợ, người mẹ của con anh không.

- Bỏ qua rườm rà và đi vào vấn đề chính, cuộc hôn nhân của chúng ta... chắc Khả Vy cũng muốn nói về chuyện này chứ ?

- ... Tôi vẫn đang nghe... - Điều cô sợ nhất là anh sẽ phủ nhận mọi thứ, kể cả chẳng có gì trong dạ cô nhưng thật đáng buồn nếu anh muốn hủy bỏ.

- Ngày đám cưới tôi đã uống rất nhiều rượu, Khả Vy biết đấy, rượu làm tôi chẳng kiểm soát được hành vi... tôi quả thực không lường được tác hại của nó.

Lạc Thiên nãy giờ toàn nhìn xuống dưới, đến đây anh đánh liều đón ánh mắt cô, biết rằng rất ngại để nói ra những điều như thế này tuy nhiên chỉ ít có thể ngăn được một vài giọt nước mắt của cô kể từ đêm nay thì anh sẵn sàng.

- ... Không... anh đừng đổ lỗi cho bản thân ! - Khả Vy tránh mặt anh, cô đưa mắt cố tìm một bông hoa trước chậu cây cảnh đã thay lá.

- Ngày mai tôi xin nghỉ, chúng ta đi... khám nhé ! - Anh nín lưỡi, câu nói là tập hợp của những kí tự khó nói nhất, căng thẳng có, đấu tranh có, trách móc bản thân và có cả hy vọng.

- Anh nói gì ? - khuôn mặt cô biến sắc, cô tin rằng mình có thể thẳng tay hất ly nước vào mặt nếu anh ta có ý đồ hủy hoại tài sản ảo của chính mình. Cao phu nhân đã nói, không cần biết cô ứng xử thế nào, bắt buộc phải làm cho Cao Lạc Thiên tin và giữ đứa trẻ. Cô đã gật đầu ưng thuận nhưng miệng anh ta mà phũ phàng thì mọi thứ sẽ kết thúc ở đây.

- Ngày mai tôi xin nghỉ, chúng ta đi... khám nhé ! - Anh nín lưỡi, câu nói là tập hợp của những kí tự khó nói nhất, căng thẳng có, đấu tranh có, trách móc bản thân và có cả hy vọng.

- Anh nói gì ? - khuôn mặt cô biến sắc, cô tin rằng mình có thể thẳng tay hất ly nước vào mặt nếu anh ta có ý đồ hủy hoại tài sản ảo của chính mình. Cao phu nhân đã nói, không cần biết cô ứng xử thế nào, bắt buộc phải làm cho Cao Lạc Thiên tin và giữ đứa trẻ. Cô đã gật đầu ưng thuận nhưng miệng anh ta mà phũ phàng thì mọi thứ sẽ kết thúc ở đây.

- Đừng nóng giận... - Lạc Thiên bối rối nắm chặt lấy tay cô mà nói - Chúng ta sẽ điền tên vào giấy đăng kí kết hôn dù kết quả xét nghiệm là sao chẳng nữa !

Sau đó anh lặng thinh ngắm nhìn cô, chưa bao giờ nghe tiếng khóc lại cảm thấy thanh thản và yên lòng hơn. Cứ khóc đi, khóc đâu chỉ là biết đau, khóc còn mang cả một bầu trời hạnh phúc và khóc cũng là sự đồng ý một mãi mãi.

Khả Vy muốn giải phóng tất cả, từ ngày gặp Lạc Thiên cô làm quen với việc vướng vào nhiều cung bậc cảm xúc, cô vừa ghét, vừa thương, vừa giận, vừa quý, vừa đau, vừa xích lại gần hơn... Nhờ anh cô biết được mùi vị của giọt nước mắt, đâu chỉ mặn chát đơn thuần... và có những lời hứa không lãng mạn trước thực tế...lại được đảm bảo vững vàng.

Nhưng khi tìm về cốt lõi, Khả Vy bình tĩnh, cô thu tay về bên mình, đặt trên thất bưng.

- Chỉ cần câu nói đó thôi, cảm ơn... Lạc Thiên của tôi ! Khả Vy thật may mắn ! - Cô không muốn kìm giữ chân anh, anh có quyền trở về cuộc sống ngày trước, anh sẽ được gặp gỡ mọi cô gái, cũng không phải để ý tới thời gian về nhà, cô sẽ bao che như một vị quân gia dễ tính nhất, anh được về với tự do bởi trong giây phút ngắn ngủi này anh bó buộc thuộc về cô, như thế đủ ấm lòng cô bé lọ lem rồi.

- Ăn cơm, đi ăn cơm ! - Lạc Thiên đứng dậy đi vào bếp, anh để khốake môi cùng về lên một đường cong giống cô. - Đã nấu cơm chưa ?

Cô lau hàng mi ướt, đám trẻ con dùng ánh mắt vô tư ghé vào khung cổng tò mò nhìn từ xa. Chúng đều không hiểu, tại sao chú Lạc Thiên để cô Khả Vy khóc mà cô vẫn cười tươi tắn. Chúng chỉ biết đau là khóc nên chúng ngốc nghếch lắm, còn người lớn yêu sự ngốc nghếch của trẻ con...

*

Trần Hùng trông cây si trước ngôi nhà màu rêu đầu con ngõ. Cười một mình nhưng thật thú vị, anh đang hình dung khuôn mặt đáng yêu của Dương Mẫn khi cô nhận được món quà từ mình. Anh nghe cô nói, cô mang ước mơ trở thành một nhà thiết kế, nếu vượt qua kì thi tuyển chọn đợt này sẽ được cấp học bổng qua nước ngoài đào tạo. Nhà cô không khá giả, tám học bổng từ thiện lại từ công ty bên nhà họ Hoàng, nếu muốn anh chỉ cần nói vài câu với Tuấn Kiệt là được ngay, đây quả thực là cơ hội thể hiện tấm chân tình. Tối đây bên Trường Tôn sẽ điều động quản lí sang Itali thực kiến, anh cũng dự định một suất cho mình. Vậy là tiện cả đôi đường, hẳn nói toang hoảng ra cô không đòi nào đồng ý nhưng khéo léo lại là ở tài ăn nói, Lạc Trung là của nàng Phi Hàm nào rồi, anh công chính môn thuận với Dương Mẫn... của anh.

Tiếng cửa mở, Trần Hùng lúng túng nấp vào một chỗ nín thở, lăm lăm lời thoại. Anh đã bỏ qua tình tiết Cao chủ tịch đi từ trong ngôi nhà ấy ra, lên một

chiếc taxi đỗ gần chờ sẵn, phải tắm khăn chấm mắt. Khi quay vào, anh chỉ còn nhìn thấy Dương Mẫn cùng bậc tiền bối cúi ngủ.

- Tiểu Mẫn, anh vừa đi qua nhà, có chai rượu thuốc định biếu bác ! - Trần Hùng hân hoan mà không hiểu tại sao Dương Mẫn cùng người cha già đi vào trong nhà một lúc mới ra niềm nở đón mình.

Đến lúc anh vào nhà rồi không khí ngột ngạt tràn ngập khoang mũi, thoát lấm tấm trên chiếc ghế gỗ cũ kỹ vài giọt nước mà Dương Mẫn đã chủ động ngồi dề lên, có thể nhờ đó anh mới được vai kề vai cạnh cô như lúc này.

Cô nói chuyện nhiều với anh hơn ngày thường, giọng nghệt mũi nên kém trong trẻo, ngữ âm bẽ tắc và vô mục đích. Trái lại người cha kiệm lời khác hẳn với mọi khi ông rất thích anh đến chơi cò cùng. Như thế đuối khéo, trong câu hội thoại ông luôn nhắc tới Lạc Trung và đẩy anh sang một bên.

- Mẫn à, hay lát nữa con đi nhờ xe cậu Hùng đây tới công ty gặp Lạc Trung, dạo này không thấy con nhắc đến anh ấy ! Cháu không phiền chứ ?

Dương Mẫn thêm một lần gạt đầu rồi kéo Trần Hùng đi luôn, anh vẫn chưa xác định được chuyện gì đang xảy ra. Cái siết tay của cô sao lạnh toát, cô lạnh, anh lạnh hay tình yêu của cô đặt nơi băng giá ?

Trần Hùng cứ thế lái thẳng, con đường từ phố lớn hẹp dần theo sự sầm uất, đi mãi ra tới bìa rừng thì quang đãng và vun vút chân trời.

Dương Mẫn nói anh đừng tới công ty, rốt cuộc là sao, anh nghe từng tiếng nấc nghẹn ngào, cô mang tâm sự, cô muốn khóc, còn anh không thể làm gì hơn. Cô không mở lòng với chính mình nên để nước mắt hóa đá.

- Dừng lại ở đây đi anh ! - giai điệu âm thanh vang lên như một chiếc đĩa nhạc cổ có nhiều vết xước, không thể phục hồi.

- Đi thêm chừng mười phút nữa là tới biển, tại sao lại không ? - Trần Hùng vẫn giữ tay lái để bốn chiếc bánh xe bon bon tích cực. Anh mong gió cuốn bay những điều sâu thẳm, bờ cát chôn giữ nỗi u tư đọng đây, từng làn sóng rửa trôi niềm chua xót.

Em hãy nói cho thiên nhiên niềm đau em giữ

Thiên nhiên sẽ mang chúng về bên anh

Anh sẽ nặn chúng thành niềm vui chỉ dành tặng riêng mình em...

Trần Hùng không nói hoa mỹ được như thế, điều anh làm chỉ giản dị là nghĩ về chúng và gửi đến cô một bờ vai vững chắc. Thế mà dường như Dương Mẫn đâu hiểu lòng anh.

- Không, ở đây thôi, đi hết con đường mệt lắm, thấy được biển thì sao chứ, có nhiều thứ thích mà không vưon tới được đâu...! Em không thích đi lối tắt... Đường thẳng không thể uốn thành đường tròn... nên hai đầu của chúng mãi mãi xa cách nhau dù chúng vốn thuộc cùng nhau.

- Em nói gì mà triết lý vậy, chúng ta là người tạo ra đường nét, cũng tạo ra phép nối, mọi việc nếu trong khả năng thì hãy nên làm tới cùng ? - Anh đang nói cho cô nghe hay nói về nghị lực của chính mình, Trần Hùng phóng tầm mắt ra xa, anh và cô không phải hai điểm đen đó chứ.

- Thế mà có thứ không nằm trong tầm với của em mà em phải ép nó thuộc về mình... !

- ... Lạc Trung ư... ? - nói với người con gái mình thích về người đàn ông khác thật khó, Trần Hùng nghiêng răng nặng nhọc.

- ... Làm dâu... nhà họ Cao... sẽ thế nào nhỉ ? - Bất chợt cô đưa ra một câu hỏi táo bạo mà biết sẽ làm người ta rất đau.

Trần Hùng tỳ mạnh chân ga dù xe tắt máy, anh còn chỗ để đi nữa ư ?

Ly cà phê tỏa làn khói cuối cùng, mực nước không hề vơi kể từ khi rót ra. Căn phòng lớn và có điều hòa làm mát không khí nên hơi lạnh của cà phê chẳng san sẽ được bao nhiêu. Nó tồn tại chỉ để trưng bày vẻ thanh tao. Bên chiếc bàn sách, ông Trương và phu nhân mỗi người chọn một chiếc ghế xa cách.

- Con dạo này ra ngoài ban tối khá nhiều đấy ! Đi làm về mệt nên nghỉ sớm !

- Bà cứ để cho con tham gia tiệc tùng với bạn bè, Lạc Trung con cứ đi đi, con đã lớn thì hãy để nó tung cánh tự toại! - Ông Trương nhìn vào Lạc Trung mà soi lại mình tuổi trẻ, được mất đã khiến ông có một tách cà phê mà đánh rơi hương thơm của nó.

- Để như thằng Lạc Thiên ư, - Cao phu nhân nghiêng răng - Mẹ biết con thường liên lạc với Vũ Gia Minh và mẹ không đồng tình về tình bạn đó, mẹ luôn kì vọng vào con, con hơn hẳn Lạc Thiên và Lạc Nhã, nhưng lúc này mẹ không nghĩ con vẫn đi đúng hướng!

- Mẹ à, con giúp Gia Minh công việc thôi mà, cậu ta còn thiếu nhiều kinh nghiệm đàm phán, tới tới cậu ấy mới rảnh ! Con đi rồi lát sẽ về !

- Không có chuyện giúp đỡ thương trường, cậu Gia Minh đó có cô Phi Hàm thư kí, con đến chỉ giáo cậu ta thực sự ư ? - Bà chẳng thiết vòng vo, Lạc Trung trước nay luôn nghe lời, lí nào vì một đứa con gái lại chống lệnh bà.

- Không không, à, tiện thể con còn ghé qua nhà vợ chồng Lạc Thiên... hỏi thăm sức khỏe em dâu ! - Anh tìm một lí do khác thay thế, sắp tới giờ hẹn Phi Hàm và anh luôn đứng giờ.

Cao phu nhân không nói gì nữa, bà đưa mắt nhìn ông Trương. Lạc Trung là con bà, cũng là con ông, âu thật phiền lòng. Chỉ mong Lạc Nhã đừng như hai anh trai nữa. Bà thở dài làm ngơ mặc ông Trương đẩy tay ra hiệu đồng ý, Lạc Trung cúi chào rồi ra cổng.

Quan hệ giữa Lạc Trung và Phi Hàm đã tiến triển hơn nhiều, hai người đi lên từ tình bạn qua những lần nói chuyện tâm đắc, xây dựng mối thân thiết bởi những sắc sảo trong cách đối đáp và ánh mắt có chiều sâu.

*

Quay trở lại với căn hộ số 888 trên đường Cừ Nguyên, Lạc Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý. Anh dìu Khả Vy ra tận cửa. Hôm nay anh vận đồ lịch sự, áo sơ mi màu xanh nhạt dài tay, cổ áo cài ghim, quần tây ống đứng, tựa vị khách mời của một hội nghị tầm cỡ.

- Không cần phải... sán lấy tôi, tôi có đến nỗi chân đi không vững đâu mà anh coi như bị bạo bệnh vậy ? - Khả Vy chưa kịp thích ứng với cử chỉ ân cần từ người khác, cô nhón nhột khi cánh tay anh đặt lưng chừng thân mình.

- Yên nào, đi nhẹ thôi, cẩn thận bậc thang ! - Lạc Thiên quyết không bỏ tay cô ra khỏi vai mình, bóng của hai người dưới ánh nắng làm thành một mĩ họa.

- À, tôi gọi cho mẹ anh đến... tôi không có kinh nghiệm lắm... nên... - Khả Vy cắn môi.

- Ủ, mẹ chu đáo lắm, bà sẽ đưa ra nhiều lời khuyên cho chúng ta !

Trước khi đưa Khả Vy vào trong xe, anh bỗng dừng chạm lộn tóc và hót chúng lên mang tai cô một cách tinh tế. Anh đâu hay mình đã đi quá giới hạn thật rồi.

Anh rẽ qua nhà nội và đón Cao phu nhân đi cùng, để bà ngồi ghế sau. Thi thoảng lại hướng mắt lên kính chiếu hậu, nếu đúng là sự thật anh sẽ làm mọi cách để cả gia đình dòng họ chấp thuận con dâu.

- Đeo cái này vào ! - Vừa xuống xe, Lạc Thiên cẩn thận mang khẩu trang y tế cho Khả Vy - Ở đây mùi thuốc khó chịu lắm ! - anh không quên đỡ cô từng bước nhỏ.

Trước mặt người lớn anh không thấy hồ thẹn khi cứ nắm chặt tay nhưng cô lại khác, ngoài việc ngượng ngùng cúi đầu Khả Vy còn găng gờ từng ngón tay anh ra. Cao phu nhân nhìn anh khó đoán, bà lắc đầu khi cho rằng cả hai không cần diễn thái quá.

Khi cánh cửa mở ra một màu trắng tinh khôi, chiếc máy mang nhiệm vụ cao cả khởi động, vị bác sĩ cũng vừa thay y phục, ông mỉm cười với người tới khám đầu tiên trong ngày. Qua vài thủ tục xác nhận, bác sĩ yêu cầu Khả Vy nằm xuống giường công vụ.

- Tôi yêu cầu nữ bác sĩ ! - Lạc Thiên đứng chen ngang làm thành ba điểm thẳng hàng giữa Khả Vy và người bác sĩ, chắc nịch câu nói mang thái độ sai khiến và có phần ích kỉ.

- Lạc Thiên à, ông ấy là trưởng khoa ! - Khả Vy thì thầm vào tai anh, do dự khi thay người khác sẽ lộ tẩy hết, cũng trở nên e ấp trước sự ích kỉ đáng yêu đó.

- Không là không ! - Anh kiên quyết, ai đòi lại cho phép người ta chạm vào người vợ mình chứ. Có cho ông ta mười hay hai mươi cái bao tay cũng không được.

- Được thôi, chúng tôi đáp ứng mọi nhu cầu của quý khách ! - Ông bác sĩ diêm dạm đi ra ngoài và không tỏ bất kì khó chịu trước những khiếm nhã của thanh niên, chừng mười phút sau một nữ bác sĩ khác bước vào. Bà gật đầu với Cao phu nhân.

- Nào tiểu thư, chúng ta sẽ tiến hành siêu âm. Có hai sự lựa chọn, siêu âm màu công nghệ cao tuy nhiên có gây hại phóng xạ hơn là siêu âm đen trắng ?

- ... Ừm... đen trắng đi ! - Lạc Thiên ra quyết định, anh nóng lòng lắm rồi, trở lại nắm lấy tay cô như gìn giữ tài sản thuộc về riêng mình.

Còn Khả Vy chỉ nhắm mắt để bàn tay người bác sĩ đưa thiết bị di chuyển trên bụng mình. Trong đầu không có gì phức tạp ngoài việc nghĩ về sáng nay cô đã ăn rất nhiều thứ, cái bụng no căng hao hao thú nhồi bông. Một chút bồn chồn len lỏi khi vô tình chạm mắt anh.

Trên màn hình tổ hợp hai sắc màu đen trắng, có những chuyển động của khối hình hài chưa rõ, sự phân bố các mảng đậm nhạt tạo nên vô số sinh động được chờ đón.

Lạc Thiên dõi theo từng chút một, cung bậc giác quan biến chuyển diệu kì. Trước đây cô em gái Lạc Nhã luôn kéo anh xem những bộ phim tình cảm, màn hình qua màn hình, anh vẫn thường nhầm lẫn tới tập cuối của đôi nhân vật, họ về với nhau, với kết tinh của tình yêu. Còn lần này, cũng là qua màn hình, tuy không phải lần đầu nhìn thấy, chỉ một lần gián tiếp thôi nhưng đến hiện tại anh dám khẳng định mình đang chạm tới nấc thang hạnh phúc.

- Xin chúc mừng gia đình ! Hợp tử phát triển thành bào thai và đang hình thành. Chỗ này chính là nếp não, tim bé đã có, giai đoạn đầu hệ thần kinh phát triển trước, các bộ phận cơ thể dần dần xuất hiện rồi hoàn thiện ở các tuần thai kì sau. Trong thời gian này thai phụ cần chú ý giữ gìn sức khỏe và tư thế đi đứng, nằm nghỉ...

Khả Vy tròn mắt kinh ngạc, ngỡ như bác sĩ đang nói chuyện người khác, nói theo cách kĩ thuật, tức là thiết bị input và output của máy siêu âm không ăn nhập. Cô xoay mình dõi theo các tín hiệu trên màn hình, ngờ ngác gật gù, đôi khi lẫn tưởng chiếc máy chính xác hoàn toàn.

- Con... con của chúng ta đây ! - Lạc Thiên ngồi xuống giường ngay cạnh cô, trào dâng niềm hứng khởi vô biên - Tôi được làm bố rồi ! - Anh ôm trằm lấy Khả Vy và hôn lên làn tóc sung sướng, bỏ qua tất cả quãng thời gian mình đã quen cô thế nào, hàng rào ngăn cách, thì tồn tại một mảnh ghép của anh trong cô.

- Ấy ấy ngọt thờ !

Khả Vy vội vàng nắm lấy dụng cụ thu tín hiệu đặt trên bụng mình, anh giữ chặt khiến bác sĩ tuột tay mà màn hình vẫn trả về hình ảnh. Cô được một phen hú vía, không ngờ rằng Lạc Thiên lại trông đợi nhường vậy.

- Lạc Thiên, con cẩn thận không Khả Vy động thai!

Cao phu nhân không can thiệp kịp thời chắc cô đã bị tung hứng trên không mất rồi, Khả Vy thờ mết mà lòng hây hây niềm vui. Cách thể hiện của anh trẻ con và lư quá.

- Ha ha, tôi lên chức rồi ! Khả Vy à, anh yêu em ! - Lạc Thiên chỉ dừng hành động nhưng miệng không ngừng nói, hy vọng đưa đến tột cùng sẽ thắng hoa và nở rộ như pháo bông rực cháy mãnh liệt.

Khả Vy thoáng chốc bị câu nói đó lật chìm chìm giữa sóng biển bạt ngàn,... nhưng sau khi chứng kiến những hành động kế tiếp của anh thì tan biến dòng cảm xúc. Anh ôm lấy máy tính, áp mặt lên nó, rồi thì bắt tay bác sĩ, lúc lại nắm vai mẹ mà hân hoan. Đôi khi lại giống như anh đang chung vui cùng bàn thắng của đội bóng ưa thích, hai tay nắm nghiền và giờ cao, hả hê hết lớn.

Cao phu nhân không lường được rằng Lạc Thiên lại phản ứng thái quá khi mẹ đưa trẻ là Khả Vy, nãy giờ bà dõi theo không sót chi tiết nào. Một câu hỏi xuất hiện trong đầu, liệu bà đã đánh giá lầm người...

- Phải rồi, tôi phải cho mọi người biết tôi đã làm bố ! Lạc Thiên đã làm bố !

Hào phóng chia sẻ thiên chức của mình, Lạc Thiên lỏ điện thoại lướt vào danh bạ, anh suy nghĩ người đầu tiên nên thông báo là ai.

- Bố à, con được làm bố rồi ! Bố cũng lên chức ông nội rồi nha!!! - anh nghĩ ngay đến bậc sinh thành, “trình báo” trong khôn siết.

- Anh Trung, anh chuẩn bị mua bím cho con em đi !

- Em gái, vậy là em thắng anh rồi nhé, chị dâu của em đáng yêu quá đi! Anh thích kẹo mẹ của em nhiều lắm !

- Nhược Lam, anh được làm bố rồi...

- Tuấn Kiệt, tôi sẽ thuê cậu giặt đồ cho con tôi ! À quên, tôi xác minh tính đúng đắn rồi ! Ha ha...

- Trần Hùng, anh đang xem xét có nên cho cậu làm cha nuôi cho con anh không đây... !

- Thư kí Phan, cô thông báo với mọi người rằng Giám đốc lên chức trong gia đình rồi, không ham hố chuyển chức vị trong công ty đâu, haha!!!!...

Lạc Thiên nói không ngừng nghỉ, như thể tay anh chực chờ ấn phím và đầu dây bên kia chỉ cần nghe là được trần thuật hết. Khả Vy ôm mặt đi, cô nhận thấy sự không hài lòng trong đôi mắt của Cao phu nhân. Bà đang nghĩ cùng một suy nghĩ với cô: tại sao Lạc Thiên lại nói chuyện rất thoải mái với Nhược Lam về vấn đề này, lại còn xếp cô ngay sau Lạc Nhã, như một người thân ruột thịt...

- Khả Vy à, mẹ cách đây gần ba mươi năm cũng hoang mang như con lúc này, lần đầu nên không tránh khỏi ngỡ ngàng, nếu có gì khó thì cứ nói mẹ sẽ chia sẻ cùng con ! - Cao phu nhân không hề chúc mừng, bà nói sáo rỗng vì biết Khả Vy chưa hiểu được cảm giác lớn lao khi được làm mẹ thế nào. Cốt chỉ để cho Lạc Thiên biết bà ủng hộ cả hai. Bà đã lo đến chuyện Lạc Thiên không chấp nhận, nhưng giờ thì vô ngại rồi, có điều anh phản kích và đặt niềm hy vọng quá.

Ra tới ngoài hành lang, Khả Vy dường như trở thành người phụ nữ được ngưỡng mộ nhất. Các thai phụ bụng bầu tái khám hay lần đầu đến rõ ràng đều mang chung tâm trạng phấn khởi vì một sinh linh nhỏ bé song hành trong thể xác mình, họ cũng có người thân xung quanh, những người chồng trở nên chu đáo hơn, quan tâm và săn sóc họ đặc biệt, thế nhưng ông bố Lạc Thiên thích thể hiện nhiều quá, anh ta vừa đi vừa xoa bụng vợ, không ngớt nhắc đi nhắc lại :

Con tôi là số 1 !

Khả Vy vẫn chưa hết ngại, mỗi sự chạm nhẹ nơi bàn tay Lạc Thiên đều làm cơ thể cô dựng ngược, buồn buồn, lạ lẫm và bị đồng hóa. Cô tập cười khi thử nghĩ ngày trước mình cũng từng được chào đón trên thế gian...

Ông Trương bất động, đôi mắt nhìn về tấm ảnh chụp trung với con trai thứ hai khá lâu. Khi ấy Lạc Thiên vẫn còn là đứa trẻ, cậu đặt đôi môi chúm chím lên má bố. Ông châm một điếu thuốc rồi cười tư lự, nhớ những buổi chiều tối vẫn hay dẫn cậu tới các quán bar trong khi Lạc Trung và Lạc Nhã phải học năng khiếu ở nhà. Ông dạy Lạc Thiên cách tận hưởng hương vị của ly cà phê đen dưới ánh đèn sa hoa khác ở nhà như thế nào, chỉ cho cậu một góc sống thật của lòng mình.

Lí do khiến ông thương Lạc Thiên hơn cả là vì cậu ta yêu ông nhất, cũng hay bao che và nói dối mẹ sau những lần đi cùng bố. Ông mong mỗi con trai lấy

được người mình thương yêu nhất, thế mà ông lại là tác nhân ngăn cản,... Đã nhiều đêm ông to tiếng với vợ, cốt chỉ để bà giải phóng hàng rào cho những đứa con của mình, ông muốn gỡ bỏ lớp kính dày cho cô con gái Lạc Nhã, phải gánh nặng trên vai Phó Tổng Giám đốc Lạc Trung, một lần được ôm Nhục Lam và nghe một bố,... Ông tham vọng quá, cái tham nhất vẫn là tiền bạc, không thể nào sửa đổi được...

Cao phu nhân đi vào, bà đã bỏ qua việc gõ cửa từ hàng chục năm trước. Uống ly nước lọc và ngồi xuống.

- Người đầu tiên nó nghĩ tới là ông !

- ...

- Ông thật tàn nhẫn ... !

Rồi bà đi ra đúng lúc các cơ mặt của ông Trương nheo lại đau đớn. Bà có tâm tư riêng của một người mẹ, ông mang nặng hộp cảm giác của ông, tại họ không từng lắng nghe một nửa còn lại, cũng chưa hiểu được giá trị những giây phút im lặng bên nhau, bởi họ nghĩ lời nói mới làm chua xót ruột gan, mà đâu hay họ chưa từng có nhau...

*

- Bố... bố đến à ?

- Con trai, bố đến chung vui với hai đứa đây ! - Ông Trương điềm đạm với Khả Vy nhưng vẫn giữ thói quen xoa đầu Lạc Thiên. Trong mắt bậc cha mẹ thì con cái nhỏ bé và luôn cần che chở.

- Ấy, đâu có được ! Bố sao chưa sửa cái tật cứ coi con là trẻ vậy ? - Lạc Thiên tránh né - Để bé con sinh ra nhìn thấy nó cười cho !

Ông Trương rút tay, khuôn mặt không biểu hiện nét buồn. Lốp mặt nạ đã được tôi luyện kể từ ngày ông bước vào nhà họ Cao, và ngày hôm nay phải đem ra dùng ngay trước cả dòng máu thân thích. Khả Vy huyếch nhẹ vào thân Lạc Thiên, anh còn không mau mời bác vào nhà, cô đây chỉ mong có người để làm nũng mà biết tìm đâu.

- Thế nào, cảm giác làm bố ra sao ?

Lạc Thiên và ông cười vang căn phòng, hai cha con bắt đầu ôn lại những kỉ niệm xưa. Khả Vy vào trong bếp chuẩn bị đồ ăn, cô có nghe qua, và hình dung về Lạc Thiên hồi bé, đủ đầy hơn những đứa trẻ miền quê nhiều.

- Vợ à, em ra đây ngồi đi, mang ra ngoài này rồi gọt hoa quả cũng được, đứng nhiều mọi chân lấm !

Lạc Thiên cắt đứt mạch đi vào trong bếp. Cô lắc đầu không đồng ý.

- Anh và bác cứ tiếp tục đi, tại tôi thích tưởng tượng về thuở niên thiếu của anh nên muốn im lặng nghĩ. Coi xem có xinh trai không ?

Lạc Thiên nhìn hoài nghi nhưng cũng có ý thích, yêu cầu cô ngồi ghế không được đứng nhiều rồi lại ra với ông Trương và hàn huyên. Khả Vy nói dối anh, cô đang nghĩ về mình nhiều hơn, cô thích nghe những câu chuyện dân dã về tuổi thơ cực khổ của Triệu Đông Kỳ, hoặc những câu ngắn mang nhiều ngữ nghĩa của Vũ Gia Minh, bởi nó gần gũi và mang màu sắc cô quạnh. Còn Lạc Thiên, anh khác hoàn cảnh cô vùi vùi.

- Bác và anh hai người nói chuyện, con lên phòng nằm nghỉ một lát ! - Khả Vy giấu chiếc điện thoại sâu trong túi áo, mang đĩa ngũ quả ra rồi đi lên cầu thang mới lên tiếng.

- À ừ ! - Ông Trương gạt đầu, ông cũng có ý định muốn nói chuyện riêng với con trai.

Lạc Thiên định đứng dậy lên hỏi thăm, nhưng ông giữ gọi lại.

- Bố à, Khả Vy vẫn còn xưng hô không đúng, con sẽ chỉ bảo cô ấy sau. Để con xem cô ấy...

- Không đâu, cứ để con bé gọi thế,... bố có chuyện này muốn nói... chúng ta ra ngoài một lát.

- Thôi ạ, có chuyện gì nói trong nhà cũng được, để Khả Vy ở nhà một mình con không yên tâm.

*

Khả Vy nhắc máy lên nghe, vì là điện thoại của Cao phu nhân nên cô giấu anh.

- Dạ.. !?

- Cô hãy giữ khoảng cách với Lạc Thiên !

- ... Vâng,... anh ấy vẫn luôn... cháu cũng không mấy ở gần...

- Bố của Lạc Thiên có ở đây không?

- Dạ, có. Bác ấy vừa đến, bác và anh Thiên đang nói chuyện ạ !

Khả Vy dự tính cuộc nói chuyện điện thoại còn dài nhưng Cao phu nhân đã cúp máy. Giọng bà đầy nghi vấn và mang tính kiểm tra, lẽ nào lại không tin tưởng ông.

Cô đặt điện thoại xuống, nâng niu con búp bê lên, cô quên đi định nghĩa của từ khoảng cách mất rồi... Khả Vy nghĩ tới hai người dưới nhà, mình thật thất lễ, nghĩ vậy cô xuống bếp mang thêm nước hoa quả mời. Họ không còn ở phòng khách, họ ra ngoài vườn.

- Nhượng Lam và con vẫn thường xuyên liên lạc chứ ?

- Vâng !

- Lạc Thiên nhìn thấy đôi mắt sáng ngời đang hướng về phía mình, dường như nãy giờ ông Trương nói về Nhượng Lam là có mục đích.

- Có chuyện gì... bố cứ nói !

- Hai bên gia đình chúng ta đều ưng thuận, mong muốn tác hợp cho cả hai.

Lạc Thiên đang nghĩ đến hai chữ “hoang đường”. Hình dung về Nhượng Lam trong anh lúc này còn lại những niềm vui bất tận, xóa nhòa cái đau khổ của ngày sự thật phơi bày, nên lúc này anh để ông nói tiếp mà không nói gì thêm.

- Mẹ con cũng rất thích Nhượng Lam, và ông Trịnh cũng ưng con lắm. Công ty gia đình bên ấy lại đang cần người điều hành, họ chỉ có con một, sang năm tới cả hai đều hai mươi... cũng vừa kết thúc cuộc hôn nhân với Khả Vy...

Khả Vy nghe thấy tên mình, loáng thoáng vài lời nhận xét về Nhượng Lam, cô dừng lại đôi chút theo bản năng.

- Vậy bố nghĩ Nhượng Lam thế nào ?

- Lạc Thiên có cách hỏi của riêng anh.

- À, bố rất thích con bé, bố coi nó như con cái trong nhà mà.

Anh thực sự muốn gạt tôi ra ư, tại sao lại... Khả Vy thất tim, anh đã nói những gì lúc sáng và những gì lúc này. Chúng đối lập tàn nhẫn khiến tôi không thể phân biệt được anh là ai ? Anh là của Nhượng Lam hay thuộc về gia đình có tôi...?

- Nhưng làm sao bố biết Trịnh phu nhân quý con, con có nhiều khuyết điểm..

- Lạc Thiên đi từ sơ hở trong câu nói của ông Trương. Cả anh và ông đều không nghĩ có kẻ thứ ba nghe được đoạn đối thoại.

- À thì, con trai của bố, con luôn tự tin về bản lĩnh của mình mà !

- Thế còn Khả Vy, cô ta sẽ được hưởng những quyền lợi gì ?

Khả Vy đặt khay nước xuống, tìm một chỗ nghe thích hợp rõ hơn, giọng lười của Lạc Thiên sao mà toan tính và phân bua. Cô tự dựng lên khuôn mặt của anh lúc này. Vô tình và phải nhận sự hiện diện của cô, hoán đổi chúng thành những tập tiền có giá trị sử dụng.

- Bất cứ thứ gì nó muốn trong phạm vi nhà chúng ta đáp ứng được.

- Vậy còn con của con và cô ấy ?

- Lạc Thiên không cố gắng nói là cô ta nữa, bởi từ cô ta xa lạ và không liên quan đến anh.

- Con không chấp nhận việc hủy hoại tài sản của mình !

- anh khẳng khái quyết định.

- Con hiểu sai ý ta rồi, đương nhiên gia đình chúng ta sẽ giữ lấy đứa trẻ, con lập gia đình với Nhượng Lam, con bé rất tốt, chắc chắn sẽ chấp nhận. Hơn nữa, trẻ con còn bé, bảo mẹ nó là ai thì chắc nó sẽ tin tưởng mãi.

- Cũng thật đúng như người nào nhận làm bố thì nó sẽ theo và gọi papa suốt đời.

- Hóa ra ý bố là thế !

- Lạc Thiên đã nắm được nội dung, anh vờ tỏ ra không hiểu trước đó. -

Bố... ! Con...

- Và như trút nỗi lòng, anh cứ tưởng cha mình vì muốn tranh tài sản nên mới “gài con dâu” vào, thì ra ông đang nghĩ về tương lai của anh và Nhượng Lam. Anh và cô không đi được đến điểm cuối cùng của tình yêu vì ông, nên ông tìm kiếm điểm đến đó thay hai người. Anh chợt nắm lấy tay ông mà cười, ông vẫn vĩ đại như anh từng nghĩ, chỉ có điều Lạc Thiên bây giờ còn thấu đến sự hi sinh của người khác hơn cái lợi của bản thân rồi.

- Nếu con muốn bố sẽ thúc đẩy nhanh hơn, con bé Khả Vy hiền lành và ngoan ngoãn, hẳn rất đơn giản. Hay quá, thế là Nhượng Lam sẽ trở thành con dâu của nhà ta ! Rồi nó cũng sẽ được ăn cơm cùng bàn với Lạc Trung, Lạc Nhã,... con sẽ về nhà nhé ! Bố muốn nhìn thấy các con nhiều hơn...

Lạc Thiên nuốt tới cạn khô khoang miệng, anh cũng muốn cho người đàn ông này được như ý, nếu là trước đây, nếu không có đám cưới này. Anh để ông tận hưởng ảo mộng và không nhớ đánh đổi nó, nhưng thế là quá nhẫn tâm với một người...

- Vậy nếu giả dụ như... hai bác Trịnh muốn có cháu bé thì sao ? Hai bác không thích con của Khả Vy...

- Lạc Thiên vẫn nhớ như in những gì Nhượng Lam nói với mình. Nếu trên đời không có quy luật dị hóa đồng hóa quái quỷ thì lúc ấy anh tin đã biến Nhượng Lam thành cô dâu duy nhất của đời mình.

Khả Vy này là một quân cờ ư ? Tôi có thể hỏi về công dụng của mình đối với các người không ? Nghe đến đây cô tự tìm được giá trị, tức là Lạc Thiên ơi, nếu tôi không có trẻ con, thì anh sẵn sàng đánh rơi và tìm về cô gái yêu thương của anh. Anh chỉ cần tôi như một người mang giọt máu của mình và quý cô Nhượng Lam, xong rồi tôi bị bỏ... Cả đời tôi đã từng bị vất lại một lần rồi, sao ông trời độc ác cho thêm một lần nữa... À ha, giờ thì tôi biết, công việc của mình chính là “đề mướn”. Có gì đau lòng hơn, nghiệp ngã hơn, mướn gì họ không mướn, sức lao động, thời gian, và cả tâm hồn...

Thật may, tôi không có con đẻ non của anh, tôi chẳng có ơn huệ, tôi không dính dáng đến Cao Lạc Thiên... nhưng, tôi sợ lắm, tôi sợ vì không có nên anh sẽ đuổi Khả Vy dứt...

Họ thật quá đáng, Lạc Thiên, anh lạnh lùng, cũng đáng hận vô cùng. Anh ghét tôi như thế sao, tôi không có chỗ đứng nào ư... Tôi là người vô hình trong cuộc đời anh... ? Cô lấy tay ôm miệng ngăn tiếng khóc rồi lui thui leo lên phòng. Bước chân lạc lõng ở chân trời...

- Ồ thì... con của Khả Vy chắc đáng yêu lắm, họ không từ chối được sự đáng yêu của bé đâu ! Con trai của con mà!

Vẫn là bé tắc thối, Lạc Thiên nhặt dần khói môi, anh tu nguyên chai bia. Mọi thứ nên dừng lại tại đây, anh hiểu được tấm lòng của người cha này là đủ, anh thật sự không trách ông.

- Con và Nhượng Lam không như mọi người nghĩ đâu. Cả hai đều có một khoảng thời gian dài dài sống bên nhau, tưởng rằng đã yêu nhau nhưng...

- Lạc Thiên nói dối để đi tới một sự thật mà anh mong muốn -

... chúng con đi tới điểm dừng vĩnh viễn rồi. Con chỉ coi cô ấy như em gái, và cô ấy cũng không thể coi con hơn người anh trai... chúng con đã nhiều lần cố gắng tiến triển, lại không thể hơn. Vậy nên bố đừng suy nghĩ nhiều về việc con kết hôn với Khả Vy. Con... không hối hận... đến bây giờ không hề hối hận. Nhượng Lam cũng tìm được cho mình một người thích hợp rồi. Con vẫn thương cô ấy, và cô ấy mãi là em gái của con... ! Con cũng sẽ để con mình gọi cô ấy như Lạc Nhã, bất kể là gì con vẫn luôn gìn giữ tình cảm của cả hai, con sẽ cùng anh Trung bảo vệ cô ấy... Hơn nữa, kể cả con của chúng con, của Khả Vy và con, có là một tiểu công chúa thì con vẫn viên mãn!

- Lạc Thiên... !

- Ông Trương bắt giặc cho rằng có khi nào bọn trẻ biết được quan hệ ruột thịt của mình. Khẽ khàng và tế nhị.

- Bố yên tâm đi, con không nhẫn nhịn ai bao giờ, nếu con không hạnh phúc nhất định con sẽ đổi mới môi trường sống. Bố đừng nghĩ Khả Vy là người nhầm chán, cô ấy cũng... hay lắm. Hơn nữa gia đình lại sắp có thêm thành viên, haha,...

- Lạc Thiên đã nhắc tới Nhượng Lam quá nhiều lần, anh muốn giải thích cận kề cho mọi người để họ đừng nhắc tới quá khứ trước mặt Khả Vy nữa, vì có hay không tình yêu giữa cả hai, việc gọi về mối tình đầu luôn gây bức bối cho nữa còn lại. Từ giờ anh đâu còn nhìn cùng một hướng với Nhượng Lam, từ giờ anh đã có lối đi riêng.

- Ta...

- Con dự định sẽ viết giấy đăng ký kết hôn với cô ấy...

Ông Trương đã đạt được mục đích, một khi có giấy kết hôn, đứa trẻ có giấy chứng sinh và một vị trí không nhỏ trong gia phả. Mọi chuyện thật dễ dàng theo kế hoạch của ông. Điều băn khoăn giờ đã được tháo gỡ. Nếu Nhượng Lam và Lạc Thiên kì thực thuộc về hai thái cực thì ông đã thoát được một cục đá trong rất nhiều tảng đá phải gánh, lại càng không phải xót xa khi đem cả cả ba đứa con mình chấp vá thành gia đình. Ông ngồi dậy và ôm lấy con trai.

Lạc Thiên tiễn ông về, nhìn theo bóng chiếc xe khuất rồi bao quát về ngôi nhà của mình, anh cảm thấy ấm áp lạ kì.

- Cộc cộc cộc !

- ...

- Muốn vào thăm dê con ! - Lạc Thiên thăm dò qua khe cửa nhưng kín quá, anh không biết được Khả Vy đang làm gì trong đấy.

Lạc Thiên thử vận nắm cửa nhưng đã bị khóa trong. Nhớ đã từng có lần mình phòng vệ bằng cách này mà ngoài, trách mình bày đặt. Đứng trực bên ngoài, anh đi lên đi xuống, lòng và lòng vòng chờ đợi, mới nửa tiếng không gặp đã thấy nhớ nhưng, đầu vẫn dặn lòng tránh hình bóng cô.

- Ngủ rồi à ? Hay bị mệt ? Có cần... à, hạn chế uống thuốc, này, có muốn xoa bóp thái dương không ? - Lạc Thiên vẫn cố nói vọng vào, chẳng biết trong đây có nghe thấy không nhưng anh muốn làm tất cả để san sẻ cùng. Việc mang thai đâu có nghĩa là riêng người mẹ mang nặng đẻ đau, bên cạnh đó vai trò của người cha cũng rất quan trọng, là người ôm giữ, vỗ về hai mẹ con.

...

Chờ đợi nằm ngoài mức tưởng tượng. Nếu bắt anh đợi một chiếc xe taxi, chờ thanh toán hàng hóa hay một hợp đồng kí kết làm ăn,... anh sẵn sàng, vì đó là luật lệ, nhưng cũng có ngoại lệ với một ai đó, rằng phủ nhận những tức tắc thời gian trời vô vị.

Khả Vy trong con uất ức hai khóe mắt đỏ ngầu, cô muốn ngủ đi nhưng không tài nào. Đặt mình xuống giường, cô đắm thụt vào con búp bê. Thứ đồ chơi vô tri này chỉ ít còn giúp cô giải tỏa nỗi lòng, nó vẫn cười dù bị người ta chà đạp. Phút chốc cô chỉ muốn lao ra và hét to rằng mỗi ràng buộc giữa mình với Lạc Thiên là hư cấu. Cô sẽ dập tắt mọi hy vọng trong lòng anh ta, phá tan ảo tưởng về một gia đình mà mình có vai trò không hề nhỏ.

Khả Vy lau hàng mi đầm lệ, cô tĩnh lặng một hồi lâu. Thử hình dung khi đem so sánh giữa mình và Nhược Lam. Đương nhiên cô áy thẳng, về mọi mặt, ngay cả làm chiếc bóng núp sau một tiểu thư cao quý chưa chắc Khả Vy đã vuron tới. Hay nói cách khác, từ « hàng giả » xứng đáng với cô hơn bất kì từ ngữ nào khác. Từ tên họ, cung cách ứng xử, giá trị vật chất đến góc tâm hồn của cô đều lọt thỏm giữa những con người cao sang quyền quý này mà nếu không gặp Lạc Thiên, cô nào biết tới.

Người ta vẫn nói, mỗi khi con gái buồn, họ thích ăn và Khả Vy là tín đồ ẩm thực. Từ giờ cô quyết định sẽ làm những điều mình thích, không phải gò bó vì bất cứ điều gì nữa, để đến lúc khép bức màn lại, chẳng còn tiếc nuối cho bản thân.

- ... Dê... dê... con nhớ... bố... papa à ?

Cô vừa mở cửa đã bắt gặp Lạc Thiên đứng chầu chực. Hành vi của anh ta thật đáng ngờ, chẳng khác một kẻ vô công rồi nghề xia xói chuyện đòi tư người khác. Nhất là khi cô quắc mắt nhìn, anh giả vờ lượn ra xa vuron vai, vụn khớp, nói lắp bắp. Ngoài từ “con” ra anh ta không thể nói về cô được à, và đôi mắt làm ơn nhìn lên khuôn mặt này được không.

- Ở đi đâu đấy ? - Lạc Thiên thốt lên nhằm dò hỏi, có phần ái ngại khi nhận ra mình dường như đang quản thúc cô.

- Đi nạp năng lượng! - Khả Vy đáp gọn, cô giậm chân khoan thai như thể vốn dĩ mình là người nhàn nhã, vô lo.

- Mất lại làm sao thế kia ? Sao cứ khóc hoài thế ? Có chuyện gì... thì nói ra đi... ? - Lạc Thiên nói giọng tội nghiệp bám theo, anh thắc mắc mọi thứ thuộc về cô. Ai ?, Cái gì ? đã chọc giận mẹ dê con của anh chứ ?

- Vậy anh nghĩ tôi làm sao ? - Khả Vy mở to mắt nhìn anh từ trên xuống dưới rồi đi xuống. Quả thật đúng, không thể nắm bắt được ý đồ một con người thông qua việc tiếp xúc, giờ cô không tin anh ta có lòng quan tâm tới mình, bất kì điều gì thuộc về anh ta hướng về cô chẳng qua có quyền sở hữu về hình nhân ảo mà vẫn được gọi bằng cái tên dễ thương.

- Không nói ai biết ? Mẹ dê đừng làm dê buồn nhé !

- Tôi đang muốn ăn thịt anh đây ! Mà tôi là Cáo, không phải làm lũ dê kêu be be như anh ! - Khả Vy thiết nghĩ, mình không yếu đuối, hãy chống mắt mà xem ta đây sống nhả răng hưởng thụ cuộc đời, rồi đến lúc cần phải cuốn gói thì cô sẵn sàng dọn sạch lưu luyến. Cô mở tủ lạnh và bắt đầu chiến dịch càn quét.

- Ăn vừa thôi, không ăn mít, nóng lắm, ăn cam hay nho đây này... ! Đừng ăn bánh ngọt, đường trong máu đấy! - Lạc Thiên cũng mong cô bồi bổ sức khỏe, miễn là đừng tiêu thụ những loại hoa quả chỉ ngon miệng mà không thực sự tốt.

- Tôi ăn cho tôi chứ cho anh à, bỏ tay ra! - Khả Vy cứng rắn.

- Nhưng... dê con không thích thế ! - Thật là khó khăn để nói lên chủ ngữ thực sự trong mục đích của câu nói, Lạc Thiên chặn tay cô lại.

- Tôi thích nuôi lợn chứ không thích nuôi dê! - Cô vừa nói vừa cắn chocopie khiến hàm răng đen xì như bà lão nhai trầu. Cô làm vợ của anh ta để sau này giương mắt nhìn anh ta « tái giá », thì con dê hay con lợn con cũng là vô nghĩa. Cô đưa tay trái chống bụng, hai chân cho hằn lên ghế.

Lạc Thiên đành châm trước, anh bóc giùm cô đồ ăn nhưng chỉ chọn những món tốt cho sức khỏe và tăng chất dinh dưỡng nhưng lạ thay cô không hề doái hoài đến chúng. Hơn ai hết anh hiểu phụ nữ mang thai cần được chiều chuộng và quan tâm gấp bội.

Khả Vy biến hóa qua trí tưởng tượng bằng phép tượng hình, cô cho rằng tất cả những thứ mình đang ngấu nghiến là từng lời lẽ xát muối của Cao Lạc Thiên. Cô nuốt gọn ghẽ như ao ước cuốn chúng thành tàn tro.

Vũ Gia Minh vừa mới sắp xếp một căn phòng cho người bạn cùng làm ăn cách xa nơi trung tâm để tránh tai tiếng. Người bạn này cùng hoạt động vũ trường với anh, tuy nhiên công ty của cha anh ta hiện đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hiện thời cần phải tránh hoạt động của viện kiểm soát. Sau khi tận tình dặn dò các nhân viên của mình chăm sóc khách chu đáo, Gia Minh trả không gian yên lặng về cho anh ta. Ngay trong gara của nhà nghỉ, anh vô tình trông thấy một cặp nhân tình, người đàn ông có dáng dấp với cha của Lạc Trung, còn cô nàng sánh bên có vóc dáng của một thanh niên trẻ. Vốn không hứng thú với chuyện riêng tư của người đời nên anh phóng xe về căn hộ của mình. Hình như anh đã từng trông thấy cô gái kia ở nơi nào đó một

lần.

Quả nhiên giác quan của Gia Minh không sai, người phụ nữ đó chính là Yến Yến, người đã đem mang giấc mơ cổ tích đến cho Khả Vy.

- Em à, đừng dùng thuốc lá bừa bãi, em nên nhớ mình đang mang trong mình dòng máu nhà họ Cao đấy !

Yến Yến khoác trên mình một tấm khăn mỏng, nằm trên ghế dài phả khói, cô ta theo dõi những tấm ảnh về cặp vợ chồng trẻ.

- Lạc Thiên, tưởng cậu ta tính tưởng cỡ nào, không ngờ cũng bị màn kịch của con nhỏ này làm mờ mắt. Anh có mắt chọn diễn viên đấy ! Con trai của mẹ thật may mắn khi có một ông bố tốt như thế ! - cô ta tiếp tục hút thuốc, - Đòi bèo bọt ! Đáng trách Yến Yến này không đủ khả năng để nuôi con ! - Cô ta khề rít một hơi dài, quãng đời tuổi thơ sống với người cha say xỉn và bất lương làm cho Yến Yến tin tưởng tuyệt đối vào việc giao chính máu mủ của mình cho người đang hoảng tử tế dù có ít nhiều thói xấu về phụ nữ. Những ngày qua từ xa quan sát, Yến Yến thăm ghen tị với cô gái Khả Vy, cô ấy thật sung sướng khi có một người đàn ông quan tâm đến đứa trẻ. Người mẹ bệnh tật quá cổ cũng chỉ mong chồng lo gánh trách nhiệm với Yến Yến, ấy thế mà ông ta có thêm đoái hoài gì đến.

- Ấy, em đừng náo nê như thế, anh sẽ không để con chúng ta thiệt thòi đâu. Lạc Thiên nó hơn anh, anh chỉ là một người đàn ông tồi, còn nó suy nghĩ thấu đáo và đặt hai chữ gia đình lên nhất ! Cũng may, vì nó quý trẻ con nên con bé Khả Vy mới được săn sóc đâu vào đấy !

Theo như bà Cao thuật lại từ những ngày đầu của cuộc hôn nhân giữa Lạc Thiên và kẻ ngoại đẳng, Ông Trương cho rằng anh không hề thấy một chút thu hút gì ở cô vợ trẻ, Bà Cao vẫn cứ ái ngại về những cử chỉ yêu thương mà Lạc Thiên đã thể hiện với Khả Vy, theo ông chẳng qua do quá bất ngờ và hạnh phúc vì thiên chức làm bố nên anh đã không mấy may do dự nghi ngờ kế hoạch, chứ nào phải nhờ tài cán của con bé thuê từ cô nhi viện kia.

- Con nhỏ nào sẽ nối gót phúc phận được chăm sóc con của Yến Yến này ? - Cô ta giữ âm vực lừng lừng, vừa hững hờ mà rất chú tâm

- Ban đầu anh định vun cho Nhượng Lam, con gái của tập đoàn Trịnh Thế, nhưng Lạc Thiên không đồng ý nên cứ biết tới đó đã, để Khả Vy hoàn thành vai trò của mình. Chưa chắc Lạc Thiên đã muốn li dị bởi nó nghĩ cho đứa con. Nếu không có sự can thiệp của bà ta thì anh chấp nhận con bé Khả Vy làm con dâu, nó thiếu tình thương rồi sẽ bù đắp cho con chúng ta hơn những đứa trẻ khác! Chỉ tiếc rằng bà ta mới nắm quyền quyết định và Lạc Thiên đâu có thương yêu gì con bé !

- Cái bà Cao cậy mình lắm tiền nên bắt nạt tôi tớ ! Hay anh bỏ quách bà ta đi ! Rồi dẹp cái trò này, con em em nuôi ! Chẳng mắc mớ dây mơ gì hết !

- Ngốc, nếu anh ra đi sẽ mất hết toàn bộ công sức gây dựng suốt ba mươi năm trời, tuổi thanh xuân, tiền bạc, lòng tin, con cái và một phần tài sản chứng khoán. Đến khi ấy làm sao có tiền nuôi mẹ con em !

Ông Trương phiền muộn hơn cả. Chính ông là trung tâm của rắc rối, ngày đầu ông tuyên bố phản đối mối quan hệ giữa Nhượng Lam và Lạc Thiên rồi sau một thời gian lại thay đổi. Ông dự định nói cho Nhượng Lam hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh mình, lừa gạt Lạc Thiên, để hai người đến được với nhau, và coi em mình như đứa con kết tinh duy nhất trong cuộc hôn nhân. Đây là vì thương tiếc cho mối tình dang dở của cả hai, không đánh thiêu rụi mầm hoa căng tràn sức sống, một mặt muốn danh chính môn thuận gọi Nhượng Lam là con, nào ngờ Lạc Thiên khước từ, ông vừa được hưởng lợi lại vừa xót xa. Đành vậy thôi, nếu mọi chuyện đã lờ lững để tự bọn trẻ tháo gỡ, ông chỉ mong đứa con trong bụng Yến Yến có chỗ dung thân. Đối với ông con cái là món quà mà Thượng đế ban tặng, dù đó là của bất kì ai. Và phạm phải luân thường đạo lý.

*

Một điều ông Trương đã nhìn nhận đúng về Lạc Thiên, anh là người dám làm dám chịu, dũng cảm gánh vác những hành động mình gây ra. Lật qua lật lại bức scan ảnh siêu âm, anh hân hoan chào đón bé con. Thời gian sống với Khả Vy chưa đủ dài để đi hết con đường thói quen, tính cách và hiểu biết về cô nên vô hình chung anh làm mờ thực tế tình cảm của mình. Hoặc cũng có thể chính vì sự xuất hiện của một sinh linh bé nhỏ đã làm anh không thể kiểm soát được trái tim ngự trong lồng ngực và băng đi những hồ nghi về đêm tân hôn.

Xoay một vòng ghế, Lạc Thiên vừa muốn chú tâm vào công việc để kết thúc sớm, lại cứ mãi mê chuyện gia đình. Cứ chốc chốc anh muốn gọi điện về nhà hỏi thăm, lúc nào cũng lăm lăm cái điện thoại bên người.

Khả Vy quần quai ôm bụng. Hậu quả của việc ăn uống bừa bãi vô tội vạ đem lại một buổi sáng không mấy yên lành. Thà rằng khi ấy sáng suốt hơn, nghe theo lời Lạc Thiên đã không đến nông nổi này.

Cô ngồi lì trong nhà vệ sinh như được trả công cho việc trông giữ chúng. Hễ khi vừa ra ngoài đã phải lao vào trong, tập đoàn thức ăn đang biểu tình một cách dữ dội, trong khoang ruột xảy ra vụ ùn tắc giao thông. Bên cạnh đó điện thoại cứ réo chuông khiến cô dừng cảm lắm mới chạy ra giường lượm.

Hóa ra chính là người mà ai cũng biết là ai, cô liên tục từ chối nhưng máy vẫn đổ chuông mãi, đành bấm bụng bức mình nghe :

- Gì ? Anh gọi hoài lắm thế ?

- Thì tôi... tôi quan tâm đến con tôi, cô cho bé ăn chưa ?

- Giời ạ ! Ăn đến béo trọc béo tròn rồi ! - Khả Vy cúp máy, nhanh chóng khuôn mặt nhăn nhó đến khó tả. Anh còn bảo cô nạp thêm để tổng một thẻ ra ngoài chắc.

Lạc Thiên vẫn còn chăm chăm nhìn vào điện thoại, không hiểu vì sao cô ấy lại dừ dừ, anh có ý tốt hỏi han mà. Chưa đầy một tiếng nữa anh lại gọi:

- Tôi muốn hỏi dê của tôi ngủ chưa?

- Tôi đang trả lời anh thì ngủ được chắc ? - Khả Vy vẫn trong giai đoạn bị thể xác hành hạ, lại thêm tên chồng chỉ một mực lo cho con khiến tâm trạng không thể khá khẩm. Nếu cô là một người mẹ thật sự thì không nói, đằng này chỉ là thuê dưới dạng hình thức, âu dẫn đến khó chịu.

Lạc Thiên lúc này mới nhận thấy mình tắc trách, nhưng anh luôn mong mỗi được che chở và sưởi ấm gia đình nho nhỏ của riêng mình. Anh cố gắng tập trung tối đa vào bản hợp đồng với công ty giải trí Countdown. Kí tên trên góc dưới của văn bản, đứng thật là tên mình quả là thú vị, điều mà ngoài Khả Vy ra không ai nhận thấy.

*

Khả Vy suy nhược một lát, cuối cùng cô cũng có thể ngồi lâu lâu mà không phải co giò làm bạn với bồn cầu. Cô ngồi nghỉ lấy sức, suy tính xem trưa nay mình ăn cơm chấm mắm hay nhịn qua bữa. Vấn đề là Lạc Thiên, hắn ta mà biết thì kiểu gì cũng la mắng cô không màng tới bé dê của hắn.

- Vợ ơi ! Chúng ta đi thể hiện đi !

Khả Vy đánh rơi chiếc khăn lau mặt khi đột ngột xuất hiện tiếng của chồng, cô vội vàng ra cửa, thiếu gia Lạc Thiên đứng đó và vẫy tay gọi.

- Anh nói đi đâu cơ ?

- Phải cho dê con đi giao lưu với bạn của bố bé chứ !!! - Lúc cười anh để lộ đôi môi trái tim đầy khêu gọi, đứng dựa vào thân xe, anh mở sẵn cửa để lúi Khả Vy vào.

- ... - Cô vẫn đứng trong nhà, khoanh tay trần trời nhìn anh kèm suy ngẫm - Tôi mệt !

- Vợ mệt thì chồng sẽ đi theo kèm cặp, bao nhiêu bạn bè đang đợi chúng ta đấy !

Khả Vy phát xấu hổ với lảng giềng vì cách xưng hô quá chớn của anh ta. Cứ cho là cả hai đều còn trẻ, trong độ tuổi lãng mạn nhưng cũng đừng nói lãng xẹt và dễ gây ngượng ngùng từng ấy.

- Ở kia, chuẩn bị đi vợ ! Hôm nay anh sẽ chính thức giới thiệu thành viên thứ ba của nhà mình trước mặt mọi người, anh Trung, Lạc Nhã, Nhược Lam, Trần Hùng, Tuấn Kiệt, ... và cả Vũ Gia Minh nữa ! - Lạc Thiên ngập ngừng khi nhắc đến tên người cuối cùng. Mục đích chính của anh là cho Vũ Gia Minh biết chứ nào phải giới thiệu cho người thân quen, không hiểu sao anh sinh đồ kị với hắn, người to gan dám ném vợ anh xuống bùn.

- Tại sao lại muốn giới thiệu... ? - còn Khả Vy lại để tâm tới danh từ riêng thứ ba, có những hy vọng mà người đem gieo không hề hay biết đã đâm chồi nảy lộc trên mảnh đất mà họ đã thực hiện.

- Ờ... ờ... để đòi đồ chơi và sửa ! Thời buổi kinh tế thị trường giá sữa đắt đỏ ghê ! - Lạc Thiên đánh lảng, anh khịt mũi ngó xem có vị hàng xóm nào nghe thấy không.

Khả Vy đáp lại bằng một cái lắc đầu, vậy là cô lại bị mềm lòng.

- Các người suốt ngày tiệc với chẳng từng !

Lên xe, Lạc Thiên cứ để Khả Vy cầm lái, cô nói thế nhưng cũng đã theo anh đi đấy thôi, theo anh được biết, Cao Khả Vy chỉ mạnh miệng chứ hoàn toàn rất dễ lúi kéo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Là Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cao Lạc ... ?

Một bữa tiệc nho nhỏ tổ chức tại gian đặc biệt của khách sạn kiêm hộp đêm Gia Gia, người làm đã trang hoàng theo đúng theo yêu cầu của khách hàng đặt phòng. Lạc Thiên muốn tạo bất ngờ cho Khả Vy nên anh bỏ ngoài tai những lời chăm chọc của bạn bè, để nghị thả bóng bay và các hình thù ngộ nghĩnh.

- Chúng ta vào nhâm nhà trẻ rồi ! - Trần Hùng liếc sang Khả Vy, thấy cô tươi tắn pha chút ngỡ ngàng càng thêm ngưỡng mộ « bản năng của phái nữ » của Lạc Thiên. Anh xung phong chỉ phòng cho mọi người, cứ đi vài bước lại hòa theo Tuấn Kiệt phá đám Lạc Thiên, cũng nhờ thế mà Khả Vy thân thiết với họ hơn.

Lạc Thiên dẫn Khả Vy vào chỗ trung tâm, không quên hành diện trước đám đông về thiên thần bé nhỏ của mình. Anh bắt đầu bài thuyết trình đã chuẩn

bị trong đầu, anh khoái nhất là nói cho tên Vũ Gia Minh kia nghe, xét về nhiều mặt Gia Minh đồng hạng trong bảng xếp hạng cuốn hút cùng anh mà trong bữa cơm hôm công ty, Khả Vy đã nhìn về phía tên đó.

Thực ra cũng vì bác cầu qua Lạc Trung, Vũ Gia Minh mới tới chứ anh có thân thiết gì. Có điều hơi chướng, anh nhượng cho Lạc Thiên thuê phòng VIP một cách vui vẻ, thế mà hẳn ta cứ đề cập tới con nhỏ vợ, nào là Khả Vy của tôi, Vy Vy nhà này,... chắc, con bé thổ dân ấy mà cũng làm cậu hai họ Cao hạ mình thì không xem thường được.

Khả Vy nhận thấy sự góp mặt của Nhượng Lam, khiến phần da thịt chạm vào các ngón tay của Lạc Thiên tê dại, cô không hiểu được những thứ phức tạp đâu, việc anh nói với mọi người cô là mẹ của con anh trước mặt người con gái đó có ý gì... Do đó cô vội chạy trốn nhân ảnh của Nhượng Lam, nghĩ về điều tốt đẹp hơn sẽ khiến tâm trạng thoải mái.

Khả Vy rời sang Phi Hàm, cô đi cùng Lạc Trung, coi bộ anh chồng đã không còn phút bối rối ban đầu nữa, nhìn họ thật xứng đôi, trai thanh gái tú, rồi cô lại chìm vào mớ so sánh hỗn độn mà bản thân mãi mãi không ngoi lên vạch số không.

Thêm một vị khách quan trọng đó là Triệu Đông Kỳ. Việc anh có mặt ở đây chứng tỏ mối kháng khí với tiểu thư họ Trịnh, nhân tố này càng thêm rắc rối cho mối tên hai chiều giữa cô ấy và Lạc Thiên. Ngoài ra còn có một vài người bạn khác và chị em song sinh Lạc Mỹ, Lạc Kiệt. Vũ Gia Minh đứng góc khuất nhăm nhì li rượu, anh ta thật không tôn trọng ai cả, đã cạ ly đầu mà. Khả Vy thích mẫu người như thế hơn một « anh chồng » lớn người lắm chuyện.

Lạc Thiên vừa diễn thuyết, anh hồ hởi trả lời mọi câu hỏi được đặt ra. Thế giới là cả Trái Đất bao la, đối với riêng mình anh, một quả đất yêu thương không quá to lại chẳng nhỏ bé đang lớn dần để phủ kín trái tim. Hạnh phúc tới hoàn hảo.

Vẫn là Trần Hùng tinh quái, anh không đo chính xác được tình cảm của Lạc Thiên dành cho vợ nhưng phần nào nắm được giá trị của danh từ « vợ » ấy :

- Ô ồ, mấy hôm nay trông chị dâu gầy gò quá! Xin hỏi bé con được mấy tuần tuổi rồi ! - Rõ ràng mới cưới, đã tra hỏi người chồng, việc tính toán ngày tháng của thai nhi không khó, anh lại hoãn hẹn xuống xã.

Khả Vy chợt nhớ ra tàn suất ghen của mình không đáp ứng đủ yêu cầu, điều đáng ngại đặt ra, hiện tại khoang bụng của cô trống rỗng và nó không thể béo tốt cho người ta nghĩ rằng mình mang bầu. Chiếc áo đang mặc có vẻ hơi bị thon thả. Một khi đã nói dối, người ta thường cố tình để lộ cho toàn dân biết mặt không trung thực của vấn đề. Như cô đây, mang thai giả nên phải gắng « lạy ông con ở bụi này », công báo cho mọi người. Khả Vy chỉnh lại thể đứng, một tay chống sườn, tấm lưng cố uốn trước để tăng bề dày cho cơ thể. (Mừng tượng Lạc Thiên bên cạnh như một tên lính cận vệ không hơn không kém, phục tùng nữ hoàng chưa ngoa).

- Nhìn em đứng là xanh xao, Lạc Thiên, cậu phải bồi bổ cho em dâu đi chứ ! - Lạc Trung đồng tình tỏ ý trách móc.

- Hay anh lại ăn hết phần của chị Vy rồi ! Anh đấy, toàn bắt nạt chị ấy ha ?! - Lạc Nhã cũng đi theo mạch câu chuyện.

Khả Vy soi lại mình, những hôm trước thì không tổ chức tiệc tùng, lại chọn đúng ngày này, ngày mà cô đẹp lép và phẳng lì. Dù sao cũng là chồng, người ta trách anh ta để vợ bị ốm yếu mà nguyên do đâu phải thế, nói đúng thì không sao, là do cô ham ăn nên mới ra nông nổi này.

- Không đâu, tại trong người em không được khỏe chứ nào có phải do Lạc Thiên ! - Một sáng kiến lóe lên trong đầu, Khả Vy lập tức tiến hành biến không thành có.

Nước lọc, chính xác rất hữu ích trong trường hợp này, cô không thể khai chương tuyến giao thông đường tiêu hóa ngay nên phương án tối ưu phải là uống thật nhiều nước. Bắt đầu với cốc nước lọc ở gần, Khả Vy nâng cốc và uống ngon lành, tiếp diễn cho tới khi vòng bụng chướng phình. Đương nhiên cô đều quay mặt đi lảng tránh, ngộ nhờ có ai hỏi thì cô chẳng thể nào lí giải cho chứng thèm nước tạm thời. Cứ thế cô nói rộng bán kính với Lạc Thiên, hề có người cất tiếng chúc mừng cô niềm nở đáp lại và giấu giếm li nước.

- Cô khá thông minh đấy ! Uống nước để tăng cân ha !!! - Triệu Đông Kỳ tiến lại gần một cách tế nhị, để Nhượng Lam đứng chỗ Trần Hùng, anh không cùng đẳng cấp với họ.

- Sao anh biết ? Tại em đang bị sụt cân !

- Anh thừa uyên thâm để hiểu ! - Triệu Đông Kỳ nhìn Khả Vy một lượt, mục tiêu tăng 10 kg anh đề ra dường như cô diễn viên này lười biếng quá - Lạc Thiên rất hạnh phúc, vì thế nên cô hãy dừng để anh ta thất vọng, phải tự giác mà nôn trước mặt anh ta, đồng thời thể hiện những cử chỉ của bà bầu không chi trước mặt người lớn, ở nhà cũng phải thế !

- Không thích, anh ta nói chung là... không biết nói thế nào nữa... họ... rồi sẽ đến với nhau, em không muốn làm kẻ thứ ba ! - Khả Vy nhìn về phía Nhượng Lam, cô ấy đang nói chuyện với chồng cô.

- Ủ ! - Triệu Đông Kỳ ném ly rượu mà không cảm nhận hương vị. Anh quả thực rất thương Nhượng Lam nhưng anh biết mình không xứng, cũng như Khả Vy sao có thể song song trên cùng mặt phẳng với Lạc Thiên. Mỗi ngày nào anh quả quyết lắm, thế mà giờ dường như mọi ý chí, tự tin đều nằm trong mức tối thiểu.

Lạc Thiên hướng tầm nhìn về Khả Vy, cảm theo ly hoa quả vừa mới yêu cầu phục vụ, anh xem xét lại việc mình đã quá tham lam trong những bữa cơm, toàn giành giật của cô thôi, từ giờ anh cần phải mẫu mực và ra dáng. Khả Vy vẫn đứng cạnh Triệu Đông Kỳ, cả hai đều đang cúi xuống thất bại bụng cô. Anh rời chỗ Nhượng Lam và các bạn để tiến đến.

- Thôi, cô uống nhiều nước quá ra mồ hôi và... ha ha, ăn đời ở kiếp với cái toilet đó !!! Bụng phệ rồi, chắc được bốn tháng quá ! - Triệu Đông Kỳ hóm hỉnh, cũng tội nghiệp Khả Vy quá.

- Hừ ! Thế rồi mấy tháng nữa em phải vác gối theo à ? - Khả Vy xoa bụng than thở, cô ngậm ngùi nhìn các cô gái khác đáng ngọc đáng ngà, trong khi mình phải lên cân.

- Trừ phi là giả thành thật thì không cần đâu ! - Triệu Đông Kỳ khúc khích, anh đã thực hiện lời hứa với cô, sau ngày cưới cô đã nhàn nhã hơn nhiều.

Hai người mãi tán dóc đầu khi Lạc Thiên chỉ cách chừng gần mười bước chân. Triệu Đông Kỳ là bạn trai « hờ » của Nhược Lam, lí do nào lại quen biết Khả Vy ?

- Có nước cam, uống mát và bổ hơn ! Khả Vy ! - Lạc Thiên gọi cô.

Có tật giật mình, Triệu Đông Kỳ vừa thấy anh, vì muốn lấp liếm vai trò người cầm bút nên ngoắt sang một hướng khác phớt lờ. Khả Vy cũng thay đổi sắc mặt, có chút gò bó khi tiếp chuyện với Lạc Thiên, uống thêm một ngụm nước lọc và xua tay, khi nuốt rồi mới trả lời :

- Không, không uống, tôi... vẫn no mà !

- Uống nước trắng thì no ? Hẳn ta biết em à ? - Anh để Khả Vy nói, nếu là bạn bè bình thường thì anh sẵn lòng.

- Làm gì có, anh ta vừa đi qua đây thôi ! - Khả Vy chối biến.

- Thật chứ ? - còn số danh bạ trong điện thoại của cô nữa, anh nhìn vào mắt cô, vội vàng cô lẩn tránh.

- Thì thật chứ sao? Mấy người kia là bạn của anh à ? Giới thiệu cho tôi biết đi !

Thêm một điểm nữa, Khả Vy đâu thích giao thiệp với đám bạn của anh, chắc chắn cô đang muốn giấu, nhưng thôi, anh có dè con làm tin thì lo gì chứ.

Không để chủ nhân bữa tiệc chỉ đứng với nhau, những người có mặt bắt đầu chúc rượu cả hai và đương nhiên Lạc Thiên là người uống hết. Mỗi lượt người tới anh nhiệt tình ngón sạch sẽ.

- Chén này chị dâu phải uống nhá, không uống là không nể mặt tụi này, theo nghiên cứu một lượng vừa và nhỏ còn tốt cho phụ nữ mang thai đấy !

Khả Vy rụt rè đỡ lấy ly rượu từ Tuấn Kiệt, cô không hiểu vì sao những thứ đáng đáng lại được dâng bày rầu ưa thích, và thông lệ luôn luôn có Lạc Thiên bên cạnh xử lí giùm.

- Ấy ấy, thế thì ai tính ! Chúng tôi chúc mừng bé con và mẹ bé, chứ nào có chúc tụng cha bé đâu ! - họ khích lệ Khả Vy.

Lạc Thiên bằng mọi cách nhận về mình lại không được. Khả Vy « bùng » ly rượu vang bằng hai tay dù dung tích của nó không lớn, cô nhìn chằm chằm một hồi, mặc cho những tiếng vỗ tay hưởng ứng.

Đột nhiên sắc mặt Vũ Gia Minh sa sầm, anh len lỏi ra ngoài. Khả Vy cũng chỉ mong có thể tự do thoát ra nhưng một khi đã theo Lạc Thiên rồi thì không thể.

- Thôi, cô ấy không uống được đâu, các người đừng ép.

- Chán thế, mấy cô gái ở đây ai cũng uống được rượu mà vợ của thiếu gia Lạc Thiên lại không à ? Nhược Lam, Lạc Nhã, các em biểu diễn cho Khả Vy coi ! - Tuấn Kiệt chèn ép, trong cuộc vui phải hết mình.

- Ai bảo em không uống được rượu ! - Khả Vy chẳng cần ai làm mẫu hết, cô uống một mạch cạn ly, rồi dốc lên đầu.

- Hoan hô ! Jojo !!!!

- Rót nữa đi, em uống ! - Đắng cay cũng chỉ là thứ đồ uống thôi mà, người khác uống được thì cô cũng làm được.

- Em thôi nào, uống nhiều không tốt đâu ! - Lạc Thiên không cho Trần Hùng rót thêm, đối với anh cô còn nhỏ bé và non nớt lắm, điều đó thể hiện qua bờ vai mỏng manh mà anh muốn giữ vững.

Nhưng Khả Vy vốn đã hiểu nhầm, cô mặc định trong tiềm thức : lúc nào anh cũng dùng những từ ngữ nhẹ nhàng để khuyên răn tôi khi nghĩ về bé con, mà từ trước có bao giờ anh không đầu khẩu với tôi, liệu không có bé thì tôi là chút gì trong anh ?

- Anh Trung, nhân tiện cũng giới thiệu bạn mình đi chứ ! - Lạc Thiên chơi lại bài đổi chủ đề, nhờ vậy không ai ép anh và cô uống rượu nữa. Lát nữa đi về mà say xin thì không đảm bảo an toàn giao thông, bây giờ anh đâu còn sống vì bản thân nữa.

- Cô ấy là Phi Hàm, là bạn... anh !

- Hầy hầy, bạn bè gì, Khả Vy à, em sắp có chị dâu rồi nhá ! Ánh mắt hai người không giấu nổi ai đâu ! - Lạc Thiên quay sang cười với cô bằng một ánh mắt còn hơn cả sắc thái được nhắc tới trong câu nói.

Phi Hàm vén mái tóc, cô cúi đầu nhỏ nhỏ :

- Khả Vy mang thai chắc vất vả lắm, thi thoảng qua chỗ tôi, tôi sẽ giúp Khả Vy thư giãn.

- Dạ vâng !

- Phi Hàm à, có rất nhiều cô gái mong muốn được nắm giữ vị trí trong trái tim anh trai tôi đấy !

- Anh Lạc Thiên nói tôi không hiểu lắm ! - Phi Hàm vẫn duy trì bức tường trong suốt trong chuyện tình cảm, cô mang tâm sự dựa dựa với Khả Vy, đùa mồm chời mồm son kịch cỡm vô cùng...

Đúng là thế, xã hội xưa nay thành kiến về vai vế trong thành phần gia đình rất nhiều, những tưởng có tình yêu là tất cả nào đã đúng. Chỉ những người trong cuộc mới điên cuồng lao theo mũi tên của thần ái tình mà không lường được cái giá phải trả sau này.

- Khả Vy, bạn có biết trước đây tôi từng làm girlfriend của chồng bạn không ? - Một cô gái có làn da màu đồng tím tím.

- Hà ? Mỹ Mỹ, em đừng đùa như thế chứ ? - Lạc Thiên tỏ thái độ phản đối ngay lập tức - Anh chỉ coi em như một người em với tư cách là bạn thân của Lạc Nhã không hơn không kém, đừng có bịa đặt !

Mỹ Mỹ nháy mắt với Trần Hùng và những người khác, kì này họ định tổng tấn công Lạc Thiên để đo lường cung cách biểu diễn « sư tử Hà Đông » của vợ anh.

- Anh đã quên rồi sao ? Ngày trước anh toàn phiền em làm bồ câu đánh mối với Mỹ Mỹ, anh còn hứa tặng em bộ trang sức, từ hồi nào giờ không thấy anh đã động gì hết ! - Lạc Nhã lắc đầu.

Lạc Thiên tròn mắt nhìn cô em gái lì lợm, anh không muốn để con nghe thấy tiền án của cha nó, lại càng không muốn Khả Vy « trừ khử », nghe nói những bà bầu đánh ghen ghê lắm.

- Anh Thiên, sao lại phải tay sạch sẽ như vậy, những người đẹp khác mà nghe anh nói thế chắc héo hơn nhan sắc mất, ngày xưa họ đều bị những lời ngon ngọt dụ dỗ... tiếc thay !!! - Trần Hùng coi như không có Khả Vy ở đây, anh ăn nhập với hai cô gái.

- Em thật thất vọng vì anh đấy ! - Mỹ Mỹ ra vẻ tức tối.

Khả Vy liếc sang Lạc Thiên, khề neo mặt, anh ta thật đáng ghét, ngoài Nhược Lam, cô gái này và bao nhiêu cô nàng khác nữa, đồ lăng nhăng !

- Đừng tin họ ! - Lạc Thiên chỉ có thể nói như vậy với Khả Vy vì anh tin chắc mình có nói thêm bất kì điều gì cũng sẽ bị bắt bẻ bởi hội đồng những người có mặt ở đây. Thực ra họ nói có sách sách có chứng, thấy ân hận vì một thời sa đà lêu lổng, thà cứ nhất nhất như lúc này có phải an ổn không. Điều đó chứng tỏ quyết định lấy vợ thật đúng đắn.

- Lạc Thiên, cậu còn món nợ tình với cô ca sĩ Pinky tây tây, dạo này cô ấy cứ hỏi tôi về chuyện cậu lấy vợ, tôi chẳng biết nói sao để cắt liên lạc với cô ả ?! - Tuấn Kiệt là thành viên thứ tiếp tham gia.

- Lại còn người nước ngoài ? - Khả Vy tự cho mình quyền phát ngôn, cô mấp máy môi và lờm anh không chỉ một mà chuỗi sê-ri hình tên lửa.

- Không không, chỉ mẹ cô ấy là dân gốc Đức thôi,... à à, cô ta mê anh chết mê chết mệt chứ nào có nhận được tình cảm đáp lại.

- Vậy còn em...

- Máy người thôi ngay ! - Lạc Thiên ra hiệu cho họ cầm khẩu bằng đôi mắt thành khẩn, nỗi sợ dâng lên theo từng cấp độ của chuyện quá khứ, chẳng phải vốn dĩ đàn ông đều sợ vợ hay sao.

Nhược Lam cùng những người khác không nhịn được cười, khuôn mặt thiếu não đồng thời lo sốt vó của Lạc Thiên thật đáng phê phán, ai bảo ngày xưa ham vui là cà. Giờ Nhược Lam cũng đã thoải mái và cởi mở hơn khi tiếp xúc với anh, vì cô có cuộc sống của riêng mình.

Khả Vy bậm môi héch nhếch về phía khác, càng nhìn càng thấy không ưa được Lạc Thiên. Lấy chồng đẹp trai đầu phải hay ho gì, nếu anh ta chỉ là một sản vật cô sẽ đóng gói và nhốt trong lồng kính, dán tem chống trộm và đăng kí bản quyền.

- Khả Vy à, em đừng giận Lạc Thiên, cậu ta đúng là đào hoa nhưng cũng là người sâu sắc và thương yêu vợ ! Em... chiều cổ cho... ! - Lạc Trung rất muốn nói đỡ cho Lạc Thiên nhưng e rằng anh cũng không phủ định giúp được.

- Đấy, em thấy chưa, nghe anh Trung nói chứ nghe họ nói làm gì ! Em cứ tin tưởng vào anh đấy ! - Lạc Thiên đã hình thành thói quen xưng hô « chuẩn » với Khả Vy, không chỉ để qua mặt người khác mà cách gọi này thích hợp về mọi phương diện.

- Chị dâu à, khi nào chúng ta làm một bữa cà phê em sẽ kể tường tận từng mối tình của anh trai cho chị nghe ! Em sẽ đứng về phe chị ! - Nhưng Lạc Nhã đầu chịu buông tha.

- Khả Vy, em tin anh hay nghe Lạc Nhã luyên thuyên !

- Tôi thấy tội nghiệp cho Khả Vy quá, một lòng một dạ chung thủy với Lạc Thiên, mối tình đầu cũng là tình cuối luôn, lại lấy phải cậu ! - Tuấn Kiệt đưa đến cao trào, dồn dập nói lần ất tiếng chói với của người bị lên án.

- Nhảm, anh Tuấn Kiệt nói Lạc Thiên là người duy nhất trong chuyện tình cảm của em là sai ! Em đâu có nói như thế bao giờ ? - Khả Vy đứng thẳng người, khoát tay Lạc Thiên và cứng giọng quả quyết.

- HẢ ? - Tất cả con mắt đổ dồn về, họ đều dựa vào câu chuyện tình lãng mạn năm năm trời đã dựng ra ngày xa xứ của cả hai mà mặc định câu chuyện tình yêu của Khả Vy, sự kiện được chính cô nói ra đây thật nóng hổi và giật gân !

- ... Đẳng nào cũng đã qua rồi nên... thực ra... em vì chia tay người yêu cũ mới tìm đến Lạc Thiên !

- Tức là Lạc Thiên chỉ là kẻ thế thân cho cuộc tình đã trôi vào dĩ vãng của Khả Vy thôi ư ? Vậy... chàng trai nào có thể... đánh bật được Lạc Thiên ?

Hết sức bất ngờ, nó nằm ngoài tầm đánh giá của tất tần tật những ai nghe được Khả Vy nói, xưa nay anh chàng playboy đâu có tiền sử với người đã từng yêu. Đúng là ghét của nào trời trao của đấy, vấn đề này kích thích trí tò mò của không riêng mình ai.

Khả Vy liếc mắt qua Triệu Đông Kỳ, hẳn anh biết cô uất ức nên nói nhảm, và đang xin cầu cứu. Chẳng qua việc làm này nhằm mục đích tăng giá trị cho mình, cô không muốn người khác nhìn vào mình như một cây leo muốn ăn theo mức độ nổi tiếng của chồng. Anh có nhiều người theo đuổi, tôi lẽ nào lại không !

Lạc Thiên đâu có được « phổ biến » về quá khứ của Khả Vy, những thứ anh biết về cô gọn gọn là một đứa con gái mười tám năm sống trong cô nhi viện cùng phần lớn là phái nữ. Vậy người con trai được cô nhắc đến với âm điệu trầm lắng, đong đầy thân thương - Hấn-ta-là-ai-?-Người mà cướp đi cảm xúc đầu đời của vợ mình ?

- Khả Vy, em không cần phải phịa chuyện đâu ! - Lạc Thiên huých nhẹ vào mang sườn, anh mong rằng tất cả chỉ là cô nhất thời nói cho bõ tức. Khả Vy chưa từng quen biết ai ngoài anh có phải không ? Và làm gì có người nào xứng đáng hơn anh ?

Tùng ánh mắt dò xét cử chỉ của Khả Vy, nét tắc mắt của cô vô tình đánh bóng hữu hiệu biểu cảm chan chứa khi hoài niệm về một thời yêu dấu. Bát nước đồ đi không thể đọng lại, một lời đã nói ra thì phải dựa vào mà biến tấu, Khả Vy vốn không có khiếu ăn nói, lại thêm thiếu sót ở môn Ngữ Văn trong mười hai năm đi học, nhưng đôi lại cô có trí tưởng tượng không tồi, được thôi, thế thì :

- Haiz - cô thờ dài - Sao lại đem chuyện quá khứ nói ra ở đây chứ ! Hi hi, dù sao thì giờ em với anh Thiên cũng đã là vợ chồng...

Đến giờ thì Triệu Đông Kỳ không thể gọi cô nàng này là diễn viên nghiệp dư nữa rồi, cách diễn đạt tâm trạng của Khả Vy rất nhập tâm. Cô đưa người theo dõi vào đúng chủ đề của mình qua nét đứng đĩnh văn vương nuôi tiếc.

Phân tích rõ vào câu cuối, « dù sao » giống với xuôi theo dòng số phận, đã đành kết hôn cùng Lạc Thiên, Khả Vy ngậm ngùi chôn dấu kí ức. Thuyền theo lái, gái theo chồng, cô đành bất lực buông tuổi thanh xuân, để nó dạt vào bờ của một ai đó vô định, ra sao thì ra, và chuyện có thêm một nhóc con xen giữa âu cũng chẳng có gì đáng trông đợi.

Lạc Thiên có thái độ nghiêm túc về từ ngữ mang đầy khúc mắc đó, đứng trên danh nghĩa một cặp vợ chồng hợp pháp, anh và Khả Vy thuộc về nhau tuy nhiên tâm hồn lại đẩy nhau xa vời vợi, lấp lửng ranh giới không trọng lượng.

- Em nói đi... em chưa từng kể với anh... ! Người đó là ai ? Như thế nào ? Bao nhiêu tuổi ?

Cánh tay anh giữ thân hình cô về phía mình, nhất quyết đón con người màu nâu thẫm đối diện, không ghen tuông mà đang kiểm tìm hạt mầm gieo niềm tin. Thứ anh cần là vốn liếng chân thực để xây nền móng gia đình, mà nếu đủ đầy mọi thứ, duy chỉ thiếu nó sẽ không thể trụ vững theo năm tháng...

Khả Vy đâu được nghe từ chính anh nói về Nhược Lam, cũng đâu đã biết tới Mỹ Mỹ, Pinky hay Tiểu Mẫn, Tiểu Hương và Tiểu Quyên, vân vân vô số những cái tên hoa mỹ khác. Đường chân mây, nội tâm và sự đăm đuổi anh trao lúc này liệu đã từng thuộc về những họ, chốt lại thì anh là của ai ? Có thực thể nào nắm giữ được con người anh không, lẽ nào trái tim anh vốn không có khóa,... hoặc nó đã hỏng mất rồi... ?...!

Đó là lần đầu tiên Lạc Thiên không nhìn bằng trực giác, cô gái này không đáng để đánh cắp ảo ảnh qua bề ngoài, lại chẳng đủ trình độ để tiếp chuyện một người đàn ông thành đạt, cô có gì và không là gì... Anh hoàn toàn bị dao động rồi. Mức co thắt của con tim không tuần hoàn, nó dồn dập hay đang lơ lửng nhịp theo dòng thời gian...

- Hai người kia dừng hình đi ! Dừng tình cảm trước hội độc thân này chứ ! - Trần Hùng kiến nghị, anh chưa được nắm tay người trong mộng nên “ghen ăn tức ở”, bộ ba sát gái nay chỉ còn mình anh trụ lại, Tuấn Kiệt đã có bạn gái, Lạc Thiên thì cùng vợ, ai sẽ đến với anh đây.

Và nếu không có câu nhắc khéo đó Lạc Thiên sẽ vẫn rong chơi nơi đám mây màu hồng, anh hoảng hốt tỉnh khỏi mạch xúc cảm, rồi cánh tay khỏi người Khả Vy, cơ thể rơi vào trạng thái mất thăng bằng sau khi đã dồn hết sức lãnh thụ giây phút đi lệch.

- Chắc là... người đó... không thể so sánh với anh được đâu !

Khả Vy cúi mặt giấu giếm hàng mi run rẩy. Người con trai mà mỗi cô gái đã từng mơ mộng khác xa với ngoài đời, đối với Khả Vy người đó chẳng thể toàn vẹn, cô cần một người lắng nghe, một bờ vai rộng, một người có cha mẹ, và chỉ thế thôi. Lạc Thiên đã vượt quá tiêu chuẩn này rồi, chiếc ô tô có thể chở rất nhiều người còn xe đạp thì lại hạn chế số lượng, và làn đường luôn rạch ròi phân biệt chỗ đứng của chúng.

Thậm chí cả hai còn nghe được tiếng thở than luân phiên nhau, Lạc Thiên trước Khả Vy không già gặt trong chuyện tình cảm, bởi chưa một ai như cô bước qua anh.

- Đương nhiên là thế rồi ! Anh là superman thì ai địch nổi ! - Anh lên giọng phá tan con lốc này đi. Tan rồi, anh thương dê con nên mới lây sang mẹ dê, là như thế, cần phải là như thế ! - À, chúng ta đi vào trọng tâm của bữa tiệc ngày hôm nay ! - Lạc Thiên không thấy Vũ Gia Minh còn trong bữa tiệc, hẳn đi đâu rồi, anh có chuyện khoe khoang.

- Là gì vậy anh ? - Đây cũng là câu hỏi của Khả Vy khi hai chị em Lạc Mỹ, Lạc Kiệt đồng thanh.

- À... Anh và chị Vy muốn đặt tên cháu, tham khảo ý kiến mọi người!!

- À, ra thế !

Cứ tưởng chuyện đi to tát lắm hóa ra ông bố trẻ lo xa, cũng đúng thôi, cái tên đi kèm cuộc đời con người. Xem ra được hưởng ứng, ai cũng thích được mang dấu ấn góp phần tạo nên một góc văn hóa cho cháu bé của Lạc Thiên.

- Là bé trai hay bé gái vậy ?

- Chưa rõ, nhưng cứ đặt trước không sợ thừa, gia đình chúng tôi không định dừng lại ở một cháu !

Khả Vy mím chặt môi, cô rút từ tham gia vào nghĩa vụ cao cả này, bé con ấy sau này cô chẳng biết có cơ hội được ôm ấp không huống chi là gọi một tiếng « Con ».

- ...

- Khả Vy à, em thấy tên là Minh thế nào ? - Lạc Thiên đi đầu, anh tâm đắc với cái tên này, không bởi một và nhiều lí do. Chữ « Minh » liên kết với các vị vua và vị tướng oanh liệt trong lịch sử, minh quân, minh tướng, cho thấy vai vế lắm liệt.

- Hi,... Lạc Minh nghe cũng ấn tượng ! - Nhận xét của cô đi ngược lại với nhiệt tình của người hỏi.

- Không thích hợp lắm, theo anh, từ Lạc có nghĩa tương đồng trong một số ngữ cảnh với từ Minh, như Lạc Vương và Minh Vương chẳng hạn,... Để bác trưởng nghĩ tên cho cháu là hay nhất... đặt tên có chữ T, tên ông, tên bố đều là T thì tên con cũng nên, con trai là Thành, con gái là Thanh. Thành đạt và thanh nhã !

- Chẳng phù hợp tạo nào, Thành thì đặt luôn là bức tường cho rồi, còn Thanh thì giống tên con bé theo đuổi em hồi cấp 2 lắm, không thích ! - Lạc Thiên cố tình gọi chuyện mình đã có người thích từ tấm bé trước mặt Khả Vy. Một mặt cái tên Minh đáng yêu như thế bị bác bỏ khiến anh ngậm kĩ hơn.

Khả Vy khẽ chep miệng, chuyện hồi nào hồi nào còn đem ra trưng bày. Cô quay trở lại với việc uống nước.

- Ồ, vậy thì là Lạc Bình, Thiên bao la rộng lớn, Vy là đoá hoa nhỏ, tính trung bình cộng ra bé con, cái tên này đặt cho nam hay nữ đều được hết ! - Trần Hùng bon chen tư duy.

Lạc Thiên nghe thấy khá logic, kết hợp giữa cả tên anh và Khả Vy nhưng cái tên đã thấy tầm thường, cứ bình bình thì làm việc lớn kiểu nào, anh lại bỏ qua - Không bình bong bính bong gì hết !

- Sơn thì sao ? Sơn Hà nằm trong tay ông Trời ! Sơn vừa vững chắc, kiên cố, lại hùng vĩ hiển ngang trước thiên nhiên ! Hà thánh thoát về nữ tính, trong sáng lại kiều sa,...

- Sơn ? Ừm, cũng... oai, - Lạc Thiên gật gù, Vy và Sơn Hà chênh lệch nhiều quá, như thế cả nhà cùng to lớn mà lọt thỏm mình Khả Vy bé tí tạo đâu có được !!! - Đi học chúng nó sẽ trêu con tôi là

Sơn nippon sơn mông cũng đẹp

mất, bỏ đi, còn nữa, Hà hơi chín chuối, hà mã, sơn tặc, hà tiện, sơn...

- Cậu có biết người tôi thương tên là Hà không hả ? - Tuấn Kiệt ngửa ngáy chân tay, thằng cha Lạc Thiên này có vốn từ vựng phong phú quá chừng.

- Tôi nghĩ gì thì nói vậy, đâu có sai ! - Lạc Thiên bầm bụng cười, anh kĩ tính là có nguyên do.

- Anh Kiệt à, tại anh Thiên thương bé con nên muốn chọn tên nào hay và ý nghĩa nhất, đừng trách anh ấy ! - Nhược Lam từ tốn giải thích - Em đề xuất tên là Lạc Long và Lạc Hồng. Ba công ty của các anh đang xây dựng công trình Đại Long, bé Long chính là niềm tự hào không giới hạn trong phạm vi gia đình mà toàn thể nhân viên làm việc. Biểu tượng Rồng luôn được coi trọng trong các nền văn hóa kể cả phương Tây. Còn Hồng, nói lên vạn điều tốt đẹp, trồn vẹn và vĩnh cửu.

Khả Vy nghe diễn giải, cô thắc mắc rằng ngay trước cha mẹ có suy nghĩ cận kề như họ để ra tên mình.

- ... Kể ra... cũng được... nhưng... !

- Sao cậu không nói là lỡ mồm long móng đi ! Cái gì cũng nhưng, ông tướng, tôi nghĩ đặt quách là Cao Lạc Mỡ cho rành nợ !

Tuấn Kiệt vừa dứt câu lập tức nhận được sự ủng hộ. Khả Vy cười lăn cười bò, gọi bé là Mỡ ớn chết đi, nhanh chóng cô lấy lại thể diện cho chồng :

- Anh Tuấn Kiệt thù dai lắm nha !!! - còn định nói thêm nhưng cô vẫn không ngừng việc cười lại được, đến nỗi thất bưng. Ngoại trừ Lạc Thiên, cơ miệng của số còn lại vận động hết công suất.

- Theo ý kiến của tôi, cha là Thiên, con là Phong. - Phi Hàm là người cười « xong » đầu tiên, cô an ủi - Lạc Phong vừa cân bằng thanh điệu, lại vừa mang ngữ nghĩa. Con gió giữa bầu trời xanh, cuộc đời con dù có vuron xa tới thế nào chẳng nữa, đầu phong ba bão táp, con đã trưởng thành làm thành con Mãnh Phong thì mãi mãi vẫn bé bỏng trong vòm chữ « Thiên ».

- Hay đấy, chữ « Phong » trong phong lưu đa tình, chẳng phải quá hợp với quy luật di truyền ! Em thích cái tên này đấy ! - Trần Hùng vỗ đầu gối làm thành tiếng tét, kiểu gì ông Thiên cũng vui đập cho coi.

- Hơn nữa, nếu hai người có một cặp kim đồng ngọc nữ thì tuyệt vời, bé gái đặt là Linh, Phong Linh tức là chuông gió, cũng chính là đem lại cát khí, sự an lành và may mắn cho gia đình.

- Không chịu đâu, anh Thiên sinh cháu trước, lấy hết tên hay rồi, sau này biết đặt tên con em là gì đây !

Lạc Mỹ nhõng nhẽo, nãy giờ lời Phi Hàm sắc sảo và đúc kết nhất. Lạc Thiên nghe thấy thế ưng thuận. Nhưng anh vốn là người lo xa, anh đang nghĩ, nếu để con là một bé trai và có tên là Phong thật, khi bé lớn thành một người đàn ông trưởng thành. . .

- Em không ăn được món này đâu ! - Lạc Phong giật lấy miếng thịt rán của cô gái bên cạnh.

- Tại sao lại không được ?

- Cả món này nữa, em bị dị ứng mà... Ha ha !!! -

[nguyên văn tình huống có chỉnh sửa và bổ sung trích từ thiên tình sử của bậc cha mẹ].

- Phong này, tên anh mà thêm dấu sắc sẽ ra sao hả ?

Lạc Thiên lắc đầu không chịu, anh đang hình dung về một bữa ăn, khi mà con trai dẫn bạn gái về nhà, thông thường cha vẫn hay ngồi đối diện với con trai, thế thì... Từ Phong hay thì hay thật, nhưng kèm thêm dấu sắc và đi với từ « uest » thì thật kinh khủng, cũng rura rura như từ « Thiên », tuyệt như thế còn bị xô xiên, anh liếc nhìn Khả Vy, khuôn mặt tỉnh bơ khiến thước phim hiện rõ mông mọt, đây là ngày thứ hai quen biết nhau của hai người.

- Anh thấy mĩ mãn toàn diện với Phong Linh, đồng ý hai tay ! - Lạc Trung kết luận.

- Phi Hàm thật hiểu biết, Lạc Thiên, tôi xem cậu còn nghĩ được cái tên nào hoàn hảo hơn không ? - Tuấn Kiệt đầu biết rằng Lạc Thiên định phản biện.

- Không... từ Phong nghe cứ kiểu gì ấy ! - Lạc Thiên biết rồi mọi người sẽ hỏi vặn và đành phải lẩn tránh - Phong đi đồng với mấy con ghè đó ! Không thấy người ta vẫn xa lánh người bệnh phong à ? - để họ biết được « yếu điểm » trong cái tên còn đáng xấu hổ hơn là nói thô tục.

Phi Hàm là người đưa ra ý kiến về tên gọi này, cô như bị nhả khỏi ô nhiễm. Lạc Thiên là người quá cầu toàn, suy xét đa chiều vấn đề hoặc vốn chẳng hiểu gì về văn phong từ ngữ. Ai nấy đều thiên về khả năng thứ nhất, nãy giờ Khả Vy lắng nghe, họ đều cảm thông, chắc cô vất vả nhẫn nhịn nhiều lắm mới sống dưới mái nhà hòa thuận cùng Lạc Thiên rồi.

- Khó quá ! - Lạc Thiên than phiền, anh chống cằm đăm chiêu.

- Cậu kén cá chọn canh như vậy thì chẳng bao giờ hài lòng đâu ! - Lạc Trung đến nản, kể cả Nhược Lam hay Phi Hàm cũng giảm thái độ nhiệt tình.

- Lạc Thiên à,... còn rất lâu nữa... bé mới chào đời, chúng... ta... còn nhiều thời gian chọn ra tên... phù hợp nhất, chỉ bằng để dấu ba chấm thay thế tạm thời ! - Khả Vy dè dặt, anh càng vui sướng chuẩn bị đón bé con cô càng có lỗi và dằn vặt hơn dù sẽ biết mình ắt là người ra đi.

- Ba chấm ? - Lạc Thiên chú ý tới những gì Khả Vy nói.

- Cao Lạc Ba Chấm ! Rồi, duyệt !

Không để cho Lạc Thiên có cơ hội lục lọi, biến tấu thêm gì cả, Tuấn Kiệt cùng những người khác chặn họng anh tức thì. Khả Vy lấy làm tiếc thay cho những cái tên hay, cô cười trừ duyên dáng khi anh nhìn về mình.

Số nước Khả Vy nấp vào người đã đến lúc cần được khai thông, cô chột dạ, gỡ tay anh ra khỏi vai mình, xin phép ra ngoài.

- Em đi đâu thế ? Để anh đưa đi !

Khả Vy căn bản không muốn thất lễ trước mọi người, đáp lại sự chu đáo của Lạc Thiên cô khẽ lắc đầu.

- Con dê ngốc của anh muốn vô WC ! - Cô đi vào trong để lại nét ái ngại trong anh, đâu phải lúc nào sự quan tâm đều biểu hiện ra được.

Khả Vy rẽ phải, xoa cái bụng tội nghiệp, lại chẳng thể trách ai, tại cô tham ăn mà ra, vậy còn lạc thiên, sao đường ruột hần tốt thể nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Là Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vợ ơi... vợ !

- Cạch ! - Vũ Gia Minh đập mạnh cửa phòng, khiến bản lề bật tung, cánh cửa gỗ đổ rạp.

Bao trùm sắc mặt đỏ hoắc là cơn tức giận kịch điểm, anh điên cuồng đập nát mọi thứ nhìn thấy với cây gậy sắt trên tay. Từng đường ngân nổi lên trên nền da ngăm khỏe khoắn, huyết dồn dập chảy trong vòng tuần hoàn từ tim tới khắp mọi góc ngách và ra cả môi trường bên ngoài cơ thể.

Khả Vy là người duy nhất có mặt ở phòng bên, cô hoàn tất việc rửa tay và chỉnh trang đầu tóc, tiếng đinh tai nhức nhối kèm âm thanh miếng kim loại va chạm dấy lên căng thẳng, tấm gương phòng cô rung lên.

Khả Vy lo sợ thoát ra ngoài, vừa bước ra cửa, thùng rác inox phi thẳng từ trong phòng ra, suýt thì va trúng cô đang tiến lên, cô quay ngang, có một người đàn ông ý thức tồi, đang phá hoại tài sản. Chiếc áo trắng anh ta mặc in lên những vết máu từ sâu trong cơ thể, đến khi khuôn mặt vương đầy máu hướng ra cô mới biết đó chính là Vũ Gia Minh.

- Anh làm sao vậy ? Máu ! Người anh dính nhiều máu lắm ! - Cô thất thanh, tuy nhiên không dám lại gần, đôi chân vẫn trên ngưỡng cửa.

Vũ Gia Minh không bận tâm, bàn tay quẩn một tấm khăn gài màu siết chặt hơn cái côn, nhắm thẳng bồn rửa mặt mà trút giận. Cánh tay cường tráng mạnh mẽ tác dụng một lực rất lớn xuống, sau tiếng « Bịch », cái côn gãy làm đôi, đập thẳng vào gương khiến tấm kính dát bạc vỡ thành từng miếng nhỏ, đều phản chiếu một Vũ Gia Minh thất bại, anh không màng mảnh sành cửa rách thịt, đứng buồng thông để làn nước xối vào mặt. Vòi rửa tay méo mó và vắng ra xa, hàng ngàn hàng vạn tia long lanh cứ thế phun trào theo áp suất, chúng nhắm đúng hông tâm mà tới, là rửa trôi vết máu cho anh.

Khả Vy vội vàng chạy vào, cô dùng hai tay bịt chặt ống, ngăn không cho nước làm đau anh, nhưng nước ngoan cố chảy mãi, cô chấp nhận ướt cùng.

Vũ Gia Minh thờ đốc, anh mệt mỏi ngồi bệt xuống, giọt lệ đi từ mái tóc trôi xuống đôi hàng mi, lăn dài trên má và thấm vào vết thương, chua xót theo phương thức riêng của nó. Đôi mắt thu hẹp về, vô định hướng nhìn, mọi thứ trở nên ảo ảnh, không đáng để tin cậy.

Khả Vy để anh lấy lại bình tĩnh hơn mới cử động, cô rời tay khỏi ống nước, làn nước được thông suốt, làm thành đường bán nguyệt băng qua nơi anh ngồi, một mảnh cầu vồng trong vắt. Trong tiếng xè xè, cô mãi miết nhìn anh, là một Vũ Gia Minh đang khổ sở chạy chôn một Vũ Gia Minh khác, không phong thái khoáng đạt, chỉ thấy một màu xám xịt thành thực. Vậy là cũng có người giống cô rồi, Khả Vy đang theo đuổi một Cao Khả Vy đấy thôi.

- Tôi lấy bông để băng cho anh nhé ! - Khả Vy thò thè nói, từ cánh tay anh đang rỉ máu. Hình ảnh anh cô độc đến căn cỗi nổi lòng.

- Tránh xa ra !

Anh nói cô không nghe, lặng lẽ mở ngăn tủ lớn phía góc phòng. Cô vừa lấy một tấm khăn ở bên nhà nữ giới nên đoán ở đây cũng tương tự, không chắc có thiết bị y tế ở đây nhưng vải mềm và khăn mặt thì không thiếu.

- Anh bình tĩnh, tôi có ý tốt chứ không định làm gì đâu ! - Khả Vy lại gần, cô ngồi xuống chạm nhẹ vào vết thương. Hình như anh vừa bị đánh, trang phục trên người vẫn y nguyên lúc cô thấy ở bữa tiệc, khác một điều chúng nhăn nhúm và bị sòn.

- Khi thật ! Người lạ còn tốt hơn ruột thịt !

Gia Minh giật lấy tấm khăn từ Khả Vy, anh tự mình lau gòn ghề rồi nhếch nửa miệng với cô. Anh không muốn người khác nhìn thấu mục rỗng từ đáy lòng.

- Cảm ơn !

Khả Vy chưa chắc đã thích nhận lời cảm ơn này, cô không thấy sự thoải mái của anh. Khoảng cách giữa Gia Minh với người xung quanh và cô luôn bị chặn bởi các phân tử hữu ý vô hình, trải dài theo những cư sử lịch sự thái quá. Dù sao anh ta ý thức được việc không làm mình đau là được rồi, Khả Vy đứng dậy nhìn lại mình một lượt, cô sẽ lí giải thế nào khi Lạc Thiên hỏi về những khoang nước trên trang phục đây.

- Alo !... 30 bánh cơ à ? Đợi chút ! Tôi không sao... Rè rè... Tôi sẽ chặn cóm giúp cậu !

Chiếc điện thoại dính nước sập máy, Gia Minh ném vào góc phòng không thương tiếc. Anh đứng lên rồi gấp rút đi bằng lối cửa phụ, đi qua Khả Vy và

quên ngay những nỗi đau.

Cô vừa nghe thấy từ « bánh », lại là chuyện tàng trữ chất gây nghiện hồi nào ư ? Vũ Gia Minh làm giàu bất chính từ việc hèn hạ mà toàn xã hội căm kị, Khả Vy không tin vào điều này, cô quyết định lén lút đi theo để làm rõ. Đồng thời muốn biết loại « bánh » đó có thực là được giới trẻ trong quây sử dụng không, có khi nào Lạc Thiên, Tuấn Kiệt, Trần Hùng thường xuyên tới đây lại là khách hàng. Cô đẩy cái thùng rác vào trong và đóng cửa nhà nam lại, hy vọng không có vị khách nào trông thấy đồng đồ nát này, rồi nhân viên phục vụ sẽ giải quyết sau, ầu cũng là tài sản của Gia Minh.

*

Lạc Nhã vừa đi vừa chú ý tìm người, tiến về toilet nữ. Cô không thấy Khả Vy đâu, Lạc Thiên vừa nhờ cô kiểm tra giúp. Chị dâu có lẽ đã vào rồi mà không hay, cô quay lại bữa tiệc.

*

Khả Vy thập thò quan sát Vũ Gia Minh, anh đang đứng cạnh một chàng trai chạc tuổi to cao và cô gái bên cạnh. Hai người kia có tác phong gấp gáp. Chàng trai đảo mắt nhìn xung quanh, anh ta có một khuôn mặt quý tộc, cũng có thể cô đã từng gặp trong tiệc cưới của mình.

- Cậu thế này mà nói là không sao ?

- Gì đâu, ti hìn máu này thì thấm gì với mấy vụ đánh nhau tranh giành đất làm ăn ! Ha ha !

- Vũ Gia Minh đặt tay trái lên bả vai phải, tay còn lại làm mấy động tác khởi động. Anh vẫn đau nhưng không một chút nhăn nhó.

- À, Một vài ca sĩ của công ty tôi không thể tiếp tục đứng hát cho các quán bar và vũ trường của cậu nữa ! Rất tiếc ! Họ tự động cắt hợp đồng với Countdown [1] rồi ! Khốn !

- Chàng thanh niên dốc ngược chiếc túi màu đen, một số lượng không nhỏ khối hình hộp rơi xuống đất, chúng đều có màu trắng.

- Không sao ! Chúng ta là chỗ anh em thân thiết, việc đơn phương hủy cam kết của cậu tôi hiểu và thông cảm. Long, cậu bỏ cái này vào, tôi đã chuẩn bị xe cho cậu rồi !

- Vũ Gia Minh chỉ về phía chiếc xe phân phối lớn. Có hai chiếc xe hầm hố giống hệt nhau tới từng chi tiết đang ở trong tình trạng sẵn sàng.

Anh chàng có tên Long đó lại cầm chiếc túi lên, để cô gái bên cạnh bỏ thứ hàng hóa khác vào. Ngay sau đó Vũ Gia Minh ra hiệu cho đàn em thủ tiêu những thứ màu trắng đi. Hành động này chính là đánh tráo, Khả Vy phiếm diện đặt giả thiết, hai người kia đã bị sập bẫy mang theo thứ hàng lỏng bên người, tới gặp Gia Minh để hoán đổi.

- Cậu hãy đi đường vòng tới quốc lộ, tôi sẽ đi lối tắt đến đó và cắt đuôi cóm !

- Cậu ư ? Ông Vũ đánh cậu đến nông nỗi này làm sao cầm lái được !

- Không sao ! Tôi thông thuộc đường trong lòng bàn tay, tính trường hợp bị cóm bắt còn biết cách giải quyết. Để bọn đàn em làm tôi không yên tâm, mà mấy tên đàn em của cậu ra sao rồi ?

- Họ bị tạm giam rồi !

- Cô gái với vóc dáng nhỏ bé lên tiếng.

- Đây là đồng bọn của cậu à ? Gay nhỉ, tôi tưởng mỗi mình cậu nên không rù người đóng thế cho cô gái này !

- Anh Minh, lũ cóm trá hình đã vào đến cổng KTV rồi ! Mau lên !

Anh chàng tên Long nhìn cô gái một lúc, không biết xử lý ra sao, anh không thể bỏ lại cô gái vì cảnh sát đã biết mặt, hơn nữa cô còn là vị thành niên... Trong khi đó Vũ Gia Minh thay áo, anh vận cùng một màu áo đen với bạn.

- Đại ca ! Con nhỏ này theo dõi các anh ! - Một tên to cao bất thình lình xuất hiện sau lưng Khả Vy, hắn đã thiếu cẩn tắc khi để cho người khác biết được sự việc.

Ba người như vớ được cứu cánh. Họ nhắm thẳng vào Khả Vy mà tiếp diễn hành động.

- Sin, mau cắt tóc của cô gái này nhanh !

Vũ Gia Minh kéo Khả Vy lại, để cô gái kia dùng một con dao lảnh hoạt cắt phăng một nửa gài tóc của Khả Vy. Cô chưa kịp hiểu gì đã thấy tóc mình rơi rụng xuống sàn.

- Chị mặc cái áo này vào !

Khả Vy như một con rối mặc trùm áo trên người, cô chợt nhận thấy mình tham gia một bộ phim khác mà vai trò giống với Gia Minh, là đóng thế. Sau đó

hai người đàn ông gấp rút lên xe và khởi động. Bất chước cô gái kia, Khả Vy cầm lấy một chiếc túi và leo lên. Chiếc xe khá cao, cô gái kia vịn lấy lưng chàng trai mà chèo lên, Khả Vy có phần cao hơn nhưng cũng phải phụ thuộc tên bảo vệ đứng ngoài, hấn ôm cô mang lên.

- Làm phiền cô một lát ! - Dứt câu hai chiếc xe phóng vèo đi nhà lại bụi khói mờ mịt. Mỗi cặp một ngã.

Tốc lực nhanh tới ngạt thở, ép luồng khí hai bên, tiếng vù vù kéo dài hai bên màng nhĩ. Tay lái Vũ Gia Minh không ổn định lắm, thi thoảng bị lạng khỏi đường thẳng, nhưng anh rất hăng, tôi đa hóa động cơ pittong xe.

Khi tới gần giao lộ của các trục đường bao Vũ Gia Minh nấp vào một rãnh nhỏ giữa chân cầu vượt, chờ đợi trong tư thế nắm chặt tay ga. Khả Vy tranh thủ hô hấp, cô dùng miệng để nạp Oxi và cũng dùng nó để nhả khí Cacbonic, người run bắn bật. Từ nhỏ tới giờ cô chưa từng thử các trò mạo hiểm đến mức này và cũng chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ mắc phải chúng. Mái tóc của cô đã khô ráo, đem vuốt thu được một vài hạt cát bụi vương.

Đúng như sắp xếp, chiếc xe y hệt đã xuất hiện, theo sau nó có tới bảy tám động cơ khác, cả bốn bánh và hai bánh. Qua đoạn cua, xe Vũ Gia Minh mang biển số giả phóng vèo lên. Trong tích tắc vượt qua chiếc xe của người bạn, nhân ảnh chuyển động quá nhanh đã đánh lừa thị giác cảnh sát khi họ chưa kịp theo dõi phân tích từ camera giao thông. Rồi anh chàng kia phóng theo một con đường nhỏ để Gia Minh thay thế trong tầm ngắm của cảnh sát, Khả Vy ngồi theo sau, họ đều chỉ đội chiếc mũ lưỡi chai màu đen nên rất nguy hiểm khi phóng cao độ. Cô chỉ biết bám chặt vào eo của anh. Tay lái của Gia Minh bộc lộ rõ hơn yếu điểm vì vết thương bị Khả Vy giằng xéo.

Khi đi ra tới ngoại thành, bỗng nhiên Vũ Gia Minh nhớ ra điều gì đó, anh giảm tốc độ và thắng phanh từ từ.

- Khả Vy, cô ổn không ? - Anh quay đầu lại.

- Hic, may là tôi không có gì để nôn ! Phim hành động à ? Mà mau lên, đi tiếp đi, cảnh sát đuổi theo sau đó !

- Thôi, chịu bắt rồi bị treo bằng và ngồi nhà đá tạm vài ngày, tôi sẽ thu xếp để cô không liên can ! Này, có thật là không sao chứ ? - Anh lo lắng, sắc mặt của cô tái mét như mình, cả hai đều thiếu khí.

- Cái gì ? Tôi sợ cán bộ lắm ! Đi tiếp đi, tôi vẫn chịu được ! Anh nên nhớ tôi vừa mới qua tuổi bẻ gãy sừng trâu thôi !

Tiếng bi bo đã rất gần nhưng không thấy Gia Minh có ý định đi tiếp, Khả Vy bám lấy vai anh hồi thúc :

- Ở kia, anh còn phải tiếp tục giúp đỡ bạn nữa chứ ! - Cô nhận thấy Gia Minh là người trọng nghĩa, anh rất tốt với bạn bè, lẽ nào cô lại không hưởng ứng.

- Nhưng... tôi dẫn cô đi khám !

- Khám ? Khám gì, tôi bị sao... ?

- Tôi thật có lỗi với Lạc Thiên và nhà họ Cao, cả cô nữa... ! Lúc ấy thời gian gấp rút nên tôi không kịp nghĩ mà kéo cô đi cùng.

- Chúng ta cũng chỉ còn cách cóm vài gang nữa thôi, đi đi nào ! À,... ý anh là con của Lạc Thiên á ? Tôi làm gì có thai... - Khả Vy sau khi buột miệng theo phản xạ dùng tay bịt lại. - Còn làm gì nữa, lái tiếp đi !

Vũ Gia Minh trước lời khẳng khái và giục giã của Khả Vy, anh không chần chừ nữa, rồ ga...

Gió thổi hiu hiu đan những chiếc lá khô cuốn vòng vòng, bãi cỏ trải dài tới chân đê. Màu xanh mượt của thiên nhiên đi vào óc quan sát nhẹ nhàng mà thanh thản. Đắng xa, màu nắng vàng tô thắm dòng sông, lấp lánh như pha lê.

« Ok ! »

Vũ Gia Minh nhìn vào điện thoại, đồng thời đẩy chai nước khoáng đã mở nắp cho Khả Vy.

- Tại sao anh không thương tiếc chiếc điện thoại đắt tiền, ném nó như phế thải mà lại dùng và nâng niu cái điện thoại chơi trò con rắn làm gì ?

- Tôi thích thế ! - Anh bao quát tầm nhìn bằng tâm trạng thoải mái - Hoàn thành rồi, bạn tôi đã đến nơi, họ cảm ơn cô.

- Chà ! Có nằm mơ tôi cũng không bao giờ tin mình tham gia vào phi vụ chống cảnh sát ! Các anh làm việc xấu à ? Liệu bị bắt tôi có phải ngồi tù chung không ?

- Nực cười ! - tách khoe môi mình tỉnh tề, khi cười anh có má lúm đồng tiền, điều đó đôi khi phá vỡ liên kết của các phân tử ngăn cách - Nhà cậu ta gặp trục trặc mà chưa rõ nguyên nhân, còn lữ côm do cha mẹ tôi báo chứ ai !

- Cha mẹ anh ? Họ ư ? - Khả Vy hỏi với cấp độ ngạc nhiên nhất.

- Ủ, sao nào ? - Anh bất cần nhưng lăm lăm lại rất sâu sắc.

- À, ờ... Vũ Gia Minh, khai thật đi, anh làm ăn trái phép phải không ? Cha mẹ anh quả thật dũng cảm, họ đặt tình cảm riêng tư sang một bên để đem lại công bằng cho xã hội.

- Cô tưởng tượng chắc, ông bà thuê người vắt thuốc lắc buộc tội tôi chứ tốt đẹp gì ? Có cha mẹ nào tồi hơn ?! .
- Tôi không tin ! Làm gì có cha mẹ nào đối xử với con cái như thế ? Chắc hẳn là lỗi tại anh !
- Tại tôi ! Tại tôi không thích điều hành công ty, muốn làm cảnh sát nên họ như thế ! - Gia Minh trải mình xuống nền cỏ, anh muốn làm đám mây trôi hờ hững trên cao.
- Anh thích làm cảnh sát ? Hôm trước tôi tin là thế nhưng tới giờ, góp ý nhé, anh phù hợp với làm lưu manh thì đúng hơn.
- Tùy cô, muốn nghĩ gì thì nghĩ ! - anh nhắm mắt lại lặng thinh.
- Muốn làm cảnh sát mà lại đi mở quán bar à ? Haiz, ít ra anh còn có bố mẹ, họ có gây khó khăn thì cũng vì muốn hướng anh theo áp đặt sẵn. Họ lớn tuổi hơn nên sẽ biết chọn lựa cho anh đúng đắn, còn hơn tôi, làm gì có. Ngay cả tên họ tôi cũng chẳng hay !

Khả Vy buồn thiu, một làn gió thổi mạnh khiến mái tóc rối bời, cô đưa tay lên vuốt. Mọi sự diễn ra thật bất ngờ, như mái tóc này đây, thoáng chốc chỉ còn chằm ngang vai. Cô dù tò mò về những vết thương của anh nhưng nhất định không hỏi. Theo như chàng trai nói, ông Vũ chính là cha anh, đã đánh chính con mình. Thật đáng sợ với cách hành hung con đến nỗi này, Gia Minh đã không chống cự.

- Phí tóc của tôi quá ! Bắt đền anh đấy ! Nuôi bao lâu mới dài được!

Vũ Gia Minh vẫn nằm im không đáp, trời đất như đang dừng lại cùng anh ngẫm về một hư vô.

- Đây, tôi đang bắt đền anh đấy ! - Khả Vy giật một sợi tóc ngắn cùn trên đầu anh cho bổ tức.

- ...

Cô giật thêm sợi nữa.

- Có thật là cô không có em bé ? - Đột nhiên anh ngồi phắt dậy, thu chân khoanh lại, thẳng lưng.

- Cái gì,... hà,... tôi có... - Khả Vy như gà mắc tóc, lắp bắp mãi chưa lên lời - Ơ... ơ... Ôi đau bụng quá ! - cô dùng mười ngón tay giữ bụng, ngắt ngào kêu.

Vũ Gia Minh đâu có giống Lạc Thiên, anh mang góc nhìn toàn diện và chẳng nhen nhóm gì với cô nàng.

- Tôi thấy áy náy quá, hay thế này đi, tôi biết vị bác sĩ uy tín lắm, hay là tôi giới thiệu cho Lạc Thiên để mai mốt hai người tới khám !- Thật là to gan nếu như cô ta giả mạo, anh nghĩ vậy.

- Ờ ờ... Không biết mấy giờ rồi, chắc đã đến lúc đi mất xa với mẹ chồng ! Mau mau cho tôi về thôi !!!

Vũ Gia Minh đứng dậy bắt tay kéo cô lên, trở về bên chiếc xe. Cả hai lại bon bon trên đường, lần này anh đi với vận tốc đảm bảo.

- Đây,... tôi muốn dừng lại mua một vài thứ được không ? - Khả Vy đề nghị Gia Minh khi cả hai đã vào đường lớn nơi tập trung nhiều cửa hàng lớn nhỏ.

Anh dừng lại, tắt máy, gạt chân thắng.

- Áy, không cần vào cùng đâu, cần mua gì thì nói, tôi mua hộ cho ! - Khả Vy chỉ vào một shop bán đồ dân dụng nhỏ.

- Không ! Thế thì cô vào đi.

Khả Vy đứng đợi Gia Minh nhìn ra ngoài, nhưng anh mãi vẫn hướng về phía cửa hàng, cô gật gật đầu mỉm cười, giả vờ chăm chăm nhìn về phía bên kia đường, đến khi anh nhìn theo thì lên vào nhà hàng bên cạnh. Trên đường đi cô căng thẳng tìm hoài mới có nơi này hàng ăn và cửa hàng tạp hóa cạnh nhau.

Khả Vy mau lẹ bước vào, tìm bàn khuất để ngồi, giả vờ cầm thực đơn chọn món. Chừng hai phút người phục vụ đến, cô kéo dài thời gian lựa chọn, lúc đi ra từ bữa tiệc không cầm theo túi xách nên chẳng mang tiền.

- Chị cứ phục vụ các bàn khác đi,... tôi đợi bạn !

Khả Vy chớp ngay cơ hội cô phục vụ ra chỗ khác mà chạy vào nhà WC. Thêm một lần nữa cái miệng hại cái thân, tên Gia Minh mà biết được thì ngại chết đi. Sau đó cô thanh thản đi ra như đã ăn rồi, lờ lờ đám nhân viên bằng cách cầm chiếc điện thoại áp lên tai.

- À à, hai nhà này thông nhau ! - Khả Vy bắt gặp Gia Minh nhìn khó hiểu. Cô giống như đi ăn mảnh còn anh hết một tên trông xe, đành cười giả là không thanh minh thêm.

Đúng lúc có một người thanh niên đi qua va vào cô. Hấn choạng tấm vai cứng khiến cô hơi khụy người rồi nhanh nhẹn lườn qua.

- Cướp ! Bớ người ta ăn trộm ! - Khả Vy hốt hoảng hét lên, chiếc điện thoại cầm trên tay đã bị rút khỏi chi trong vòng chưa đầy một giây va vào.

Vũ Gia Minh chống chân rút chìa khóa, đang định đuổi giúp thì Khả Vy đã lăm lăm chạy theo, tên trộm lách vào mọi người, hấn dùng hết sức của khung xương huyết đẩy những người qua đường. Một số khác đứng gần vội vàng lảng tránh sợ vạ lây.

- Cướp! Cướp ! - Khả Vy vừa chạy vừa la, cô bực bình tháo đôi giày búp bê. Gia Minh nhanh chóng chạy vượt.

Hai người làm màn rượt đuổi tên trộm qua hai dãy phố, Khả Vy thì tiếc của, còn Gia Minh chứa ghét hạng trộm cắp hai ngón.

Cuối cùng cũng có người tóm tên trộm giùm. Hấn chạy khá nhanh trong khi Gia Minh không được khỏe lắm, may mắn một người tốt bụng đã ngáng chân làm kẻ trộm gã nhào. Hấn giả lại điện thoại và xin tha. Riêng đối với hấn thật xui xẻo, cái điện thoại đã bị hỏng lại còn bị bắt.

Khả Vy cầm lấy điện thoại và kiểm tra, nó không lên đèn kể cả khi bật nguồn đấm ra cô tiếc hùi hụi. Cô quạt một tràng giang đại hải cho tên trộm khiếp đảm rồi mới nghĩ ra do nước làm hỏng. Gia Minh đành đẩy tên trộm đi, nhìn hấn méo xẹo mặt mày mà thấy tội, đừng ai không đừng, lại cướp đồ của con bé này, cái giọng chanh chua khùng khiếp. Trên quãng đường trở lại phương tiện lưu thông, Khả Vy chuyển đối tượng cần nhằn sang anh.

- Tóc và điện thoại của tôi, anh tính sao đây ! Tôi chết mất, về họ mà hỏi thì tôi...

- Lạ thật ! Cô vừa rồi chạy rất gai sức, tôi còn nghe cô phủ nhận của phủ nhận việc mang thai...

- Này này, tôi đang bắt anh đền đó ! - Khả Vy lờ đi, cô không thể tiếp tục giả vờ đau bụng nữa.

- Trên thực tế cô có thể nói là mình vừa sửa kiểu tóc và muốn thay đổi điện thoại với Lạc Thiên,... ở đây có gì không ổn lắm ! - Anh xoa cằm suy diễn - Tôi sẽ đền nhưng... cô được thuê để làm vợ người ta à ?

- ... - Khả Vy dựng tóc gáy khi nghe anh nói vậy - Anh nói gì cơ ?

- Ha ha, xem cô kia, tôi đùa thôi ! Tại tôi thấy Cao Lạc Thiên đẹp mã như thế mà lại lấy con nhỏ xấu òm như cô ! - Gia Minh bông đùa, anh không thể ngờ được hóa ra mình nói đúng.

- Đúng là tôi không có em bé nhưng... anh ta yêu rồi mới lấy tôi, do anh không biết đấy thôi, chúng tôi quen nhau ở nước ngoài... ở nước ngoài hiểu chưa ? - Khả Vy đành phải nói một phần sự thật để lấp liếm toàn bộ.

- ... - Gia Minh quay lại nhìn cô, anh đang tìm cách để hiểu - Met! Thế hai vợ chồng các người đi lừa người khác là có em bé à, đúng là... !

- Ha, anh là người duy nhất có được thông tin nên đừng nói với ai nhé, xin anh đấy, cũng đừng để Lạc Thiên biết anh biết. Hấn sĩ diện cao lắm ! - Khả Vy chẳng còn cách nào khác.

*

Gia Minh lái xe đưa Khả Vy thẳng về nhà vì nghĩ rằng bữa tiệc đã tàn từ lâu. Anh để cô đi bộ một đoạn ngắn ngã rẽ vào con đường nhà.

- Đến đây tôi tự đi vào được rồi ! - Khả Vy đi xuống, cô trả lại chiếc áo màu đen và mũ lưỡi chai. - Khoan đã, anh đỗ xe xuống một chút chân tôi mới chạm được !

Vũ Gia Minh như lúc lên, anh đi ra khỏi xe rồi đỡ cô xuống. Chiếc xe thiết kế với phần dốc cao, đệm yên của người lái thấp hơn người ngồi sau một đoạn, cô không cao lắm và cũng không mang giày cao gót nên anh cũng chẳng chăm chọc.

Thế rồi chiếc xe mô tô phóng đi, Khả Vy không ngoái theo mà đi nhanh về căn nhà, nếu Lạc Thiên có hỏi, cô sẽ trả lời rằng gặp người quen cùng cô nhivện làm phục vụ ở Gia Gia, rồi ngồi tâm sự và đã đánh rơi điện thoại xuống chậu nước. Cô hít hơi dài trước khi nói dối rồi rào bước.

Từ từ một chiếc xe đi lại gần, Khả Vy giật mình nhận ra đó chính là chiếc mà Tuấn Kiệt từng mượn của Lạc Thiên để tán gái hồi nào, cũng chính chiếc xe cô đã từng học lái. Và Lạc Thiên bước ra với diện mạo cổ áo xệch lên, hai tay áo xắn cao tới bắp.

- Anh... ! - Khả Vy nhắm chặt mắt, cô không dám đoán vì sao dù ngồi trong xe hơi có điều hòa mà trán anh vẫn lấm lấm nước.

- Điện thoại không bắt máy ! ... Đi đâu về ? - Không lên giọng, cũng không trầm khăn, Lạc Thiên nói và nhạ ra sự nhầm nhơ của mái tóc cô.

- Tôi... đi...

- Chị dâu đây rồi, anh Thiên đã tìm thấy chị rồi ư ? Chị đi đâu đấy, cả nhà tìm mãi! - Lạc Mỹ và Lạc Kiệt mừng hóm, hai người có nhiệm vụ đợi chờ ở nhà Lạc Thiên.

- Xin lỗi mọi người, tôi... có chút việc... !

- Được rồi, Lạc Mỹ, em gọi bảo mấy người kia không phải tìm nữa, hai đứa cũng về nhà đi, nhớ đừng nói với bố mẹ anh ! - Nhưng trước mặt hai người em, Lạc Thiên gằm giọng.

Ngồi đối diện với Lạc Thiên, Khả Vy không biết nên bắt đầu từ chữ cái nào. Liệu anh đã nhìn thấy cô đi cùng Vũ Gia Minh chưa, rồi nếu nhìn thấy anh có tin vào câu chuyện cô từng trải không, rằng Gia Minh có hai người bạn cần lẫn tránh cảnh sát, cô bắt đắc đi đóng vai cô gái có mái tóc ngắn, để cho giống cô phải cắt phần tóc của mình đi mà chưa được hỏi ý kiến, rồi vèo vèo 120 km/h cùng Gia Minh cắt đuôi cảnh sát. Thật khó chấp nhận được sự thật này, ngay đến cô còn không phân biệt được họ là người tốt hay kẻ xấu, đem nói ra Lạc Thiên sẽ cho rằng cô nói dối, một bài trần thuật hoang đường, nói dóc cũng không biết cách.

- Nhân viên ở Gia Gia đều nói em không ở đây ! - Lạc Thiên nhận ra thật ngu ngốc khi hỏi người làm, để anh phải tìm kiếm không xác định nơi chốn, lật tung cả khu đất của thành phố.

- ... Chắc họ không nhìn thấy tôi, lúc vì sau tôi cũng ra khỏi Gia Gia,... đã để mọi người lo lắng ! - Khả Vy không nghĩ mình lại có được sự quan tâm từ người khác, điều này khiến cô hạnh phúc. - Anh có mệt không, tôi đi pha nước cam !

- Đã ăn gì chưa ?

- Anh đói à, để tôi làm bữa tối !

- Khỏi ! Nhục Lam vừa đã chuẩn bị, nếu ăn rồi thì thôi !

- Không, chưa ăn ! - Khả Vy nói lí nhí, cô quả thực rất đói và hơn nữa chắc anh cũng chưa ăn.

Bỏ qua mặc cảm về người nấu đồ ăn, Khả Vy đưa chén cơm đã xới đầy đặt lên bàn phía Lạc Thiên, “nếu ăn rồi thì thôi”, anh đã nhìn thấy cô đi với Gia Minh chẳng ?

Lạc Thiên không nói, thi thoảng nhìn cô, còn không thì chăm chú ăn, vị tanh của cá hay ngọt nước canh của xương chẳng làm tăng khẩu vị.

- Tôi đi với Vũ Gia Minh,... - Khả Vy sẽ nói và thêm bớt quá khứ gần - ... nhưng mà là tôi... đi xem bói !

- Hờ ? - Đôi mắt Lạc Thiên mở tròn lên, có phần kinh ngạc.

Khả Vy cũng không biết bằng cách nào dây thần kinh tư duy lại điều khiển thanh quản nói ra một hành động này.

- Phải ! Tại lần đầu tôi thấy Gia Minh nói cái gì mà tuổi Mùi hay Ngọ ấy, hẳn anh ta tính tương tương số và tử vi lắm. Lại thấy anh thương con vô cùng, chẳng biết đặt tên bé là gì, nên... tôi mạo muội nhờ anh ta chỉ cho chỗ thầy xem. Anh biết không, nói gậy lười anh ta mới đồng ý đấy ! Phũ, tại tôi nghĩ anh ghét mấy trò bói toán nên không dám nói !

- Chứ còn gì nữa, bói toán có gì mà hay ho... Linh tính ! Mất thời gian nghe nói nhăng cuội, mấy ông thầy chỉ giỏi khua môi múa mép làm nhảm để ăn tiền người cả tin thôi ! Cũng chỉ có ngốc nghếch mới đi coi ! - Lạc Thiên xuôi lòng bớt, hai người đi xem bói à ?, hừ, còn tạm chấp nhận được.

- Vâng ! Tôi biết rồi, có dám rủ rê anh đi cùng đâu ! Xí ! - Khả Vy làm vẻ mặt bức dọc, cô lọc xương cá và gấp vào bát anh.

- Nhưng... ông thầy nói gì ? Con chúng ta thích hợp với cái tên là gì ? - Lạc Thiên thay đổi suy nghĩ.

- ... À à, tên ư ? Ông ấy nói kĩ về vấn đề này lắm nhưng anh là người thông minh, đâu muốn nghe những lời luyên thuyên nhi ?!

- Thì cứ nói thử xem nào, để anh đánh giá trình độ của ông thầy !

Khả Vy không đủ năng lực để hoa mĩ ý nghĩa của các từ chọn làm tên, cô liếc ngang lấy ý tưởng - Ông ấy bảo phải chọn ngày đặt tên mới ra, chừng bảy tám tháng nữa ấy, còn giờ cứ gọi là ba chấm là được rồi !

- Sao lại thế ?

- Thì người ta vẫn chọn giờ lành tháng tốt để làm chuyện lớn, anh muốn con thông minh tài giỏi thì chờ đợi có vài tháng đáng gì đâu.

- Vậy con có hợp tuổi với chúng ta không ? Chắc là quá tốt rồi !

- Ờ thì xem ra cũng tốt, nhưng ông ấy phán rằng anh đừng nhắc đến bé nhiều quá, cũng đừng thể hiện thái quá với tôi ! Kì cục lắm !

- Việc đó thì liên quan gì đến ? Anh thương con thì...

- Phải vía đấy ! - Khả Vy chặn lại ngay.

- Ui, vậy thì phải kiểm chế nỗi nhớ à ?!

Lạc Thiên mặt buồn rười rượi, ê chề.

- Còn gì nữa ?

- Thế thôi ! - Nhưng thời gian cô đi khá lâu, đành tiếp diễn - À, anh thấy mái tóc tôi thế nào, ông thầy bảo tôi cắt phẳng đi sẽ sinh con trai !

- Hừ, con nào chẳng là con, trai hay gái đều được hết !

Lạc Thiên không hài lòng vì lối quan niệm lạc hậu gần gũi trường kì từ thế hệ này qua thế hệ khác. Điều đó đôi lúc khiến Khả Vy quên mất anh sẽ bỏ mình, và cái gia đình này là sự thật. Nếu có anh trong đời, cô sẽ chẳng còn lo sợ gì cả.

- À, ông thầy bảo Lạc Ba Chấm rất xinh, giống... mẹ mà ! - Khả Vy muốn thay đổi không khí nhưng câu nói đùa lại khiến chính bản thân e thẹn, cô đáng lẽ không nên nói sai sự thật như thế.

- Đương nhiên rồi ! Thêm nữa dê con còn đáng yêu và cá tính như em nữa ! - Lạc Thiên không hề tăng bốc, anh nói theo đúng mình nghĩ.

- Anh tập trung ăn đi để tôi còn dọn ! - cô nhắc nhở anh cũng là nói mình.

- Để anh rửa ! Em đi nghỉ ngơi đi !

- Ai lại làm thế !

- Thì sao chứ ! Phải làm gương cho con trẻ học tập !

Lạc Thiên nói là làm, anh cương quyết không cho cô động vào. Bát đĩa khi cho dầu rửa bát trơn tuột, nhưng anh cố gắng làm cẩn thận để không phải đụng tay chân.

Nói gì thì nói, khi người nào về phòng người nấy, anh có chút băn khoăn rằng tại sao Vũ Gia Minh lại tách khỏi bữa tiệc sớm và Khả Vy phải lấy cớ đi ra bằng cách khác, đi xem bói cũng đâu đến nỗi lâu la và dùng tới con xe mô tô chuyên đưa đường trường. Lạc Thiên chống cằm nghĩ ngợi, Triệu Đông Kỳ rồi Vũ Gia Minh, cô vợ của mình chưa ý thức được việc kết hôn thì phải, cô ấy không thấy mình « tỏa sáng lù lù » hay giả bộ phóng nhỏ mình lại, được rồi, đã đến lúc lấy lại vị trí của một người chồng.

- Mở cửa !!!!

Khả Vy đang tiếc hùi hụi cái điện thoại, sấy khô, dùng bông gòn lau sạch sẽ màn hình và pin, đủ mọi cách nhưng đều vô hiệu. Tiếng thùm thụp dứt cô ra khỏi việc tra cứu giá sản phẩm trên quyển tạp chí công nghệ, cô ra khỏi giường vịn nắm đấm.

- Anh... ôm gối sang đây làm gì ?

Lạc Thiên trong bộ đồ ngủ dài tay cứ thế đi vào sâu trong phòng, lén át từng bước chân cô.

- Ngủ thôi, vợ ! - Anh ném cái gối của mình lên giường, cười hiêm rồi nằm phịch xuống như một cây cỏ thủ bị đón rẽ đồ rập.

Khả Vy chống tay hai bên hông, một lần Triệu Đông Kỳ đã từng nói, Lạc Thiên tưởng mình đã mang thai rồi đâu có lí gì lại... ời cái đĩa, cô lại nghĩ đến những chi tiết trong đó. Không nói không rằng, cô tự động thoái lui.

- Vợ à, để đảm bảo chất lượng của giấc ngủ, anh đã khóa các phòng lại rồi, phòng anh, phòng khách, cả bếp nữa... em không cần kiểm tra đâu !

Khả Vy lờm anh một hồi, quả đúng, cô đi kiểm tra, cửa phòng bên đã bị khóa. Giữa phòng khách có cửa kính cũng đều bị đem ra trưng dụng hết, nếu muốn ngủ chỉ còn giường của cô và mặt sàn.

- Anh định giờ trò gì ? Tôi... có vô đây !

Lạc Thiên hầy mũi, kể cả cô có theo học mấy lớp võ Karate, Taekwondo, cũng chỉ là hạng xoàng với anh, mấy cái trò học cứ vung tay múa chân loạn xạ ấy làm sao địch nổi bản năng chiến đấu của con người. Anh hào phóng tặng cô thêm vài nụ cười tít mắt.

- Ở kia ! Lên đây ! Anh có ý gì đâu, chúng ta là vợ chồng, lại có em bé rồi thì còn gì phải xấu hổ nữa đâu nhỉ !

- Tôi cảm anh chạm vào tôi đây ! Có con thì sao... nào... !???

Khả Vy định gọi cho Triệu Đông Kỳ cầu cứu nhưng điện thoại hỏng rồi còn đâu, cô biết làm sao bây giờ. Lạc Thiên trước mặt cô như một con sư tử hung tợn, giáp mặt là không có đường sống.

- Hay nhỉ ! Anh có ăn thịt em đâu, chúng ta đơn giản ngủ chung thôi ! Đây, em nghe thấy tiếng gì không ? Dê con đang kêu nhớ bố kia !

- Anh đừng trò đùa lại đi, chúng ta không thể ! - Cô ré lên phản đối.

- Thôi nào, chúng ta sống với nhau cả đời cơ mà, tắt đèn đi ngủ đi ! - Lạc Thiên hiểu trong lòng cô đang hình dung mình là một con sói già hiểm ác, nhưng anh nào phải hạng người thế. Cần phải cho cô biết anh là con gấu ôm có thân nhiệt 37°C, ở bên cô mọi lúc mọi nơi.

Khả Vy lắc đầu rùng rợn, cô uy hiếp :

- Tôi đếm từ một đến ba anh không ra khỏi giường thì tôi méc... Cao phu nhân đây !

- Tùy em thôi ! Anh chẳng làm gì sai trái cả, hơn nữa Cao Lạc Ba Chấm là niềm tự hào của Cao gia thì có gì phải báo cáo ! Thôi vậy, anh nằm trong vòng nằm ngang tay này, em nằm bên, anh tuyệt đối không sang ngăn ! - Lạc Thiên sai bàn tay rộng ngăn cách. Anh nhường chân cho cô và không động tới, cốt là muốn xích lại khoảng cách, theo cách nói đương thời gọi là hâm nóng tình cảm vợ chồng, như chuyện hồi chiều cô có thể hỏi Gia Minh địa chỉ và bảo anh đưa đi cũng được mà.

Khả Vy vẫn đứng suốt năm phút, Lạc Thiên đã nhắm mắt, hai tay anh ản trong vòng khoanh của nách. Cô biết mình không chịu thì cũng chẳng xoay chuyển được. Đã thế thì hăm hăm leo lên giường, cố tình tạo sóng cho tấm đệm lò xo, được rồi, cô sẽ đẩy anh xuống sàn cho biết mặt.

- Như thế mới là vợ ngoan chứ ! - Lạc Thiên mắt mở thao láo, anh đưa tay đặt dưới gáy chep miệng.

- Anh đừng có mơ !

Khả Vy nghiêng răng cốt kết, cô nện một cẳng chân từ trên cao giáng xuống, duỗi thẳng khiến tấm đệm nhún mạnh. Hai người, một người mặc bộ pijama sặc sỡ, một người mặc bộ chàm bi nhò đang dùng mắt để đo sức bền của nhau.

- Em muốn lấn sang bên anh thì tùy, anh không cấm ! - Lạc Thiên khẽ nhói đau khi bị hành xử lên chân, anh kéo xéch cổ đực lên giảm bớt tính ngay ngắn của chiếc áo, - Nóng quá nhỉ ! Tháng mấy rồi mà vẫn nóng như lửa ! - Rồi tiện tay tháo bỏ chiếc cúc trên ngực và chiếc dưới cùng, để lộ phần ngực chắc khỏe với cái rốn tròn khêu gợi. Hàng mi khẽ động đập gọi cảm hứng.

- Nóng thật ! - Khả Vy cầm lấy điều khiển chỉnh nấc nhiệt độ - Tự dừng lại muốn đông sang, tôi để 18°C nhé, ừm... để 15°C ngủ cho đã ! - Để xem hần còn dám ăn mặc mát mẻ không ?

- Không vấn đề, chúng ta dùng chung chăn nhé ! Cho Lạc Ba Chấm được gần papi hơn ! - Anh nhìn vào chiếc chăn mỏng và ao ước nhận được sự chia sẻ.

- Khỏi ! - Khả Vy hủy lệnh giảm nhiệt độ, cô tức mình nằm xuống chồm chăn kín mít, ngủ thì ngủ, sợ gì.

Lạc Thiên lắc đầu ha hả, vuron tay tắt đèn chê trách cô vợ theo chế độ phong khiến lỗi thời quá quắt, gì mà giữ kễ ghê gớm.

- Để đèn sáng ! - Khả Vy vùng khỏi chăn. Cô ghét màn đêm tối mò, sẽ ra sao nếu nằm cạnh con đại dê như hần ?

- Làm gì mà quá lớn thế ! Em thích để đèn thì bảo anh bật đèn, đừng nói lớn con sợ ! - Lạc Thiên giật dây đèn ngủ để ánh sáng diu diu chiếm hữu bóng tối kèm theo lời căn dặn chân tình.

- Tôi nói trước mình ngủ có nhiều thói quen xấu, anh người lớn nếu không thích thì tự về phòng chứ đừng nhắc nhở làm dờ giấc ngủ tôi !

- Tuân lệnh bà xã !

Khả Vy trở mình áp lưng về phía anh, cô sẽ tìm mọi cách để hần kinh tởm mình mà bỏ đi.

...

- Khả Vy này, em có muốn được xoa đầu không ? Sẽ đi vào giấc ngủ nhanh chóng và ngon giấc hơn !

- Không ! Đề nghị đồng chí Cao Lạc Thiên trật tự ! - đúng là quá đáng, trước hôn nhân cả anh và tôi đều thống nhất chuyện ngủ nghỉ rồi, giờ giờ chứng đòi thay, tôi không cho phép anh lấn tới đâu.

Biết cô không thích nên anh chẳng ép buộc, chưa có người phụ nữ nào khiến anh nằm im hơi lặng tiếng như cô vợ này cả.

- Khò khò khò.... !

Lạc Thiên xoay người, anh dùng tay bịp mũi cô lại.

- Bỏ ra ! Anh định làm tôi tắt thở mà chết à ?

- Em không phải giả vờ gáy đâu, cái trò này cũ xì, để anh gáy cho em học tập nhé ! Khò... khò...

- Thôi đi ! Tôi cảnh cáo anh lần một, cái tay đã lấn vạch, mai tự động đem đồ của mình đi giặt !

- Eo oi, dê con thấy mẹ bắt nạt papi chưa kìa ! - Lạc Thiên ngậm ngùi xòe tay lên không trung rồi cất vào túi quần.

Không có động tĩnh sau nửa tiếng tiếp đó, anh và cô đều trần trọc không ngủ nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra say sưa. Khả Vy nhòm dậy thăm dò, cô dùng ngón trỏ chạm khẽ vào cánh tay anh.

Lạc Thiên chưa phản ứng, anh xét xem cô có ý định xấu xa nào đó không. Khả Vy lăm tưởng anh đã ngủ, cô khoát chăn và thực hiện kế hoạch đá chồng xuống sàn.

- Hãy da ! - Không dám nói to, Khả Vy đáp hơi để lấy sức đẩy con in xấp xỉ 80 kí lô bằng bốn chi của mình.

- Em định cho anh lăn xuống sàn à ? - Lạc Thiên cảnh giác áp thân khít tấm đệm, hai tay vói lên bám chặt vào thành giường.

- Cút đi đồ đáng ghét ! - Khả Vy dồn ép Lạc Thiên hết sức, ga trải giường nhàu nhúm xô dịch theo đường cánh cung, cô vận hành nội lực ấn thân hình to lớn chuyển dời, nhưng không, mỗi khi cô dừng lại nghỉ lấy sức, anh nhân cơ hội trở về vị trí nên công sinh ra của cô chỉ tính bằng 0.

- Em có đẩy nữa đẩy mãi anh cũng không ngã được đâu ! Vì sao em lại thích ngăn cản tình cảm cha con thắm thiết vậy ?

- Tôi không ưa anh, về phòng mình đi ! Chẳng có dê con dê núi nào hết ! - Khả Vy dồn mọi tâm trí chỉ huy các khớp cơ, ấn ghì xô đẩy, hai chân cô không ăn thua, ngón tay nghĩ đến việc thọc léc, thế là cô đưa bàn tay lên làm cản.

- Dừng ! Buồn lắm ! Bỏ ra đi ! ... Ngã anh bây giờ ! - Lạc Thiên bị kích thích, nhồn nhột, anh phá lên cười, chợt nhận ra cô vợ hoàn toàn nghiêm túc trong việc đuổi mình nhưng anh chợt dạ quá muộn, mười đầu ngón tay có dấu hiệu phản chủ, chúng dần tuột ra theo cấp độ đưa qua đưa lại của tay cô trên mạng sườn - Cái tù !

- Phịch ! Bình !

- Ha ha ha, đáng đời nhà nguoi ! - Khả Vy đứng trên giường hướng xuống ra oai với Lạc Thiên chính bằng nụ cười khả ố của chủ nghĩa tư bản.

Lạc Thiên vừa nhắc tới cái tù nhỏ dùng đựng đèn đã lãnh trọn khối u nổi trên trán. Anh lăn một vòng không thành công xuống sàn, cả đầu va đập vào cạnh gỗ.

- Cái giá phải trả cho tội háo sắc ! Ha ha, đừng tưởng tôi là vợ mà nhịn anh nhé ! Chúng ta thụ thụ bất thân, không liên quan gì tới nhau !

Lạc Thiên lấy tay xoa trán, anh cảm nhận thấy cục biêu trên đó, càng chạm càng đau, tốt nhất là hót tóc tránh một bên. Căng chân và thân sống soài, anh thu về ngồi khoanh lại.

- Ngủ luôn ở đây cũng được ! - Khả Vy ném chiếc gối của anh xuống, trả về khổ chủ.

Lạc Thiên xay xầm mặt mày, vẫn chưa hết mặt, công tử như anh được mẹ cha chăm bẵm nào đánh đòn bao giờ, có học võ với chúng bạn họ cũng cần dặn không được mạnh tay với anh, nay lại bị xua đuổi phủ phàng. Lắm thâm vại vết máu nhỏ trên đốt tay, vết thương trên trán ra máu rồi.

- Nếu đã làm phiền thì tôi thật thất lễ ! - Anh vịn tay đứng lên, cầm chiếc gối và lững thững bước ra khỏi phòng.

- Phải đấy, anh đừng để tôi nhìn thấy cái bản mặt nữa ! Bỏ tức ! Khả Vy vênh váo cậy mình là chủ phòng, cô há hê với chiến công của mình.

Lạc Thiên thực hiện đúng phép lịch sự, anh đóng cửa khi cô nói hết câu, về phòng và tạt nước rửa vết thương hờ.

Giấy đồng hồ lê từng đoạn nhỏ, Khả Vy không tin anh dễ dàng từ bỏ, cô vẫn đứng trên cao đợi anh quay lại, phòng tuyến chặt chẽ. Thế nhưng cô lại không thể chờ thêm được nữa, Lạc Thiên đi không trở lại. Nhớ bộ mặt bí xị vừa rồi bước ra, đáng thương, tội tội làm sao ấy. Anh đã chỉ xoa chán mà không liếc nhìn cô lấy một lần, lời cuối không giống với tính khí trẻ con ngày thường của anh. Cô xét lại việc mình làm, chỉ là bảo vệ bản thân, điều chính đáng, có gì phải áy náy. Tuy nhiên không dễ chấp nhận như cô nghĩ, đôi mắt, giọng nói lạnh như băng của anh níu kéo trong đầu cô nặng trĩu.

- Cộc cộc ! - Khả Vy áp tai vào cánh cửa phòng bên, cô biết có căng tai cũng chẳng nghe được gì nhưng vẫn muốn lắng. - Cộc cộc !

Lạc Thiên mở cửa trong, anh bình thần tới thờ ơ. Người Khả Vy tỳ vào cửa, chuyển động theo vòng quay của bản lề, mắt cô thăm dò khuôn mặt nghiêm nghị kia. Nhe răng cười thân thiện, cô mới tách mình khỏi cửa và đứng trước mặt anh.

- Tôi... - Rất muốn nhìn mặt anh nhưng thấy rồi lại chẳng có lí do nào khác.

- Tôi vẫn đang nghe ! - Lạc Thiên dựa lưng vào tường, mắt nhìn vào phòng, không màng đến người đối diện.

- Anh đang coi tivi à ? Xem cái gì thế ? - Cô kiễng chân lên để qua tấm vai anh cao lớn soi vào trong.

Anh đứng tránh ra cho cô khỏi phải lo chơi, đã là mẹ rồi mà còn nhi nha nhi nhô, chẳng ra thể thống gì hết.

- À, Mr.Bean ha ! Xem cái này cười rụng rốn luôn ấy !

Lạc Thiên không đáp, nghe thấy tiếng gõ cửa anh bật đại một kênh lên chứ có chủ đích gì đâu.

- Ha ha, cười sái quai hàm với ông này mất ! Nhìn mặt ông ấy hài nhi anh nhi !?! - Khả Vy đi tới gần tivi, rủ rê cho xem cùng, nhìn mặt hẩn hình sự quá đáng.

Lạc Thiên không đóng cửa, anh vào trong ngồi lên ghế, tiện lấy tập tài liệu tham khảo, một dự án tương đối lớn về cơ sở vật chất và các trang thiết bị cho giới show-biz thuộc công ty mẹ Countdown đang chờ bên anh duyệt trình. Lạc Thiên liếc đều Khả Vy rồi lật từng trang màu tạp chí. Trường Tồn là công ty độc quyền, nhận đơn đặt hàng của Countdown xây dựng nhà nghỉ dưỡng, Spa, khu giải trí, cho đến các vật dụng nhỏ nhặt vật nhất của giới ca sĩ diễn viên bên ấy, nên cần phải nắm thị hiếu khó tính của từng người. Anh đang theo dõi các short hình của những người nổi tiếng.

Khả Vy cố tình cười to mỗi khi đoạn phim chèn tiếng cười của đám đông dù không thực sự hài, cô ngồi thu lu trên mép giường. Không thấy phản hồi từ anh, cô ngoảnh về đằng sau. Lạc Thiên lật tức giờ quyền tạp chí cao hơn, chân vắt chữ ngũ.

Đó là hình một cô gái tạo dáng chữ S trong trang phục đồ đi biển, chiếc mũ vành rộng cô ta đội trái ngược với số vải hiêm hoi trên cơ thể, Khả Vy từ trở mặt đến xoay nghiêng vào tấm bìa, bên ngoài đã thoảng mát như thế thì nội dung bên trong còn ra sao nữa. Sức nóng tăng từ zero lên tới 101°F, nãy lửa trên làn thiêu của hốc mắt, cô hùng dũng đi tới.

Lạc Thiên tỉnh bơ, anh lật từng trang một và từ từ về tâm đắc. Con Cáo giờ lột xác thực sự đây.

- Đưa đây ! - Khả Vy giật quyển tạp chí về mình, ngầu nghiêng lật từng trang ảnh, đúng như dự đoán, chúng chẳng trong sáng gì, hết quảng cáo đồ ba lỗ áo hai dây, quần cùn cùn cho phái nữ thì đến đồ nội y của đáng mày râu. Lạc Thiên, anh nhìn những loại tạp nham này ư, anh là loại biến thái hay lưỡng tính ? - Cái quái quỷ gì đây ? HẢ ?

- Gì cơ ? Mấy bộ đi biển này hả ? Em thích sao ? Nếu ưng thì đặt hàng họ sẽ chuyển tới tận nhà cho ! - Diễn tả rất tự nhiên, Lạc Thiên ra vẻ không mặn mà.

- Anh giải thích cho tôi nghe mấy thứ tục tĩu này ? - Khả Vy đứng dang rộng hai chân, tay múa máy tức tối để kiểm chế nỗi dóa.

- Hừ ? Chúng ta có cuộc sống riêng, tôi đeo đuổi sở thích của riêng tôi, ai cho cô... QUẢN !? - Vành mặt góc 30°, kết hợp rung đùi cùng chất lượng âm thanh bất cần, Lạc Thiên dần thăng thế.

- Anh... ! Tôi mách mẹ anh theo dõi tranh ảnh không lành mạnh, ai cho phép anh xem mấy bộ đàn ông cưỡi trần đóng khố này chứ ? Biến thái, biến thái... ! - Khả Vy ngậm họng cãi lại, cô uất ức tới mất phương hướng, giậm chân vùng vằng.

- Thôi buổi nay giới tính thứ ba có gì đáng chỉ trích đâu nhĩ ?! Ha ha, lấy vợ, sinh con, chẳng phải lớp mặt nạ « xịn » che mất thiên hạ ! - động tác vuốt cằm đầy toan tính, thêm nữa là dùng màn hình gương điện thoại soi mặt ngắm nghía, Lạc Thiên tích thêm một điểm thành công.

- Ôi, chết tôi mất thôi, chết mất ! - Khả Vy vượt ngục cho xuôi bót, suy xét thì lý do này mới phù hợp nhất để cô được « gửi » ở nhà họ Cao. - Đáng ghét, anh... để con đang điên lên thay tôi đây ! - Khả Vy hy vọng Lạc Thiên vì bé con mà dùng thông lộng vụ bề bổi.

- Ấy ấy, đừng nóng ! Papi thương ! - Tình phụ tử trời dặt, Lạc Thiên vòng tay ôm lấy Khả Vy, đôi tay lần mò vòng bụng.

- Anh làm gì thế ? Bỏ tôi ra ! - Khả Vy lúng túng dí tay bóp cổ Lạc Thiên, lật ngửa lật úp khiến anh ngạt thở. - Có bỏ ra không thì bảo ? - dừ dừ như một bà chán gán mắc sự từ Hà Đông.

Lạc Thiên gỡ tay ra khỏi, lòng mặt trợn ngược, quần áo xộc xệch, xem ra có vợ cũng như không.

- Rìng Rìng Rìng !

Cho đến khi tiếng chuông qua khúc nhạc dạo đầu và bắt đầu cất tiếng hát Khả Vy mới tạm tha cho anh, để hẳn nghe điện thoại rồi xử tiếp, tội của hắn là không tôn trọng vợ và con, đáng bị trừng trị thích đáng.

- Alo,... Là em à !

Khả Vy đảo mắt lừ tên chồng, hắn nói chuyện với ai mà đang từ tôi - cô với mình đã quay ngoắt vòng tròn rồi.

- Không có chuyện gì đâu em !

Hà, hắn đang cãi nhau với mình mà nói là không có chuyện gì ư ? Đồ hai mặt.

- Ủm ừm,...anh đã đặt vé đi xông hơi thư giãn, có chuyên gia nước ngoài theo dõi sức khỏe nên...

Tên bất cá mười tay, hắn định đi xông hơi với đứa nào ? Trời ơi, đi xông hơi, đi xông hơi... ! Khả Vy vò đầu đau khổ, những người trong phòng tắm hơi chỉ quần mỗi tấm vải quanh người thôi. Nhân lúc anh đang nghe cô cúi mình xuống gần ống.

- Thằng kia ! Lạc Thiên đã có vợ và con rồi, mi đừng có ve vãn chồng bà ! - Một giọng nam ồn ào đầu máy bên kia làm cho Khả Vy bùng nổ, cô cướp lấy điện thoại và hét điếc tai, vang cả trời, Lạc Thiên rơi vào thế bị động. - Có giỏi thì nói chuyện với ta đây, muốn gì, đừng tưởng bà không biết mà tò mò lên lút nhá !

Lạc Thiên chưa từng thấy một Khả Vy gồng mình thét ra lửa vào điện thoại. Đánh ghen thì anh đã chứng kiến nhưng tình huống này anh chưa từng gặp.

- Khả Vy, là điện thoại của mà !

- Khả Vy, là điện thoại của Lạc Mỹ và Lạc Kiệt mà !

- Cái gì ? - Khả Vy ghệt mặt ra, cô vừa làm chuyện thiếu suy nghĩ gì vậy.

- Chị dâu... chị hiểu nhầm rồi !

Khả Vy còn mỗi cách ngắt cuộc gọi và ném điện thoại xuống giường, lấy tay che mặt xấu hổ, để đầu cho hết nhục đây.

- Hìhì, vợ mình lúc ghen đáng yêu thật ! - Lạc Thiên đắc chí, tùm tùm lấy tay che miệng.

- Tôi không tin, rõ ràng anh gạt tôi, anh gọi cho con bồ nhí nào thì có ! Mỹ Mỹ hay Pinky hả ?

- Ôi, vợ tôi ! Ha ha, lại đây anh bảo ! - Lạc Thiên đứng dậy để cô ngồi vào chỗ mình, anh lấy điện thoại, tìm lại phần ghi âm cuộc thoại. Người làm kinh doanh vẫn có thói quen này.

- Nghe đi vợ !

Anh đặt điện thoại điện thoại trên bàn, để chế độ loa ngoài, nằm nửa mình trên giường.

- Alo !

- Anh Thiên à, em Lạc Mỹ đây !

- Là em à !

- Vâng, chị dâu và bé Lạc Ba Chấm vẫn khỏe chứ ạ ? Tụi em gọi điện hỏi thăm, chuyện chiều nay chị ấy đi đâu vậy ?

- Không có chuyện gì đâu em !... Ừm ừm, ...anh đã đặt vé đi xông hơi thư giãn, có chuyên gia nước ngoài theo dõi sức khỏe nên. . .

- Ai đòi lại nói vợ mình đi xem bói, anh đành bày đặt vậy thôi, thật không hiểu em suy diễn lung tung gì ? Khi định nói thêm rằng không hủy được thì con bé Lạc Mỹ đã xen vào rồi ! - Anh sai tay cho tạm dừng để trích dẫn câu nói, trong khi đó mặt Khả Vy nhăn nhúm.

- Vậy ha, chị dâu chú ý sức khỏe như thế chúng em cũng an tâm. Anh đừng để chị dâu phiền lòng nha, anh cũng đừng kỹ tính quá

- Lạc Kiệt tranh giành điện thoại với người chị song sinh, hét vào điện thoại -

nhất là đừng có thấy cô nào xinh xinh là bỏ bê chị dâu đấy ! Chị dâu mà ghen tội nghiệp em bé !

Lạc Thiên bật cười, giả bộ nói tiếp cuộc thoại :

- Chị dâu của các cô cậu đang câu tiết lên đây !

- Tắt đi, không nghe nữa, hức hức !

- Còn gì nữa đâu mà nghe, chỉ còn giọng em thôi à ! Ha ha, có cần thuốc nhỏ mắt để kích thích tuyến lệ không ?

- Gì, tôi đánh chết anh ! Ya !!!

Khả Vy phát dậy, cô chèo lên giường ngồi đè lên anh mà đánh đấm, không thương hoa tiếc ngọc mà phang thẳng vào khuôn mặt, có điều cô dùng gối đánh thì có đánh mãi đánh nữa cũng không ăn nhằm.

- Eo ơi, anh có làm gì sai mà em vũ nhân quá quắt ! Á đau !

- Chết đi đồ chết tiệt ! Anh xem mấy thứ tranh ảnh kia mà nói không có tội à !???

- Đầu ? - Lạc Thiên dừng việc làm bao tải, anh giữ gối và xì-tóp hành động chém chĩa của cô.

- Đây ! - Khả Vy với người thò tay lấy tờ tạp chí, vị trí của hai người lúc này thật dễ gây hiểu nhầm cho kẻ thứ ba nếu vô tình nhìn thấy. - Thì cái gì đây, anh giỏi cãi được tôi sao ?

- Ha ha, em lật mấy trang cuối coi xem, toàn là thông tin về các mẫu nội thất mà sao xẹt ưա chuộng !

Khả Vy giữ lủi từ trang sau cùng, tờ tạp chí đánh lừa cô, không, có mà tên chồng này bỏ đồng tài liệu vào cuối để gạt cô ngay từ đầu đây. Miễn là hán không quan tâm đến thứ nhỏ nhăng kia thì bất luận giờ trò gì cũng không đáng ngại. Cô tặc lưỡi.

- Nay, đừng thấy chồng hiền mà nạt nã ! - Lạc Thiên không thoát được chức vị bao tải, cô thậm chí còn phủ cả cái gối lên mặt và liên hoàn cước trên đó. Anh muốn ngồi dậy cũng không thể, bản tọa của con Cáo chống chế hoàn toàn. - Đau !

- Cho anh chừa tội bất nạt tôi đi ! - Khả Vy vẫn tùm tùm bù lu bù loa, cái gối bị anh ném ra một bên, cô hạ mình véo má thỏa thích.

- Bỏ ra nào ! Anh thua ! - Lạc Thiên đã hiểu vì sao thằng bé Tom lại không thích bị véo má, anh không để huê nữa, giữ lấy hai tay cô cầm làm càn. Khả Vy chưa kịp trở mình, mắt đã khiến cơ lưng duỗi thẳng song song với tấm thân anh, cách một đoạn nhỏ.

Ở cự li này, mắt chạm mắt và một luồng điện nhân tạo chạy qua là điều không tránh khỏi, hai người nhận thấy hình bóng mình trong đôi mắt người còn lại, long lanh và trợn vện.

Hơi nóng len lỏi hầm hập ủa vào thân nhiệt, con tim có cách rung động của nó, tổ giác chủ nhân bởi tiếng loạn nhịp căng dòn. Lạc Thiên ngum nước trong miệng khiến cơ hầu lên xuống bất thường, hơi thở của cô phả vào làn môi anh gấp gáp, nồng ẩm diệu kì, dẫn lối tới chốn xa xăm nơi chiều sâu của tiềm thức. Từng chút một, trong cái nắm vừa khít của đôi bàn tay, các phân tử nước làm chất keo kết dính, nhen nhóm cơn sóng cảm xúc mãnh liệt, họ vẫn nhìn nhau như thế, thời gian tạo lập tín hiệu khởi đầu, quyến luyến, dần dần, ngưng tụ, vội vàng, đắm thắm, chuân chuyên, hồi hộp, thốn thức, xao xuyến, thăng trầm... Biết bao nhiêu cung bậc vỡ òa, bùng tỏa, chiếm hữu mỗi nhân duyên, sẽ không có đáp án nào chỉ dẫn được...

Thế rồi họ trải nghiệm thứ ngọt ngào ngọt ngào đơm bông kết trái trong tình yêu. Làm thế nào để chàng trai thu mình trong trái tim của cô gái và ngược lại, thật kì lạ, họ toại nguyện đầu bị giam cầm vô điều kiện.

Mái tóc Khả Vy buông trên khuôn mặt anh, hương thơm đặc biệt như chỉ riêng mình cô có, nhẹ nhẹ đi vào góc ngách, hệ thống dây thần kinh của anh mềm nhũn và khoái niệm tự chủ cũng lìa xa. Anh muốn chiếm hữu bờ môi mông phớt hồng kia dễ dàng như câu chuyện đã đưa cô đến với cuộc đời anh.

Lạc Thiên đẩy cơ gáy tạo điều kiện cho đôi môi mình tiếp cận gần hơn mục tiêu, mặc kệ cô đang run rẩy nhận ra tư thế của cả hai.

- Cô phải biết tự bảo vệ mình, chúng tôi không thể kiểm soát được hành vi của cậu chủ. Thật khó để cô cự tuyệt lúc cậu chủ có ý vượt ranh giới bởi cả hai người đã là vợ chồng... nếu chuyện đó xảy ra chúng tôi sẽ bồi thường, dù không thể san lấp mặt tâm lí nhưng phần nào cũng chấp và tôn trọng bằng vật chất. Mong cô hiểu cho ! - Đây là những lời căn dặn sau đám cưới mà quân gia Tôn dành cho, bằng cách nào đó thống trị tư tưởng của Khả Vy lúc này, dường như cô lờ mờ trước được hậu quả sau khi miết miết ngắm nhìn anh.

Lạc Thiên chậm rãi thường thức quãng đường đưa tới hơi thở kia, mọi thứ quay cuồng mà không hề chóng mặt, anh muốn cô biết mình phải là tất cả của cô, không ai khác.

Khả Vy rơi vào nao núng, anh sắp tiến tới xúc cảm của cô rồi, thứ cô làm được lúc này chỉ là bất động để mặc cho con người kia điều khiển. Lạc Thiên thượng phong hơn những lời người ta khuyên nhủ, cô tin vào sự chân thành ngời sáng qua nhịp đập con tim anh.

- Tóm được con Cáo vào chuồng rồi nhá ! - bất thành linh Lạc Thiên gỡ khỏi lớp trung gian, anh vòng tay ôm trọn lấy cô thu khoảng cách về tối thiểu. Anh chưa đủ tự tin để cô được cô (một lần nữa) cũng như ích kỉ chôn chân cô ở cuộc hôn nhân này. Anh đã thương cô nhiều hơn gấp hai lần lí trí, đến nỗi nó quay một vòng và nhường đường cho lí trí lên ngôi.

Khả Vy áp mặt vào khuôn ngực anh, êm ái để không cất lên một lời nào, cô đặt niềm tin trong ánh mắt anh, sẽ được an toàn ẩn náu mãi mãi.

- Không chống cự à ?

- ...

- Vậy là em thua rồi nhé ! Đồ hư hỏng, đuổi anh ra khỏi phòng mà lại mò vào đây ! - Lạc Thiên đưa tay vuốt hờ làn tóc cô, mềm mại như bản hòa tấu của cơn mưa ngoài kia, hình thức so sánh vốn chẳng liên quan bởi anh đang cùng cô cảm nhận giai điệu của mưa...

- Chúng ta không thể tranh chấp như xưa nữa à ? Đừng gọi... thiết tha như thế ! - Khả Vy cắn môi đến bật máu, lần này cô không khóc, nước mắt đã bị sức nóng bay hơi rồi. Sát lại gần nhau, mới cách vài phút thôi cô đã coi là ngày xưa, ngày ấy họ thoải mái chọc ngoẹo cho người kia tức giận, nhưng sao bây giờ không thể nữa, vì cô và anh đều chờ đợi phút giây yên ả này...

- ... Tôi không biết, nhưng giờ rất khó để gọi... em là cô ! Hình như tôi...

- Ngày mai chúng ta đến gặp bậc tiền bối của nhà anh ha ? - Khả Vy nhanh chóng ngăn chặn lời anh sẽ nói ra. Cô sợ mình sẽ hạnh phúc, rồi rơi trên sự tội cùng là khổ đau.

- Cảm ơn vì đã cho anh một thiên thần... ! - Anh vẫn biết cô còn cuộc sống sau này, xin cảm ơn vì đã mang trong mình dòng máu của anh.

Lời anh nói khiến trái tim cô đóng cửa vội vã, nó kết băng khiến giọt nước mắt chờ chực lăn dài, cô không cao thượng như anh hiểu đâu, thế nên lệ thấm vào da thịt anh.

- Đêm nay... tôi ở đây được không ?

- Đêm nào cũng được hết ! Ha ha, thôi, vậy thì anh qua phòng em ! - Lạc Thiên khoát tay khỏi người cô, ngoài kia mưa vẫn rả rích trong màn đêm vô tận.

- Không, lấy chồng để làm gối gác chân !... Chi hôm nay thôi ! - Khả Vy xoay người nằm cạnh bên, cười trong nước mắt lạnh. Cô muốn được theo đúng nghĩa làm vợ của Cao Lạc Thiên. - Anh mà động chân động tay thì...

- Thì sao nào ? Khiếp, cứ như vết thương trên trán này chắc tổn thọ mất ! - Lạc Thiên giả bộ ngao ngán, tóm lấy tay cô đặt lên chỗ đau nhằm xoa dịu.

- Nay thì ! - Khả Vy ấn mạnh khiến anh kêu oai oái, rồi xót xa đem urgo dán cho. - Rõ khổ ! Can tội tuổi con dê ! - Cô cười rồi đặt mình xuống giường, không quên gác hai chân lên người anh, thỏa thích cựa quậy.

- Vô lí, tại sao vợ không dùng để làm gối ôm mà chồng lại có chức năng này? Khả Vy, em nhớ đấy, không có dê con thì em không xong đâu!

Cô chỉ có một ly nước không đầy, vậy thì hãy cứ sống hết mình và tìm niềm vui trong phần nước đó.

- Ngủ ngoan nhé! Chồng!

Khả Vy loay hoay với mái tóc, buộc lên có mỗi chỏm bé tẹo, mà để xả thì nhảm như xấu xí.

- Anh này, tôi... em để tóc thế nào bây giờ?

- Đại khái thôi, các cụ thích cháu dâu tóc dài, em cứ úp tạm mớ tóc giả vào, cũng đừng trang điểm cầu kì, họ cổ hủ không ưa đâu! - Lạc Thiên gật gù thất cả vạt, từ sáng anh ngập ngủ không biết bao lần rồi, cô vợ này có nhược điểm lớn là thích sờ bụng nên đêm qua anh nhột không tài nào chợp mắt.

- Biết thế dậy sớm hơn cho rồi! - Khả Vy cột tóc chầu chuốt, tiếc rằng không đủ thời gian để ghé vào tiệm làm đẹp. Đàn ông con trai khoác tấm áo Vest ngay ngắn là chinh chu, nhưng phụ nữ đâu thể xuề xòa được.

- Hay thôi ở nhà ngủ để hôm khác nhé! - Dứt câu anh vờn vai phục vụ cho việc ngủ.

- Không được, tình dậy đi không em cộng thêm cho anh mấy con ốc biều đấy! À mà này, người lớn có hỏi trán anh bị làm sao thì đừng khai em ra đấy!
- Cô hơi ái ngại khi chơi trò ném đá giấu tay.

- Tuân lệnh - Lạc Thiên bẹo má cô - với một điều kiện, lần sau đừng coi chồng là gối nữa nhé!

- Làm gì còn lần sau! Xí!

- Thế thì còn phải xem thái độ của em thế nào đã, cụ thương anh nhất, thấy cháu ra nông nổi này xót lắm!

Chiếc xe đỗ vào gara sau chặng đường dài sáu cây số. Lạc Thiên xuống và mở cửa cho Khả Vy, hôm nay cô vận đồ bầu chít từ thân trên để buông lóp vải xuống tận gối nên khỏi lo chuyện bụng béo hay gầy, đánh lóp son màu nhạt và phấn trắng.

- Chúng em chào anh chị! - Lạc Kiệt từ xa đi tới, cổ tình nói to.

- Ồ ờ, chào em! Chuyện cuộc điện thoại... - Khả Vy nấp sau vạt Lạc Thiên, ngập ngừng.

- Chuyện gì cơ? - Lạc Nhã cúi chào.

- Chuyện gì là chuyện gì?! Mấy đứa để anh chị vào chào cụ nào! - Lạc Thiên bảo vệ Khả Vy tuyệt đối.

- Hừ, chị dâu nọ em đấy nhé! - Lạc Kiệt bất chấp bị anh họ cảnh cáo, nhảy mắt với cô.

Khả Vy bám sát chồng, không rời nửa bước, ngượng chín mặt, đã vậy Lạc Thiên còn ghé vào tai nói thầm:

- Kể từ giờ chắc phải đi cắt tiền duyên với hàng chục cô nàng, không thì vợ anh oánh họ ngoẻo! Haha!

Khả Vy đẩy mạnh người anh ra, cái đồ bỏ dầu vào lửa đáng ghét, thế nhưng anh lại cứ thích ép cô vào lòng, bậc cầu thang cổ dẫn vào khu nhà vừa chật hẹp lại vừa rộng rãi đối với những bước chân của họ.

- Bác ạ! - Khả Vy ngược mặt lên, Cao phu nhân dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô, bà tỏ rõ thái độ không hài lòng khi cả hai ồn ào và tình tứ. Đôi mắt nói lên sự khinh bỉ con cóc hèn mọn chênh lệch một trời một vực với con đại bàng sải cánh. Thậm chí con cóc đó còn không xứng làm bữa mồi cho con vật to lớn.

- Mẹ! Em phải gọi như thế chứ!

Khả Vy gập người cúi chào tôn kính, nếu đặt mình nơi bà, cô cũng như thế mà thôi. Có người mẹ nào chấp nhận một đứa con dâu thấp kém, không địa vị, không danh phận, lại chẳng hiểu biết, ngu dốt, xấu xí. Tương tự như ở vị trí cô mà kết hôn cùng kẻ ăn mày nghèo kiếp xác, vô gia cư, bần tiện, có vấn đề về trí tuệ, liệu cô có muốn không?

Chẳng có phép màu nào hiệu nghiệm với những con người mãi mê há miệng chờ sung, cuộc hôn nhân này như một quả sung vô giá mà chẳng may nó rơi vào tay cô, nhưng nó sẽ tuột khỏi tầm với theo lẽ tất yếu. Tình yêu là một sắc màu không hơn, bất chúc sao băng quét qua cuộc đời, hút lấy tuổi trẻ và rồi tan biến... Người ta cần tình yêu để tô điểm cuộc sống, chứ không sống bằng tình yêu.

Cao phu nhân đi giữa hai người, bà gắng hỏi Lạc Thiên về điều kiện sinh hoạt khi ra ở riêng, không màng tới cô con dâu. Khác với bà, ông Trương thân thiện và thoải mái, ông xuất thân từ tầng lớp hạ trung.

- Các con vào chào cụ đi! Con dâu tiện đây nhận họ!

Tiện đây - đã gỡ bỏ trạng thái trang trọng và tôn nghiêm. Trước đám cưới, sau đám cưới, việc cháu dâu ra mắt họ hàng hỏi hót như cuộc gặp mặt hỏi han thông thường. Khả Vy đẩy Lạc Thiên đi cùng, cô không muốn để anh gặng lại những từ ngữ của cha mẹ, chỉ cần hiểu anh nghĩ cho mình đã quá đủ.

- Cháu dâu kính chào bậc gia tiên và cụ thân sinh ạ ! - Khả Vy quỳ gối cạnh Lạc Thiên, cô còn thiếu xót nhiều trong việc giữ lễ nghĩa.

Cụ Cao đã già, cụ chỉ có thể nằm trên giường dùng máy trợ thính. Cô từ từ lại gần, chỉnh trang chiếc chăn cho cụ nhưng ngoài Lạc Thiên ra cụ chẳng biết ai với ai.

- Cụ anh ngày xưa tài giỏi lắm ! Chính cụ gây dựng cả công ty Trường Tồn đấy ! Cụ từng được vinh danh là một trong số doanh nhân có tầm ảnh hưởng lớn trong phạm vi quốc gia, đến đời ông thì Trường Tồn trở thành tập đoàn hoạt động xuyên quốc gia ! - Lạc Thiên nói với vẻ tự hào về gia phong.

- Dạ, ông anh chắc vẫn khỏe, em chưa thấy ông... !

- Ông mất đã lâu rồi, kể từ khi chưa có Lạc Trung ! - Câu trả lời không phải từ Lạc Thiên - Vì phản đối cuộc hôn nhân của ta với cha Lạc Thiên ! - Biết thế ngày ấy bà nghe theo lời mẹ cha, dùng lao đầu vào thử rung động mù quáng, để giờ hối hận đã quá muộn. Do đó câu nói muốn răn đe không chỉ một mà cả ba người trong căn phòng, bao gồm cả ông Trương.

Hương trầm phảng phất mùi ẩm đạm, con gió không lọt tới cửa sổ nên căn phòng chịu đựng mãi ngột ngạt, có một chiếc chuông gió ngoài hiên leng keng âm thanh loại gỗ cổ - thứ duy nhất còn được xuôi theo ý trời.

Khả Vy nói lỏng bàn tay, kết thúc rồi lễ ra mắt gia đình chóng vánh.

*

- Khả Vy vào phòng ta có chuyện muốn nói ! - Cao phu nhân đợi lúc con trai hỏi thăm cụ kéo cô ra thư phòng nói chuyện riêng. Bà nói bằng ngữ điệu băng quơ nhưng hăng ý sâu sắc, có phần day nghiêng. Để giữ chân người chồng, bà nhẫn nhịn cho đứa con ngoài đã thú sản phần nhỏ.

...

Tờ giấy đăng kí kết hôn do Lạc Thiên đề xuất không bị bác bỏ, điều đó khiến anh vui mừng mà quên đi mặt trái ẩn sau nụ cười của Khả Vy. Cũng chỉ là một tờ giấy làm bằng xenlulozo, có mực tạo ra các nét chữ cái lại thôi mà, đâu chối buộc con người ta.

Giấy chứng hôn Cao Lạc Thiên và Triệu Khả Vi, công nhận họ đã nên vợ chồng. Con dấu đóng ngay dưới dòng chữ « Triệu Khả Vi ».

Hình như anh chưa yêu lần hai, hình như chỉ là có hình bóng, hình như đêm qua anh định nói... hình như... hình như... đến một ngày hình như sẽ là khẳng định chắc chắn. Đến một ngày anh tự giữ chân mình về phía ấy.

*

- Hôm nay em không muốn nấu cơm ! Chưa bao giờ chúng ta ăn tối ngoài hàng cà !

- Em định đình công à ? Mà ai bảo chúng ta chưa từng ăn ngoài...

- Vâng, chúng ta đã từng ăn nhưng cùng với ba cô nàng chân dài !

- ... Vào quán này nhé ! - Lạc Thiên chuyển vô lăng đỗ ven đường, anh tuyệt nhiên không thích nhắc lại chuyện cũ, cô vợ nhớ dai quá.

Khả Vy quàng tay anh bước vào, cô sẽ tận hưởng sự lãng mạn do tự mình tạo ra cùng anh. Phải chăng nếu ngày đó tới...

- Dê con của papi thích ăn món gì nào ? - Lạc Thiên từ chỗ đối diện chuyển sang ngồi bên phải cô, anh đặt tay xoa vào vòng bụng Khả Vy.

- Anh làm cái trò gì đấy ! - Cô giật bản mình lên, lấy tay ôm bụng thủ thế.

- Dữ như bà chằn ! Mà này, em thường ghé vào tầm sáng hay tối vậy ?

- Sao anh hỏi thế ? - Khả Vy căng thẳng lấy tay chống cằm, cô bỏ luôn cả mớ tóc giả sau lưng ra.

- Anh tìm hiểu trên mạng, kinh nghiệm truyền đạt rằng nếu em cảm giác khó chịu vào mỗi buổi sáng sớm thì có thể chúng ta có nhóc tí còn không thì là cu tí ! Hihi ! Anh thích sinh đôi cơ nhưng thế vất vả cho em lắm ! - Lạc Thiên mơ mộng quay sang Khả Vy thấy cô cau mày, - Em không phải ngại anh đâu, cứ ghen tự nhiên,... nhin nôn nhiều không tốt đâu !

- Ờ thì tí nữa... ghen ! - Cô nuốt hết ly nước lọc, chần chọc không yên, dạo này đã lơ đãng việc thủ vai bà mẹ trẻ. Cơ bụng găng co thắt, cô vuron cổ họng đánh "Oe" một tiếng hết như thùng rỗng kêu to, nhắm nghiền mắt và lấy tay che mặt, cô diễn hơi quá thì phải.

- Có phải đánh rắm đâu mà em sượng ! Quay mặt ra đây nào !

Sau câu phát ngôn hài hước của Lạc Thiên người phục vụ bàn đi tới đợi thực khách chọn món, anh chàng té nhị cúi đầu, chẳng biết việc quý ông đây đề cập tới là việc gì mà khiến quý bà càng ôm mặt xấu hổ hơn.

Khả Vy úp cuốn thực đơn phủ kín mặt, cô gọi cho qua bữa, mau mau về nhà chầm chần sảm hỏi rằng chừng bao giờ có những hành động kì quặc trước

Lạc Thiên, anh luôn phiên dịch để cô bị bẽ mặt thôi.

Lát sau chàng thanh niên đem món ăn bày trước mặt, anh chàng lịch thiệp đặt một đĩa rau tái gần Khả Vy.

- Đầu bếp chuẩn bị thêm cho Quý bà, sẽ rất có lợi nếu kết thúc bữa ăn bằng rau xanh, cũng là cảm ơn Quý ông Lạc Thiên, khách hàng thường xuyên của chúng tôi. Chúc hai người ngon miệng !

- Xùy xùy ! Anh này đi đi ! - Khả Vy xua đuổi người phục vụ, cô tránh xa đĩa rau xanh luôn. Thế này gọi là chăm sóc khách hàng à, rồi cô dùng hai con người tóc lửa lườm nguyệt tên chồng.

Qua bữa ăn, họ đi dạo một vòng cho xuôi dạ. Lạc Thiên đặt tay lên mái tóc cô, anh phụng phịu mặt mày:

- Ai cắt tóc mà chẳng có khiếu thẩm mỹ gì hết, như là xoẹt một đường kiếm vậy !

- Anh không biết đó hả, đây là một thời thượng của giới trẻ đó, để thế này mới phong cách, bụi bặm... cá tính !

- Bọn trẻ thời nay đúng thật là ! - Lạc Thiên lắc đầu chỉ trích như một ông lão nhìn thế giới phiếm diện. Nếu xét về tuổi tác thì anh và cô rõ ràng thuộc hai tầng lớp văn hóa khác nhau, dù thế nào chẳng nữa anh cũng kéo cô vào một salon tóc chỉnh sửa lại. - Cái răng cái tóc, một góc con người đấy vợ ạ !

Khả Vy hãnh diện vì mái đầu ôm gọn của mình, trên xe, chiếc kính chiếu hậu không dùng với chức năng vốn có mà được sử dụng để soi mà lúc lắc làn tóc sóng sánh. Thêm nữa cô còn làm vài điệu chu mỏ và cụp điện thoại của anh để chụp hình.

- Phải công nhận thợ cắt tóc nhìn nhận rất đúng, nhìn em như học sinh cấp ba vậy !!! Ôi, tiếc thay mình lấy phải ông chồng già khả- m

(Không ngờ từ này cũng bị diễn đàn chặn) !

- Cái gì ? - Lạc Thiên bực dọc nhăn trán, nhân lúc đèn đỏ anh cởi phanh áo khoác ra, dựng cổ áo phồng lên, giật lấy tấm kính, chuốt lại mái tóc. - Nhìn kĩ lại mặt hàng đi ! Coi xem anh có giống sinh viên năm cuối không ? - đã thế anh phanh hết cả hàng ba chiếc cúc cho gàu, đeo chiếc kính râm ưa chuộng.

- Cái đồ cưa sừng làm ghê ! - Cô hừ mũi, lăm lăm ngả tư tới, vừa hay chiếc ô tô của anh dừng ngay lúc đèn xanh chuyển màu.

- Lạc Thiên, anh nhìn vào đây nhá !

Đèn flash lóe sáng, Khả Vy nhòm người lên, năm đầu ngón tay trái rẽ một đường chính giữa vào tóc mái Lạc Thiên trong khi ngón trỏ bên phải giữ phim chụp hình. Bức hình cho ra là một khuôn mặt thiếu nữ với hai con ngươi mở to ngược lên choán giữa màn hình, đặc biệt phong cách thời trang những năm đầu thế kỉ 21 gây ấn tượng khó phai. Khả Vy trở về ghế, thắt lại dây an toàn, rồi cười như sẽ không còn được cười nữa.

- Quý tha mà bắt, em làm trò gì thế ? - Lạc Thiên bị chọc quê nhưng vẫn phải giữ tay lái, lẩn tránh khi tín hiệu dành cho người đi bộ thay đổi.

- Em có làm gì đâu, điện thoại của anh, giả anh... nè ! - Khả Vy tinh ranh đặt chiếc di động vào đúng chỗ của nó. Lạc Thiên cau mày và phát "sốc" khi xem hình ảnh, anh chọn lệnh xóa vĩnh viễn.

- Là lá la ! - Khả Vy ngó nghiêng nhìn đường phố, cô cười mồm, không ngờ lại có cách trả thù hay ho đến thế.

- Rìng rìng rìng !

Lạc Thiên thấy bộ dạng vợ rất nghi, cô chụp hình để rồi đưa mình xóa đi thôi ư, không hề có hành tung bán bluetooth, hay vì mình vẫn đẹp trai quá nên thất thế, rồi anh nhìn vào điện thoại, Tuấn Kiệt và Trần Hùng cùng mời tham gia gọi nhóm, anh cũng chẳng ngại cô mà nhân loa ngoài thay vì phải luôn dúi tai nghe.

- Ấc ặc ặc ! Ha ha ha !

- Hai cái người này, chưa gì đã cười điếc hết cả tai, có chuyện gì nói mau tôi đang đi trên đường !

- Anh Thiên / Ông Thiên có quả tự sướng trước ống kính độc nhất vô nhị quá nhỉ !!!!!!! Có lẽ thành xu hướng cho độ tuổi hồi teen học tập ! Ha ha ha ha ha...

- Vô duyên ! Phụt ! - Lạc Thiên cắt liên lạc với họ khi cuộc đàm thoại còn chưa được một phần ba phút. Tiếp đến anh quay sang cô vợ "thảo mai" của mình tri triết - Được lắm, tối nay em không sống được với anh đâu ! À, đêm nay chứ ! Dù gì anh cũng có chìa khóa sơ cua tất cả các phòng ! Hehe ! - Lạc Thiên gài cái đe dọa vợ bằng cách này (mà anh cũng chỉ có mỗi món nghề đem răn đe con Cáo thôi).

- Đùng hòng ! - Khả Vy tự trách mình ngu ngốc, ai đời lại động đến ổ kiến lửa. Cô trấn an bản thân và dự định sẽ chèn một cái tủ trước cửa phòng.

- Két !

Cuối cùng sau nhiều pha châm chọc không thua nước nhau họ đã về tới nhà, căn biệt thự mở sẵn cổng và có ánh đèn từ trong hắt ra.

- Trước khi đi em không khóa cổng sao ?

- Chính anh là người ra sau cuối mà !

- Vậy ai đã bật đèn trên phòng em kia ?

- Trộm... mmmmmmm ! - Khả Vy hét toáng lên khiến âm thanh vang vọng trong ô tô, Lạc Thiên nhanh nhẹn bịt miệng cô lại, đúng là bọn đàn bà con gái chỉ có thể là lạnh chanh.

- Trật tự nào, ở đây an ninh tốt lắm sao có trộm được ! Hẳn y là người trong gia đình, hoặc có một hình nhân Lạc Thiên hay Khả Vy nào hoặc cả hai cùng tồn tại song song với cuộc sống của chúng ta ! Ma ?

- Úi úi, đừng đừng, con sợ ma lắm ời làng nước ời ! - Khả Vy hình dung đến hai xác người trắng bột vận phục trang của cô và anh lón vồn quanh nhà, có khi hai con ma đó tự tiện dùng đồ một cách ngang nhiên.

- Đùa đấy, có thể mà cũng sợ ! Nhưng là ai được nhỉ ?

Lạc Thiên tháo dây an toàn cho Khả Vy, anh mở cửa xuống, cô chuyển người sang ghế anh rồi cũng thoát ra ngoài luôn, co rúm nép đằng sau tấm lưng vững vàng.

- Sợ ma như thế dê con cười cho đấy !

- Xi xì, anh giỏi thì vào trước đi !

Lạc Thiên lừa cô sai bước rộng, anh đi vào trước, Khả Vy không thể tỏ ra can đảm hơn, cô nhón chân nhanh theo.

- Ai vào nhà của chúng tôi vậy ? - Đứng trước bậc cửa, anh xoay chân rộng ngang vai, chống hông đầy khí thế khiến Khả Vy bất nhịp đứng phối hợp tạo dáng.

Một bóng người từ trên lầu thoát xuất hiện, vóc dáng mảnh khảnh, tiếng giày cồm cộp gọi về quá khứ xa xôi. Lạc Thiên đưa tay ra sau giữ Khả Vy lại gần, bao bọc trong vòng hơi ấm.

-

Xin chào cậu chủ, cô chủ, tôi được cử tới đây để chăm sóc cho bé con sắp chào đời của hai người, hay nói cách khác tôi sẽ là v-ú-n-u-ô-i lo toang mọi việc trong nhà và sức khỏe của cô chủ. Tôi đã dọn đồ đến đây, vì nhà chỉ có hai phòng nên tôi sẽ dùng chung phòng với cô chủ, không phiền chứ ?

Lạc Thiên và Khả Vy há hốc miệng trước một phụ nữ trung niên đeo cặp kính dày kèm theo nốt ruồi gần cánh mũi. Thân hình bà xương xường và tóc búi thấp sau gáy, hết như vị quản gia bước ra từ « truyền thuyết ».

- Không, chúng tôi đã sát nhập cùng phòng, Khả Vy ở phòng tôi, phòng cô ấy toàn quyền cho bà sở hữu đó ! - Anh hoàn toàn có thể cam đoan chính người mẹ yêu quý đã « ban tặng » con người này đến đây.

Khả Vy véo tay anh, toàn nói luyên thuyên thôi, ai thích chung phòng với đàn ông con trai chớ.

- Đồ ngốc, em thích bị bà ta giám sát à, nhím mà coi, so với quản gia Tôn bà ta « ác » hơn nhiều ! - Anh thủ thi bên tai cô.

- Ô không, cô chủ còn quá trẻ để có đầy đủ những kinh nghiệm mang thai, hơn nữa... vấn đề này... thì thật sự cần phải gìn giữ trong suốt quá trình bé nằm trong bụng mẹ !

Khả Vy lấy tóc che mặt, bà ta đang nói những lời này nhằm mục đích nhấn nhủ điều gì đây, cô... vẫn trong sáng mà !

- E hèm ! Bà biết gì mà nói chứ ! Chúng tôi là vợ chồng mà ngăn vách thì còn ra thể thống gì ! - Ngay sau câu nói này anh bị đấm bóp vào lưng nhưng vẫn ngoan cố - Bà muốn thế nào thì muốn, nhưng mỗi đêm tôi không được ôm con tôi không chịu được !

- Nhưng ngày tháng trước hai người vẫn chia phòng phải không cô chủ ? - Trạng thái ngân cao của giọng nói phảng phất sự cương quyết bảo thủ.

- Dạ ! Vâng ạ ! - Khả Vy khép nép không dám nói to, có phải câu nói của Cao phu nhân « Sống giữ mình với tác nhân khách quan

» là thế này đây, tác nhân khách quan ư ? Cô dần dần thoát khỏi vòng vây của anh.

- Ngốc thế không biết ! Nói láo có làm sao đâu ? Em thích bị kìm cặp gò bó ư ?

- Cô chủ đứng ngoài trời trời gió rất dễ bị cảm lạnh, vào đây tôi xoa bóp cho ! - Và bà tách cô ra khỏi anh.

Chương 11: Mẹ vợ - Con rể hay Mẹ chồng - nàng dâu ?

Ngước lên trần, Khả Vy bâng quơ đếm số bóng đèn nhỏ trên cây chùm lung linh, khi bà v-ú-n-u-ô-i từ bếp đi lên, cô nhắm nghiền mắt.

- Cô đã ngủ chưa ? Tôi có một vài điều muốn nói về cậu chủ ?
- Dạ !? - Khả Vy bật dậy, cô không thích việc đối xử của người này, trước mặt Lạc Thiên, bà đặt cô trên một bậc thì sau lưng anh cô bị đẩy kịch.
- Sẽ là vô ích nếu cô có ý định quyến rũ cậu Lạc Thiên !
- Cháu... không hề...
- Cô có biết nói xen vào lời người khác là vô giáo dục không ?

Khả Vy giữ hai hàm răng không còn khoảng cách, cô cúi đầu ngậm phủ nhận sự vô giáo dục trong định kiến của bà ta.

- Cậu chủ đã có ý chung nhân, kết thúc cuộc hôn nhân này cô phải tự rút lui, đừng nghĩ tới cái mâm son mà hãy tìm những thứ tương đương. Nhược Lam quý cô sẽ thay thế cô hoàn toàn, và cả chuyện giấy chứng hôn, cô hiểu chứ ?

Vậy là đã quá rõ người đứng từ xa điều khiển, ngoại trừ Cao phu nhân thì không ai thích hợp hơn. Khả Vy cúi thấp nữa, im tò, phía ngực trái nhói đau, phản ứng nhạy cảm của cô lúc này phải chăng nói lên rằng cô đã cảm sai tấm bản đồ trên tay, để rồi lạc bước vào một khu rừng tuyệt đẹp mà quên mất lối về. Mọi thứ đều trong lành quá, tự nhiên quá, an bình quá, dễ chịu quá đến nỗi mà cô đánh đổi cả tư trang tự lúc nào, cuốn vào con lốc màu xanh mà băng đi mình là ai. Con lốc ấy đang trêu đùa cô, hút cô quay vòng vòng theo tâm của nó rồi thả phăng cho vất vưởng hoặc thực sự muốn mang cô tới chốn nó dừng chân. Biết được ư câu trả lời ?, càng lại gần cô dường như tư tưởng hóa, kéo con lốc về riêng mình thôi, liệu lốc có đồng ý không ? Hay có nhiều những sự lựa chọn giá trị để quên bằng kỉ niệm đẹp...

- Đáp lại lời người lớn nói là một phép lịch sự tối thiểu ! - Bà quản gia không chịu được thoải, đôi tay nhăn nheo nâng gọng kính vừa tầm.
- Cháu hiểu ạ ! Chúng cháu chăm chọc nhau thôi chứ không thân thiết như các bác nghĩ đâu ! Nếu các bác không hài lòng, cháu sẽ sửa đổi bản thân... !
- đã đến lúc thức tỉnh để tìm lại tư trang rồi, giữa ảo ảnh và hiện thực, thật khó để quay đầu.
- Được rồi, cô ngủ đi, mỗi ngày nên bắt đầu và kết thúc đơn giản, con người sống sẽ nhàn nhã, tránh vương bận.

Không thể chắc chắn đây là lời khuyên răn, nếu lỡ mắc đôi chân vào cạm bẫy rồi, thì điều đó giống như sự cảnh báo khát khe và có thể cùng với những biện pháp can thiệp.

Cô ẩn mình trong chăn, mơ màng trong giấc chiêm bao...

Chương 11.2 : Mẹ vợ - Con rể hay Mẹ chồng - nàng dâu ?

- Vợ ơi, em đã nấu bữa sáng chưa, có cần anh giúp... - Lạc Thiên vươn vai đi xuống, đêm qua anh ngủ khá ngon giấc nên quên đi có người thứ ba trong nhà.

Khả Vy vừa nghe tiếng bước chân cầu thang, cô lập tức dừng việc bếp núc, nhường lại cho vị quản gia và ngồi chầu chực gần bàn ăn.

- Không có gì đâu, để bác làm cho chúng ta cũng được ! - Cô tự ngượng với chính bản thân với cách nói thiếu trung thực.
- Cậu chủ ngồi vào bàn đi ! Vài phút nữa là có đồ ăn !
- Em này, có cần phụ bà quản gia thì... - Lạc Thiên không nghĩ cô vợ chỉ xấu tính với chồng thân nhiên ngồi chờ đồ ăn là xuất phát từ chủ quan, chắc bà quản gia không muốn Khả Vy bị vất vả.
- Không ! Tôi mệt ! - Khả Vy đánh tiếng thờ dài thành âm thanh lớn, cô lắc đầu uể oải.
- Em mệt sao ? Đêm qua bà ấy cướp chăn của em à ? Nghỉ đi, anh lấy cốc sữa uống nhé ! Để anh vào giúp bà ta vậy, không thì bà hành hạ mẹ của dê con tội lắm ! - Lạc Thiên nói nhỏ kẻ hời bên tai cô.
- Việc gì phải thế ! Anh cứ để bà ta làm, tôi là cô chủ, tôi không cần động tay !
- Có gì đâu, tôi chuẩn bị xong bữa rồi đây ! - Bà quản gia khệ nệ bụng từng đĩa thức ăn bày biện lên bàn.

Có những sáu chiếc ghế cho ba người, tuy nhiên bằng mọi cách thứ tự ngồi luôn có bà xen giữa. Khả Vy chuyên tâm vào việc dùng bữa, cô không mấy may mắn tới ai đã gấp cho mình những gì, và những tiếng thao thao nói chuyện, bíp mắt, bíp tai, bíp miệng, làm nger thật chẳng dễ chút nào.

- Tối nay vợ chồng chúng tôi ăn tối bên ngoài, có gì bà cứ ăn rồi đi ngủ trước ! - Có phần bất tiện, dù không nói nhưng Lạc Thiên thừa hiểu vợ đang bị quần thúc lỏng, sẽ thoải mái nếu hai người dành thời gian cho khoảng tĩnh mịch riêng tư. Anh đá nhẹ vào chân để Khả Vy ngẩng đầu lên rồi nháy mắt.

- Khỏi ! Tối nay tôi ngồi thiền, không có thời gian rảnh, anh tìm người khác đi cùng là hợp lí nhất ! - cô vốn không quen giờ chất giọng căng căng thiếu hòa khí này.

Lạc Thiên nhận thấy rõ nhất sự thay đổi vô cớ của cô, theo cô anh tìm ai là thích hợp, lẽ nào là Trần Hùng hay Tuấn Kiệt. Vợ ngốc, bày cách cho mà không chịu phối hợp. Tuy nhiên anh luôn không bận tâm đến nỗi khổ của Khả Vy nên tình cảm của anh chỉ xuất phát từ sự chỉ đạo nơi con tim mà thiếu mất khía cạnh thực tế, trong anh vợ luôn được đặt ngang hàng với chồng, phải là dấu bằng, xấp xỉ không hợp lệ.

Khả Vy đảo mắt quan sát thái độ của bà quản gia, hy vọng tích cực bà sẽ cho rằng cô quả thực không có ý xấu, Lạc Thiên không đòi nào chấp nhận một cô vợ ngang bướng. Nhưng không, bà yêu cầu cô tôn trọng cậu chủ với lối giao tiếp dè chừng và không cân xứng.

- Dưa hấu phải ăn hết cả phần màu đỏ, chỉ chừa lại chỗ cùi màu xanh nhạt ! - Bà hết để ý vấn đề xưng hô, lại tới chuyện ăn uống. Bà nằm trong những người già cả có xu hướng tiết kiệm. Trong khi dùng hoa quả trắng miệng, bà không ngớt lời chê trách Khả Vy, nào là nhả hạt vào tay để vắt cho gọn gàng, chú ý ăn hết những tép cam nhỏ rơi ra...

- Tiếc gì mấy cái này, Khả Vy thích ăn phần nào cứ để cô ấy tự nhiên, quan trọng là chất lượng dinh dưỡng chứ không phải ăn tạp ! - Lạc Thiên tỏ ra khó chịu.

- Để trông ra một quả dưa người nông dân phải rất vất vả ! Chúng ta được hưởng nên trân trọng sức lao động của họ ! - Đối với bà thì Khả Vy cũng chỉ là một thanh niên đương độ, hoàn toàn không gánh vác trách nhiệm nào khác.

Lạc Thiên một phần vì muốn có người bầu bạn với vợ, một phần vì cần người có kinh nghiệm chăm sóc cho cô, anh đành xuề xòa, an ủi cô bằng ánh mắt.

Chiếc xe con lăn bánh, không thể đề nghị Khả Vy tới công ty cùng nên Lạc Thiên đành lùi muộn giờ làm một chút. Lí do cô không đồng tình theo anh bởi cô cho rằng mình không đủ trình độ góp mặt ở đây. Những kẻ khôn ngoan luôn hơn kẻ ngu dại một cái đầu, bao gồm đẳng cấp, vị trí và sự tôn trọng, cô không muốn mình trở lên thừa thãi, vô dụng khi chỉ biết ngắm nhìn anh làm việc, mà ngay cả một việc tối thiểu như pha trà, dọn dẹp các nữ thư ký và người làm đều phục vụ hết cả. Do đó cô tự thấy mình nằm ngoài phạm vi Trường Tồn.

- Bíp! Bíp!

Mãi nhìn về chiếc xe phía con đường chia làm hai ngã rẽ, Lạc Thiên đã chọn sang phải, Khả Vy giật mình trước tiếng còi xe đỗ ven đường. Có hai kiện hàng vác trên vai người nam giới đi tiến về ngôi nhà.

- Hai cậu chuyển vào trong, lên cầu thang rồi rẽ trái phòng có cửa nhỏ hơn đấy! - Bà quản gia hài lòng về sự đúng giờ của đội ngũ vận chuyển chuẩn xác khi cậu chủ vừa ra khỏi nhà.

- Mang vào phòng cháu ư ? - Khả Vy cất tiếng hỏi.

- Chứ còn phòng nào khác ! - Bà kiểm lời đến nỗi để cô tự mình tìm hiểu khối vật chất bên trong bốn mặt bìa catton. Và cho tới khi khép cổng tiễn người vận chuyển đi bà mới giải thích:

- Đây chính là bụng già cô cần dùng tới trong suốt thời gian mang thai...

Trên tay Khả Vy là hai vòng bụng nịt cao su màu da người, một cái dành cho tuần thứ mười bốn với lớp silicon dày cỡ sáu cm, cái còn lại ghi số hai chín, với phần đệm cộm lên rõ hình chiếc rốn. Công nghệ sao chép chủ trọng tới cả cân nặng, áp lên bụng cô có cảm giác như một phần thân thể gắn bó với mình. Càng ngày thủ đoạn đem ra để lừa phỉnh Lạc Thiên càng tinh vi hơn.

- Bắt đầu từ tuần này quần bên bụng là vừa rồi đấy. Cậu chủ sẽ không thể nghi ngờ khi cái thai có dấu hiệu lộ rõ.

Khả Vy nhận từ bà kính cần bằng hai tay, cô vòng qua eo và phủ làn áo lên, tuyệt nhiên không đối thoại thêm. Nếu câu nói ngừng được chuyển động của bánh xe đối trá, cô sẵn lòng gào khóc để mang thành thật về bên anh, nhưng nếu chỉ là nếu, người ta không làm được nên mới đặt “nếu” để ước ao.

*

- 1000 dollars ? Are you ok ?

- Không bao giờ ! Tao không phải hạng thèm tiền.

- Oh! 5000 ?

- Never ! - Vũ Gia Minh lắc cổ tay lên tiếng.

- S-h-i-t ! 5000 Euros ?

- If you don't go away, I will...

- Oh, no. 6000 Bảng Anh, số tiền này đủ chưa ?

Vũ Gia Minh xé tấm chi phiếu sắp được điền thêm một số 0 ngay trước mặt lão tây đô to. Y có khả năng giao tiếp thuần thục với dân bản địa mà ban đầu đem ngôn ngữ Mỹ Latin lai căng sử dụng.

- Bảo vệ, tiền khách ! - Anh đủ bình tĩnh để kìm cơn nóng giận.

- Damn ! Con nhỏ đó có cái gì mà ghê gớm, mượn của chú em một đêm thôi mà. 10000 Bảng Anh ! Tao sẽ bo riêng cho nó, chú em hưởng tất được chưa?

- Tao nói lại, Vũ Gia Minh này không phải hạng buôn người, càng không tàng trữ gái m-à-i d-â-m.

- Idiot ! Stupid ! - Y có một màu mắt xanh và mái tóc vàng buộc thành chỏm hạt đậu phía sau gáy, cơ thể lực lưỡng cùng đám đô con theo sau cho phép y ném nguyên chai rượu còn nguyên xuống mặt bàn.

Đổ vỡ, một giọt đỏ bắn lên tận con mắt, khiến hắn trở lên dữ tợn và long sông sọc con người nhìn Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh đâu có làm trái đạo lý, anh bình thần đứng dậy kết thúc. Cái dáng thư sinh lướt ngang qua khiến bọn tây điên tiết, chúng ra khỏi quán bar khi đã xô đạp hàng chục chiếc ghế và lộn vào một ngõ kín.

- Thừa bà, không ăn thua. Tiền giải quyết được tên chủ ! Hắn giữ con nhỏ lắm, chúng tôi không thể !

- ...

- Được thôi! Triển khai cái loa phóng thanh theo cách khác đi ! Bà già đừng quên thù lao cho lũ này!

- Được rồi, ta rồi sẽ thu xếp ổn thỏa chỉ cần mấy người kín miệng.

Cao phu nhân vội vàng gác máy khi Lạc Trung đẩy cửa bước vào, anh tới để hỏi ý kiến cho dự án khánh thành chung cư.

- Sao vậy mẹ ? - Anh đã nhìn thấy nét thiếu bình tĩnh khi bà giấu chiếc di động trong lòng bàn tay.

- Không có! Mẹ... nói chuyện với phu nhân nhà họ Hoàng thôi... Có việc gì cần thông qua ?

Chương 11.3 : Mẹ vợ - Con rể hay Mẹ chồng - nàng dâu ?

Khả Vy chân sáo bước xuống lầu, thói quen cô vẫn hay chạy nhảy khi Lạc Thiên không có nhà. Lập tức giọng nói người quản gia già đáng kính vang lên:

- Cô nên nhớ mình không có một mình, phải ý thức đứa trẻ trong bụng là ai? Không chừng là người thừa kế tập đoàn Trường Tồn đó, dù giả hay thật cô luôn luôn phải tuân theo. Chứ loại con gái cứ hơ hớ, ton tôn chẳng ra làm sao cả ! Vô văn hóa ! Để cửa đây tôi ra mở, cô thì làm gì có người nào tới gặp, chắc người ta nhấn cậu chủ !

- Dạ, cháu xin lỗi, lần sau cháu sẽ cẩn thận hơn ! - Khả Vy chạnh lòng, cô đi vào gian bếp rửa bát bữa sáng. Tiếng chuông ngoài cổng vang lên thêm một lần nữa.

- Đây, đừng dùng lọ rửa bát, mùi lắm! Tôi thấy trong phòng tắm của cô có cái chai hương thoang thoang nên mang xuống, đem ra mà dùng.

Khả Vy theo hướng tay bà nhìn về thứ dầu thay thế, có thể làm sạch bát bằng thứ hóa mỹ phẩm trong nhà tắm ư ?

- Bác ạ, đây là sữa tắm, không dùng để rửa bát, nếu bác sợ mùi cháu sẽ tráng nhiều nước lên là khử mùi được ạ !

- Lời tôi nói hay cô nói đúng? Đừng tỏ ra thông thái trước mặt tôi, tôi bảo cái nào thơm thì nó đáng để sử dụng, đừng có bùn xìn cá nhân, nhà họ Cao đâu có hẹp hòi gì với cô !

Khả Vy biết mình không nói lại bà đành âm thầm nghe theo, xưa nay chưa ai dùng sữa dưỡng thể để kì cọ chồng bát cả, rồi khi Lạc Thiên về anh cười cho mất.

- Cậu muốn nhắn gì với cậu chủ nhà chúng tôi ? Cậu ấy đi làm, tôi sẽ chuyển lời.

- À không, có bưu phẩm gửi cho người nhận là Triệu Khả Vy, nhà số 888 đường Cừ Nguyên. Xin phép cho tôi gặp người ấy để ký tên xác nhận.

- Ồ, đúng địa chỉ rồi, cô ta không có nhà, để tôi ký giùm !

Người thanh niên lưỡng lự rồi cũng tin vào cặp kính đặc lão của người già, anh chuyển hàng và hoàn thành nghĩa vụ.

Bà quản gia không tin rằng người nhận là Khả Vy, hơn nữa để đảm bảo tính vô hại, bà tự tiện mở ra xem. Hai chiếc điện thoại đặt bên trong kèm phụ kiện và sổ tay hướng dẫn, bà đem vào :

- Của cô này, ai gửi nhầm địa chỉ chứ lại đem tặng cô chiếc điện thoại đắt tiền thật phí !

- Dạ ? - Khả Vy dừng việc, cô lau tay cẩn thận rồi mới nhận lấy từ bà. Bà tuy hạ thấp cô nhưng không hề sai, cô cũng có bưu phẩm từ người ta sao ? Một chiếc cảm ứng HTC y chang chiếc bị hỏng và một chiếc Nokia cục gạch khiến cô “A” lên một tiếng, thì ra là của Vũ Gia Minh. Anh ta sòng phẳng và hào phóng ghê, chắc cái dùng để chơi rần này là quà hồi lộ cho mái tóc đây mà. Khả Vy cười rạng rỡ niềm vui, đôi tay nâng niu chiếc điện thoại mệnh giá nhỏ hơn.

- Những hai cái cơ à, già này xưa nay có biết tới di động là gì đâu ?!! Kể ra có cái dùng cũng hay.

- Dạ ? Khỏe môi vẫn tươi tắn, cô không vui vì được bù đắp tài sản, mà thích thú ở một chút tâm lý và chia sẻ của Gia Minh. Anh có nhiều đồ đáng kể về phương diện cao cấp nhưng bên cạnh anh luôn có một cục gạch xấu xí mà vững bền. Cô không để ý tới lời nhắc khéo của bà ta.

- E hèm! Bọn trẻ các cô thích cảm ứng sành điệu. Cái cổ đại này ai thèm dùng nữa !

- Hi hi, không đâu ạ ! - Giống như Lạc Thiên, thật khó hiểu khi anh cam tâm chấp nhận tiêu vô sản là cô dưới cùng mái nhà, Khả Vy trầm tư kì lạ.

Con nhỏ này, nói như thế mà chẳng tinh ý tẹo nào. - Thôi, cô dùng cái màu mè cho hợp với cậu chủ, còn thứ đen trắng để tôi dùng cho đỡ phí, chứ vất nó đi phí lắm.

- Cháu đâu định vất đi ạ ! Cháu sẽ dùng. . .

- Khả Vy! Cô keo kiệt thật đấy, mỗi chiếc điện thoại mà cũng hóm. Loại này có mấy tiền. Đồ hai mặt, trước cậu chủ cô vờ vĩnh tốt đẹp, sau lưng ki bo như vậy sống sao được ?

- Cháu. . . - Khả Vy giờ mới hiểu cái vòng vo này giờ bà ta nói, cô hít một hơi sâu, cả hai chiếc điện thoại đều có vị trí nhất định, không thể đem đặt lên bàn cân. Vì là vợ Lạc Thiên, cô cần thứ đẳng cấp, loại giản đơn dành cho chính con người mình. Hơn nữa đối với riêng cô, chúng là món quà quý giá, không mang tính chất đền đáp thông thường.

- Hừ ? Tưởng cô thế nào cơ ? Tôi thử xem cô có biết mình biết ta không, ai ngờ ! Chẹp chẹp, thôi đi, tôi tích bóp tiền mua vậy ! - Hàm răng sít nghiền từng câu nói, tuy vậy nhưng bà vẫn mân mê chiếc vô hộp.

- Vậy cháu lấy chiếc Nokia, bác dùng chiếc này nhé ! - Không mất quá nhiều thời gian để đắn đo, Khả Vy bỏ qua hàng đắt tiền, giờ cô đã hiểu vì sao Gia Minh vẫn chuộng đồ cổ hạng trung, lý do chỉ có thể lý giải bằng thông điệp cảm xúc.

- Không dám! Nhỡ cô nói với cậu chủ tôi đòi hỏi sao được ! - Bà cũng không ngờ con bé ngu ngốc lại cho đi vật phẩm đáng giá, liệu có ý đồ gì không đây ?

- Không, không ! Là cháu tình nguyện. Bác cứ dùng đi, anh Thiên không hay chuyện này đâu ! - Một phần vì Khả Vy không định cho Lạc Thiên biết sự tồn tại của món đồ từ Gia Minh, anh không nên biết thêm thứ nào đơn sơ, thô cứng nữa.

- Như thế làm sao được ? Hay cô dùng cái này, nhượng tôi cái kia ? - Bà mới là người có quyền lựa chọn, kể từ lúc bóc đồ.

- Dạ ! Tính cháu không cẩn thận, cứ để cháu. . .

- Thôi được rồi, đành vậy thế chứ biết sao được !

- Vâng ạ ! - Khả Vy ngượng cười, bà luôn không nghe hết ý cô nói và luôn nhắc nhở cô trong khi mình mắc sai lầm. Cô đặt chiếc điện thoại của mình vào túi rồi tiếp tục công việc nhà.

- Đây, ta định lau dọn phòng cậu chủ nhưng cái lưng mỏi quá. . .

- Dạ, bác cứ để cháu !

- Ồ thì phiền cô vậy! Mà này, phòng cậu ấy thì cho nước lau sàn và làm cẩn thận vào, cậu chủ khó tính, phòng của tôi và cô thì cứ dùng lại chậu nước cho mùi đồ nồng.

- Nếu bác không thích, cháu sẽ pha loãng hóa chất cho phòng mình.

- Khỏi, phí phạm, à mà không cần thiết !

Khả Vy gạt đầu bắt tay công việc. Cô bé lọ lem luôn có di ghê, hai chị em kèn cựa ghen ghét, và người giúp việc luôn bị chủ nhà gây khó dễ. Thực tế, cô đâu được làm nàng lọ lem xinh xắn. . .

Căn phòng của Lạc Thiên được sơn màu sáng, ban công hướng ra đằng đông, nơi chiếu rọi những tia sáng bình minh mỗi ngày. Khả Vy không đặc biệt

thích đồ đạc hay cách trang trí phòng, thứ khiến cô mê mẩn là sự hài hòa nơi không gian trầm lắng. So với căn phòng trước đây khi anh còn sống cùng gia đình lớn, cô nhận thấy sự khác biệt có chút gì là của mình trong đó. Dù chưa từng để lại dấu ấn nhưng căn phòng này thổi một làn gió lạc quan trên tổng thể gánh nặng cô gồng đỡ. Nhìn xem, bên bàn làm việc có khung ảnh ngày cưới, cô chỉ cần thế thôi, một chút nhỏ bé trong bao la.

Như vậy, những người cô từng không ưa, Vũ Gia Minh hay chẳng ai xa lạ chính là Cao Lạc Thiên đây bằng cách nào đó đem tới thật nhiều mảnh ghép trong cái bất tận của niềm vui.

Chương 11.4 : Mẹ vợ - Con rể hay Mẹ chồng - nàng dâu ?

Lạc Thiên lái xe về nhà, vẫn như mọi khi đi muộn về sớm, anh cho ô tô vào gara rồi khoác tay lên vai Khả Vy, bất chấp sự chứng kiến của kẻ khác.

- Vợ ơi ! Hôm nay anh có mầu lớn, chúng ta đi đánh chén nào ! - Vừa sánh bước cùng vào trong anh đưa chiếc cặp có vài tập giấy nhỏ để cô giữ rồi tháo cả vạt. Chỉ nháy mắt anh lãnh đạo trực tiếp kí hợp đồng với bên Countdown, hoa hồng nhận được một khoản không nhỏ.

- Em và bác đang xấp com, chúng ta ăn ở nhà thôi, anh cũng cần tiết kiệm tiền ! Hi - Khả Vy không muốn bỏ lại bà quản gia trong khi cả hai vô tâm rong chơi.

- Chắc, vợ anh giờ đã biết cai quản gia đình rồi, còn lập quỹ cho dê con sau này nữa ha.

Cô để anh choàng tay ôm lấy thân mình, nâng đầu xúc giác mân mê vòng bụng. Là vì anh không biết, là vì lớp cao su dẻo mềm nên vở kịch vẫn tiếp diễn. Tại cuộc đời anh mau lẹ cặp bên quá, anh ngưỡng tượng sống cùng người mẹ của con mình đã là đủ nên đây được coi là kết thúc có hậu - tạm thời.

- E hèm, cậu chủ đã về rồi! Cậu nghỉ ngơi rồi vào ăn com! - bà lên giọng.

Lạc Thiên cau mày, chừng vài giây thu tay về. Bà ta giống hệt như tảng đá chắn ngang con đường bằng phẳng.

*

Đây là cửa hàng thứ tư họ ghé vào, người phục vụ đơn đã giới thiệu các mặt hàng quần áo.

- Khả Vy, em cứ để bà già khó tính kia chọn đi, chọn cái nào bà cũng chê ! Chúng ta sang quầy bên cạnh, anh muốn mua cho em đồ bầu ! - Lạc Thiên từ hào hứng đến nổi quạu khi đi mua sắm đồ cùng bà quản gia, cứ tưởng “mời rồi” bà ta sẽ không đi siêu thị, nào ngờ bà ta cứ phá đám đúng lúc anh muốn tình tứ với vợ, đáng ghét !

- Yên nào ! Em vẫn còn nhiều bộ đồ chưa mặc, bụng vẫn còn chưa lộ lắm. Anh có thẩm mỹ chọn cho bác đi, em thích mua đồ cho người lớn tuổi. - Không vì cô sợ bà ta, do cô mong ước có cha mẹ, ông bà để báo hiếu mà đâu có được.

Lạc Thiên chống sườn đứng ra giữa cửa hiệu dành cho người xé tuổi. Anh đề xuất một vài bộ đồ nhưng bà quản gia lắc đầu, cái thì bà chê mặc đen da, cái thì rộng thùng thình, cái lại bó chèn, áo ren thiếu vải. . .

- Khả Vy, anh không hiểu em có thể nhẫn nại với bà ta được đó ! Kệ em đấy, anh đi chọn đồ cho mẹ dê con của anh! - Nói rồi anh vờ bước đi đoán chắc cô sẽ theo mình nhưng không, cô gạt đầu rồi tiếp tục tư vấn cho bà già gàn dở.

- Em không đi à ?

- Không ! Anh đi đâu đó cho thỏa mái, khi nào mua được cho bác thì em gọi. Hi hi, là anh tặng bác nên em không tranh phần thanh toán đâu.

Lạc Thiên chẳng nói được gì, lúc này cô dịu dàng và đoan trang quá, ứng với mỗi phong cách sống của cô anh đều cảm thấy thỏa mái và dễ chịu vô cùng. Khi cô nghịch ngợm anh cũng hóa trẻ con, khi cô đánh hanh anh càng muốn chiều chuộng, và khi cô yếu đuối anh sẽ ở bên cạnh mà chờ che. Anh bước ra cửa sau khi lén chạm má cô, hai cái má đỏ hây hây sẽ in đậm mãi trong tiềm thức.

Nhưng sự thật Khả Vy không hoàn hảo như những gì anh mong đợi, bề ngoài cô hoạt bát, kiên nhẫn bên cạnh mẹ - phù - thủy - khó - tính (theo phép so sánh của anh), hễ bà chê bai trang phục do người bán hàng chỉ cho cô lại làm dịu con nóng của họ. Quả thật bà quản gia chẳng dễ mến tạo nào, dường như bà không bắt nạt được Lạc Thiên nên ưa lên lớp cô vậy, bà không chọn được đồ ưng ý lại quay ra trách móc cô rủ rê mình đi mua sắm. Chưa hết, người phục vụ tận tình như thế bà cho rằng thiếu nhã ý, nên không mua, không thêm bất kỳ sản phẩm nào. Nhưng cái chính thứ khiến bà ái ngại là số tiền bỏ ra chỉ để mua mấy đường may khéo léo, về điểm này Khả Vy đồng tình. Cô vẫn chưa theo kịp thói quen phung phí của dân nhà giàu, mà có lẽ cô đủ thực dụng để kiểm soát được mình thuộc về giới hạn nào. Dù sao chẳng nữa, cô thay đổi cách đối nhân xử thế, tất cả đều xuất phát từ tình thân gia đình. Nếu họ bắt cô hai mặt, mềm mỏng - đóng đánh vì một bé dê con nào đó, vì kỳ vọng của anh cô sẽ sống theo vai trò của con rồi.

Cuối cùng thì Lạc Thiên cũng chờ được đến lúc cô vợ di chuyển sở thích sang làm đẹp bản thân. Anh đã lựa kha khá váy bầu trực chờ người đến.

- Nhiều như vậy sao ? - Khả Vy ngạc nhiên trước một sạp váy vóc bày trước mắt. Cứ cho cô sẽ chọn một vài chiếc nhưng thật xa xỉ và tốn kém. Quá khứ của cô chỉ là một bộ quần áo mới sáu đứa trẻ chia nhau mặc, còn lại đều xin màu từ đồ ủng hộ của các trường học thôi.

- Trời đất ! Cái này cũng được gọi là áo sao ? Khả Vy cô xem con nhỏ kia ăn mặc lố lăng chưa, con gái thời nay thật là...! Cậu chủ đừng nhìn ! - Bà đang nói về một ả váy ngắn, áo yếm sục nước hoa đang là loi khoe mẽ.

Vô ích, anh thích ngắm nụ cười hút hồn của Khả Vy khi cô quay sang răn đe mình. Cô ả đó là ai anh không quan tâm, những quá khứ nhạt phai theo dấu

chân thời gian mất rồi, giật mình anh chợt nhận ra, không phải vì dè con nữa, tên người phụ nữ trước mặt đã chạm vào con tim anh rồi.

Có một điều anh đã lẩn tránh, anh không muốn đào sâu tìm đáp án, liệu tình đầu dễ dàng quên đi thế sao, anh bỗng quên bóng hình người yêu đầu rồi ư ? Không, anh không muốn trao hời hợt trong tình yêu, anh muốn yêu và được yêu cháy bỏng, điều này đối với người phụ nữ chỉ mới quen chưa đầy một tháng chưa chắc...?

- Em không mặc được mấy chiếc váy voan mỏng thế này đâu, ngại lắm !

- Phải đấy ! Ăn mặc thế nào để người ta đánh giá mình có học chứ ! - Bà già có vẻ ủng hộ Khả Vy.

- Huh ! Mode năm nay mà, trời nóng nên...

- Không ! Đừng ! - Càng ngày cô càng trượt dài trong hạnh phúc và không muốn nhìn lại, cô muốn đi tiếp trên con đường có anh. Nên, lớp vải dày mới làm mờ con người, ngăn bước chân anh đi xa được.

Đứng trên bờ vực của hạnh phúc, một người tận hưởng ánh hào quang do chính nó ban tặng để một người vất kiệt sức bùng bít mảnh thiếu thốn bằng nước mắt và niềm tin. Khả Vy ưng thuận bán rẻ để đổi lấy.

Chương 11.5 : Mẹ vợ - Con rể hay Mẹ chồng - nàng dâu ?

- Đến một ngày em mất hết mọi thứ anh sẽ còn ở... bên em chứ ?

- .

Triệu Đông Ki khẽ rít một hơi dài qua điện thoại, chẳng hiểu hết được nghĩa câu nói bởi, anh không thấu cảm xúc người con gái đó. Anh đã bao giờ có cô để luôn được ở bên chăm sóc, đâu đã từng khẳng khái tuyên bố cô là bạn gái mình mà toàn quyền chở che. Dầu anh để tiếng lòng cất lên nhịp đập hướng về cô nhưng liệu cô có hiểu hết tấm chân tình được không ? Và vì anh không nói, để thời gian lặng câm nên Nhược Lam mòn mỏi tìm một bờ vai.

*

- Khi em không còn là mình nữa, anh vẫn theo đuổi em chứ ?

Dương Mẫn kẻ vai bên Trần Hùng, ánh đèn cao áp phả xuống bao chùm bóng tối, không gian tĩnh mịch. Mảnh trăng khuyết lại bị mây che, xa xăm.

- Chỉ cần có cơ hội anh nhất định không từ bỏ ! - Trách nhiệm đặt trong từng câu chữ, anh buộc mình phải chịu trách nhiệm về hình bóng canh giữ con tim mình.

- Làm thế nào để tạo cơ hội cho anh đây ? - Dương Mẫn lăn từng giọt nước trong suốt, đối với cô mọi thứ sắp kết thúc rồi.

*

- Nếu em không xinh đẹp anh liệu thương em chứ ?

- Có lẽ là không ! Nhưng đó chỉ là ấn tượng ban đầu, nếu vẫn được tiếp xúc với em như thế, anh vẫn phải lòng em ! - Lạc Trung gỡ bỏ lớp kính với chiếc gong mạ kim loại, trang phục anh mặc khác xa với chốn công sở. Cho rằng anh yêu bằng con mắt, không sai, tuy nhiên nếu chỉ phiếm diện như vậy thì lúc này những ngón tay Phi Hàm đã không đan chặt trong lòng bàn tay anh.

- Đồ ngốc ! Chẳng biết nói để người ta vui gì cả, thế mà em lại yêu sự chân thật đó của anh !

Phi Hàm cùng Lạc Trung bước từng nấc thang bộ. Họ không định leo lên tận tầng cao cùng của tòa nhà, chỉ là đi, đi đến lúc thỏa thích sẽ dừng lại, giây phút hạnh phúc là quá trình dài, tích tụ từ những cung bậc rồi thăng hoa. Chứ thực ra họ đâu đủ sức để chinh phục tất cả.

*

- Lạc Thiên ! Giả dụ như em không có một cái gì hết, không một gì cả, em có cơ hội được làm... Ông Mút không ?

- Ông Mút ?

- À, em đùa thôi. Anh uống nước cam đi ! - Khả Vy biết có hay không chiếc ống mút, nó cũng chẳng tăng giảm hương vị của nước. Ông Mút vẫn mãi chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng về bán khiêu vũ của quý ông Cao Lạc Thiên mơ hồ.

Lạc Thiên quay sang nhìn Khả Vy một hồi, vài sợi tóc rối đưa qua trước góc ảnh. Cô gái mặc chiếc váy thiên thanh, cô dâu trong tà váy trắng đọng nơi trí nhớ và hiện tại, hòa hợp tại chính thể trước mắt.

- Em vốn dĩ đã chẳng có gì cả ! - Làm gì có giả dụ, sự thật đúng là như thế, anh không mong sẽ làm cô hài lòng khi nghe mình nói - Đừng bắt anh trả lời vì... sự có mặt của em ở đây ! - Ở đây là ở đâu ? , khu vườn nhỏ trước hiên nhà hay ẩn sâu trong lớp da thịt con người, thật khó đoán, cách nói bao quát hay quá trừu tượng, mình anh biết và cần mình cô hiểu.

Khả Vy đứng lên về phòng ngủ, đêm nay búp bê con trai vẫn còn cơ hội ở bên cô.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi mà chưa bỏ thú vui ôm ấp cái đồ chơi trẻ con này ?! - Bà quản gia nom con búp bê xấu hoắc, lại khác giới.

- Dạ ! Một người bạn tốt cho cháu, bác nhìn có giống Lạc Thiên không ? - Triệu Đông Kỳ không vất vả tìm một hình nộm mini giống người, anh cho cô con búp bê với sự an ủi vô bờ. Khả Vy gọi nó là Lạc Thiên thì nó chính xác là Lạc Thiên.

- Cậu chủ mà éo là như đồng nhựa dỏm này ? Cô thôi ngay mơ mộng đi, đưa đây ! Cô nghĩ mình đủ tư cách làm dâu nhà họ ư ? Nên nhớ không nhờ cái thai giả thì Cao phu nhân chẳng chọn loại các ké đâu !

- Cháu biết, nhưng con búp bê này là món quà đầu tiên cháu nhận được, cháu đem nó ngủ cùng đã quen rồi..

- Đưa đây !

Bà giật mạnh khiến đầu con búp bê lia thân, nó vẫn cười gô ghê. Không ai hiểu nó cười gì, người thợ vẽ môi hay bản thân nó cũng chẳng hiểu. Khi người sở hữu vui nó cười hòa chung, khi chủ buồn nó sẽ cười động viên. Và thuộc về Khả Vy, chức năng của nó mãi sẽ tìm nụ cười trao bên cô.

Bà quản gia tự cho mình quyền áp đặt kẻ hèn, cô ta đáng gì để được bà tôn trọng. Bà không hề ác, cốt cũng xuất phát từ tình người. Cho cô ta làm tương, gieo ảo mộng là giết chết tương lai cô ta đó.

- Bác cho cháu xin lại chiếc đầu con búp bê, nếu bác không thích cháu cất nó đi - cô rất bình tĩnh nói với bà. Búp bê làm gì có máu, họ coi cô như búp bê vô trí và ngờ sẽ chẳng thể đau.

- Ngủ đi - Bà cương quyết ném nó vào sọt, chỉ bằng đập tắt mọi hy vọng, cô ta nghĩ mình là ai để đến với cậu chủ ?, đã thế luôn tranh thủ lúc ta không để ý lên lút kẻ bên cậu ấy. Việc cô ta có người tặng chiếc điện thoại đắt giá vốn không đơn giản, hẳn phải có những mối quan hệ nào khác, ta cần thông báo cho Cao phu nhân.

Đêm.

Có sấm.

Nhưng lại không mưa.

Chương 11.6 : Mẹ vợ - Con rể hay Mẹ chồng - nàng dâu ?

- Dậy ! Con gái gì mà ngủ nướng đến tận giờ ?

Khả Vy bật dậy, lò mớ cô nhận thấy bây giờ còn chưa tới thời gian biểu của một ngày mới, cô dựa lưng vào thành giường cho khí huyết lưu thông, đêm qua nổi day dứt về con búp bê rẻ mạt mạo danh Lạc Thiên không cho cô có một giấc ngủ an bình.

- Tôi không hiểu ngoài việc ăn ngủ trong cái nhà này ra cô còn giúp ích được gì ?

Sắc mặt Khả Vy thay đổi ngay sau câu nói, cô đã làm gì không tốt để bị lên án và hạ thấp như lời bà. Bà không ưa cô, cô chấp nhận vì cô vốn dĩ được nặn ra từ khối méo mó, nền giáo dục cô tiếp cận không theo khuôn khổ của giới thượng lưu nhưng đâu đi chệch phép tắc tối thiểu. Gọi dạ bảo vâng, bà muốn cô tạo hình tượng xấu trong mắt Lạc Thiên, rồi yêu cầu tuân theo những tiêu chuẩn của riêng bà đặt ra, cô nào dám trái, bà không phải người thân nhưng cô luôn cố gắng tạo không khí gần gũi giữa cả hai. Họ cho rằng cô tham vọng lấn át ngôi vị con dâu thứ nhà họ Cao, biết làm sao được khi tận đáy lòng cô đã kích tư tưởng ấy mà trái tim lại ngổ ngược đặt niềm tin.

- Cháu có làm gì bác không vừa ý ạ ? Hôm nay anh Thiên được nghỉ, cháu sợ dọn dẹp gây ồn ào ảnh hưởng tới giấc ngủ..

- Cô thì gọi bảo chữa rồi ! Tôi đâu đến nỗi độc ác để cô cay độc lẻo mép với cậu chủ ? Thật đáng ngờ, tối qua tôi vất đầu con búp bê kia đi mà khiến cô căm thù kinh tởm đến nhường nào ? Thà cứ nói thẳng vào mặt già này chứ đừng làm trò tiểu nhân !

- Bác nói cháu không hiểu ? Cháu hoàn toàn...

- Đừng có chối, cô đừng tưởng tôi không biết, cô lén lút nhắn tin tố cáo tôi với cậu chủ chứ gì ? - Bà ném mạnh chiếc điện thoại vào phần chân Khả Vy đập trên bụng.

- Tin nhắn điện thoại ? Bác đọc của cháu ?

- Thì đã làm sao ? Không đọc làm sao tôi biết bộ mặt thật của cô.

Khả Vy để chế độ im lặng chỉ báo đèn cho mỗi thông báo trạng thái điện thoại để tránh làm phiền bà quản gia lúc ngủ. Cô tưởng mình đã khóc rất nhiều nên phủ lớp chăn kín mít mà quên đi trong lúc đó bà đã có ý định theo dõi hộp tin nhắn đến và đi. Có duy nhất một tin của Lạc Thiên.

- Cô có cần tôi đọc rõ cho không ? “Vy Vy à, em đừng để bà chặn lừa làm khó, đêm ngủ chú ý đắp chăn cẩn thận đừng cho bà ta cướp, cũng đừng mềm mỏng để bị mụ phù thủy ức hiếp. Cáo của anh mà lại chịu áp bức, anh sẽ cùng em vùng lên đấu tranh. Nhớ dê con quá à ! Ngủ ngon nhé, đừng nghĩ ngợi” - Việc bà dịch trôi chảy cho thấy cách nhìn nhận của Lạc Thiên là sai, Cao phu nhân tình tường chọn người rất khéo.

Người nguyên tắc đầu hiểu được ngôn ngữ của những người trẻ tuổi lãng mạn. Ý tốt của anh cô hiểu, anh lo cô không ngon giấc, thương cô nếu như bị sai bảo, chỉ là nếu như thôi vì anh đầu thực sự biết, tất cả xuất phát từ kinh nghiệm và trực giác bao bọc cô.

- Cô định cãi là tự cậu chủ nhân như thế phải không ? Đừng hòng lừa được tôi, cô đã xóa tin gửi đi rồi !

Khả Vy không giải thích, khi một người đã có thành kiến với mình thì dù có làm bất cứ điều gì cũng chẳng tốt hơn. Ai tin và kiểm chứng được cho cô chứ ?, quan tòa nào sẽ phán xử được đây, chắc chắn không phải Lạc Thiên rồi.

Bà quản gia ra khỏi phòng, lặng lẽ cô ngồi đó, biết rằng khóc chẳng giải quyết được gì nhưng tại sao hạt pha lê cứ tuôn rơi.

Lạc Thiên mở cửa, anh đứng từ hành lang nhìn xuống, bà quản gia đang lọ mọ làm việc nhà, rón rén từng bước anh lại phòng bên gõ cửa.

- Cậu chủ, cô chủ vẫn đang ngủ ! - Bà tinh thông nói vọng lên.

Lạc Thiên che miệng lắc đầu rồi đi xuống tầng. Bà già thật nhiều chuyện, anh đành đâm nước nịnh nọt để có gì nhờ vả bà làm ngo.

- Quản gia, bác đứng tuổi rồi, không cần vất vả như thế ! Bác nghỉ đi !

- Có nhọc gì ! Cậu chủ uống cafe !

Cafe đen mỗi sáng đã trở thành thông lệ, Lạc Thiên vẫn giữ thói quen thường thức cái mặn mà từ vị đắng.

- Ly nước có mùi gì vậy ? - Anh khá kĩ tính, uống cafe thì chú trọng tận hưởng hương nồng của hạt nông sản, hôm nay chiếc cốc át mùi cafe đen.

- À, tôi thấy lọ sữa kia có hương dễ dịu nên dùng để rửa chén bát, tôi nghĩ cậu thích mùi thơm của nó nên cho một lượng đậm đặc !

- Cái đó là sữa dưỡng thể, sao lại dùng không đúng được ! Bác nên đổi đi, Khả Vy mang thai dễ dị ứng với những thứ lạ lắm !

- Ô, cô chủ thích như thế !

Lạc Thiên nhìn vào cốc cafe, trước đây Khả Vy đâu có đề xuất hỗn tạp như thế nhỉ. Rõ ràng anh thấy bà ta là một người cổ hủ không hơn. Nhưng vì cô thấy đơn lẻ, cô muốn coi bà như người thân thì anh cũng đặt bà làm một người bên đẳng ngoại để tôn kính. Tuy nhiên bà đừng ngăn cách tình cảm vợ chồng có được không ?

Khả Vy tìm niềm vui trong trò con rắn, cô tự lự cười nuốt nỗi đau, cô muốn vất bỏ hết tất cả để đổi lại hai từ tự do, con đường bên anh cô gục ngã rồi, bế tắc và không thở nổi. Con rắn cứ nuốt một chấm bi nhỏ trên màn hình đuôi sẽ dài thêm một chút, cô cứ nhận hạnh phúc ảo của người ta lại đón thêm gánh nặng. Giả như thời gian quay lại, những vòng quay đồng hồ đảo lộn, cô sẽ làm mọi cách để bầu vùi lấy cô nhi viện, tách mình khỏi hơi ấm mong manh.

- Em định đi đâu đấy ? - Lạc Thiên dùng tờ báo đang dở.

- Anh và bác ở nhà, em đi một lát - cô không muốn trả lời bất cứ thứ gì nữa, cô cần tự do và thoải mái. Nơi căn nhà này ngột ngạt đã bao phủ.

- Để anh...

- Sao không bao giờ tôi được đi những nơi và làm những việc riêng mình tôi muốn ! - Bỗng cô cao giọng hơn bình thường, nhưng mọi uất ức không hề thuyên giảm vì nó chưa được giải phóng.

- Em làm sao thế ? Quản gia, bà gây khó dễ cho vợ tôi ư ? - Lạc Thiên đứng lên gọi với lại, Khả Vy đúng là đang vướng phải nỗi niềm nào đó.

- Đừng có đổ lỗi cho người ta ! Là anh, chính là anh là căn nguyên khiến tôi bức bối đó ! Để yên cho tôi một ngày đi ! - Không dám quay lại, Khả Vy lững thững bước đi. “Người ta” nói, người ta làm, người ta, người ta... người ta tạo rào cản quá lớn, đào cái hố quá sâu chôn vùi cô xuống tận cùng.

Lạc Thiên đuổi theo cô nhưng một chiếc taxi đỗ trước cửa đã mang cô vào thế giới khác. Cô đã chủ định ra ngoài rồi nên nếu anh có phóng xe bám sát cũng là vô nghĩa.

Khả Vy, em đang nghĩ gì, sao anh chưa bao giờ nắm bắt được tâm tư em ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Là Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vén bức màn sự thật

Khả Vy vừa lên xe, cô té nhị tháo bỏ cái bụng giả, đi qua mặt anh nói vài câu thôi mà cũng cần bày vẽ quần quanh người. Cô ghét sự dối trá của bản thân và cô đã thẳng thắn vùng lên, sự thật vẫn quanh quẩn, vì anh cô mới khổ tâm đến vậy. Sau giây phút nổ tung cô muốn thanh thân, rồi sẽ tìm về chính mình, sau vài tháng nữa phải không ?

*

- Nếu anh không nhầm, sau khi lên bàn mổ em sẽ phải giả chết để kết thúc cuộc hôn nhân.

- Em chết ? Vậy còn dê con, à đứa trẻ ?

- Đội ngũ bác sĩ sẽ căn đúng thời khắc của một sinh linh ra đời, có thể thai sản sẽ ở cùng phòng mổ với em, người phụ nữ ấy chấp nhận hy sinh tình mẫu tử để đưa con hợp pháp thuộc về Lạc Thiên. Họ sẽ tiêm cho em thuốc lâm sàng, mang đứa trẻ đặt trên tay Lạc Thiên và đẩy xác thịt em ra ngoài. Rồi chúng ta, tất cả những người tham gia kế hoạch sẽ biến mất khỏi tầm mắt của họ.

- Bé con không nhận được tình thương từ mẹ ư ?

- Anh không biết, họ thuê anh viết tiếp kịch bản cho Cao Lạc Thiên và Trịnh Nhượng Lam - Triệu Đông Kỳ ngập ngừng - Anh đã hoàn tất sáu tháng còn lại cho em rồi !

- Vậy à... Sáu tháng nữa thôi... nhanh lắm, còn sáu tháng thôi ? - Khả Vy giật mình, từ hơn mười tháng rút ngắn quá nhiều.

- Dê non và chết, rồi hồ sơ chứng tử của em sẽ ghi nhận điều đó, thỏa mãn đứa trẻ trong bụng thai sản chín tháng hơn.

- Như thế thật độc ác với... Lạc Thiên và Nhượng Lam... họ...

- Không chỉ họ mà còn độc ác với cả em nữa ! Nhưng thôi không sao, họ rồi sẽ làm lại giấy tờ tùy thân cho chúng ta và chuyển chúng ta đến một chấm nhỏ nào đó trên quả địa cầu.

Triệu Đông Kỳ không biểu hiện tâm trạng trên khuôn mặt, anh nói như thể chỉ cần xong trách nhiệm là chấm dứt mà thực tâm anh rối như tơ vò. Cuộc đối thoại đơn thuần, bất kì câu hỏi nào Khả Vy đưa ra đều được giải đáp.

- Đông Kỳ, em hỏi anh, có một lần anh nói Lạc Thiên và Nhượng Lam có lí do không thể tới với nhau, tại sao lại...

- Anh đã từng đặt giả thiết hai người có họ hàng gần, nhưng kẻ éch ngồi đấy giéng như anh làm sao hay ? Là Cao phu nhân đề nghị anh, anh chỉ biết thế thôi.

- Một câu hỏi nữa, vì sao anh tốt với em thế ? Chúng ta là người dưng... !

- Anh không tốt, tự em cho rằng anh tốt thôi. Có điều anh chưa từng nói, anh là một cây bút vô danh, đăng vài tiểu thuyết xì xăng trên mạng. Anh nuôi hy vọng tác phẩm của mình được xuất bản nhưng bất kì nhà sách nào cũng từ chối. Họ Cao hứa sẽ cho sách anh được xuất hiện trên các sạp báo sách lớn nếu anh viết cho họ câu chuyện này. Và họ đã chứng minh sức mạnh đồng tiền tha hoá phẩm chất con người. Anh được gán lên thương hiệu tiểu thuyết gia tài ba mà thực lực gì... Anh đều phải không ?

Chiếc quạt trần phe phẩy từng vòng quay, nó cũng một nhòai khi đã cống hiến cho quán nước một thời gian dài. Hai vị khách ngồi dưới đồng nhất nỗi đau.

- Chúng ta đều đã tưởng mình may mắn ! - Khả Vy buông thông, bàn tay cô dính dính chút mồ hôi hột.

- May mắn đến độ bị nó đè bẹp dí ! Ha ha ! - Triệu Đông Kỳ để tiếp câu nói của Khả Vy.

- Em công nhận văn anh dở thật đấy ! À, củ chuối thì có, Ông Mút, trò chơi cho cặp đôi may mắn, khiêu vũ dưới nền nhạc giao hưởng... - Cô lật lại từng giai đoạn của sự may mắn nhất thời.

- Còn em là một diễn viên tồi tệ nhất quả đất !

Hai người đã tận hưởng sắp hết ly nước, họ đã hết mình đắm chìm trong vị thanh mát ngọt ngào của từng phân tử liên kết hóa học. Triệu Đông Kỳ đang tay lắng nghe cuộc sống của nhân vật dưới ngòi bút mình, thấu cảm nỗi thống khổ để tìm cách xoa dịu. Còn Khả Vy, cô đã quên mình là một diễn viên để nguyện cả linh hồn vào đó, sống và cho đi những thứ cô sở hữu. Như thế dù cốc nước lọc không bì với rượu vang nhưng nó thuần khiết và chấp nhận làm dung môi để bị biến đổi thành chất khác.

Chương 12.2: Vén bức màn sự thật

Vũ Gia Minh hỷ mĩi trước cái nắng gay gắt của ngày hè, đi bên anh là Nhượng Lam, cả hai đều sai những bước vô định về phía trước. Nãy giờ cô áng chừng được sáu tiếng thờ dài ngao ngán anh giải tỏa.

- Tại sao chúng ta phải tốn thời gian vô bổ cho đám người lớn dần xếp tương lai nhĩ ? - anh không ngại ngần buông câu hỏi trước một thiên kim tiểu thư danh giá.

- Ủm..

Rõ ràng ấn tượng ban đầu giữa cả hai đều tốt, cô có học thức, xinh đẹp, anh có bản lĩnh, đa tài nhưng họ không có lấy cảm xúc khi đi cạnh nhau. Ban đầu do bạn bè rồi đến hai bên gia đình tác hợp, những phiền toái trôi buộc họ phải dành thời gian đi bên nhau. Cả hai đều nhận thấy mình thích hợp làm bạn hơn.

Ngã tư con đường nơi Triệu Đông Kỳ và Khả Vy đang đứng ngay trước bước chân họ tới. Đây sẽ là cơ hội tốt để Nhượng Lam tách mình ra khỏi Gia Minh.

- Triệu đông Kỳ ! - Cô kiễng gót vẫy tay gọi.

- Gặp người quen à ? - Vũ Gia Minh chuyển hướng nhìn theo, bên cạnh chàng trai đeo cặp kính lóa là một cô gái có mái tóc ngắn quen quen.

Lần này không thể chối, Khả Vy và Đông Kỳ vừa từ một cửa hàng bán đồ nướng đi ra, trên tay còn cầm nguyên hai xiên thịt, tranh cãi về giá của chúng cách đây năm năm với bây giờ.

- A a, chị Nhượng Lam và Vũ Gia Minh ! - Khả Vy nhanh trí ẩn cái túi đen cầm theo ra sau lưng.

- Cái túi đen đựng gì mà từ lúc gặp nhau cứ thấy cô cầm theo bên mình thế ? - Đông Kỳ thay đổi cách xưng hô dù còn cách hai người kia khoảng vài mét. Một cô gái cầm theo túi nylon màu đen thật khiến người khác nghĩ đó là vật thiết thân của chị em phụ nữ.

- Bụng giả chứ còn gì nữa ! Làm sao đây, em nên lấp lên người hay...

- Vắt nó vào thùng rác đi, hai người kia nhìn thấy lại nói anh và cô đi mua đồ... Họ cũng không đáng quan trọng vấn đề ấy bằng Lạc Thiên !

- Nhưng tôi về em còn phải qua mặt hần... Mỗi tuần có một cái ba bị thôi !

- Thì tính sau ! - Triệu Đông Kỳ lấp liếm, anh giúp Khả Vy ném chiếc túi vào thùng rác.

- Hai người quen nhau à ? - Nhượng Lam cất tiếng

- Ừ, quý cô Khả Vy từng... à, mời anh làm - Khả Vy tuyệt đối tin tưởng vào tài ứng biến của Đông Kỳ - thầy dạy chính tả !

- Cái gì ? - Mắt Khả Vy lượn một vòng nhìn đầy ghi hoặc, kiến thức căn bản cấp một cô cũng cần thọ giáo anh ta sao.

- Chả là Khả Vy đi du học từ nhỏ, vốn từ trong nước không nhiều, còn bị gọng nên...

- Tôi thấy cô ta nói thông thạo, trôi chảy, đâu có... - Vũ Gia Minh châm chọc - À, mà cũng phải, thổ dân không được thông minh cho lắm !

- Gừ ! - Cô lừ mắt với tên yêu nghiệt - Nhượng Lam, chị đi cùng tên thổ phỉ này làm gì vậy ?

- Chúng tôi đi hẹn hò ! - Vũ Gia Minh nhướn mày khoác lên vai Nhượng Lam, anh muốn xem bản lĩnh của tên Triệu Đông Kỳ ra sao, chuyện Nhượng Lam và hần có dấu ba chấm xen giữa đã được ngầm hiểu trong đám bạn bè, đó cũng là lí do khiến anh không theo đuổi người con gái tuyệt mỹ như vậy.

Triệu Đông Kỳ trần trần nhìn Nhượng Lam như thể nếu Khả Vy không gán mác Lạc Thiên thì anh sẵn sàng vơ lấy.

- Vậy à ?! Thế hai người tiếp tục, tôi và cô Khả Vy đây rẽ trái !

Khả Vy phô trương danh thế của mình theo nghĩa khác, cô khoác tay Triệu Đông Kỳ. Cô muốn cho Nhượng Lam và đối tượng ở nhà biết “hần” không hề hấp dẫn tẹo nào, cô sẵn sàng bỏ hần để đi với người khác.

- Ô, chúng ta cũng dự định rẽ trái phải không Nhượng Lam !

- Rẽ trái ! Tiện đây chúng ta đi chung ! - Nhượng Lam gạt tay Vũ Gia Minh ra, cô không muốn Triệu Đông Kỳ hiểu lầm và không thoải mái khi những cô gái du học phương tây có thói quen gần gũi người khác.

Còn cô gái ngốc nghếch của chúng ta cho rằng tiểu thư Nhượng Lam tham lam tiếc của, sớm muộn đã có Lạc Thiên rồi mà còn giữ chặt Triệu Đông Kỳ.

Vũ Gia Minh đưa mu bàn tay che miệng, cô nàng Nhượng Lam không ngờ cũng trẻ con như bao cô gái khác, ánh mắt cô tràn đầy biểu cảm khi nhìn về phía chàng tria kia. Cô đang làm anh ta cười hòa.

- Anh không thấy mình thừa thãi và vô duyên khi cứ nhìn vào hai người sao ? - Khả Vy tiến lên đi cùng Gia Minh, tạo điều kiện thuận lợi cho Đông Kỳ, quan điểm của cô không hề đối lập, cô muốn giữ cho mình chút gì nòng nân, cũng như mang tới cho người anh em những giây phút rồi chỉ còn lại là kỉ niệm.

- Còn cô không thấy hạnh diện khi đi cùng tôi ư ? Coi cái tóc cũng có thẩm mỹ đấy ! Nhìn trẻ được hai - Khả Vy toe toét làm điệu mái tóc, cô mà lùi lại được hai tuổi thì anh cứ nói quá - ngày !

Cô lập tức tiu ngưu bẹo mạnh vào bắp tay anh.

- Đồ đầu ! Còn anh, càng ngày tôi càng thấy anh già ! - Nếu đủ chiều cao cô sẵn sàng chơi lại trò rề ngòi giữa đôi với nạn nhân tiếp theo.

- Thì làm sao ? Đàn ông càng chững tuổi càng có giá !

Khả Vy hăm nạt, kiểu nói chuyện của hán làm người khác không thiết tiếp nữa vì cay cú.

Trên con đường chứa chan ánh nắng, làn gió hiem hơi thổi lảng lảng lòng người, con đường trải dài đến ngút ngàn, có trái tim vẫn sống khi chiếc chìa khóa nắm giữ thuộc về nơi khác, nó đang được đứng và cất tiếng nói của mình, được rung động đón nhận niềm vui, sự sẻ chia mà vắng bóng nỗi buồn.

- Cái trò con rắn chán ngắt ! Người ta thiết kế ra chỉ dành cho mấy người ngán dờ thôi nhì ! - Khả Vy đang muốn cảm ơn về chiếc điện thoại nhưng không đời nào cô nói từ tế với Vũ Gia Minh.

- Chỉ những người kém hiểu biết, bất tài mới đi chê bai thú vui phổ biến. Có kẻ chơi kém đồ tại hoàn cảnh !

- Này, tôi mới chơi nên... thiếu kinh nghiệm.

- Đấy, nói như thế nghe còn lọt tai. Xem ra cô cần thầy phụ đạo cho môn giải trí “khó nhằn” này rồi ! - Câu nói thay lời đề nghị “hãy quy phục thầy, thầy sẽ chỉ mách cho trò biết”, Vũ Gia Minh phá lên cười lớn. Họ mãi mê chằm chọc nhau đến nỗi chẳng còn nghĩ tới bạn đồng hành lúc trước.

- Xi xì xì, anh thôi đi... Tôi định cảm ơn vì món quà đó nhưng thôi, bỏ đi !

- Ố ồ, nhận lòng thành thì tôi sẵn lòng, cô muốn báo đáp thì tôi xin !

Mặt anh rõ rất khả ố, cô ngập ngừng trong giây lát rồi cũng tìm ra một nơi lý tưởng để giải trí.

- Được thôi, tôi sẽ chiêu đãi anh một bữa lòng lợn tiết canh ! Ok ?

- Có thể chứ, đó là món khoái khẩu của tôi mà !

- Nhưng địa điểm là do tôi chọn lựa !

Vũ Gia Minh hai tay chống hông nhìn ngó cái sạp thấp lè tè của quán ăn, anh không rõ chủ quán có ý bố trí đồ đạc theo nguyên tắc càng giản dị, đơn sơ mộc mạc là đẹp hay thế nào khác, cảm quan cho thấy sự ọp ẹp, không vệ sinh an toàn thực phẩm.

- Chị Vy, chúng ta không nên ăn ở đây, không tốt cho sức khỏe của chị đâu ! - Nhược Lam dè chừng đứng trước quán.

- Không vấn đề, hôm nay tôi muốn làm những điều mình thích ! Được không chị ? - Khả Vy hỏi lại, cô không biết Nhược Lam có đủ thánh thiện khi chấp nhận lấy một người chồng đã có con với vợ trước, à, mà vợ hồ trước. Họ giấu Lạc Thiên ắt sẽ giấu cả cô gái này. Điều đáng sợ nhất là Nhược Lam không còn thương Lạc Thiên như ban đầu, tại vì sự chen lấn của mình, cô luôn mong sau mình anh sẽ tìm được một nửa hoàn thiện. Vì sao cô ích kỉ, nửa cô muốn Triệu Đông Kỳ giữ chặt người con gái kia, nửa lại muốn cô ấy phải dành cho Lạc Thiên, điều cô bất lực là tình yêu không có mắt, nó nói hai con người xích lại gần, và cũng tàn nhẫn chỉ để một người hướng về phía đằng ấy, ôm mỗi đơn phương.

- Này, qua giai đoạn ghen rồi hả ?

- ... - Khả Vy ngược lên nhìn Gia Minh, giễu cợt của anh phần nào giải tỏa nỗi lòng thay. Cô bặm môi lườm anh chằm chằm, giá mà mọi người đều tiếp nhận sự thật dễ dàng như anh, bao gồm cả Lạc Thiên.

Chương 12.3: vén bức màn sự thật

Kết thúc một ngày thú vị, lúc này Khả Vy cảm thấy tốt hơn để trở về nhà. Không phủ nhận trong suốt thời gian đi cùng Vũ Gia Minh cô đặt Lạc Thiên vào chiếc hộp.

Cô đang tìm cách lấy lại thăng bằng trong cuộc sống gia đình, trong cô tồn tại duy nhất một khái niệm nhà, ngoài ngôi nhà có những bông hoa nhỏ li ti trước cổng, với một người thân không ruột thịt nhưng là quan trọng nhất thì không có địa điểm nào thích hợp hơn. Sáng nay trước khi ra khỏi nhà cô đã nặng lời với anh, cô hiểu điều đó đồng nghĩa với việc xói tung mảnh đất con tim mình, đau đớn và dẫn vật đến thế,...

- Cô đi đâu giờ mới về ?

- Dạ, cháu... gặp một hai người bạn cũ. Anh Thiên ở trên phòng... ?

- Chết, cái bụng già đâu mang vào người, cậu chủ nhìn thấy thì nguy ! - Bà soi cô từ trên xuống dưới, bụi bặm và không gọn gàng.

- Dạ ? Cháu...

- Lẹ lên không Lạc Thiên nhìn thấy thì dờ, cậu chủ quan tâm đến chuyện này lắm !

- Nhưng... cháu làm thất lạc mất rồi ?

- Cô làm nhầm cái gì thế ? Không thích cũng phải đeo, mau !

- Thật ra thì... cái lớp cao su bị tuột, nó rơi lúc nào cháu cũng không để ý ! Cháu... - Khả Vy biết lý do này nghe chừng như một đứa trẻ đi trên đường làm rơi dép mà mẹ nó đã cài cẩn thận, biết thế khi ấy cô đừng nghe Triệu Đông Kỳ xúi dại - À, hay cháu lấp vòng của tuần tiếp theo thay thế được không...?

- Chứ còn làm gì nữa ! Cô lười thôi luộm thuộm vô tổ chức vừa vừa thôi,... nguy rồi... cậu chủ đang ở trong phòng cô !

Khả Vy cùng bà quản gia canh chừng từng động tĩnh qua khe cửa, sau khi thống nhất cô từ tốn bước vào.

- Ôi, mệt quá ! - Đặt mình xuống giường, cô vội vàng đắp chăn lên bụng che chắn.

- Em về rồi à ! - Lạc Thiên giật mình gấp quyển album ảnh cười lại, anh dồn sự quan tâm về phía đầu giường.

- Ồ, anh Thiên phải không ? Lấy hộ dề con cóc nước, bé đang khát !

- Em đi những đâu ? À, anh không có ý giám sát, cảm thấy khó chịu lắm à ? Muốn ăn gì không ?

- Không, anh lấy cho em cóc nước ! Vậy thôi ! Em thích uống nước có chút đường, anh chịu khó xuống bếp nhé ! - Cô làm bộ nhăn nhó, đặt tay lên đầu ngăn không cho anh chạm vào trán mình.

Lạc Thiên vỗ nhẹ vào vai cô rồi đi xuống, cô lại ngoan ngoãn bên mình là anh yên tâm rồi. Đi qua bà quản gia, anh không thấy bộ dạng lấm lét của bà ta. Hai tay bà đang bận lau dọn chiếc bình cổ.

Khả Vy vùng chần ngồi dậy, cô quơ lấy chìa khóa tủ, lục đục tra vào, tất cả mọi đồ dùng không dành cho bà bầu và những chiếc bụng già đều được cô cất giữ trong đây.

- Cô nhanh lên, cậu chủ sắp lên rồi ! - bà quản gia ngó xuống quan sát.

Khả Vy gài chéo lớp cao su đằng sau lưng, cô trật vật chỉnh lại, lại càng rối hơn khi bà quản gia cứ giục hoài khiến cơ tay đi chệch sự chỉ đạo của não bộ.

- Bỏ ra tôi gài cho ! - Bà lao vào giúp đỡ, vừa đúng lúc Lạc Thiên bước đến cửa.

- Vợ à, của em đây !

- Mọi lưng, bác đâm nhẹ tay thôi nào ! - Vào vị trí ngay lập tức, cô chỉ kịp ngồi vắt chân trên giường, ngúng nguẩy yêu cầu.

- Bác cứ để đây tôi thay ! - Lạc Thiên ngồi xuống, anh thế chỗ bà quản gia. Đành là thế, bà chấp nhận để hai người gần gũi khi chiếc tủ chưa kịp khóa. Di chuyển lại gần, bà nhẹ nhàng rút chìa.

- Vy à, anh biết em mang bầu nên nóng tính, chuyện sáng nay anh không để bụng đâu ! - Lạc Thiên nhẹ nhàng xoa bóp tấm lưng cho Khả Vy, bà già và cô nhóc đang chống lại một người đàn ông nhạy bén, nhưng làm sao anh nghĩ tới chuyện mình bị lừa phỉnh mà nghi ngờ họ được chứ.

- Tôi đâu cần để tâm tới thái độ của anh !

Lạc Thiên thậm chí còn cười nhẹ, anh không phản bác hay chê trách gì vợ. Lúc cần cô ấy lễ phép gọi anh, còn không thì vẫn như ngày nào. Anh không cho Khả Vy là người tình tế, đối với anh cô là tất cả những gì tự nhiên, đơn giản, chỉ như những con số từ một tới chín nhưng trong ván sudoku có quá ít dữ kiện.

- Quản gia, bác làm cho bé con của tôi bát cháo tim !

Và anh biết ngay sau khi bà quản gia lác đầu giục dịch đi xuống, biểu hiện của cô vợ sẽ còn chân thật hơn nhiều.

- Lạc Thiên, tôi ghét sự giả tạo, và nếu chỉ vì con anh quan tâm tôi thì thật không cần thiết. Tôi đây sống tự lập từ nhỏ, không quen được nâng niu. Mới lại có người lớn trong nhà, đừng... chạm vào tôi,... xấu hổ lắm !

Từ chạm bao gồm những cái ôm, nhưng lần anh mang đến cảm giác tha thiết về bên cô. Xấu hổ chẳng qua đã bị thuần hóa và ngưng ngừng khi để người khác bắt gặp. Có sao thế này, dù quay mặt nhưng không tài nào nói cứng hết câu. Ngưỡng tường sẽ trả lại anh giây phút êm êm, mà thực ra cô còn đang tham lam chiếm hữu. Bàn tay anh vẫn đang đặt trên bờ vai cô đầy thôi, đâu có nhận lại kháng cự nhỏ nhoi nào.

- Có ai ưa dối trá chứ ! Được thôi, nếu em muốn anh sống thực, anh tóm luôn cả con Cáo và bé Dê con ! - Lạc Thiên vừa nói vừa đùa, khuôn mặt có tỏ ra hóm hỉnh nhất có thể che đậy bối rối tuôn trào, cái ôm từ đằng sau cho cô một bờ vai đủ lớn, hơi thở thêm nồng nàn và ấm áp siết chặt trong lồng

ngực.

Lăng mạn hay khoa trương, vòng tay này cũng như cách bày tỏ tâm tư hòa quyện mà anh muốn cô nhận được. Anh đã mất thói quen đi cùng những đám người trung diện, hay bỏ qua cái cô độc trai trẻ, những giây phút cô vắng nhà cho anh thấy nỗi trống trải sâu sắc mà không ai khác lấp thỏa.

Khả Vy không đủ khả năng đếm được nhịp đập của con tim anh, thứ cô cảm nhận chỉ là những lần co bóp tích cực, vận hành tối đa vòng chuân chuyển máu. Hình như cô đã biết, dường như anh đã chỉ cho cô thấy cách nặn ra yêu thương thế nào.

- Khịt khịt ! Người em chẳng quyến rũ tẹo nào ! Không thơm tho, cũng chẳng mềm, có mùi mắm, hôi rình !

Khả Vy không cử động, cô sợ một sự dịch chuyển sẽ nói lòng vòng tay anh. Lạc Thiên đầu thềm ngó ngang tới những gì cô nói, anh lạm dụng vị thế mà áp lại gần cô, nên cô chẳng muốn chống trả, để anh lấn át.

- Em đi ăn mảnh hả ? Cả ngày anh làm việc quần quật mà đến ngày nghỉ em bỏ anh lại !

- ... Thực ra em có chút phiền muộn, em tới gặp anh Kỳ, à quên, Vũ Gia Minh, à à, em gặp... Em... - Nói đằng nào cũng khó, nhắc tới tên Nhược Lam còn rắc rối hơn nữa, - Em đi đòi nợ Vũ Gia Minh, ha, cái vụ xem bói hán nợ tiền em ! - Cô chẳng muốn giấu giếm nhưng không tài nào cất tiếng được, chỉ nghĩ đến cái chết bất thành linh của mình đã đủ thống khổ. Khả Vy dựa hẳn vào ngực anh.

- Em thân thiết với Vũ Gia Minh nhi ? Anh không thích đâu ! - Lạc Thiên tỏ vẻ khó chịu, - Đừng có phịa chuyện mượn tiền, hán ta mà thiếu tiền ư ?

- Không không, hán toàn tiền to thôi, hán mắc bệnh kẹt, đi xem bói mượn tiền em để trả ! Tiếng xăng xe cũng bắt em đỏ ! - Khả Vy táo bạo nói dối.

- Vậy còn Kỳ, có phải là Triệu Đông Kỳ không ? - Lạc Thiên xoay người để giáp mặt với cô. Anh không kiểm soát, đơn giản chỉ thấy mình có quyền được biết.

- ... Dạ... Mà anh chưa bỏ thói quen gọi em là Cáo à ? Đáng ghét !

Lạc Thiên vẫn thấy có gì không ổn, anh định gắng hỏi lại nhưng cô vợ nghịch ngợm đang nhỏ từng sợi lông tay mình, anh tạm quên.

- Cho anh nghe tiếng con đập ! - Không kịp để cô phản ứng, anh rúc tai xuống, cánh tay ôm giữ hai bên eo.

- Đừng ! - Khả Vy bíp chặt tai anh lại, sợ sùng - Làm gì nghe được,... còn bé mà ! - chính xác thì làm gì có, dẫu thêm nhiều thời gian nữa thì cục silicon cũng chẳng động đập.

- Ấy, dạo này em mập ra ! Bé con càng lớn càng bự bẫm ! Tính ra mới có hai tám ngày. Nhưng sao chân tay em vẫn gầy nhẳng !

Làn da Khả Vy sần da gà, sống lưng lạnh toát, thất tim cô lại bởi niềm tin của anh. Cô còn quá trẻ để hiểu được niềm vui của bậc cha mẹ khi Thượng đế mang trẻ con tới với họ, còn Lạc Thiên, anh đã sẵn sàng để chịu một cú sốc chưa.

- Anh nhất định phải làm một người bố tốt nhé ! - Câu này đặc biệt dành cho bé con. Khả Vy nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt thành khẩn. Cô không muốn bé con ấy chịu như mình, không cha mẹ. Nếu đối xử với bé tốt thì dẫu có là một ông bố nuôi hay bà mẹ thiếu kinh nghiệm bé cũng bớt tủi hờn.

- Anh hứa ! - Lạc Thiên véo lên chiếc mũi nhỏ của cô, anh cũng biết ở tuần tuổi này bé con còn bé tí tẹo, không thể cảm nhận được gì - Coi nào, em nên nghe nhạc giao hưởng để kích thích não bộ cho con, tránh ăn gan, uống nhiều sữa bột để tăng canxi cho cột sống, và còn... - Lạc Thiên ra vẻ bí hiểm.

- Còn gì nữa ? - Khả Vy nhú mày, cô chủ động luồn tay anh đặt lên lớp áo trên bụng mình, ngỡ như mình là một phụ nữ đang mang thiên chức thật sự.

- Thôi, anh không nói đâu, em hung dữ lắm ! - Lạc Thiên rút tay lại, đứng dậy lẩn tránh.

- Em cũng không quan tâm lắm, anh nói thì em nghe, còn không thì cũng không tò mò ! Lúc nãy em vào phòng thấy anh giật mình gấp quyển sổ lại, anh đã làm gì ?

- Kệ em đấy, tự đi mà kiểm tra ! - Lạc Thiên dựa lưng vào tủ giày đầu, cô không tò mò thật ư.

Khả Vy liếc anh rồi ra bàn, lật từng trang của cuốn album.

Những tấm hình cô chụp chung với người mẫu nam đều bị “công nghệ hóa” theo cách thủ công, khuôn mặt của người mẫu đều bị bút dạ tô kín, rồi dán đè ông chồng Cao Lạc Thiên lên.

- Anh bôi mào vào kí niệm của em đấy à ? Tô thì nhoe nhoét, người ta dán băng dính hai mặt chứ dán băng dính trắng làm gì ! - Nhưng cô không trách, nụ cười tỏa sáng trên bờ môi, cô đặt ngón trỏ vào khuôn mặt của anh trong bức hình.

- Công sức của cả một ngày đấy ! Để như thế để con lớn lên nhìn thấy lại bảo bố đi thẩm mỹ mặt. Tốt nhất hôm nào đi chụp lại hoàn toàn !

- Hóa ra anh vừa chụp rồi dán à ! - Khả Vy hạnh phúc vô cùng. Hôm đó những kĩ thuật viên đã ghép ảnh Lạc Thiên chụp chung với Nhược Lam để ra ảnh cưới của cô thì hôm nay, niềm vui nhân ba khi chính tay anh là người lắp ráp. - Em thích kiểu đầu bồ đôi của anh cơ ! - Khả Vy vẫn híp mắt toe toét.

- Cái đồ ! Nhớ đấy, lần sau có gì phải rủ anh đi cùng, đừng có tự mình... không hay chút nào cả ! - Lạc Thiên quở trách, - Em tưởng phụ nữ để mái giữa mà không kì cục à !

- Này anh, cái mà anh định dặn dò em khi này là gì ? Cũng không đáng để nghe nhưng anh nói thử xem có gì mới mẻ không ? - thú thực ai khi bị người khác định nói rồi lại thôi chẳng tò mò.

- Ấy da, em thích nghe lại còn chối ! Nếu bụng tròn to là con gái, bụng nhỏ hơn là bé trai !

- Cái này em biết ! - Cô hướng lên nhìn anh.

- Còn điều này nữa... - Lạc Thiên đưa tay ho nhẹ, quay mặt ra phía ban công.

- Nói thì nói đại cho rồi ! - Thái độ không mấy bình thường của anh càng làm cô muốn biết.

- Người ta nói... thì là trích từ cảm nang mang bầu... không phải anh nghĩ ra đâu đấy... họ khuyên rằng...

- Anh mắc tật lai dai rồi đấy, nói cho rõ nào !

- Nếu không cho chồng - Lạc Thiên như mắc chấy trên đầu, anh gãi mạnh hơn - ... nếu không cho chồng chạm vào người là không có sữa cho em bé đâu !

Chương 12.4: Vén bức màn sự thật

- ... Chạm nghĩa là sao ?... - Khả Vy nói bốn tiếng rồi im như tờ. Sắc mặt anh đỏ hồng lên trong khi cô tái mét, cô ngấm kĩ từ “chạm” rồi mới bừng tỉnh - Này, đàn ông các người có máu dê à ? Ngày hôm nay anh quanh quẩn với mấy thứ vớ vẩn vớ vẩn ư ?

- Em nghĩ linh tinh cái gì đấy hả ? Anh chỉ truyền đạt ý nguyên lời khuyên của ông cha ta để lại, do cái đầu đen tối của em hết đấy ! Biết thế không nói nữa ! - Lạc Thiên cãi cùn. - Em có biết định nghĩa của động từ đấy là thế nào không ?

- Chẳng nhẽ lại là dùng tay chạm màn hình cảm ứng hả ? - Khả Vy cũng đã từng tìm hiểu về tác phong và cảm nang của phụ nữ mang thai, lúc ấy cô đơn thuần chỉ nghĩ là gác chân lên cái gối ôm 37°C, mà không hay các chị em trong đấy bình luận bla bla.

- Ủ ! Đúng đấy ! - Còn Lạc Thiên, với tư cách giảng giải cho người chỉ mới ngấp nghé sang tuổi công dân đang cố thể hiện mình chỉ suy diễn từ ngữ theo nghĩa đen, không hơn. Anh giờ chiếc điện thoại lên rồi tỉ ngón tay làm mẫu - Như thế này gọi là touch chứ à ! - quẹt lên màn hình đường trái tim méo xeo.

Khả Vy dè chừng nhìn anh, cô giữ khoảng một mét rưỡi giữa cả hai.

- À nhầm, gọi là collision thì chuẩn hơn ! - Lạc Thiên che miệng, anh dùng từ hơi nặng rồi, cùng mang nghĩa va chạm nhưng từ “touch” dường như được hiểu theo cả nghĩa bóng của từ “chạm”. Trong các lời bài hát người ta vẫn hoa mĩ dùng từ đó nhưng hiểu sâu sa thì thật nghiêm trọng với cô vợ ít tuổi thiếu kinh nghiệm sống này.

Khả Vy ưỡn ngực đăm thẳng tới, đã đến lúc cảnh cáo tên chồng một vài vấn đề quan trọng.

- Gớm, anh thì giỏi tiếng tây tiếng ngoại rồi. Em không uyên thâm để hiểu mấy tiếng xì xồ đó !

Lạc Thiên thở phào nhẹ nhõm, kẻ trong phòng có quyền từ điển mà cô vợ nổi hứng “tham quan” thì anh sẽ như từ với “touch” mất thôi.

>

- Nhưng cái chuyện mà anh nói chúng ta phải làm rõ ! Không thì mỗi lần nhìn thấy anh trong phòng em không an tâm chút nào.

- Này, anh thì làm gì được em chứ ? Nhà còn có người ! Bộ em nghĩ mình hiền lành lắm hả ? - Lật về chiếc ô tô suýt bị mất đạo trước, anh đã trêu cô đôi một lấy một, lần này bình đẳng, quan hệ của cả hai đã “thăng chức” vùn vụt nhưng đánh giá về toàn diện, cô vợ này vẫn còn ngoan lắm.

- Chứ còn gì nữa ! Nửa đêm nửa hôm, anh đi vào phòng em, quăng cái gối xuống, hỏi như thế ai chẳng sợ ! Háo sắc vừa thôi !

- Thế rồi anh đã về phòng, còn có người níu kéo, tự tiện lấy có coi Mr.Bean qua phòng rồi..

- Chuyện đó... em qua kiểm tra hành tung của anh !

- Ô hay cái cô vợ này, - Lạc Thiên chuyển giọng - chúng ta xét trên mọi phương diện là của nhau, thuộc về nhau, được cả hội đồng người chứng giám, lí do nào khiến em dờ chừng... ăn gian !

- Quý tha mà mất gì thế này, nghe đấy, từ giờ trở về sau chúng ta mạnh ai người nấy sống ! - Khả Vy hùng hồn tuyên bố.

- Ha ha, em nhai lại câu này lần thứ mấy rồi nhỉ, nhiều quá anh không nhớ nổi, không còn hiệu lực đâu ! Nếu anh không nhầm quyền sách giáo dục công dân cấp III có trích mấy điều luật hôn nhân và gia đình, trong đó đề cập tới quyền hạn của vợ chồng thì phải. Không phải em không chịu học thuộc bài

đấy chứ !

- Lãng xằng, anh đi học chỉ để ý đến những cái vụn vặt ấy thôi à ?

- Cái đấy mà vụn vặt họ cho vào sách giáo khoa làm gì !

Thực ra trong sách công dân lớp 12, ghi lại một vài luật lệ về quyền và nghĩa vụ chăm sóc ông bà, cha mẹ của con cái và ngược lại. Còn về vợ chồng, chỉ nhắc tới vấn đề phân chia tài sản, và quyền hạn nuôi con. Lạc Thiên đâu biết, anh đôi khi có tài nói dựa, tìm dẫn chứng liên đới để dụ khị cô vợ ngốc nghếch. Còn về Khả Vy, chương trình học của cô cắt giảm khá nhiều.

- Không gat em nữa nha, chúng ta nói chuyện nghiêm túc chút nào ! Ngay từ đầu đã hai phòng riêng biệt rồi mà, đây là phòng em, anh chỉ là tạm trú tạm vắng khi được sự cho phép của em !

- Được thôi, nếu em thích nghiêm túc thì... - Lạc Thiên đã chuẩn bị sẵn tập giấy A4, in các thông tin trong máy, anh đã dự định chỉ giáo cho cô vợ trong ngày, dắt theo chiếc kính không số bên mình, đặt lên mắt y chang một luật sư thực thụ - E hèm, nghe cho rõ đấy,

lời nói đầu :

Gia đình là tế bào của xã hội, là cái nôi nuôi dưỡng con người, là môi trường quan trọng hình thành và giáo dục nhân cách, góp phần vào sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc. Gia đình tốt thì xã hội mới tốt, xã hội tốt thì gia đình càng tốt.

Tiếp tục,

Chương I: Những Quy định chung / Điều 1. Nhiệm vụ và phạm vi điều chỉnh của Luật hôn nhân và gia đình.

Cái này dài dòng không vào chủ đề chính, chuyển:

Điều 2. Những nguyên tắc cơ bản của chế độ hôn nhân và gia đình.

- Lạc Thiên cúi đầu xuống qua lớp kính quan sát cô vợ có còn đang theo dõi. -

1. Hôn nhân tự nguyện, tiến bộ, một vợ một chồng, vợ chồng bình đẳng.

Gạch chân từ tiến bộ, giờ có phải là thời phong kiến nữa đâu.

2.

Hơi bị dài, bỏ.

3. Vợ chồng có nghĩa vụ thực hiện chính sách dân số và kế hoạch hóa gia đình.

Chuyện này chưa phải vấn đề đáng quan ngại. Chúng ta mới có một cháu vợ nhi ?! Còn nữa... đây:

Chương III. Quan hệ giữa vợ và chồng

- Lạc Thiên lật sang mặt sau tờ giấy, giảm tải chi tiết khác -

Điều 18. Tình nghĩa vợ chồng

Vợ chồng chung thủy, thương yêu, quý trọng, chăm sóc, giúp đỡ nhau, cùng nhau xây dựng gia đình no ấm, bình đẳng, tiến bộ, hạnh phúc, bền vững. Bất kì nguyện vọng nào của chồng, vợ đều phải đáp ứng. Đề nghị công dân Cao Khả Vy nghĩ nhớ điều khoản này.

Điều 19. Bình đẳng về nghĩa vụ và quyền giữa vợ, chồng

Vợ, chồng bình đẳng với nhau, có nghĩa vụ và quyền ngang nhau về mọi mặt trong gia đình.

Tuy nhiên lời nói của chồng có giá trị và trọng lượng hơn.

Điều 20. Lựa chọn nơi cư trú của vợ, chồng

Nơi cư trú của vợ, chồng do chồng lựa chọn, không bị ràng buộc bởi phong tục, tập quán, địa giới hành chính.

Đó, em thấy không, nơi cư trú do người chủ gia đình lựa chọn, việc ở phòng này hay phòng kia là do anh quyết định. Giờ xem có tranh cãi gì không nào ?!

Khả Vy giật lấy tờ giấy, lạ thay anh cung kính đưa và còn chỉ chỗ mình đang đọc tới cho. Cô cẩn thận xem xét coi anh có bớt xén gì không.

- Cái này thiếu chữ vợ ! Phải là Nơi cư trú của vợ, chồng do vợ, chồng lựa chọn. Đồ xấu tính !

- Anh lấy tài liệu từ trên trang Hiến Pháp, làm sao sai được.
- Anh xóa đi rồi, còn nữa, đã bình đẳng thì lời nói của vợ, chồng có giá trị và trọng lượng như nhau.
- Anh không biết đâu, còn điều này : Bất kì nguyện vọng nào của chồng, vợ đều phải đáp ứng. Cái này anh không chỉnh sửa chút nào hết. Copy - Paste nguyên thể luôn !
- Vậy là anh thừa nhận đã xào nấu mấy cái kia phải không ?
- Giờ cứ theo luật mà làm, anh có nhiều nguyện vọng lắm ! - Lạc Thiên chặn ngang.

Khả Vy nhăn mặt lừ mắt nhìn, cô biết anh tào lao rắc rối, nhưng cô có cách của riêng mình.

- Thế huh ? Nói cho em biết anh muốn gì nào ? - Cô vuốt mái tóc rồi đá lông nheo.

Lạc Thiên đáp lại cô bằng thách thức, bà quản gia còn mãi đi chợ mua tim cật, rồi nấu nướng mất khối thời gian, anh phanh ngực vrom vai nhưng luôn thủ thế.

- Vợ, cho anh hôn cái nào ! - Rất tự nhiên, anh lấn lướt thu hẹp bán kính.

- Khoan ! Anh phải cho thời gian chuẩn bị chứ ! Dù sao đâu có thể nói hôn là hôn ngay được ! - Thoáng chốc lảng lảng khó tả, Khả Vy ngệt mặt ra, cô cần tùy cơ ứng biến, anh ra đề rồi thì cô phải giải. Nhưng bằng cách nào đây. Bộ não lúc này đã bị ngưng chệch bởi những kích thích tê liệt.

Ngay chính anh cũng không tài nào lí giải từ câu nói bông đùa thành hành động thực. Khoảnh khắc để suy nghĩ quá ngắn ngủi, đưa ra mệnh lệnh trong đầu là lập tức tiến hành. Một chút mạnh bạo anh đẩy ép cô về mình, ghì chặt bả vai chỉ bởi một cánh tay khỏe khoắn, anh không cho cô thoát.

Bàn tay còn lại là một giá đỡ lí tưởng cho mái đầu cô, anh cảm cô vùng vẫy, độc chiếm phút giây này. Đây không phải lần đầu tiên, cũng vẫn là anh cướp lấy, nhưng tại vì cô cuốn hút quá, tại cô chiếm hết trung khu thần kinh của anh rồi, khiến nó điên đảo và dữ dội kiếm tìm.

Bờ môi anh quấn lấy cô ngào ngạt, che kín toàn bộ những gì chúng đi qua, như một cơn càn quét dữ dội. Anh tham lam đi tới tận cùng của bên đồ, đắm say trong sắc vị tình yêu. Càng lấn tới, anh càng mê muội theo câu thần chú. Cô đang chơi trò bịp mắt, dẫn anh vào nơi của các mảnh ghép thuộc về nhau.

Khả Vy không hoàn toàn bị động, nguyện vọng này chẳng những mình cô phải tuân theo mà đi từ trong sâu thẳm, anh cũng là người thực hiện thỏa ước dành trao. Trong chớp nhoáng, cô nhận thấy mình là người hạnh phúc nhất trần gian. Nhiệt độ tăng dần khi làn da ma sát lên nhau, hấp lực càng mãnh liệt hơn, thổi bay hàng rào ngăn cách. Những ảo mộng tạo ra từ bong bóng, làn khói mờ ảo trong ngày cưới giờ đã được khoác lên lớp áo rắn chắc, bền bỉ bám theo mãi. May mắn trở thành định mệnh, bó buộc lên tự nguyện, nỗi đau xoa dịu hóa yêu thương thặng dư.

Hào quang từ hoàng hôn bùng xuống, qua lớp kính, ánh sáng trắng bị phân tách thành bảy tia đơn sắc lung linh, bị cắt ngang bởi hai thực thể gắn kết, làm thành những vệt cầu vồng rực rỡ. Ngay cả Ông Mặt Trời cũng bị che lấp, tôn vinh cho môi hôn nồng nàn.

Khoảnh khắc cuộc đời đẹp như chính phút giây pháo hoa bùng cháy, vĩnh hằng trong sự ngắn ngủi tuyệt vời.

- Hai người... Khả Vy !

Sự xuất hiện đột ngột của bà quản gia dội cơn mưa rào xuống chùm pháo đang độ bùng sáng nhất. Lạc Thiên bắt giác buông tay khỏi Khả Vy. Anh cũng chỉ là một cây pháo không sống được dưới trời mưa.

Chương 12.5: vén bức màn sự thật

Ông Trịnh có ý định sang tên cho công ty phía Nam toàn quyền thuộc về cô con gái độc nhất, sau đó nếu Nhượng Lam tìm được một chàng rể thích hợp, ông sẽ không ngại ngần cáo lui chốn thương trường. Thủ tục chứng từ không hề đơn giản, vì muốn tạo món quà bất ngờ, ông tự mình tìm kiếm các loại giấy tờ để ủy thác.

Tờ giấy khai sinh của Nhượng Lam cầm trên tay, vẫn y như bao ngày xưa mà tới giờ ông mới để ý kĩ. Xét về năm Nhượng Lam kém Lạc Thiên một, nhưng về tháng thì không tới. Lấy cột mốc khi Lạc Thiên chào đời, công ty họ Trịnh bắt tay xây dựng vòng hợp tác với Trường Tồn. Ông để phụ nhân thường xuyên qua lại, giúp đỡ họ Cao khi người phụ nữ đứng đầu tập đoàn đó nghi dưỡng. Còn mình suốt hai tháng chuyển công tác và làm việc xa thành phố, hầu như không có điều kiện về nhà. Trong khi đó, Lạc Thiên hơn con gái ông tám tháng. Ngày ấy các bác sĩ kết luận ông không có khả năng làm cha nên khi biết tin vợ mang bầu ông đã tin tưởng vào những phương thuốc cả đông lẫn tây hữu hiệu, rằng ông trời thương mình, mang theo niềm tin đó đến tận bây giờ.

- Em đang đọc gì mà cười khúc khích thế ? - Lạc Thiên gõ cửa nhẹ nhàng, cầm theo hai tách cà phê.

- Anh à, hài hước quá, em đang đọc bản thảo của Đông Kỳ, một nữ tặc nổi loạn và nhân viên đặc vụ hậu đậu, vài rắc rối xung quanh cuộc sống của họ. Anh ấy là nhà văn mà còn nhầm lẫn vài chỗ L và N, cả G và NG, kể cũng lạ, thế mà chị Vy lại học chính tả từ anh ấy ! - ứng với mỗi trang chữ của Đông Kỳ, Nhượng Lam tí mẩn nghiền ngẫm từng chút một, sửa những lỗi lặt vặt trong bài.

- ... Học chính tả ? - Lạc Thiên không sai khi khẳng định Khả Vy quen biết Triệu Đông Kỳ, ngay cả Nhược Lam cũng biết mà anh lại không.

- Thì chị Vy vẫn còn chưa quen ngôn ngữ mẹ đẻ, hi hi, em nghĩ anh làm gia sư cho chị ấy còn hơn để anh ấy !

- À ờ ! - Lạc Thiên xoay ghế ngồi xuống bên cạnh, ngoài thầy Viên dạy lái xe, thầy Hàm dạy nhảy và một vài người chỉ giáo cách nấu ăn ra đâu cần thiết phải thuê một người dịch thuật và giảng giải vốn từ cho cô ấy. Màn kịch về hai con người xa xứ đâu đến nỗi cần quá chân thực. - Em biết họ quen nhau ư ?

- Lạc Thiên, kể từ ngày cháu lấy vợ không thấy sang chơi chỗ Nhược Lam đâu nhé ! - Ông Trịnh chủ định đi vào văn phòng con gái, ông vẫn nở nụ cười chào đón con rể của quá khứ.

- Tại đạo này cháu bận quá, không có mấy thời gian !

Cũng chưa bao giờ ông để mắt đến nụ cười vụt tắt của bọn trẻ khi đề cập vào vấn đề này. Nhược Lam chuyên tâm vào tập tài liệu, Lạc Thiên uống cạn cốc nước. Chợt ông tìm thấy ở chúng có điểm giống nhau kì lạ. Thuở bé chúng vẫn hay mặc những bộ đồ song sinh, hai đứa trẻ xinh xắn quần quýt lấy nhau. Buổi bình minh, mặt trời mọc, nhưng một ngày, mây đen vô tình ngăn cách, trời u ám, tối tăm. Ông vẫn luôn thích nhìn vào đôi mắt sâu của con gái, rất nét, rồi có lúc ông nhận thấy sự sắc cạnh trong đôi mắt người mà ông coi như con trai, hao hao. Thật lạ !

- Bác có một chi nhánh lớn đang cần người lãnh đạo, hay cháu qua chỗ bác đỡ đần giúp. Họ Cao tốt số đã có Lạc Trung và nhiều người khác nữa, nhà này có mỗi cô con gái thật chẳng biết tìm ai tin cậy hơn ! Lạc Thiên, cháu...

- Dự án Đại Long hợp tác giữa ba nhà cháu gánh đã nặng lắm rồi ! Vấn đề bên ấy cháu sẽ chịu trách nhiệm giúp công ty mình, còn chuyện quản lí chi nhánh thì chắc cháu xin phép từ chối. - Lạc Thiên đổ nước lọc tiếp tục lần uống thứ hai, anh không muốn đào sâu vào vấn đề này, sẽ thật có lỗi nếu chiếm giữ tài sản lớn của nhà họ Trịnh.

- Ha ha, bác đùa thôi, cháu phải làm những việc lớn chứ canh giữ cái chi nhánh của nhà ta làm gì ! - Sau đó ông đẩy cửa rời đi, việc Cao Lạc Thiên từ chối tiểu thư cao giá như Nhược Lam hẳn có uẩn khúc.

- Em đừng suy nghĩ quá nhiều ! - Là khuyên Nhược Lam nhưng anh còn tơ mòng hơn cả. Ý của ông Trịnh khiến anh nghĩ tới huyết thống, anh sẽ bảo vệ cô đến cùng, vì đối với anh một giọt máu đào là vô giá.

*

Trên trang mạng khu vực với số lượng người truy cập không nhiều, rò rỉ thông tin về mối quan hệ lén lút của người thừa kế tập đoàn lớn với “búp bê cao cấp”. Không hề có bất kì dẫn chứng cụ thể cho bài báo mạng nhưng ngòi bút sắc nét và chuyên nghiệp, khai thác triệt để cấp bậc giữa vai vế của đồng tiền và sắc đẹp. Có không ít tập đoàn hưng thịnh trong phạm vi quốc gia, người thừa kế chủ yếu là con trai nối dõi, cái khôn của kẻ cầm bút là bóng gió, trúng ai thì trúng, vừa giật tít vừa vô can.

Điều đáng bàn ở đây, một cây viết gao cội không có chuyện đặt đũa con tinh thần vào tay các nhà truyền thông non nớt. Họ tài giỏi nên có quyền tự định giá tiền nhuận bút.

Cái dở ở chỗ các nhà báo luôn nhắm nhe những sự kiện nổi bật, và thổi phồng thành một quả bóng căng tròn, từ đây một bộ phận không ít giới truyền thông ra sức thám thính. Giới săn tin mỡ xè, bóc tách từng chi tiết, và dần già sàng lọc xác minh danh tính.

Một thế lực khác nhanh chóng mua chuộc lại những biến cố, tuy nhiên ngầm định, các nhà báo vẫn tiếp tục rỉ tai nhau tuyên truyền. Nghi vấn đặt ra, thế lực đó tự tung tin và ngăn chặn miệng lưỡi xã hội. Có khả năng bài báo không nhằm mục đích kiếm lời mà đề cập và chỉ trích tới những người đã được sửa tên nhắc đến trong bài.

Chương 12.6: Vén bức màn sự thật

Lạc Thiên đem nguyên suy nghĩ trong đầu đặt vào cuộc nói chuyện lần này với Khả Vy, anh đã đang quá ích kỉ lạm dụng kết tinh trong cuộc hôn nhân mà chưa thử một lần đặt vào vị trí của cô gái mới mười tám tuổi. Ở lứa tuổi đó việc có chồng rồi thì sinh con là quá sớm, đâu đã nếm trải những mặn ngọt của tuổi đời mệnh mông, cũng đâu được hưởng tháng ngày sống vì bản thân. Lẽ nào vì anh đã nắm tay dắt cô trên con đường quá tắt để ngoảnh lại không còn gì nhớ nhưng.

- Chúng ta chỉ ở ngoài một lát thôi anh nhé !

- Ừ, một lát thôi. Giờ nghỉ trưa của anh cũng không dư giả - Lạc Thiên vang lên giọng trầm ấm chừng chặc, đã lâu đôi mắt chưa dịch chuyển, vẫn đang ngắm nhìn khuôn mặt non nớt của Khả Vy - Em dùng cơm đi !

Cô có khuôn mặt bầu bĩnh, hàng lông mi không dài, sống mũi không cao và thân hình mảnh khảnh. Mỗi lần xuất hiện cùng anh, nếu thiếu sự chuẩn bị của người khác, cô quệt một lớp son đơn điệu trên nền phấn phớt hồng. Anh vẫn hay dùng ánh mắt giễu cợt trước làn môi nhoen và lớp mỹ phẩm cao cấp bao phủ làn da hạng trung ấy. Đâu hay đến giây phút này anh mong muốn gần bó với chúng biết nhường nào. Có phải cô sợ anh mất thể diện nên đã ngồi rất lâu trước gương để tô tô vẽ vẽ, kì công rồi lại tẩy trang bắt đầu lại. Họ nhòe nhét những kĩ năng trở thành Cao thiếu phu nhân cho một cô nhóc trẻ người non dạ, buộc cô ấy tự mình vùng vẫy, cựa quậy khó nhọc, nhưng cũng chẳng làm tâm hồn cô ấy lịch thiệp và cung kính anh như một đẳng cấp trên hẳn.

- Anh cứ nhìn em và cười cái gì thế ? Trông không có chút thiện cảm nào cả !

Lạc Thiên quay mặt sang chỗ khác, liếm môi và trở về đối diện với cô.

- Này nhóc, anh trong mắt em là như thế nào ?

- Nhóc ? Đúng là câu hỏi ngớ ngẩn từ kẻ tự kiêu! Anh đừng nghĩ em sẽ cho rằng anh hoàn hảo như những gì nghe được từ lời nịnh bợ của người khác nhá. Anh thì cũng xinh trai - vì anh gọi cô là nhóc - xấu tính, cục cằn đôi lúc, tham ăn như bò mộng, cũng có tài đấy, hơi bị... giống tuổi con giáp của anh, à, có một ưu điểm,... kẻ ra cũng... đáng yêu.

- Đúng là đồ bà cô khó tính ! - Lạc Thiên vươn tay véo má cô - Anh không đáng yêu mà cực kì cuốn hút, ai dính vào anh là không có lối thoát...

- Anh có một nhược điểm lớn là khoe khoang ! - Thi thoảng Khả Vy lại để ý tới chiếc đồng hồ trên tay Lạc Thiên.

Anh hiểu rằng cô sợ đối diện với gia đình mình, sợ đến nỗi mà ăn một bữa cơm với chồng thôi cũng không rời khỏi giới hạn thời gian. Nói rằng muốn dẫn cô đi một lát, bà quản gia dù ưng thuận nhưng ngược ép, thế thì hỏi làm sao cô gái bé nhỏ này thoát mái. Một điều anh muốn biết, rất quan trọng, cô ấy đang lặng thầm đốt cháy bản thân để nuôi dưỡng ngọn lửa trong anh, liệu vì trách nhiệm với bé con hay còn có thêm anh ?

- Khả Vy, em... có muốn... sinh em bé không ?

Khả Vy ngừng việc nghiền thức ăn, cô mím môi trước câu hỏi bất ngờ, rất thực mà câu trả lời luôn là ảo.

- Em không hiểu ý anh... - lẩn tránh, lòng vòng, rồi sẽ đi về đâu ?

- Nếu...giữa chúng ta chẳng thể hạnh phúc, em và con sẽ đau khổ - Anh không nhắc tới mình vì anh nhất định là người có hậu nhất, anh thương con cũng như người vợ này, thương bằng lòng biết ơn và tình yêu chân thật. Nhưng, ngộ nhờ cô ấy không thể nảy sinh tình cảm với anh thì sao, tất cả chỉ vì muốn gây dựng gia đình cho sinh linh bé nhỏ mà khép mình gò bó. Điều ích kỉ của anh chính là ở đây, anh mong muốn bé con chào đời biết nhường nào, lại chưa từng hỏi xem cô muốn gì ? Có hay chẳng muốn chung sống với người chồng là anh ?

- Chẳng thể ư ?

- Trước mắt em là anh, gạt bỏ hết những gì ngoài con người anh ra, em hãy nói... chúng ta có thể tiến đến tình yêu không ? - Khả Vy ngốc, em đặt mình vào con tim đi, nghe xem nó mách bảo gì, đừng quan tâm tới ai hết ngoài anh, kể cả con, giữa anh và em sẽ chung nhịp đập hay mãi mãi không dung hòa. Con tim anh dễ điều khiển lắm, nó có thể chậm lại để đợi em hay gấp gáp đuổi theo em, và nó muốn một ngày được nhìn thấy mái tóc bạc trắng của em dựa vào ngực anh.

Khả Vy chớp mắt nhiều lần, cô cúi gằm, hơi thở phả vào tim :

- Làm sao mà được chứ ! - làm ngơ những thứ anh sở hữu khác gì đi dưới trời mưa mà không ướt, bỏ qua chỗ đứng của anh cũng như đi bộ lên Mặt Trăng, tháo gỡ khoảng cách khó như đóng băng kim đồng hồ. Tất cả đều chẳng thể xảy ra nên cô không còn dám ngẩng lên câu hỏi của anh. - Nhưng em muốn là kỉ niệm đẹp trong anh,... đừng lạnh lùng với em !

Ngay từ đầu họ đều có chung suy nghĩ, tuy nhiên đâu hay thứ mà nửa còn lại cần. Lạnh lùng chưa hẳn là đi lướt qua nhau, cô rồi sẽ biến mất khỏi thế giới của Lạc Thiên, lạnh lùng khi ấy chính là bị lãng quên.

Ra đến bãi đỗ xe, cô luôn một vòng tay ôm chặt anh. Cái ôm từ đằng sau cuồng nhiệt cảm xúc, từng ngón tay giữ lấy thân áo sơ mi, nhẹ nhàng một câu nói :

- Em sẽ được yêu anh... ! - trong tâm hồn, hiện tại, ngày mai, và sẽ là hồi ức.

Là yêu, cảm giác này đích thực phải là yêu. Làm sao mà được chứ bởi đã trở thành điều đúng đắn.

Lạc Thiên đứng chùng chân đón nhận từng luồng khí đi vào da thịt, nồng nàn quyến luyến. Cái ôm này thay cho mọi lời nói, anh không đặt tay lên vòng tay cô mà dùng chính cuộc đời gửi ngấm vào ấy. Em thừa nhận rồi nhé, em là tài sản của anh !

Lạc Thiên nghe tiếng thùm thụp qua lồng ngực, đâu có gì phải ngại khi để cho cô ấy biết tiếng lòng của mình nữa, buộc miệng cất tiếng :

- Bà xã, mối tình đầu của em là Triệu Đông Kỳ à ? - Cho dù có thật như những gì cô đã nói, vì thất tình mà lấy anh, dù giấu giếm quan hệ với người khác thì anh sở hữu ngôi vị chồng của cô rồi, đâu còn gì đáng bận tâm.

- Là cha của dê con ! - Khả Vy dụi đầu vào tấm lưng anh, bé con của cô là một sản phẩm giả tạo nhưng chứa chan ý nghĩa, là chất keo vô hình gắn kết cô với người đàn ông này.

*

Lái xe đưa Khả Vy về nhà, tiếp đó Lạc Thiên tới đón Nhược Lam. Trên xe, hai người có trao đổi về một số việc riêng tư. Con phố ngày trước và bây giờ đã có nhiều đổi thay, nhưng vẫn là lối đi họ từng qua.

- Anh dự cảm cha em dường như đã phát hiện ra điều gì đó nên để hai bên gia đình nói chuyện !

- ... Họ sẽ nói tới chuyện kết hôn của chúng ta ! Lạc Thiên, anh vẫn ổn chứ ? Em luôn áy náy vì thân phận mình, tại em anh lấy Khả Vy phải không ? - Sao dù đổi ngôi nhưng giữa hai người vẫn là tri kỉ, chẳng thể đổi được lòng nhau.

- Anh không phủ nhận nhưng cũng không hoàn toàn thừa nhận. Cha chúng ta, ông ấy đối với nhà họ Cao chưa thực lòng. Mà ông ấy rất thương em ! Ông mong được gọi em một tiếng con, dẫu là con dâu. Ông mâu thuẫn và đấu tranh rất nhiều. Chuyện chúng ta là nỗi day dứt nhất của ông, ông cho rằng chúng ta chưa biết, phản đối rồi lại đồng ý và định cho chúng ta một đứa con, chính là con của Khả Vy và anh - Lạc Thiên cười ngượng.

- Cha anh... ông ấy nghĩ sai hết rồi, làm như thế không đúng đạo lý, Khả Vy sẽ là người đáng thương nhất, và chúng ta mù quáng ôm giữ kỉ niệm, làm sao trở lại như xưa phải không anh ! Là phận con em không trách được bậc sinh thành... Xưa nay anh trai và em gái dẫu có thể... - Nhược Lam biết Lạc Thiên muốn truyền đạt điều gì, anh mong cô đừng giận cha đẻ, ông ta luôn muốn mọi điều tốt đẹp cho đứa con ngoài mang này. Nếu như cô không biết, Lạc Thiên không biết thì cả hai đều có cuộc sống gia đình đầm ấm bên nhau. Nhưng rất tiếc, mẹ đã nói cho cô hay đề đi tới chấm dứt tình dẫu.

- ... Anh chỉ biết nói rằng, thật tiếc cho Lạc Thiên và Nhược Lam ngày ấy ! - Lạc Thiên dừng xe, cả hai hướng mắt về con nằng phía trước, bỏ lại sau lưng nhiều thứ quan trọng.

Họ đều không thể tưởng tượng nổi trái tim mình không còn thuộc về nhau, tình yêu ở trong cái bao của tất cả, nó làm sao nuốt chửng mọi thứ được. Nên yêu rồi sẽ quên và quên rồi sẽ được yêu một lần nữa,...

- Gia đình chúng tôi rất tiếc vì cuộc hôn nhân giữa Lạc Thiên với Triệu Khả Vy, con bé còn quá trẻ, nó ngốc nghếch yêu Lạc Thiên và... chúng tôi không thể để cho đứa con của người bạn thân thiết nhất, Triệu Tấn bị lời ra tiếng vào, nên buộc Lạc Thiên phải chịu trách nhiệm vì tuổi trẻ bồng bột. Nhưng kể từ ngày kết hôn, Khả Vy không hợp tính khí Lạc Thiên, con bé muốn ra đi, nó thuyết phục chúng tôi sinh con rồi ly dị.

Lạc Thiên không lường được những lời lẽ sắp đặt của Cao phu nhân, ngồi cạnh bên Nhược Lam, anh cố tỏ ra bình tĩnh theo dõi. Bà đã thay đổi từng mốc thời gian trong lời nói, sắp xếp lại chúng theo cách ràng buộc anh và sẵn sàng đẩy phần nhục nhã về con dẫu hiện tại. Bà còn chưa hỏi ý kiến của anh và Khả Vy nữa kia.

- Cho đến ngày hôm nay chúng tôi mới nói sự thật với gia đình, Nhược Lam con, con không trách Lạc Thiên chứ, nó chỉ là một người chưa trưởng thành...

- Bác à, cháu...

- Ta biết hai đứa yêu nhau từ lâu rồi, nhưng ta cũng không đành để Khả Vy bị người đời phi báng, nạo thai là chuyện thất đức. Con hãy chờ vài tháng nữa thôi, chúng ta sẽ thành đại gia đình. Đám cưới của con và Lạc Thiên sẽ quy mô hơn trước, và con mới thực sự là con dâu thứ nhà họ Cao. Khả Vy sẽ để lại đứa trẻ cho cả hai. Với lại... chuyện này thật tế nhị nhưng ta sợ hai đứa không thể có con được nên... con à, con của Lạc Thiên cũng là con của con phải không ?

Lạc Thiên vo chặt tấm khăn ăn trong tay. Đi theo suy luận này, Cao phu nhân hoàn toàn chưa biết gì hết. Bà cho rằng cha của Nhược Lam hiếm muộn nên chuẩn bị cho anh một đứa trẻ trước khi kết hôn với Nhược Lam. Còn cha anh, ông Trương lại vì biết giữa người cùng huyết thống không thể sinh con bình thường nên toàn quyền hạ thấp danh phẩm của Khả Vy. Anh cảm thấy tủi thân cho cô vô cùng, bị chà đạp dễ dàng quá.

Ông Trịnh biết yếu điểm của con gái- nếu đúng Nhược Lam là con ông- thì xác suất làm mẹ của cô rất thấp. Hẳn sau khi kết thúc với cô gái kia rồi thì Nhược Lam phải được tôn trọng như người vợ duy nhất của Lạc Thiên. Đúng là ông nghi ngờ về việc tại sao Nhược Lam không thể lấy Lạc Thiên, nhưng lời Cao phu nhân nói như thế thì cũng an tâm hơn.

Nãy giờ người phớt lờ mọi chuyện lại là người quan tâm nhất, ông Trương ra về gấp thức ăn cho từng người nhưng lo lắng tột cùng. Cao phu nhân đã vì ông quá nhiều, nếu giờ biết ông đã từng lừa dối bà từ rất lâu rồi, liệu bà có chấp nhận được không, lại còn vấn đề huyết thống quanh đi quẩn lại, để hai anh em ruột kết hôn đó là điều xã hội lên án, nhưng ông không tìm được tia ánh sáng khả quan.

- Con và Khả Vy tuyệt đối không ly dị cho đến khi bé con đủ lớn! - Lạc Thiên khẳng khái tuyên bố. Giải pháp tình thế cho cái lao đã phi đoạn dài. Anh chẳng thể để Khả Vy tiếp tục bị xem thường, lại càng không vạch trần máu chó cùng Nhược Lam, bé con lại được đưa ra làm cầu nối - Giai đoạn đầu đời quyết định không nhỏ tới nhân cách của trẻ, bé con cần có tình thương của mẹ hơn bất kì ai ! Và không người phụ nữ nào nhẫn tâm rời bỏ cốt nhục, con của con, con có trách nhiệm và quyền được nuôi dưỡng cả hai người ấy.

- Con cũng đồng ý với anh Thiên, có thể Khả Vy vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo, khi sinh cháu rồi tình mẫu tử sẽ giúp cô ấy hoàn thiện nghĩa vụ với gia đình. Đạo này, con trai của chú Vũ có ý với con, con...

- Chúng con đã chia tay thật rồi ! - Lạc Thiên thay lời Nhược Lam. Đề từ chối điều kiện gia đình họ Trịnh rất khó, vì thế nên để chính cô đẩy anh ra và đặt Vũ Gia Minh lên trên.

Cao phu nhân nheo mày, bà đương nhiên khó chịu. Nếu không là Nhược Lam, thì ít nhất cũng phải thiên kim lá ngọc cành vàng, còn Khả Vy vẫn là con tốt trong nước cờ chẳng hơn. Ông Trương trước khi tới mới nói bà biết ngày trẻ ông Trịnh có sức khỏe không tốt về việc nói dối, nên trước đám cưới của Lạc Thiên, bà vẫn suy nghĩ một cô dâu hoàn toàn có đủ phẩm hạnh mang thai dòng máu nhà họ Cao vác cái bụng già là vô lí. Rồi biết giải thích thế nào cho Nhược Lam hiểu đứa bé từ đâu mà ra, là em trai của chính người chồng ư ?, thật mất mặt, hơn nữa có chắc Nhược Lam sẽ giữ kín trước Lạc Thiên khi mà giữa cả hai không hề có dối trá. Bà cần gì một đứa trẻ con ngây dại, chỉ vì ông Trương, người mà bà vẫn còn vẹn nguyên tình yêu cần duy nhất một điều giản dị, nên bà đứng ra lo liệu mọi thứ.

Sẽ thế nào nếu Lạc Thiên phát giác và mất lòng tin nơi bậc cha mẹ, chính điều đó khiến bà phải chọn cô con dâu thấp kém, điều khiến cô ta với uy quyền

của đồng tiền.

Chương 12.7: Vén bức màn sự thật

- Thân lira ư nặng ! Cô cố tình không hiểu vai trò của tôi tới sống ở cái nhà này là gì hả ? Cô... - chất giọng chuyển dần về khuyển nhủ - Khả Vy này, thật ra tôi cũng vì đồng tiền bát gạo mới phải trở thành cái gai trong mắt hai người. Có thể cô nghĩ tôi nhỏ nhen, già cả khi phản đối gay gắt những chứng cứ giữa cô và cậu chủ, tôi thừa nhận. Chân tình, cô chẳng làm gì để tôi khó chịu cả, là tại ngay cả cái bàn đạp tiến lên cô cũng không mua được, còn cậu chủ đâu chỉ có nhiều tiền và chỗ đứng hơn hẳn chúng ta, mà ngoài ra cậu ấy còn chịu rất nhiều áp lực, trách nhiệm với người bên ngoài. Con nhà giàu là phải lấy con nhà giàu, điều đó vừa có lợi cho tài sản của họ, lại vừa tạo điều kiện phát triển cho nền kinh tế, đây cô xem, như thế sẽ mở ra ảm no cho bao người. Cứ cho rằng vì tình yêu, cậu chủ lấy một người từ cô nhi viện, nhưng đến sau này, tôi e cô không thể chống đỡ nổi những thị phi và lời khinh thường của nhà chồng. Vợ chồng về lâu về dài sống với nhau bởi tình nghĩa, tình yêu chỉ đem bông kết trái những tháng ngày đầu tiên thôi. Đến khi cô 25, rồi 30, cô biết bao nhiêu cô gái trẻ tuổi, đẹp đẽ, liệu cô đủ khả năng níu giữ hay không. Mà hơn nữa người cậu chủ yêu có phải là cô, cô chắc chắn cậu Lạc Thiên thương mình không, hay chỉ nhất thời thoáng qua ?! Tôi đã từng qua cái tuổi bông bột trẻ dại, đương nhiên cũng từng mơ mộng viễn vông, nhưng nghe tôi này, đừng để lỡ chuyến tàu của cuộc đời, để mọi chuyện lỡ làng thì cô là kẻ thiệt thòi nhất. Nên biết điểm dừng để chuẩn bị cho tương lai. Hiểu không ?

Lấy nhu thắng cương, bà quản gia thuyết giải cho Khả Vy bằng lời lẽ từ đáy lòng. Càng cảm càng vô ích, khuyên răn cho cô ta tình ngộ là làm việc tốt chứ không hề xấu xa. Cô gái này đúng như lời quản gia Tôn, khá biết điều và thẳng thắn, việc cô ta tự động lau dọn nhà cửa, làm theo mệnh lệnh của bà cho thấy cái chân chất, hiền lành và thấu hiểu thân phận nhỏ bé. Cái tin nhắn bà có thể hiểu vì quá bức xúc nên cô ta mới nói với cậu chủ, phần vì bà cũng sai khi tự động xem thư cá nhân của người khác. Cô ta trẻ con, bà không nên so đo như vậy, nhưng cũng nên để cô ta ý thức được chuyện tình cảm

- Cháu xin ghi nhớ lời bác căn dặn ạ ! - Khả Vy đan ngón tay vào nhau, môi cô mím chặt đến nhột nhột. Cô lại làm sai mất rồi.

- Giờ ta đi gặp Cao phu nhân, ta sẽ không giấu bà ấy những gì đã nhìn thấy ngày hôm qua !

Khả Vy sợ sệt ngửa mặt lên nhìn bà rồi lại cúi rạp, ánh mắt thể hiện rõ nét hoang mang. Nụ hôn ấy mang tội tình gì sao, lén lút và không được công nhận, cô dù gì cũng là một người vợ của Lạc Thiên mà. Chợt cô đứng người khi nhận ra con số một trước danh từ người vợ, thế liệu còn người thứ hai chăng ? Rồi cô đã quên chữ “hò” - bộ phận quan trọng nhất của ngữ nghĩa.

Ngốc nghếch, ai cho phép cô quên bản thân hèn kém, càng không được quên Nguu tầm Nguu. Cô to gan quá rồi, dám mơ tưởng hão huyền cơ à !

Nếu một ngày không còn được ngắm nhìn bóng dáng Lạc Thiên xách cặp đi làm, rồi trở về với nụ cười trên khóe môi... Tan biến những niềm hân hoan được gặp mặt anh, vui đùa và tận hưởng khoảnh khắc dành cho nhau... Nhớ đâu anh không còn muốn tranh giành đồ ăn với cô nữa... Lỡ một ngày hai từ Khả Vy nằm ngoài con người anh... cô biết phải làm sao đây ?

Chỉ mình Khả Vy đơn độc thôi, chẳng có chỗ dựa nào hết, chân cô nhũn xuống như cầu xin sự ban ơn của bà quản gia. Cô sợ bị bỏ lại, là chống văng, cô quạnh, phiền muộn, tiếc nuối, đau đớn giằng xé, hành hạ thân xác và tâm hồn. Khi đó nỗi nhớ toàn quyền sai khiến cô gặm nhấm quá khứ như một con bò sữa chăm chỉ nhai cỏ. Một nhồi, ác mộng, dữ dội,...

Vì tình yêu sai trái, sẽ đến lúc Khả Vy không còn mang họ Cao nữa... Thế nhưng cô sẽ vẫn đợi chờ vòng tay ảm, hy vọng cái siết chặt mong manh, còn hoài nhưng nhớ dù biết hạnh phúc không thể quay lại, mãi mãi không thể.

Bà quản gia từ từ quay đi ra cửa, nói hay không là quyền của bà. Một người quản gia đâu có nghĩa mấy mớ tuân theo đúng những gì người chủ yêu cầu, cũng cần làm việc theo tình cảm.

*

Lạc Thiên mang một số tài liệu về nhà nhằm kết thúc giờ làm việc sớm, anh ghé qua một cửa hàng hoa và chọn chùm bi nhò người bó lại thành đóa. Trước nay hoa bi chỉ để trang trí cùng những bông hoa muôn màu to đẹp khác, nhưng anh muốn chúng được tồn vinh kể từ giờ. Hoa bi không thơm, bé tẹo... lại rất đặc biệt.

Anh muốn làm cho người phụ nữ của mình hạnh phúc, phải rồi, anh đã chưa nói cô biết Nhược Lam là gì của mình, từ giờ bất kì điều gì cô muốn biết anh sẽ trả lời hết. Lạc Thiên không để ý tới cột xăng xe đã chỉ về vạch E, đi tới gần ngõ xe có dấu hiệu khó lái, anh tấp vào bên đường kịp lúc động cơ ngừng hoạt động. Đi bộ về nhà, anh để gánh lo vật chất lại, Khả Vy hẳn vui biết mấy khi nhìn những đóa hoa này.

- Hôm nay Lạc Thiên hỏi em anh là mối tình đầu của em à, anh ấy thật ngốc, em chỉ nói dối là vì thất tình mới lấy anh ấy mà cũng tin !

- Nghe giọng em nghệt mũi, trời này mà ỏm à ? Hay đang khóc ? Vậy em trả lời thế nào ? Cậu ta đúng là.. ha ha !

- Không, em hạnh phúc quá nên rơi nước mắt một ít, giọng bị khản. Em bảo là cha của dê con ! - Khả Vy kể lại với đôi mắt buồn man mác hể nở hy vọng nhỏ nhoi.

Triệu Đông Kỳ nhìn vào nội dung viết cho những ngày “cuối đời” của Khả Vy mà thương xót, anh đi cùng tưởng tượng của cô để xoa dịu:

- Bé dê con của hai người được mấy tuần rồi ? Nhớ ăn uống đầy đủ vào nhé !

- Tại anh hết đây, em mang tuần thứ bảy đây này, tự nhiên lại ném cái túi của em đi ! - Khả Vy xoa bụng, những lời động viên tiếp thêm bên cô nghị lực dù vẫn biết đâu mới là sự thật.

Triệu Đông Kỳ ngập ngừng một lát, thường thì đến tháng thứ năm bụng mới lộ rõ, sự chuẩn bị này là quá sớm :

- Lạc Thiên đối xử với em thế nào ? Có bất nạt không ?

- Anh ấy chăm em như trẻ con ấy ! Hi hi ! - Khả Vy đông đầy cảm xúc, nụ cười nở trên bờ vực thắm, chênh vênh, - Nhưng... em không muốn lừa gạt anh ấy đâu... em sợ lắm, sợ mình sẽ làm đau anh ấy, Lạc Thiên thương con biết nhường nào ! - dòng nước chảy đầm con tim tràn ra đôi bờ mi, úng ngập hy vọng.

- Cô em ngốc, rồi em chết và Lạc Thiên nuôi con,...

- tàn nhẫn khi phải nói ra những lời này, nhưng là độc ác khi lừa bịp bằng ảo mộng, Triệu Đông Kỳ chọn thay cô.

- Đông Kỳ, em là kẻ xấu phải không ? Dựa vào tình phụ tử của anh ấy mà bon chen trong ngôi nhà này, nếu Lạc Thiên phát hiện chúng ta... nói đúng ra là vì em tham tiền mà...

- Anh không cho phép em nói mình như vậy !

- Triệu Đông Kỳ nói xen ngang

- Em không được hạ thấp bản thân, em là kẻ bị hại, em không có lỗi, nhà họ Cao đâu cho em quyền lựa chọn, hãy lạc quan lên, anh tin chắc nếu mọi chuyện vỡ lỡ, Lạc Thiên sẽ không thể trách em được, còn kẻ hoạch hiện tại quá hoàn hảo để mãi là ẩn số ! Sống cho tốt vào em nhé, em chỉ có sáu tháng nữa thôi... Alo, em còn nghe anh nói không ?

- Lạc... Lạc Thiên, anh về từ lúc nào đấy ?

Khả Vy thả tuột chiếc điện thoại, nó rơi xuống chân rất mạnh mà không hề có cảm giác đau. Cô vội vàng nhặt lên ngắt cuộc thoại, ngăn chặn những tiếng đầu dây bên kia vọng lại dù âm lượng nhỏ.

Cô ngồi bên chiếc bàn trong phòng bếp, đứng từ chỗ Lạc Thiên hát về phía cô những tia lạnh toát người, giống như cô đang quay lưng lại toàn thế giới.

Chương 12.8: Vén bức màn sự thật

Chap này mình viết với cảm xúc rất nhiều, mong các bạn đọc thật kĩ và hình dung nhé, có lẽ đạo này mình quen viết theo lối hài hước nên chưa trở lại với quỹ đạo vốn có, độc giả giúp mình lắng đọng nha. Dù thực sự nhập tâm vào Khả Vy nhưng mình không thể truyền đạt hết những suy nghĩ của cô ấy được. Đêm trước mình đã rom róm nước mắt và nhói đau thật sự thay, nguồn cảm hứng hết như những ngày mình bắt đầu viết, nhưng vẫn khó quá ah...

Từ giờ mình sẽ đề tên chương lên đầu để tiện cho việc theo dõi của các bạn. Với mình, bất kì độc giả nào cũng vô cùng đáng quý, luôn cần trân trọng suy nghĩ của các bạn. Bởi bắt đầu từ con số 1, mình có 1 thỉnh giả đã nghe tường tận những gì mình kể và khởi động thói quen viết truyện hàng ngày nhờ bạn ấy ! >

- Lạc... Lạc Thiên, anh về từ lúc nào đấy ?

Khả Vy thả tuột chiếc điện thoại, nó rơi xuống chân rất mạnh mà không hề có cảm giác đau. Cô vội vàng nhặt lên ngắt cuộc thoại, ngăn chặn những tiếng đầu dây bên kia vọng lại dù âm lượng nhỏ.

Cô ngồi bên chiếc bàn trong phòng bếp, đứng từ chỗ Lạc Thiên hát về phía cô những tia lạnh toát người, giống như cô đang quay lưng lại toàn thế giới.

- Hoa cho vợ ! - Lạc Thiên chìa đóa hoa trước mặt bằng ánh mắt, bờ môi tha thiết giảm một phần, câu nói mở đầu cũng rút ngắn tối đa.

- Tặng em ? Cảm ơn anh nhé ! - cô đón lấy mà mắt không rời khỏi khuôn mặt anh.

- Quán gia không ở nhà à ? - Anh không còn muốn nhìn thẳng về phía trước nữa, góc nhìn thay đổi ngoài khía cạnh tình thân.

- Dạ, bác ấy có việc ra ngoài - những sự việc liên tiếp làm bộ não của cô trong tình trạng căng đòn, lo lắng tột cùng. Cô khép nép tôn thờ dối trá, lấp liếm trước anh hết một tin đồn.

- Nắng nóng ghê, em không rót nước cho anh ư ? - anh chưa nhìn thấy cô cười khi nhìn đóa hoa bi.

- Dạ, em lấy ngay bây giờ đây, anh uống cà phê đen nhé, em cho nhiều đá giải nhiệt - lúng túng đặt đóa hoa sang một

bên rồi cô gấp gấp pha nước như phục tùng yêu cầu của đế vương.

- Em tìm gì ở ngăn mát vậy ? Đá ở tầng trên và cà phê trong hộc tủ !

- Dạ, em... lấy nước lạnh !

Khả Vy cuống quýt pha cho Lạc Thiên một ly cà phê đen có đường. Anh không buồn nhắc nhở vị ngọt lạ lùng trong ấy, uống một hơi cạn, còn lại vài ba

cục đá chưa bị tan và hạt đường lắng đọng.

*

Trời về đêm, Lạc Thiên mệt mỏi xoa đầu, bật dậy thở dài. Cuộc điện thoại chiều nay của Khả Vy với Triệu Đông Kỳ làm anh nhức nhối không yên. Cô nói gì mà lừa gạt anh, rồi mang bầu tám tuần, có điều gì uẩn khúc đằng sau những thứ anh chưa từng được biết.

Triệu Đông Kỳ, tại sao Khả Vy lại giấu anh mọi thứ về hần ta. Hần là người bạn, người thân hay là tất cả, đến lúc này anh thực sự bận tâm đến quá khứ của cô, hần có chắc chỉ là một kẻ dạy ngôn ngữ thông thường hay có quan hệ mờ ám.

Con mới chỉ hơn bốn mươi ngày tuổi thôi, phép chia cho bảy làm sao ra tận tám được. Lạc Thiên mở công tắc đèn, đầu đầu nhìn vào bức ảnh đen trắng chụp hình hài thai nhi, điều anh cố suy nghĩ... là không có sự nghi ngờ nào cả.

Thế nhưng, anh đã từng trông thấy Triệu Đông Kỳ đi vào nhà sách Mẹ & Bé, lật những trang kiến thức mà bậc cha mẹ quan tâm. Hỏi anh vờn vờn tin tưởng cô bằng cách nào đây ?

Giữa anh và cô, ai mới là kẻ lạnh lùng nhất ?

*

Bà quản gia thức dậy thấy chiếc gối bên cạnh được đặt cẩn thận, ráp giường trải phẳng. Bên ngoài vẫn còn chưa có tiếng xe cộ, đầu đó là tiếng gió luồn vào bụi cây bụi mát, ông Mặt trời vẫn chưa được kéo lên đằng sau ngôi nhà đối diện. Bà đeo kính và chải tóc, đi xuống tầng dưới nhẹ nhàng.

Khả Vy ướt đầm mồ hôi, giọt mặn chát đi từ thái dương rơi xuống, thấm vào ngực, đọng trên cả lớp silicon. Tay cô đeo găng màu vàng, thoăn thoắt cùng chiếc bàn chải đánh rửa bốn cầu. Mái tóc buộc qua quýt nhiều sợi vương lại bị bết chặt, dùng đưa trước mặt.

Bên cạnh là chồng quần áo của cô và bà quản gia đã xả nước, không có đồ của Lạc Thiên. Xong việc lau chùi, cô bắt đầu cho xả phòng vào giặt, bọt lên trắng xóa, quần áo được đôi tay vò kĩ càng.

- Để đồ chốc nữa đem đi giặt ngoài tiệm !

- Bác ạ, cháu làm một lát là xong ngay thôi !... À, tại cháu không quen dùng nước giặt ngoài tiệm, họ dùng nước hoa...

- Ta đâu suy diễn thêm !

Bà quản gia lắc đầu, con bé khờ khạo quá. Chắc nó nghĩ ta bảo nó là con ở, đồ của chủ nhân thì được chau chuốt chuyên nghiệp, còn đồ của bản thân phải tự làm sạch. Ta đâu chỉ chiết với nó đến nỗi nổi ấy, cũng đâu phân biệt nó như một kẻ da đen đến giờ vẫn còn bị người da trắng khinh miệt.

Khả Vy vắn nước sát thành chậu, tránh gây tiếng động to, nước xả phòng dần dần nhạt.

- Tại dùng máy giặt quần áo dễ bị giãn và bạc màu nên cháu...

- Để đấy ta phơi cho ! - Con bé không dám đặt chung đồ cùng cậu chủ đem ra tiệm, nó sợ tiêu tốn tiền giặt là hay nghĩ mình không đáng, bà chủ động giúp đỡ.

- Thôi ạ, cháu tiện tay mà bác !

Nó lẽ phép đến độ khiêm nhường, sắc mặt xanh xám cùng quầng thâm trên mí mắt. Nó vất sức lao động cùng kiệt để được cậu chủ thương ư ? Bà mặc kệ Khả Vy tranh việc, luôn áo vào chiếc mặc cẩn thận. Cô chột bị tổn thương rồi và bà không nề.

- Xong rồi thì nghỉ đi, vẫn còn chưa tới sáu giờ !

- Mặt trời chưa lên cháu tranh thủ tía cây và tưới ạ, lát nữa nắng thì cây còn có độ ẩm - Khả Vy xách bình nước và kéo sắt ra ngoài, bắt đầu chăm bón khu vườn. Đầu cô không lúc nào ngừng lên, nhìn rễ cây bám chắc đất, ngần ngại đôi lát rồi gắng hoàn thành việc.

Bà quản gia lại thấy cô lụi cùi lau sàn, trườn cả người để lau dọn từng góc ngách, không dùng cây lau mà lấy chiếc giẻ lướt qua lướt lại các ô voan màu trầm. Mồ hôi vừa rơi xuống đã bị cuốn trôi.

- Nay, cô đừng nghĩ làm những điều này sẽ làm tôi động lòng. Tốt nhất thì dẹp đi, thà cô cứ lười biếng như thường ngày còn hơn đóng kịch đâm dưng. Ngủ đi, làm những thứ này chỉ tốn thời gian thôi.

Khả Vy dừng lại ngay lập tức, bà có biết cô đau đến nhường nào khi nghe những lời như vậy không. Cô thực sự lười biếng rồi đột xuất chăm chỉ ư, nước mắt tràn ra không thể kìm được. Cô muốn kêu một tiếng “Mẹ ơi !” như con người gặp nạn nhắc tới vị thần hộ mệnh, mẹ cho cô đi cùng xuống địa ngục được không, mẹ cô đâu rồi lại để con gái mắc kẹt ở đây. Dững cảm lắm cô nuốt lại vào lòng.

Bà quản gia nghĩ sai về con rồi, cả Lạc Thiên nữa, thế thì mẹ có hiểu con không ạ ?

Dù cô có nghĩ nữa, nghĩ mãi về mẹ thì trả lại cô vẫn chỉ là sự im lặng day nghiệt. Cô đang được làm một người mẹ cơ mà, người mẹ với đứa con là chất

hóa học,... tất cả chỉ có mình cô mà thôi. Thế nên cô muốn chăm chỉ, cầu mong được giữ lại nhà với tư cách một kẻ làm thuê.

Khả Vy lấy vật áo lau nước mắt, cô thu dọn tất cả và lên lầu, cố gắng không liếc nhìn về căn phòng đóng cửa từ ngày hôm qua.

Nhưng bà quản gia chẳng thể nào biết, dù bà cố tình nói như vậy cho cô dừng lại thì trên tầng kia, cô vẫn tiếp tục cọ rửa nhà tắm.

Lạc Thiên bước xuống lầu, trang phục trên người đều nghiêm chỉnh, trừ cà vạt vắt qua cổ. Mùi thơm từ chiếc chảo bà quản gia đang chiên thức ăn đi vào khứu giác, bàn ăn đã bày biện các món khác. Vợ anh, cô ấy ngồi lau đĩa trầm tư, dường như cô ấy theo dõi gia đình nhà cá trong bể, đếm số thành viên cá chẳng hạn. Anh đi vòng qua và thả khẩu phần ăn cho chúng, ngoái lại cười mỉm. Khả Vy không đáp lại, cô xấp đĩa theo dõi vào bát, thu hẹp ánh nhìn.

- Chúng ta cùng dùng bữa sáng ! - khác với mọi ngày, bà quản gia thường chỉ mời Lạc Thiên thì hôm nay, bà dùng đại từ chung.

Lạc Thiên ngồi xuống, anh ngắm nhìn Khả Vy một lúc rồi gấp thức ăn cho cả hai người đối diện. Khả Vy ăn chậm, bề ngoài cô dùng mỹ phẩm che khuyết điểm, khuôn mặt trắng hồng nhưng cổ họng khó nuốt, tim can thất từng cơn. Thi thoảng cô hướng mắt đón ánh nhìn của anh để tỏ ra không có chuyện gì.

Bà quản gia có chút ngại ngần gắp khúc cá nhiều lạc đặt vào bát cô.

- Cháu xin !

Bà cảm giác như mình được đặt trên cả nỗi ám ảnh của cô gái, cô phản ứng mau chóng với mọi thứ nhận được từ bà, như một chú cún bám theo, ngoan ngoãn.

- Trưa nay tôi không về nhà, bác chăm sóc Khả Vy giữ tôi !

Lạc Thiên chưa định kèm lí do, cô đã ngược lên nhìn anh về sự sệt vô cùng.

- Anh đi tiếp khách kí kết hợp đồng, mời họ ăn trưa. Chiều tối anh sẽ về, em muốn ăn món gì không ? Trứng gà điều nhé, tốt cho con lắm !

Nét mặt cô giãn ra, khoe môi cong cong. Anh vẫn còn là Lạc Thiên của cái ôm thắm thiết. Anh vẫn nhớ tới cô và gia đình này, chỉ thế thôi đã vui lắm rồi.

Bà quản gia chuyên tâm vào bữa sáng, nhìn con bé dè chừng, không dám thể hiện cảm xúc thật tội nghiệp.

Lạc Thiên trả lời một vài cuộc gọi của nhân viên trong bữa, anh ăn vội hơn nhưng không quên gắp cho Khả Vy. Trong khi bát cơm anh vui dần thì của cô vẫn đầy ắp, anh cố nán lại chờ đợi cùng kết thúc.

- Anh... phải đi làm gấp thì mau chuẩn bị thôi ! - Khả Vy thì thảo thành tiếng, cô đặt bát xuống, cùng với bà quản gia đứng dậy theo anh.

Lạc Thiên đi đằng trước, như mọi lần cô sẽ theo ngay sau chào tạm biệt nhưng hôm nay cô lạ lắm, bà quản gia tiến bước nào mới dám theo bước ấy. Anh gιο chiếc cà vạt lên nhằm ý nhờ cô giúp.

- Em... bị đau tay, anh tự thắt nhé !

Lạc Thiên vừa bước vào xe, cô đã đi vào trong nhà, không còn đứng nhìn theo xa nữa, chỉ có bà quản gia vẫn giữ thói quen hằng ngày ấy.

Khả Vy dọn bát của Lạc Thiên và bà quản gia, đặt số thức ăn còn lại vào một góc bàn vòn vòn và dùng bữa, cô gắng ăn hết những gì hai người kia gắp cho chứ chẳng thêm gì. Bà quản gia đi vào, cứ như người giúp việc chỉ được phép ăn sau khi gia chủ dùng bữa, bà không muốn cô như thế nên ngồi cạnh. Cô ăn vội hơn rồi dọn dẹp sau đó.

Bà lại thấy cô lên lầu. Lời trần thuật trên là một buổi sáng của Khả Vy.

Chương 12.9: Vén bức màn sự thật

- Tỉ giá biến đổi nhanh quá, đồng tiền nội tệ trượt dài !

Dòng chữ màu đỏ trên bảng thống kê của sàn giao dịch liên tục thay thế nhau, các con số giảm dần và chiều mũi tên đi xuống xuất hiện hầu hết trên các mã chứng khoán. Tình hình cổ phiếu Countdown rơi mạnh, gây hệ lụy cho đối tác đôi bên. Mã 6868 thuộc về Trường Tồn sụt hơn 15%.

- Công ty Countdown tuyên bố phá sản ? - Lạc Thiên đề nghị thư kí công ty giải trí nói máy trực tiếp với người đứng đầu là ông Dương nhưng giám đốc quản lí- người đồng cấp với anh, con trai ông ta lại là người nhắc máy.

- Hệ thống của công ty tôi gặp một vài lỗi kĩ thuật ! -

Chính là người bạn tên Long của Vũ Gia Minh, anh ta tập trung tối đa vào việc phát hiện sự cố từ máy chủ. Điều đáng ngại ngại hacker đã tung virus vào ổ truy cập để giải mã một vài mật khẩu quan trọng. Tuy nhiên trả lời trước bạn làm ăn, anh ta không thể nói cặn kẽ

- Cậu hãy trả lời câu hỏi của tôi ! - Lạc Thiên theo dõi sát sao từng chuyển biến không tích cực của những con số thuộc về hai bên công ty, lo lắng về sự

sự đổ của Countdown.

- Chúng tôi không hề tuyên bố câu nói đó, một vài kẻ đã được thuê để nói những điều này. Hơn lúc nào hết, tập đoàn giải trí Countdown cần có sự hỗ trợ của Trường Tồn, anh có thể lùi thời gian thanh toán dự án Đại Long cho bên chúng tôi được không? Chúng tôi rất biết ơn. . .

Lạc Thiên hiểu đối tác này rất lớn và khả năng lung lay tài chính không là bài toán quá khó để giải quyết với họ. Năm tháng hợp tác, Countdown đã thu về không ít lợi nhuận cho Trường Tồn. Nay họ vào tình thế bấp bênh, dự án này do anh, Tuấn Kiệt và về hình thức là Vũ Gia Minh quản lý chính, gánh vác giữ họ bớt phần nào âu cũng là việc nên làm.

- Tôi sẽ trả lời lại sớm nhất có thể! - Lạc Thiên gác máy, một quyết định sai sót có thể dẫn đến những hệ quả nghiêm trọng không tài nào sửa chữa.

Nói về công ty Countdown, thành lập cách đây gần hai mươi năm dưới công gây dựng của Dương Ngọc, ông ta lấy bí danh là DEN, là cái nôi nuôi dưỡng nhân tài về lĩnh vực giải trí, nghệ thuật. Một phần do gặp thời đã có cơ hội bắt tay đặt vấn đề làm ăn với cây cổ thụ Trường Tồn và hưng thịnh sau đó. Công ty sở hữu những người mẫu, diễn viên, ca sĩ có danh tiếng, đánh bóng tên tuổi họ và khi đạt đến đỉnh cao với số tiền tích lũy tương đối, công ty có trách nhiệm giới thiệu nhà cửa, nội thất, các sản phẩm kinh doanh của Trường Tồn đến với họ. Thế nhưng Countdown là đếm ngược, đi từ vinh quang lao xuống, có thăng hoa rồi sẽ có héo tri. Một kẻ nằm trong bộ máy lãnh đạo mang mối thù sâu đậm có âm mưu lật đổ cả công ty lớn mạnh chỉ với một chiếc USB chứa dữ liệu xấu. Không ai biết, công ty Countdown đến một ngày quay trở lại vạch xuất phát.

*

Tạm gác chuyện công việc, Lạc Thiên lái xe về khi xế chiều. Bầu trời màu xám chài, lá rơi rụng lá tả, thu chưa tới nhưng âm đạm hiện lên đầu đó. Anh mua về mấy quả trứng đà điểu giàu dưỡng chất, bà bầu mà dùng trong quá trình phát triển của thai nhi sẽ kích thích trí tuệ và thể lực tiềm năng khi bé chào đời.

Tiếng ô tô vào gara, cánh cửa mở và để giày gỗ mặt đất như mọi lần, Lạc Thiên tới hiên nhà mà bóng dáng Khả Vy cách xa.

- Vợ tôi có ở nhà chứ bác? - trong đầu anh hiện ngay lên câu hỏi này.

- Vy ở trên phòng, đang ngủ, cậu đừng đánh thức, hôm qua cô ấy không ngủ được!

Lạc Thiên đặt cặp xuống, đưa cho bà mấy quả trứng, lặng lẽ đi lên lầu. Đứng trước căn phòng nhỏ, anh mở cửa hé hé. Hoàng hôn lưu lại trong căn phòng tia sáng màu vàng, cô nằm trên giường với tư thế co quắp. Mỗi mảng không khí trong suốt như cản trở nơi bàn chân anh tiến về cô.

Anh ngó xuống nhìn bà quản gia, chuyển mình bước vào trong. Những sai chân không tiếng động, về hình thức phá tan vô hình. Cô say giấc hết đứa trẻ con ở nhà một mình, tìm cách tiếp đi voi bớt nhớ nhung, mi mắt kết dính và bọng mắt sưng, hẳn cô đã khóc. Bên cạnh là một con búp bê.

- Cô cười cái gì thế?

- Tôi có quà này!

- Khả Vy đã giờ lên khoe khoang như một đứa trẻ lần đầu tiên nhận quà sinh nhật.

- Xi, nhìn thấy chồng quà kia không? Là của tôi đấy!

Và cô vẫn vui trong niềm hân hoan riêng, để Lạc Thiên của ngày đó khó chịu hỏi dồn dập:

- Ai tặng? Nói nhanh? Y là nam hay nữ?

Anh đã thấy con búp bê này trong hộp quà mà cô nhận được. Cô chỉ có mỗi mình nó làm quà, được theo cô đến tận giờ hẳn người tặng có vị trí đặc biệt quan trọng. Trong ngày cưới, ngoại trừ những người bạn của anh, Vũ Gia Minh và... Triệu Đông Kỳ ra, cô thậm chí còn chưa từng nhìn mặt khách khứa. Lạc Thiên rút con búp bê ấy ra khỏi hơi ấm của cô, xoay nó một vòng quanh. Con búp bê vận đồ chú rể, mái tóc còn đường chải của lược, đôi mắt nó nhìn anh khó đoán, kèm theo nụ cười. Cái đầu bị dính keo gắn chặt vào thân, cộm đằng sau áo nó là một mảnh giấy nhỏ. Lạc Thiên giờ ra. Giấy trắng bị gấp nhiều nếp, nét bút bị run run và còn âm hưởng chữ: «

I'm apologize you

».

Anh lặng thinh cố gắng xuyên thấu từng con chữ. Năm phút sau mới gấp lại đặt đúng chỗ cũ. Trên bàn có tờ giấy cùng loại bị cắt mất một phần, chiếc thùng đựng rác chứa vài ba mẫu vo nhỏ. Khả Vy đã mất nhiều thời gian gửi gắm, anh biết, ở cùng phòng với bà quản gia có nhiều bất tiện, anh mím môi trước lỗi ngữ pháp tiếng anh của cô.

Người em muốn xin lỗi là ai kia? Em sợ người ấy không tha thứ mà viết ra những dòng chữ để an ủi bản thân? Em có tội gì cần tới sự tha thiết đến thế? Em có còn là Cao Khả Vy không? Trùng hợp nhỉ em, họ Triệu của em đấy! Anh là... kẻ khờ khạo vì yêu em rồi.

Chạm mười ngón tay đặt dọc sống mũi, Lạc Thiên căng óc cố vớt vát chút gì đó của mình vẫn vương nơi cô. Ước gì mình được đặt cùng vị trí của con búp bê trong lòng cô...

Rồi anh lướt ngón tay trên khuôn mặt nhỏ, dấu vết để lại chỉ là vân tay sau khi rửa sẽ tan biến.

Phải chăng vì có búp bê rồi em chưa từng một lần cần anh, và vẫn hay xua đuổi đẩy anh ra rìa khi anh muốn bao bọc. Em từng nói sẽ được yêu anh, tại sao là sẽ mà không phải ngay bây giờ, yêu cho phép ta do dự chẳng em? Anh e rằng em đang ngượng ép thương anh, chỉ là vì chúng ta cùng có mặt tại căn nhà này thôi, em loay hoay tìm cách cho anh cơ hội, và em không thể phải không? Trong em đã tồn tại hình bóng khác. Anh và con đều cần em lắm.

Tay anh dừng lại nơi bờ môi cô. Quý ông Cao Lạc Thiên và cô gái lạ mặt tỏa sáng bên nhau trước bóng tối, người đưa ra trò chơi cặp đôi may mắn đề nghị cả hai giành cho nhau giây phút cháy bỏng. Cô gái chẳng muốn đặt đôi môi lên môi anh đã tô son rất đậm, chạm nhẹ vàng trán anh cho qua chuyện. Em ngày ấy đã giữ khoảng cách, rồi trong ngày cưới, em đặt bàn tay mình siết khuôn mặt anh để thực hiện màn khóa môi đánh lừa người chứng kiến hôn lễ. Nếu như anh đã không kéo em về phía mình và trao cho em một chút con người anh khi ấy, thì chắc đã không làm đau nhau.

Và Lạc Thiên biết mình làm tương, anh cần cô ấy và đứa trẻ để níu kéo đồng lửa đan dần lụi tàn, hải hùng khi nghĩ tới sẽ có một người đổ nước dập tắt nó. Hiện thời ngọn lửa vẫn âm ỉ cháy, như anh vẫn còn bên mình tất cả, con cùng tình yêu dành cho gia đình của Khả Vy, lời hứa hẹn sẽ được cô mở lòng. Chẳng hay anh vay mượn từ một kẻ đàn ông nào khác?

Anh đã từng tin vào tình yêu tuyệt đối và bị chính nó đánh bại. Lại tiếp tục lao vào nó lần thứ hai, mặc sức nó chôn chân anh, nhón nhơ nằm ngoài tầm với. Đến khi nào cho anh một cái ôm trọn của người yêu thương. Đáng lẽ Khả Vy đã từng cho anh cảm giác mãnh liệt ấy, nhưng cha của cô con là tình đầu của cô...

Lạc Thiên xoải người xuống giường, đánh bạo hôn lên thái dương Khả Vy, giữ tư thế áp sát. Khi niềm tin không còn nữa thì tình yêu sẽ tự khắc rời khỏi, vì thế muốn giữ cô ở bên mình anh sẽ thử một lần làm ngơ mọi chuyện.

Đóng cửa lại, anh về phòng đứng trước ban công. Mặt trời lặn.

...

- Quả trứng to này là trứng đà điểu à?

- Phải, một quả tương đương với hai mươi tư quả trứng gà, béo và thơm hơn trứng thường nhiều, giàu dưỡng chất lắm! - Bà quản gia cần dùng tới dao cắt lớp vỏ lụa để lấy phần trứng bên trong.

Khả Vy giúp bà sắp rau quả chuẩn bị xào nấu, Lạc Thiên cứ tốt như thế càng làm cô phiền muộn hơn.

- Nhớ ăn nhiều vào, thỏa đáng công tôi nấu và quan tâm của cậu Thiên! - Bà bắt đầu công đoạn chế biến, cảm nhận vị ngây cảm nhận qua khứu giác.

- Vâng ạ! - Cô cúi đầu nhìn xuống phần bụng, thờ hất.

Một người phụ nữ đứng trước cổng nhà khẽ mỉm cười xoa vòng bụng mình. Cô ta hướng về ánh điện sáng bên trong, con trai bé bỏng sẽ có những tháng ngày ấm êm dưới sự nâng niu chăm sóc của Cao Lạc Thiên. Cô ta yên tâm về điều đó, thứ mà bà mẹ này làm cho đứa con chỉ có thể cho bé sống sung sướng mà không biết cha mẹ thật của mình là ai, để bé không như mẹ bị ông ngoại đánh đập khổ sở.

Người mẹ này không xấu, mà hoàn cảnh đưa đẩy cô cũng quẫn. Cô chẳng muốn làm kẻ phá bình gia đình nhà người ta, cũng không hẳn cặp kè với người đáng tuổi cha chú chỉ vì đồng tiền, hy sinh cuộc đời mẹ cho con, ông Trương tốt với cô rất nhiều. Hôm nay cô cũng có trứng đà điểu ăn.

Chương 12.10: Vén bức màn sự thật

Sáng sớm, Khả Vy lập lại công việc ngày hôm qua. Công việc làm dâu nhà họ Cao đã biến cô lười nhác và phụ thuộc, chẳng bao giờ lo tới miếng ăn của ban thân. Cô đối trả với Lạc Thiên quá nhiều rồi, không muốn lừa gạt thêm bất cứ điều gì nữa, cô tình nguyện gắn kết và không công nhận đó là việc trả công thông thường, đó là về tình cảm dành cho anh. Còn việc đứng trong ngôi nhà này ngoài những việc hằng ngày, cô kiêm thêm lau dọn cọ rửa bồn cầu, cửa kính, chăm sóc cỏ cây, tự cô hạ mình vào những nhiệm vụ mà bà bầu không nên làm. Như thế mới khiến lòng thanh thản phần nào.

- Cô định để cậu chủ trông thấy mà mắng miếc tôi à? Đứng dậy và đi nghỉ mau! - Bà quản gia giật cây chổi từ cô, quét qua lại sân sau.

- Bác làm ơn cho cháu làm đi, cháu thấy thoải mái hơn khi được làm những việc này, cháu luôn tránh giờ anh Thiên xuất hiện, anh ấy không biết được đâu.

Không được sự đồng ý từ bà, cô đành đi vào nhà kho khuôn dọn đồ. Để đôi tay càng bận rộn đầu óc sẽ bớt nghĩ tới Lạc Thiên hơn. Khi ánh chùng thời gian Lạc Thiên tỉnh giấc, đầu lại vào đấy, nét hồng hào phủ lên khuôn mặt cô, lại là những gian dối.

Vừa xuống tầng, Lạc Thiên đã hỏi chuyện, tạo dựng lại những gần gũi:

- Em và bác ngủ ngon chứ?

- Dạ! - Cô vẫn xấp bát mà không đoái hoài nhìn.

- Cài giùm anh tay áo! - Lạc Thiên không cho cô từ chối, anh chia tay trước mặt, vì hành động này mà anh chấp nhận mặc áo dài tay khi trời nóng.

Khả Vy lau tay vào khăn rồi gài cổ tay giúp, cô thêm được chỉnh trang, thất cả vạt cho anh nhiều lắm nhưng khó quá anh à. Ly nước của cô còn lại quá

ít, nếu cô cứ uống cho thỏa con khát thì nó sẽ mau chóng cạn khô, chỉ còn cách nhấp nháp từng chút từng chút một qua ngày.

Tối bữa ăn, Lạc Thiên vẫn kiên trì gọi chuyện, anh hướng về cô bằng mọi nỗ lực.

- Có lớp học dành cho mẹ và bé khai giảng trong ngày, chiều nay anh tranh thủ rẽ qua nhà đưa em đi nhé ! Vy Vy ! - Anh níu lại bằng cách gọi tên, xin đừng lần tránh ánh mắt tha thiết này.

Khả Vy ngược lên sau bao phút cắm mặt vào bát com, cô tổng thể nhìn về phía trước, anh ngồi đấy, đồng tử lấp lánh ánh ngàn tinh khôi, chẳng thể nắm bắt từng đường nét trên khuôn mặt.

- Hay bác đi cùng cô ấy nhé, tôi để lại địa chỉ và gọi sẵn xe ! - giảm đều mức hy vọng trong câu nói.

Bà quản gia gật đầu đồng thuận nhưng Khả Vy từ chối:

- Thôi anh ạ, em muốn nghỉ ngơi !

- Vậy à, thế thì tối chúng ta ra ngoài thư giãn chút nhé, anh muốn đi chọn vài chiếc đĩa nhạc giao hưởng cho con - Thêm lần quyết tâm nữa.

- Không, em nghe qua mạng cũng được. Tối anh về mệt, ở nhà hay hơn !

Khả Vy uống nước kết thúc bữa ăn. Bà quản gia có phần tiếc thay, còn Lạc Thiên, anh đi làm với tâm trạng thất vọng vô cùng.

*

- Mày làm tao mất thể diện quá đấy con ạ ! - Ông Vũ đập mạnh xuống bàn kèm tờ báo nhàu nhĩ, tay còn lại chỉ thẳng vào cậu con trai ngoái ngủ trên ghế sofa.

Gia Minh ngáp thành tiếng, vươn vai ngồi dậy:

- Mấy hôm tôi mới về nhà, bố đón tiếp bằng cách này ư ?

- Mày mò mẫm mà đọc mấy chữ này đi ! Mày cẩn thận không tao phá sập mấy cái vũ trường cặn bã đấy ! Mày muốn ngồi bóc lịch rồi mới định về đầu quân cho cái nhà này hả ?

Gia Minh ngao ngán liếc nhìn tờ báo. Ông già lại định gài mấy vụ thuốc phiện vào chốn làm ăn của anh, vô ích, chỉ tốn tiền bụng bít lủ cánh sát và mất mấy hôm uống nước chè thay rượu.

Ngay trang đầu bài báo anh giật mình khi thấy ảnh của mình, Phi Hàm và Lạc Trung từ vũ trường đi ra, với tiêu đề được chọn phông chữ lớn : “Dụ dỗ bạn vào tròng”. Khuôn mặt của cả ba và địa chỉ đều được làm mờ nhưng không khó để nhận ra. Anh đọc một mạch, không bỏ sót một chữ. Bài báo phân tích về tình bạn giữa ông chủ của hộp đêm và chàng thiếu gia giàu có, cô gái đi bên cạnh chính là món hàng được kẻ chủ mưu - tức là anh, đem bán chác để đổi lấy tiền.

Nực cười, hôm ấy Lạc Trung đưa Phi Hàm tới nơi làm việc, anh ra đón tiếp bạn, cầm theo cái bọc bìa xi măng có vài cây thảo dược ngâm rượu rất tốt cho Lạc Trung, bọn săn ảnh đúng là rồi việc quá quắt. Cách đây mấy ngày đàn em thông báo với anh về một bài báo ám chỉ Phi Hàm và Lạc Trung, nhưng đó chỉ là báo mạng lá cải, không đáng quan tâm. Vụ việc này đăng tải trên giấy bút sẽ gây không ít khó khăn cho quan hệ của hai người.

- Thế nào ? Mày thích kết thân với nhà họ Cao hay lợi dụng chúng. Tao luôn cho rằng mày giỏi tính toán, nhanh nhạy, linh hoạt. Thế mà bị bọn chúng xỏ mũi !

Gia Minh bị ánh mắt của ông xoáy sâu, anh vẫn lắng nghe ông:

- Rốt cuộc bài báo này nhằm răn đe thằng con trường nhà chúng hay phi báng vào danh dự nhà ta ? Mày nghĩ xem, thằng Lạc Trung ấy chẳng bị thiệt hại gì, những vụ đi cùng con gái không đảng hoàng của đàn ông đâu có thiếu, là chuyện quá tầm phào, cốt lõi chúng chỉ trích mày đấy con ạ ! Nhà họ Cao tự đăng tin rùm beng, chúng cho mình là kẻ bị bắt thố để cha con nhà này không biết được thủ phạm, nhưng làm sao qua được con mắt già đời của tao !

- Dư luận nói gì về chuyện này ? - Gia Minh không thanh minh cho Lạc Trung vì anh tin tưởng tuyệt đối vào tình bạn.

- Để ngôn luận bàn tán thì danh dự của tao mất hết ! May cho mày tao đã mua lại kịp thời tất cả số báo này, chiều nay chúng mới xuất hiện trên thị trường, tao yêu cầu chúng hủy ngay lập tức ! Từ giờ tao cấm mày giao du với Lạc Trung.

Vũ Gia Minh đi tới quán bar, anh gọi Phi Hàm lại và cho cô nghỉ hát một tuần mà không nói lý do.

Nói về ông Vũ, cuộc hẹn với ông Trịnh lúc 12h trong một nhà hàng nằm tít sâu trong con hẻm nhỏ làm ông phải đi bộ một đoạn mới vào được.

- Đã bao giờ ông từng nghĩ chúng ta sẽ đặt dấu nhân đề lên Trường Tồn chưa ? - Ông Trịnh vẽ dấu chéo trên tấm bản đồ chiến lược của các tập đoàn lớn nhỏ trong cả nước.

Ông Vũ không do dự điền thêm một nét xiên cùng cổ hợp tác. Dấu X được hình thành.

*

Lạc Thiên không mấy tập trung vào công việc. Phòng thiết kế đưa ra các bản thông số cho việc quy hoạch đô thị, này giờ anh lật qua lật lại, không cảm thấy ưng ý, gập tài liệu lại, anh xem xét qua loa bản hợp đồng dự án Đại Long. Nghĩ đến mảnh giấy của Khả Vy, anh không biết nên thương cô hay giận cô nữa.

“I’m apologize you”

Phản vì cô không dám viết “Em xin lỗi” chẳng vì bà quản gia, cô sợ bà đọc và hiểu nội tình của mình nơi con búp bê. Cô vợ ngốc của anh đã không chịu học hành ngoại ngữ cẩn thận, phải chăng vì thân phận nhỏ bé mà cô giữ khoảng cách với anh xa vời vợi. Hình dung cô lướt ngón tay tra từng lời xin lỗi trong quyển từ điển mà anh xốt xa vô cùng. Cô chẳng biết Apologize không đứng sau động từ “to be”, giống như anh chẳng thể biết mặc định của từ Khả Vy không đi cùng với Lạc Thiên. Cái tên mà cô đã viết trong giấy kết hôn, Triệu Khả Vy, đổi dài thành ngắn, thì ra trên giấy tờ anh kết hôn với một người con gái vô thực.

Nếu bên Ủy Ban không đề nghị vợ chồng anh tới sửa lại, anh sẽ chẳng thể biết sự thật ấy. Sửa để làm chi khi không phải là vô ý, một cái tên đâu thể ràng buộc được cả đời người, Khả Vy, em ác lắm.

Vậy còn đứa trẻ thì sao, nếu như không thiết anh, cô mang nặng đẻ đau cốt nhục của kẻ bị hắt hủi này để được gì ? Anh đã cho cô sự lựa chọn rồi mà, hay anh là kẻ ngoài cuộc đây ?

Cô dối anh, nhưng lại chân thật với tình cảm gửi vào hàng chữ xin lỗi ấy. Anh đau đầu quá, đau tới độ muốn nổ tung khi nghĩ đến cái từ “lừa dối” mà chính cô nói ra chỉ khi điện thoại cho Triệu Đồng Kỳ.

Hai từ ngữ ấy quay mòng mòng, lẩn át và bóp nát con tim anh. Anh thực sự rất cần kiểm chứng, mọi trò ngu xuẩn anh bày ra sau đêm tân hôn thật nực cười, ôi, anh đang chao đảo, mắt dần long tin nơi cô rồi. Không được, Khả Vy là cô gái thật thà, cô cả gan che mắt người ta làm sao được chứ. Chắc anh đang nghĩ đến điều hoang đường rồi, bé đẻ con là của anh mà.

Không, có, không, có,... không, không !

Anh cần một liều thuốc cho trái tim, cần lời xoa dịu từ tận đáy lòng cô, chứ không phải những phù nhận hay biện minh lấp liếm. Cô càng ngày càng lạnh nhạt, càng muốn cách xa anh, vì sao ư, chỉ vì anh vô tình nghe được cuộc điện thoại của hai người, hay vì cô chán ngấy anh rồi.

Lạc Thiên gục xuống bàn một lát, cho đến khi Tuấn Kiệt cùng Vũ Gia Minh tới.

- Dự án Đại Long tính từ ngày khởi công đến nay đã bước vào giai đoạn chính, cần nguồn vốn rót vào tương đối lớn. Bên Countdown vẫn chưa giải quyết được khủng hoảng tài chính. Tôi đã cử thẩm định viên tin dụng tới kiểm tra khả năng chi trả tương lai của họ, đội ngũ nhân viên đó đưa ra con số 70% có thể. Không nhiều nhưng dựa vào các giai đoạn hợp tác song phương, tôi thiết nghĩ Trường Tồn sẽ hỗ trợ họ - Lạc Thiên lên tiếng trong buổi họp kín.

- Tôi đồng ý ! - Vũ Gia Minh gật đầu luôn. Người bạn giám đốc bên Countdown đó vừa chôn trảy cảnh sát, lại còn gánh vác việc công ty, luôn phải thức trực điện thoại từ xa để trả lời các câu hỏi của đối tác, giúp được bạn điều gì hay điều ấy. Có một điều, ông Vũ rất lạ, vừa rồi cảm đoán anh dừng quan hệ với Lạc Trung, lại yêu cầu đi họp, ông ta là người đặt lợi ích công ty mình lên trước, lại cho phép anh hỗ trợ tài chính bên Countdown. Anh cũng không rành về việc này nên đi theo Tuấn Kiệt và mặc hai người kia thao thao.

- Việc này rất quan trọng đấy Vũ Gia Minh, chúng ta cần bỏ ra số tiền khổng lồ, buộc phải huy động vốn từ các ngân hàng, lãi suất cao, công ty của nhà tôi và anh chưa đủ lớn như Trường Tồn - Tuấn Kiệt phát biểu.

- Chắc, nghe Lạc Thiên nói thì bên họ Dương kia cần tương trợ, tôi theo anh ta, không do dự ! - Vũ Gia Minh lướt qua xấp tài liệu.

- Nhà họ Trịnh cũng đóng góp một phần nhỏ vào công cuộc xây dựng Đại Long, chỉ có mỗi hai bác Trịnh và Nhược Lam điều hành nên Lạc Thiên tôi gánh vác giúp họ chuyện này, tôi cũng đề xuất đến việc góp vốn và được bác ủng hộ.

- Lạc Thiên, cậu đã chín chắn chưa, tôi vẫn nghĩ nên cân nhắc ! - Tuấn Kiệt nhìn thấu sự mệt mỏi trong đôi mắt Lạc Thiên, anh dường như chỉ muốn làm cho xong chuyện.

- Lăn tăn cái gì chứ ! Công ty người ta to như con voi làm sao nói sụp là lật ngửa được ! - Vũ Gia Minh nhất nhất muốn ủng hộ.

- Cái cậu này, quan trọng lắm đấy chứ, cậu phụ trách bên thi công, tôi làm phần quản lý công nhân lao động, còn Lạc Thiên cấp vốn, gánh như vậy nặng lắm, chẳng may có chuyện gì thì đi tù như chơi ! - Tuấn Kiệt thừa biết tính khí ham giúp người của Gia Minh, đó là ưu điểm nhưng cũng là khuyết điểm, cần dùng đúng lúc.

- Đặt mình là giám đốc của Countdown, tôi sẽ được củng cố niềm tin và sức mạnh nhờ những thiện chí này,... tôi quyết định rồi - Lạc Thiên đặt bút kí những mười trang điều khoản, anh muốn đặt mình vào suy nghĩ người khác để hiểu họ cần gì mà nên-hay-không-nên-làm-phần họ.

Tuấn Kiệt cũng đành theo, cùng Gia Minh kí bản hợp đồng về đúng nội dung bên mình phụ trách.

- Nhìn cậu cứ thiếu sinh khí thế nào ấy, chị dâu vẫn giữ gìn sức khỏe chứ ? Bé Cao Lạc Ba Chấm chắc cũng lộ trên bụng mẹ rồi nhỉ ?

- Ủ, cô ấy vẫn khỏe, bé con phát triển nhanh lắm, ngày nào tôi cũng để cô ấy cân, được 52 cân rồi đấy ! - thế nhưng chỉ cần có người nhắc tới gia đình nhỏ của mình, anh không thể ngừng nhen nhóm, vót vát tình yêu.

- Có 52 cân mà cũng khỏe, xem cậu này, từ ngày lấy vợ chỉ thấy cảm đầu ở nhà. Có mà bồi bổ cho bà bầu đến tháng cuối phải 70 cân con mới bụ bẫm Ha ha ! - Tuấn Kiệt phá lên cười.

Vũ Gia Minh thật không hiểu nổi anh chàng Lạc Thiên này, anh ta thích có em bé đến thế cơ à, già vờ già vịt làm gì, vợ chồng trẻ thì cứ từ từ có cháu cũng được mà. Nhìn cô Khả Vy đó chẳng hơn đứa sinh viên năm nhất.

- À này, Gia Minh, cậu cho tôi một vài địa chỉ xem số đi, tôi khá quan tâm đến vấn đề này. Người ta cứ nói mê tín dị đoan mới tìm đến thầy bói nhưng kể ra xem bói đâu có gì đáng hổ thẹn, phải không ! - và anh vẫn muốn được đặt tên con, được nghe con gọi những tiếng “pa pa...”, ôm lấy Khả Vy vào lòng.

- Trời, tôi tưởng kẻ thương gia, làm ăn như tôi hoặc hay khôi công các công trình như cha tôi mới cần xem ngày giờ cho đẹp, anh cần gì chứ. Ha ha, hay định chọn ngày giờ sinh con cho đẹp, như thế không tốt cho trẻ con đâu ! - Vũ Gia Minh càng ngày càng thấy anh phát cuồng vì cái thai già rồi, nếu không giữ lời hứa với Khả Vy chắc anh cũng kéo ra một góc kiểm tra thần kinh giúp.

- Không, Khả Vy nhà tôi cắt tóc ngắn vì muốn sinh con trai, chẳng hiểu anh dẫn vợ tôi đi xem nhà thầy nào mà lại có lời khuyên kì cục đến vậy. Tôi định trực tiếp đưa cô ấy đi, lời thầy nói chỉ nên tin một phần. Tôi muốn đặt tên cho con !

- Lại chuyện đặt tên ! - Tuấn Kiệt nhấp ly trà, - Lạc Thiên à, cậu thành ông bố thực thụ rồi.

- Tôi đã từng dẫn vợ anh đi xem tướng hời nào ? Sao tôi không có ấn tượng nhỉ ? Còn cái vụ cắt tóc,... - Gia Minh bán tính nghĩ sao nói vậy, khi đoán ý Khả Vy anh lập tức chữa cháy - À, hôm ấy tôi thất lễ ra khỏi bữa tiệc của anh, đi có chút việc, trên đường đi về tình cờ gặp Khả Vy, cô ấy nhờ tôi cho về cùng, chẳng nhớ ai là người khơi chuyện bói toán, thế là cô ấy nằng nặc đòi tôi chở đi. - Cô nàng Khả Vy này nghĩ gì mà cho rằng mình đưa cô ta đi coi bói, đúng là nói dối không biết đường. Dù sao mình không bảo giữ kín giúp chuyện người bạn mà cô ta tự giác thế cũng tốt.

- Hai người đi có lâu không ? - Lạc Thiên thấy nhói tim lần nữa.

- Có một lát thôi mà ! - Vũ Gia Minh cười trừ. - Xem bói thì tốn có mấy thời giờ.

Khả Vy, em gạt anh lần ấy là lần thứ mấy vậy ? Lạc Thiên nắm siết bàn tay, hằn những vết móng vào da thịt. Càng ngày cô càng châm kim vào ngực anh, những cái châm dứt khoát và vô tình.

Vũ Gia Minh thấy Lạc Thiên nhăn mặt, vừa lúc điện thoại đổ chuông. Số điện thoại của Khả Vy, cô xin số anh từ hôm trước, có chuyện gì mà tự nhiên gọi.

- Alo ! - Trước mặt hai người kia, anh vẫn thản nhiên nghe.

- Tôi Khả Vy đây, anh có rảnh không ? Làm chỗ xả hơi cho tôi với !

- Con nhỏ này, tôi hãi mấy thứ từ cô lắm rồi, cái quán ăn rẻ tiền cô mời hôm trước làm tôi ngộ độc lên xuống đấy ! - anh để ý thấy chất giọng bên đầu dây có phần bị nghẹn.

- Anh Kỳ và chị Nhượng Lam, cả tôi nữa có bị làm sao đâu, anh nói dối. Đi cùng tôi một lát đi mà !

- O hay ! - Anh chưa kịp nói gì cô đã nói địa chỉ và cúp máy.

Vũ Gia Minh bỏ điện thoại vào túi quần, đem theo chút thắc mắc, gia đình nhà này cứ nửa ảo nửa thật, trước mặt Lạc Thiên và lời đề nghị mang nhiều cầu khiến của Khả Vy, anh đứng dậy ra về.

- Ha, em gái nào rủ rê được anh Gia Minh đi chơi thật tài quá xá ! - Tuấn Kiệt vắn vẹo.

- Gì ? Con nhỏ lắm chuyện Kh... - Vũ Gia Minh dừng lại đúng lúc, anh cáo từ hai người rồi lái xe đến chỗ hẹn.

Chương 12.11: Vén bức màn sự thật

- Có việc gì mà kêu tôi ra đây ? Cô có biết tôi là người của công việc không ?

Gia Minh vừa đặt chân xuống via hè, chau mày trước con chó chang, nền trời không gợn mây. Anh nheo mắt tiến lại cô gái mặc màu áo của nắng, giọng hóm hỉnh.

- Vậy à, làm phiền anh rồi, về đi nhé. - Khả Vy dụi mắt, không giấu giếm huyệt hắc. Sắc mặt cô thay đổi hai lần, từ âu phiền sang chào đón, rồi lại về với ủ dủ, vẫn ngồi so vai.

- Về đây ! - Vũ Gia Minh trở lại xe, anh tra chìa khóa động máy, đánh vô lăng theo cung tròn bán nguyệt.

- Đồ đáng ghét ! - Khả Vy dựng thân đứng, bắt ngờ trước sự phủ phàng của anh. Vội vàng giọt lệ đánh rơi, cô đứng là chẳng có lấy một người bạn nào cả.

- Lên xe đi, tôi có cần cô yêu quý nhớ nhưng gì đâu cơ chứ. Cho cô ghét thoải mái ! - anh tấp xe vào lề đường, so với vừa rồi thì ô tô quay đầu mũi xe - Cô muốn đi đâu đây ?

Khả Vy bỏ qua lưỡng lự ngồi vào xe luôn, cô thắt dây an toàn xong xuôi mới ngo sang anh bật cười. Góc nhìn của anh trong cô trĩu mến và thân thiện, cho phép cô cảm giác được lắng nghe, dù có thể anh chẳng đoái hoài và dùng những từ ngữ đả kích.

Anh chờ đợi đề xuất, còn cô tìm về tĩnh lặng và thờ thần nhìn ra phía con phố tấp nập người. Gia Minh tắt máy, thi thoảng tay chuyển dịch vô lăng, hai người đang đi trong sự đứng im của không gian và đôi thay chậm rãi ở nốt nhạc thời gian.

- Chắc anh muốn biết vì sao tôi lại gọi cho anh chứ ? - Khả Vy buông hơi thở dài thượt - Mỗi lần nhìn thấy anh tâm trạng tôi đều chuyển hướng. Nhiều lúc ngứa ngáy, tức giận, cảm phần thái độ hống hách, khi lại dễ chịu, thoải mái trái nổi lòng,... nhìn chung chưa bao giờ khiến tôi buồn cả. Đúng hơn tôi được tự do nói và làm, kệ xác anh nổi khùng, ha ha,... - tiếng nắc chen ép cổ họng - tôi chẳng cần bận tâm địa vị trước anh, dù anh giàu có, anh sở hữu khuôn mặt điển trai và giống như... (Lạc Thiên) - Khả Vy bỏ ngỏ đầu ba chấm.

- Ài cha cha, cũng biết tôi đẹp cơ đấy ! Hiểu rồi, ý cô tôi giống mình tinh mần bạc chứ gì, nói đúng ghê !

- Tôi muốn đấu khẩu với anh để không nghĩ đến những chuyện đau lòng nữa. - Vài phút ngắn ngủi thôi cũng được, ngoài việc nhắm mắt hình dung ra khuôn mặt Lạc Thiên, Khả Vy tìm đến Gia Minh mong người ngoại.

Anh xoay cả người về phía cô, đợi xem cô còn định nói gì hơn nữa, nhưng không.

- Thế là tôi ở đây để luyện nói cùng cô ! Nói xem buồn chuyện gì ? Chắc vì bản tính thổ dân không ai ưa nổi nên mới vậy !

- Ha ha, tôi chẳng cười được đâu ! - Khả Vy nhón bờ môi, từ “ha ha” phát âm nhạt nhẽo. - Tôi... cần một người bạn... lắm !

Nước mắt cô chực trào. Bên ngoài chiếc ô tô, ngọn gió lang thang vờn những chiếc lá lìa cành, từng tốp học sinh với màu áo trắng sáng đi dần hàng trên vỉa hè. Tan trường, các em túm năm tụm ba ra về, sôi nổi các chủ đề xoay quanh cuộc sống, câu chuyện liến thoắng từ kể nói và luôn có những câu đề thêm của đám bạn, tức là có người nghe mà Khả Vy chẳng biết ngỏ lời cùng ai. Và kể cả có cô cũng đâu thể mở lòng diễn đạt thành lời. Cô chỉ biết dùng đôi tai lắng nghe tiếng hò hét, dùng con mắt để hình dung mình là một trong số học sinh ấy, dùng con tim để được khoác trên mình màu áo tuổi ngây thơ.

- Làm học sinh có gì sướng ? Suốt ngày kiểm tra, thi mới chẳng tho, tôi ngày xưa toàn quay bài ! Ha ha ! Điểm vẫn cao chót vót !

- Dơ chưa, quay cóp có gì hay mà đem ra khoe ! Đồ học kém ! - chẳng mấy ai thần thần bộc lộ quá khứ kiêu Gia Minh, Khả Vy bịu môi nhưng rất thích nghe tiếp.

- Ai nói cô thế, trừ môn Văn, Sử, Địa thì Toán, Lý, Hóa tôi cực đỉnh luôn ! Cả tiếng Anh nữa, tôi nói chỉ gió đuổi kịp ! - anh nói trong khi đôi mắt liếc cô dè chừng.

- Hừ, ai biết được anh bịa chứ, nhưng tôi tin anh học văn chậm tiến nhất lớp, hình như anh chưa hiểu định nghĩa của các từ ngữ, đã khi nào thấy nói từ tế với người khác được đâu !

- Còn hơn cô, đến tuổi này rồi còn phải có thầy dạy chính tả ! Đi nước ngoài lắm vào rồi quên tiếng mẹ đẻ. Mà nghi lắm cơ, chắc cô sang bên ấy làm hộ lí nhè, làm vụng về quá bị quăng về nước. Nhìn cô chẳng có sổ xuất ngoại tẹo nào ! - Gia Minh hứng chí nói dài.

- Ai cho phép anh nói tôi như thế chứ ? Mà làm hộ lí thì có sao, bọn nhà giàu các anh khinh người quá đáng đấy, không có người giúp việc thì anh lấy đâu ra quần áo mặc, cơm ăn ba bữa, hừ ! - Cô quay ngoắt đi, bản thân cô cũng chỉ được làm cô hầu gái cho Lạc Thiên mà thôi, sự thật là thế đấy, không thay đổi.

- Cô thấy tôi chê trách nghề đó gì chưa nào, tôi nói riêng mình cô thôi mà, cái đồ khó ưa, tên Lạc Thiên chấp nhận lấy cô cũng lạ thật đấy ! Yêu làm sao được người như cô ! - biết thế thà anh ngồi uống nước bàn chuyện làm ăn khó nhằn con hơn tằm phào với cái đứa này.

- Đúng thế, - âm thanh trầm xuống từ cuống họng - Tôi thì ai thương được ! Lạc Thiên lấy tôi vì lí do gì ư, tôi không biết, chắc chắn không xuất phát từ tình yêu rồi ! - Khả Vy gạt mình trước câu nói của Gia Minh.

- Cô nói linh tinh quá, hẳn rất thương con, nhắc tới tên cô là nét mặt giãn ra, cười toe, hào hứng, không phải vợ là số một thì còn là gì ?... Đừng bi quan như thế ! - Gia Minh bắt gặp ánh mắt hoảng loạn của Khả Vy qua lớp kính gương, anh gọi cách an ủi, không đứng ngoài lề.

Ngay cả người ngoài cũng biết Lạc Thiên dành tình cảm lớn cho con như thế thì làm sao cô sống tiếp được trong anh ấy đây, đối trá, anh sẽ chỉ vào mặt cô và nói như vậy tại thời điểm không còn xa nữa. Cô run rẩy gỡ bỏ lớp thai giả, nghiền chặt đầu ngón tay mà khóc nức nở.

- Khả Vy, cô... cô gạt mọi người bằng cái bị này sao ? - Vũ Gia Minh sững sốt trước tấm silicon vừa được gỡ ra, nhìn nó hoàn hảo như một miếng thịt được bọc da nhân tạo cầu kì.

- Phải, tôi lừa lọc Lạc Thiên, tôi nói là mình có em bé hồng được tồn tại trong ngôi nhà ấy, tôi giả vờ ghen rồi bắt chước mọi thứ của một bà bầu, tôi đâu có đủ tư cách làm vợ ngoại trừ kế hoạch này.

- Cô... thủ đoạn đến thế ư ? - Gia Minh không có tìm một từ nào bớt căng thẳng để nói. Như vậy tức là Lạc Thiên chưa hay, anh chỉ thấy mở dây xoắn xít không đầu đuôi ngữ trị nơi cô gái này.

- Sao không một ai đứng về phía tôi cả, mình tôi nghĩ ra hết được chúng ư, tôi kiếm đâu ra những túi thai giả cơ chứ, tôi đang yên bình ở cơ nhi viện thì gặp Lạc Thiên bằng cách nào đây ?... - Khả Vy trong nỗi uất ức giải bày nút thắt, đối với cô Gia Minh có biết tường tận thì cũng chẳng đáng sợ bằng một sự thật bé xiu xiu mà Lạc Thiên hay.

Vũ Gia Minh vỗ ba phát nhẹ bằng lên lưng Khả Vy để cô giữ bình tĩnh, anh chưa hiểu được hết những ý cô nói nhưng khóc ròng thế này hẳn cô ngã gục thật rồi. Trong tiếng thầm thiết không có lấy tia mong manh tốt đẹp, toàn những yếu ớt, vô vọng, ân hận và trái ngang.

Khả Vy hất tay anh ra, thút thít như đứa bé còn nằm nôi bị bắt cầm nín, tâm hồn cô mềm nhũn y sợi bún, hoặc giòn tan vỡ vụn khi lỡ ai chọc vào. Giọt nước mắt không thấm thía qua silicon, đọng lại rồi bị trượt theo căng mịn biến mất. Đôi vai bần bật và co rúm, mái tóc ngắn rũ rượi phủ qua mặt, màu mắt nâu đã hoen đỏ nhòe.

- Khóc trên vai tôi đây này ! - Gia Minh ngồi xích lại hơn, mang thương cảm đôi chút, anh dang cánh tay.

Từ từ cô đổ hẳn vào thân hình cao lớn để khóc, áp hẳn khuôn mặt nơi bộ ngực ấm áp. Cô gào lên những tiếng vô nghĩa, rõ ý nhất là hai tiếng “Mẹ ời”. Đó không chỉ oán trách bậc làm cha mẹ xấu xổ, hay khóc thay tập hợp chất hóa học nhân tạo hai ba tiếng một ngày cư ngụ trên thân thể, mà còn là bức thông điệp gửi tới người mẹ cô vẫn gọi trước mặt Lạc Thiên - Cao phu nhân, mong bà cho cô thêm không khí để thở với.

- Tôi muốn dừng lại hết tất cả, chấm dứt mọi đối trá. Tôi muốn bình thân sống, anh chỉ cho tôi phải làm thế nào bây giờ, hay anh nói hết cho Lạc Thiên nghe giúp tôi, nói rằng giữa cả hai chẳng có đẻ con nào cả.

Vũ Gia Minh không dùng ngôn ngữ âm thanh mà nhờ bàn tay ôm cô vào lòng. Cừ chỉ âu yếm đến từ trái tim cộc cằn, thô lỗ mà chứa chan ý nguyện sẽ chia.

- Không có mẹ khổ lắm phải không ? - Anh buông một lời nói bất đúng dòng cảm xúc mãnh liệt ứa tràn của Khả Vy.

- Anh làm sao hiểu được tôi chứ, anh có quá nhiều thứ còn tôi thì không gì cả! Nếu có mẹ, có cha, tôi đã không phải lấy chồng như thế. - cô ngừng lên nhìn anh, không muốn rời khỏi dù phải nghiêng người để được tồn tại trong trạng thái ấy.

- Nếu có mẹ tôi đã không phải là Vũ Gia Minh chuyên hoạt động câu lạc bộ đêm rồi ! Cái nghề này luôn bị đánh giá...

- Tôi sẽ nói cho anh biết cuộc đời tôi, đổi lại anh kể cho tôi nghe nhé ! - Khả Vy cho phép đôi mắt kia chạm ngưỡng tâm hồn, tuy nhiên còn phụ thuộc vào mức độ tin cậy của anh đặt vào cô.

- Nhắc lại làm gì, mọi chuyện đều đã qua rồi.

- Cha anh không tốt à ? Anh đã từng nhắc tới cả cha và mẹ, mẹ anh vẫn còn mà ? Nói cho tôi biết đi, tôi sẽ giữ bí mật.

- Haiz, tôi mất từ khi sinh tôi, bà già tôi buộc phải gọi là mẹ hiện giờ là mẹ di ghê. Tôi chẳng có tình thương, mẹ di ghê thì cứ quẩn lấy cha, ông ta lo kiếm tiền, và hưởng thụ cái đẹp, lúc nào tiền và sắc cũng song hành, bỏ bê con cái. Tôi làm quen với việc tự chi tiêu đồng tiền từ nhỏ, trước mặt ông, mẹ ta giả vờ thương tôi nhất, còn sau mặt thì cô lập tôi, ném cho ít tiền linh tinh để khuất mắt. Đến khi mười tám tôi làm hồ sơ thi cảnh sát, tôi nghĩ nếu mẹ còn sống thì bà sẽ luôn ủng hộ vì ngày trước bà cũng theo học ngành này nhưng lấy chồng nên bỏ dở. Cha tôi thì lại muốn con kế nghiệp cái nghề xây dựng, hai đứa em cùng cha khác mẹ là con gái, suốt ngày vật tiền bà ta mà ăn chơi lêu lổng, đã lâu lắm có thấy chúng về nhà đâu, chúng mọc rễ ở cái xó bên Tây nào rồi. Ông bà chán, nên dành hy vọng vào mỗi thằng con cả này, rất tiếc tôi cũng có hơn gì hai đứa, cũng ham chơi la cà, có điều biết nghĩ hơn chúng !

- Như vậy họ trông đợi vào anh rất nhiều, họ nghĩ tốt cho anh đấy chứ, làm doanh nhân không phải sẽ ổn định và an toàn hơn công việc hiện tại sao ?

- Cha tôi thì không nói, ông ta vì muốn nhân thân, có người lo liệu công ty, già rồi thì nghĩ thế không sai. Nhưng mẹ ta muốn kiếm lời từ việc chuyển nhượng các vũ trường của tôi nếu không hoạt động nữa, mẹ lấy tiền để đắp cho các con mẹ trác táng. Còn hai đứa chúng đâu coi tôi ra gì, chưa từng gọi một tiếng anh. Điều quan trọng nhất là tôi không có hứng thú, đam mê và khả năng làm doanh nghiệp.

- Cứ không thích là được lựa chọn à ?

- Tại sao lại không ?

Khả Vy gạt đầu ngược nhìn anh, đơm đầy chí khí.

- Cô muốn thử làm cảnh sát bắn súng ngang chéo không ?

Thêm một lần cô bị cuốn vào thế giới của anh, được cùng con người tự tại vô lo này vẽ lên dòng cảm xúc hoàn toàn khác biệt.

Sau hai lăm phút chạy xe, Gia Minh dẫn cô băng qua nhà thi đấu thành phố tới sân bắn.

- Bắn !

- Đoàng ! Đoàng ! Đoàng !

Tập âm từ các phòng tập luyện vang lên ồn ào, mỗi tiếng hô khẳng khái đi kèm hành động đồng đều thả cò súng vang lên trong dãy hành lang trải dài.

- Bạo lực ! - Khả Vy theo dõi mấy xạ thủ nam nhắm thẳng vào hồng tâm từ cự li xa rồi bắn đoàng. Trông họ dứt khoát từ mọi động tác, vì thế viên đạn không thể từ chối lao về tầm hướng bắn. Cô theo anh chọn phòng hai người.

- Thế mà muốn làm cảnh sát !? Đạn là bi sắt, bắn chơi thử cảm giác để giải trí thôi ! - Gia Minh nhếch mép, anh xoay đầu cô nhìn thẳng thay vì cứ ngó nghiêng hết bên này sang bên khác.

Ngăn cách mỗi phòng là tấm kính thủy tinh hữu cơ chống chịu va đập và cách âm, khi đã đóng cửa phòng mình thì chẳng còn nghe những tiếng súng nổ của "hàng xóm". Vũ Gia Minh chỉ cô cách sử dụng và chỉnh tọa độ như người phòng bên.

- Đó, nhìn tôi làm mẫu đây này ! - Anh quét tay vào mũi ra oai, xác định mục tiêu bằng một con mắt, kĩ càng đặt hướng lòng súng.

Khả Vy nom anh chuyên nghiệp hệt như đã có nhiều năm tay nghề khoác lên mình trang phục quân đội, cô ti hí và ẩn chặt bảo vệ tai hơn khi ngón trỏ của anh co lại.

- Cô yên tâm không điếc tai và bị co giật đầu, mặc đồ trang bị thì lo gì nữa ! - Anh cười nửa miệng rồi bóp cò.

- Đoàng ! - Màng nhĩ hai người chỉ rung động nhẹ. Giá đỡ súng bị lực đẩy ra chệch khỏi vị trí. Vũ Gia Minh trật hướng, khung vai và cánh tay giật mạnh.

- Ô, cái lông mi bay vào mắt, làm hồng hết ! - buông câu cảm thán nhẹ thông, anh thờ ơ coi không thất bại vừa rồi.

Khả Vy chú mục vào tác phong nghiêm túc vài giây trước, cô cảm nhận thấy ở anh có một nhiệt huyết cháy bỏng với nghề này.

- Đoàng ! - Anh thử lần hai, viên đạn bắn chưa tới đích đã rơi xuống vì góc ngắm không chuẩn và giữ súng quá chặt.

- Khi, cái súng này hồng rồi, khó dùng quá ! Lại bị rơi cái mi nữa.

- Anh có chắc tại khách quan không ? Anh nhìn xem, người ta toàn bắn tới gần tâm, không trúng vòng trong thì cũng được vòng ngoài, còn anh... để tôi coi xem anh có cái mi mắt bị rơi nào không ?

Khả Vy vỗ vai Gia Minh, cô sẫm soi lời giải thích khách quan, - Chẹp, không bắn được thì đừng cố, ha ha ! - kĩ thuật bắn thực chất anh không hề có.

- Cô đánh giá quá thấp tôi rồi đây coi lại lần nữa xem !

Anh lên đạn và bắn, lần này súng thậm chí còn không thêm nhả đạn chỉ vì anh bóp cò mạnh quá khiến nó bị tắc, rồi khi buông ra thì vỏ và đạn rơi ngay dưới chân.

- Ba lần rồi, anh còn chối được không, xem ra anh không có tư tưởng làm cảnh sát rồi. May mắn anh không theo nghề này đây !

Gia Minh bị chọc quê, nhìn cô ôm bụng cười mỉa mai, tức mình :

- Muốn làm cảnh sát phải đi đào tạo và học hành bài bản, đây là lần đầu tôi cầm con súng to thế này, cần có thời gian làm quen, cô tưởng cầm súng dễ lắm à ? Huh ?

- Để tôi ! - Khả Vy phiên anh tra đạn hộ, cô nhắm bắn bằng cả hai mắt.

- Dở dẩn, nhìn tác phong đã thấy thiếu kinh nghiệm, nhòm bằng mắt trái thì thôi mắt phải mới ngắm được đúng !

- Anh yên nào, tôi đang coi mắt nào nhìn rõ hơn - Khả Vy nổ súng.

- Đoàng ! - viên đạn đi từ bờ bên này vào được bả vai của tấm bia nộm.

Cô reo lên phấn khích :

- Ha ha, cái trò này dễ ợt, anh kém quá đây Gia Minh ạ.

- Đã nghe câu chó ngáp phải con ruồi mập chưa ?

- Đây, anh coi tôi là con miu hả ? - Cô vênh mặt bắn lần hai, quả đúng, viên đạn bay được hơn một mét rồi rơi xuống, tay cô co gập theo phản xạ.

- Chao ôi, tưởng nữ cảnh sát Khả Vy có tài năng lắm cơ,...

Anh và cô không ai chịu thua ai, cả hai cùng bắc súng bắn thử, Gia Minh cố gắng cũng chỉ được như lần may mắn của Khả Vy.

- Không chơi trò này nữa, vừa đau tay lại chẳng hay ho gì !

- Ồ, cái trò vớ vẩn ! - Gia Minh đồng ý.

Họ gác súng lại, bắt chập những ánh nhìn kì quặc từ hai phòng bên. Với việc chỉ quan sát hành động đã diễn ra của cả hai dù không nghe những lời đầu đá cũng đủ khiến xung quanh tỏ thái độ khó chịu.

Và họ chuyển sang trò chơi súng nước.

- Ha ha ha, tôi cho anh ướt như con chuột lột ! - Khả Vy bóp cò làm những tia nước bắn ra chĩa thẳng vào mặt anh, cô cười khúc khích.

- Hãy nhận sự trừng phạt của ta đây kẻ tù nhân kia ! - Gia Minh cũng hóa trẻ con, hai người đã vào một tiệm đồ chơi mua hai khẩu súng nước màu mè, họ bắn nhau tùm lum ngoài công viên.

- Ố ồ, anh nhìn thấy cái gì kia không ? - Khả Vy tưởng Gia Minh mất cảnh giác, cô phun một lượng nước vào thẳng mặt anh, nhưng anh vốn đã có sự chuẩn bị, ném trả ướt hết mái tóc cô không nhường nhịn.

- Cái này trả cho con nhỏ nào đã nhổ nước vào mặt người đàn ông đẹp trai nhất quả đất !

- Nhỏ ? Tôi phun chứ tôi đâu có nhỏ ?

- Cô chối à, cái hôm tổ chức tiệc ở nhà Tuấn Kiệt cô đứng từ trên lầu toét một vũng mưa xuống đầu tôi đây này, hôm ấy tôi điên tiết kinh khủng và sẵn sàng bóp nghẹt cô nếu không có kẻ ra can !

- Chính anh là kẻ mời tôi uống thứ nước vừa đắng vừa chua loét, lại còn mặn chát ghê tởm thì có.

- Cô giỏi bịa chuyện thật đấy, tôi quen cô hồi nào mà bày đặt.

- Phục vụ bàn nói Vũ Gia Minh mời tôi ly nước, tôi uống thì cứ uống thôi, đúng thật là không biết ai ...

- Vô lí, tôi rồi hơi không đâu mời đưa xấu xí như cô làm gì...

Hai người nói qua nói lại vẫn không tìm được lí do vấn đề tại cô nàng Tâm Như chơi xỏ, chẳng chỉ có thể giải thích qua phép suy luận về duyên số. Hề anh nói lời nào lại bị chặn ngang bởi Khả Vy ương anh, rốt cuộc thì đành nhìn nhau mỗi người nhìn một chút.

Khi nhìn vào đồng hồ Khả Vy lại lo sợ, đến giờ phải về rồi. Cô sắp phải đối mặt với đối trá.

- Cái súng này chứa được ít nước quá, cứ chốc chốc lại phải nạp một lần. Cô sao thế ? - anh tạt nước vào người nhưng không thấy cô trả đũa.

- Sắp đến giờ tôi không được làm theo nguyện vọng của bản thân ! - Mặt cô sần muội, tay đặt khẩu súng sang một bên rồi kéo anh ngồi nghỉ - Hong cho khô quần áo thì về nhé !

- Khùng, tôi khi không sao nhưng cô sẽ bị cảm lạnh đấy. Đi kiểm bộ khác mặc !

- Không thích, tôi chẳng muốn phải giải thích với Lạc Thiên và bà quản gia về những thay đổi của mình, mệt lắm, mà không được tin đâu !

- ... Thế chuyện mang thai giả, cô gạt Lạc Thiên à ?

- Phải !

- Cô không tính đến chuyện bị phát hiện ra ư ? Mà tôi không hiểu cái trò này có tác dụng gì ?

- Bị phát hiện thì ra đi ! - câu nói nhẹ tựa gió thoảng lại là nặng nề hơn cả ngọn núi. Khả Vy để lại câu hỏi còn lại của anh trong lòng.

Một lát sau anh kéo cô vào trong xe, Khả Vy quàng bụng giả vào người, kể cả khi nước trên người vẫn chảy thành giọt. Nhiệt độ xe chính thích hợp, con đường tiến tới căn nhà của anh.

- Thay tạm cái này vào, để khô đồ rồi tôi đưa cô về, cách này ổn chứ ? - Anh đưa cho bộ áo nhỏ nhất của mình, cô rậm rập làm theo.

- Nhưng mà tôi sẽ tự về, tôi sợ ánh mắt nghi ngờ của Lạc Thiên !

- Không được, tôi không an tâm. Đành thế này, Lạc Trung đang ở chỗ Phi Hàm, lát nữa tôi nhờ anh ta đón cô về, như thế còn sợ bị Lạc Thiên dị nghị không ?

- Tôi không đáng được quan tâm như thế, à, chuyện của anh Trung với chị ấy thế nào rồi, vẫn tiến triển tốt chứ ? - Khả Vy ái ngại trước người đã dắt tay cô trong lễ đường. Lạc Trung rồi cả Lạc Nhã, những người nằm ngoài kế hoạch sẽ nghĩ gì khi sự thật bị vạch trần. Về Phi Hàm, cô mong rằng Lạc Trung không bị bức tường ngăn cản như chuyện của mình.

- Chẳng tốt ! - Anh đáp gọn.

Và Khả Vy leo lên xe của Lạc Trung, thật "tình cờ" khi có một ống kính chớp được bức hình đó.

Tay phóng viên đã chau chực để đoạt được bức ảnh giá trị nhất, anh ta dự định sẽ nhắm lúc Lạc Trung gặp mặt Vũ Gia Minh và nói chuyện cùng Phi Hàm để ép giá buộc đại thiếu gia họ Cao chuộc lại bức ảnh với số tiền khổng lồ. Nhưng thật bất ngờ, hoạt cảnh còn có sự tham gia của dâu thứ nhà họ Cao.

Chương 12.12: Vén bức màn sự thật

- Cháu chào bác, anh đã về rồi à ! - Khả Vy cất giày vào kệ tủ, cô mời Lạc Trung vào nhà - Anh Trung đến đây ạ !

Lạc Trung thư thái bước trước Khả Vy, cũng lâu rồi chưa tới thăm gia đình nhỏ của em trai. Bà quản gia bèn gác việc, cúi chào, đoán chắc Khả Vy được thư giãn khi thoát khỏi sự kiểm soát không mấy dễ chịu từ bà. Chính bà đã đề nghị cô đi hồng giá thay đổi tâm trạng. Về phần Lạc Thiên, anh đã về được nửa tiếng mà chưa nhắc tới cô lần nào, giờ người đã trước mặt, anh đơn giản là tiếp đón người anh, phớt lờ cô.

Hơi lạnh tỏa ra từ những viên đá trong suốt, nước thấm thấu thành giọt đọng ngoài ly, Khả Vy đặt trước Lạc Trung, anh lịch sự đỡ lấy, nhưng khi hướng về Lạc Thiên, cô không nhận được bất kì biểu hiện nào. Cô để ly cà phê xuống bàn, nó vô giá trị trên phần bàn của anh.

- Bé Cao Lạc Ba Chấm được bố cưng chiều đến nỗi cả công ty ai cũng bàn tán đây !

- Quan hệ giữa anh và Phi Hàm vẫn ổn chứ ?

Khả Vy toan định ngồi bên cạnh Lạc Thiên, giữ khoảng trống nhỏ trên cùng chiếc ghế dài nhưng đôi mắt anh chưa hề dừng lại phía cô dù một phần tích tắc của giây. Cô lùi về bếp kiểm việc cần làm.

- Em dâu ngồi đi chứ ! Mang thai nên tránh vận động nhiều - Khả Vy suốt quãng đường về chỉ lặng im nên Lạc Trung cũng không tìm cách phá tan tĩnh mịch.

- Dạ ! - Cô quay lại, từ tốn đặt người xuống với khoảng mép ghế xa vời, lạc lõng đầu Lạc Thiên chiếm tới nửa còn lại của ghế.

- Anh ở lại dùng bữa tối ! - câu hỏi trước đó Lạc Thiên đưa ra bỏ qua việc trả lời từ người nghe, đến lời mời này mục đích vẫn vậy, thay thế những điều chiếm đoạt toàn bộ khối óc, chính là chôn tránh. Hơn nữa, cô gái Phi Hàm đó có xứng được với người anh quyền quý đây, cũng lại vướng trùng chủ đề mà thôi, Lạc Thiên điều hòa văng vặc bằng hai lần cụp mí.

- Để hôm khác, ở nhà còn mấy người nữa đâu, bọn nhóc bận bịu việc học hành và bạn bè, anh không dùng bữa thì chẳng còn bóng dáng thanh niên trong gia đình nữa. Hôm nào em và Khả Vy lại nhà ! - Lạc Trung cũng chẳng buồn tiếp lại câu hỏi ấy.

Con dâu có thai, điều này đáng lẽ phải là tin mừng đối với cả dòng họ, đặc biệt là ông bà thân sinh của chồng, tuy nhiên đối với cô dâu thứ Khả Vy lâu lắm rồi thiếu những lời chúc mừng và hỏi han dù là hình thức. Lạc Thiên đột nhiên cho phép con người thu nhận tín hiệu ảnh Khả Vy vào điểm vàng trong cấu tạo mắt, đồng thời xuất hiện dòng suy nghĩ về lí do ông Trương tán thành việc phu nhân chọn vợ cho con trai. Cô gái này chẳng có lấy đặc trưng gì phù hợp với tiêu chuẩn khắt khe của họ. Anh bị cái đáp lại của Khả Vy làm bất ngờ, chưa kịp ngoảnh mặt thì cô đã đóng cánh cửa sổ tâm hồn, găm mặt và mở ra khi về với những ngón tay đan chéo của mình.

Tiếng thờ cho thấy mọi âm thanh đều khóa chặt trong thanh quản, duy nhất hoạt động phục vụ sự sống trực tiếp phô bày, lãnh đạm trước động từ "ngờ".

Lạc Trung ngồi thêm một lát thì ra về, Lạc Thiên khép cổng, dẫn lòng rồi cũng thoát được vài câu chữ :

- Mai là thứ bảy, chúng ta đến viện siêu âm đợt hai cho con ! - Giống mệnh lệnh hơn đề xuất, anh lược bỏ tên cô khỏi câu thoại, vì Vy và Vi rất khó để phát âm chuẩn xác.

Khả Vy nhìn sang bà quản gia, bộ phim này chưa đến hồi khóa máy.

*

Chín giờ sáng tại khoa phụ sản trực thuộc bệnh viện Thái Thịnh, các bà bầu đợi chờ ở hàng ghế bên ngoài phòng khám. Riêng Khả Vy có lịch đặt trước, cô được mời vào phòng đặc biệt, vẫn là nữ bác sĩ quen mặt, Lạc Thiên tin cậy công nghệ y học ở đây nhờ được Cao phu nhân giới thiệu, lần này anh không phiền tới bà nữa mà để quản gia đi kèm.

Khả Vy mặc chiếc áo thất nơ qua thân trên, cổ vuông, chân áo dài và rộng, chất vải thấm mồ hôi sẫm màu. So với lần tới trước thì chiếc áo này kín đáo hơn nhiều, điều đó ngay cả Lạc Thiên cũng nhận thấy.

- Cao thiếu phu nhân nằm xuống giường đi ! - Nữ bác sĩ bật màn hình thiết bị nhận thông tin đưa ra, tay còn lại bà cầm máy siêu âm.

Bà quản gia ngồi cạnh Khả Vy, tìm thế che khuất góc nhìn của Lạc Thiên. Máy theo cánh tay luồn vào áo Khả Vy, thông thường người được khám sẽ vén lớp áo lên bởi chỉ có chồng và hai người cùng giới, trong trường hợp này là không thể.

Cuộn phim về hình hài bào thai gần tám tuần tuổi đang chạy trước mặt Lạc Thiên, nhưng anh không còn hò reo, phấn khích, mà tập trung dõi theo từng chút một những chuyển động của bé con, bé nằm trong nhau thai, dây rốn nối đến cơ thể mẹ, mẹ ăn gì bé cũng được hấp thu một phần.

Khả Vy nín thở, tay bám chắc thành giường, từ dưới nhìn lên khuôn cằm và ánh mắt anh. Thở hắt khi không thể đùn nhức nhối theo ra. Rất cần được biết anh hạnh phúc gì qua màn hình chiếu, thấu hiểu niềm hãnh diện dâng trào trong con người anh được về chỉ với hai màu đen trắng qua hình hài của bào thai nhưng cô lại không thể nào tường tận.

Lạc Thiên cười hiền, rất hiền. Không ai đoán được trạng thái ấy là tập hợp của ngàn vết thương rỉ máu, của những viên sỏi tích tụ đau xót trong tim, của miếng lòng tin rắn chắc đã bị tha mất, tất cả chúng tắc nghẽn giữ dây cơ mặt nở nụ cười hòa nhã.

- Con-tôi phát triển bình thường chứ ?

- Anh nhìn vào màn hình, đến tuần tuổi này thai nhi đã thành hình rõ hơn, mi mắt xuất hiện, ngón chân ngón tay dần tách khỏi nhau, tim và não phát triển nhanh... - Bác sĩ thu hút sự chú ý của anh vào màn hình. Bà thực tế đang di trên bụng silicon.

...

Cơ hầu của anh lên xuống, hàm răng nghiến chặt, kìm nén quyết định sẽ làm tan nát trái tim người mẹ kia, thật khó để làm thỏa mãn ghen tuông mà tránh tổn thương đến Khả Vy.

Kỹ thuật y học hiện thời có thể xác định huyết thống nhờ việc chọc nước ối, phân tích với tế bào của người-được-coi-là-cha. Lạc Thiên đứng bất động đấu tranh tâm lý để đạt quyền lợi của mình hoặc phạm phải danh dự người phụ nữ. Ích kỷ là sai, anh không ích kỷ mà cần được biết đằng sau những làm nger về đối trá của Khả Vy, hình hài bé bỏng kia thuộc về ai đây ?

Thậm chí anh cần ra ngoài để hô hấp, hệ cơ quan này ngưng trệ hoàn toàn khi cô ta tỏ ra thê thảm mất lệ nhòa. Cô ta không nhìn vào màn hình kết quả từ cái thai mà dùng ngữ điệu của ánh mắt thôi miên anh. Đúng rồi, anh đã bị sự ngốc nghếch phù phiếm, đi giữa ban ngày với đôi mắt đeo lớp kính đen xì. Cả tin gieo mình vào thế giới mê muội, bất kì tưởng tượng nào cũng cho rằng hiện thực. Đến khi nào điểm dừng kết thúc, sự thật phơi bày, điều anh lo sợ nhất là vĩnh viễn cô ta lừa dối anh.

Nhưng Khả Vy là thế ư ? Anh khờ hay cô thụ động, chẳng thể là cả hai nguyên nhân được đâu nhỉ. Dựa vào bờ môi ấy anh tin rằng... có được cô... và cũng chưa đủ cuồng yêu để cao thượng, để dùng tình yêu đấu tranh những gì nghe và nhìn thấy. Vẫn là nhưng, anh không muốn gắn kết cùng ai khác ngoài người vợ này nữa.

Cuối cùng anh đã làm được, dập tắt nhỏ nhen. Dù nghĩ rất nhiều về mặt không tích cực của quan hệ gia đình mình, anh lại làm chủ được lời nói và hành động nhanh chóng bởi lí trí một thằng đàn ông đã bị chữ tình bác bỏ. Tuy nhiên một khi có ý nghi ngờ thì anh đã lung lay rồi.

Cửa phòng mở ra, anh bước vào. Khả Vy dựng người trên giường vuốt tóc cho đỡ rối. Bà quản gia trầm tư và bác sĩ nhấn phím Enter. Bức ảnh thai nhi được đưa ra kèm thông tin về tuần tuổi. Không tới số 8.

Con số 8 thực ra chính là số 0 buộc thắt nút ở giữa, nếu là 8, anh đúng là kẻ rỗng tuếch bị bóp méo. Anh thở phào nhẹ nhõm, siết lấy Khả Vy bằng tất cả.

Mặc dầu trước mặt còn có bà quản gia và nữ bác sĩ cũng không là vấn đề cho sự giải phóng này. Gói gọn cô bằng vòng tay âu yếm, anh gục trên bờ vai cô, nhấn chìm những đợt sóng dội từ sâu thẳm. Tâm hồn anh lại được trải phẳng bên cô. Pha lẫn ân hận là niềm vui khôn xiết, anh tìm mọi cách bù đắp về sự đánh giá phiếm diện bằng quyền luyến áp ôm.

Khả Vy không thể đẩy anh ra khỏi, mỗi xúc cảm làm tan chảy vỏ ốc bám hữu quanh mình. Cô đưa tay lên bản lưng to lớn, khao khát đón nhận toàn bộ yêu thương mặc nhiên để trái tim dừng lại giây lát để cùng hòa chung nhịp đập. Cầu vai anh thấm nước, những phân tử lung linh ánh hào quang.

- Anh... xin lỗi!

Thật may là cô không hiểu anh xin lỗi vì lí do gì. Cô chỉ cảm nhận những âm thanh có sức công phá con người anh, rằng từng qua địa ngục mới mấp máy lên lời. Và nếu kể cả cô phát hiện đã bị chồng nghĩ oan, phụ thuộc vào máy móc ước lượng thời gian mang bầu thì cô cũng không có quyền lên tiếng.

Họ biết mình đã yêu và cũng biết thật khó để thuộc về nhau.

*

Lạc Thiên nắm chặt bàn tay Khả Vy dù vẫn đang lái xe. Những cái nhìn chan chứa sưởi ấm con bão lòng, xin thời gian cứ mãi dừng nơi đây. Bà quản gia ngồi hàng ghế sau, bà trở nên không trung thành với nhiệm vụ tựa bao giờ.

Lạc Thiên đỗ xe ngay trước cổng, vừa khi đặt giày xuống một người thanh niên mặc áo phông viên tiến lại gần, anh ta đã chờ từ khá lâu, ngăn anh đừng mở cửa xe bên Khả Vy vội.

- Tôi có một số thứ muốn gửi ông xem trước, hãy liên hệ tới số điện thoại lưu trên mặt sau nếu muốn làm một giao dịch ! - Anh chàng đó chính thấp mủ lười chai hơn, cười hiểm và nói một câu cuối trước khi bước đi - Nhớ là chỉ mình ông xem thôi đấy !

Anh ta trân trọng xưng hô với Lạc Thiên như vậy chứng tỏ việc lần này sẽ thu được một món hời lớn đây. Lạc Thiên nhìn xuống phong thư neho mảy, anh đi vòng đầu xe mở cửa cho quản gia và Khả Vy.

- Chuyện công việc em à ! - Cô không hỏi nhưng anh đã lên tiếng

Chiếc lá vàng từ trên cao rơi ngang qua đoạn thẳng nối hai người.

Đó là phong thư chứa những bức ảnh của Khả Vy, Lạc Trung và Vũ Gia Minh kèm “chú thích”.

Chương 12.13: Vén bức màn sự thật

- Cậu muốn gì ? - Lạc Thiên mắt bình tĩnh áp sát tai vào di động, căn phòng cửa đóng kín mít.

- Tôi được trả số tiền với bảy con số cho bài viết này, và sẽ là nhiều hơn nữa trong các bài viết tiếp theo.

- Bọn nhà báo các người quá rồi việc rồi đây ! Ra giá nhanh ! - Lạc Thiên bóp nát những tấm hình nét căng, dồn giận dữ vào các đầu ngón tay.

- Ấy ấy, đừng nghĩ xấu về sự nghiệp viết lách của chúng tôi. Ông Thiên nghe tôi phân tích nhé : Ở tấm hình số 1, nhân vật chính là cô nàng Phi Hàm xinh đẹp đứng bên phía thiếu gia họ Vũ. Ai chẳng biết cô ta là gái đứng hát trong các hộp đêm, và cũng thừa đoán ra hành động trao đổi bưu phẩm từ anh trai ông, Lạc Trung nhằm mục đích gì. Nếu tờ nguồn tin này được phát tán trên trang báo thị trường diện rộng của chúng tôi chẳng hay hình ảnh của họ Cao sẽ sụp đổ.

- Đừng đánh giá con người ta qua công việc của họ, cô Phi Hàm bán tiếng hát chứ không hơn !

- Vậy ư ? - tay phóng viên đề lửng câu hỏi tùy ý con mồi ngẫm.

- Tóm lại cậu muốn gì ?

- Nghe tôi tiếp tục nào. Tấm ảnh sau chẳng phải là Cao thiếu phu nhân ư, đi từ nhà riêng của cậu Vũ ra, rồi lên xe anh chồng. Sự việc này cho tôi hai dòng liên tưởng - đầu dây bên kia không lên tiếng nên y phân tích thêm - Thứ nhất, cũng như quý cô Phi Hàm ấy. Thứ hai, ông là kẻ bị cầm sừng !

Y nói nhanh trước khi Lạc Thiên nổi cơn thịnh nộ. Thông tin truyền đạt tới, tức là đồng hóa vợ anh - Khả Vy là con hàng bị Vũ Gia Minh bóc lột, nhắm Phi Hàm cho anh trai, rồi đến Khả Vy cho cậu em, kế hoạch khôn ngoan nhằm chuốc nhục nhã cho họ Cao. Hoặc là bắc cầu qua anh trai để vợ phản bội lại anh cùng với tên Vũ Gia Minh đó. Tay này vừa được ăn vụ bùng bít của nhà họ Vũ, nay tố cáo với Lạc Thiên, hẳn sẽ còn được ăn dày nhờ trí tưởng tượng phong phú.

- Thằng khốn, mày đừng để tao nhìn thấy mặt lần nữa, nói số tài khoản và hủy toàn bộ đồng rác rưởi này đi. Tao cảm mày cho Cao Lạc Trung và gia đình tao biết ! - Từng đường gân nổi lên lớp da tay, Lạc Thiên tức tối trước những cáo buộc vô căn cứ xúc phạm tới Khả Vy. Từ Triệu Đông Kỳ rồi đến Vũ Gia Minh, những cái tên không thể để anh yên lòng. Giờ nếu bài báo thổi phồng đăng tải, chắc chắn quan hệ giữa Lạc Trung và Phi Hàm, gia đình họ Cao và họ Vũ, kèm danh dự của không chỉ Khả Vy mà còn tất cả đều bị đem ra phi báng. Anh tức khắc chuyển khoản từ số tiền trong sổ tiết kiệm của mình sang, quăng rác rưởi vào dĩ vãng, vậy là thâm hụt không ít trong tài khoản cố định.

Khả Vy gõ cửa phòng, cô mang cốc café đen đặc không đường cho anh, không định vào trong, thế nhưng khi cửa được mở, Lạc Thiên vội vã tu một hơi rồi kéo cô về bên mình. Chật lạnh làm anh tỉnh táo và mình mẫn phân biệt điều gì mới đáng quan trọng hơn.

- Đừng mà anh ! - Cứ để ẩn mình trong vòng tay anh sẽ không thể tách ra khỏi, cô chủ động từ chối.

- Cho anh ôm em một lát thôi ! Anh muốn che chở em mãi mãi !

Khả Vy thả lỏng người, khẽ khàng hơi thở, cô nhắm mắt để không còn bị chi phối bởi ràng buộc bên ngoài, chỉ còn bản năng mách bảo rằng hãy cứ ngoan ngoãn theo đuổi tình yêu.

- Ngày hôm qua em đã đi đâu vậy ? - Lạc Thiên cất tiếng hỏi dẫu không hề tin một tí tẹo nào từ tay tổng tiền .

- Em... gặp anh Minh, em không vui nên tìm anh ấy để san sẻ. Anh còn bận chuyện công ty, em không muốn vì mình làm anh mất tập trung. Khi về thì anh Trung chở em. - Khả Vy xoay hẳn người đối diện với đôi mắt anh, cô sẵn sàng chân thực mọi thứ trừ chuyện có con.

Lạc Thiên vuốt lên mái tóc cô, tận hưởng hương thơm tinh dầu. Anh miễn nguyện với những gì mình nghe được. Giờ thì chẳng còn điều gì làm anh không vui được cả. Lòng tin lấp đầy hơn bao giờ hết.

- Anh yêu em !

*

Dương Mẫn sợ sệt ngược nhìn ông Trương như cầu xin hãy hủy kế hoạch. Vậy mà ông nhất nhất bắt cô phải nghe.

- Cháu à, làm dâu nhà họ Cao là có tất cả, cha cháu sẽ không phải trệt vật lo miếng cơm manh áo nuôi cháu chỉ biết học hành. Hơn nữa, gần đây chuyện tình cảm của Lạc Trung với người không đứng đắn khiến phu nhân ta đau đầu, cháu tuy nghèo khó nhưng chịu thương, có học thức, đầu óc, lại cách mấy đời họ hàng... - Miệng khuyên nhủ nhưng ông Trương đã lập sẵn tiến trình buộc con rồi Dương Mẫn phải tuân theo rồi để mặc cô tự biên tự diễn, tránh rủi ro bị phát hiện.

Và chẳng còn cách nào khác, cô đành nhấn tin vào máy của “Lạc Trung”, hẹn gặp mặt tại một nhà nghỉ. Đương nhiên người nhận tin nhắn đó chính là Lạc Thiên.

- Anh/Cậu chủ đi đâu vậy ?

- Anh có chút việc bên ngoài cần giải quyết ngay, bác và em an tâm, anh sẽ về sớm ! - Lạc Thiên khoác áo bước ra cửa - Anh đi nhé !

Cô gái mặc chiếc váy màu đen mỏng đợi chờ người đến trong phòng đặt riêng, hoang mang, sợ hãi, lo âu là tình thái từ cô mắc phải hiện tại. Trước khi đi, cô đã ngắm nhìn mình rất lâu trước gương, tội lỗi với chính bản thân và người trong cuộc.

Khá bất ngờ khi Dương Mẫn đặt trước phòng, Lạc Thiên nghe nhân viên nói số phòng, định đặc đi lên, trong đầu dự định nói mọi sự thật với cô gái. Anh không muốn cô chịu thiệt thòi vì bị đem ra quay vòng.

- Anh đến rồi à, anh uống một ly rượu nhé !

Chưa để Lạc Thiên đáp lại, cánh tay run run của Dương Mẫn đã mang ly nước đặt trước mặt, cô rón rén nhìn anh như mình là kẻ trộm bị phát giác.

- Cũng phải tháng trời rồi không gặp em ! - Lí do khiến anh không nhắc tới cô lâu lâu vì muốn giúp Trần Hùng có cơ hội tấn công. Nếu cô rung động trước anh thì cũng chỉ nhất thời, còn Trần Hùng mới là nửa cần tìm kia.

- Cạn ly nhé ! - Dương Mẫn nhắc lại, cô cầm ly chạm vào ly của anh, uống hết. Thực chất ly của cô là nước lọc.

Lạc Thiên không thể từ chối đưa ly lên miệng nhấp nháp giữ phép lịch sự, rồi uống một hơi.

*

Đã quá giờ bữa tối mà Lạc Thiên vẫn chưa về. Khả Vy lo lắng gọi điện liên tục nhưng dường như điện thoại đã tắt nguồn. Đúng lúc cô hy vọng bấm số lần nữa thì Trần Hùng gọi tới :

- Chị dâu, anh Thiên về nhà chưa ?

- Chưa, anh có biết Lạc Thiên đã đi đâu không ? Tôi lo quá !

- Vẫn chưa về ư, à, chị có biết chuyện Dương Mẫn và anh Trung không ? - Để chắc chắn trước khi kể, Trần Hùng hỏi rõ.

- Dương Mẫn ? À, tôi nhớ rồi, tôi biết !

- Hi hi, hôm nay anh Thiên nhấn em tới nhà nghỉ Campus để đón Dương Mẫn về nhà, chị biết em thương cô ấy chưa ? Anh Thiên nói Dương Mẫn sẽ buồn khi anh Trung nói gì đó với cô ấy rồi nhân lúc đó em sẽ là điểm tựa để tấn công trái tim cô ấy. Em ngại quá, anh ấy lại bảo đón ở nhà nghỉ mới lạ, em định đi từ sớm nhưng cứ thấy hồi hộp thế nào. Em định hỏi anh ấy về chưa để em tới, nhưng sao anh ấy chưa về cơ à ?- Trần Hùng thiết nghĩ Lạc Thiên chẳng giấu vợ nên cùng cau chuyện nói luôn.

- Anh Thiên đi hơn ba tiếng rồi, thế anh chưa biết rõ việc hoán đổi của anh Trung và anh Thiên sao ?

- Việc gì cơ ? Em đến đón chị rồi vừa đi vừa kể cho em nhé !

*

Lạc Thiên lờ mờ nhận thấy ánh đèn phòng, anh vừa thiếp đi một lúc thì phải. Ly rượu vang nhẹ có chất gì đó khiến anh mệt mỏi, uể oải. Có lẽ nhờ ly cà phê đặc từ chiều tối kéo lại giúp anh tỉnh ngủ hơn. Tiếng thút thít đâu đó quanh đây, chợt anh nhận ra, chiếc áo sơ mi đã không còn trên cơ thể.

Dương Mẫn bước ra, cô mặc duy nhất chiếc áo của Lạc Thiên, để cổ phanh, tóc làm rối và trang điểm nhoen nhoét, đặt mình xuống giường, cô than vãn:

- Anh Trung, em có lỗi với anh nhiều lắm. Bác Trương ép em chuốc rượu và làm anh mất kiểm soát, bắt anh phải chịu trách nhiệm vì đêm nay nhưng em không thể. Em biết anh không thương em, như thế là quá đáng với anh. Em chỉ có thể cầu xin bác và được chỉ cho cách này,... Em không muốn thế đâu nhưng không còn cách nào khác...

Dương Mẫn để chiếc váy của mình xuống sàn, cô nhìn người đàn ông đang nhắm mắt ngủ. Người nào có thể nghĩ ra cách hèn hạ như thế này để làm đau nhà giàu được chứ, cô không cần, cô chỉ thiết cuộc sống giản dị của mình thôi. Nhưng kế hoạch thì không được sửa.

- Xin anh đừng hận em nhé, nếu sau đó anh muốn gạt bỏ em ra thì em chấp nhận, vì lúc này em đang lừa dối anh đây. Anh Hùng ơi, em thương anh lắm, nhưng anh mà biết em thế này thì sẽ ra sao ?

Lạc Thiên co cơ mặt đôi chút, giọt nước nóng hổi rơi trên làn da anh, cảm giác có ngón tay đang tháo thắt lưng mình, sự việc này khiến anh nhớ tới đêm tân hôn. Bất giác anh mở mắt giữ lấy ngón tay cô.

- Anh ! - Dương Mẫn không giấu khỏi nét hốt hoảng, bại lộ toàn bộ.

- Nói xem cô định làm gì tôi ? - Lạc Thiên trở dậy, anh xoay vào mắt cô gái, việc mà đáng lẽ ra anh phải hay từ trước đó.

- Anh Trung, em xin lỗi, em... em... em không biết làm gì khác cả. Bác nói là chị Phi Hàm không hợp với anh, bác muốn em kết hôn, bác bắt em phải ở đây với anh, huhuhuhu...

- Tức là chuốc cho tôi say, rồi giả vờ nằm cạnh tôi và bắt tôi chịu trách nhiệm. - Lạc Thiên thuật lại với hình dung người con gái này chính là Khả Vy.

- Em sẽ xin bác ấy, em không làm dâu nhà họ Cao đâu, coi như chúng ta chưa có chuyện gì, em... - Dương Mẫn khóc ròng, đầu cô lắc liên hồi, bàn tay bám chặt vào anh thành khăn.

Nhắc lại về đêm tân hôn ấy, khi mà người anh hoàn toàn không vương chút gì của Khả Vy, không một chút gì, như lúc này, Dương Mẫn cũng mái tóc xo xác, phấn son tèm nhem mà...

- Sẽ phải có con sau đêm nay ? - Anh không chút vấn Dương Mẫn, thay vào đó là xét hỏi kẻ thực hiện. Anh cũng biết bằng cách này không thể có chuyện em bé được.

- Không, em không hiểu nhưng anh Trung rất hiền, anh sẽ không để em bị lỡ làng phải không, bác nói với em như thế, chỉ cần nằm cùng giường thì anh phải thuộc về em ? Hức hức... Nhưng chúng ta thuyết phục bác đi, em không muốn làm kẻ xấu xa đâu, em không muốn lấy chồng đâu... Em xin lỗi,...

Nghĩa là việc có em bé nằm ngoài trông đợi của cha mình ư, ông vừa muốn thẳng con thứ hai lấy vợ, lại đến con cả. Như cô gái này nói, ông lợi dụng trọng trách của Lạc Trung với cái đêm định mệnh này để trói buộc anh. Và thì sẽ ly dị sau một thời gian nhất định, chia tài sản cho cô vợ một phần, khi ấy ông bòn rút của họ. Khả Vy và Dương Mẫn có “sứ mệnh” là quân cờ hái tiền của ông.

Chuyện này Cao phu nhân không hề biết. Ông Trương thừa biết tính cách của hai người con trai. Lạc Thiên đời nào chịu rúc đầu vào rọ khi không có đứa con làm căn cứ, còn Lạc Trung, quá dễ dàng để dùng lại màn kịch này.

- Nín đi, tôi không trách em đâu ! Em không có lỗi, tôi phải cảm ơn em vì đã cho tôi biết người ta gạt tôi bằng cách nào ! Tôi sẽ giải quyết việc này nên đừng lo ! - Lạc Thiên với tay lấy hộp khăn giấy gần đó, quệt lên đôi mắt Dương Mẫn. Cô gái này quá thánh thiện so với con người vô tình ấy. Cô ta còn có cái thai trong bụng, thì ra anh bị cầm sừng từ lâu rồi.

- Dương Mẫn, em có ở đây chứ ? - Trần Hùng vịn nắm đấm đi vào. Cửa khóa nhưng anh mượn được chìa sơ cua từ việc giải thích cận kề với Tuấn Kiệt, chủ của nhà nghỉ.

Cảnh tượng đập vào đôi mắt anh thật không thể ngờ. Trên chiếc giường màu trắng tinh khôi, người bạn-người anh-cấp trên lưng trần bên cạnh cô gái anh theo đuổi.

- Anh Hùng... !

Dương Mẫn và Lạc Thiên đồng thời quay ra, khuôn mặt kẻ đứng sừng sững tối sầm, nuốt khan :

- Thật vô liêm sỉ !

Khả Vy đứng bên ngoài, loáng thoáng nghe thấy tiếng gầm, cô ngó trong, Trần Hùng nắm chặt tay cách hiên cửa vài bước, thêm tiếng phụ nữ khóc lóc, cô tiến vào. Người chồng cách đây vài tiếng rót lời đường mật vào tai cô bỏ tới đây để làm trò gì thế này.

- Anh Hùng nghe em nói đã, em với anh Trung không có...

- Im đi, tôi không muốn nghe bất kì điều gì nữa ! - Nắm đấm hình thành, Trần Hùng xông tới, anh điên cuồng nhìn vào chiếc váy đen sòng soài dưới đất, phút chốc hoắc mắt về hai kẻ được cho đã xúc phạm tới tình bạn và tình yêu của mình - Lạc Thiên, mày là thằng khôn, tao không có loại bạn như mày !

- Hùng ! - Lạc Thiên đưa tay phòng thủ, đương nhiên cần giải thích rõ ràng nhưng nhìn thấy khuôn mặt người đàn bà kia, anh cũng điên cuồng không kém

Phản bội.

- Bốp !

Cú đấm từ gò má xoẹt qua miệng, giáng xuống khiến Lạc Thiên đổ rạp xuống giường, máu từ hóc miệng rịn ra. Anh quay cuồng.

- Anh Hùng, đừng đánh nữa, anh nghe em nói, anh phải tin em ! - Dương Mẫn giữ lấy vạt áo Trần Hùng, ngăn cản việc đánh người.

- Kinh tởm ! - Trần Hùng khoát tay đẩy cô ra một bên, lừa hận phùng khi chạm vào da thịt người-đàn-bà.

Lạc Thiên vẫn úp mặt trên lớp đệm, “Kinh tởm”, anh kinh tởm đến không còn sức lực để dậy nữa. Quá khư ào ào như dòng thác hiện về, anh đã từng mang phim ma ra, dùng tới kem chống nắng, biết bao ngày dần dần suy nghĩ về đêm động phòng kinh tởm ấy. Đúng là chỉ có bản thân ta không lừa lọc chính ta, anh biết mình đã say và ngủ tới sáng mà, nhưng ngu xuẩn khi bị con-mụ-đàn-bà che giấu hết lần này tới lần khác.

- Khả Vy, đi ! - Trần Hùng quay người, anh lao ra cửa, bắt gặp Khả Vy thất thần nhìn. Anh kéo xệch cổ tay đưa đi.

- Lạc Thiên !? - Câu hỏi mang bao nhiêu câu hỏi đè nén trong lồng ngực, Khả Vy không tin vào chuyện này, cô cần anh giải thích.

Song Trần Hùng bước rất vội, cướp đi tầm nhìn người chồng của cô mất rồi.

- Loại đàn ông như thế đừng khóc làm gì ! Chị... à, hẳn có xứng đáng để làm bạn dâu, - Trần Hùng bác bỏ cách xưng hô chị dâu - Vy và tôi đều không tin được nhĩ, loại người tôi từng kính trọng đó, hóa ra lại dễ tiện chiếm đoạt những hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi. Như thế cũng hay, phát hiện sớm càng tốt, hẳn không xứng làm chồng Vy đâu !

Khả Vy không dám nhìn sâu vào đôi mắt Trần Hùng, điều anh nói ra và hành động mang cô đi thực chất vì vẫn còn chút gì tình nghĩa với Lạc Thiên và cô gái đó. Phải rồi, có vợ ở đây chứng kiến tất cả sẽ lỏng lẻo mà tức, ***** bởi chồng ngoại tình này nọ, mặt sát con bồ nhí đến không còn danh dự. Trần Hùng như bị đánh từ sau lưng, lồng ngực phập phùng trút khí hô hấp, anh tăng tốc xe nhanh chóng.

Còn Dương Mẫn, cô đã định đuổi theo, vì mỗi chiếc áo sơ mi trên người, cô còn “liêm sĩ” để được phát ngôn nữa không.

- Anh Trung, chúng ta phải làm sao bây giờ ! Em... - Cô ngồi thụp xuống, cầu xin Đức Mẹ ban cho cơ hội.

- Tôi không phải Lạc Trung, tôi là Lạc Thiên. Nghe đây, em không có lỗi, tôi nhất định sẽ nói với Trần Hùng cho sáng tỏ.

Ánh mắt Lạc Thiên trở nên lạnh như băng khi dứt câu. Anh đau khi bị chính người bạn chỉ thẳng vào mặt mà rủa, nhưng không hề đau khi bị vợ, không, cô ta không xứng đáng làm vợ anh, lừa ngoạn mục !

Khả Vy bị gió tạt thẳng vào mặt, tốc lực của xe kinh hoàng, từng sợi tóc bay vòng vòng rồi rãm. Trần Hùng cứ rồ ga như đang chơi trò điện tử, không màng nguy hại đến tính mạng khi cứ lao vùn vụt về phía trước. Hộc mắt anh tối tăm và tâm hồn mục rỗng. Cô bị lạnh, lạnh thấu xương khi nhìn Trần Hùng vô cảm, đàn ông khi bị phản bội sẽ như thế đấy. Cô có cần chuẩn bị trước tình thần không nhĩ, mà cô cũng đâu có biết Dương Mẫn đã diễn lại vai của mình. Hiện thời, cô còn có quyền giận Lạc Thiên, khi nghĩ rằng anh mới là kẻ quay lưng.

- Khả Vy đi đâu đấy ? - Trần Hùng sức nhớ còn có người bên cạnh, anh định trở cô về rồi tiếp tục màn đua xe đơn độc. Không muốn hệ lụy tới ai.

- Về... nhà ! - Những người bạn của Lạc Thiên vẫn luôn có trách nhiệm, cô thoáng do dự khi một ngày mình không còn được về ngôi nhà ấy nữa, tiếp xúc với những người bạn thân thiện này nữa.

- Cái đó không phải là nhà !

- Nhưng... tôi không còn nơi nào để đi cả !

Chương 12.14: Vén bức màn sự thật

Lạc Thiên dừng xe trước cửa nhà Dương Mẫn, đợi cô vào rồi chậm chậm hóng gió trên đường. Hai con người, một có học thức, một là trẻ mồ côi, một có sự giáo dục của bậc sinh thành, một chung giống với đám trẻ cùng bản, quả là khác nhau. Cùng thực hiện chung kế hoạch, bó buộc người thừa kế tập đoàn lớn bằng cách dễ-tiện, vì sao chỉ mình Dương Mẫn biết đau, còn cô ta thì không ? Hay cô ta đã bị đồng tiền làm lu mờ, hơn thế nữa còn đổ-vạ cho kẻ sẵn sàng hiến dâng cả đời cho cô ta - là anh.

Cô được lắm, tôi chẳng còn gì thanh minh cho hình ảnh cô trong thâm tâm tôi nữa. Thì ra cô là một con cáo hoang dã chứ không phải chú Cáo trong giới hạn tương tượng của Lạc Thiên này !

Không để bà quản gia mở cổng, Lạc Thiên lặng lẽ xuống xe, đẩy khóa sắt, cho xe vào gara, lững thững bước. Anh vẫn trở về nơi đã đi khỏi.

- Vy không về cùng cậu chủ à ? Cô ấy đi cùng cậu Hùng để tìm cậu chủ.

- Bác chẳng thích tôi kè kè đi cạnh Khả Vy ?

Bà quản gia định nói gì đó lại thôi, đã quá mười giờ, Khả Vy chưa bao giờ ở ngoài muộn. Hay chẳng giữa cậu chủ và cô ấy xảy ra xích mích nhỏ. Nhìn vào bàn ăn, Khả Vy đã hâm lại các món trước khi đi, bà ở nhà cũng đảo qua. Bây giờ thì thịt, cá nhũn ra do nhiều-lần-cổ-gắng làm nóng, trở nên nguội ngất, vô vị. Chiếc ghế thiếu hơi ấm thật cô đơn.

*

Trần Hùng đưa Khả Vy tới phòng trà của Gia Gia. Anh gọi một vài đồ uống nhẹ.

- Chị... - anh quen miệng - Vy dùng chút men giải khát ! Phụ nữ cũng có quyền thưởng thức rượu khi gặp sầu ! - Còn anh dốc cả chai bia xuống họng, mặc cho bia làm ướt cổ và vai áo.

- Tôi... muốn về ! - Khả Vy thều thào.

- Chị... Vy đừng nghĩ đến thằng khốn ấy, hẳn không xứng đáng ! - Anh nậy thêm chai nữa. - Chẳng ai ngờ anh em chơi với nhau bao năm nay lại đem đùa cợt với tình cảm của bạn bè !

- ... - Khả Vy rúc vào một xó. Có lẽ Trần Hùng nói đúng. Đi bên cạnh Lạc Thiên có biết bao nàng kiều diễm, Dương Mẫn... nằm trong số đó ? Cô lắc đầu nguầy nguậy, anh đã luôn về nhà mỗi ngày khi tan sở, thường mua cam, hoa, trứng... cho mình, anh thương bé dề con nhiều lắm, sao có thể lên lút tìm niềm vui khác.

Biết bảo chữa bằng cách nào cho đôi mắt đã nhìn thấy cảnh chán gối của chồng với người phụ nữ khác. Chính anh còn chẳng dùng lí lẽ giải thích cho Trần Hùng và cô hiểu, thì còn biết đặt niềm tin nơi đâu ? Khả Vy tức tưởi khóc, hay vì cô xấu xa, che đậy anh bao nhiêu chuyện dề ra nông nỗi này, anh chán ngấy cô rồi ?

- Trần Hùng, sao không vào sảnh lớn mà rúc ở đây ? Có chuyện gì à ? - Vũ Gia Minh cảm thêm lốc bìa mang vào, anh ngồi cạnh bên người đàn ông mệt mỏi dựa tường.

- Anh Minh, chỗ anh còn khuyết chân quán lí không, cho thằng này theo ! - Trần Hùng vỗ vai Gia Minh cười cợt, cậu kết thân với anh ta không lâu từ Tuấn Kiệt.

- Cậu đang làm việc cho Trường Tồn, ngon ăn là thế. Chạy sang chỗ tôi có lợi lộc gì ? Làm ăn ở đây vất vả hơn cậu tưởng đấy ! Sao, coi bộ thất tình à ? Ai kia, giống nhỏ Khả Vy !

Khả Vy từ từ ngẩng mặt lên, tay khoanh trên mép bàn. Cô nhìn Gia Minh bằng đôi mắt sưng húp.

- Chuyện gì xảy ra với hai người bạn của tôi vậy ? - im lặng một lát, anh vẫn không nhận được câu trả lời - Liên quan đến Lạc Thiên ?

- Đừng nhắc tới kẻ bội bạc ấy ! - Trần Hùng gạt phắt, đưa tay quơ đồ uống. - Anh nhớ sắp xếp cho tôi công việc đấy, từ giờ tôi chẳng liên quan đến bọn nhà họ Cao nữa. Chúng bóc lột sức lao động của tôi lại còn cướp trắng trợn Dương Mẫn !

Gia Minh cười khẩy, anh chẳng hấn bị cú sốc tình cảm nên ăn nói hồ đồ. - Đối với đàn ông, phụ nữ chỉ là số hai, còn sự nghiệp mới là trên hết - Anh vừa dứt câu, Khả Vy đã ngồi lại gần và gạt lấy chai bia đổ ra cốc.

- Chì... Vy à, để tôi uống, phụ nữ có thai uống thứ này không tốt đâu ! - Cậu vừa đề nghị cô dùng cách đây vài phút đối lập với việc ngăn cản khi giờ.

Khả Vy liếc nhìn Trần Hùng. Lạc Thiên ơi, bạn anh ngoài miệng ghét bỏ anh, lại luôn thấu đáo quan tâm đến mọi thứ thuộc về anh. Em không có em bé, anh không biết, Trần Hùng cũng không, mà lại luôn bao bọc em. Em sợ lắm, sợ sẽ bị hất hủi như Trần Hùng hận anh,... vì anh ấy coi anh là người tri kỉ, nên đã đau còn hơn bất máu. Anh thương con nhiều lắm, ngộ nhờ anh biết em đang dối lừa... em chết mất.

- Tôi muốn về ! - nhắc lại câu một lần nữa, Khả Vy dề con mắt thỉnh cầu hai người đối diện.

- Chẳng hiểu phụ nữ bị hấn ta dùng chất keo gì mà không ai thoát nổi ! - Trần Hùng duỗi thẳng người nghỉ ngơi - Gia Minh, phiền anh đưa Khả Vy về giúp, tôi nốc nhiều bia quá, mà cũng chẳng thiết nhìn bản mặt hấn ! - nói xong câu cậu nhắm mắt ngủ.

*

Trên xe, Khả Vy là người lên tiếng trước :

- Khi nửa còn lại không... chung thủy, thì sẽ phải làm thế nào ?

- Cô đang nói cùng vấn đề của Trần Hùng ? Gì nhỉ, tôi nghĩ là Dương Mẫn nào đó và Lạc Thiên... - dựa vào cuộc nói chuyện không đầu đủ với Trần Hùng và tâm trạng Khả Vy, Gia Minh thừa sức đoán - phải không ?

- Phải ! - Cô cần nghe suy nghĩ của anh hơn sợ mất danh dự.

- Tôi không hiểu nhiều về Lạc Thiên, nhưng tôi biết hấn là người đáng hoàng, tử tế. Để xem nào, ngoại tình ?

- Tôi thấy anh ấy trên giường cùng Dương Mẫn, cô gái mặc áo chồng tôi ! - Khả Vy nuốt từng ngụm nước do tuyến nước bọt tiết ra.

- Thế thì cô phải xem lại chính mình, đàn ông trẻ tuổi không dễ gì vất bỏ vợ... Như cái bóng cô mang trên người chẳng hạn, tục ngữ có câu vải thừa che mặt thánh, cô làm thế là không được. - Anh đứng trên lập trường của Lạc Thiên chính góc kính người ngoài cuộc, nhận xét có phần nâng cao tự tôn đàn ông hơn. Tuy nhiên rất chân thành.

- Tôi biết phải làm thế nào đây ? Chỉ cho tôi biết với !

- Nói với Lạc Thiên đi ! - những người không thích sự lòng vòng thường chẳng mấy khi đau đầu về các sự việc xảy ra xung quanh.

Từ cửa sổ tầng hai nhìn xuống, Lạc Thiên vẫn đau đầu chờ Khả Vy. Anh giữ nguyên tư thế đó đã khá lâu rồi. Cuối cùng thì cô cũng về. Cảm giác thấy an tâm hơn nhưng con giận dữ vẫn không nguôi ngoai.

- Nếu cô sợ thì để tôi nói thay !

Gia Minh đặt ngón trỏ lên chiếc chuông nhà liền bị Khả Vy chặn lại:

- Xin anh đấy, đừng nói mà, Lạc Thiên mà biết sẽ ghét bỏ tôi mãi mãi, căm thù và...

- Nhưng cô không thể nhẫn tâm như thế được, nói cho hẳn biết cũng là giải thoát cho bản thân ! Cô sẽ không chịu sự dày vò nữa, biết đâu hẳn không những không trách mắng lại còn thương cô nhiều hơn. Rốt cục việc cô làm cũng đã đem hạnh phúc làm cha cho hẳn. Rồi sau này chẳng nào chẳng có con, không sớm thì muộn.

- Đừng, không thể. Anh ấy sẽ không như anh nói đâu, sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà đấy, hức hức, Vũ Gia Minh, anh làm ơn đừng ngoài chuyện của tôi đi !

- Khả Vy, cô bao giờ mới tỉnh ra được đây. Tôi can dự vào là muốn tốt cho cả hai, việc gì cô phải ôm cái thứ hóa học này trong khi hoàn toàn có thể trở thành sự thật. Hẳn là chồng cô đấy ! - Vũ Gia Minh đang cố phân tích cho Khả Vy.

- Không... ! - Cô gào lên dữ dội, giữ chặt tay anh, ngăn không cho bấm chuông.

Lạc Thiên trông thấy cảnh tượng đó, và cũng như mọi lần, anh chỉ nhìn và chưa nghe sáng tỏ.

Khi bà quản gia thấy lục đục phía cửa đi ra Khả Vy vội vàng đẩy Gia Minh lên xe và bắt anh rời khỏi.

- Tôi tự biết mình phải làm gì, không khiến ai cả !

- Đồ khùng ! Cô cứ thế này thì sẽ càng làm mọi chuyện rối hơn ! Nhưng nhớ đấy, khi cần sự giúp đỡ thì gọi tôi - Gia Minh lái xe thoát ra con ngõ.

Khả Vy chỉ nói sơ qua về Gia Minh trước bà quản gia, cô lấy tay áo gạt nước mắt.

- Anh Thiên có ở nhà chứ bác ?

- Có, cậu chủ ở trên lầu. Hai người không gặp nhau à. Cô đã ăn gì chưa ?

Khả Vy cầm trên tay bát com nóng, bà quản gia không nhớ đã nấu mới một vài món đơn giản. Nhìn cô ăn như đã bị đói và mệt lắm rồi.

Lạc Thiên đi xuống, anh ngồi đối diện, và dùng com, bữa com tối lúc 11h đêm. Tuyệt nhiên không thể hiểu anh định làm gì.

Khả Vy nhìn anh, cô chẳng muốn ăn nữa. Khác với suy nghĩ của Gia Minh, cô mang chút giận dữ như Trần Hùng khi nhìn khuôn mặt tình bơ của chồng.

- Anh... nói cho em biết chuyện tối nay ra sao ? - cô yêu cầu được nghe lời phủ nhận.

- Hiểu nhầm ! - Lạc Thiên đáp gọn lỏn. Anh tránh những thứ cô gấp ra. Người cần nghe phải là anh mới đúng.

- Anh có thể nói nhiều hơn hai từ ấy !

- Vậy ắt phải xảy ra chuyện gì ? - Thực ra thì anh im lặng còn hơn nói những lời day nghiền này. Anh đang hỏi ngược cô đấy.

- Anh Hùng rất giận anh, và... em cũng không thể làm ngơ ! - Khả Vy nhắc đến tư cách một người vợ.

- Cậu ta sẽ hiểu. - Lạc Thiên không động tới về sau của câu nói, Trần Hùng là bạn anh, còn người-đàn-bà này không là gì cả.

- Anh làm em thất vọng lắm ! - Khả Vy quay mặt đi, những hạt com trắng đã kịp thấm hai giọt nước mắt.

Nước mắt cá sấu, cô không hề nghĩ Dương Mẫn y hệt như cô hôm ấy à ? Cô cố tình không biết và đóng kịch giỏi lắm, tôi chẳng tin cô không lường được chuyện này.

Sự thật thì Khả Vy đã bị nỗi đau pha hờn ghen làm nhòa đi kí ức. Có mấy khi thước phim cuộc sống tua hai lần như kịch bản Triệu Đông Kỳ đã viết đó còn người khác đóng tiếp.

Lạc Thiên đặt đĩa xuống, anh bỏ ra phòng khách, anh sẽ chờ đến khi nào chính miệng cô phải nhận lỗi. Lẽ tất nhiên, cuộc hôn nhân này sẽ chẳng đi tới đâu.

- Lạc Thiên,... Lạc Thiên !

Vọng vào nhà là tiếng gọi yếu đuối quen thuộc. Dù không nghe rõ lắm nhưng ngay lập tức anh phi thẳng ra.

- Em làm sao thế này ? Vết thương này ở đâu, ai đã đánh em ? - Anh chạy nhào tới đỡ lấy người con gái dùng hết sức dựa vào tường, sốt sắng.

- Em... sợ... lắm ! Cha biết em là con riêng...

Chưa hết câu, cô đã ngất đi vì quá sức, Lạc Thiên áp cô vào mình, bế vào trong.

- Bác pha chậu nước ấm, đem thuốc và nấu cháo mang lên phòng cho tôi !

Khả Vy đứng dậy nói theo gót anh, cô cầm theo băng gòn nhưng khi mang tới phòng thì cánh cửa đã đóng sầm lại.

Chương 12.15: Vén bức màn sự thật

- Bác pha chậu nước ấm, đem thuốc và nấu cháo mang lên phòng cho tôi !

Khả Vy đứng dậy nói theo gót anh, cô cầm theo băng gòn nhưng khi mang tới phòng thì cánh cửa đã đóng sầm lại.

Anh không cần cô nữa rồi.

Bà quản gia bung chậu nước ấm có pha thuốc sát trùng loãng đem lên kèm khăn. Khả Vy đỡ từ tay bà và mong muốn được mang vào.

- Cộc cộc ! - có thể dùng chân mở cửa nhưng cô đã đặt chậu nước xuống sàn để dùng tay gõ. - Em vào nhé !

- ...

- Em mang nước và bông !

Một phút sau cánh cửa hé ra, Lạc Thiên nhìn túi bông kẹp ở hai ngón út tay trái và chậu nước bê cả hai tay của Khả Vy, khéo léo lấy sao cho không tiếp xúc vào làn da cô, rồi cửa lại đóng.

Khi bát cháo nấu xong, Khả Vy lại xin phép bà quản gia cho mang lên. Bà cũng không biết nên mừng hay thế nào nữa, việc cậu chủ cho cô Nhượng Lam ở lại thật hay để Khả Vy từ bỏ nhưng cũng tội nghiệp. Bà đành đưa.

- Cháo đã nấu xong rồi ạ !

Lần này không phải chờ lâu, anh mở cửa, dùng một tay cầm lấy, chẳng màng tới nụ cười mỉm trên môi Khả Vy. Cửa lại đóng.

Hết thứ cần dùng rồi.

Lâu sau, khi đèn phòng ngủ lớn tắt. Khả Vy lẳng lặng kéo chăn ngủ trước nhiều lần thúc giục của bà quản gia. Đáng lẽ cô mới là người được phép giận, sao anh lại để bạn gái cũ trong phòng mình trước mặt vợ. Cô xoa bụng, bất giác nhớ đến nhắc nhở của Gia Minh. Cô vốn chẳng có giá trị gì trong cái gia đình này.

Cả đêm Lạc Thiên chăm sóc cho Nhượng Lam, để bóng đèn mờ cũng không cho bất kì ai trong hai người kia vào, một phần vì cô mê sảng. Chốc chốc anh lau mồ hôi bằng khăn ẩm và xoa thuốc trên vết bầm dập cho em mình. Bà quản gia mà biết thân phận của Nhượng Lam, đồng nghĩa với việc mẹ anh cũng biết, sự việc sẽ khó lường.

- Cha,... con là con của cha mà...

Nhượng Lam đã lết cả quãng đường dài để tới đây, chân tay cô nhiều vết roi vọt. Ngoài Lạc Thiên là chỗ dựa an toàn nhất, cô không thể đến nơi nào khác vì cũng chỉ có tình ruột thịt mới cứu mạng nhau-vô-điều-kiện.

Anh ước mình có thể thay thế toàn bộ sự thật, muốn chạy tới nhà họ Trịnh mà khuyên giải ông ấy, rằng hãy tha thứ cho cô nhưng nào có được. Nói là dễ nhưng tấm lòng con người đâu đủ vị tha. Hai mấy năm chung sống cùng nhau, ông Trịnh đã phải nuôi nấng một đứa con gái của kẻ khác với vợ mình, điều đó có chấp nhận được không ?

Lạc Thiên chẳng thể làm gì hơn, chính bởi tình yêu quá lớn dành cho gia đình mới khiến ông Trịnh từ một người cha hiền từ trở nên hung dữ và vũ phu. Anh không thể trách ông được, những vết roi mây quệt lên thể xác của Nhượng Lam kia làm sao có thể đau bằng niềm đau ông ôm vùi, ông ấy không chảy cùng dòng máu với cô nhưng chắc chắn xót xa gấp vạn lần...

- Em cứ khóc đi...!

Nếu không từng trải, anh sẽ dùng mọi lí lẽ để bảo vệ Nhượng Lam. Ấy thế làm sao thuyết phục người khác được trong khi mình không thể tha thứ cho chính lỗi lầm tương tự. Anh có thương em mình không ? Xin trả lời anh sẵn sàng làm mọi thứ có thể,... trừ việc này.

Không một ai thấu hiểu ông Trịnh như anh, anh đang ở đúng trường hợp đó. Biết làm sao đây khi anh không còn lòng tin nào ở vợ mình. Cao Khả Vy, à, Khả Vy thôi, cô đã từng thế trước cha sứ những gì mà lại phản bội anh, ý nghĩa chiếc nhẫn đầu chỉ trang trí trên ngón tay được... Thế thì thử hỏi xem nếu là ông Trịnh, anh có tha thứ cho Nhượng Lam được không ? Còn đề con, anh có thể làm một ông bố tốt khi nó không phải con mình ?

Tối sáng, Lạc Thiên điện cho Trịnh phu nhân về tình hình Nhượng Lam. Ông Trịnh không làm gì bà mà đổ lên đầu con gái, thật may ông chẳng có ý nói với gia đình anh. Quả thật, công nghệ càng hiện đại, mọi nghi vấn trở nên rõ ràng và được giải quyết thông qua xét nghiệm tế bào. Từ đây, các thủ đoạn cũng tinh vi hơn.

Lạc Thiên đích thân xuống cầm bát cháo, anh chẳng buồn ăn sáng. Lướt qua Khả Vy như người vô hình.

- Anh... ăn gì đã ! Có cần em chăm sóc chị ấy thay cho...

- Không khiến !

Hương thơm mùi gạo tẻ phảng phất. Lạc Thiên đỡ Nhực Lam dựa vào tường.

- Em đỡ đau rồi chứ ? Gắng ăn hết bát cháo này và uống thuốc em nhé !

- Anh vẫn ân cần với em như xưa ! - Nhực Lam tự lấy thìa nhắm nháp.

- Anh sẽ mãi chăm sóc em ! Ăn đi em ! - Anh cảm thấy ổn hơn nhiều khi bên cạnh Nhực Lam. Cô chẳng bao giờ lừa dối anh.

- Em làm phiền gia đình anh nhiều quá, tối qua em ngủ ở đây, chị Vy...

- Đừng bận tâm ! Nghi ngơi đi ! - Lạc Thiên vuốt nhẹ làn tóc dài. Anh thừa biết ai đó đã hé cửa, đứng bên ngoài. Cô ta định giờ trò gì nữa chứ.

Nhực Lam khẽ dịch người khỏi điện thoại ra, nó đã bị gãy vì va đập.

- Em muốn gọi điện ư ? Có thể dùng số của anh !

- Cho em mượn máy hay hơn ! - Cô muốn Lạc Thiên tháo sim giùm.

- Em gọi cho Triệu Đông Kỳ ? - Trong đầu Lạc Thiên lóe lên. Danh bạ của cô hầu hết trùng với anh, trừ tên đó. Cô có thể nhớ số, nhưng cũng có thể đã bị mê muội như anh mất rồi.

- Không, anh chỉ dùng mỗi một máy này thôi, trong sim liên kết nhiều thứ với máy, gỡ ra sẽ mất cài đặt. Em có dùng thì lấy của anh ! - Lạc Thiên càng ngày càng thù thế với những kẻ-được cho là đào mỏ.

Nhực Lam không dùng nữa. Bọn chúng thật đáng sợ, không chỉ nắm một con mồi và còn kéo Nhực Lam vào. Lạc Thiên rít hơi, nhìn xa xăm.

Khả Vy về phòng, cô mệt nhoài buông mình xuống giường.

*

Các công ty, tập đoàn lớn liên kết mật thiết với các ngân hàng, họ luôn trong trạng thái “khát tiền” để mua nguyên vật liệu hoặc cái tổ sản xuất, dẫu có là một công ty hưng thịnh to lớn thì chuyện vay vốn từ ngân hàng cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Thư kí Phan đầu đầu kiểm tra số dư tài khoản thay giám đốc. Bên ngân hàng yêu cầu Ông Cao Lạc Thiên chứng minh phần tài sản thế chấp mà ngân hàng đã chi tiền cho vay. Công ty Countdown có dấu hiệu đi xuống rất nhanh, buộc ngân hàng phải xiết người đứng kí hợp đồng chịu trách nhiệm cho chi phí xây dựng Đại Long.

Hôm nay giám đốc xin nghỉ phép, trợ lý và thư kí phải làm việc gấp đôi ngày thường, đầu óc họ không tránh khỏi căng thẳng. Từ phía công ty xây dựng nhà họ Vũ đơn phương rút khỏi dự án, họ chấp nhận bồi thường về việc này. Một dấu hỏi chấm lớn đặt ra, tại sao ông Vũ đưa tới quyết định bỏ dở khi gần cận bên, sẵn sàng chịu thiệt hại trong khi có khả năng leo lái. Câu trả lời tối giản đưa ra là vì Countdown không trụ được nữa, họ Vũ qua cầu rút ván. Ngoài ra chỉ có kẻ vẽ ra dấu nhân biết rằng, bỏ ra con cái rõ nhỏ sẽ trừ khử được cái gai to kèn cang trong mắt và đạt được mục đích chính.

Ai cũng đều biết : Đại Long là tất cả tâm huyết, sức mạnh, nỗ lực của con trai thứ tập toàn Trường Tồn.

*

Nhực Lam với tay lấy ly nước lọc, ngó trong phòng chỉ có một mình, cô đã nằm ngủ rất lâu mà không hay ngoài ban công, Lạc Thiên ngồi trầm tư. Chiếc bóng đổ dài bất động.

- Anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy ? - cô phá tan yên tĩnh.

- Thi thoảng buồn miệng lòi ra dùng ! - Lạc Thiên giật mình xua khỏi dòng nghĩ ngợi, anh dập điếu thuốc vào gạt tàn.

- Hút thuốc có hại cho sức khỏe của Khả Vy và em bé đấy - Cô lại gần khó khăn, ngồi trên chiếc ghế còn lại mới nhận ra điếu thuốc không hề được châm lửa.

Lạc Thiên không nói gì, tiếp tục ăn mình, có quá nhiều thứ cần phải nghĩ.

Nhực Lam hướng nhìn anh. Trông anh giờ khác xưa nhiều, cái vẻ phong trần biến mất, hiện lên trên tất cả là nét đứng đắn của đàn ông có vợ, anh có phần già hơn bởi lớp râu bao phủ nhàn trung. Những ngày trước gấp, cô vẫn thấy niềm vui rạng ngời trong đôi mắt, còn lúc này anh trở nên đăm chiêu trong ánh chiều tàn. Có lẽ bên cô anh từng khuyết mất nỗi buồn- một phần thiết yếu của cuộc sống.

- Chị Vy, thật ngại, em đến đây làm ảnh hưởng đến hai anh chị quá ! - Nhực Lam thấy Khả Vy vừa bước ra từ ban công phòng bên.

- Không ! Không có gì ! - Khả Vy cầm chiếc bình phun nước, lơ dềnh tưới vào thành chậu.

- Anh Thiên, em cũng ổn rồi, cảm ơn anh nhiều lắm, em..

- Em định đi ? Đừng nói những thứ khách sáo trước mặt anh. Thay vì tìm thuê phòng trong khách sạn hãy ở đây ! - Lạc Thiên nhìn thẳng, không nhìn Nhượng Lam, cũng chẳng đoán hoài tới ai kia phía sau.

- Chỉ cứ ở lại, có gì đâu ạ ! - Khả Vy cần được chạm tới ánh mắt thân thương, nhưng anh đâu cho cô lấy một ánh nhìn.

- Em thấy không tiện lắm, - Nhượng Lam dè dặt, - nhà có hai phòng, thế thì em sang phòng kia nhé ! - cô không dám trái lời Lạc Thiên ra đi, anh bảo thủ cũng vì thương em.

- Phòng đó có bà quản gia ! Em cứ ở phòng này !

Kể từ tối qua, Nhượng Lam là người được nghe giọng của anh nhiều nhất, Khả Vy gật đầu rồi lùi lại vào phòng. Bàn chân không bước nổi, cô nép mình vào cái màn gió, hy vọng khi đi rồi anh sẽ quay sang.

- Không sao, em ở với bác ấy cũng được. Anh và Khả Vy... Chị ấy chắc cũng biết quan hệ của chúng ta, dù gì cũng không nên. Chỉ cần cẩn thận lời ăn tiếng nói thì bác quản gia sẽ chẳng hay. Hai người là vợ chồng..

- Không, anh không nói. Khả Vy cũng chẳng sang đây đâu. - Chưa để Nhượng Lam nói gì, anh thêm - Em biết thừa rồi đấy, cuộc hôn nhân này có xuất phát từ tình yêu đâu !

Và anh biết lời nói của mình đã truyền tới được người cần nghe. Vô tình như hàng nghìn hàng vạn mũi giáo vun vút lao về một tâm, hữu ý như viên đạn khi thoát khỏi lòng súng đâm thẳng đích.

Chương 12.16: Vén bức màn sự thật

Bữa sáng và trưa, bà quản gia cùng Khả Vy dùng bữa trong gian bếp, tới tối mới có đủ thành viên, Lạc Thiên đỡ Nhượng Lam xuống, anh để cô ngồi bên mình, và đối diện anh là bà quản gia. Cô-gái-đó ngồi chềch hướng.

- Cô Nhượng Lam đã thấy trong người tốt hơn chưa, tôi biết xoa bóp, lát nữa ăn xong tôi sẽ giúp cô ! - Nếu bà quản gia không lên tiếng thì bữa cơm sẽ chỉ là những tiếng đĩa cốc tẻ nhạt.

- Dạ, không cần đâu ạ ! Cháu bị sát sát chút thôi. Tại đường trơn quá nên cháu sợ ý ! - dù có vết thương không hờ nhưng Lạc Thiên đã băng hết cho cô lại tránh con mắt tinh ý.

- Khả Vy, cô cũng phải chú ý đi lại cẩn thận, tránh bị ngã đấy ! - Bà quản gia chỉ thấy Lạc Thiên quan tâm đến khẩu phần ăn của người ngồi cạnh, anh bóc từng miếng xương, cắt bỏ thịt mỡ giúp Nhượng Lam, bà gấp cho Khả Vy, không lược bỏ gì cả bởi cô thích ăn thịt ba chỉ có mỡ hơn nhiều, lọc xương cá cũng là một sở thích của kẻ nghèo.

- Dạ ! - Gia Minh từng nhắc nhở cô, ngộ nhỡ bị ngã đau với cái bụng này thì thật dễ bại lộ. Cô cười nhạt.

- Em ăn thử món trứng này xem, giàu dưỡng chất lắm !

Khả Vy ngần ngại nhìn chiếc đĩa trong tay Lạc Thiên đặt lên bát người con gái khác. Cô đã từng được nghe bao lời dịu dàng như thế đấy, những quả trứng đã điều anh mua cho riêng mình cô thôi mà, vì cô cứ hoài lần tránh... nên chúng dần rời xa. Rồi cô cầm mặt ăn tiếp.

Gala khởi chiếu lúc tám giờ trên tivi, Khả Vy đem bốn ly nước cam đặt xuống bàn khách, Lạc Thiên dìu Nhượng Lam lên phòng.

- Thôi, cho em ở dưới này ! Em thích ngồi quanh quần mọi người hơn ! - Nhượng Lam khước từ. Cô không muốn chiếm thời gian của anh.

- Vậy em cần gì thì cứ gọi anh hoặc bác nhé ! - Anh đặt lưng ngồi kề trên chiếc ghế mà mình với Khả Vy đã từng xem bộ phim ma ngày nào.

Chỉ hai người theo dõi ti vi, bà quản gia cười đến chảy nước mắt bởi các diễn viên tấu hài, còn Lạc Thiên, anh tìm mãi không thấy gì đáng tâm đắc. Nhượng Lam chọn cách hướng về Khả Vy, cô ấy đang tha thiết nhìn anh trai cô. Trước ngày họ làm đám cưới, cô đã gửi gắm toàn bộ tình yêu của mình vào Khả Vy, cô không nghĩ những điều Lạc Thiên nói chỉ đơn giản như gió thoảng, anh không yêu cô ấy tại sao duy trì gia đình được đến ngày hôm nay, có gì lục tung mọi từ vựng chọn tên cho con. Khi anh lướt một vòng hồi hân cô, cô biết giá trị của cái lướt nhanh ấy thực chất nhìn về ai, đồng thời nhận ra sự có mặt của mình đã làm nước mắt Khả Vy rơi.

Chiếc điện thoại của bà quản gia rung lên, bà để chuông reo vài giây chỉnh giọng mới nghe.

- Các cô cậu cứ xem đi, tôi ra ngoài một lát !

Cả Khả Vy và Lạc Thiên đều biết Cao phu nhân gọi cho bà lấy báo cáo tình hình nhưng chẳng ai trong số họ hay bà thuật lại những gì, giờ đâu đáng quan tâm nữa.

- Lạc Thiên, em muốn thay quần áo, em không thể mặc vừa cỡ của Khả Vy được, cô ấy thấp hơn em, anh... - Một lát, Nhượng Lam đề nghị.

- À, anh quên mất ! Em chờ nhé, anh sẽ đi mua ngay !

Lạc Thiên lấy chìa khóa và đi luôn, Nhược Lam có điều gì muốn nói với cô ta. Anh có ở lại thì Nhược Lam cũng tìm cách khác để nói thôi, cách tốt nhất là chiều theo.

- Bác ra ngoài lâu chứ ? Em định nói chuyện riêng với chị.

- Dạ, em nghe đây ạ ! Bác đi không thể về ngay ! - Khả Vy tự ý thức mình nhỏ nhen, thấp bé thông qua cách trả lời cung kính.

*

- Nhược Lam đến nhà chúng chơi sao ? - Cao phu nhân hẹn quân gia tại quán trà, bà nhấp ly trà anh đào trái mùa.

- Vâng. Cậu chủ chăm sóc cho cô ấy rất chu đáo. Khả Vy đã hiểu thân phận của mình nên cũng không có gì đang lo đâu phu nhân !

- Vừa hay, ta muốn đến xem chúng thế nào. Nghe bà nói thì con bé Vy luôn giữ khoảng cách với con trai ta, tốt lắm, tiện đây ta cũng cần nói ý kết hôn với Nhược Lam và Lạc Thiên, chắc chúng cũng chờ đợi ngày này lắm rồi.

- Nhưng... trước mặt Khả Vy sao ? - nét mặt già nheo lại vết chân chim.

- Phải, con bé không có quyền phản đối. Nói như thế cũng giúp nó chuẩn bị tinh thần.

Bà quân gia đứng lên theo Cao phu nhân cất bước đi, có đôi chút hối vì đã nói hơi nhiều.

*

- Chị thương anh Thiên lắm phải không ?

- Sao chị lại hỏi em như thế ? Em... - Khả Vy áp úng, cô tự biến mình thành hầu nữ trước đại tiểu thư.

- Hẳn chị đang nghĩ anh Thiên và em định quay lại, hi, thực ra nhà có việc nên em phải nhờ anh ấy thôi, chứ kể từ ngày chúc phúc cho hai người em đã luôn không hối hận.

- Em đâu có ý đó !

Nhược Lam kéo bàn tay Khả Vy lại, đặt trong tay mình.

- Em biết chị đã thay thế em trong anh ấy, bằng ánh mắt, cử chỉ, thói quen... Lạc-Thiên-ngày-trước biết em không thích ăn trứng..

- ... - Khả Vy từ từ ngước lên.

- Anh ấy chưa nói với chị, chắc vì sợ người ngoài nghe thấy. Chị thắc mắc vì sao dù em hơn tuổi và là bạn của anh Thiên lại gọi chị - em như thế phải không ?

- ... Dạ !?

- Bởi vì... cũng giống như Lạc Nhã gọi đấy. - Nhược Lam đem hơi ấm truyền từ mình sang.

- Tức là...

- Em và anh ấy... không được phép kết hôn... bởi vì... cùng cha khác mẹ !

Khả Vy bàng hoàng giây lát rồi Nhược Lam trấn tĩnh cô :

- Em và anh Thiên đều gốc gác khác nhau, vội vàng đi tìm một nửa để tự làm đau mình, nhưng có điều này, cả hai đều không hối hận khi đã đi trên con đường mình lựa chọn. Anh ấy sẽ là ông bố tốt, và đối với chị thì đã đang là người chồng thương yêu vợ !

Khả Vy như đang chạm tới đôi cánh thiên thần, cô chẳng thể giận Lạc Thiên nữa, Nhược Lam quá cao cả, và cô không muốn đáp lại anh bằng một phần nhỏ tình cảm Nhược Lam đã dành, cô sẽ yêu anh, yêu anh hơn thế.

- Mẹ ! Mẹ đến chơi, mẹ vào nhà đi !

Nhược Lam và Khả Vy tất ngấm nụ cười, hướng mặt ra cửa, người trong lời Lạc Thiên nói có đôi mắt lạnh thật đáng sợ.

- Nhược Lam, cháu hãy nhắc lại những điều vừa nói !

Lạc Thiên xách trên tay mấy túi đồ, có điều gì đó khiến mẹ anh đứng ngoài cửa này giờ, anh tiến sâu vào trong. Nhược Lam vội đứng dậy:

- Cháu... cháu... và anh Thiên... cháu không nói gì cả... phải không Khả Vy ?

Có thật nhiều trùng hợp, mọi thứ đâu thể che giấu mãi được, rồi đều sáng tỏ nên ông Tròi đã chọn ngay thời điểm này để những người không biết được biết.

- Lạc Thiên, con biết chuyện này chứ ? - tiếng nghiêng răng cọt két kèm giọng tra bức.

Nhược Lam lắc đầu mong phủ nhận. Tim cô đập dồn dập. Về phía Lạc Thiên nào ngờ đến hoàn cảnh này.

- Thảo nào con đồng ý cưới con nhỏ kia dễ dàng như thế !

Và bà bỏ đi, kéo theo cả quần gia.

- Mẹ, nghe con nói, Nhược Lam không có lỗi trong chuyện này ! - Lạc Thiên chạy đuổi theo nhưng Cao phu nhân đã lên xe.

- Nó đâu đáng để ta bận tâm ! - Tiếng máy nổ biến mất sau giây lát.

Anh quay lại nhà. Nhược Lam ngồi phịch xuống, đầu óc rối bời. Khả Vy tìm cách an ủi, Lạc Thiên chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến nữa.

- Làm sao bây giờ ? Mọi người biết hết tất cả rồi, thà đừng sinh ra trên đời này còn hơn. Anh Thiên, em sợ lắm, em...

Biển lòng nổi đợt sóng mạnh.

Chương 12.17: Vén bức màn sự thật

- Đơn ly dị ? - Ông Trương chưa hết bàng hoàng nhìn vào tờ giấy đặt trên bàn kèm chiếc bút mực.

- Ông đã lừa dối tôi quá nhiều, tôi không thể tiếp tục chung sống với người như ông nữa.

- Bà nói gì vậy, tình nghĩa vợ chồng gần ba mươi năm... - ông luôn cho rằng bà Cao không thể sống thiếu mình.

- Vì muốn níu giữ bước chân ông, tuổi thanh xuân và tới tận bây giờ tôi luôn gắng sức làm mọi thứ. Tôi là vợ nhưng bao năm nay ông đi đâu, ông làm gì bên ngoài, tôi nào có can thiệp. Ông được tự do phóng túng, tùy ý chỉ cần nghĩ tới cái nhà này, tới ba đứa con thế mà ông đã làm những gì ? Tôi không cho phép ông có vợ hai, vì không muốn người ta chê cười cũng là bảo vệ danh dự cho cả ông và tôi, thế mà đứa bé sắp chào đời trong bụng Yến Yến, tôi lại chấp nhận cho vào nhà họ Cao, mục đích của tôi là gì, là gì ? Tôi chẳng được lợi từ nó, cốt là mong gìn giữ gia đình, ông si mê con nhỏ đó, yêu mến đứa con còn hơn cả Lạc Trung, Lạc Nhã con tôi, tôi không cấm, vẫn là tôi tạo mọi điều kiện cho ông. Đó, ông xem có người vợ nào hy sinh như tôi không ? Tôi đã tha thứ cho ông hết, thế mà ông lại không trong sạch với bà Trịnh, chuyện này từ lâu rồi, thì ra ngày trẻ ông dùng lời bay bướm để mê muội tôi, vì tham cái gia sản nhà họ Cao.

- Tôi... cho tôi thêm cơ hội lần này đi, tôi sẽ... - Ông Trương toát mồ hôi hột tay chân run lẩy bẩy, khó khăn tìm lời chống chế.

- Ông sợ thằng con sắp sinh của mình không có suất gì ư? Ông tham tiền đến mù quáng rồi đấy. Con nhỏ Khả Vy là người của tôi, do tôi lựa chọn. Tôi muốn nó rời bỏ khỏi Lạc Thiên, còn đứa con riêng của ông thì mặc xác. Ông thử nghĩ xem nếu Lạc Thiên biết ông lừa nó, bắt ép vợ nó phải mang bầu giả với đứa trẻ là con ông nó sẽ nghĩ gì về ông ? Đừng tưởng tôi không sống nổi khi thiếu ông ! - Bà dứt khoát, đặt cốc nước kêu rầm trên bàn. Tháng ngày qua không khi nào bà không lo sợ mất chồng, mà thực ra có hay không ông ta bà vẫn sống tốt, vẫn nuôi dạy ba đứa con nên người.

Cánh cửa lớn khép lại, ông Trương quần áo lòi thối lấm lũi lết những bước dài.

Ông lo sợ, vội đến tìm gặp một người.

*

Lạc Thiên đưa Nhược Lam vào giấc ngủ vất vả. Cô than vãn rất nhiều, cũng dần vật vờ vì lỗi tại mình không ít. Nếu mình không tồn tại, thà rằng cha mẹ nhận nuôi đứa trẻ nào đó thì gia đình đã không tan nát.

- Cha... cha đừng bỏ con !

Lại một lần nữa cô bật dậy, mồ hôi đầm đìa lạnh toát. Lạc Thiên ở bên, che chở bằng bờ vai đã mỏi mệt.

- Em bình tĩnh nào, có anh ở đây rồi. Bác Trịnh... là người nuôi dưỡng em... thôi ! - anh không an ủi qua lời nói vì âm thanh phát ra từ miệng rất thật. Ông Trịnh thà mất đi đứa trẻ từng thương yêu còn hơn nghe tiếng "Cha" từ miệng đứa con ngoài dã thú. Anh cũng thế, phải không ?

- Không đâu, em chỉ có duy nhất ông ấy là cha thôi ! Không ai khác, ông còn thương em mà !!! Nói đi, phải không anh !

- Thương em ? Ông ấy rất thương, nhưng thương thì sao ? Thương rồi sẽ cho em về nhà hay nén đau mỗi lần em cất giọng gọi ? Hay em muốn tiếp tục bị đòn roi... - anh lớn giọng.

- Lạc Thiên, anh đừng nói thế, chị Nhược Lam sẽ ổn thôi mà. Đến khi ông Trịnh nghĩ kỹ sẽ...

- Cô im đi !

Khả Vy im bất, Lạc Thiên đầu từng nặng trĩu. Cô không có quyền được nói ? Anh rõ là quá đáng, muốn để tâm trạng của Nhược Lam tốt hơn phải dùng ngôn từ động viên. Khả Vy nhìn anh thoáng sợ hãi.

Lạc Thiên đưa tay xoa trán. Anh chỉ muốn đuổi cô ta đi càng xa càng tốt, nhưng khi không thấy cô ta lòng anh lại cồn cào như nhói. Dê con đầu phải món quà quý báu ông trời ban tặng, còn là giá trị kết tinh trong cuộc hôn nhân của anh. Yêu, cưới và sinh con, thứ tự của anh đảo lộn thì có sao, chỉ cần anh và cô ta hạnh phúc, không phải nhẫn nhịn và che giấu bí mật riêng, bé con được nuôi dưỡng trong tình cảm chân thành từ mẹ cha. Đừng trách vì sao anh hất hủi, bởi cô khởi động gian dối, những lời nói vô tình làm cô đau thì sự thật còn nhấn chìm anh trong biển lửa.

Chẳng lẽ nhìn thấy Nhược Lam cô ta chưa từng nghĩ về đứa con trong bụng mình, hay cô ta vẫn cho rằng thằng ngu Lạc Thiên không có mắt. Cô ta hão huyền quá, ích kỉ và độc ác với chính cả máu mủ. Bắt đứa con gọi người không liên quan là cha, để nó hưởng ư đãi như đặc quyền chính đáng. Rồi một ngày lớn nó phủ nhận cha đẻ, thế thì anh hóa ra là người đi cướp tình phụ tử của kẻ khác.

Lạc Thiên chẳng muốn nghĩ nhiều nữa, một Nhược Lam đau khổ là quá đủ rồi, một năm, hai năm hay một số năm nữa, anh sợ mình sẽ trở thành kẻ vũ phu với gia đình mất. Nên...

- Cô ra ngoài tôi có chuyện muốn nói !

Đặt Nhược Lam xuống giường, áp gối ôm sát gần, anh vuốt mái tóc cô thêm chút nữa, cứ ngủ đi đầu khi tỉnh dậy mọi chuyện chẳng thay đổi. Anh đứng dậy lấy một thứ trong ngăn tủ và đi xuống.

Trên cùng chiếc cầu thang, Khả Vy chậm chậm từng bước. Anh đã đứng sau, nối theo, một bậc, hai bậc,... đợi chờ cô đặt chân vững chãi, an toàn cho bé con, anh phân khích vì khi đó, dê con là của anh. Nhưng sao anh cảm thấy căm ghét bóng dáng của cô ta đến thế, anh sốt ruột khi cô ta xê dịch mãi mới được một bậc thang, vì chẳng có dê con nào của anh cả.

Khả Vy do mất ngủ và không hấp thu được chất dinh dưỡng, chóng mặt, vịn lan can, ngộ nhờ cô ngã, anh có nâng đỡ không, cô ngoái lại hướng lên bằng tất cả hy vọng đông đầy. Anh vẫn đứng ở bậc cao nhất, còn cô đã xuống tới nấc cuối cùng. Mím chặt môi, cô không biết anh sẽ nói chuyện gì, nhưng miễn anh còn muốn nói chuyện với mình là vui lắm rồi.

Không có ly nước nào trên bàn. Lạc Thiên đẩy tấm thẻ về phía cô.

- Thẻ tín dụng làm gì hả anh ? - thanh toán khô ráo nên chất lượng âm thanh rất thấp, tiếng phát ra thều thào.

- Mã pin là ngày... cưới, cầm lấy và đổi lại tùy ý ! - Trái lại, âm vực của anh rõ ràng, không nhấn mạnh ở bất kì chỗ nào.

- Để làm gì... em không cần tiền ! - cô lắc đầu.

- Chẳng ai trên thế giới này sống thiếu tiền được ! Mỗi tháng nó sẽ tự cộng thêm vào tài khoản ! - Anh đang thực hiện những việc nên làm.

- Em vẫn sống ở đây mà anh ! - Cô gắng mình phát âm to hơn, hai bờ môi nứt nẻ, mỗi mồm trông đợi.

- Hóa ra lại rất đơn giản, không cần hầu tòa vì chữ Y ! - Anh để mắt nhìn cô, con cáo này thật dễ dàng bán nước mắt (chữ “cáo” không còn được viết hoa). Anh sẽ bị đâm đuổi nếu tiếp tục giữ nhân ảnh cô ta.

- Anh biết rồi ư ? - Hôm ấy Cao phu nhân đã dặn cô viết như thế, cô đã rất buồn nhưng không thể trái lời. Ước gì cô có một cái tên khác ?

- ... Anh không cần em nữa...?

- Không ! - Lạc Thiên trái lòng nhanh chóng, trả lời tức khắc, anh thẳng thắn hoàn toàn nên chẳng cần đắn đo gì - Là giải thoát ! - cho cả tôi, em và đứa trẻ kia.

- Anh ghét em ? Anh từng nói yêu em mà ? - Cô đưa tay vờn ra, giữ lấy anh nhưng không được.

- Chẳng có gì để nói... - vài giây sau - trước những kẻ tham lam !

Anh dứt khoát, trở lại với đứa em chung dòng máu. Khuôn mặt tối sầm.

Âm thanh cuối cùng còn đọng lại, là tiếng kéo công nã nề.

*

Mưa rơi, xối xả, giăng kín, trắng xóa lối đi. Hạt mưa rơi xuống cộp vào đầu, thể xác, tinh mộng.

Trời vẫn nắng gắt.

Con mưa bắt chợt ngang qua tâm hồn chứ không là thật.

Khả Vy bám chặt đường chỉ chân váy, cô đứng ngoài đợi Triệu Đông Kỳ.

- Anh Kỳ, em bị bỏ rơi !

Trong nhà không có người, Khả Vy đi tiếp. Cô biết về đâu đây. Cô chẳng có người thân nào cả.

Chương 12.18: Vén bức màn sự thật

Mưa rơi, xối xả, giăng kín, trắng xóa lối đi. Hạt mưa rơi xuống cộp vào đầu, thê xác, tỉnh mộng.

Trời vẫn nắng gắt.

Con mưa bắt chợt ngang qua tâm hồn chứ không là thật.

Khả Vy bám chặt đường chỉ chân váy, cô đứng ngoài đợi Triệu Đông Kỳ.

- Anh Kỳ, em bị bỏ rơi !

Trong nhà không có người, Khả Vy đi tiếp. Cô biết về đâu đây. Cô chẳng có người thân nào cả.

- Tôi bị

- Không cần nói !

Gia Minh dang tay cho cô điểm tựa. Anh biết cô sẽ quay lại.

- Cô có biết vì sao luật pháp khoan hồng cho những kẻ ra đầu thú không ?

- Điều đó là hiển nhiên.

- Biết là hiển nhiên mà lại không nghe tôi.

- Chuyện đấy tôi không được nói ! Sẽ có một bé con sinh ra, thay thế cho cái bọc này ! - Khả Vy dựa hẳn vào khuôn ngực Gia Minh, người cô mềm nhũn như không xương.

- Cứ cho là không được nói, thì cũng làm gì cho hẳn hiểu và thông cảm chứ !... Cũng khó thật ! Mang thai giả rồi lại có một đứa trẻ khác sinh ra ? - Anh sẽ hiểu nếu như anh là cô.

- Lạc Thiên lạ lắm, anh ấy đuổi tôi đi và nói tôi là kẻ tham lam. Đứng, tôi tham lam, tôi vì muốn được sống đã thực hiện kế hoạch nhà họ. Tôi dừng lại thì sống làm sao được, không có trình độ, chí tiến thủ, ... không có gì cả, chỉ chờ ăn sẵn thôi, sống ở cô nhi đến lớn sẽ được Trường Tồn tạo công việc, mọi người ai cũng thế còn riêng tôi thì không. Vì họ chọn tôi, nếu tôi quay đầu, tôi... về đâu. Đó là tham lam, là tham lam... anh ấy đem tiền ra để đổi lấy sự tự do. Anh ấy không muốn ràng buộc với tôi nữa,... Anh ấy thậm chí còn không thèm giải thích với tôi chuyện đã xảy ra với Dương Mẫn,...

Những tiếng nấc cứ thế kéo theo, bật trào nơi cuống họng, cô như con mèo nhỏ tìm đến chút bình yên nơi bờ vai anh. Ngày dần tàn và những cánh chim trên bầu trời bay về tổ.

...

*

Bên ngoài phòng làm việc của trưởng phòng, chi nhánh thuộc Trường Tồn, đám nhân viên đứng xúm xít, ngó xem chuyện gì, họ bàn tán xôn xao nhưng chẳng ai hay vấn đề.

- Trần Hùng, cậu phải tin tôi ! Những thứ cậu nhìn thấy là...

- Ảo giác ? Nghệ thuật sắp đặt ? Biến cố không mong muốn ?

Hai người đàn ông, một khuôn mặt tức giận, một khẳng khẳng cần phải nói là cấp dưới và cấp trên.

- Đúng vậy ! Không có bất cứ điều gì là thật. Tôi và Dương...

- Giám đốc, trăm nghe không bằng một thấy, và tôi không bị quáng gà ! Phien Giám đốc phê chuẩn đơn thôi việc của tôi ! Giờ thì tránh ra cho tôi dọn đồ ! - Trần Hùng vờ đổ đặc nhét vào thùng carton. Anh tiện tay tóm được là thả chúng xuống, bỏ ngoài tai lời Lạc Thiên.

- Tình bạn của chúng ta không phải một sớm một chiều, tôi coi cậu như một người em trai, có gì tôi làm trò đó. - Lạc Thiên khẳng khái vò nát phong thư.

- Vậy tại sao anh đóng giả Lạc Trung ? Mà cứ cho anh làm thế có nguyên nhân đi, vậy ai cũng biết mà lại không hề nói cho tôi, anh coi tôi là bạn ư ? Khi tôi nói thích Dương Mẫn, anh cười khẩy, có thiện chí giúp đỡ là kiêu đấy ? Đã coi là bạn mà hện tôi tới khách sạn chứng kiến những thứ ghê tởm ! - Trần

Hùng vẫn không rời tay khỏi việc sửa soạn. Anh tức mình vợ hết rồi đổ ụp vào thùng.

- Kế hoạch quá hoàn hảo, tôi là kẻ bị hại cậu biết không ?

Một nhân viên đã vặn chốt cửa để lọt khí, thám thính. Lạc Thiên sẽ nói hết sau khi đóng rầm cửa, lừ mắt với đám buôn chuyện.

- Tai tôi mệt rồi, nó không muốn nghe những thứ bịa đặt nữa, anh không muốn kí đơn, tôi đi, tôi vất lại sự nghiệp ở đây, nỗ lực của tôi không đáng để phục vụ cho kẻ hai mặt. - Trần Hùng nhắc bổng thùng đồ lên, toàn là vật dụng cá nhân hướng về cửa.

- Dương Mẫn là cô gái tốt, cô ấy đã xin lỗi cậu khi chuẩn bị thực hiện kế hoạch, cha tôi bắt cô ấy phải kết hôn với Lạc Trung, tôi chỉ...

Trần Hùng đá mạnh cửa, anh thoát ra, bỏ lại những âm thanh chói tai.

Còn lại Lạc Thiên, mất đi cánh tay phải đắc lực, người anh em tốt và cả gia đình. Cô thấy chưa, Trần Hùng còn không thèm nghe tôi nói, thế mà cô cứ ám ảnh tôi bằng ánh mắt và câu nói cuối cùng “Anh từng nói yêu em mà?”. Anh mạnh tay đập vào thành ghế, khiến nó quay vòng vòng.

*

Trần Hùng phóng xe về chỗ Gia Minh, anh chẳng tạt qua nhà vì biết phụ nữ sẽ không buông tha khi cô ta mắc lỗi. Xuống xe, anh kìm nén nỗi đau, nhoen miệng:

- Anh Minh, em tới đầu quân cho anh đây ! Xem nào, cho em làm đại ca quản lí hộp đêm nhé !

- Cũng được, vậy cậu quản lí vũ trường Minh Minh cho tôi !

- Anh mới mở hội nào thế ? - Không ngờ Gia Minh lại đồng ý nhanh đến vậy.

- Còn cô, Khả Vy, tôi cho cô quản vũ trường Vũ Vũ đó !

Trần Hùng giờ mới hiểu thì ra Gia Minh nói đùa, anh lấy từ tên mình lấy đôi.

Chắc Trần Hùng không muốn nhìn mặt Lạc Thiên nữa, Khả Vy cúi đầu chào. Lỗi tại ai mà Lạc Thiên lại ghét thấy cô ?

*

- Yến Yến ! Anh có lỗi với con, mọi chuyện vỡ lở rồi, con sẽ không được thừa hưởng từ Lạc Thiên ! - Ông Trương vẫn chú ý tới phía trước, vừa áp tay nói chuyện điện thoại.

- ... Vậy à ?! - Giọng cô gái không mấy quan tâm.

- Bà ta đã đưa đơn ly dị ra tòa, anh không được hưởng một phần tài sản nào cả ! Sớm muộn chức chủ tịch cũng bị tước quyền...

- Em chỉ cần con có một người cha tốt ! Tiền đúng là giá trị, nhưng với em được yêu thương quan trọng hơn !

- Không có tiền làm sao sống tốt được. Anh không cam chịu, bao năm nay sống làm thân nô lệ cho bà ta, nhịn nhục, từ bỏ bao nhiêu thứ để có được vị trí ngày hôm nay, anh không muốn chúng đồ sống đồ bề.

- Dừng lại đi, chúng ta có thể bắt đầu lại, tại sao cứ phải bon chen giàu sang, con chỉ cần có ba, mẹ, em cũng chỉ cần người chồng...

- Em à, để anh tới rồi chúng ta tiếp tục nói chuyện !

Ông Trương đánh rơi bên tai nghe điện thoại, với tay nhặt. Cùng lúc có container lao tới, chiếc xe con bị ma sát hút vào gầm xe, ông cố gắng giữ vững tay lái, chiếc xe lê một đoàn dài theo, khi thoát ra khỏi lao thẳng vào hàng rào chắn. Trớ trêu thay, buồng máy bị chấn động kèm chập tia lửa điện, khoang chứa xăng rò rỉ.

Và...

- Bùm ! - Tiếng nổ lớn lóe sáng đoạn đường, các mảnh vụn xe văng mạnh ra xa, động cơ xe bốc hỏa, nhả khí độc hại xung quanh.

*

- Phóng viên truyền hình trực tiếp từ vụ tai nạn xảy ra trên quốc lộ A37, hướng từ nội thành ra vùng ngoại ô. Hiện tại đám cháy đã được dập tắt, lực lượng chức năng đang tiến hành điều tra nguyên nhân và xác định danh tính người bị nạn. Theo chứng kiến người dân cùng tham gia giao thông, vụ tai nạn xảy ra sau ba mươi giây một container đi qua. Chiếc xe đã bị thiêu trụi gần như hoàn toàn nên chúng tôi chưa có thông tin về chủ sở hữu. Các điều tra viên hy vọng tìm thấy mẫu tóc hoặc tế bào của người trong xe xét nghiệm đích danh, theo dự đoán xe có một người. Chúng tôi sẽ cập nhật thông tin vào các bản tin tiếp theo !

Tivi vừa chuyển cảnh, lập tức Lạc Trung nhận được điện thoại, bên giám định cần xác minh mẫu gen của anh với người quá cố. Bà Cao đánh rơi bát

com, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

*

- Các vị đã hay tin nhà họ Cao xảy ra chuyện chưa ?
- Chuyện gì ? - Khả Vy hốt hoảng, người truyền tin là một nhân viên của Gia Minh.
- Anh bạn nói luôn đi ! - Trần Hùng và Phi Hàm cũng lo lắng, cả thấy dừng đũa.
- Ông Trương đã qua đời !

Chương 12.19: Vén bức màn sự thật

Đám tang không tổ chức trọng thể theo ý nguyện người con thứ hai của ông, Lạc Thiên. Dù thế nhưng người tới truy điệu phần lớn là bạn làm ăn của Trương Tôn, với các vòng hoa cầu kì. Những bộ áo comple đen lịch sự lườm lượp ra vào, động viên bằng lời lẽ máy móc tới gia đình.

Lạc Trung, Lạc Thiên và Lạc Nhã đứng cạnh di ảnh, trên cổ áo có cài băng đen, người khác xếp thành hàng xung quanh. Lạc Nhã khóc đến sưng húp, hai con mắt đỏ hoe, khăn cổ vẫn ướt đẫm trong khi Nhượng Lam chỉ có thể thu lu một góc bật khóc- trong một căn phòng kín không thuộc lễ tang.

Ông không có người bạn nghèo hèn đến viếng, vì ông không có lấy người bạn tốt nào cả.

Bà Cao dờ dẩn, người ta đặt vào tay bà không biết bao khăn lau rồi, một lát là chúng ướt nhẹp. Bà cứ ngồi trên ghế, mông lung nhìn về bức ảnh người chồng. Ngày xưa ông là thanh niên gan dạ và điển trai nhất vùng, bà thích ngắm ông mặc áo lính, vì thế đến tận bây giờ trong nhà vẫn còn bộ áo kỉ niệm một thời.

Lạc Thiên gồng mình ôm lấy Lạc Nhã, cú sốc cứ liên tiếp đổ dồn lên đôi vai. Con cái đã làm được gì báo hiếu đâu mà ông vội bỏ lại gia đình. Thoảng trong kí ức, li cafe đượm lại dư vị của màu đen đơn độc, đắng ngắt.

Trần Hùng tới cùng Khả Vy, họ vào viếng thẳng, Cao phu nhân lặng dõi theo, Khả Vy vẫn giữ bên mình cái bụng giả. Giá mà có nếu như.

Khi con người ta chết rồi sẽ được tha thứ, tại bà đã đe dọa ông bằng chính tình cảm ông dành cho những đứa con mà dẫn đến cơ sự này. Cái chết không phải sự giải thoát đối với ông, bởi ông còn rất nhiều điều chưa làm. Bà cố làm ngơ Khả Vy đi, vì nguyện ước của chồng, là giữ mãi hình ảnh trong những đứa con.

Trần Hùng đến với tư cách con cháu, ông Trương đối với anh chẳng khác bậc cha chú, nhưng lần này anh không nán lại, vỗ vai Lạc Nhã rồi đi khỏi. Bên cạnh Lạc Nhã là Lạc Thiên và Dương Mẫn cũng ở trong buổi lễ. Còn Khả Vy, cô lẽ ra có trách nhiệm túc trực ở đây, lo hương hỏa và hậu sự cùng gia đình nhà chồng, nhưng cô đã bị người chồng tước quyền trước đó rồi nên dù ai tỏ ra ngạc nhiên khi cô chỉ xuất hiện một lúc cũng không là mỗi bận lòng. Ông Trương mất, cha chồng cô qua đời, vậy là cô không còn cơ hội gọi “cha”.

Sau khi Khả Vy và Trần Hùng rời khỏi không lâu, Triệu Đông Kỳ tới. Anh vận áo sơ mi đen, cà vạt đen, bỏ giày từ tốn bước vào. Lạc Thiên chau mày, tay bóp chặt. Mục đích hẳn đến đây làm gì, cười nhạo trước mặt anh hay biết rằng ông là cha Nhượng Lam nên có quyền đến. Lại còn bày đặt tránh giờ tới của Khả Vy.

Triệu Đông Kỳ cúi mặt chào bà quả phụ rồi tiến đến kính viếng. Anh cảm nén hương đứng trước linh cửu khăn nhằm:

- Bác hãy yên nghỉ, cháu sẽ thực hiện mong mỏi của bác !
- Mày đến đây làm gì ?

Chưa để Đông Kỳ cắm nén hương vào lư, Lạc Thiên xông tới huych vai xô ngã.

Đông Kỳ không nói gì, anh cáo lui khi những thanh niên khác đang ra sức giữ Lạc Thiên ở lại. Đông Kỳ biết Lạc Thiên sẽ còn căm phẫn hơn cả thế.

*

Gánh nặng công ty vẫn còn đó, dù mất đi trụ cột hình thức nhưng uy tín của Trương Tôn giảm sút, các mối làm ăn chuyển hướng sang các tập đoàn khác. Thương trường luôn tồn tại sự cạnh tranh khốc liệt, chỉ một cái dừng chân thì cơ hội sẽ vụt mất bởi kẻ khác.

Lạc Thiên đốt tờ tiền vàng cuối cùng, anh ngồi thờ trước mộ cha. Cả cha và mẹ anh đã mắc một sai lầm lớn, đến lượt anh và anh trai cũng vậy. Hôn nhân đâu phải chỉ dựa trên tình yêu, môn đăng hộ đối cũng vô cùng quan trọng. Đời ông đã làm được gì cho bản thân khi chạy theo vinh hoa phú quý, ông làm tưởng mình sẽ hạnh phúc trong giàu sang, những đứa con được ăn sung mặc sướng mà tự đánh mất sự kính trọng của nhiều người. Đã bao giờ ông được toàn quyền quyết định chuyện gia đình, việc mà người đàn ông coi đó là quyền và nghĩa vụ, hay con cái chẳng muốn khoe về tuổi thơ của ông vì chúng quá sung sướng, chẳng cần lo nghĩ. Thế nên ông không có gì mang theo. Ông chẳng thích uống cafe đen, chẳng là cố tạo thói quen cho bản thân và để cậu bé Lạc Thiên bắt chước.

Nói về cuộc hôn nhân của mình, thay vì kết hôn với một tiểu thư tương xứng, Lạc Thiên rước phải hạng người ham vinh. Cô ta vào nhà họ Cao vì hai chữ mưu sinh, vậy thì hỏi cho cô ta quá rồi còn gì. Những tưởng tìm ra bản thủi trong lối suy nghĩ hèn mọn của cô ta, anh dễ dàng ném ra khỏi bộ não mà

thực ra chỉ toàn là nhung nhớ trong trái tim cố chấp.

Trời chập choạng tối, Lạc Thiên đứng dậy, đảo bước quay đi. Anh vẫn muốn về căn nhà đó.

Chiếc cổng mở hờ, tiếng lá rơi, Khả Vy quét sân loẹt xoẹt. Cu Tom lon ton chạy đến, nhõng nhẽo cô vì anh cứ bẹo má bé hoài. Dù được ẵm trên vòng tay cô, anh vẫn bẹo má bé, bé áp mặt vào người, giả vờ hôn đôi. Khả Vy cười rất tươi, nụ cười khi đó anh thấy là trong sáng.

Rồi Khả Vy xách cặp của anh mang vào nhà, cô cất giày lên kệ, com canh có hôm nấu dở, anh vẫn thấy ngon miệng vì những lời bảo chữa đầy thú vị. Nhiều lúc không muốn nói, anh và cô nhìn nhau rất lâu xem ai chớp mắt trước phải đổ rác. Thường thì anh thắng nhưng số ít lần thua, anh toàn phốt lờ nghĩa vụ, và cô chẳng trách, đến muộn thì người đi đổ vẫn là cô.

...

- Mai táng xong rồi hả anh ?

- À, ừ !

Thế mà anh cứ ngỡ... là cô ấy, chẳng thể nào gạt bỏ định kiến, cũng không thể xóa nhà những khoảnh khắc kỉ niệm bên Khả Vy.

- Chị Vy chưa về sao ? Máy hôm nay em không thấy ?

- Anh... không biết !

Nhược Lam nhìn vào chiếc thẻ tín dụng màu đỏ trên bàn, lơ lửng, phủ một lớp bụi mỏng. Lạc Thiên dường như rất đau khi nói ra ba từ ấy.

Chương 12.20: Vén bức màn sự thật

Cây điều hòa phải không khí mát lạnh vào ngay trước bàn trà gần đó, trong quán có vài ba vị khách.

- Lạc Thiên ổn chứ ?

- Cậu hẹn tôi ra đây nói chuyện về đàn ông à ? Haiz, tôi cũng chẳng biết nói thế nào, anh ta không thể bình thường khi nhà xảy ra đại sự. Bác Trương là người anh ta yêu thương và kính trọng vô cùng.

- Trần Hùng và Khả Vy ở chỗ tôi, Trần Hùng có vẻ không coi anh ta là bạn nữa ?! - Gia Minh đẩy cốc rượu về phía Tuấn Kiệt.

- Kể ra tôi cũng thấy lạ, hôm tang lễ, tôi ở đấy suốt, cậu ta đến có một lúc, còn không hỏi han Lạc Thiên câu nào.

- Hình như vì chuyện của Dương Mẫn nào đó thì phải ? - Gia Minh rót thêm rượu vào cốc.

- À, Dương Mẫn, tôi biết cô bé đó. Đại khái hôm nọ, Trần Hùng gọi cho tôi trình bày về chuyện tình cảm, phiên tôi chuyển lời đến quản lí nhà nghỉ đưa cậu ta chia sẻ của. Tôi đang bận công tác nên không hỏi kĩ nữa.

- Liệu Lạc Thiên và cô gái đó có gì không ?

- Cậu nghĩ linh tinh đấy à. Anh ta kể từ ngày lấy vợ có mang đến ai đâu, hơn nữa đã biết Dương Mẫn là người Hùng theo đuổi, không đời nào anh ta có ý xấu. Mà cậu vừa nói gì cơ, Khả Vy không ở nhà cùng Lạc Thiên, ra chỗ cậu làm gì ?

- Đó, tôi khó hiểu ở chỗ đó - Gia Minh đang tìm cách giải quyết nhưng anh không nói về chuyện cái thai - như cậu nói Lạc Thiên là người đường hoàng, chắc có xảy ra việc gì không ổn.

- Kể từ ngày anh ta lấy vợ tôi đã thấy không ổn rồi. Cậu xem, cậu ta mới 25 tuổi, bằng chúng ta, ở tuổi này chuyện có con vẫn còn quá sớm. Khả Vy lại còn quá trẻ. - Tuấn Kiệt vẫn mãi thấy khó nghĩ ở chuyện này, gần như lần nào nhắc đến vấn đề của Lạc Thiên thì anh sẽ nói vậy.

- Vậy thì có sao, gia đình cậu ta thích trẻ con chẳng hạn ?

- Tôi không nghĩ thế, đứa trẻ sinh ra không chừng là người thừa kế, cần thừa hưởng nhiều tố chất và gen tốt từ bố mẹ. Tôi nghĩ vì...

Gia Minh cho rằng Tuấn Kiệt lò mò đoán ra.

- Bác sĩ yêu cầu !

- Ôi ! Tôi tưởng cậu có phát hiện gì cơ. Nói nghiêm túc đi nào.

- Nếu Trần Hùng và Khả Vy ở chỗ cậu thì hẳn chuyện đã nghiêm trọng, và hai người ấy tin tưởng cậu nhiều. Tôi sẽ nói cho cậu biết một vài khúc mắc của mình, cứ thế này nhìn Lạc Thiên suy sụp tôi không cam. Cậu có nhớ hôm tôi gạ cậu đi gặp mặt Nhược Lam không ? Cái hôm Khả Vy ngã xuống nước, cậu xích mích với cô ấy và cả hai bị tắm bùn, thực ra hôm ấy chúng tôi định kiểm tra chuyện gì đó giữa Lạc Thiên với cô ấy ở đêm tân hôn.

Vũ Gia Minh bỏ cốc rượu khỏi miệng, tròn mắt.

- Nói cụ thể hơn đi !

- Trần Hùng bày cách để Lạc Thiên có cơ hội kiểm tra Khả Vy. Cậu ta đưa ra lý thuyết: bất kì đứa con gái nào đều bị nhột khi đàn ông chạm vào người, và Lạc Thiên tán dương cái suy nghĩ chẳng ra làm sao đó. - Tuấn Kiệt chuẩn bị sẵn tai để nghe Gia Minh phá lên cười, anh cũng thấy lạ là sao mình lại nghe theo hai người gần dờ dẹo đó.

- Cái đó mà cũng nghĩ ra ! Nhưng tức là chuyện này hơi tế nhị, đêm tân hôn của hai người đó có vấn đề gì à ? - Gia Minh lấy tay bịt miệng, tay còn lại lượm khăn giấy.

- Chủ rể hôm ấy bị chuốc rượu không nhiều lắm nhưng lần đứng ra, phải mấy người khuôn vè. Sau hôm đó thì tôi thấy Khả Vy không có gì đặc biệt, cô ấy vẫn nhí nhảnh và trẻ con, còn Lạc Thiên đâm ra tự thân vận. Vợ chồng gì kiêu hãnh, sống với nhau cả đời chứ có một hai ngày đâu. À, còn điều này nữa, lúc cậu bé bồng cô ấy lên, cô ấy dữ như bà chằn, tôi thăm thính cho Lạc Thiên và nhận thấy, dường như họ chưa làm tròn nghĩa vụ với nhau thì phải. Ha ha, khổ thân cậu hôm ấy linh tron.

Nghĩ tới càng thêm tức, thì ra mình bị làm vật thể thân cho kế hoạch dở hơi nhất quả đất. Gia Minh nghiêm giọng.

- E hèm !

- Thế nhưng họ lại có Cao Lạc Ba Chấm !... Chuyện này chấm dứt ở đây nhé, nghĩ nặng đầu mà không có lời giải đâu ! Uống đi !

Tuấn Kiệt nâng cốc, kết thúc cuộc nói chuyện.

*

Gia Minh trở về nhà. Anh bật đèn sáng lên, Khả Vy tay ôm chân ngồi trước tivi, chẳng biết thấy được gì từ màn hình đen ngòm.

- Cô định sống tiếp thế nào ? - Anh hạ người xuống.

- Tôi không biết, chắc sẽ tiếp tục diễn vai trò của mình ! - cô rời mắt khỏi, thu về những ngón chân mình.

- Kể cả khi hai người trong giai đoạn li thân ?

- Vâng ! Chuyện đó đâu ảnh hưởng tới kịch bản ! - cô đếm số ngón chân, kết quả là mười mà vẫn lặp lại, tựa hồ rãnh rồi sinh nhàm chán.

- Rồi sau khi diễn xong ?

- Sẽ biến mất ! Đi tới một nơi nào đó chẳng hạn.

- Nhưng..

- Tôi không có gia đình, không người thân thì quan trọng gì. Chỉ có điều vẫn chưa báo đáp công dưỡng dục của các xơ ở cô nhi viện - khẽ nhún mày.

- Cô được sinh ra thì cũng có quyền tự quyết định cuộc sống, cơ sao cứ phải phụ thuộc vào sắp xếp của người khác ?

Anh đặt hai tay lên vai cô, mặt đối mặt.

- Vậy ư ? Các vị xơ nói với tôi, khi mới tròn tháng, tôi đã không còn gia đình. Cha mẹ tôi là công nhân làm thuê cho tổ chức khai thác khoáng sản trái phép, nghề đãi vàng ven các con sông nhiều phù sa. Những gia đình làm công đều sống quy tụ gần bờ, ngày ngày họ để đám con nít ở nhà để kiếm miếng cơm manh áo. Sạt lở đất thì phải, thiên nhiên nhấn chìm cha mẹ chúng tôi và cả những vách nhà sụp sập. Một vài đứa trẻ con may mắn sống sót nhờ các chú cảnh sát, công an khu vực... trong đó có tôi. Tất cả đều được đưa về cô nhi, Hy Viên dành cho các cháu nữ... Ngay từ nhỏ tôi đã phụ thuộc rồi, kể cả ước mơ trở thành cảnh sát cũng từ hoàn cảnh mà ra. Nhưng tôi thế này thì cứu được ai chứ ? Chỉ là tôi cầu mong những người dân khổ sở được an toàn thôi ! Đến khi lấy chồng, tôi mong được làm người vợ đảm đang, khi có con theo cách này tôi cũng ước ao là người mẹ hiền. Tôi là người đơn giản, có khi tôi yêu cái nghề diễn viên thật rồi !

Trước lúc nghe những lời tâm sự, Gia Minh đã định thuyết phục cô bằng được việc nói ra với Lạc Thiên. Cảnh sát ? Đó đâu phải nghề anh đeo đuổi, ước mơ nhất thời trước hoàn cảnh tù túng, đơn giản vậy thôi. Phần vì anh chưa đủ sâu sắc hiểu cho cô. Trên Lạc Thiên còn có gia đình lớn, cô con dâu bé nhỏ này không dám trái lời Cao phu nhân, anh không biết lí do khiến bà ấy chọn cô nhưng chắc chắn nó bất lợi. Giả dụ nói toạc ra, cứ cho là Lạc Thiên không trách cô nhưng hẳn anh ta sẽ bất bình và mất đi tôn kính bậc trên. Vì cô gái này thiếu thốn quá nhiều tình thương nên mới muốn gìn giữ cho người khác, tấm lòng cô thật đáng quý. Anh đưa hai tay, ngả cô vào lòng mình.

- Cô sẽ luôn được chào đón ở đây !

Căn phòng trở nên ấm áp hơn khi con người ta mở lòng vì nhau.

Chương 12.21: Vén bức màn sự thật

Lạc Thiên vẫn gắng mình đi làm dù trong đầu không thể tập trung, anh đã mất niềm vui trong công việc, cuộc sống và chính bản thân. Cứ mỗi lần nghĩ về ngôi nhà đó thì hình ảnh Khả Vy cứ mông mông điều khiển, hồi thức anh đắm vào ngõ cụt. Gục ngã.

Đi đâu, làm bất cứ điều gì, tất cả đều bám riết lấy mọi cử chỉ gần gũi bên con người ấy. Anh cần ly cà phê mỗi sáng có hương vị của cô, cần được thất cả vạt lòng theo cách cô làm, những chiếc áo là phẳng, đôi giày thể thao thắt nơ sẵn, chiếc ô đặt trong xe mỗi sáng...

Chiều nay lại về nhà, sẽ chẳng có bóng dáng thân quen đâu, những quả trứng rồi sẽ bị ung và đóa hoa héo hon rụng cánh.

- Dương Mẫn là bạn em, sáng nay cô ấy tìm gặp và nói một số thứ, em nghĩ là anh và Khả Vy đang gặp rắc rối !

- ... - Lạc Thiên ném cặp sang bên, gỡ mãi không được cả vạt, anh tức mình chui nó ra khỏi đầu. Dấu ba chấm phức tạp hơn từ rắc rối.

- Cô ấy muốn nhờ em giải thích rõ cho anh Hùng, và em thấy mình cũng cần giúp anh và Khả Vy. - Nhược Lam nhặt cả vạt và xếp cặp lên giá.

- Em quan tâm đến chuyện của anh hơi nhiều rồi đấy ! - Lạc Thiên gặp khó khăn với chiếc cúc ở cổ tay, anh giật mạnh ra thay vì nhờ vả.

- Anh nói như vậy nghe được sao ? Cứ cho như một cô em gái không có quyền can dự, nhưng người yêu cũ thì được chứ ? Em mong anh được hạnh phúc ! - Nhược Lam không để anh át giọng.

- ... Còn em ? Em đã lo xong thân mình chưa ? Em cũng đang bị xô đẩy thôi ! Lại còn chuyện gia đình, ngay cả tới thăm mộ cha em cũng không, em nói mình không dám trách móc người trên mà vô lễ như thế à !? - Lạc Thiên không thích để người khác biết mình đang tổn thương, anh muốn tự vực dậy.

- Đối với em, on nuôi dưỡng xứng đáng làm cha hơn người sinh ra. - Cô không chớp mắt lấy một lần khi nói từ tận đáy lòng - ... Cha anh có quyền gọi em là con ư ? Ông ấy mang nặng đẻ đau em hay cuống quýt lo lắng khi em chào đời, nắn chữ cho em, dạy em tập đọc, dạy bảo em ? Không gì cả, ông ấy làm được gì cho em chứ ! Em chỉ có một người cha thôi.

- Nhưng cha mới là người sinh ra em ! - Anh quát lên.

- Thì sao ? Người mang lại hạnh phúc cho mẹ con em là cha Trịnh. Anh nói đến tình thương, anh nói rằng cha anh thương em nhiều lắm, muốn em làm con dâu ư ? Đó là ích kỉ, ông có nghĩ cho cha em không ? Độc ác ! Đối với em và mẹ chỉ có mỗi cha thôi.

- Em... biết được Trịnh phu nhân ư ? - Anh hạ giọng, ngữ điệu thành khẩn được biết.

- Em biết, ngay từ tên gọi, Trịnh phu nhân, những việc mẹ làm đều hết mình cho gia đình. Mẹ sinh ra em vì mong muốn nhà có trẻ con, có nơi nương tựa lúc tuổi già, em tồn tại để làm cha hạnh phúc, dù không phải con ruột nhưng em vẫn là con của ông !

- ... Liệu con anh có nghĩ được như em không ? - câu hỏi gấp gáp vừa sợ Nhược Lam nghe thấy rõ lại kéo dài để cô giúp anh trả lời.

- Anh nói gì thế ? Con anh... không phải con đẻ của anh ? Chuyện ở nhà nghỉ anh và Dương Mẫn bị anh Hùng và Khả Vy hiểu sai chứ đâu liên quan gì đến...???

- Những thứ Dương Mẫn kể cho em đó, xảy ra y hệt tại ngày cưới của anh ! - Lạc Thiên lấy hết bình tĩnh để nói. Anh nhìn thẳng vào tấm ảnh cưới treo bành chướng trước gian phòng.

- Khả Vy làm thế để làm gì chứ ? - sau khi nghe thêm một vài điều nữa, Nhược Lam cất tiếng.

- Cô ta muốn tìm một người cha cho con mình chẳng ? Tìm được anh thì tốt quá rồi còn gì ! - Lạc Thiên cười nhạt, nụ cười méo mó đến khổ sở.

- Không đúng ! Khả Vy sẽ không làm thế, em tin cô ấy không gạt anh đâu.

- Tin ? Anh về đây đợi chờ bằng cái lòng tin trong lồng ngực - Anh chĩa ngón trỏ vào tim mình, - kể cả khi đuổi cô ta đi, cô ta có thêm nói với anh lời nào ? Định sẽ che giấu đến khi nào nữa, hay cô ta muốn anh rước về ? - cánh tay vung lên chỉ ra cổng.

- Nếu là cô ấy em cũng chẳng có ai để giải bày !

Câu nói này của Nhược Lam khiến Lạc Thiên có chút tỉnh ngộ.

- Cái ngày em dặn dò cô ấy thay em thương yêu anh, em cảm giác cô ấy có rất nhiều điều muốn nói nhưng không thể. Có lẽ vì cô ấy không có người bạn nào đủ khả năng giúp đỡ ?

- Không là anh ư ? - Lạc Thiên thả lỏng đầu ngón tay.

- Bởi vì anh đã không nói ra những nghi ngờ trước cô ấy !

Vấn đề là cả hai đều lo sợ sẽ làm tổn thương người kia nếu lỡ nói ra. Họ sợ vết trầy xước của con tim sẽ không lành lại, mà tự mình pha chế độc dược kì cọ tim mình. Để rồi từ những xước sát tí hon, tróc vảy, loang rộng, lở loét và ăn mòn.

Một lần nói ra, họ sẽ hiểu nhau hơn, nửa kia là thuốc kháng sinh đặc hiệu, chữa lành trái tim như chưa hề rạn nứt. Tại họ nhút nhát quá, nghĩ rằng im lặng

là giải pháp nên nổi đầu đề nén, xô đẩy nhau, trở thành kháng thuốc mất rồi.

- Nhỡ nói ra sẽ làm cô ấy tổn thương ? - Cuối cùng thì anh cũng chịu thừa nhận.

- Vậy anh mong nhận được lí do của người ta ? Em sẽ đi tìm Trần Hùng để nói về việc Dương Mẫn, nếu anh muốn em có thể hỏi chỗ của chị dâu !

*

Chiếc xe đi với tốc độ tối đa cho phép, chằng đường không dài nhưng thời gian như lẽ dề chậm rãi.

- Khả Vy, cô hẹn gặp Triệu Đông Kỳ trước cửa nhà mình có lí do gì vậy ? Mọi chuyện sẽ được giải quyết ? Anh ta có liên quan gì trong việc này ? Cả Trần Hùng nữa, cậu muốn nghe lời xác minh ? - Gia Minh cảm thấy thoải mái thay cho những người bạn.

- Nhượng Lam gọi tôi đến, vì nể cô ấy nên tôi

- Thôi đi, cậu cần biết sự thật quá đi chứ. Gia Minh liếc qua Khả Vy, trông cô ôm đầy mâu thuẫn.

Ba người xuống xe, vừa hay Dương Mẫn được Nhượng Lam mở cửa. Trần Hùng không nói một lời nào hết, cậu thọc tay túi quần.

- Giải quyết tất tần tật cho xong xuôi đi thôi ! - Gia Minh đẩy Khả Vy vào trong.

Lạc Thiên đứng từ hiên, đồng tử anh giãn ra. Sáu ngày không gặp mà cô gầy đi quá nhiều, bé con không phát triển thêm. Chiếc nhẫn ngón áp út như rộng ra so với tay cô. Mái tóc chải vào nếp gọn gàng, kẹp tăm giữ những sợi tóc mai vương buồng, áo váy là chiếc hôm ra đi, ánh mắt vẫn thuần khiết như thế, anh lắc đầu ba lần, xua đuổi chúng để khôi phục lí trí. Khó lắm, yêu thương chạy được quá nhiều vòng so với lí trí, và kẻ nào thua bị nuốt chửng

- Chị Vy, mấy hôm nay vắng bóng chị nhà buồn lắm ! - Nhượng Lam một tay kéo bạn, một tay giữ Khả Vy.

- Không, em còn đợi một người nữa rồi mới vào. - cô rút rề mấp máy, Triệu Đông Kỳ nói nhất định đợi anh đến. Khả Vy khoát tay Gia Minh ra, cô nép vào một góc cổng đợi chờ như thể mình chỉ là một người khách viếng thăm nơi chốn cũ.

Lạc Thiên nhìn theo cô mãi. Không còn nét hồng hào sức trẻ, anh chỉ thấy cần cỗi xám xịt phủ lên lớp da mỏng manh. Mãi rồi anh cũng chuyển hướng, qua ba bậc tam cấp. Và họ chọn khuôn viên để nói, tầm này hàng xóm xung quanh đều đi làm hết. Anh vẫn dõi theo cô chốc chốc, họ cách nhau một chiếc cổng sắt.

- Đó là tất cả những gì anh và chị Vy đã nhìn thấy ! - Nhượng Lam thuật lại cho Trần Hùng tường tận.

Trần Hùng ngo sang Dương Mẫn rồi Lạc Thiên, anh ngắm rất kĩ, không trách ai được, lại càng không thể giận người quá cố.

Khả Vy sợ hãi nhìn vào, qua cột kim loại hình trụ dài, nơi cô đứng cách chỗ họ một quãng ngắn, đủ để nghe. Cô ăn vận tươm tất đến đây, điều cô mong muốn đã đạt được, là những cái nhìn của Lạc Thiên, xoáy thành lỗ. Rồi đột nhiên một bàn tay siết chặt lấy cô và nói :

- Hãy chỉ nghe anh thôi nếu em thực sự yêu Lạc Thiên. - Triệu Đông Kỳ nhét cuff thả hai tờ chi phiếu vào túi ngực trái, bước vào.

- Anh Kỳ ! - Nhượng Lam rạng ngời thể hiện niềm vui trên khóe môi, chột vụt tắt khi tay Khả Vy được gìn giữ trong tay anh.

Cách ăn mặc của Đông Kỳ có chút bất cần, quần mài thụng, áo ba lỗ phủ ngoài sơ mi sặc sỡ để phanh, tóc chồm dựng chồm rạp. Anh muốn phô bày hình ảnh lông bông của gã thanh niên vô kỉ luật.

- Đến đây có việc gì ? - Lạc Thiên không thể im lặng, anh muốn giật phắt cái nắm tay kia, găm lên trong mọi trạng thái biểu đạt cảm xúc.

- Tôi đến để nói sự thật, nói tất cả, về cuộc hôn nhân của anh và Khả Vy.

Khả Vy cảm thấy sự run lạnh ở Triệu Đông Kỳ, anh dùng lòng bàn tay che chở cho cô và mình. Đồng cảm là thứ duy nhất hai người giao nhau.

- Anh biết chuyện đó ư ? - Nhượng Lam tiến hai bước lên trước, đứng đối mặt với Đông Kỳ. Nhưng anh dịch mũi giày nhìn thẳng về phía Lạc Thiên.

- Nhượng Lam, em cũng ở đây, cũng tốt, đỡ phải nói nhiều - Anh thờ ắt - chẳng nào thì ai chẳng biết: Người viết ra những gì cô gái kia phải làm chính là tôi, Triệu Đông Kỳ, tôi được thuê để soạn cho Cao Lạc Trung và Dương Mẫn, cả Cao Lạc Thiên và Khả Vy nên vợ chồng.

Khả Vy giằng tay anh lại, không còn dừng lại ở sợ hãi, giống như hai con thiêu thân chúi đầu vào ánh lửa, bị thiêu tự lúc nào, nhịp tim có thể ngừng đập tức khắc, hoặc chết trước khi lồng ngực nổ tung. Triệu Đông Kỳ vẫn tiếp :

- Mọi thứ, người phục vụ cổ tình đổ ly nước vào váy Khả Vy, du học sinh, yêu nhau ba năm, Ông Mút, giai điệu của con mưa, và cả... việc cô ấy phải nghiền những lúc nào, trước mặt ai, tất cả là tôi tạo ra hết. - dừng cảm nói, xong anh liếm môi thờ dốt.

- Vì sao phải làm thế ? - Lạc Thiên quát lớn, anh lao tới, va vào người Trần Hùng, cũng mặc hằn lên mạch máu, giận dữ giữ lấy cánh tay phải của Khả Vy.

- Điều cuối cùng... tôi là cha đứa trẻ trong bụng Khả Vy !

Chẳng ai lường được câu nói này, tay Lạc Thiên buông ra, sắc mặt anh sa sầm, từng tế bào như đông cứng lại. Băng giá.

Chương 12.21: Vén bức màn sự thật

"Sếp" định post từ trưa nhưng trực tới giờ mạng Zing mới bình thường.

Mong là ngày mai mình thi làm bài bình thường (không kém) không chắc bị lên thót mất!>

Chap này cho các tình yêu đau tim nhá!!!

- Điều cuối cùng... tôi là cha đứa trẻ trong bụng Khả Vy !

Chẳng ai lường được câu nói này, tay Lạc Thiên buông ra, sắc mặt anh sa sầm, từng tế bào như đông cứng lại. Băng giá.

- Anh vừa đùa đấy hả ? - Nhược Lam kinh ngạc, miệng cô không đóng lại kể cả đứt câu.

- Thiếu gì chuyện đem ra đùa mà cậu chọn cái trò khi gì vậy ? - Vũ Gia Minh biết cái bực kia là giả.

- Tôi không bao giờ đem danh dự và nhân phẩm của người khác ra đùa ! - Đông Kỳ từ từ nhìn Khả Vy. Cô chớp mắt nhìn thâm cô dưới chân.

- Mà nói cái chết tiệt gì mà danh dự và nhân phẩm ?

Lạc Thiên xoay người tung hết sức vào cú đâm ngay cửa miệng Đông Kỳ. May buông tay ra kịp và có Gia Minh đằng sau đỡ nên Khả Vy trụ lại. Đông Kỳ ngã sòng soài xuống sân, mặt anh chà vào vệ xi măng, trán dính đầy cát, dưới lớp cát máu rịn đỏ thẫm.

- Anh Kỳ !

Khả Vy và Nhược Lam đồng thời cúi xuống, nhưng Lạc Thiên giữ tay Khả Vy lại, còn Nhược Lam, Triệu Đông Kỳ không cho mình tư cách được cô chạm vào. Hai tờ chi phiếu rơi ra, có chữ kí của ông Trương.

- Thằng khốn, mày vì tiền mà làm trò này ? - Trần Hùng nhô đôm, nắm tay kêu răng rắc.

Triệu Đông Kỳ không nói gì, anh cố đứng lên và chắc chắn mình sẽ còn bị đau, trước khi đi anh đã chuẩn bị một liều thuốc giảm đau chứa thành phần có tác dụng mau đông máu. Anh lần mò tìm kính, đeo, lượm hai tờ tiền và dúi vào túi quần.

- Mày còn không bằng một con súc vật ! - Lạc Thiên điên tiết, con nóng ùn ùn kéo tới, nắm cổ áo Đông Kỳ đâm thêm phát nữa.

- Bỏ ra ! Anh đừng đánh anh ấy nữa ! - Khả Vy ngăn cản, cô không dám nài nỉ mà van xin, yếu đuối giữ tay anh.

- Cô là cái chó gì được can !?

Anh hất tay còn lại mà Nhược Lam ngăn mình, phía bên Khả Vy, anh dùng lời nói để ép cô buông ra. Nếu cô ngã...

Gia Minh nhận lúc Lạc Thiên lỏng tay kéo Triệu Đông Kỳ lên, đứng chắn bảo vệ. Hai tấm chi phiếu ấy có tình để rơi. Anh ta đến muộn như thế có thể cất giữ cẩn thận số tiền lớn, vì mục đích anh ta làm là tiền mã, trừ phi Triệu Đông

Kỳ có ý khác.

- Cô nói đi, cô là vợ tôi hay là con đàn bà của thằng dê tiện kia ?

Khả Vy nhìn thấy từng gân đỏ lòng lên sòng sọc trong ánh mắt đáng sợ, Lạc Thiên bóp chặt cổ tay cô, kiểu đe dọa sẽ ăn tươi nuốt sống nếu trả lời không đúng ý anh.

- Con của cô ấy là con tôi ! - Triệu Đông Kỳ vẫn kiên trì bảo vệ sự việc.

- Mày im đi, tao không hỏi mày ! Khả Vy, tôi sẽ chỉ tin khi chính miệng cô nói ra, con tôi là của ai ?

Anh đã quá áp đặt, con tôi, anh sợ nên đã hét vang trời câu nói đó,... sợ một cơn mưa cuốn đi, sợ ánh nắng chói lóa, sợ cơn sóng phá bình còn cát, sợ mặt trăng làm dâng thủy triều, sợ... một sự thật hiển nhiên không thuộc về mình.

Khả Vy mờ mờ ứa ra, chảy vào cả lớp mô hóa học nhân tạo. “Nếu em yêu Lạc Thiên”, câu nói vừa rồi của Triệu Đông Kỳ khiến cô không biết làm thế nào nữa.

- Em nói đi, xin em đấy, một là của anh, không thì chẳng là gì cả, hay chỉ là cái gỏi em nhồi vào thoi, của anh phải không em ?

Khả Vy ngoái lại nhìn Triệu Đông Kỳ, rồi lại quay sang Lạc Thiên, giờ cô có quyền lựa chọn, nhưng cô không biết làm thế nào cả. Yêu Lạc Thiên thì

phải nói thật chứ, tại sao cứ gạt anh ấy mãi...

- Anh Kỳ, anh không phải hạng người đó ! - Nhượng Lam đứng về phía Lạc Thiên.

- Triệu Đông Kỳ, nghe thấy chưa, Nhượng Lam cũng không tin, đừng dối trá ! - Lạc Thiên cho rằng đây chỉ là con ác mộng và sẽ bỏ qua trò đùa dai dăng.

- Khả Vy, em thừa nhận đi rồi chúng ta rời khỏi đây ! Anh mệt mỏi lắm rồi, anh không muốn nghe con mình gọi người đàn ông khác... - Triệu Đông Kỳ không nói hết câu nữa, muốn ra sao thì ra, anh giao mắt cô thay lời cầu khiến.

Lạc Thiên nuốt từng lưỡi gươm vào họng, anh vẫn gắng tìm kiếm nơi cô.

- Xin lỗi Lạc Thiên, Nhượng Lam... ! - Khả Vy nói trong khi khóe mắt đã bị con nước lũ trào dâng.

Chưa bao giờ gạt tay anh ra khỏi lại dễ dàng tới thế. Cô quay mặt và bước đi. Là anh buông tay trước.

- Tôi không tin ! - Lạc Thiên đập đổ chiếc bàn đá, chén đĩa rơi loang choang. Con sư tử điên cuồng Lạc Thiên xông tới Triệu Đông Kỳ.

- Hùng, cậu giữ Lạc Thiên lại, không sẽ xảy ra án mạng mất thôi ! - Gia Minh chưa kịp can ngăn đã bị xô ngã.

Xung trận, một mất một còn, Lạc Thiên hiếu thắng đập thùm vào bụng kẻ thù.

- Đánh đi, nếu anh cảm thấy tốt hơn ! - Triệu Đông Kỳ khẳng khái, xem như những cú đánh này thay cho tình yêu dành cho Nhượng Lam. - Gia Minh, anh đứng tránh ra !

- Mày anh hùng quá đấy ! - Lạc Thiên nhỏ toẹt cục tức trong họng, xắn cao tay áo. Anh vẫn tiến tới dù mọi người giữ lại, chỉ có hai mẫu đứng về phía Đông Kỳ, nhưng có người quan trọng với anh nhất lúc này, anh chỉ cần cô ấy thôi.

- Anh Thiên, đừng đánh nữa, em xin anh đấy ! - Khả Vy gào lên trong làn nước mắt, cô khụy chân xuống.

- Xéo ra !

- Đi thôi, ra khỏi đây ! - Gia Minh tìm cách di chuyển Triệu Đông Kỳ, nhưng Khả Vy còn chưa chịu, gắng giữ để Đông Kỳ cách cự li an toàn.

- Nhượng Lam đừng giận anh Kỳ, vì em cần tiền, cần đổi đời nên mới trở thành kẻ cơ hội như thế này. Anh ấy bị ép buộc thôi ! - Hẳn Triệu Đông Kỳ có nỗi khó riêng, anh đã làm cho bao nhiêu việc, thương xót và bênh vực cô. Lần này, mong rằng lời nói có thể hữu ích.

- Các người là lũ đều giả, các người cần tiền hay cần gì từ nhà họ Cao sao không nói thẳng ra còn bày đặt, lũ chuột cống thối thây ! Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy nữa. Khả Vy ! Tôi khinh bỉ hạng người như cô ! - trong cơn giận dữ tột độ, Lạc Thiên không kiềm chế nổi nữa, vì anh quá hận, vì anh quá yêu, vì cô đi quá giới hạn chịu đựng của anh rồi.

Khả Vy dừng lại trước ngưỡng cổng ra, đánh rơi ánh nhìn của sự thất vọng thảm hại, tình yêu mục rỗng trong lời nói.

Lạc Thiên đau khổ gập người, anh chẳng còn thiết tha gì nữa.

Hết rồi.

- Chúng tôi đến từ toàn án nhân dân, xin thông báo có lệnh tạm giam Cao Lạc Thiên !

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Là Vợ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tôi thích em

Vũ Gia Minh lái xe chậm rãi khác lúc đi, xe vẫn có ba người, hàng ghế dưới Khả Vy trị thương cho Đông Kỳ.

- Nhẹ tay thôi, đau lắm. Vết thương này liệu có để lại sẹo không ? - Đông Kỳ làm như vừa xảy ra cuộc ẩu đả, đi ngang qua và vô tình là nạn nhân chịu tổn hại.

- Biết là đau mà còn không thủ thế ! - Gia Minh phê bình.

- Nếu anh chăm bồi nghệ sẽ mau liền sẹo ! - lấy bóng gạt cát, xúc cùn vào miệng vết thương hở, rắc thuốc là những gì Khả Vy làm được hiện tại.
- Bồi cái vàng vàng lên trán á ? Kì chết đi !
- Thế thì để thành con rết trên mặt đi cho đẹp ! - Khả Vy lỡ tay chạm mạnh khiến anh đau nhói.
- Anh lái xe đi đâu vậy, chúng tôi muốn đến bến xe !
- Hai người định tha phurong phiêu bạt giang hồ ? Tôi có ý này, cả hai đến chỗ tôi ! - Gia Minh vẫn thẳng hướng xác định.
- Ở lại làm sao được, miếng silicon của tôi không găn nỡ theo thời gian đâu!

Gia Minh nhìn lên kính chiếu hậu. Hai người đằng sau ngượng cười, họ coi như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng lại tìm cách giải quyết bằng việc đi xa. Lúc lựa chọn giữa việc nói thật hay nói khác đi, rõ ràng Khả Vy đã xác định phải rời khỏi.

- Anh cũng biết chuyện rồi à ? Vậy thì em bỏ bị quanh người được rồi đấy !

Khả Vy bỏ tay xuống, cô lắp lợ còn lại và ngồi lặng im. Không làm theo.

- Vì đứa trẻ là em trai Lạc Thiên !

Cô thất mình khi một lần nữa nhắc tới hai chữ Lạc Thiên, đặc biệt hơn là những gì cô vừa nghe. Gia Minh cũng vội tấp vào lề đường theo dõi.

- Trước ngày mất, ông Trương gặp anh. Ông không muốn Nhượng Lam và Lạc Thiên, kể cả Lạc Trung hay Lạc Nhã biết mình có con với một cô gái còn quá trẻ. Vì chuyện này ông làm mọi cách để thuyết phục Cao phu nhân chọn vợ cho Lạc Thiên và yêu cầu mang thai giả. Nhưng đến khi Cao phu nhân biết được Nhượng Lam cũng là con gái ông, bà giận dữ vô cùng, đưa đến quyết định kết thúc hai tám năm hôn nhân và rằng chấm dứt việc thuê chúng ta, đứa trẻ đó bị bỏ mặc, bà chẳng cần quan tâm bất kì thứ gì nữa, nó còn có mẹ, nếu muốn ông Trương hoàn toàn được quyền đoàn tụ mẹ con nhà ấy. Nhưng ông không thể, hình ảnh người cha hết lòng vì con, đặc biệt là Lạc Thiên sẽ sụp đổ khi anh ta biết rằng mình làm bố của đứa trẻ chính là em trai. Nhưng có vẻ như ông không biết rằng Lạc Thiên cần em, Khả Vy ạ !

- Vì thế mà cậu chấp nhận mất tình yêu của mình và kẻ khác, rồi biến mình thành kẻ xấu xa... ?

- Anh không thể hiểu được những người thấp bé chúng tôi trong xã hội đâu ! - Khả Vy dựa vào ghế, thật may vì hy sinh của cô không hề vô nghĩa. Lạc Thiên sẽ mãi được tôn kính người cha dù anh đã mặt sát cô thậm tệ.

- Các người suy nghĩ thiên cận vậy nhĩ ? Chúng ta cùng tồn tại trên thế giới này, cùng là con người, tại sao lại cứ phải đặt người khác lên trên mình chứ ?
- Gia Minh bắt đồng quan điểm. Anh lướt qua hai tờ chỉ phiếu, bây giờ không mấy người dùng phương thức này để nhận tiền, chúng bị vô hiệu, thì ra chỉ là hai tờ giấy được xử lí qua máy in màu.

- Không hẳn, đến khi nào yêu một người anh sẽ hiểu ! - Triệu Đông Kỳ cắt ngang - Khả Vy, em chẳng sợ ế đâu, có anh đây này ! - cái nháy mắt với người bên cạnh khiến cơ mặt nhói đau.

*

- Công ty Countdown tuyên bố phá sản. Hợp đồng dự án Đại Long phải do người đứng ra chịu trách nhiệm giải quyết, giám đốc của Trường Tồn, ông Cao Lạc Thiên sẽ có nguy cơ hầu tòa nếu không trả đủ số tiền cho bên thi công. - Vị luật sư báo cáo kết quả trước cuộc họp bàn.

Chính việc bỏ ra khoản tiền bùng bít tay nhà báo, Lạc Thiên bị các ngân hàng đề ý và siết nợ.

- Tôi đã nói cậu ấy đừng vội vàng kí kết mà không nghe. Giờ chúng ta kiếm đâu ra mấy nghìn tỉ để đắp vào đây. Đại Long bao gồm một khu vui chơi giải trí, một sân vận động chứa hai chục nghìn người, năm tòa trung cư cao cấp kèm các dịch vụ xã hội khác. Countdown trước đây mới ứng ra 30%, bên tôi góp 15%, nhà Vũ và nhà Trịnh là 10% nhưng họ đã rút ra và chịu bồi thường một phần. Giờ chỉ ăn cắp ngân hàng mới có, lại còn sắp tới ngày khánh thành nữa chứ ! - Tuấn Kiệt cau mày, san sẻ nỗi thống khổ cùng anh em

- Họ có kế hoạch niệm thu tài sản riêng của ngài vào ngày mốt, căn nhà số 888 và các tài khoản ngân hàng sẽ bị khóa vận. Sau một thời gian gia hạn nhất định nên chúng ta không mang tiền tới, họ rao bán ngôi nhà và một phần dự án Đại Long để thu hồi vốn. Trước mắt ngài có thể bị giam lỏng vì chữ kí của ngài độc lập với Trường Tồn, họ e sợ ngài bỏ trốn.

Lạc Thiên dốc sạch cốc nước lọc, ngôi nhà ấy là kỉ niệm duy nhất còn sót lại. Anh không muốn lãng quên và bị khai trừ khỏi hồi ức. Lắc đầu về thực tại, cần phải lo chuyện đại sự trước.

- Anh huy động được một phần trăm! - Lạc Trung nói với giọng bất lực, tài sản nắm giữ của anh là phần kết cấu vật chất của Trường Tồn, số tiền đem ra dùng chỉ có thể hào phóng với cuộc sống một đại gia đình là cùng, anh đã tính thêm phần của cả Lạc Nhã, các anh em trong dòng họ. - Có lẽ Trường Tồn sẽ lo được một đơn vị ! - là con số đứng bên phải khoản tiền - Vay mượn thêm từ đối tác nữa.

- Tôi và Trần Hùng sẽ đi ngoại giao, may ra chỉ thêm được 0.6%.

- Vẫn còn rất nhiều.

- Tổng tất cả mọi thứ thế chấp được của giám đốc áng chừng 0,8% - cô thư kí Phan tổng hợp thay Lạc Thiên. Bạn bè và đối tác của anh đã tính vào những người trên rồi, số này là tiền thế chấp toàn bộ tài sản công và tư.

- Chừa lại ngôi nhà cho tôi ! - so với khoản tiền khổng lồ ấy thì ngôi nhà chẳng giá trị là bao, câu nói đầu tiên trong ngày của anh.

- Vậy chúng ta có gần 9 phần rồi. Kiểm đầu thêm được nữa. Người đứng đầu Countdown đã thụ án về những khóa nợ xấu, xét kĩ bản hợp đồng thì Lạc Thiên mới là người sở hữu Đại Long, 3 phần của họ tính vào chi phí hủy hợp đồng. - Trần Hùng bấy giờ mới tham gia - Họ Trịnh thì không thể nhờ vả, họ Vũ, làm phiền anh Minh thôi chứ ông Vũ có mà nạt thêm ấy.

*

Vũ Gia Minh vắt tay lên trán, anh suy ngẫm về câu nói của Triệu Đông Kỳ : “đến khi nào yêu một người anh sẽ hiểu”, tình yêu đích thực là khi con người ta sẵn sàng hiến dâng, hy sinh, đánh đổi mà không suy tính thiệt lợi, là được góp phần, dù âm thầm, lặng lẽ vào hạnh phúc trên khóe môi người ấy.

Nhắm mắt lại, gương mặt đầu tiên hiện lên sẽ là hình bóng canh giữ thứ tình cảm thiêng liêng. Không sai. Anh từ từ hạ lớp mi xuống, người hiện ra sẽ là người anh thương ư ?

- Hù ! - Khả Vy đi từ trong ra, cô xòe mười ngón tay lòe trước mặt.

- Cô điên hả ? Làm cái trò gì đấy !?

Khả Vy nhún vai, anh ta tự đứng lại nổi quạu, khó chịu với mình. Cô chỉ định đùa thôi mà. Gia Minh ngồi dậy, mặc thêm chiếc áo sơ mi ngoài, đóng cửa. Lúc quay về, anh nhìn một tin nhắn của Tuấn Kiệt: “Tôi sẽ trả lời sau !”. Một Gia Minh vẫn luôn nhiệt tình với bạn bè, sao trong trường hợp này lại lưỡng lự.

Anh từ chối việc ăn cơm cùng đám đàn em để về nhà. Vừa mở cửa mùi cá rán đã xộc vào mũi.

- Chỉ có rau muống và cá chấm mắm ? - Anh ngồi phịch xuống, nhìn Triệu Đông Kỳ và Khả Vy rồi dùng com.

- Thông cảm, tôi không khéo tay cho lắm !

Khả Vy không thể nấu một bữa ăn khá hơn, nếu Đông Kỳ không nhắc nhở đừng cho thêm gia vị thì món ăn chỉ đáng bỏ đi. Những khúc cá sạm cháy, không nguyên vẹn.

- Nhưng hôm qua cũng là món này !

- Vì họ chỉ rao bán những thứ đó gần đây ! Tôi mua động viên ! Hi hi ! - Cô gỡ phần xương và gấp trên đĩa, khựng lại khi người trước mặt không phải Lạc Thiên.

Gia Minh lia lưỡi, anh định nói nhưng lại thôi, cứ thế trong suốt bữa ăn, liệu nói ra thì...

- Đây, hẳn xảy ra chuyện rồi ! - Anh cúi mặt xuống bát com nhưng mắt liếc nhìn cô, cầm thìa chọc vài hạt com sót lại.

Khả Vy để hột hoảng hoi, chiếc thìa trong bát leng keng vì bị thả tuột:

- Lạc Thiên bị làm sao ? Chuyện gì xảy ra với anh ấy ? Anh nói nhanh xem nào ? Có vấn đề gì ?

- ... - Gia Minh biết có nói cô cũng không giải quyết thay được, chỉ làm lòng thêm tơ mòng. Phản ứng của cô, anh không thích.

- Cậu nói đi, tại chúng tôi mà cậu ấy xảy ra chuyện gì ? - Đông Kỳ sốt sắng.

- Là tòa án có lệnh tạm giam nếu trong thời hạn mười lăm ngày hắn lo đủ ba nghìn tỉ cho dự án Đại Long. - anh đành chấp nhận làm kẻ truyền tin vậy.

- Ba nghìn tỉ ? - bốn con mắt tròn tròn, khoản tiền quá lớn để minh họa trên đầu ngón tay ví như mỗi ngón là một chữ số.

- Giờ đang cần hơn bốn trăm. Nếu đem bán hạ giá một phần dự án sẽ tránh được việc lãnh án, nhưng thế thì không thể hoàn lại thâm hụt, hắn sẽ mất trắng khoản tiền lên tới trăm tỉ chứ chẳng ít, và sẽ phải làm việc rất vất vả trong thời gian rất dài mới mong có thể khôi phục. - đây là anh còn nói giảm mức độ nghiêm trọng.

- Anh có thể giúp đỡ Lạc Thiên được không ?

Giúp giúp giúp, lúc nào cô cũng đặt Lạc Thiên lên trước. Anh đã giúp đỡ cô và hắn bao nhiêu, tại sao chưa một lần nghe thấy từ cảm ơn. Đến hôm nay anh phát hiện ra mình dành cho cô quá nhiều mà không trông đợi gì cả.

- Phải là sao bây giờ ? Vào tù ư, Lạc Thiên có gây tội gì đâu ?

- Không phải cứ cướp giật và gây thương tích, giết người mới bị bỏ tù, còn có tội phạm kinh tế nữa... tôi cũng suýt vài lần bị tống vô đấy thôi. Cả cô

nữa ! - Gia Minh có chút ghen tức.

- Làm cách nào để kiếm được tiền đây ? Anh có bao nhiêu, cho chúng tôi vay với, nhất định sẽ hoàn trả ! Sống trong tù khổ sở lắm ! Anh ấy vừa mất cha lại còn chuyện của tôi, tôi không muốn anh ấy chịu thêm nữa...

- Ồ ! Phải giúp chứ ! Tôi có từ chối đâu ! - Lại một lần nữa anh bị đôi mắt kia sai khiến. Vì sao nhỉ, anh có trái tim dành cho bạn bè chứ đâu đặc biệt dành cho người con gái nào (?) - Tôi sẽ giúp vì... là bạn của Lạc Thiên !

- Và của cả tôi nữa chứ ! - Khả Vy cười rất tươi, cô xem ra chỉ coi anh như một người bạn không hơn.

- Đừng vội mừng, tôi chỉ có một phần, số tiền nhiều như thế đâu thể hô lên là có được ! - Gia Minh thừa biết dùng riêng tiền hoạt động quầy bar của mình mà cha anh phát hiện thì sẽ không thể yên ổn. Anh đặt lợi ích của mình ở chôn nào ?

Chương 13.2 : « Tôi thích em »

Cả buổi tối Khả Vy chạy đi chạy lại, cô nhún số liên hồi nhưng phim thực hiện cuộc gọi tuyệt nhiên không động tới, rồi băng quơ nhìn ra khung cửa sổ. Đồng Kỳ lại gần Gia Minh nói chuyện.

- Giờ thì cậu hiểu chưa ?

- Hiểu gì ?

- Đừng có chối ! Không qua được mắt tôi đâu !

- Chẳng biết anh nói gì, tôi đi tắm đây !

- Cậu vừa ra khỏi nhà tắm cách đây hai mươi phút ! - Đồng Kỳ ngược lên bầu trời, nơi ánh trăng chiếu rọi, nơi những vì tinh tú lấp lánh tô điểm màn đêm - Thật là khó cho cậu !

- Khó ? - Gia Minh vắt áo lên vai.

- Nhân vật chính trong lòng Khả Vy là Lạc Thiên, họ đã chấm dứt, cậu vực dậy giúp cô ấy thật tốt nhưng định kiến lắm. Cậu dám chứ ?

- Nguyên tắc của tôi là nói không với người đã có chồng ! - Gia Minh giật thóp.

- Anh được phép lựa chọn ư ? Lạc Thiên đã đánh tôi rất đau chứng tỏ anh ta rất yêu em tôi, nói những lời đau nhói bởi bị tình yêu làm điên dại nhưng cậu lại thể hiện tình cảm bằng cách khác, bao dung và cao cả hơn. Lời nói và hành động của cậu vốn chẳng ăn nhập gì nhau nên đừng có bào chữa.

- Thế giới này thiếu gì người dễ yêu, tôi mù hay sao mà chọn con nhỏ này !

Triệu Đồng Kỳ nói thêm câu sau vì chắc chắn Gia Minh sẽ gạt phăng. Anh dò xét qua ánh mắt.

- Hai người đang nói chuyện gì đó ? Nghĩ ra cách giúp Lạc Thiên chưa ? Gia Minh, anh có thể gọi điện hỏi thăm được không ?

- Hỏi thăm là cái gì ? Tôi không hiểu từ đó ! Gọi cho họ lúc này càng làm rối hơn thôi. Mai tôi đến bàn trực tiếp.

- Đừng gắt lên ! Anh có khát không, uống nước nhé !

- Đừng có nịnh nọt ! - Gia Minh càng thêm bức hơn, chưa bao giờ cô mang nước đến cho anh vô mục đích.

- Khả Vy, vừa rồi em có bị hắt xì hơi hai cái không ?

Nếu có thì người nào đó đang nghĩ đến em đấy ! - Triệu Đồng Kỳ bật cười, phá tan căng thẳng.

- Sao nãy tôi thấy cậu nói con nhỏ này là em ? - Gia Minh bắt ý vội chuyển chủ đề.

- À, ngày xưa cha mẹ tôi và cha mẹ Khả Vy đều làm nghề khai thác khoáng sản thuê, chúng tôi sống như một bộ lạc người nghèo đói, chung lều bạt, mái tranh. Mãi sau này khi tìm hiểu kỹ về lai lịch Khả Vy tôi mới biết đã từng sống dưới cùng khoảng trời bé nhỏ. Nếu tôi nhớ không lầm thì Khả Vy là đứa quấy nhiễu nhất trong nấy đứa út ít, khi ấy tôi bảy tuổi, phải trông cả đám chúng nó. Tôi hay nhét khăn mặt khô vào miệng nó vì gào rất thảm. Con bé đen xì như chuột chũi ấy - Triệu Đồng Kỳ chen thêm chi tiết quấy khóc nhiều, còn lại đều chân thật, anh đã chăm sóc cô những tháng đầu đời, dựa vào nhau để tồn tại, để cha mẹ chút bớt gánh lo.

- Ngay từ đầu gặp anh em đã thấy rất gần gũi rồi ! - mắt cô gọn nước.

- Có thật không ? Hồi ấy em mặc cái váy chóc lè lẹ và rất hung hăng đó !

- Tại em vừa làm hỏng xe của Lạc Thiên ! - Khả Vy hí hửng cười, ở bên Triệu Đồng Kỳ và Gia Minh cô thấy thoải mái vô cùng nhưng có những gò bó tuyệt vời mà con người sẵn sàng đánh đổi thì duy nhất một người mang tới.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng lọt qua khe cửa, Khả Vy trở mình, không biết trăng có chiếu tỏ khung cửa sổ ấy. Cô thao thức, hai bên gối ướt đầm. Anh dù ruộng bỏ, khinh bỉ, hận cô, sao đôi mắt vẫn mãi miết theo đuổi trong từng giấc mơ, khiến cô quẫn quại, khôn nguôi.

Hét lên rằng «

Anh yêu em

» khi được làm bố, đặt môi hôn khi chúng ta đứng dưới vòm nhà thờ, nói «

Người của tôi đây !

» trước tên gác cổng vũ trường đô to để em theo vào, «

Vy Vy kén ăn lắm, cô ấy không thích ăn hạt sen đâu!

», anh cướp đồ ăn của em,... bằng cách nào em tổng khứ mình ra khỏi nhưng nhớ được hả anh ? Em xin lỗi, em vẫn yêu anh nhiều lắm, nhưng mình đã lạc nhau xa quá rồi.

Khả Vy bật dậy, hai ống mũi tắc nghẹt, cô ra ngoài ban công. Những giọt sương đêm lạnh buốt.

...

Gia Minh đứng ngay sau cô.

- Tôi hỏi một câu thôi nhé, phải trả lời chân thật.

- Huh ? - ngó quanh, cô điềm tỉnh trở lại - Trước anh tôi không cảm thấy mặc cảm một chút nào, có gì dối chứ. Anh nói đi !

- ... Gặp tôi trước, em sẽ thích tôi... ? - Gia Minh nhìn thẳng vào mắt Khả Vy, anh không dùng bộ phận giả sử trong câu, thứ anh muốn chỉ là câu trả lời.

- ... - Khả Vy hoang mang hơn là ngạc nhiên vì thái độ nghiêm túc của anh.

- Tôi thích em đây !

Con gió hắt hiu rung rinh cành lá, chậu hoa quỳnh góc ban công, giờ này hoa quỳnh đã tàn.

- Anh... Gia Minh... tôi có chồng rồi mà !

Hoa đêm mai lại nở, nhưng anh chỉ có đêm nay thôi.

- Tôi có đòi hỏi gì từ em đâu ! Trả lời đi !

- Anh đã rất tốt với tôi, luôn ở bên tôi những lúc tôi cần, anh làm tôi cười nhiều, tôi rất vui nhưng tôi... anh biết đấy, tôi đã lập gia đình.

Hơi thở bị kìm lại và hắt ra nghe rõ, nhịp lỗ lảng.

- Thôi vậy, coi như này giờ Vũ Gia Minh bị mộng du, đừng mông lung cho nặng đầu ! Ngủ đi ! - Anh úp lưng về phía trắng.

- Khoan đã,... thực ra không phải gặp ai trước, có những lúc tôi cũng nghĩ đến anh...

Còn một nụ hoa quỳnh chưa đủ ngày để nở.

- Anh... không xấu tính như Lạc Thiên, chín chắn, có cố chấp mà lại nhường nhịn... Ở bên anh... tôi cũng từng dao động... thì... - Ánh trăng chiếu rọi khuôn mặt Khả Vy tới nhân ảnh của anh, cô đẹp nhất trong anh là lúc này - tôi cũng thích anh, nhưng chỉ là thích thôi, hình hơn bạn bè một chút ấy - Cô duỗi ngón trỏ và ngón cái song song, cách nhau nửa xentimet, những ngón còn lại nắm chặt - gặp anh nhiều hơn tôi đã... - cô cũng không nhắc tới mệnh đề quan hệ nếu-thì, có điều nói trong thời quá khứ.

- Xi top ! Hiểu rồi, mai đừng cho tôi ăn rau muống nữa ! Ngủ ngon !

Anh để lộ lúm đồng tiền, chống tay ngáp, đổ người xuống sàn, gác chân lên Triệu Đông Kỳ, nhắm mắt.

*

Ánh trăng bị mây che lấp một lát rồi lại tỏ, Lạc Thiên trăn trở, anh lúi điếu thuốc ra, không có ý định châm lửa.

Đôi mắt nhìn lần cuối ấy khiến anh không tài nào ngừng nghĩ về. Anh đã giáng quả tạ nặng ngàn tấn vào màng nhĩ cô, nhất thời không nghĩ đến hậu quả

của câu nói. Anh nhớ cô lắm, khao khát cháy bỏng những thứ không thuộc về mình. Thật là ngớ ngẩn khi anh muốn mình bị giam trong nhà tù, khi ấy cô sẽ đến thăm ư...

Yêu là phải biết chấp nhận, khoan dung trước những khiếm khuyết và vết dơ quá khứ của nhau. Đạt độ lượng tới nhường vậy hăng nói từ yêu, anh đủ khả năng chưa ?, thế mà đã quá quắt phi báng cô. Giờ anh muốn làm ngơ tất cả, chỉ cần cô quay trở về thôi, anh sẽ vẫn chờ bước chân chậm rãi đi cầu thang, mong mỏi được nghe tiếng bé con đập, chuẩn bị quần áo, đồ chơi cho bé, được ngắm nhìn hai mẹ con say giấc nồng. Muộn rồi, khi chạm tới tình yêu thì cô đã xa tầm với.

*

Gia Minh mang thẳng tiền mặt tới, để trong túi đen đặt trên bàn.

- Cậu làm tôi ngạc nhiên đấy Gia Minh, chiều qua cậu nhấn còn tính xem thế nào mà hôm nay thực hiện luôn, gom tiền nhanh nhất hội ! Tôi càng ngày càng coi trọng cậu ! - Tuấn Kiệt trực tiếp pha nước mời.

- Túi này là của Phi Hàm, túi này là của Khả Vy ! Tôi cho họ vay chứ phần của tôi chỉ bé tí thế này thôi ! - Gia Minh đưa thêm một bọc nhỏ khác bé bằng một phần mười hai túi kia, giá trị tỉ lệ với kích thước. Anh nhìn về phía Cao phu nhân. Bà cũng đang lo lắng cho việc của con trai.

Ai cũng thừa hiểu nhân cơ hội cải thiện hình ảnh giúp Phi Hàm trước mặt tiền bối, cốt là tâm ý tốt của Gia Minh tuy nhiên về việc Khả Vy thì họ lấy làm lạ. Họ đã cố tránh nhắc đến tên cô.

- Vậy là vẫn còn những bốn trăm hai chục, xoay sở bằng cách nào đây ? Nghĩ hết cách rồi, chúng tôi cũng đã vay dài hạn ngân hàng và dùng vốn dự trữ của một vài chi nhánh để dồn vào ! - Là thư kí của Lạc Thiên lên tiếng.

- Anh Thiên cố gắng lên nhé, chúng em sẽ không để anh bị giam đâu ! - Cô em Lạc Nhã khoác vai anh trai. May mắn cho Lạc Thiên lúc hoạn nạn còn có gia đình và bạn bè ở bên, cô thầm cảm ơn những người có mặt thay, trong đó có Gia Minh.

- Kể cả vào tù hay không ông Cao Lạc Thiên vẫn phải trả số tiền đó. Trừ khi phá giá Đại Long ! - Luật sư nói - Nhưng làm như vậy chẳng khác nào giảm uy tín và chuốc thiệt hại về.

Không ít công ty giải trí văn hóa nghệ thuật trong và ngoài nước có nhu cầu giao dịch trọn gói công trình lớn này. Việc chia nhỏ và bán tháo đem lại nguồn tiền tức thời, những địa điểm đẹp, các văn phòng và khu giải trí đặt chỗ thiên thời địa lợi sẽ đắt khách, còn lại một vài vị trí có tầm chiến lược về lâu về dài chẳng ai ngó ngàng tới. Chiếc áo chỉ bán được giá khi còn nguyên nhãn mác cùng chi tiết trang trí.

- Biết xoay thế nào đây ?

Ấy thế người chịu trách nhiệm về mặt bình chân như vại, chẳng có Đại Long nào trong đầu.

- Còn cách này nữa nhưng...

- Cậu nói đi ! - ai nấy đổ dồn tập trung vào Vũ Gia Minh.

- Cha tôi rút khỏi Đại Long phần vì họ Cao các người có những bài báo không hay về quan hệ giữa Lạc Trung, tôi và Phi Hàm. Cha tôi rất coi trọng Phi Hàm phần vì tài trí sắc sảo. Ông giao phó cô ấy làm trợ lí cho tôi và mong tôi chú tâm nối dõi cơ nghiệp. Gia đình cô ấy rất hoàn cảnh, sống nhờ sự bảo trợ của tôi nên cô ấy đã đem tiếng hát giúp tôi mở rộng các quán bar. Việc này ông không cấm được bởi cô ấy luôn hoàn thành công việc. Cha tôi lòng tự tôn rất cao, nếu họ Cao thừa nhận việc đã làm thì ông sẽ bỏ qua và... nếu tôi chuyên tâm làm xây dựng thì năm trăm hay một nghìn tỉ ông cũng làm mọi cách giúp. - Anh thừa hưởng không ít tính cách từ cha nhưng không cao ngạo mà trọng nghĩa khí hơn.

Lạc Thiên đón nhận ánh mắt coi mở của Gia Minh, anh ta là người quá vĩ đại. Dù không chấp nhận hay thuận theo nghiệp gia đình nhưng đã nói ra thì hẳn sẽ giúp tôi cùng.

- Nếu Trường Tồn và tập đoàn xây dựng họ Vũ tạo liên kết sẽ ngày càng lớn mạnh, đây là việc nên làm ! Được, phiên cháu hẹn lịch giúp ta gặp ông Vũ !
- Cao phu nhân nói bằng chất giọng quyền lực, nhưng có sắc thái tình cảm. Qua cuộc hôn nhân thất bại, bà hiểu ra tình yêu là điều thiêng liêng và cao quý, tình yêu không thể cưỡng ép và nó bình đẳng với tất cả mọi người. Như chồng bà với cô gái Yến Yến chẳng hạn. Và tình bạn cũng là một nên tảng vững chắc, không thể thiếu trong cuộc sống này.

Gia Minh gật đầu.

Khi cuộc bàn luận kết thúc, anh ra khỏi đầu tiên. Trong bãi đỗ xe, Lạc Thiên tìm gặp:

- Vì sao anh lại tốt với tôi vậy ?

- Tôi đâu nói là mình sẽ đầu quân cho những công trình xây dựng chứ ? - Anh thọc tay túi áo tìm chìa khóa.

- Nhưng anh sẽ làm ! - Lạc Thiên chắc nịch

- Haiz... coi thời sự, nhiều gia đình trắng tay vì đề điều, thủy lợi trực trặc, còn cả những ngôi nhà sống dưới đồi núi khai thác cạn kiệt, rất nguy hiểm ! Kinh doanh vũ trường có lợi nhưng tôi thấy bất công trong xã hội, người thì trung diện long lanh, người thì chẳng có gì cả ! - Gia Minh nhìn vào chiếc lắc

tay của mình, nó được làm bằng vàng, tư lự.

- Như thế thì uống quá ! - Lạc Thiên cụp mi, anh đã hiểu vì sao Lạc Trung đường hoàng lịch sự mà lại thích chơi với Gia Minh, người tưởng như vô tổ chức, sống theo chủ nghĩa cá nhân.

- Vũ trường sẽ là nghề tay trái của tôi ! - Vũ Gia Minh cười nửa miệng - Gọi là câu lạc bộ để các bạn trẻ thư giãn, xả hơi thì hay hơn ! Mà... khi Đại Long đầu giá thành công rồi, anh phải trả tiền nhượng lại một phần câu lạc bộ cho tôi đấy !

- Nhất định ! Nhưng tôi đâu có tham gia gì vào chuyện kinh doanh ?

- Vợ anh thì có đấy ! - Vũ Gia Minh không để Lạc Thiên nói thêm gì, anh vào xe, đóng cửa và lái đi.

Chương 13.3 : « Tôi thích em »

Phuong Nguyễn

yêu quái của "Sếp" >

Cao phu nhân từ chỗ họ Vũ ra về, thanh thoi day sống mãi. Là bậc cha mẹ bà hiểu vì muốn tốt cho Gia Minh, ông Vũ mới hạ kế sách, cũng như bà muốn tốt cho Lạc Trung. Có cha mẹ nào không nghĩ về con cái.

- Phu nhân, chúng ta đi đâu tiếp ? - Quán gia Tôn giúp bà lau mắt kính.

- Tôi đã hẹn ông Trịnh, thực hiện điều mong mỏi thay chồng !

Quán gia gật đầu, người quá cố có thể mỉm cười .

- Bà Cao hôm nay rảnh rồi qua chỗ tôi chẳng hay có việc gì ?

Phòng làm việc của ông Trịnh ngập mùi thuốc, đồ đạc ngổn ngang, sai vị trí, thiếu sinh khí trầm trọng.

- Là việc của Nhượng Lam. Thật không ngờ chung sống bao năm mà chúng ta không hề hay sự thật này - Bà vào đề bằng sự đồng điệu trong tâm hồn của hai kẻ già - Họ thật tàn nhẫn ! Tôi hiểu được tâm trạng ông. Hẳn tôi cảm phần mười phần thì ông gấp ba gấp bốn. Nhượng Lam chẳng phải máu mủ nhưng tôi rất yêu quý nó, coi như con cháu trong nhà, ngờ đâu lại chung huyết thống với chính con mình. . . Tội nghiệp, chuyện của nó và Lạc Thiên đẹp thế mà... Ông đã hiểu mục đích tới đây của tôi ?!

- Bà đừng nói vô ích, trên đời tôi ghét nhất là dối trá.

- Con bé Nhượng Lam tiểu tụy đi nhiều lần, tự dần vật nột mình trong phòng hàng giờ, ôm ấp tấm ảnh gia đình gồm ba người. Nó sợ gặp tôi đến nỗi nép mình sau Lạc Thiên mãi. Ngày tang lễ, ông không tới, nó cũng thế. Vết thương trên người nó chưa lành bởi cơ thể không chịu điều hòa. Tôi hỏi nó bị sao, nó bảo trượt ngã trên đường đầy cát. Nó chẳng có lỗi gì cả thế mà cứ khẳng khái xin tôi tha thứ. Hôm qua tôi nói sẽ đến khuyên giải ông, nó đã quỳ xuống và cảm ơn tôi thành khẩn, nói rằng ông mới là người nó tôn kính, thương yêu - Bà không bênh vực sai trái, chỉ là bao bọc hậu quả của bao năm về trước, mà mình-một tác nhân gián tiếp dẫn đến.

- Bà thật giàu lòng vị tha, nhưng tôi không thích nghe chuyện tình cảm ! - Ôn Trương quay mặt đi, xô những nếp nhăn trên khuôn mặt.

- Thử nghĩ xem, nếu không có nó, gia đình ông đã tan nát từ lâu. Bà Trịnh có lỗi, phải chịu trừng phạt. Không sai nhưng toàn án lương tâm đã thay đạo lý hành xét. Đề ông bẻ trên tay con người khác, vui sướng khôn xiết thì bà ta tự nuốt trái đắng. Vị của trái đắng thế nào nhỉ ? Tôi và ông mới chỉ cảm nhận được một phần thôi, còn bà ta sống chung với nó lâu dài. - Bà Cao lấy điều thuốc trên gạt, gảy tàn vào ly rượu trắng. Vừa chạm chất lỏng, tàn dư nổi lên bèn, chúng quá nhẹ để lắng xuống đáy.

- Bà dễ yên được chuyện này à ? - Ông Trịnh xoay ghế trở lại, vì khinh giận ông Trương nên mới tìm cách gây trở ngại cho họ Cao, đáng lẽ quý bà Cao cũng phải phần nộ, đằng này lại tìm cách chấp vá gia đình cho người khác.

- Nghĩ ít đi, mở rộng lòng thêm, gạt bỏ những thứ khó chịu sẽ là liều thuốc thanh thân cho đời. Ông Trương mất rồi, có thán trách chi nữa. Ông đừng gay gắt như tôi để khi mất hết mọi thứ rồi sẽ chẳng còn cơ hội hối.

*

Những bông hoa li ti lâu ngày không ai chăm bón vẫn đua nhau nở rộ phía trước cửa nhà, không thanh tao bởi chúng là hoa dại, gió mưa nắng cháy chẳng thể quật ngã sức sống dẻo dai qua ngày tháng. Một phụ nữ trẻ tuổi từ từ hạ người xuống, nâng đỡ từng khóm hoa trên đôi tay thon nhỏ.

- Bính Boong !

Có thể trò đùa của ai đó, một người rao vặt phát tờ quảng cáo hay đại loại, bởi nếu phải người-không-xa-lạ trong ngôi nhà này sẽ chẳng ấn chuông vì công không hề khóa. Nhượng Lam tắt bếp ra mở.

- Chị tìm ai vậy ? - Cô nghĩ người ta nhầm địa chỉ.

- Tôi tìm Cao Lạc Thiên !

Yến Yến bước vào, sắc môi nhợt nhạt, một tay xoa bụng một tay chống lưng, thông dong.

- Cô là người yêu của Triệu Đông Kỳ ?

- ... - Nhược Lam không buồn đáp - Chỉ đợi một lát anh ấy sẽ về ! - cô mời Yến Yến ngồi và rót trà.

Cánh cổng không khép khiến Lạc Thiên lóe lên hy vọng nhà có người về. Anh mở cửa xe đỡ bà quản gia xuống, bà cầm theo chùm chìa khóa. Vội bước vào hiên, tóc dài, không phải rồi.

- Yến Yến, cô đến đây... ? - Bà quản gia hơi bất ngờ, bỏ giấy vào kệ, tìm kiếm Khả Vy.

- Tôi đến để vén bức màn sự thật !

- Có nhiều sự thật quá nhỉ, tôi không muốn nghe thêm nữa ! - Lạc Thiên thất vọng, bà quản gia nói muốn tới lấy đồ anh mới chờ tới. Anh tự cho mình bỏ ngoài tai mọi thứ, giờ anh cần mỗi tiếng gọi của Khả Vy thôi. Cô ấy chắc đang hạnh phúc bên người cha của con mình, lạnh lùng quên mất anh.

Bà quản gia để Yến Yến trình bày, chiếc chìa khóa bà cầm theo cũng vì ý đó.

- Tôi mới là người mang thai, Khả Vy, vợ anh thực ra chỉ mang trên mình lớp bụng giả thôi !

- Cô nói gì ? Cô là ai ? Bụng giả là sao ?

Lạc Thiên tóm lấy hai vai người phụ nữ, dán chặt mắt vào con người cô. Nhược Lam chung điểm nhìn.

- Cậu chủ đi lên phòng cô Vy cùng tôi !

Cả bốn người kéo nhau lên phòng. Những vật dụng của Khả Vy còn nguyên đó, chiếc lược bên cạnh những tuýp mỹ phẩm che khuyết điểm dùng gần hết, quyển album trang trọng đặt trên bàn sách, bọc bìa gỗ có hai chữ cái T và V lồng vào nhau, bên trong là công trình photoshop thủ công của anh kèm các lời nhận xét, bình luận của cô. Đầu giường, con búp bê trợ trợ, nó nhớ Khả Vy, bàn tay lúc nào cũng để ngửa chờ được nắm.

Lạc Thiên có nốt ruồi ở cánh mũi, anh cảm trên tay con búp bê, khuôn mặt nó có chấm bút bi nhỏ. Nụ cười lúc này của nó có hồn, nó không cười một mình nữa, đã có người hiểu ra nó là ai.

Bà quản gia chọn đúng chìa mở tủ, ánh sáng chiếu vào không gian tối tăm, những miếng cao su silicon lộ ra, sắp xếp ngăn nắp theo từng kích thước.

- Quần chúng lên người sẽ trở thành một bà mẹ ! - vị trong miệng rất nhạt, Yến Yến đưa tay sờ vào những đũa con nhân tạo.

Thiếu hai bao bụng ở tuần thứ bảy và tám.

- ... - Lạc Thiên nuốt đờm ngược trở lại, dề con tạo ra từ những thứ vô tri. Giọng tiếng sét đánh xoẹt qua đầu, tỉnh ngộ.

- Anh Đông Kỳ nói là con mình ? - Nhược Lam khóc òa lên, cảm xúc lẫn lộn.

Yến Yến cắn môi :

- Trong khi lái xe cha anh đàm thoại với tôi, nói về việc nhờ vả Triệu Đông Kỳ, sau đó ông gác máy vì muốn nghe tiếng con gái, là Nhược Lam đó !

Nhược Lam lạnh buốt, đâu có cuộc gọi nhờ nào lưu trong máy khoảng thời gian đó, tình phụ tử cách một phím xanh.

- Ông ấy sợ mất đi lòng kính trọng của hai người !

Yến Yến nhẹ nhàng cất bước, cô cùng con bơ vơ trên con đường lạnh gió.

*

Khả Vy bày biện món ăn, so đĩa theo đôi. Triệu Đông Kỳ giúp cô lau bát.

- Ấy chà, hôm nay đổi thực đơn ! Rau cải xào cơ đấy !

- Thì ăn mãi một món cũng chán ! - Cô kéo sẵn ba chiếc ghế - Không biết Gia Minh có giải quyết được việc cho Lạc Thiên ?

- Em xin cậu ấy làm không công ở Gia Gia à ? Em có biết môi trường ở đây không dễ thở chút nào.

- Em biết nhưng Lạc Thiên rất cần sự giúp đỡ, dù là nhỏ nhoi ! Tích tiểu thành đại mà anh ! Mới lại làm nhân viên dọn dẹp buồng phòng ban ngày thì có gì đáng ngại. - cô không quản mệt nhọc vì Lạc Thiên, cô sẽ làm mọi thứ để gỡ bỏ từng cục gạch nhỏ trên tòa tháp đè nén anh.

- Ôi tiền nhuận bút của tôi đem biếu tặng hết thôi ! - Triệu Đông Kỳ sàu sảo, cứ thế này cả anh và Khả Vy chết mòn trong thứ tình cảm đã không thuộc về mình nữa. Là họ tình nguyện.

Gia Minh về, không quên phủi bụi trên áo, cất đồ rồi vào bàn ăn :

- Ô, không có rau muống luộc à ? - Anh ngồi xuống tỏ vẻ ngạc nhiên.

Khả Vy ngượng ngùng chốc lát, anh có ý phủ nhận cuộc nói chuyện hôm qua, và cô chuyển hướng ngay :

- Thì phải nịnh Sếp chứ !

- Rồi, nhận công việc thì làm cẩn thận vào đấy, dạo này tôi không có thì giờ chăm sóc tới câu lạc bộ. - anh bẻ tay trước khi dùng bữa.

- Ý anh là sao ? Cho tôi thay chân anh á ? Tôi không có kinh nghiệm tiếp quản cả cái quán to sụ ấy đâu... nhưng nếu anh có thành ý thì tôi sẽ cố gắng bằng mọi giá !

- Cô chỉ tưởng bờ thể là giỏi, tôi tính để cô làm nhân viên lau chùi nhưng là không nể nang Lạc Thiên, chuyển cô sang sang quầy thu ngân, làm chung với các nhân viên thân tín của tôi. Cô đếm thiếu đồng nào tôi gọi đầu gấu đến siết hằn !

- Gì chứ đếm tiền thì tôi rành lắm ! Anh tốt quá...

- Ui cha, tôi ghét mấy cảnh ủy mị lắm, cô nói thêm tôi suy nghĩ lại đấy. Tôi chẳng tốt đâu, có mục đích cả, vì tôi muốn xúc tiến quan hệ với Trường Tôn. - Gia Minh húng hắng nhai vội, dùng điều khiển bật ti vi tạo tiếng động.

Khả Vy không nói, nhưng khi màn đêm buông xuống, cô khóc, tiếng khóc của cô là tất cả những gì biết ơn nhất giành cho Gia Minh. Cô chẳng biết mình chờ đợi gì từ quá khứ, bên người đó, còn anh, cao thượng, hoàn hảo tuyệt đối, thế nên là vì cô không xứng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông Là Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Yêu dấu quay về

Chiều mưa.

Qua mấy ngày oi bức, giọt mưa bất chợt, vội vã rơi,... tầm tã.

Chiếc ô cô quạnh để hạt nước làm đau...

Lạc Thiên ngồi bên hiên nhà, tiếp đến là búp bê con trai, nó chờ cô dâu của nó, cùng anh. Có một mảnh giấy kẹp sau lưng, là «

Anh xin lỗi !

».

Mưa vẫn vô tình, giá lạnh.

Chiều hôm sau, bão.

Tiếng gió rít, đẩy chiếc cổng mở rộng hơn.

Chớp đàng đông, búp bê kiên trì mong ngóng.

Lạc Thiên hỏi nó có mệt.

Im lặng là không.

Chiều tiếp, nắng trở lại.

Mây trắng nhòn nhơ.

Giao mùa.

Còn đó hai chiếc bóng.

Tro troi.

- Em đẹp lắm !

Em từng yêu cầu anh phải khen mình đẹp trước mặt khách khứa ở buổi tiệc đầu tiên, khi đôi tay nhỏ đặt trên lòng bàn tay anh, khi chúng ta chẳng có bất kì mối quan tâm nào đến nhau. Anh đã không nói. Cho đến tận bây giờ anh mới tường tận về đẹp đó, có lẽ muộn màng ? Em sẽ chẳng quay lại đâu, anh biết mình đánh mất nhưng sao còn mãi ngồi đây.

Lạc Thiên rầu rĩ ngày qua ngày tìm trong miền kí ức, động lực nào cho anh đứng khi đặt đôi chân hướng về cô. Anh chẳng thể, anh không dám, anh hoang mang, anh lẩn tránh, anh từ bỏ, anh đấu tranh, anh đổi mặt, anh găm nhăm, anh mơ... mơ trong giấc mơ êm đềm như ngày cô đến.

Níu kéo. Chính xác là níu kéo, kẻ tham lam níu kéo lại tình yêu, cũng ích kỉ chà đạp lên nó để rồi mới phát hiện ra tình yêu cao quý biết nhường nào. Đánh mất, gục ngã, điên cuồng, mù quáng. Thế rồi sao, kẻ đó có xứng được nhặt nhận tình yêu lên, lau sạch, chấp vá và cất trở về trái tim mình, có được hay không ?

Khả Vy chưa cho anh một cơ hội chứ ?

...

Vì yêu là thứ tha.

*

Khả Vy đứng núp mép tường, cô ti hí nhòm vào bên trong, Phi Hàm ôm Gia Minh một cái siết chặt.

- Cảm ơn anh nhiều lắm, Gia Minh ! Tôi thật may mắn khi có một người anh là anh đó ! Tôi chẳng biết phải trả ơn bằng cách nào cả !? Anh cho họ Cao mượn số tiền của mình mà lại âm thầm lấy tên tôi và Khả Vy... Sao anh tốt như thế chứ ?

Nếu không qua Lạc Trung thì Phi Hàm sẽ không thể biết hết được lòng tốt của Vũ Gia Minh. Và cũng từ đây, Khả Vy tự trách bản thân chưa từng làm cho anh một bữa cơm thơm tất.

- Đã coi tôi là anh trai mà nói những lời này nghe được sao ?! Nín đi nào, khóc xong rồi mắt sưng húp híp nhìn kém xinh đấy ! - Gia Minh đón nhận tình cảm thay vật chất, anh đưa tay vỗ lên khuôn vai Phi Hàm.

- Em có biết vì sao có hai chàng hoàng tử đều dành tình cảm cho một cô gái, người mà tốt với cô ấy nhất, cho mà không đòi hỏi nhận về lại không có được trái tim của cô ấy không ?

Khả Vy giật mình bởi tiếng Đồng Kỳ bên tai, cô suy nghĩ một lát và lắc đầu.

- Bởi vì chàng hoàng tử ấy đáng nhận được nhiều hơn thế, chắc chắn phải là một nàng công chúa tốt hơn cô gái đó rất nhiều lần. Dự bị để có khởi đầu hoàn hảo,...

Khả Vy cắn môi,...cô bật cười, chợt hiểu. Nàng công chúa đó còn hơn cả hình mẫu như Phi Hàm, lẽ tất yếu, không là cô, Gia Minh tuyệt đối hạnh phúc.

*

Cô nhi viện Hy Viên. Cây si già lá vẫn đung đưa trước gió tỏa bóng râm mát. Khả Vy đặt tay lên vỏ gỗ sần sùi nâu sẫm, miết một vòng.

- Chị Vy, chị đã về rồi à ? - Một bé con chạy tới, bám lấy chân váy cô.

Khả Vy hạ người xuống, ngỡ mình bị lãng quên, cô mỉm cười quệt vết nhọ trên mặt cô bé. Đôi mắt bé long lanh khung trời tuổi thơ, trong veo.

Vị sơ già từ hiên đi tới, hiền từ :

- Những tháng ngày qua cháu sống ổn chứ ?

- Dạ, cháu sống tốt ạ.

Cô xách rổ hoa quả chia cho các bé con cơ nhỡ. Ngày ấy hẳn có ai mang quà đến là cô và đám nhỏ vui mừng vô cùng, rồi rít cảm ơn, tấm lòng đùm bọc của đồng loại khiến những trái tim không lạnh lặn ảm áp diệu kì.

- Cháu... em bé trong bụng ? Các xơ ở đây khi có cơ hội vẫn hay hỏi thăm về cháu, cháu sống tốt chứ ? - vị xơ nhận thấy mình lỡ lời, bà nghĩ rằng cô đã mất đứa trẻ vì nhìn cô không khác hời hợt khỏi đây là mấy, gầy gầy.

- Dạ ? À, vì cháu tăng cân nên người ta tưởng nhầm đấy ! Đạo này cháu lại không ăn được nên... Hi ! Cháu đã vô tâm quá, kể từ ngày lấy chồng quên hết mọi người ở đây, - Cô vì muốn che giấu bảo thai giả nên hạn chế tới thăm, đi lừa người khác, họ sẽ đánh giá gì về sự giáo dục ở cô nhi viện.

- Khả Vy, chào cô nhé !

Khả Vy nhìn cô gái vận váy hoa màu nhạt này không quen, cô lên tiếng:

- Em quen chị ?

- Không, chúng ta không quen nhau nhưng chúng ta đặt chung tình yêu nơi trẻ con ! - Yến Yến xoa bụng, - nhờ con tôi mà cô ở trong tim Cao Lạc Thiên đấy ! Việc bên tòa án đã giải quyết được rồi, tôi cũng đã nói hết những gì Triệu Đông Kỳ che giấu. À, cô nhi viện này chuyển sở hữu của cô từ lâu rồi phải không. Cô không phiền nếu như tôi được ở đây chăm sóc những đứa trẻ này chứ ?

Khả Vy khẽ gật đầu, bé con nằm trong bụng người mẹ trẻ, bé đang mơ giấc chiêm bao, bé không còn cha rồi, bé mới là dê con, không của cô, cũng chẳng phải của Lạc Thiên. Nhưng bé hạnh phúc nhất khi được sống bằng dòng sữa mẹ thuần khiết.

Có tiếng xe ô tô đằng xa vọng lại. Âm thanh quen thuộc như buổi chiều đợi chờ ai đó đi làm về...

- Lại nhờ bé con của tôi nhé, anh ta biết tôi ở đây, nói rằng đã tìm được tên thích hợp cho bé ! Chắc là anh ta đến đấy ! Những người có mối nhân duyên chắc chắn sẽ gặp được nhau !

Lạc Thiên xuống xe, anh chưa từng đến đây, gặp Yến Yến không phải tất cả lí do, anh còn muốn biết tuổi thơ của một người đã bước vào cuộc đời mình. Mảnh ghép là những ngôi nhà bạc phếch, bức tường rêu phong, cỏ xanh chen chúc, miếng gỗ đặt trên một gốc cây bập bênh, những trò chơi mặc dung dị...

- Anh đã tìm tên cho bé rồi chứ ? Sẽ là gì nào, cho anh một phút để nói thôi, tôi có việc rồi !

- Yến Yến có việc gì à, có cần tôi giúp không ?

- Không - Yến Yến cười hiền, nụ cười của cô không hề gợn buồn.

- Tôi và Nhược Lam đã cùng nghĩ, chúng tôi đều tâm đắc - Câu nói của anh còn có nghĩa là, cả anh và Nhược Lam đều chấp nhận - là Cao Thiên Trường !

- ... Cao ? Họ của tôi chứ, thế thì là Lâm Thiên Trường ! Tôi rất thích !

- Cả gia đình tôi đều đồng ý với cái tên đó ! Mọi người chào đón bé con !

- Nhưng... - Yến Yến rơi lệ trong hạnh phúc. Ông Trương không mang họ Cao, tên ông là Nguyễn Thiên Trương. Đứa trẻ này chắc chắn sẽ nhận được sự đùm bọc từ những người anh chị.

Lạc Thiên lấy một hơi dài trước khi nói :

- Dù biết nói ra những hoài nghi, hay thừa nhận sự thật phũ phàng có thể làm tổn thương hoặc sụp đổ những nền tảng làm nên mái ấm, nhưng khi thổ lộ ra mới chính là một thành viên trong gia đình thực sự, đặt hy vọng, niềm tin, tình yêu vào trái tim của người thân. Không giấu giếm nhau, vì điều đó, vì Yến Yến rất dũng cảm ! - còn anh là kẻ nhút nhát chưa quá muộn màng.

- Hết một phút rồi, đến giờ em bé của tôi nghe nhạc thánh phông. Bé con chuẩn bị cho anh một món quà sau cây si kia đấy ! - Yến Yến kiễ chân lên nói nhỏ với Lạc Thiên. Sau đó cô lùi về ngôi nhà với những đứa trẻ cơ nhỡ rất cần tình yêu thương.

Xuyên qua từng tầng lá là ánh ban mai, ngược về đất mẹ hiền hòa là nền cỏ mượt mà. Lạc Thiên chậm rãi từng bước quanh cây si già, cô gái vóc dáng mảnh mai, bờ vai run khẽ, làn tóc rối trước gió. Tồn tại một tíc tắc con tim anh ngừng đập để rồi tác động áp suất cực mạnh tới thành động mạch chuẩn chuyển muôn vàn hiện thực, không là mơ, đồng tử tiếp nhận hình ảnh cô, khứu giác ngào ngạt mùi hương nồng ấm, và môi mấp máy lên lời :

- Khả Vy !

Anh dừng lại khi cách cô ba bước chân.

- Em... vẫn khỏe chứ ?

Anh nhận được cái lắc đầu, mái tóc giờ đã dài hơn, cô vẫn áp lưng về phía anh.

- Em đang khóc đấy à ?

Anh vươn tay đặt lưng lợ, muốn chạm tới đôi bờ vai kia.

- Anh lau nước mắt cho em được không ?

Lạc Thiên gần thêm chút nữa. Khả Vy vẫn lặng im, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào đây. Nỗi nhớ nhung khiến hai hàng mi nặng trĩu, giọt thanh khiết, hàng nổi hàng rơi xuống.

- Tha thứ cho anh em nhé ! - Lạc Thiên không thể chịu được nữa, anh ôm trùm lấy cô, vẫn là cái siết từ sau lưng, áp áp và an toàn.

- Anh có làm sai chuyện gì đâu ?! - Cô đưa cả hai tay gạt nước mắt, nó rơi vào làn da anh.

- Thế thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả ! Minh về nhà thôi ! - Lạc Thiên cố tỏ ra như chưa hề đón đau. Những ngày qua khi bức màn sự thật kéo xuống, anh đã không ngừng tìm kiếm cô... trong tiềm thức..., vì anh đâu đủ can đảm như lúc rửa bối danh phẩm người khác. Nói cách khác, anh không được phép tới gặp cô.

- Những gì đã qua rồi không trở lại được đâu ! - mỗi ngón tay đặt vào cánh tay anh gỡ ra, nhẹ nhàng mà dứt khoát. Cô có quyền từ chối.

- Ai nói là đã qua rồi ! - anh áp sát hơn nữa, tình yêu lớn lao mặc sức điều khiển anh, chẳng cần biết mình đã sai, cô phải chịu đau đớn tủi hờn, chỉ cần cô mở lòng, anh sẽ bắt đầu lại tất cả, bằng một Lạc Thiên làm nụ cười trên môi Khả Vy mãi vẹn nguyên.

- Bỏ em ra đi, em... - Khả Vy hoàn toàn làm ngơ được mọi chuyện, Lạc Thiên mới là người chịu tổn hại nhiều nhất trong vở kịch tồi tệ. Cô đã cứng cáp để hiểu về cuộc sống, về đức hi sinh cao cả của con người. Cô không trách anh vì chữ “khinh” miệt thị và thấu hiểu trái tim anh. Nhưng sau tất cả, đâu dễ gì được thấy cầu vồng qua cơn mưa.

Bờ môi anh đã quấn lấy ngăn không cho nói hết câu rồi anh xoay nhẹ người cô úp về cùng mình. Cháy bỏng trong bất tận, bừng sáng từ đăm đuối, dang dở tiếp tục, trói buộc mờ gắn kết, yêu và được yêu, khát khao và sở hữu.... đặt hết nơi môi hôn. Cô cũng có lỗi, có lỗi vì đã dối anh, còn anh, anh đã nặng lời với cô, họ đều có lỗi cả. Cái sai đáng trách nhất là đã yêu, vậy đành tiếp tục sai trong sai để tìm ra chân lý đúng đắn.

- Anh sẽ không để em đi vì trái tim em cần có anh ! - và mệnh đề đảo lại vẫn cho giá trị đúng đắn.

Khi dứt môi, anh lên tiếng, nhìn cô mỉm cười nhẹ nhõm. Anh trả nụ cười về cho con búp bê được rồi. Cả hai đã mất quá nhiều thời gian để tìm hiểu nhau nên chính họ nằm lòng khả năng tiếp cận phương thức rút gọn tự lúc nào. Ừ, nhanh thật, vì họ chẳng cam tâm xé toạc con tim nhau thêm giây phút nào nữa.

- Anh... nói dối ! - Cô chỉ thể cất lên yếu ớt.

- Nếu thế vì sao em lại từ chối Gia Minh, hẳn vừa đẹp trai, vừa tốt tính, tốt hơn anh kia ! - Anh không cho bất kì bông khí nào lọt qua khoảng cách giữa cô.

- Không phải. Là vì anh ấy chưa ngỏ lời thôi... em vẫn bật đèn xanh cho mà !

Nụ hôn hàn gắn kí ức nhanh hơn họ nghĩ. Lạc Thiên đã đắn đo rất nhiều không biết nên bắt đầu bằng từ gì, để gửi tới cô muôn vàn lời xin lỗi, Khả Vy cho rằng chẳng thể quay về ngôi nhà thân thương thế rồi họ lại thuộc về nhau, là của nhau, tồn tại để cùng về lên hạnh phúc.

Anh quẹt mũi và cọ trán vào cô, hơi thở dồn dập :

- Vì Vũ Gia Minh biết nếu không còn là của Cao Lạc Thiên thì Khả Vy chẳng có giá ! Tốt nhất là thuộc về anh, em sẽ không lo bị ế !

- Có mà không thuộc về em anh bị ế thì có ! - Khả Vy vặn lại, giọng nói, ánh mắt, bờ môi này quả thực là Lạc Thiên mà đêm ngày cô mong ngóng.

- Chuẩn ! Anh sợ bị ế lắm, nên anh phải giữ em làm con tim !

- Anh bỏ ra đi, bọn trẻ từ trong nhìn ra đấy !

- Kệ chứ ! - Lạc Thiên dựa Khả Vy vào hân người, giữ lấy cô bằng tất cả những gì anh có.

- Anh đang đếm gì thế ?

Cô thấy anh vừa ôm mình vừa lấy ngón tay đếm

- Anh đếm chơi thôi chứ kiểu gì cũng kịp !

- Kịp gì?

- Một bé Cao Lạc Ba Chấm vào năm tới, bé vẫn là dê con ! Còn lâu mới hết hạn sinh tuổi năm dê, nhưng sinh đầu năm là hay nhất, giờ sắp tới tháng chín rồi, khoảng tháng năm, trời lúc ấy chưa đến nổi nóng quá, rất thích hợp !

- Anh nằm mơ à ? - Khả Vy nện cù vào bụng anh.

- Anh vẫn thức mà, có ngủ mê đâu ! Vợ à !

- Được thôi, nếu thích tuổi dê thì đợi một giáp nữa đi !

- Khiếp, thế thì lúc ấy bé đã có những năm anh chị rồi !

- Anh... !

Khả Vy giẫm mạnh chân xuống đất, cô giả vờ phụng phịu, hờn dỗi, cứ thế anh đành xuống nước dỗ dành,... nguyện cả đời gìn giữ người yêu đầu.

Chương 14.2 : Yêu đầu quay về

Thu qua, đông tới. Đông tàn, Xuân sang.

- Chúc cô dâu chú rể bên nhau tới đầu bạc răng long !

Tiếng chúc tụng hoan hỉ kèm âm thanh của ly rượu chúc mừng đám cưới vang lên. Niềm hạnh phúc trào dâng trong lồng ngực đôi tình nhân, hôn lễ này là minh chứng cho một tình yêu đẹp.

Lạc Thiên rút bông hoa hồng trên ngực đặt vào lòng bàn tay Khả Vy, nói nhỏ :

- Em à, không nhanh lên chị dâu có cháu trước thì bà nội không thương con mình đâu. Mà phải xí tên luôn không hai người lấy hết tên đẹp đấy !

- Ấu trĩ ! - Khả Vy quay mặt đi - Em còn đang đi học ! - cô bắt đầu khóa học kế toán cách đây hai tuần, bên cạnh đó cô vẫn làm cho Gia Minh, độc lập với công việc của Lạc Thiên, và cô thấy thoải mái.

- Còn hơn mười tháng nữa là đến Tết rồi, sẽ không được là dê con nữa đâu !

Khả Vy không buồn cần nhắc, vừa mới Tết ra mà anh cứ lo húng, cô đơn giản ghẹo má để anh đừng làm khuôn mặt buồn thiu tội nghiệp nữa, rồi kéo anh lại gần bàn tiệc của Nhượng Lam và Đông Kỳ.

- Phù rể và phù dâu cũng cận chén nào ! - Bà Cao nở nụ cười hiền hòa, ngày hôm nay bà cảm thấy rất vui, nếu có thêm một người nữa thì sẽ trọn vẹn hơn, ở nơi chín suối chắc ông ấy đang mỉm cười, vì hạnh phúc của những đứa con.

Vũ Gia Minh với lúm đồng tiền bên má trái cận ly, có chút phiền hà vì cô nàng phù dâu rắc rối, hơi nhiều chuyện đã đành lại còn coi anh như hộ vệ kiêm gia nhân, hết nhờ cầm gang tay, đồ trang điểm cho cô dâu, lại "sai" anh rót nước cho uống, nhưng kể ra thì... cũng xinh.

- Đông Kỳ, chúc mừng anh về thành công của tác phẩm mới xuất bản nhé ! Anh đã có kế hoạch về tác phẩm mới chưa ? - Khả Vy tình ý nhận ra cặp nhãn đôi trên tay của Nhượng Lam và Đông Kỳ, cô huyếch tay Lạc Thiên tùm tùm cười.

- Nhượng Lam, em nói cậu ấy viết về chuyện tình của anh và Khả Vy đây này ! Đảm bảo sẽ rất cuốn hút, nhưng nhớ là đoạn cuối truyện phải đề rõ ngày tháng năm có bé dê con nhé để Khả Vy còn phấn đấu ! - Lạc Thiên liếc mắt sang cô vợ đang cầm đĩa chộc thức ăn. Lập tức miếng thịt bị cái đĩa xuyên thủng.

- Thôi đi ! - Khả Vy kiên quyết giữ đôi mắt nảy lửa lườm anh từ lời nói đến thái độ.

- Không, tôi có nhiệm vụ thú vị hơn nhiều ! Câu chuyện của hai người không thể hay bằng chuyện của họ được ! - Đông Kỳ tươi rói hướng về phía Lạc Trung - Nhưng nếu thích tôi sẽ cho hai người diễn vai phụ ! Như là ông anh trai khó tính và chị dâu gốc gác ghê ! - Anh chắc nịch.

- Cậu định viết tự truyện chắc, này, cẩn thận làm phật ý tôi không gả em gái cho cậu đâu ! - Lạc Thiên gạt đi.

Nhượng Lam phản bác lời Lạc Thiên - Anh lầm rồi, nhìn ra đằng kia kìa !

- Tôi tặng hoa cho cô hồi nào ?

- Vậy sao phục vụ chuyển cho tôi đóa hồng này, lại còn có tên anh trong thiệp nữa.

Bộ dạng nhăn nhó của Gia Minh kèm tư thế hống hách của cô phù dâu đối lập với lúc hai người đứng bên thánh đường.

- Trên đời này thiếu gì người tên Vũ Gia Minh !

- Nhưng khách mời thì chỉ có duy nhất anh tên thế thôi ! Đừng có thấy tôi đẹp mà làm quen nhé ! Hứ ! - Lạc Nhã ngoảnh mặt đi, cô nâng váy theo, cả thấy từ sáng tới giờ cô đã nhận được kha khá lời mời làm quen, thật nhàm chán, tuy nhiên cô đã kiên nhẫn đếm số bông hoa này, bằng đúng tuổi mình.

Cái trò này quen quen. Gia Minh lắc đầu ngẫm nghĩ nhưng vẫn không thông, anh giải khát bằng whisky đá.

- Các người nhìn gì mà nhìn ? - rồi quay đằng sau, thấy những con mắt bạn bè đang dòm ngó nhìn mình.

- Cũng đừng nhìn tôi ! - Triệu Đông Kỳ bấm bụng - Tôi làm theo đơn đặt hàng của chú rể !

Lạc Trung nhún vai, chiếc nhẫn trên tay anh và Phi Hàm tỏa sáng.

- Quý nhất cậu tôi mới mở đường cho ! - Anh vỗ vai Gia Minh, để lại trong Gia Minh những ý niệm khó hiểu.
- Anh Kỳ, nhưng mà Lạc Nhã nấu ăn dở lắm ! - Trần Hùng thêm vào.
- Cô ấy còn dữ hơn cả sư tử Hà Đông đấy ! - lời nhận xét của Tuấn Kiệt thay cảnh báo.
- Này, đừng có nói xấu em gái tôi, tại vì nó không ưa các cậu thôi ! - Lạc Thiên khoác tay lên vai vợ mình.
- Thế nên mới có nhiều điều thú vị chờ đợi Vũ Gia Minh chứ ! - Triệu Đông Kỳ đắc trí, anh tin vào những kế hoạch không hoàn hảo của mình.
- Hầy, mấy người này giờ nói chuyện gì thế ? - Gia Minh kết thúc việc làm phù rề, ngay khi anh bước tới câu chuyện bàn tán bớt sôi nổi.
- Nhân vật chính thường là người biết sau cùng !

Gia Minh rồi sẽ có câu trả lời cho những thắc mắc này khi anh tìm được cây chìa khóa của trái tim.

- Tôi mời cậu ly rượu ! - Lạc Thiên nâng ly uống cạn trước. Khả Vy cũng lấy một ly rượu vang chạm ly anh và uống.
- Đừng có mời rượu để hòng mong tôi thăng chức thủ quỹ cho đấy nhé !

Uống rồi Gia Minh bước về phía trước. Khả Vy và Lạc Thiên đứng lại nhìn bóng anh đi xa, đây chính là ngày hình ảnh này lặp lại. Ở bê bơi hôm nào, nếu anh không dừng lại có lẽ nhiều sự việc đã thay đổi. Ví như người ra đi không phải là anh. Không phải vì anh không có được, mà chỉ bởi thời gian họ tiếp xúc với nhau không nhiều thôi...

Khả Vy ngược lên nhìn Lạc Thiên, cô mỉm cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Là Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngoại truyện 1

Hiện tại là 9 giờ 14 phút và tôi vừa mới ngủ dậy.

Căn nhà số 888 trên đường Cừ Nguyên đã được xây lại với nhiều phòng ngủ hơn vì chúng tôi thường hay tổ chức những buổi tiệc thân mật nho nhỏ.

- Dậy đi mấy đồng chí !

Tôi gọi từng người một, nhân dịp sinh nhật lần thứ hai lăm của vợ, đêm qua chúng tôi cùng bạn bè tụ tập uống không ít và say bí tỉ.

- Các con dậy đi nào !

Đám trẻ con nằm cong co thật đáng yêu, đứa bị coi làm gối ôm, đứa nằm úp người, nước miếng chảy tùm lum, có lẽ chúng có những giấc mơ rất đẹp.

Tôi vỗ má từng bé một, thằng cu lớn nhất nằm ngoài là Lạc Thịnh, cháu đã học lớp một rồi đấy, đó là con trai của Lạc Trung và chị dâu. Nhóc tí xinh xắn này là Thư Oanh, con của Triệu Đông Kỳ và Nhược Lam, nhìn bé dễ thương hết như mẹ bé hồi nhỏ vậy, bé ngoan lắm, rất ít khi nhõng nhẽo.

Hai bé cún sinh đôi mập mạp kia là tiểu quý nhà Gia Minh, chúng ngộ nghĩnh "kinh khủng", đáng yêu hơn nhóc Tom hàng xóm nhiều. Mà Tom cũng đã mười một tuổi rồi còn gì, mỗi lần nhìn thấy tôi nó lại lấy tay che má.

À, cậu nhóc nằm ngủ ngoan nhất chính là Thiên Trường, được bảy tuổi. Dương Mẫn và Trần Hùng sau khi sang nước ngoài phát triển sự nghiệp một thời gian về nước và kết hôn cũng đã có một cô công chúa, bé theo tôi lắm, cũng phải thôi, tôi là cha đỡ đầu của bé mà. Nhìn chung Lạc Thiên tôi thì có đứa trẻ nào không thích nũng nịu đâu.

Nãy giờ tôi chưa giới thiệu về bé con của mình nhì. Bé út ít nhất, mới có hai tháng thôi và... còn nằm trong bụng mẹ. Ôi, tôi là người lập gia đình sớm nhất mà thế này đây.

- Vợ ơi, em chưa chuẩn bị bữa sáng à ? - Tôi gõ cửa phòng bên mấy tiếng nhưng không thấy ai trả lời. Thật là lạ, nếu Khả Vy không nghe thấy thì những người khác phải hay chứ.

Tôi ngó xuống cầu thang, ôi thôi, đồ đạc đánh chén đêm qua vẫn còn ngổn ngang và chưa ai dọn.

*

- Các chị ơi, chúng ta đi làm đẹp thế này bỏ lại chồng con có quá đáng không ?
- Dương Mẫn sẽ là người nói câu này.
- Cũng không phải thật, chúng ta đắp mặt một lát rồi về luôn nhé !
- Câu này sẽ của Nhược Lam hoặc Yến Yến.
- Việc gì phải thế ? Bọn đàn ông chỉ biết ngồi chơi xơi nước để vợ phải dọn dẹp, thời nay là nữ quyền, các chị cứ để đấy cho họ tự làm, hôm qua ai biểu làm bẩn nhà !
- Cam đoan thái độ của Lạc Nhã sẽ hung hãn hơn cả thế.
- Hây, các chị cứ yên tâm đi, có bé con ở đây Lạc Thiên chồng em chẳng trách được đâu !
- Và nàng vợ hiền của tôi cũng giữ chứng kiến chung cho coi, toàn nắm điểm yếu rất thương trẻ con của tôi thôi à.

Và chắc chắn rằng mấy “bà nội trợ kiêm Sếp lớn” đang ở cái Spa nào đó.

*

- Các người lấy vợ là để sai bảo chứ bị họ chèn ép thế này à ? - Tuấn Kiệt hùng dũng lên tiếng, tay chống hông đứng giữa phòng khách.
- Thôi đi ông tướng, cứ lấy vợ đi thì biết.

Tôi không thể nhịn cười trước tình cảnh của Gia Minh, anh ta quần cặp hai vai, mỗi bên một bé, chỉ ngồi yên một chỗ mà bón com cho con, chúng nghịch như quỷ nên đành “xích” chân. Đã vậy ông Vũ còn gia hạn thêm vài ba đứa nhóc nữa cho vui cửa vui nhà.

- Em khuyên anh chân thành nhé, tự do chán rồi đến 35 tuổi hăng chấp tay vào còng số tám lĩnh án chung thân, như chúng em đây, khổ lắm. Có con rồi lại càng khổ, suốt ngày réo đòi ăn, khi thì thay bỉm, hôi rình ! - Trần Hùng cũng đang tìm cách xoay sở với tiểu công chúa của mình.
- Cậu đừng động đến nỗi đau của người nào đó chứ ?

Tôi biết thừa nụ cười đầy ẩn ý của thằng cha Tuấn Kiệt, nhưng không sao. Tính ra thì con tôi và con hấn cũng bằng nhau thôi, tháng tới này hấn lập gia rồi, con hấn có sớm hơn con tôi một tháng.

- Trời ơi, con ơi là con ! Cố gắng ăn đi nào ! Lạc Thiên, anh giúp tôi với, tiểu yêu Gia Linh này nhỏ hết canh ra rồi, lại còn tiểu tử Gia Khánh dầm dãi ướt hết áo tôi !

Gia Minh đặt đĩa thức ăn lên bàn, con bé con vòng lấy cổ bố mà kéo xệch, mà hấn cũng chiều con, cho chúng mặc sức cắn, cẩu, véo. Cu Khánh khóc ré lên vì ướt quần, lại còn tranh giành bố Gia Minh nữa, cứ đòi rúc vào ngực bố.

Nhìn hai đứa cháu « neho nhóc », tôi đành bế Gia Linh hộ, khổ thân ông bố này. Tôi vừa bế bé đã dầm mặt tôi rồi. Gia Minh bế nhõng con lên, vào nhà tắm thay tã.

- Lấy tạm áo tôi mà mặc ! Nha đầu, ngồi im cho bác bón !

Con bé Linh lém lỉnh ôm cổ tôi, nó cười toe, ngoan ngoãn. Khi tôi đưa thìa com lên nó tròn mắt, phình má, chu mỏ, lắc đầu nguầy nguậy, bắt đầu rom róm nước mắt, yêu quá, tôi đành bế nó vào lòng. Chị em nó như bản sao hoàn hảo của Gia Minh theo công thức từ Lạc Nhã, ai mà không muốn thom má chứ. Bà ngoại quý chúng hơn cả Lạc Thịnh, tôi e là con tôi mất phần quá. Liệu bé có kháu và hiếu động « thái quá » như giặc thế này không. Tình hình này chắc nguy to, tôi hồi bé là siêu quậy luôn, lúc nào cũng làm Lạc Nhã khóc ầm lên, còn hay đánh nhau với những đứa nào động tới Nhược Lam, thế thì chắc khổ với trẻ con rồi. Tôi và Tuấn Kiệt hợp lực mới trị nổi một tiểu Gia Minh.

- Huhu, bố ơi, Lin khôn muốn ăn đâu ! Bố bế Lin cơ !!!

Giọng trẻ con phát âm không rõ, nha đầu vừa thấy bố bế em đi ra là từ trạng thái thích thú khi được tôi bồng bế và Tuấn Kiệt thọc léc nó dữ dội kêu gào, làm như bị hai ông bác hành hạ dữ dội, xoắn xít lấy bố.

- Gia Minh, cậu đừng chiều con như thế chứ ? Mà gọi điện gọi Lạc Nhã về đây, ai đòi lại bắt chồng làm bảo mẫu thế này !

Ngay đến cả Lạc Trung cũng phải lên tiếng, quả thực mấy người chúng tôi « hâm mộ » mức độ chiều vợ chuộng con của hấn thật cùng.

- Có gì đâu, cô ấy cũng vất vả nhiều lắm rồi, chuyện gia đình và cả công việc, đỡ dần được việc nào thì mình là chồng cũng nên làm. Hai con không ăn com thì uống nước cam nhé ! Bố thương !

- Này, chúc nữa họ về anh thôi ngay ga lăng đi ! Cấm không được tỏ ra là một người bố, người cha đảm đang đó !

Triệu Đông Kỳ và Trần Hùng cùng đồng thanh, họ đều không muốn bị đem ra so sánh với khuôn mẫu lí tưởng này.

Gia Minh cười nửa miệng, tiếp tục dỗ dành bé con.

Hây, Lạc Thiên mà lại thua hẳn à, không không, Khả Vy, em và con mãi là số một !

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi Là Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngoại truyện 2

Hãy cùng tưởng tượng một chút...

Bạn là một đạo diễn, cầm trên tay tác phẩm « Vợ Ơi là vợ ! » của tác giả Lạc Hồng Bảo (Hồng Linh - ZuzuLinh). Tác giả vừa mới kí hợp đồng chuyển thể thành phim với nhà sản xuất phim RED-0. Kịch bản đã hoàn thành và được chuyển tới đội ngũ dựng và làm phim. Bạn và tác giả đồng hài lòng về dàn diễn viên.

Cast :

Lạc Thiên trong vai Cao Lạc Thiên

Triệu Khả Vy vào vai Khả Vy

Gia Minh vào vai Vũ Gia Minh

...

Với sự tham gia của nhiều diễn viên khác.

Buổi họp báo mở ra, ống kính đã chờ, phóng viên từ một số tòa soạn chuẩn bị sẵn máy thu âm và câu hỏi. Cuộc phỏng vấn với tác giả và đạo diễn :

- Một số độc giả thắc mắc không biết tác giả đặt tên cho bé Cao Lạc Ba Chấm là gì ?

- Tôi đã đề cập trong truyện cũng như trong kịch bản phim rồi ! - Tác giả tranh thủ giờ tay làm mấy phôi ảnh để mai còn lên báo.

- Chị có thể chỉ ra giúp chúng tôi được không ?

- Chính là tên anh vừa nói đấy ! Cao Lạc Ba Chấm ! - Cười giả lả.

Anh phóng viên mừng hụt, tay đánh máy ghi nhận thông tin.

- Tôi có một câu hỏi khác: Có phải tác giả bon chen tên mình vào tiểu thuyết không ?

- Chính xác ! - Tiếp tục cười.

- Tác giả chê bai rất nhiều cái tên hay trong truyện, ví như Sơn, Hà, Phong,... mà “quên” bếng từ Linh, có ẩn ý gì không đây ?

- Không hề, đương nhiên vì tôi tên là Linh nên không thể tự làm giảm hình ảnh được ! ^^

Tay phóng viên nhăn nhó, vì tên của nằm trong danh sách những cái tên bị « nói xấu »..

- Truyện không đề cập đến dự án Đại Long đem lại bao nhiêu lợi nhuận sau đó cho Trường Tồn ! Tác giả có thể bật mí chút.

- À, chắc chắn là phải thu về hơn 3 nghìn tỉ rồi ! Cái này tôi không rành lắm !

- Đại Long có phải là con Khủng Long to tướng ?

- Không phải, chả là nhà hàng xóm của tôi là tiệm vàng to sụ, tên là Đại Phong, tôi ghép chữ L của tên mình và bấn chữ Ph ra !

Tay đạo diễn (chính là các bạn, hehe) không được hỏi tỏ ra hậm hực, lờm tác giả và “e hèm” liên tục.

- Vậy tại sao tác giả có thể nghĩ ra đầu sách cho từ “Lạc Thiên”?

- Câu này nhiều lúc tôi cũng tự hỏi chính mình, câu trả lời là tôi chịu ! Đặt tên nhân vật xong xuôi rồi khi viết đến đoạn ấy mới nghĩ ra !

- Đạo diễn !

Khô thân ông đạo diễn, giờ mới được hỏi.

- Tôi nghe !

- Ông có thể chếch người ra một chút để tôi chụp tác giả !

Gừ !

*

Đoàn làm phim khởi quay.

Phân cảnh S1:

Tại một quán karaoke, ánh đèn mờ ảo với những dàn âm ly công suất lớn,...

- Anh hai có điện thoại! - Yêu cầu tắt nhạc, Trần Hùng đem chiếc alo cho Lạc Thiên bằng cách kính cẩn.

...

- Thế này nhé, đại khái thôi, mẹ cứ chọn cô đứng cuối cùng trong dãy ấy !

Ở một cảnh quay khác, Khả Vy đứng cạnh năm bạn diễn suy nghĩ, tính theo chiều nào thì cô mới đứng thứ năm và như lời “tên chồng tương lai” nói là người cuối cùng đây ?

....

Lời kết của tác giả :

Trong cuộc sống có rất nhiều bất ngờ, và chính chúng ta hoàn toàn có thể tạo cho mình cơ hội nắm lấy sợi dây hạnh phúc. Câu chuyện này đơn thuần nằm trong trí tưởng tượng của chúng ta, tôi và các bạn, nhưng tin tôi đi, bạn sẽ bắt gặp một Lạc Thiên nào đó đấy !!! ^^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi Là Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.